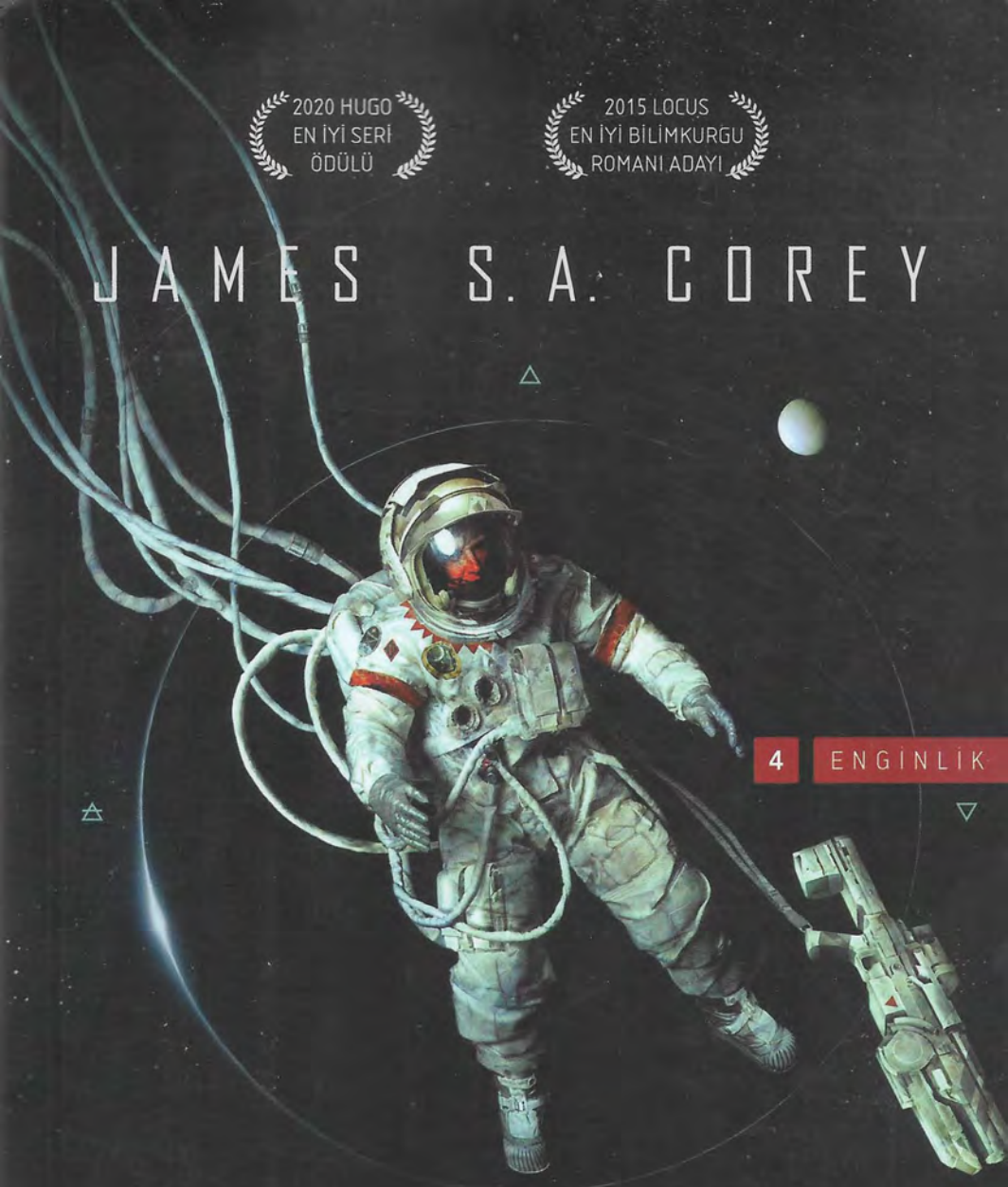
2020 HUGO
EN İYİ SERİ
ÖDÜLÜ

2015 LOCUS
EN İYİ BİLİMKURGU
ROMANI ADAYI

JAMES S.A. COREY

4 ENGİNLİK

CIBOLA YANIYOR

ithaki

Cibola Yanıyor
James S. A. Corey
Orijinal Adı: *Cibola Burn*

İthaki Yayınları - 2639

Enginlik Serisi - 4

Editör: *Ömer Ezer*
Yayıma Hazırlayan: *Ozancan Demirışık*
Düzelti: *Gökay Sıra*
Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: *Dark Crayon*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna & B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ağustos 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-440-8

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2024
© İthaki, 2024
© Daniel Abraham ve Ty Franck, 2014

Bu eserin tüm hakları Nurcihan Kesim Lisans ve Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

JAMES S. A. COREY

CIBOLA YANIYOR

ENGİNLİK SERİSİ

4. KİTAP

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

Jay Lake ve Elmore Leonard'a.
Baylar, bu bir zevkti.

Açılış: Bobbie Draper

Bin farklı dünya, diye aklından geçirdi Bobbie, metro kapıları kapanırken. Üstelik sadece bin farklı dünya da değil. Bin farklı *sistem*. Güneşler. Gaz devleri. Göktaşı kuşakları. İnsanlığın şimdiye kadar yayıldığı her şeyin bin katı. Bobbie'nin karşısındaki koltukların üzerinde yer alan ekranlar bir haber bültenini gösteriyordu. Fakat hoparlörler bozuk olduğundan spikerin sesi kelimelerin seçilemeyeceği kadar cızırtılıydı. Yine de yanındaki kâh yaklaştırılan kâh uzaklaştırılan grafik, Bobbie'nin söylenenleri anlaması için yeterliydi. Geçitlerden yollanan sondalardan yeni veriler gelmişti. İşte yeni gezegenlerin yörüngelerini belirten halkalarla çevrili bir diğer yabancı güneşin resmi. O gezegenlerin hepsi boştu. Zamanın derinliklerinde protomolekülü her ne inşa edip Dünya'ya doğru fırlatmışsa artık aramalara cevap vermiyordu. Köprü kurucusu yolu açmıştı ama o yoldan çıkagelen kudretli tanrılar yoktu.

Bobbie'ye göre insanlığın *Bu iç titreten harikaları nasıl akıl almaz bir zekâ meydana getirdi?* zihniyetinden *Eh, madem burada değiller, eşyalarına ben konabilir miyim?* zihniyetine bu kadar çabuk geçiş yapabilmesi hayret vericiydi.

"Affedersiniz," dedi balgamlı bir erkek sesi. "Bir gaziye verilecek bozuk paranız yoktur herhalde, değil mi?"

Bobbie gözünü ekranlardan ayırdı. Adam sıska ve gri suratlıydı. Düşük yerçekiminde geçmiş bir çocukluğun özelliklerini taşıyordu vücudu: uzun beden, iri kafa. Adam dudaklarını yalayarak öne eğildi.

"Demek gazisin?" dedi Bobbie. "Nerede hizmet verdin?"

"Ganymede'de," diyen adam başını salladı ve asilce düşüncelere dalmak için bir girişimde bulundu. "Kıyamet koptuğunda

oradaydım. Buraya döndüğüm zaman devlet beni yüzüstü bırakt. Ceres'e bilet almaya yetecek kadar para biriktirmeye çalışıyorum. Ailem orada."

Bobbie içinin öfkeyle dolduğunu hissetmesine rağmen sesini ve yüz ifadesini sakin tutmaya çalıştı. "Gazi yardım derneğini denedin mi? Belki sana faydaları dokunurdu."

"Bana yiyecek bir şeyler lazım, hepsi bu," diyen adamın sesi çirkefleşmeye başlıyordu. Bobbie vagonda sağına soluna bakındı. Genellikle bu aralar vagonlarda birkaç kişi olurdu. Aurorae Sinus'un altındaki mahallelerin hepsi de içi boş metro tünelleriyle birbirine bağlıydı. Bu, Bobbie doğmadan önce başlamış büyük Mars dünyalaştırma projesinin bir parçasıydı ve o öldükten çok sonra da devam edecekti. Ama şu an için etrafta kimsecikler yoktu. Bobbie dilencinin gözüne nasıl göründüğünü düşündü. İriyarı bir kadın olarak hem uzun boylu hem de geniş omuzluydu, fakat o sırada oturuyordu ve giymeyi seçtiği kazak biraz boldu. Adam onun cüssesinin yağdan kaynaklandığı gibi bir fikre kapılmış olabilirdi. Fakat gerçek hiç de öyle değildi.

"Hangi birlikte görevliydin?" diye sordu Bobbie. Adam gözlerini kırpıştırdı. Bobbie karşısındaki adamdan biraz korkması gerektiğinin ve korkmadığı için adamın tedirgin olduğunun farkındaydı.

"Birlik mi?"

"Hangi birlikte görevliydin?"

Dilenci tekrar dudaklarını yaladı. "Bunları konuşmak–"

"Çünkü çok komik," dedi Bobbie. "Çatışma başladığında Ganymede'de bulunan hemen hemen herkesi tanıdığıma yemin edebilirim. Anlarsın ya, öyle bir tecrübe yaşayınca başından geçenleri hatırlamamak elinde değil. Çünkü bir sürü dostunun ölümüne şahit oluyorsun. Rütben neydi? Ben topçu çavuşuydum."

Gri surat daha da asılıp soldu. Adam ağzını büzdü. Ellerini iyice ceplerine sokup bir şeyler geveledi.

"Ve şimdi," diye devam etti Bobbie, "haftada otuz saat gazi yardım derneğinde çalışıyorum. Senin gibi şerefli bir savaş gazisine yardım eli uzatabileceğimizden eminim."

Adam arkasına dönecek gibi oldu. Bobbie'nin eli onun geri çekilebileceğinden daha büyük bir süratle uzanıp dirseğini kav-

radı. Adamın yüzü korku ve acıyla buruştu. Bobbie onu iyice yakınına çekti. Konuştuğunda sesi dikkatliydi. Ağzından çıkan her sözcük net ve sertti.

"Başka bir masal uydur."

"Peki hanımefendi," dedi dilenci. "Öyle yapacağım."

Breach Candy bölgesinin ilk istasyonuna yaklaşan tren sarsılarak yavaşlamaya başladı. Bobbie adamı bırakıp yerinden kalktı. O öyle yaptığında dilencinin gözleri iyice açıldı. Bobbie'nin genetik soyu Samoa'ya kadar uzanmaktaydı ve onu beklemeyen insanlarda kimi zaman böyle bir etki uyandırırdı. Bazen bu yüzden kendini biraz suçlu hissettiği olurdu. Ama şimdi değil.

Ağabeyi Breach Candy'de, aşağı üniversiteden çok da uzak olmayan güzel bir orta sınıf delikte yaşıyordu. Mars'a döndükten sonra Bobbie bir süre onun yanında kalmıştı ve hâlâ hayatını bir düzene sokma çabasındaydı. Bu beklediğinden daha uzun bir süreç olmuştu. Ve neticenin bir parçası da ağabeyine borçlu olduğu gibi bir hisse kapılmasıydı. Ailecek sofraya oturdukları akşamlar işte bu durumun bir gereğiydi.

Breach Candy'nin koridorları tenhaydı. Duvarlardaki reklamlar o gelirken titreşerek devreye giriyor, yüz tanıma sistemi onu takip ederek isteyebileceğini düşündüğü ürünler ve hizmetler sunuyordu. Çöpçatanlık hizmetleri, spor salonu üyelikleri, eve servis shwarma[1], yeni Mbeki Soon filmi, psikolojik danışmanlık. Bobbie gördüklerini üstüne alınmamaya çalıştı. Yine de etrafında karışıma çeşitlilik katacak birkaç çehre daha olsun isterdi. Böylece reklamların muhtemelen ona değil de yakınlarda yürüyen başka birilerine yönelik olduğuna kendini inandırabilirdi.

Fakat Breach Candy eskisi kadar dolu değildi. Metro istasyonlarında ve koridorlarda daha az insan bulunmasına ilaveten gazi yardım derneğine gelenlerin sayısı da eskisinden azdı. Bobbie yukarı üniversitede kayıtların yüzde altı düştüğünü duymuştu.

İnsanlık yeni dünyalarda henüz tek bir yaşanabilir koloni bile kurabilmiş değildi, fakat sonda verileri yeterliydi. İnsanoğlu yeni hududuna kavuşmuştu ve Mars kentleri daha şimdiden rekabeti hissediyordu.

---

1 Arap mutfağına özgü bir tür kebap. *–çn*

Bobbie kapıdan içeri adım atar atmaz görümcesinin yaptığı bamya yemeğinin havayı dolduran yoğun kokusunu aldı ve ağzı sulandı. Aynı anda ağabeyinin ve yeğeninin yüksek sesle konuştuklarını duydu. Hemen karnı düğümlendi ama ailesi söz konusuydu. Onları severdi. Onlara borçluydu. Eve servis shwarma fikrini son derece cazip kılsalar bile.

"–kastetmedim ki," diyordu yeğeni. Delikanlı artık yukarı üniversitede okuyordu ama aile ne zaman tartışmaya başlasa Bobbie onun altı yaşındaki hâlini görür gibi oluyordu.

Ağabeyi gür sesiyle karşılık verdi. O fikirlerini madde madde açıklarken Bobbie adamın masaya vuran parmak uçlarının pıtırtısını hemen tanıdı. Ritim tutmak onun için bir hitabet aracıydı. Aynı şeyi babaları da yapardı.

"Mars'a bir seçenek gözüyle bakılamaz." Pıt. "İkincil gözüyle de." Pıt. "Geçitlerin diğer tarafında her ne olursa olsun oralar evimiz değil. Dünyalaştırma gayreti–"

"Ben dünyalaştırmaya karşı çıkmıyorum," dedi yeğeni, Bobbie içeri girdiği sırada. Görümcesi mutfaktan sessizce kafa sallayarak ona selam gönderdi ve Bobbie de kadına aynı şekilde karşılık verdi. Yemek odasının tepeden baktığı yaşam alanında sessize alınmış bir haber bülteni oynuyor, bültende tel çerçeveli gözlük takmış yakışıklı bir siyahi adam yabancı gezegenlerin uzaktan çekilmiş resimleri arasında şevkle konuşuyordu. "Sadece elimize bir sürü yeni veri geçeceğini söylüyorum. Veri. Hepsi bu."

Baba-oğul, aralarında görünmez bir satranç tahtası varmışçasına masanın üstüne eğilmişti. Zaten etraflarındaki dünyayı nasıl görmez olduklarına bakılırsa o konsantrasyon ve akıl oyununu oynadıkları varsayılabilirdi. Bobbie sandalyesine otururken ikisi de onun gelişini fark ettiğine dair bir emare göstermedi.

"Mars," dedi ağabeyi, "en iyi incelenmiş gezegendir. Mars'la ilgisi olmayan kaç yeni veri kümesi aldığının hiç önemi yok. Oralar Mars değil ki! Bu, bin farklı masa resmi görmenin oturmakta olduğun masa hakkında sana bilgi vereceğini söylemek gibi."

"Bilgi iyidir," dedi yeğeni. "Bana bunu hep sen söylerdin. Şimdi neden böyle yan çizdiğini anlamıyorum."

"Nasılsın, Bobbie?" dedi görümcesi sertçe, masaya bir kâse taşırken. Kadın hem bamyaya yataklık edecek bir biberli pilavla,

hem de diğerlerine bir misafirleri olduğunu hatırlatarak gelmişti. İki adam bu kesinti karşısında kaşlarını çattı.

"İyidir," dedi Bobbie. "O tersane kontratı nihayet halloldu. Pek çok gaziyi yeni işlere yerleştirmemize yardımı dokunacak."

"Keşif ve nakliye gemileri inşa ediyorlar da ondan," dedi yeğeni.

"*David.*"

"Kusura bakma, anne. Ama ediyorlar," diye caymadan karşılık verdi David. Bobbie kâsesine pilav koydu. "Uyarlaması kolay tüm gemileri uyarlıyorlar ve yeni sistemlere daha çok insan gidip bakabilsin diye yenilerini yapıyorlar."

Bobbie'nin ağabeyi pilavı ve kepçeyi alırken oğlunun fikrine ne kadar az saygı duyduğunu göstermek için bıyık altından gevrek gevrek güldü. "İlk gerçek tetkik ekibi o yerlerin ilkine daha yeni gidi–"

"Daha şimdiden Yeni Cihan'da yaşayanlar var baba! Hatta Ganymede'den bir grup mülteci–" Delikanlı cümlesini yarıda bırakıp Bobbie'ye çekingen bir bakış attı. Ganymede akşam yemeğinde açtıkları bir konu değildi.

"Tetkik ekibi henüz iniş yapmadı," dedi ağabeyi. "Orada doğru düzgün bir koloni kurmamıza daha yıllar var."

"Birilerinin Mars yüzeyinde yürümesine daha *nesiller* var! Henüz kahrolası bir manyetosferimiz bile yok!"

"Diline hâkim ol, David!"

Görümcesi geri geldi. İnce bir yağ tabakasıyla kaplı olan siyah bamya yemeğinin iştah açıcı kokusu Bobbie'nin ağzını sulandırdı. Görümcesi yemeği arduvaz bir altlığın üstüne koydu ve kepçeyi Bobbie'ye uzattı.

"Yeni dairen nasıl?" diye sordu kadın.

"Fena değil," dedi Bobbie. "Ucuz."

"Keşke Innis Shallows'da kalıyor olmasaydın," dedi ağabeyi. "Orası berbat bir mahalle."

"Hiç kimse Bobbie Teyze'yi rahatsız etmez," dedi yeğeni. "Eden biri çıkarsa da kafasını koparır."

Bobbie sırıttı. "Yok be, onlara kötü kötü bakarım, olur biter. O zaman–"

Ansızın oturma odası kızıl bir ışıkla doldu. Haber bülteni

değişmişti. Ekranın üstünden ve altından parlak kırmızı şeritler geçiyor, gıdılı bir Dünyalı kadın ciddi bir ifadeyle kameraya bakıyordu. Kadının arkasındaki yangın resmine eski bir koloni gemisinin arşiv fotoğrafı eklendi. Alevlerin beyazı üstünde siyah harflerle YENİ CİHAN'DA TRAJEDİ kelimeleri yazıyordu.

"Neler oldu?" dedi Bobbie. "Yahu neler oldu?"

Birinci Bölüm: Basia

Basia Merton bir zamanlar kibar biriydi. Boş metal kayganlaştırıcısı varillerinden ve maden patlayıcılarından bombalar yapan türde bir adam değildi.

Basia evinin arkasındaki küçük atölyeden İlk İniş'in elektrikli arabalarına doğru bir varil daha yuvarladı. Küçük bina kümesi kuzey ve güney istikametlerinde yayılıp daha sonra bitiyor, düzlüğün karanlığı ufka kadar uzanıyordu. Basia yürürken kemerinden sarkan el feneri sallanarak tozlu toprağa garip ve hareketli gölgeler düşürüyordu. Küçük yabancı hayvanlar ışık halkasının dışında bir yerden ona ötüyordu.

Ilus'taki geceler –Basia buraya Yeni Cihan demiyordu– çok karanlıktı. Gezegenin on üç adet ufacık, düşük aklıklı[1] uydusu aynı yörüngeye o kadar tutarlı bir düzende dağılmıştı ki herkes onların uzaylı yaratıları olduğu görüşündeydi. Nereden gelirlerse gelsinler Jüpiter'in gezegen ebatlı uydularında büyümüş biri için gerçek aylardan ziyade yerçekimine tutulmuş göktaşlarıydılar. Ayrıca Ilus'un güneşi battıktan sonra onun ışığını azıcık bile yakalayıp yansıtmıyorlardı. Geceye özgü yerel yabani hayvanlar çoğunlukla küçük kuşlardan ve kertenkelelerden –ya da Ilus'un yeni insan sakinlerinin kuşlar ve kertenkeleler olarak düşündükleri şeylerden– oluşuyordu. Gerçekte Dünya'daki adaşlarının yalnızca en yüzeysel harici özelliklerini ve çoğunlukla karbondan teşkil bir bazı paylaşıyorlardı, o kadar.

Basia varili arabanın kasasına kaldırırken harcadığı çabayla bir homurtu çıkardı ve hemen sonra birkaç metre öteden cevap niteliğinde bir homurtu geldi. Küçük gözleri parıldayan bir taklit

1 Bir yüzeyden yansıyan güneş radyasyonunun yüzeye çarpan güneş radyasyonuna oranı. *–çn*

kertenkele, merakına yenik düşüp ışığın kenarına kadar gelmişti. Yaratık geniş, köselemsi, kurbağa biçimli başını aşağı yukarı oynatarak tekrar homurdandı ve çıkan sesle beraber boynunun altındaki hava kesesi şişip indi. Kertenkele bakışlarını ondan ayırmaksızın kısa bir süre bekledi ve Basia'dan tepki gelmeyince sürünerek karanlığa karıştı.

Basia bir alet çantasından elastik kayışlar çıkarıp varilleri arabanın kasasına sabitlemeye koyuldu. Patlayıcı sırf yere düştüğü için patlamazdı. En azından Coop patlamayacağını söylemişti. Yine de bu iddiayı sınamak Basia'nın içinden gelmiyordu.

"Baz," dedi Lucia. Basia şekerleme çalarken yakalanmış küçük bir çocuk gibi utançtan kıpkırmızı kesildi. Lucia onun ne yaptığını biliyordu. Basia karısına asla yalan söyleyemezdi. Fakat işini yaparken Lucia'nın içeride kalmasını ummuştu. Lucia sadece varlığıyla bile ona yaptığının doğru olup olmadığını merak ettiriyordu. Eğer doğruysa Lucia tarafından görülmek neden onu böylesine utandırıyordu?

"Baz," diye tekrarladı kadın. Üstelediği yoktu. Sesi kızgın değil, üzgündü.

"Lucy," dedi Basia, arkasına dönerek. Işığın sınırında duran kadın gece havasının soğuğuna karşı beyaz bir sabahlığı ince bedenine sıkıca sarmıştı. Yüzü koyu bir lekeden ibaretti.

"Felcia ağlıyor," diyen Lucia'nın ses tonu suçlayıcı değildi. "Senin için korkuyor. Gel de kızınla konuş."

Basia döndü ve yüzünü gizleyerek kayışı varillerin üstüne sıkıca geçirdi. "Yapamam. Geliyorlar," dedi.

"Kimler? Kimler geliyor?"

"Kimi kastettiğimi biliyorsun. Direniş göstermezsek burada yaptığımız her şeyi elimizden alacaklar. Zamana ihtiyacımız var. Zaman böyle kazanılır. İniş pisti olmazsa küçük mekikleri kullanmaları gerekir. Biz de iniş pistini ortadan kaldıracağız. Onları yeni bir pist inşa etmeye mecbur bırakacağız. Kimsenin canı yanmayacak."

"Durum kötüleşirse," dedi kadın, "buradan gidebiliriz."

"Hayır," diyen Basia, sesindeki şiddete şaşırdı. Dönüp birkaç adım atarak kadının yüzünü ışığa soktu. Lucia ağlıyordu. "Bir daha gitmek yok. Ganymede'den gittik. Katoa'yı bırakıp kaçtık

ve hiç kimse bize iniş yapacak bir yer vermezken ailem bir yıl boyunca bir gemide yaşadı. Tekrar kaçmayacağız. *Bir daha asla* kaçmayacağız. Benden alabilecekleri tüm çocukları aldılar."

"Katoa'yı ben de özlüyorum," dedi Lucia. "Ama onu bu insanlar öldürmedi. Onu öldüren savaştı."

"Onu öldüren ticari bir karardı. Onlar ticari bir karar verdiler, sonra bir savaş çıkardılar, sonra da oğlumu benden aldılar." *Ve ben onlara izin verdim*, diye eklemedi Basia. *Seni, Felcia'yı ve Jacek'i alıp Katoa'yı geride bıraktım, çünkü öldüğünü sanıyordum. Ama ölmemişti.* Kelimeler dile getirilemeyecek kadar acı vericiydi. Yine de Lucia onları işitti.

"Suç sende değildi."

Hayır, bendeydi cümlesi dilinin ucuna kadar geldiyse de Basia onu yuttu.

"Bu insanların Ilus üzerinde herhangi bir hakları yok," dedi adam, sesinin makul bir tonda çıkması için uğraşarak. "Buraya önce biz geldik. Buraya sahip çıktık. İlk lityum yükünü satıp para kazanacağız. O zaman Dünya'da avukatlar tutabilir ve gerçek bir dava açabiliriz. Ama biz öyle yaparken şirketler buraya çoktan kök salmışsa çabalarımız hiçbir işe yaramaz. Zamana ihtiyacımız var."

"Bunu yaparsan seni hapse atarlar," dedi Lucia. "Bize bunu yapma. Ailene bunu yapma."

"Bunu ailem *için* yapıyorum," dedi adam usulca. Böylesi bağırmaktan beterdi. Kontrollerin arkasına geçti ve gaz pedalına yüklendi. Sarsılan araba vızıldayarak hareket etti. Basia dönüp arkasına bakmaya, dönüp Lucy'yi görmeye cesaret edemedi.

"Ailem için," dedi yeniden.

Basia evinden hızla uzaklaştı. Arabayı önce *Barbapiccola*'nın sensör haritalarından yer beğenirlerken İlk İniş diye adlandırdıkları –ve bir fikir olmaktan çıkıp gerçek bir mekân hâlini aldığında hiç kimsenin yeniden adlandırmakla uğraşmadığı– virane kasabanın merkezindeki iki sıra prefabrik binaya doğru sürdü. Ana cadde vazifesi gören geniş toprak yola vardığında da yönünü asıl iniş alanına doğru çevirdi. Ilus'u kolonileştiren mülteciler gemilerinden küçük mekiklerle iniş yaptıkları için ihtiyaç duydukları tek iniş pisti genişçe bir düz alan olmuştu. Fakat dün-

yayı onlara veren bir BM sözleşmesine sahip Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin çalışanları –*şirket* çalışanları– ağır ekipmanlarla aşağı ineceklerdi. Ağır yük mekikleri gerçek bir iniş pistine ihtiyaç duyardı. Ve o pist, koloninin iniş alanı olarak kullandığı aynı açık araziye inşa edilmişti.

Basia bu durumu edepsizlik olarak görüyordu. Hatta bir tecavüz olarak. İlk iniş alanının önemi vardı. Basia günün birinde orada bir park yapılacağını, merkezine de bu yeni dünyaya gelişlerini abideleştiren bir heykel dikileceğini hayal etmişti. Gel gör ki KİE alanın tam üstüne kocaman ve parlak bir metal canavar inşa etmişti. Daha da kötüsü, inşaat için kolonicileri tutmak istemişlerdi ve yeteri kadarı ikna olup teklifi kabul etmişti.

Basia için tüm bunlar tarihten silinmek gibiydi.

Basia geldiği zaman Scotty ile Coop onu yeni iniş pistinde bekliyorlardı. Metal platformun kıyısında oturup bacaklarını kenardan aşağı sarkıtmış olan Scotty bir pipo tüttürüyor ve ayaklarının altındaki zemine tükürüyordu. Yanına koyduğu küçük bir elektrikli fener onu ürkütücü bir yeşil ışıkla renklendiriyordu. Coop ise biraz ileride durmuş, dişlerini göstererek gökyüzüne bakıyordu. Coop eski kafalı bir Kuşaklıydı ve agorafobi tedavileri ona diğerlerine olduğundan daha ağır gelmişti. Süzgün çehreli adam gözünü boşluktan ayırmıyor, yara kabuklarını yolan bir çocuk gibi ona alışmaya çabalıyordu.

Basia arabayı pistin kenarına çekip aşağı atladı ve varil bombalarını tutan kayışları çözmeye koyuldu.

"Gelip bir el atın," dedi. Büyük bir gezegen olan Ilus'un yerçekimi bir g'den biraz daha fazlaydı. Kaslarını ve kemiklerini güçlendiren altı aylık ilaç tedavisinden sonra bile her şey Basia'ya fazlasıyla ağır geliyordu. Varilleri yere indirmenin düşüncesi bile omuzlarındaki kasların yorgunluk beklentisiyle seğirmesine yol açıyordu.

Scotty iniş pistinden aşağı kaydı ve bir buçuk metre altındaki toprağa indi. Yağlı siyah saçlarını gözlerinin önünden çekip piposundan uzun bir nefes daha aldı. Scotty'nin küvette yetiştirdiği kenevirin ve dondurularak kurutulmuş tütün yapraklarının kokusu Basia'nın burnuna kadar geldi. Dönüp onlara bakan Coop'un gözleri bir an için odaklanmakta güçlük çekti, sonra

adam ince ve gaddarca bir tebessüm etti. Plan daha en başından onun fikriydi.

"Oyyy," dedi Coop. "Ne güzeller."

"Fazla bağlanmamaya bak," dedi Basia. "Uzun süre bizimle kalmayacaklar."

Coop bir patlama sesi çıkarıp sırıttı. Hep beraber dört ağır varili arabadan indirdiler ve pistin yanına sırayla dizdiler. İşleri bittiği zaman hepsi de yorgunluktan nefes nefeseydi. Basia kısa bir süreliğine konuşmadan arabaya yaslanırken Scotty piposunu bitirdi ve Coop varillere patlatma kapsülleri taktı. Fünyeler uyuyan çıngıraklıyılanlar misali arabanın kasasında duruyor, kırmızı LED ışıkları henüz yanmıyordu.

Kasaba o karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. Kendileri ve birbirleri için inşa ettikleri evler gökyüzünden indirilmiş yıldızlar misali ışıldıyordu. Evlerin ötesindeyse harabeler yer alıyordu. İki devasa kuleye sahip uzun ve basık bir uzaylı yapısı, hemen göze çarpan bir termit tepesi gibi arazide yükseliyordu. Tüm bunların içinden insanlarca tasarlanmamış tüneller ve odalar geçiyordu. Harabeler günışığında sedefin o ürkütücü renkleriyle ışıldamalarına rağmen geceleri daha koyu bir karanlıktan fazlası değillerdi. Onların ilerisinde bulunan maden ocağı, çalışma ışıklarının bulut göbeklerine vuran belli belirsiz parıltısı hariç tamamıyla görünmezdi. Açıkçası Basia madenlerden hazzetmezdi. Harabeler boş gezegenin geçmişine ait tuhaf kalıntılardı ve tehdit teşkil etmeksizin esrarengiz gözüken diğer her şey gibi ilk birkaç aydan sonra dikkatinden silinip gitmişlerdi. Madenlerse bir tarih ve pek çok beklenti barındırmaktaydı. Basia ömrünün yarısını buz tünellerinde geçirmişti ve bu yabancı toprağa gömülü o tünellerde tekinsiz bir ***koku*** vardı.

Coop sert bir ses çıkardı ve küfrederek elini salladı. Hiçbir şey patlamadığına göre durum o kadar da kötü olamazdı.

"Sence bunu tekrar inşa etmemiz için bize para öderler mi?" diye sordu Scotty.

Basia sövüp yere tükürdü.

"İnsanlar KİE'nin memesini emmek istemeselerdi böyle yapmak zorunda kalmazdık," dedi, son varili de yuvarlayarak yerine koyarken. "Pist olmadan gezegene inemezler. Tek yapmamız gereken burayı inşa etmemekti."

Scotty ağzından bir duman bulutu püskürterek güldü. "KİE öyle veya böyle geliyordu. O vesileyle paralarını aldık. En azından insanlar öyle düşünüyorlar."

"İnsanlar salak da ondan," dedi Basia.

Başını sallayan Scotty bir eliyle arabanın yolcu koltuğuna çıkmış bir taklit kertenkeleye vurdu ve oraya oturdu. Ayaklarını gösterge paneline koyup piposundan uzun bir nefes çekti. "Bunu patlatacaksak artık işe koyulalım. O varillerdeki barut tozu çok güçlüdür."

"Hey, beyler!" diye bağırdı Coop. "Burası tamam. Gelin şu işi bitirelim, ha?"

Scotty kalkıp piste doğru yürümeye başladı. Basia onu durdurdu ve yanık pipoyu dudaklarının arasından alıp arabanın motor kapağına koydu.

"Patlayıcılar," dedi Basia. "Patlarlar."

Scotty omuz silktiyse de utanmış gözüktü. Yanına vardıklarında Coop daha şimdiden ilk varili yan yatırıyordu. "İyi iş çıkarmışsın. Variller taş gibi."

"Sağ ol," dedi Basia.

Coop yere sırtüstü yattı. Basia da onun yanına uzandı. Scotty ilk bombayı nazikçe ikilinin arasına yuvarladı.

Pistin altına giren Basia kendini çeke çeke her bir varile kadar kesitli kiriş ağının arasından geçti ve uzaktan kumandalı fünyeleri çalıştırarak birbirleriyle senkronize etti. O sırada artan bir elektrik vızıltısı işitti ve arabaya binip gidiyor diye bir anlığına Scotty'ye kızmadan edemedi. Fakat sonra sesin giden değil gelen bir arabadan çıktığını anladı.

"Hey!" diye bağırdı Peter'ın tanıdık sesi.

"O moog pezevenk burada ne halt yiyor?" diye homurdandı Coop, eliyle alnını silerek.

"Gidip bakayım mı?" diye sordu Scotty.

"Basia," dedi Coop, "git Peter ne istiyormuş öğren. Scotty daha sırtını kirletmedi."

Basia sürünerek pistin altından çıktı ve böylece hem Scotty'ye hem de dört bombadan sonuncusuna yer açtı. Peter arabasını onunkinin yanına park etmişti ve şimdi ikisinin arasında dikilerek işemesi gerekircesine ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp

duruyordu. Basia'nın sırtı ve kolları ağrıyordu. Bu işi bir an önce bitirip Lucia, Felcia ve Jacek'in onu bekledikleri evine dönmek istiyordu.

"Ne var?" diye sordu Basia.

"Geliyorlar," dedi Pete, onları duyabilecek biri varmışçasına fısıldayarak.

"Kimler geliyor?"

"Herkes. Geçici vali. Şirket güvenlik ekibi. Bilim ve teknoloji personeli. *Herkes.* Bu iş ciddi. Tepemize koca bir hükümet indiriyorlar."

Basia omuz silkti. "Bunlar eski haberler. On sekiz aydır yoldalar. Zaten o yüzden buradayız."

"Hayır," diyen Pete, yıldızlara bakarak kaygıyla volta attı. "Hemen şimdi geliyorlar. *Edward Israel* yarım saat önce bir frenleme itişi yaptı. Üst yörüngeye oturdu."

Ağzı korkunun bakırımsı tadıyla dolan Basia başını kaldırıp karanlığa baktı. Herkese göre aynı Samanyolu Galaksisi'nde yer alan, sadece farklı bir açıdan görülen bir milyar yabancı yıldız. Gözleri telaşla fıldır fıldır döndü, sonra aradığını buldu. Hareketlenme bir mekanik saatin yelkovanı kadar küçüktü ama Basia'nın dikkatinden kaçmadı. İndirme gemisi inişe geçmişti. Ağır mekik piste doğru alçalıyordu.

"Telsizden haber verecektim ama Coop onların telsiz spektrumunu gözlediklerini söylemişti ve–" dedi Pete, ama Basia çoktan iniş pistine doğru koşmaya başlamıştı. Scotty ile Coop tam o sırada kendilerini çekerek pistin altından çıkıyorlardı. Coop pantolonunu silkerek toz bulutları kaldırdı ve sırıttı.

"Bir sorunumuz var," dedi Basia. "Gemi çoktan inişe geçmiş. Görünüşe bakılırsa daha şimdiden atmosferdeler."

Coop yukarı göz attı. El fenerinin ışığı yanaklarına ve gözlerine gölgeler düşürdü.

"Hıh," dedi adam.

"İşin başındasın sanıyordum. Nerede olduklarına bakıyorsun sanıyordum."

Omuz silken Coop onu ne doğruladı ne de yalanladı.

"Bombaları oradan çıkarmalıyız," dedi Basia. Scotty diz çökecek oldu ama Coop bir elini onun omzuna koyarak adamı durdurdu.

"Niyeymiş?" diye sordu.

"Şimdi inmeyi denerlerse bombaları kazara patlatabilirler," dedi Basia.

Coop'un tebessümü hoşgörülüydü. "Belki," dedi. "Peki patlatırlarsa ne olur?"

Basia yumruklarını sıktı. "*Şimdi* aşağı iniyorlar."

"İnerlerse insinler," dedi Coop. "Onlara karşı bir sorumluluğumuz yok ki. Hem nereden bakarsan bak varilleri çıkaracak zaman kalmadı."

"Ateşleyicileri ve kapsülleri çıkarabiliriz," diyen Basia yere çömeldi ve el fenerinin ışığını pistin üstyapısında gezdirdi.

"Belki kalmıştır, belki kalmamıştır," dedi Coop. "Asıl soru, çıkarmalı mıyız? Ve bunu sormaya bile değmez."

"Coop?" dedi Scotty, titrek ve kararsız bir sesle. Coop ona aldırış etmedi.

"Bence bu bir fırsat," dedi Coop.

"O şeyin içinde insanlar var," diyen Basia sürünerek pistin altına girdi. En yakındaki bombanın elektronik aksamı toprağa dayalıydı. Basia sızlayan omzunu ona dayayıp var gücüyle itti.

"Zaman yok, ahbap!" diye seslendi Coop.

"Kıçını buraya getirirsen belki vardır!" diye bağırdı Basia. Patlatma kapsülü bir kene gibi varilin yan tarafına yapışıktı. Basia parmaklarını dolgu macununa batırarak kapsülü oradan sökmeye çalıştı.

"Ha siktir," dedi Scotty, sesinde huşuya çok yakın bir tonla. "Baz, ha siktir!"

Kapsül yerinden çıktı. Basia onu cebine soktu ve ikinci bombaya doğru sürünmeye başladı.

"Vakit yok!" diye bağırdı Coop. "En iyisi buradan uzaklaşalım ve hâlâ yükselebileceklerken bombaları patlatmaya çalışalım."

Basia uzakta arabalardan birinin oradan ayrıldığını duydu. Pete pistle arasına mesafe koyuyordu. Arabanınkine karışan bir ses daha vardı. Frenleyen motorların bas kükreyişi. Basia geride kalan üç bombaya çaresizce baktı ve yuvarlanarak pistin altından çıktı. Mekik siyah gökyüzünde devasaydı. Ayrıca o kadar yakındı ki Basia her bir iticiyi ayrı ayrı seçebiliyordu.

Başaramayacaktı.

"Kaçın!" diye bağırdı. O, Scotty ve Coop arabaya doğru depara kalktılar. Mekiğin kükreyişi arttı, kulakları sağır edici bir hâl aldı. Basia arabaya varır varmaz patlatıcıyı kaptı. Bombaları erken patlatabilirse mekik yükselebilir, oradan uzaklaşabilirdi.

"Yapma!" diye bağırdı Coop. "Çok yakınız!"

Basia avucunu düğmeye vurdu.

Yer kabararak ona hızla çarptı. Daha durmamışken sert toprak ve taş parçaları ellerindeki ve yanaklarındaki deriyi yoldu. Yine de acı çok uzaktı. Beyninin bir parçası ağır yaralanmış, hatta şoka girmiş olabileceğini biliyordu fakat bu da uzak ve kolayca göz ardı edilebilecek bir duruma benziyordu. Basia'yı en çok şaşırtan, her şeyin ne kadar sessiz olduğuydu. Ses dünyası kafatasında sona eriyordu. Kendi nefesini, kendi nabzını duymasına duyuyordu. Fakat bunun ötesindeki her şey susturulmuştu.

Basia sırtüstü yuvarlanıp yıldızlarla bezeli gece göğüne baktı. Alt yarısı yanan ağır mekik, peşi sıra alevden bir kuyruk bırakarak yukarıda uçuyordu. Motorlarının sesi artık bir bas kükreyişi değil de Basia'nın işitmekten ziyade karnında hissettiği yaralı bir hayvanın çığlığı gibiydi. Belki mekik piste çok yaklaşmıştı, belki patlama çok büyük olmuştu, belki de talihsizlik eseri bir moloz parçası hiç olmadık bir rotada fırlayıp gitmişti. Gerçeği öğrenmenin yolu yoktu. Basia'nın bir parçası bunun çok kötü olduğunu biliyordu fakat duruma fazla ilgi göstermek zordu.

Mekik vadi boyunca Basia'ya hafif bir boru sesi gibi gelen bir ölüm çığlığı atarak gözden kayboldu, sonra çevreye ani bir sessizlik çöktü. Scotty yanı başında oturmuş, geminin gittiği istikamete bakıyordu. Basia kendini tekrar yere bıraktı.

Gözlerinin önündeki parlak benekler kaybolduğunda yıldızlar geri geldi. Basia onların parıldamasını seyrederken hangisinin Sol[1] olduğunu merak etti. Ev ne kadar uzaktı. Ama geçitler sayesinde yakındı da. Basia onların mekiğini düşürmüştü. Artık gelmek zorundaydılar. Basia onlara başka bir seçenek bırakmamıştı.

Ani bir öksürük krizine tutuldu. Sanki ciğerleri sıvıyla doluydu ve birkaç dakika boyunca o sıvıyı öksürüyordu. Öksürükle beraber nihayet acı da gelerek onu tepeden tırnağa sardı.

Acıya korku eşlik etti.

---

1 Hem Güneş hem de Güneş Sistemi anlamında kullanılabilen bir kısaltma. –çn

İkinci Bölüm: Elvi

Mekik silkinerek Elvi Okoye'yi soluğunu kesecek kadar sertçe emniyet kemerlerine bastırdı, sonra tekrar çarpışma koltuğunun anaç kucağına oturttu. Işıklar titreşti, karardı ve geri geldi. Heyecanı ve beklentisi hayvansı bir korkuya dönen kadın yutkundu. Yanındaki Eric Vanderwert son altı aydır yüzünden eksik etmediği o yarı sırnaşık, yarı umutlu tebessümü takındı. Elvi'nin karşısındaki Fayez'in gözleri kocaman açılmış, teni kül gibi olmuştu.

"Sorun yok," dedi Elvi. "Her şey yolunda gidecek."

Bu kelimeleri söylerken bile içindeki bir parça onları tiksintiyle reddetti. Neler olduğundan haberi yoktu. İşlerin yolunda gidip gitmeyeceğini bilmesi mümkün değildi. Yine de ilk dürtüsü öyle bir iddiada bulunmak, dile getirirse doğru çıkacakmış gibi o sözü söylemek olmuştu. Mekik yüzeyinden tiz bir inilti geçerken çevresel sesler birbirine karıştı. Elvi ağırlığının sola savrulduğunu hissetti ve çarpışma koltukları uyumlu bir dans ekibi misali aynı anda mil yataklarında kaydı. Fayez gözden kayboldu.

Üç tonlu bir çınlama, pilotun konuşacağını haber verdi ve mekiğin toplu yayın sisteminde kadının sesi duyuldu.

"Bayanlar baylar, görünüşe bakılırsa iniş pistinde kritik bir arıza yaşandı. Bu seferlik inişi tamamlayamayacağız. Yörüngeye dönmemiz ve hasarın boyutu anlaşılana dek *Edward Israel*'e yanaşmamız..."

Kadın sustu ama açık hattın gemi içindeki cızırtısı kesilmedi. Elvi pilotun başka bir şeye dikkat kesildiğini tahmin etti. Gemi sarsılıp tekledi ve Elvi kemerlerine sıkıca tutunarak onlara sarındı. Yakındaki biri sesli bir şekilde dua ediyordu.

"Bayanlar baylar," dedi pilot. "Korkarım iniş pistindeki arıza, mekiğimize hasar verdi. Şu an yukarı ulaşabileceğimizi düşün-

müyorum. Yakınlarda kuru bir göl yatağı var. Oraya ikincil bir iniş pisti olarak bakmamız gerekecek."

Elvi'nin hissettiği anlık huzur *–Hâlâ bir iniş pistimiz var–* yerini derin bir idrake ve daha da derin bir korkuya *–Düşeceğimizi kastediyor–* bıraktı.

"Herkesten koltuklarında kalmasını istemek durumundayım," dedi pilot. "Kemerlerinizi çözmeyin ve lütfen kollarınızla bacaklarınızı koltuğun kabuğunun içinde tutun ki kenarlara çarpmasın. Jel oraya boşu boşuna koyulmadı. Bir iki dakika içinde yere inmiş olacağız."

Zoraki, suni sükûnet Elvi'yi çığlıkların ve gözyaşlarının yapacağından daha fazla dehşete düşürdü. Pilot, yolcuların paniğe kapılmalarını önlemek için canla başla uğraşıyordu. Paniğe kapılmak gerektiğini düşünmeyen biri bunu yapar mıydı?

Elvi'nin ağırlığı tekrar yer değiştirerek sola kaydı, sonra geri geldi. Mekik inişe geçerken tüm bedeni hafifledi. Düşüş âdeta bitmek bilmedi. Mekiğin takırtı ve uğultuları yükselerek bir haykırış hâlini aldı. Elvi gözlerini yumdu.

"İyi olacağız," dedi kendi kendine. "Her şey yolunda."

Çarpma, üstüne çekiç inen bir ıstakoz kuyruğu misali mekiği ortadan ikiye böldü. Elvi yabancı bir gökteki tanımadık yıldızları görür gibi oldu, sonra da Tanrı bir düğmeye basmışçasına bilinci kapanıverdi.

Asırlar önce Avrupalılar devasa yelkenlere sahip tahta gemilere binerek ve kendilerini tanıdıkları topraklardan Yeni Dünya diye adlandırdıkları yere götürmeleri için hem rüzgârlara hem de denizcilerinin kabiliyetine güvenerek Amerika kıtasının veba tarafından boşaltılan kabuğunu istila etmişlerdi. Bağnazlar, maceracılar ve fukara çaresizler altı ay süresince Atlantik Okyanusu'nun merhametsiz dalgalarına göğüs germişlerdi.

Elvi Okoye on sekiz ay önce Kraliyet İmtiyaz Enerji'yle kontrat imzalayarak Ceres İstasyonu'ndan ayrılmıştı. *Edward Israel* devasa bir gemiydi. Bir zamanlar, neredeyse üç nesil önce insanlığı Kuşak'a ve Jüpiter sistemine[1] götüren koloni gemilerinden

1 Orj. *Jovian System*; Jüpiter ve çok sayıda uydusundan oluşan mini güneş sistemi. *–çn*

biri olarak hizmet vermişti. Göç sona erdiğinde ve yayılma baskısı doğal sınırlarına ulaştığında da bir su tankeri olarak yeniden uyarlanmıştı. Yayılma çağı bitmiş bulunuyordu ve özgürlük sevdasının yerini yaşamın daha pratik öğeleri –sırasıyla hava, su ve gıda– almıştı. Gemi onlarca yıl güneş sisteminin bir yük beygiri olmuştu. Sonra Halka açılmış ve her şey yeniden değişmişti. Bush tersanelerinde ve Tycho İstasyonu'nda yeni nesil koloni gemileri inşa edilmekteydi ama *Israel*'in tadilatı daha çabuk gerçekleşmişti.

Elvi gemiye ilk kez adım attığı zaman *Israel*'in hava dönüştürücülerinin uğultusunda ve eski moda koridorlarının açılarında bir huşu, umut ve heyecan duygusu bulmuştu. Macera çağı yeniden başlamıştı ve yaşlı savaşçı paslı geçen yılların ardından yeni bileylenmiş kılıcı ve tekrar ışıldayan zırhıyla geri gelmişti. Elvi bunun psikolojik bir izdüşüm olduğunu, gemideki fiziki bir unsurdan ziyade kendi ruh hâlini yansıttığını biliyordu. Yine de hevesi kırılmamıştı. *Edward Israel* yeniden bir koloni gemisiydi. Ambarları prefabrik binalarla ve yüksek atmosfer sondalarıyla, üretim laboratuvarlarıyla ve hatta yineleme dağılımlı bir femtoskopla[1] doluydu. Bir keşif ve haritalandırma ekibine, bir jeolojik tetkik ekibine, bir hidroloji ekibine, Elvi'nin kendi ekzozoolojisi[2] çalışma grubuna ve daha da fazlasına sahiptiler. Bir üniversiteye bedel doktora ve bir devlet laboratuvarı dolusu doktora sonrası diploma. Mürettebat ve koloniciler dahil bin kişi.

Özetle aynı anda gökteki bir şehir, Plymouth Rock'a[3] doğru yola çıkmış bir gemi dolusu göçmen ve Darwin'in *Beagle*'daki[4] seyahatiydiler. Bu insanlığın atıldığı en büyük, en güzel serüvendi ve Elvi ekzobiyoloji ekibinde kendine bir yer edinmişti. İşte bu bağlamda geminin çelik ve seramik aksamının bir sevinç havası taşıdığını hayal etmek hoş görülebilecek bir illüzyondu.

Ve tüm bunlara hükmeden kişi Vali Trying'di.

Elvi itişle ve frenlemeyle, ardından halkalar arasındaki ağır ve

---

1 Fiziksel ve kimyasal tepkimeleri femtosaniye (10^{-15} saniye) aralıklarla ölçen bir aygıt. *–çn*

2 Yabancı gezegenlerdeki vahşi yaşamı esas alan bilim dalı. *–çn*

3 Amerika'ya giden ilk Avrupalı göçmen topluluğunun karaya çıktığına inanılan yer. *–çn*

4 Charles Darwin'in evrim teorisini geliştirdiği ünlü seyahatine çıktığı gemi. *–çn*

ürkütücü aktarımla, sonra da yeniden itişle ve frenlemeyle geçen aylarda adamı birkaç kez görmüştü. Fakat indirmeden hemen öncesine kadar onunla konuşmuşluğu yoktu.

Trying cılız bir adamdı. Maun rengi cildi ve kar tozunu andıran saçlarıyla Elvi'ye amcalarını hatırlatıyor, peşin tebessümüyle de onu cesaretlendirip sakinleştiriyordu. O gün gözlem güvertesindeki Elvi gezegene tepeden bakan yüksek çözünürlüklü ekranların birer pencere olduğunu; yavaşlama yerçekimi henüz serbest yörüngeye bile oturmadıklarını göstermesine rağmen yabancı güneşten saçılan ışığın geniş, çamurlu denizlerden ve yükseklerdeki kabarık bulutlardan yansıyarak dosdoğru gözlerine girdiğini hayal ediyordu. Karşısındaki, tuhaf olduğu kadar güzel de bir manzaraydı. Adaların serpiştirildiği tek bir devasa okyanus. Bir yarıkürenin rahatlıkla yarısını kaplayan, ekvatordaki en geniş bölümü kuzeye ve doğuya uzadıkça incelen tek bir koca kıta. Dünyanın resmi adı Bering Tetkik Dört olup bu ismi varlığını ilk saptayan sondadan almıştı. Koridorlarda, kafeteryada ve spor salonundaysa hep beraber ona Yeni Cihan der olmuşlardı. Yani en azından Elvi kendini bu sevdaya kaptıran tek kişi değildi.

"Aklınızdan ne geçiyor, Doktor Okoye?" diye sordu Trying'in nazik sesi. Elvi irkildi. Adamın içeri girdiğini duymamış, yanına kadar geldiğini görmemişti. Reverans yapması veya bir tür resmi rapor vermesi gerekirmiş gibi hissetti. Fakat Trying'in yüz ifadesi öyle yumuşak, öyle keyifliydi ki Elvi bu fikri aklından çıkardı.

"Tüm bunları hak edecek ne yaptığımı merak ediyordum," dedi kadın. "Gerçekten yabancı denebilecek ilk biyosferi görmek üzereyim. Evrim hakkında şimdiye kadar bilinmesi kelimenin tam anlamıyla imkânsız olan şeyler öğreneceğim. Herhalde geçmiş yaşamlarımdan birinde çok ama çok iyi biriydim."

Ekranlarda Yeni Cihan kahverengi, altın sarısı ve mavi renklerde ışıldıyordu. Yüksek atmosferik rüzgârlar yeşilimsi bulutları gezegenin öteki ucuna kadar dağıtıyordu. Elvi ekrana doğru eğildi. Vali gevrek gevrek güldü.

"Meşhur olacaksınız," dedi adam.

Elvi gözlerini kırpıştırdı ve bir kahkaha öksürdü.

"Olacağım galiba, değil mi?" dedi. "İnsanlığın daha önce hiç yapmadığı şeyler yapıyoruz."

"Bazı şeyler," dedi Trying. "Bazı şeyleriyse hep yaptık. Umarım tarih bize müsamaha gösterir."

Elvi adamın bu sözlerle ne kastettiğini anlayamadı, fakat sormasına fırsat kalmadan Adolphus Murtry içeri girdi. Sert mavi gözlere sahip ince yapılı bir adam olan Murtry güvenliğin başıydı. Trying ne denli babacansa Murtry de o denli amansız ve işbilirdi. İki adam beraberce oradan ayrılarak Elvi'yi yakında gönlünce keşfedebileceği dünyayla baş başa bıraktılar.

Ağır mekik Elvi'nin o güne dek bindiği bazı gemiler kadar büyüktü. Sırf onu taşısın diye gezegen yüzeyine bir iniş pisti inşa etmişlerdi. İçinde ilk elli yapıyı, temel tertip laboratuvarlarını ve –en önemlisi de– hava sızdırmaz bir çevresel kubbeyi taşıyordu.

Elvi diğerleriyle birliktę mekiğin tıklım tıklım koridoruna doluşmuş ve el terminalinin kendisini ona tahsis edilen çarpışma koltuğuna götürmesine izin vermişti. Mars'ta ilk koloniler kurulduğu zaman çevresel kubbeler bir hayat memat meselesi, havayı içeride ve radyasyonu dışarıda tutacak bir araç olmuştu. Yeni Cihan'da ise önemli olan tek şey kirlenmeyi sınırlandırmaktı. KİE'nin üstlendiği şirket sözleşmesi, gezegendeki varlıklarının mümkün olan en ufak ayak izini bırakmasını gerektiriyordu. Elvi gezegen yüzeyinde daha şimdiden başka insanlar olduğunu duymuştu ve o kimselerin de yaşam alanlarını tahrip etmemeye özen gösterdiklerini umuyordu. Eğer göstermiyorlarsa yerel organizmalar ile dışarıdan getirilenlerin arasında karmaşık, hatta belki de birbirinden ayrılması imkânsız etkileşimler gerçekleşmesi kaçınılmazdı.

"Dertli görünüyorsun."

Kendi çarpışma koltuğunda oturan Fayez Sarkis geniş emniyet kemerlerini göğsüne ve beline geçiriyordu. Mars'ta büyümüş olan adam, düşük yerçekiminin uzun, ince vücut yapısına ve iri kafasına sahipti. Bir çarpışma koltuğunda otururken evindeymiş gibi bir hâli vardı. O sırada el terminali Elvi'ye kendi yerini bulduğunu haber verdi. Kadın oturduğunda koltuğun jeli uyluklarının ve belinin şekline uyum sağladı. Elvi bir çocuk havuzundaki küçük bir çocukmuşçasına bir çarpışma koltuğunda dik oturmak istemişti oldum olası. Kendini ona batmaya bırakmak canlı canlı yenmek gibiydi.

"İleriyi düşünüyordum, o kadar," diyen Elvi, kendini sırtüstü uzanmaya zorladı. "Yapacak çok iş var."

"Biliyorum," dedi Fayez, iç geçirerek. "İstirahat zamanı sona erdi. Artık aldığımız parayı sahiden hak etmemiz gerekiyor. Yine de eğlenceli bir yolculuk oldu. Tabii bir tam g'lik itişle geçen kısımlar hariç."

"Biliyorsun, Yeni Cihan'ın yerçekimi onun biraz üstünde."

"Aman hatırlatma," dedi adam. "Neden uygar bir yerçekimi kuyusuna sahip şöyle pamuk gibi yumuşacık bir gezegenle işe başlamıyoruz bilmiyorum."

"Bahtımızda bu varmış," dedi Elvi.

"Eh, Mars'a benzer doğru düzgün bir gezegen için izin çıktığı anda tayinimi isteyeceğim."

"Yani Mars nüfusunun yarısının yapacağı gibi."

"Biliyorum. Belki solunabilir atmosferi olan bir yer. Köstebekler gibi yaşamamız gerekmesin diye bir manyetik alan. Dünyalaştırma projesi çoktan bitmiş de ben onu görebilecek kadar yaşamışım gibi."

Elvi güldü. Fayez hem jeoloji ekibinde, hem de hidroloji çalışma grubundaydı. Dünya'nın dışındaki en iyi üniversitelerde eğitim görmüştü ve Elvi uzun tanışıklıkları sayesinde adamın en az kendisi kadar korku ve sevinç duyduğunun farkındaydı. O sırada Eric Vanderwert çıkagelip Elvi'nin yanındaki koltuğa yerleşti. Elvi ona kibarca gülümsedi. Ceres'ten yola çıktıkları bir buçuk yıl öncesinden beri bilim ekiplerinin mensupları arasında çok sayıda romantik –veya öyle değilse bile en azından cinsel– ilişki yaşanmıştı. Elvi ise o kördüğümden uzak durmuştu. Cinsel münasebetler ile çalışma hayatının hem zehirli hem de dengesiz bir karışım olduğunu erkenden öğrenmişti.

Eric başıyla Fayez'e selam verdi, sonra dikkatini kadına yöneltti.

"Heyecan verici," dedi.

"Evet," dedi Elvi. Karşısında oturan Fayez gözlerini yuvarladı.

Murtry çarpışma koltuklarının arasına girerek yanlarından geçti. Adamın bakışları her şeyin –koltukların, kemerlerin, inişe hazırlanan insanların– üstünde gezinmekteydi. Elvi adama gülümsedi ve Murtry ona sert bir baş selamı verdi. Tavırları

tehditkâr değil, yalnızca ciddiydi. Elvi güvenlik şefinin kendisini bakışlarıyla tartmasını seyretti. Bu bir erkeğin bir kadını cinsel açıdan alıcı gözle süzmesi değildi. Daha ziyade bir yükleme görevlisinin bir konteynıra bakarak manyetik kıskaçların çalışıp çalışmadığını kontrol etmesi gibiydi. Murtry kadının kemerlerini doğru bağladığına karar vermiş olacak ki onu bir kez daha selamladı ve yoluna devam etti. Gözden kaybolduğunda Fayez gevrek gevrek güldü.

"Zavallı hergele neredeyse duvarlara tırmanacak," dedi, Murtry'nin peşinden kafa sallayarak.

"Öyle mi?" dedi Eric.

"Bir buçuk yıldır hep beraber gözünün önündeydik, değil mi? Şimdi biz aşağı inerken o yörüngede kalacak. Hâlâ sorumluluğu altındayken kendimizi öldürteceğimizden ödü patlıyor."

"En azından bizi umursuyor," dedi Elvi. "Bu yüzden ondan hoşlanıyorum."

"Sen herkesten hoşlanırsın," diye takıldı Fayez. "Patolojin böyle."

"Sense hiç kimseden hoşlanmazsın."

"O da benim patolojim," diye sırıtarak karşılık verdi adam.

Üç tonlu alarm çaldı ve toplu yayın sistemi tıkırdadı.

"Bayanlar baylar, adım Patricia Silva ve bu küçük gezintide size pilotluk edeceğim."

Çarpışma koltuklarından koro hâlinde kahkahalar yükseldi.

"Yaklaşık on dakika sonra *Israel*'den ayrılacağız. İnişin elli dakika sürmesini bekliyoruz. Yani bir saate kalmadan hep beraber yepyeni bir hava soluyor olacaksınız. Vali bey de mekikte olduğu için yolculuğun rahat ve sorunsuz geçmesini sağlayacağız ki performans primi alabilelim."

O sırada kimsenin içi içine sığmıyordu. Pilotun bile. Elvi sırıttı ve Fayez de ona aynı şekilde karşılık verdi. Eric genzini temizledi.

"Eh," dedi Fayez, sahte bir teslimiyetle. "Bu kadar yol geldik. Oldu olacak işi tamamına erdirelim."

Acının belirli bir konumu yoktu. Öyle bir şey için fazla büyüktü. Her yere yayılıyor, her şeyi kapsıyordu. Elvi bir şeye bakmakta

olduğunu fark etti. Belki de devasa, eklemli bir yengeç bacağına. Veya kırık bir inşaat vincine. Göl yatağının düz zemini ona doğru uzanıyor, baktığı nesnenin tabanına ulaşmadan önceyse daha engebeli bir hâl alıyordu. Elvi onun koyu renkli, kuru toprağı delerek dışarı çıktığını ya da yüksekten düşüp yere saplandığını hayal edebiliyordu. Izdırap içindeki zihni o kütleyi mekiğin enkazına dönüştürmeye çalıştı ama başaramadı.

Karşısındaki şey bir kalıntıydı. Harabeler. Protomolekülü ve halkaları tasarlamış yabancı uygarlıktan geriye kalan, artık boş ve terk edilmiş esrarengiz bir yapı. Ansızın Elvi'nin hafızasında küçük bir kızken gördüğü bir sanat sergisinin güçlü ve bölük pörçük anısı canlandı. Glasgow harabeleri önündeki bir hendekte kalmış bir bisikletin yüksek çözünürlüklü bir görüntüsü. Facia sonrasını bir şiir kadar yoğun ve zarif bir şekilde anlatan tek bir görüntü.

En azından onu görebildim, diye düşündü kadın. *En azından ölmeden önce buraya gelebildim.*

Biri onu sürükleyerek harap mekikten çıkarmıştı. Elvi başını çevirdiğinde sarı-beyaz inşaat ışıklarını ve sıralar hâlinde düz zemine dizilmiş diğer yaralıları görebiliyordu. Ayakta duran birileri vardı. Yaralıların ve ölülerin arasında geziniyorlardı. Elvi simalarını ya da vücutlarının hareket ediş biçimini tanımadı. *Israel*'de geçen bir buçuk senenin ardından herkesi görür görmez tanırdı ve bunlar birer yabancıydı. Öyleyse gezegenin yerlileriydiler. Gecekonducular. Kaçak göçmenler. Hava yanık toz ve kimyon gibi kokuyordu.

Elvi herhalde bayılmıştı, çünkü âdeta göz açıp kapayıncaya dek yanında bir kadın belirdi. Kadının elleri kadar yüzüne de toprağın yanı sıra ona ait olmayan kanlı dokular bulaşmıştı.

"Hırpalanmış hâldesin ama ölümcül bir tehlikede değilsin. Sana acını dindirecek bir şey vereceğim. Yine de bacağını atelleyene kadar yerinden kıpırdamamanı istiyorum. Tamam mı?"

Kadın haşin denebilecek bir açıdan güzeldi. Koyu renkli yanaklarına bir duvaktaki boncuklar gibi simsiyah benekler serpişmişti. Saçlarındaki siyah dalgalara, suya düşen mehtap misali beyaz demetler karışıyordu. Gel gör ki Yeni Cihan'da mehtap yoktu. Milyarlarca tuhaf yıldız vardı yalnızca.

"Tamam mı?" diye yeniden sordu kadın.

"Tamam," dedi Elvi.

"Bana demin neye razı olduğunu söyle."

"Hatırlamıyorum."

Kadın elini nazikçe Elvi'nin omzuna bastırarak kafasını kaldırdı.

"Torre! Bunun kafasını taraman gerekiyor. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

Karanlıktan başka bir ses –bu sefer bir erkek sesi– geldi. "Tabii, Doktor Merton. Bununla işim biter bitmez ilgilenirim."

Doktor Merton tekrar Elvi'ye döndü. "Şimdi kalkıp gidersem Torre gelene kadar olduğun yerde kalır mısın?"

"Hayır, gerek yok. Size yardım edebilirim," dedi Elvi.

"Edebileceğinden eminim," diyen güzel kadın iç geçirdi. "Öyleyse gel birlikte bekleyelim."

Karanlıktan bir gölge çıktı. Elvi yürüyüşüne bakarak Fayez'i tanıdı. "Siz gidin. Ben onunla otururum."

"Teşekkürler," dedi Doktor Merton ve ortadan kayboldu. Fayez bir homurtuyla yere çöküp bağdaş kurdu. Saçları biraz iri kafasından her yöne dimdik uzanıyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Elvi istemsizce adamın elini tuttu ve Fayez'in bir an için kolunu geri çekecek gibi olduğunu, sonra da parmaklarının kendininkilere dokunmasına izin verdiğini hissetti.

"Neler oldu?" diye sordu.

"İniş pisti havaya uçtu."

"Ah," dedi Elvi. "İniş pistlerinin öyle bir huyu var mıdır?"

"Hayır. Hayır, yoktur."

Elvi bunu etraflıca düşünmeye çalıştı. *Madem yoktur, bu nasıl oldu?* Zihni ne denli haşatı çıktığının farkına varacak kadar açılıyordu. Cesaret kırıcı olsa da bu muhtemelen iyiye işaretti.

"Vaziyet ne kadar kötü?"

Fayez'in omuz silktiğini görmekten ziyade hissetti. "Kötü. Bahsetmeye değecek tek iyi haber kasabanın buraya yakın ve doktorlarının becerikli olması. Kadın Ganymede'de eğitilmiş. Malzemelerimiz yanmış veya birkaç ton metal-seramik karışımının altında ezilmiş olmasaydı elinden bir şeyler gelebilirdi."

"Çalışma grubu?"

"Gregorio'yu gördüm. Durumu iyi. Eric öldü. Sophie'ye ne olduğunu bilmiyorum ama seninle ilgilendiklerinde gidip biraz daha bakınırım."

Eric ölmüştü. Daha dakikalar önce Elvi'nin yanındaki koltukta oturarak ona kur yapıyor ve gıcıklık ediyordu. Elvi olanlara anlam veremiyordu.

"Ya Sudyam?" diye sordu.

"O *Israel*'de kaldı. Bir şeyi yok."

"İyi o zaman."

Fayez kadının elini hafifçe sıkıp bıraktı. Teninin terk ettiği yerlerde hava Elvi'nin avucunu üşüttü. Adam mekiğin enkazına doğru uzayıp giden ceset sıralarına baktı. Hava o kadar karanlıktı ki Elvi yıldızları örttüğü kısım dışında onu zar zor seçebiliyordu.

"Vali Trying kurtulamadı," dedi Fayez.

"Kurtulamadı mı?"

"Geçen haftanın faresi kadar ölü. Artık kontrolün kimde olduğundan emin değiliz."

Elvi gözlerinin yaşardığını ve göğsünde yaralarıyla ilgisi olmayan bir sancının patlak verdiğini hissetti. Valinin nazik tebessümünü, sesindeki samimiyeti anımsadı. Trying'in işi daha yeni başlamıştı. Eric'in ölümü suya fırlatılmış bir taş gibi zihninin yüzeyi boyunca sekerken Vali Trying'inkinin bu kadar içine işlemesi garipti.

"Üzgünüm," dedi kadın.

"Eh, ne yapalım. Evden bir buçuk yıl uzaktaki yabancı bir gezegendeyiz. Başlangıç malzemelerimiz kürdan boyunda kıymıklara ayrıldı ve başımıza gelenlerin şu an bize tıbbi bakım yapan insanlarca düzenlenmiş bir sabotaj olması kuvvetle muhtemel. Ölmek iyi değilse bile en azından basittir. Bu iş bitmeden önce hep beraber Trying'e gıpta edebiliriz."

"Ciddi olamazsın. Her şey yoluna girecek."

"Elvi?" diyen Fayez alaycı bir edayla güldü. "Ben öyle düşünmüyorum."

Üçüncü Bölüm: Havelock

"Hey," diye hücresinden mahmurca seslendi mühendis. "Havelock. Hâlâ kızgın değilsin ya?"

"Benim işim kızmak değil, Williams," diye masasının yanında asılı durduğu noktadan karşılık verdi Havelock. *Edward Israel*'in dahili güvenlik istasyonu küçüktü. İki çalışma masası, sekiz hücre, büro olduğu kadar nezarethane de olan bir alan. Üstelik gemi üst yörüngedeyken geçerli yerçekiminin kaybı nedeniyle oda daha da küçülmüş gibiydi.

"Bak, çizgiyi aştığımın farkındayım ama artık ayıldım. Beni serbest bırakabilirsin."

Havelock el terminalini gözden geçirdi.

"Elli dakika daha," dedi. "Ondan sonra gitmekte serbestsin."

"Hadi ama Havelock. Biraz insaf et."

"Kurallar böyle. Elimden bir şey gelmez."

Dimitri Havelock on üç yıl içinde sekiz farklı şirketin güvenlik kontratları altında çalışmıştı. Bunlara Pinkwater, Yıldız Burgusu, el-Hashem Kooperatifi, Stone & Sibbets ve hatta kısa bir süreliğine Protogen de dahildi. Kuşak'ta, Dünya'da, Mars'ta ve Ay'da bulunmuştu. Ganymede'den Dünya'ya sefer yapan uzun mesafeli ikmal gemilerinde görev almıştı. İsyanlardan aile içi şiddete, uyuşturucu kaçakçılığından insanların çoraplarını çalmaya meraklı bir salağa kadar her türlü sorunla baş etmişliği vardı. Her şeyi görmüş değilse bile pek çok şey görüp geçirmişti. En azından büyük ihtimalle asla *her şeyi* göremeyeceğini bilecek kadar. Ve de bir krize nasıl tepki verdiğinin o krizden ziyade ekibindeki insanlarla ilgili olduğunu anlayacak kadar.

Aten Üssü'nde reaktör bozulduğu zaman hem ortağı hem de müdürü paniklemişti. Havelock kendi içini de kaplayan o bo-

ğucu korkuyu daha dün gibi hatırlıyordu. Buz şilebi *Canterbury* yok edildikten sonra Ceres'te isyanlar çıktığında ortağı korkmaktan çok bitap düşmüştü ve Havelock aynı azimli teslimiyetle duruma göğüs germişti. *Ebisu*, nipah virüsü sebebiyle karantinaya alındığında patronu gemiyi çözülmesi gereken bir bulmaca gibi idare etmekten büyük bir şevk duymuştu ve Havelock da kendini önemli bir şeyi layıkıyla yapmanın zevkine kaptırmıştı.

Havelock uzun tecrübelerine dayanarak insanların her şeyden önce sosyal hayvanlar olduklarını biliyordu ve kendisi de sapına kadar insandı. Bir adaymış, etrafındaki duygu sellerine asla kapılmazmış gibi davranmak daha hoş –hatta erkeksi– olabilirdi. Fakat doğru değildi ve Havelock bu gerçekle barışıktı.

Ağır mekiğin ineceği pistin infilak ettiği haberi ulaştığında ve zayiat raporları birbiri ardına yağmaya başladığında Murtry'nin tepkisi verimli ve odaklı bir hiddet olmuş, dolayısıyla Havelock da aynı şekilde tepki vermişti. Tüm faaliyet gezegen yüzeyinde gerçekleştiği için tek çıkış *Edward Israel*'di. Ve *Israel*'de işlerin nasıl yürüdüğü doğrudan Havelock'u ilgilendirirdi.

"Ne olur," diye hücresinden sızlandı Williams. "Temiz giysiler bulmam lazım. Birkaç dakika önce çıksam ne fark eder ki?"

"Madem fark etmez, cezanı tamamla," dedi Havelock. "Kırk beş dakika sonra serbestsin. Arkana yaslan ve bu sürenin tadını çıkarmaya çalış."

"Yörüngede asılı dururken arkana yaslanamazsın."

"Lafın gelişi öyle dedim. Her şeyi kuyruğundan anlama."

Edward Israel görevi harika bir kontrat olmuştu. Kraliyet İmtiyaz Enerji, halkaların açtığı yeni sistemlere düzenlenen ilk gerçek seferdi ve şirket tarafından bu görevin başarısına verilen önem, yapmayı göze aldıkları ödeme planının boyutuna da yansımaktaydı. Ay'dan malzeme ve mürettebat aldıklarında bile *Israel*'de bulundukları her gün onlara bir risk primi kazandırmıştı. Ve aradan geçen bir buçuk yıl, Dünya'ya yapılacak planlı dönüşten önceki altı sene ve de dönüş yolunda geçecek on sekiz ay daha hesap edildiğinde –tabii hepsi tam ücretten– buna bir kontrattan ziyade bir kariyer planı demek daha doğruydu.

Yine de Havelock kabul etmeden önce tereddüde kapılmıştı.

Hem Eros ile Ganymede'den yapılan yayınları, hem de sözü-

mona yavaş bölgede uzaylı savunma sistemi tüm gemi müret-tebatlarının üçte birini öldürecek kadar ani bir şekilde gemileri durdurduğu zaman yaşanan katliamı seyretmişti. *Israel*'e yüklenen olağanüstü bilim insanı ve mühendis yoğunluğu göz önüne alındığında, bilinmeyene gittiklerini unutmak imkânsızdı. Geldikleri yerde gerçek canavarlar vardı.

Şimdi de Vali Trying ölmüştü. Gemideki yetenek yarışmasında Ryu-pop klasikleri söyleyen Severn Astrapani adlı o istatistikçi de. Biraz çakırkeyif olduğunda Havelock'la flört eden Amanda Chu da. İlk ekipteki kadın ve erkeklerin yarısı yaralıydı. Ağır mekikteki malzemeler –tabii ağır mekiğin kendisi de– ortadan kalkmıştı. *Edward Israel*'e çöken sessizlik, bir vuruşun darbesi ile acı arasındaki o şok ânı gibiydi. Sonrasında gelen hiddet ve ızdırap tarif edilemezdi. Üstelik yalnızca mürettebatın hiddeti ve ızdırabı değil. Havelock'unki de.

Havelock'un el terminali öttü. Mesaj güvenlik hizmetlerine özel olarak etiketlenmişti. Yani Murtry, Wei, Trajan, Smith ve Havelock'un ta kendisi için. Havelock onu zevkle açtı. Grubun en kıdemsiz üyesi olabilirdi ama yine de gruptaydı. Dahil edilmek, her şeye rağmen olaylar üzerinde biraz kontrol sağlayabileceğini hissettiriyordu. Bu elbette bir illüzyondu ama Havelock işin o kısmını dert etmiyordu. Mesajı çabucak okudu, kendi kendine başını salladı ve hücrenin açış kodunu girdi.

"Şanslısın," dedi. "Katılmam gereken bir toplantı var."

Williams kendini çekerek hücreden çıktı. Kırçıl saçları dağınıktı ve cildi her zamankinden daha solgundu. "Sağ ol," dedi adam, somurtarak.

"Bunu bir daha yapma yeter," dedi Havelock. "Ortalığı daha beter kızıştırmamayı bilmesi gereken insanlar olmadan da durum yeterince kötü."

"Sarhoştum," dedi mühendis. "Kötü bir niyetim yoktu."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Havelock. "Yine de aynı şeyi tekrarlama. Tamam mı?"

Williams göz teması kurmadan başını salladı, sonra da kulplara tutunarak kendini mürettebat bölümüne ve oradaki yırtılmamış –ve kusmuk lekeleriyle kaplanmamış– giysilerine doğru koridor boyunca fırlattı. Adamın gitmesini bekleyen Havelock

güvenlik istasyonunu kapatıp toplantı odasına doğru yola koyuldu.

Murtry hâlihazırda oradaydı. Ufak tefek bir adam olmasına rağmen âdeta ısı gibi dalga dalga etrafa saçtığı bir enerjiye sahipti. Havelock güvenlik şefinin kariyeri boyunca şirket hapishanelerinde ve üst düzey sanayi güvenliğinde çalışmış olduğunu biliyordu. Buna bir de *Israel*'in başına geçirilmesi eklendiğinde, ekibinin saygısını kazanmak için çaba harcamasına gerek yoktu. Yanında asılı duran bilgi işlem uzmanı Chandra Wei ile yer operasyonları yardımcısı Hassan Smith'in son derece ciddi ve asık suratlı bir hâlleri vardı.

"Havelock," dedi Murtry.

"Amirim." Başını sallayarak üstünün selamına karşılık veren Havelock bir kulpa tutunup kendini döndürdü ki başı diğer herkesinkiyle aynı genel yöne baksın. Birkaç saniye sonra Murtry'nin yardımcısı Reeve de havada süzülerek içeri girdi.

Murtry onu da başıyla selamladı. "Kapıyı kapat, Reeve."

"Trajan?" diye sordu Wei. Fakat sesindeki kasvetli tona bakılırsa cevabı zaten tahmin ediyordu.

"Trajan mekikte can verdi," dedi Murtry. "Smith, terfi ediyorsun."

"Bunu duyduğuma üzüldüm amirim," dedi Smith. "Trajan iyi bir güvenlik görevlisi ve profesyoneldi. Eksikliği hissedilecek."

"Evet," dedi Murtry. "Neyse, işe koyulalım. Tepki planını konuşmak için buradayız."

"Gecekonducuların üstüne bir göktaşı mı düşüreceğiz?" diyen Wei'nin sesindeki esprili tonun mizahla hiçbir ilgisi yoktu. Murtry yine de gülümsedi.

"Şimdilik biraz daha kitabına göre davranacağız," dedi güvenlik şefi. "Zaten aşağıda hâlâ adamlarımız var. Genel merkeze mesaj gönderdim ve meseleye yaklaşmada serbestlik istedim. İş o raddeye varırsa bu şartlar altında bize arka çıkacaklarından emin sayılırım."

"En yakın yerleşim merkezinden bir buçuk yıl uzaktayız," dedi Wei. İması –*Hiç kimse canımızın istediği gibi davranmamıza engel olamaz*– havada asılı kaldı.

"Ama Dünya'dan Neptün'e kadarki tüm ekranlardan ve haber

bültenlerinden sadece birkaç saat uzaktayız," dedi Reeve. "Durum berbat ama haklı olan taraf biziz. Aşırı tepki gösterirsek yine şeytani şirketlerin zavallı Kuşaklılara zulmettiklerinden yakınırlar. Protogen sonrası bir dünyadayız. Öyle galip gelemeyiz."

"Seni siyasi subay yaptıklarından haberim yoktu," dedi Wei. Reeve dişlerini sıktı. Murtry konuştuğunda sesi sakin, ölçülü ve bir engerek kadar tehditkârdı.

"İşte bunu yapmayacağız."

"Neyi, amirim?" dedi Reeve.

"Birbirimize laf sokmayı. Burada öyle bir şey yapmayacağız."

Wei ile Reeve bakıştılar.

"Özür dilerim, amirim," dedi Wei. "Çizgiyi aştım."

"Sorun değil, çünkü aynı şey bir daha yaşanmayacak," dedi Murtry. "*Barbapiccola*'dan bir tepki var mı?"

"Yok," diye cevap verdi Wei. "Kuşaklılar taziye ve yardım teklifleri yolladılar – bir bok yapabilirlermiş gibi."

"Motorlarını ısıtıyorlar mı?"

"Saptayabildiğim kadarıyla hayır," dedi Wei.

"Gözümüzü üzerlerinde tutacağız," dedi Murtry. Bu hem bir beyan hem de bir soruydu.

"Gemiye el koyabiliriz," dedi Wei. "Dağılmadan önce Mao-Kwikowski'ye aitmiş. Sovtaj[1] durumu fazlasıyla bulanık. Yasadışı diyerek başına birkaç adam dikebilir ve onu devre dışı bırakabiliriz."

"Anlaşıldı," dedi Murtry. "Mürettebat nasıl, Havelock?"

"Şok geçiriyorlar, amirim. Korkuyorlar. Öfkeliler. Bunlar bilim insanları. Gecekonduculara birer baş belası ve verilerine yönelik bir tehdit gözüyle baktılar. Yaşananlar çoğunun tecrübeleri dışında."

Murtry elinin tersiyle çenesini sıvazladı. "Peki bu konuda ne yapıyorlar?"

"Şimdiye kadar mı? Sarhoş oluyorlar. Birbirlerine veya bize bağırıp çağırıyorlar. Teorik hukuk sistemleri tasarlıyorlar. Pek çoğu her şeyin bir an önce geride kalmasını ve araştırmalarına yoğunlaşmayı istiyor gibi gözüküyor."

Murtry gevrek gevrek güldü. "Tanrı mürekkep yalamışlardan razı olsun. Pekâlâ."

---

1 Sahipsiz mal veya eşyaları (gemi, uçak vs.) kurtarıp sahiplenme eylemi. –*çn*

"Elimizde hâlâ iki hafif atmosferik mekik var," diye sözlerini sürdürdü Havelock. "Onlara pilot bulabilirim ve aşağıdaki adamlarımızı tahliye edebiliriz."

"Tahliye falan olmayacak. Gecekonducular kazanamayacak," dedi Murtry. "Aşağı inen hiç kimse tekrar yukarı çıkmayacak. Hatta onları desteklemek için başkalarını da oraya göndereceğiz. Yaptıkları araştırma her neyse onun aşama kaydetmesini ve aşağıdakilerin de aşama kaydedildiğini görmelerini sağlayacağız."

"Peki, amirim," dedi Havelock, hafiften utanarak.

"Reeve, gezegene iniyorsun. Yerlilerle muhatap ol. Öğrenebildiğini öğren. Adamlarımızı güvende tut. Bir güç gösterisi istiyorum."

"Ama evdeki haber bültenlerinde sempati kazanmak için kullanabilecekleri kadar sert bir şey değil," dedi Reeve, hemfikir olurcasına.

"Wei, gözünü düşman gemisinin üstünde tut. İticisini ısıtmaya başlarsa haberim olsun."

"Yaptığım iletişim lazeri yükseltmesini devreye sokmak için müsaade var mı?"

Edward Israel torpil tüpleri veya gauss toplarına sahip değildi. Ellerindeki silaha en yakın şey, kesme kuvvetine getirilebilecek kadim bir iletişim lazeriydi. Gemi, uzaydaki tehlikelerin radyasyondan ve hava stokundan ibaret olup kasıtlı şiddeti içermediği bir çağda tasarlanmıştı. Bu hâliyle antika olduğu söylenebilirdi.

"Hayır," dedi Murtry. "Sadece ne yaptıklarını gözle, konuşmalarını dinle ve beni bilgilendir. Birinin öyle bir karar vermesi gerekirse o kişi ben olacağım. İnisiyatif kullanmak yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, amirim."

"Havelock, sen burada kalıp gezegendeki ekiple koordinasyonu sağlayacaksın. Personeli ve malzemeleri yüzeye indirmek için mekikleri gerektiği şekilde kullanabilirsin. Bir üs kurma hedefiyle buraya geldik ve onu kurmaya başlayacağız."

"Ya bir saldırı daha olursa, amirim?" diye sordu Wei.

"Gecekonducular öyle bir karar alırlarsa o karara saygı duyacağız," diye cevap verdi Murtry.

"Ne kastettiğini anladığımdan emin değilim, amirim," dedi kadın.

Murtry'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Yaptığının sonuçlarına katlanmak şerefli bir hareket."

Havelock'un dairesi, nezarethanedeki hücrelerden sadece bir nebze daha büyük olmakla birlikte çok daha rahattı. Mesaisinden sonra çarpışma koltuğuna bağlı otururken kapısı hafifçe çalındı ve Murtry kendini içeri çekti. Güvenlik şefinin kaşları çatıktı ama her zamankinden fazla değil.

"Bir şey mi oldu, şef?" diye sordu Havelock.

"Sen daha önce Kuşaklılarla çalıştın," dedi Murtry. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlar da insan," dedi Havelock. "Bazıları diğerlerinden daha düzgündür. Ceres'te hâlâ dostlarım var."

"İyi ama Kuşaklılar hakkında ne *düşünüyorsun*?"

Havelock kafa yorarken kıpırdandı ve bu hareketiyle biraz süzülerek kayışlarına yüklendi. "Münzevidirler. Hatta neredeyse kabilesel. Sanırım başlıca ortak yönleri iç gezegenlilerden hazzetmemeleridir. Fakat bir Marslı bazen kabul görebilir. Düşük yerçekimi psikolojisinden şaşmazlar."

"Yani genellikle Dünyalılardan nefret ederler," dedi Murtry.

"Onları bir arada tutan da budur. Dünya'dan baskı gördükleri zihniyeti neredeyse tek ortak noktalarıdır. Bu yüzden de onu besledikçe beslerler. Onları Kuşaklı yapan şey bizim gibilerden nefret etmeleridir."

Murtry başını salladı. "Böyle konuştuğun için sana önyargılı diyebilecek insanlar olduğunu biliyorsun."

"Söylediklerim orada hiç bulunmamışsan önyargıdır," diye belirtti Havelock. "Ceres İstasyonu DGI'ye katılmadan hemen önce oradaydım. Tüm bu söylediklerim benim için yaşanmış tecrübe."

"Eh, haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Murtry. "Zaten o yüzden seninle konuşmak istedim. Baş başa. Gemimizdekilerin çoğu Dünyalı veya en azından Marslı. Ama aralarında Kuşaklı birkaç tip de var. Şu mekanik teknisyeni gibi. Neydi adı?"

"Bischen mi?"

"O. Gözünü onlardan ayırma."

"Bir şeyler mi dönüyor?"

"Gecekonducuların çoğu Kuşak'tan veya dış gezegenlerden. KİE ise bir Dünya şirketi. Kimsenin sadakatinden şaşmasını istemiyorum, o kadar."

"Peki amirim," dedi Havelock, sonra daha da tereddütle ekledi. "Bir şey mi oluyor?"

"Şimdilik hayır. Ama... eh, sen de bilsen olur. Genel merkezden haber geldi. Serbestlik isteğim kibarca reddedildi. Anlaşılan işlerin nasıl halledileceği konusunda bazı siyasi oyunlar dönüyor. DGİ ile BM şimdi neler yapılması gerektiğini tartışıyorlar. Gecekonduculara iyi muamele edildiğinden emin olmak istiyorlar."

Murtry öfkesini dışa vurmasa da o öfkenin derin olduğu belliydi. Havelock kendini aynı duyguların içinde buldu.

"İyi de elimizde *kapı gibi* bir sözleşme var. Burada bulunmak hakkımız."

"Öyle."

"Hem adam öldürmeye başlayan biz değiliz."

"Evet, değiliz."

"Öyleyse bizden ne yapmamızı bekliyorlar? Kuşaklılar bizi öldürüp malımızı mülkümüzü elimizden alırken öylece oturmamızı mı?"

"Yasadışı madencilik operasyonlarından elde ettikleri lityumun satışı donduruldu," dedi Murtry. "Başka anlaşmazlıklar doğuracak bir şey yapmama talimatı aldık."

"Yok daha neler. Bize ateş açan pezevenkleri gücendirmemek için uğraşırken görevimizi nasıl yerine getireceğiz?"

Murtry'nin omuz silkişi aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Konuştuğu zaman soğukkanlı, ölçülü ses tonu hoşnutsuzluğunu yarım yamalak gizliyordu.

"Görünüşe bakılırsa bize bir arabulucu gönderiyorlar."

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor, hiç tepki gelmiyor ve o tekrar uzanıyor. Şuursuz değil ama bazı kısımları öyle. Bünyesinde bir zamanlar ayrı organizmalar olan yapılar mevcut; aborjin, evrimleşmiş ve karmaşık. Doğaçlama yapacak, elindekileri kullanıp yoluna devam edecek şekilde tasarlanmış. Yeterli olan onun nezdinde yeterli ve bu yüzden eski yaratılar yok sayılıyor veya uyarlanıyor. Bilinçli kısımlar uzanma eyleminden anlam çıkarmaya, onu yorumlamaya çalışıyor.

Biri bir böceğin bacağının seğirdiğini, seğirdiğini, seğirdiğini hayal ediyor. Biri bir kıvılcımın bir boşluğu kapattığını duyuyor – çıtırtı o kadar hızlı ki bir uğultu hâlini alıyor. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir diğeriyse etlerinin kemiklerinden sıyrılmasını, mide bulantısı ile korkuyu yeniden tecrübe ediyor ve yıllardır yaptığı gibi ölmek için yalvarıyor. Adı Maria. Varlık onun ölmesine izin vermiyor. Onu teselli etmiyor. Kendisi bilinçsiz olduğu için Maria'nın bilincine varmıyor.

Fakat bilinçsiz, pasif demek değil. Varlık bir düşük radyasyon banyosuna yuvalanmış her yerden güç topluyor. Atomlardan daha ufak ebatlara sahip minicik yapılar, varlığın içinden geçen hızlı hareketli partiküllerin enerjisini hasat ediyor. Atomaltı yel değirmenleri gibi. Varlık boşluğu yiyor ve uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor.

Kaybolmuş yaşamların anıları, şuurlu yaratılarda hâlâ kıpraşıyor. Ölmeden değişen dokular, içlerinde bir oğlanın ablasının evden ayrıldığını duyduğu ânı taşıyor. Çarpım tabloları taşıyorlar. Cinsellik, şiddet ve güzellik görüntüleri taşıyorlar. Artık varolmayan bedenlerin anılarını taşıyorlar. Benzetmeler taşıyorlar: mitokondri, denizyıldızı, Hitler'in bir kavanozda saklanan beyni,

cehennem âlemi. Hayal görüyorlar. Eskiden nöron olan yapılar seğiriyor, kıvrılıyor, yanıyor, hayal görüyor. Sonu gelmeyen görüntüler, kelimeler, acılar ve korkular. Boğucu bir hastalık hissi. Yaşlı bir adamın hatırlanan sesi, varlığının bilincinde olmadığı kuru sözcükler fısıldıyor. *Tam beş kulaç dipte yatıyor baban. Kemikleri şimdi mercan oluyor.*[1]

Yanıt gelse her şey bitebilirdi. Yanıt verecek biri çıksaydı varlık tepeden aşağı yuvarlanan bir misket gibi durabilirdi ama hiçbir şey yanıt vermiyor. Yara izleri hiçbir yanıtın gelmeyeceğini biliyor ama refleks tetikleniyor, refleks tetikleniyor, refleks tetikleniyor ve varlık uzanıyor.

Varlık daha şimdiden refleksin aşamalarında bir milyar küçük bulmaca çözdü. Yara izlerindekiler hariç öyle yaptığına dair bir anısı yok. Yalnızca uzanmak, görevinin tamamlandığı mesajını iletmek var. Hiçbir şey tepki vermiyor, o yüzden de varlık bitemiyor. Uzanıyor. O elindekileri kullanarak bulmaca çözmek için tasarlanmış karmaşık bir mekanizma.

Bir çift inci artık gözlerinde duran.

Elindekilerden biri de müfettiş.

Tüm yara izleri arasında en son gelen biri var. En sağlam olanı. Kullanışlı da; o nedenle kullanılıyor. Varlık öyle yaptığının bilincinde olmaksızın müfettişi o şablondan inşa ediyor ve uzanmanın başka bir yolunu deniyor. Ve bir şey yanıt veriyor. Yanlış, yabancı, aborjin bir şey ama yine de artık bir yanıt var. O yüzden varlık yıllar boyunca müfettişi yeniden inşa ediyor ve uzanıyor. Müfettiş daha karmaşık hâle geliyor.

Varlık son bağlantıyı gerçekleştirene kadar durmayacak ve o son bağlantıyı asla gerçekleştiremeyecek. Esniyor; yeni kombinasyonlar, uzanmanın farklı yollarını deniyor. Öyle yaptığının farkında değil. Varolduğunun farkında değil. Önemsiz kısımlar haricinde boş.

Böceğin bacağı ebediyen seğirecek. Ölmek için yalvaran yara izi ebediyen yalvaracak. Müfettiş ebediyen arayacak. Alçak ses ebediyen mırıldanacak.

Harika bir şeye dönüyor bence
Deniz değişiminden geçtikçe.

Uzanıyor.

---

1 William Shakespeare'in *Fırtına* adlı eserinden dizeler. –*çn*

Dördüncü Bölüm: Holden

"MKCD[1] *Sally Ride*, burası bağımsız gemi *Rocinante*. Başka bir gemiyle beraber Halka'dan geçmek için izin istiyoruz. DGİ ağır şilebi *Callisto'nun Rüyası*."

"Yetki kodunu ilet *Roçinante*."

"İletiliyor." Holden kodları yollamak için ekrana dokundu ve kollarıyla bacaklarını gererek bu hareketin mikrogravitede kendisini koltuğundan ayırmasına göz yumdu. İskeletinin çeşitli yerlerindeki bazı hırpalanmış eklemler ona çıtırtılarla tepki verdi.

"Yaşlanıyorsun," dedi Miller. Kırışık bir gri takım elbise ve bir fötr şapka giyen dedektif birkaç metre ötede duruyor, yerçekimi varmışçasına ayakları yere basıyordu. Miller simülasyonu akıllandıkça –ve son iki yıl içinde neredeyse anlaşılır bir hâl almıştı– çevresindeki gerçekliğe uyum sağlamayı daha az önemsere benziyordu.

"Sense yaşlanmıyorsun."

"Kemiklerim şimdi mercan oluyor," dedi hayalet, onu doğrularcasına. "Her şeyin bir bedeli var."

Sally Ride izin yolladığında Alex gemiyi yavaşça Halka'dan geçirirken *Callisto* da hızını ve rotasını onlarınkine uydurdu. *Rocinante* göbeğin siyah hiçliğine girerken yıldızlar kayboldu. Geçidi aştıkları sırada Miller titreşti, tekrar pekişmeye başladı ve güverte kaportası güm diye açılınca bir mavi ateşböceği bulutunda kayboldu. Amos kendini kaportadan yukarı çekti.

"Yanaşıyor muyuz?" diye lafı uzatmadan sordu tamirci.

"Bu yolculukta gerek yok," dedi Holden ve kokpitteki Alex'e bir kanal açtı. "*Callisto*'nun yanaştığını görene kadar bizi burada tut, sonra da geri götür."

1 Mars Kongresel Cumhuriyeti Donanması. –*çn*

"Birkaç günlük istasyon izni hiç fena olmaz, şef," diyen Amos kendini operasyon istasyonlarından birine kadar çekti ve kemerini taktı. Gri tulumunun yeninde bir yanık izi vardı ve sol elinin yarısı sargılıydı. Holden o sargıyı işaret etti. Tamirci omuz silkti.

"Tycho İstasyonu'nda bizi bir çift toprak gemisi bekliyor," dedi Holden.

"Bu rotadaki bir gemiyi soymaya kalkışacak yürek kimsede yok. Ortalıkta bu kadar çok donanma gemisi gezinirken öyle bir şey intihar olur."

"Yine de Fred gemilerini Medine İstasyonu'na getirip götürmemiz için bize iyi para ödüyor ve onun parasını almaktan hoşlanıyorum." Holden geminin teleskoplarını etrafta gezdirerek görüntüyü halkalara yakınlaştırdı. "Ayrıca burada gereğinden fazla kalmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Miller'ın hayaleti, geçitleri yaratan uzaylı teknolojisinin bir eseriydi. Halka İstasyonu'nu devre dışı bıraktıklarından beri iki yıldır Holden'ın peşinden ayrılmıyordu. Yeni açılmış geçitlerin ötesindeki gezegenleri teftişe başlayabilmek için Holden'ı geçitlerden geçmeye teşvik ediyor, ricada bulunuyor ve dil döküyordu. Miller'ın sadece o yalnızken ortaya çıkması –ve de *Rocinante* ebatlarındaki bir gemide yalnız kalmanın neredeyse hiç mümkün olmaması– sayesinde Holden bu zamana kadar akli dengesini koruyabilmişti.

Kokpitten aşağı süzülen Alex'in seyrek saçları, kahverengi kafa derisinden her yöne dimdik uzanıyordu. Pilotun gözlerinin altında koyu torbalar vardı. "Yanaşmıyor muyuz? İstasyonda bir-iki gün geçirmek çok iyi gelirdi."

"Gördün mü?" dedi Amos.

Holden karşılık veremeden önce Naomi güverte kaportasından çıkarak yanlarına geldi. "Yanaşmayacak mıyız?"

"Kaptan Tycho'daki o toprak taşıyıcıları için hemen geri gitmek istiyor," dedi Amos, her nasılsa sesini aynı anda hem ifadesiz hem de alaycı çıkarmayı becererek.

"Birkaç günlüğüne mola vermek hiç fena–"

"Geri döndüğümüzde Tycho'da bir hafta kalacağımıza söz veriyorum. İzin süremin çoğunu burada"–böyle söylerken Halka İstasyonu'nun ölü küresini ve ışıltılı geçitleri gösteren güverte ekranlarını işaret etti–"geçirmek istemiyorum, hepsi bu."

"Amma ödleksin," dedi Naomi.

"İyi bildin."

İletişim istasyonu gelen bir dar ışın alarmıyla yanıp söndü. En yakındaki Amos ekrana dokundu.

"*Rocinante* dinlemede," dedi tamirci.

"*Rocinante*," diye karşılık verdi tanıdık bir ses. "Burası Medine İstasyonu."

"Fred," dedi Holden, iç geçirerek. "Bir sorun mu var?"

"Yanaşmıyor musunuz? Bahse varım birkaç gün–"

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye adamın sözünü kesti Holden.

"Evet, var. Yanaştıktan sonra beni ara. Seninle bir iş hakkında konuşacağım."

"Siktir," dedi Holden, bağlantıyı kestikten sonra. "Evrenin size gıcığı varmış gibi hissettiğiniz oluyor mu?"

"Arada bir evrenin *sana* gıcığı varmış gibi hissediyorum," dedi Amos, sırıtarak. "Seyretmesi çok eğlenceli oluyor."

"İsmini yine değiştirmişler," dedi Alex, görüntüyü kısa süre öncesine kadar *Behemot* adındaki döner istasyona yakınlaştırarak. "Medine İstasyonu. Yakışmış."

"'Hisar' anlamına geliyor, değil mi?" diye kaşlarını çatarak sordu Naomi. "Sanki biraz fazla askeri."

"Yok be," dedi Alex. "Eh, aslında biraz öyle. Bir kentin surlarla çevrili bölümüymüş. Ama zamanla sosyal merkezi de olup çıkmış. İstilacıları uzak tutmak için tasarlanan dar sokaklar zamanla motorize trafiği veya at arabalarını da uzak tutar olmuş. Yani sadece yürüyerek gezebilirmişsin. O yüzden sokak satıcıları da orada toplanırmış. Alışveriş yapılan ve buluşulup çay içilen bir yer hâline gelmiş. İnsanların toplandıkları güvenli bir mekânmış işte. İstasyon için iyi bir ad."

"Bakıyorum da bu konuya epey kafa yormuşsun," dedi Holden.

Alex omuz silkti. "O geminin evrimi ve adları epey ilginç de ondan. Hayatına *Nauvoo* olarak başladı. Yani sığınılacak bir yer, değil mi? Uzaydaki koca bir şehir. Sonra *Behemot*'a, yani sistemdeki en büyük ve belalı gemiye dönüştü. Şimdiyse Medine İstasyonu. Bir toplanma yeri. Aynı gemi, üç farklı isim, üç farklı şey."

"Aynı gemi," dedi Holden. Yanaşma manevrasına başlaması için *Rocinante*'ye talimat verirken kendini biraz huysuz hissediyordu.

"Adlar önemlidir, patron," dedi Amos kısa süre sonra, iri yüzünde garip bir bakışla. "Adlar her şeyi değiştirir."

Medine İstasyonu'nun içi hâlâ yapım aşamasındaki bir işti. Merkezi döner kasnağın iri bölümleri gıda üretimine hazırlık olarak nakledilen toprakla kaplanmışsa da çoğu yerde kasnağın metali ve seramiği hâlâ görülebiliyordu. Eski koloni gemisinin çatışmalarda aldığı hasar büyük ölçüde temizlenip onarılmıştı. Kasnak duvarlarındaki ofis ve depolama alanları, insanlığa açılan bin yeni dünyayı keşif çabalarının merkezi hâline geliyordu. Eskiden Dünyalı bir albay, şimdiyse DGİ'nin saygın kanadının başı olan Fred Johnson eğer Medine İstasyonu'nu Gezegenler Topluluğu tarzında yeniyetme bir hükümet için en uygun yer olarak konumlandırmaya çalışıyorsa bile en azından bunu yüksek sesle dile getirmeyecek kadar akıllıca davranıyordu.

Holden orada o kadar çok insanın ölmesini seyretmişti ki gemiyi mezarlıktan başka bir şey olarak göremiyordu. Tabii bu da istasyonu aklına gelen diğer hükümetlerden hemen hemen farksız kılıyordu.

Fred yeni ofisini Medine İstasyonu'na *Nauvoo* dendiği zamanlarda koloni idare binası olan yerde açmıştı. Bina ayrıca Yavaş Bölge Özgür Kanalı'nın ofisi olarak da hizmet vermişti. Şimdiyse onarılmış, tekrar boyanmış, atmosfer yenileyen bitkilerle ve geminin etrafındaki Halka uzayını gösteren video ekranlarıyla süslenmişti. Bu durum Holden'ı garip bir ikileme sevk ediyordu. Evet, insanlar galaksinin dört bir tarafına uzanan solucan deliklerine sahip boyutlar arası bir boşluğu istila etmişlerdi ama yanlarında eğreltiotları getirmeyi de unutmamışlardı.

Ofisinde gezinen Fred kahve hazırlamakla meşguldü.

"Sade, değil mi?"

"Evet," diyen Holden, dumanı tüten fincanı adamın elinden aldı. "Buraya gelmekten hoşlanmıyorum."

"Sana hak vermiyor değilim. Yine de geldiğin için sağ ol," dedi Fred. Koltuğuna çökerken çıkardığı iç çekiş, istasyonun

üçte bir g'lik dönüş yerçekiminde Holden'a abartılı geldi. Yine de Fred'in üstündeki baskının yerçekimiyle pek az ilgisi vardı. Tanışmalarının ardından geçen beş sene adama hiç de nazik davranmamıştı. Eskiden kırçıl olan saçları artık tamamen griydi ve koyu teni ufacık kırışıklıklarla kaplıydı.

"Uyandığına dair bir belirti yok mu?" diye sordu Holden, kahve fincanıyla yuvarlak Halka İstasyonu'nun büyütülmüş bir görüntüsünü sergileyen bir duvar ekranını işaret ederek.

"Sana bir şey göstermem lazım," dedi Fred, Holden öyle bir soru sormamışçasına. Holden'ın başıyla onaylaması üzerine de çalışma masasına dokundu ve arkasındaki ekran devreye girdi. Ekrandaki Chrisjen Avasarala'nın yüzü, konuşmasının orta yerinde donmuştu. İdari hükümet müsteşarının gözleri yarı yarıya açıktı ve dudakları küçümseyici bir ifadede kasılıp kalmıştı. "Bu kısım seni de ilgilendiriyor."

"–lında sidik yarıştırmaları için bir bahane, o kadar," dedi Avasarala, video kaldığı yerden devam ettiğinde. "O yüzden Holden'ı göndermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Holden'ı göndermek mi?" dedi Holden, fakat video oynamayı sürdürdü ve Fred ona cevap vermedi. "Nereye? Holden'ı nereye gönderiyoruz?"

"Medine'deyken oraya yeterince yakın ve herkes ondan aynı derecede nefret ediyor; bu yüzden tarafsız olduğunu savunabiliriz. Seninle, Mars'la ve benimle arasında bağlar var. Diplomatik bir görev için sikindirik bir seçim; yani bu iş için dört dörtlük. Onu bilgilendir, BM'nin ona standart ücretinin iki katını ödeyeceğini söyle ve işler daha da boka sarmadan onu en kısa sürede Yeni Cihan'a yolla."

Yaşlı kadın kameraya doğru eğildi. Ekrandaki suratı Holden'ın her kırışıklığı ve lekeyi ayrıntılarıyla seçebileceği kadar büyüdü.

"Eğer Fred bunu sana gösteriyorsa, Holden, ana gezegeninin hizmetlerine minnettar kaldığını bil. Ayrıca sikini bu işe sokmamaya gayret et. Vaziyet zaten bombok."

Fred videoyu durdurdu ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Eee..."

"Avasarala neyden bahsediyor?" diye sordu Holden. "Yeni Cihan da ne?"

"Yeni Cihan, geçit şebekesindeki keşfedilmiş dünyaların ilkine verdikleri yaratıcılıktan uzak isim."

"Ben oranın Ilus olduğunu sanıyordum."

"Ilus oraya inen Kuşaklıların koyduğu ad," dedi Fred, iç geçirerek. "Kraliyet İmtiyaz Enerji, yani ilk keşfin kontratını üstlenen şirket oraya Yeni Cihan diyor."

"Böyle bir şey yapabilirler mi ki? Orada zaten insanlar yaşıyor. Herkes oraya Ilus diyor."

"*Buradaki* herkes oraya Ilus diyor. Sorunu görüyorsun ya," diyen Fred, kahvesinden uzun bir yudum içerek düşünecek kadar zaman kazandı. "Hiç kimse böyle bir olaya hazır değildi. Bir gemi dolusu Ganymede mültecisi bir Mao-Kwik ağır şilebine el koydu ve ilk sonda sonuçları gelir gelmez Halka'dan yüksek hızda izinsiz geçti. Biz daha ilk seferin şokunu atlatamadan önce. Askeri ablukadan önce. Medine, Halka uzayına bir güvenli hız sınırı koymaya hazır olmadan önce. O kadar ani çıkageldiler ki onlara çağrı yapacak bile vakit bulamadık."

"Dur tahmin edeyim," dedi Holden. "Ilus Geçidi, Sol Geçidi'ne göre karşı tarafta."

"Pek sayılmaz. Mülteciler belirli bir açıda gelecek ve saatte üç yüz bin kilometre hızla Halka İstasyonu'na çarpmaktan kaçınacak kadar akıllıydılar."

"Yani bir yıldır Ilus'ta yaşıyorlar ve KİE ansızın ortaya çıkıp onlara kusura bakmamalarını, oranın aslında *kendi* gezegenleri olduğunu söylüyor, öyle mi?"

"Adına ister Ilus ister Yeni Cihan de, KİE orada bilimsel keşif yapmasına izin veren bir BM sözleşmesine sahip. Ayrıca oradalar, çünkü Ganymede mültecileri ilk oraya indiler. Birileri yerleşmeden önce o dünyaların yıllarca incelenmesi planlanmıştı."

Fred'in ses tonundaki bir şey kısa bir süreliğine Holden'ın kafasını kurcaladı. "Bekle. BM sözleşmesi mi? Nasıl oldu da BM binlerce dünyanın idaresini üstlendi?"

Fred keyifsizce gülümsedi. "Durum karmaşık. BM tüm yeni dünyaları yönetmek için güç celbinde bulunuyor. DGİ vatandaşları izin almadan o dünyalardan birine yerleşiyor. Bir enerji şirketi dünyalardan birinin keşif kontratını alıyor ve şu tesadüfe bak ki o dünya şimdiye kadar gördüğümüz en zengin lityum yataklarına sahip."

"Seni de unutmamak lazım," dedi Holden. "Oraya ulaşmak için geçilmesi gereken paralı bir gişe kurmaya çalışıyorsun."

"Sanırım DGI'nin o tür kontratlar vermeye yetkili tek kuruluşun BM olması fikrine hiç de sıcak bakmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz."

"Sen ve Avasarala da meselenin iyice büyümesini engellemek için perde arkasından diyalog yürütüyorsunuz."

"Aslına bakarsan ortada yaklaşık beş değişken daha var ama başlangıç olarak evet. İşte bu noktada sen devreye giriyorsun," dedi Fred, kahve fincanıyla Holden'ı işaret ederek. Fincanın yanına PATRON kelimesi basılmıştı. Holden gülmemek için kendini zor tuttu. "Hiç kimsenin emrinde değilsin fakat hem Avasarala hem de ben seninle beraber çalıştık ve aynı şeyi tekrar yapabileceğimizi düşünüyoruz."

"Bak bu cidden aptalca bir sebep."

Fred'in tebessümü hiçbir şey belli etmiyordu. "Atmosfer uyumlu bir geminin olması da cabası."

"*Rocinante*'yi hiç o şekilde kullanmadığımızı biliyorsun, değil mi? İlk atmosfer içi manevrayı en yakın bakım hangarından bir milyon kilometre uzakta yapmaya can atmıyorum."

"Gemin ayrıca askeri bir tasarım ve–"

"Unut gitsin. Kahve fincanın ne derse desin kolonicilerin gırtlağına yapışacak değilim."

Fred iç geçirerek koltuğunda öne kaykıldı. Konuştuğunda sesi kadife gibi yumuşacık olmasına rağmen altındaki ciddiyeti saklamıyordu.

"Bin farklı gezegenin nasıl yönetileceğine dair kurallar belirlenmek üzere. Bu bir deneme sürüşü. Tarafsız bir gözlemci ve arabulucu olarak orada bulunacaksın."

"Ben? Arabulucu ha?"

"Durumun ironisini görmüyor değilim. Ama orada vaziyet şimdiden sarpa sarıyor ve üç ayrı hükümet bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğine karar verirken durumun daha da kötüleşmesini önleyecek birine ihtiyacımız var."

"Yani ne yapılacağını düşünüp taşınırken bir şeyler yapıyormuşsunuz gibi bir izlenim yaratmamı istiyorsunuz," dedi Holden. "Peki sarpa sarmaktan kastın ne?"

"Koloniciler bir KİE ağır mekiğini havaya uçurdular. Geçici vali de mekikteydi. Onunla beraber birkaç bilim insanı ve KİE çalışanı can verdi. Ilus'taki durum Kuşaklılar ile bir BM şirketi arasındaki topyekûn bir savaşa dönerse bunun müzakerelere faydası olmaz."

"Yani barışı sağlayacağım, öyle mi?"

"Birbirleriyle konuşmalarını ve konuşmaya devam etmelerini sağlayacaksın. Ve her zaman yaptığını yapacaksın – mutlak bir şeffaflık tesis edeceksin. Böyle bir durumda sırların kimseye faydası dokunmaz. Bu da tam sana göre bir iş."

"Sizin gözünüzde galaksinin en büyük serseri mayını olduğumu sanıyordum. Avasarala başarısız olunmasını *istediği* için mi barut fıçısının yanına kibrit yolluyor?"

Fred omuz silkti. "Onun seni ne diye istediğini benim seni ne diye istediğim kadar umursamıyorum. İhtiyar cadaloz belki de senden hoşlanıyordur. Benden açıklama bekleme."

Miller onu Fred'in ofisinin dışında bekliyordu.

"Medine İstasyonu'nda üç bin kişi var," dedi Holden. "Nasıl oluyor da beni rahatsız etmeyesin diye hiçbiri şu an burada değil?"

"İşi kabul edecek misin?" diye sordu Miller.

"Daha karar vermedim," dedi Holden. "Kaldı ki beynimin bir simülasyonunu yürüttüğün için sen de bunun farkındasın. Dolayısıyla bu soruyu sorarak aslında bana işi kabul etmemi söylüyorsun. Yanılıyorsam düzelt."

Holden başka bir insana rastlayıp Miller'ın hayaletinden kurtulma umuduyla koridorda ilerlemeye koyuldu. Onu takip eden Miller'ın ayak sesleri seramik zeminde yankılandı. O yankıların sadece kendi zihninde varolması, durumu Holden için daha da ürkütücü hâle getiriyordu.

"Yanılmıyorsun. İşi kabul etmelisin," dedi Miller. "Adam haklı. Bu çok önemli. Böyle bir şey kaşla göz arasında birkaç kızgın yerlinin kavgası olmaktan çıkıp bir kıyma makinesine dönüşüverir. Bir keresinde Ceres'teyken–"

"Hayır, olmaz. Ölü birinden polislik anıları dinlemek istemiyorum. Ilus'ta aradığın ne?" diye sordu Holden. "Ağzındaki bak-

layı çıkarıp bana halkaların öteki tarafında ne aradığını söylersen işimiz kolaylaşabilir."

"Ne aradığımı zaten biliyorsun," dedi yaşlı dedektif, her nasılsa üzgün görünmeyi becererek.

"Evet, seni yaratan o acayip uzaylı medeniyeti arıyorsun. Ve onu bulamayacağını çok iyi biliyorum. Hatta *sen de* biliyorsun."

"Yine de–" Miller bir anda ortadan kayboldu. Karşıdan mavi bir Medine İstasyonu güvenlik üniforması giyen bir kadın geliyordu. El terminaline bakmakta olan kadın Holden'ın yanından geçerken selama benzer bir şey homurdandı.

Holden istasyonun döner yerleşim kasnağının iç yüzeyine çıkan merdivenleri tırmandı. Orada Miller'ın ona sürpriz yapma şansı yoktu. Bazı işçilerin ileriki çiftlikler için dışarıdan getirtilmiş toprağı yaydıkları, diğerlerininse ev ve ambar işlevi görecek prefabrik binalar kurdukları kasnak faaliyetle doluydu. Holden önlerinden geçtiği işçilere neşeyle el salladı. Miller'ın dadanmalarının sıklığı arttıkça, görüş alanında başka insanların bulunmasına daha çok değer verir olmuştu. O insanlar sadece varolarak bile yaşamını biraz daha normal kılıyorlardı.

Holden kendisini döner kasnaktan çıkarıp eski koloni gemisinin kıç mikrogravitesine (ve oradaki hava kilidine yanaşmış *Rocinante*'ye) sokacak mühendislik geçiş noktasına çıkan asansöre girmedi. Öyle yapmaktansa döner kasnaktaki herkesin gözü önünde kalmasını sağlayan uzun, kıvrık rampadan yukarı yürüdü. Geçen sefer o rampadan çıkarken etrafı ateş eden ve ölen insanlarla doluydu. Bunun hoş bir anı olduğu söylenemezse de Miller'la beraber bir asansör kabininde mahsur kalmaktan iyiydi. Evren, Holden'ın şahsi geçmişiyle biraz fazla kalabalıklaşmaya başlıyordu.

Holden geçiş noktasını aşarak mühendislik güvertelerine girmeden önce bir müddet havada asılı durdu ve yerleşim kasnağının içini gözden geçirdi. Bulunduğu yükseklikten toprak parsellerinin koyu kahverengileriyle çıplak kasnak yüzeyinin grileri bir dama tahtasının karelerine benziyordu. Ağır ekipmanlar akıl sır ermez işlerle meşgul metal böcekler misali oralardan vızır vızır geçiyor, bir metal baloncuğu kendi kendine yetebilen ufacık bir dünyaya dönüştürüyordu.

Bunu yapmayı unutacağız, diye aklından geçirdi Holden. İnsanlık uzayda nasıl yaşanacağını öğrenmeye daha yeni başlamıştı ve şimdi her şeyi unutacaktı. Bol bol havaya ve suya sahip fethedilecek bin yeni dünya varken neden Medine gibi ufacık istasyonlarda hayatta kalmak için yeni stratejiler geliştirsinlerdi ki? Aslında bu dudak uçuklatıcı bir düşünceydi ama Holden'ı biraz melankoliye sevk etmiyor da değildi.

Holden demode işlerle meşgul işçilere arkasını dönüp gemisine gitti.

"Eee," dedi Naomi, mürettebat hep beraber *Rocinante*'nin yemekhanesinde otururken, "Ilus'a gidiyor muyuz?"

Holden son birkaç dakikayı Fred Johnson ile Chrisjen Avasarala'nın onlardan ne istediğini açıklamakla geçirmiş fakat sözün sonunu getirmemişti. İşin aslı, Naomi'nin sorusuna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Bunu yapmamız için bir sürü sebep var," dedi nihayet, parmaklarıyla metal masa yüzeyinde hızlı bir ritim tutarak. "Mesele sahiden de çok önemli. Sonraki bin dünya için emsal teşkil edecek. Hem ne yalan söyleyeyim, bakış açılarının belirlenmesine yardımcı olacağımız fikri kendince bir cazibe taşıyor. Belki bundan sonrası için bir şablon hazırlanmasına katkıda bulunuruz. Tabii bu da heyecan verici."

"Parası da güzelmiş," dedi Amos. "Parasının güzel olduğunu unutmayın."

"Ama," diye sufle veren Naomi, elini sevgilisinin koluna koyup gülümsedi. Böyle yaparak ona korkularını paylaşmasında bir sakınca olmadığını bildiriyordu. Holden da gülümseyerek karşılık verdi ve kadının elini sıvazladı.

"Ama hayır demek için epey ikna edici bir sebebim var," dedi. "Miller gitmemizi çok istiyor."

Uzun bir süre sessiz kaldılar. İlk konuşan Naomi oldu.

"Teklifi kabul edeceksin."

"Edecek miyim?"

"Evet," dedi kadın. "Çünkü yardım edebileceğini düşünüyorsun."

"Sen edemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Naomi. "Senin edebileceğini düşünüyorum. Hem yanılıyorsak bile sorun değil, çünkü denemezsek somurtur durursun."

"Hesaba katılacak bir şey daha var," diye atıldı Amos. "Parası sahiden çok iyi."

Beşinci Bölüm: Basia

"İsa ağladı, evladım Basia," dedi Coop. "*Kazanıyoruz*. Bir de işler sarpa sararsa kimbilir ne kadar mızmızlanacaksın."

Diğer herkes ona bakmış bekliyordu. Scotty ve Pete; ama Loris ile Caterine de. Ve İbrahim'le Zadie. Basia kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Valilerini kimin öldürdüğünü bulurlarsa–" diye başladı Basia, fakat Coop sinek savarcasına bir elini savurdu.

"Bulamayacaklar. Şimdiye kadar bulamadılarsa ölen öldüğüyle kalacak. Yahu ben bile kimin yaptığını hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun, Zadie?"

Zadie başını iki yana salladı. "Beni aşar," dedi kadın, bir Kuşaklıya yakışır şekilde. En azından eski bir Kuşaklıya. Coop iddiasını ispatlamışçasına kadını işaret etti.

"Olayların gidişatından ben de hoşlanmıyorum," dedi Pete. "Ama bunu yapmasaydık şimdiye kadar böyle parça parça değil de topyekûn aşağı inerlerdi. Holden buraya bir kubbe kent dikmiş olurdu. O zaman ne halt yerdik?"

"Aynen öyle," dedi Coop. "Onları yavaşlatmak istedik ve yavaşlattık da. Şimdi asıl soru kazandığımız zamanla ne yapacağımız."

"Hepsini öldürüp cesetlerini maden ocağına atabiliriz," dedi Loris. Tebessümü büyük ölçüde espri yaptığını belli ediyordu.

"Ben aktarıcılarını bozabileceğimizi düşünüyordum," dedi İbrahim. "Tüm sinyalleri teknik barakalarındaki tek bir yineleyiciden geçiyor. Ona bir şey olursa onlar da bizim gibi bant genişliği sıkıntısı çeker."

"El terminalleri de devre dışı kalır mı?" diye sordu Coop.

"Kalabilir," diye cevapladı İbrahim. "En azından terminalleri yerel kullanımla ve görüş hattıyla sınırlanır."

"Bak bu düşünmeye değer," dedi Coop.

Buluştukları harabeler, kasabadan hızlı tempoyla yarım saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Yerden yükselen devasa kuleler tuhaf, kemiğimsi bir maddeden yapılmıştı. İlk bakışta neredeyse gelişigüzel sayılacak bir düzende birbirlerine dayanmışa benziyorlardı, fakat Basia onları uygun bir açıdan gördüğünde zarif bir simetri belirir gibi oluyordu. Yumuşak kenarlı alt yapılar birer omurilik veya akıl almaz derecede karmaşık bir makinenin dişlileri gibi kıvrıktı.

Yumuşak bir esinti, uzaklarda çalan kamış flütlerinkine benzer bir sesle harabelerin arasından geçti. Bir zamanlar burada yaşayan şey artık yoktu ve kemikleri, Basia ile komplocu grubu için bir gizlenme yeri olmuştu. Basia ansızın ölü bir balinanın kılçıklarında yaşayan bir tuzlu su karidesiyle ilgili eski bir videoyu hatırladı.

"Aklımdaki asıl soru," dedi, "neyi hedeflediğimiz. Diyelim ki heriflerin bant genişliğini sabote ettik. Bunun bize ne faydası olur?"

"Değer göstermelerini güçleştirir," dedi Loris. "Diğer herkes gibi ben de sözleşmeyi okudum. Evet, doğayı korumakla ve temel bilimsel koşullarla ilgili bir sürü madde var ama bir konuyu açıklığa kavuşturalım. KİE kâr etmek için burada. Eğer bunu başaramayacaklarını gösterebilirsek..."

"O dediğinin hiçbir önemi yok," dedi İbrahim. "Asıl bizim de gezegende hak iddia etmemiz lazım. Kâr ve zarar daha sonra gelir."

"Sana katılmıyorum, Bram," dedi Loris. "Sömürgecilik tarihine bakarsak içtihatlar ve mülkiyet iddiaları neredeyse hep daha sonradan kılıfına uydurulmuştur. Senin gördüğün–"

"Benim gördüğüm," diye araya girdi Coop, "ortak bir DGİ/BM gözlemcisi buraya gelip oyunun kurallarını değiştirene kadar kalan zamanımızın hızla azalıyor olduğu. Basia, fikir belirtmek ister misin?"

Basia parmaklarını çıtlattı. "Gözlemci çıkageldiğinde KİE'nin iyi teşkilatlanamadığını ve elimizde pazara sürülmeye hazır bir gemi dolusu rafine edilmiş lityum olduğunu görmeli."

"Öyleyse gelin bunu gerçekleştirelim," dedi Coop, o amansız tebessümünü takınarak.

Buluşmanın ardından dikkat çekmemek için teker teker veya çiftler hâlinde oradan ayrıldılar. Önce Pete ile İbrahim sevgili oldukları için birlikte gittiler. Sonra Scotty piposunu tüttürerek kendini yolcu etti. Onu Loris ile Caterine izledi. Sırada Zadie ile Coop vardı. Fakat bugün öyle olmadı. Bugün Coop başıyla Zadie'ye önden gitmesini işaret etti. Kadın uzay elbiseleri içinde iletişim kurmaları gereken Kuşaklıların beden dilini kullanarak bir eliyle kafa salladı ve oradan uzaklaştı. Aşırı uzun uzuvları sebebiyle yürüyüşü aynı anda hem hantal hem de zarifti. Bir zürafa gibi.

"Durumu kabullenmekte zorlanıyorsun," dedi Coop.

Basia omuz silkti. "Kötü bir başlangıç yaptık. Hepsi o kadar."

"Daha önce onlardan biriydin. Savaşmadın," dedi Coop.

"Savaşmadım," dedi Basia, buruk bir edayla.

Ganymede'in ardından yıllarca diğerleriyle beraber gemide yaşamışlardı. Halka geçitlerinin açtığı yeni gezegenlere göç etmek için ikisi birlikte ısrar etmişti. Basia, Coop'u tanıyordu. Onun eskiden iç gezegenlerle uzlaşmayı asla kabul etmemiş bir DGİ hizbiyle beraber savaştığını biliyordu. Adam teninde, sol kürek kemiğinin hemen üstünde Dış Gezegenler İttifakı'nın kırık halka dövmesini taşıyordu. Basia, *dış gezegenler* kavramının son bir iki senede yepyeni bir anlam kazandığını fark etti. Bu ilk fark edişi değildi.

"Zor olabilir," dedi Coop. "Özellikle de büyük istasyonlarda. Ceres. Öncesinde Eros. Ganymede. Oralarda her türlü içli bulunur. Onlarla yan yana yaşarsın. Onlarla beraber çalışırsın. Belki bazılarından hoşlanırsın. Sonra emir gelir ve açılışı yapıp birini öldürmen gerekir. Yan çizemezsin, çünkü o zaman ipuçları aramaya başlarlar. Kimin yaşamaması gerekirken yaşadığını. Öyle bir şey hücreyi tehlikeye atar."

Basia başını salladıysa da ağzında ekşi bir tat vardı. "Biz bu muyuz? Bir DGİ hücresi mi?"

"Dünyalı şirketlerin gaspına direnmiyor muyuz? Daha kötü modeller de var."

"Doğru," dedi Basia. "Ne kastettiğini anlıyorum."

"Anladığından emin misin? Çünkü bir sürü kafada bir sürü soru işareti çıkardığını görüyorum. Yürümemiz gereken yolda yürüyor muyuz diye düşünüyorsun."

Basia'nın tepesi attı. "Bu senin için bir sorun mu?"

"Asıl senin için öyle, ahbap. Çünkü sen ne kadar tereddüt edersen diğerleri de o kadar eder. Ve ben ne dersem diyeyim hepimiz o düğmeye kimin bastığını çok iyi hatırlıyoruz."

Buluşma dönüşlerinde yaptığı yürüyüşler Basia'nın keyfini hep kaçırırdı. Her yer küçük gruplarının –namı diğer hücrelerinin– yaptıklarından ve yapmadıklarından kalan küçük hatırlatmalarla doluydu. Derenin yanındaki jeodezik kubbesiyle ve matkaplarıyla minyatür bir maden ocağını andıran küçük hidroloji laboratuvarı. Ekzobiyologların kasaba sınırında yapayalnız duran barakaları. Meydandaki yabancı yüzler, KİE şablonlarına göre üretilmiş giysiler.

Kasabanın kuzeyindeki düzlüklerde bir futbol maçı toz kaldırıyor, kendi oğlu Jacek de dahil bazı kasabalılar şirket çalışanlarıyla kapışıyordu. En azından hâlâ farklı takımlardaydılar. Basia yolunu uzatarak maden ocağında biten patikadan kasabaya girdi. Bir rüzgâra dönüşmekte olan esinti, küçük toz hortumları kaldırıyordu. Göğün mavi kubbesinin çok yukarılarında kanatlı denizanalarına benzer dev yaratıklardan oluşan bir sürü, kama düzeninde uçuyor, soluk beyaz bedenlerin peşi sıra altın sarısı şeritler dalgalanıyordu. Lucia yaratıklardan her birinin oraya geldikleri gemi kadar büyük olduğunu söylemişti ama Basia'nın buna inanası gelmiyordu. Acaba birileri onlara isim koymuş muydu?

"Basia!"

"Carol," diyen Basia bir baş selamı verirken iriyarı kadın ona ayak uydurdu. Gezegene indiklerinde Carol Chiwewe koordinatörlükte herkesin ilk tercihi olmuştu. Akıllıydı, becerikliydi ve inatçıya kaçmaksızın azimliydi. Basia'nın iniş pistinde yaşananlara iştirak ettiğini çok büyük ihtimalle tahmin ediyor olmalıydı ama bunun bir önemi yoktu. Bazı sırlar hiç kimse tarafından bilinmediği için sır kalırdı. Bazılarıysa hiç kimse onları dile getirmediği için.

"Madene gidecek bir bakım ekibi topluyorum. Yarın için. Muhtemelen beş-altı gün orada kalınacak. Katılır mısın?"

"Sorun mu var?"

"Hayır ve bana kalırsa sorun yaşanmayacağından emin olmalıyız. Sevkıyattan önce ocaktan çıkarılacak sadece birkaç yükümüz kaldı."

"Gözlemci gelmeden ambarı doldursak iyi olur," dedi Basia.

"İyi bildin," dedi Carol, gülümseyerek. "Geleceğine sevindim. Saat dokuzda meydanda buluşalım."

"Tamam," dedi Basia. Carol adamın omzunu sıvazladıktan sonra onu gördüğünde hangi angaryayla meşgulse onun başına döndü. Basia tam olarak evet demediğini ancak yirmi dakika sonra fark edebildi. Carol herhalde bu yüzden işlerin başındaydı.

Basia'nın kendi evi kasaba sınırına yakındı. Tuğlaları yerel topraktan yapıp bazı madencilik ekipmanlarında işlemişler ve ateşle çalışan bir fırında pişirmişlerdi. Ancak bir mağara kazıp duvarlara bizon resimleri çizselerdi bundan daha ilkel yaşayabilirlerdi. Lucia küçük sundurma alanında tezek ve nane gibi kokan, kesildiğinde rengi siyahtan altın sarısına dönen bir yerel çalı muadilinden yapılmış süpürgesiyle tuğlaları süpürüyordu.

"O şeyin nasıl bir atık gaz salıyor olabileceğini bilmiyorsun," dedi Basia. Bu kendi aralarındaki küçük bir espriydi. Karısının vereceği cevap, ilişkilerinin durumu hakkında pek çok şeyi belli edecekti. Evliliklerinin pH değerini gösteren bir litmus testi[1] gibi.

"Üçte biri kanserojen, üçte biri mutajenik, diğer üçte birininse ne yaptığını bilmiyoruz," diye gülümseyerek karşılık verdi kadın. Demek ki araları iyiydi. Basia içindeki bir düğümün çözüldüğünü hissetti. Karısını yanağından öpüp evin serinliğine adım attı.

"Uğraştığına değmez," dedi Basia. "Nasılsa rüzgâr her şeyi gerisingeri uçuracak."

Lucia çalı dallarını tuğlalarda hışırdatarak gelişigüzel birkaç süpürüş daha yaptı, sonra da kocasının peşinden eve girdi. Ganymede veya gemi standartlarına göre evleri devasaydı. Çocuklardan her birine bir yatak odası ve onlar için ortak bir tane daha. Sadece yemek hazırlamaya ayrılmış bir diğer oda.

1 Kimyasal bir maddenin asitlik veya bazlık derecesini belirlemekte kullanılan test. *–çn*

Barbapiccola'nın kaptan kamarası bile Basia'nın evinden daha az metrekareye sahipti. Burası yabani bir yerdi ve tümüyle onlarındı. Basia pencerenin önündeki bir koltuğa oturup dışarıdaki düzlüğe baktı.

"Felcia nerede?" diye sordu.

"Dışarıda," dedi Lucia.

"Aynı onun gibi konuşuyorsun."

"Felcia hakkındaki başlıca bilgi kaynağım gene Felcia," dedi Lucia. Gülümsüyor, hattâ birazcık gülüyordu. Haftalardır hiç böylesine keyifli gözükmemişti. Basia bunun bir seçim olduğunun farkındaydı. Lucia bir sebepten dolayı kocasının da keyiflenmesine ihtiyaç duyuyordu ve Basia'nın kafası çalışıyorsa, manipülasyona karşı koyardı. Yine de hiç karşı koyası yoktu. O da bir süre her şey yolundaymış gibi davranabilmek istiyordu. Bu yüzden de karısına uydu.

"Şahsen ben senin aileni suçluyorum. Ben çocukken hep çok usluydum. Yemeye değer bir şeyimiz var mı?"

"Yine gemi istihkakları."

Basia iç geçirdi. "Salata yok mu?"

"Yakında olacak," dedi kadın. "Yeni mahsul iyi çıktı. İçlerinde anormal bir şeyle karşılaşmazsak gelecek haftadan itibaren istediğin kadar havuç yiyebileceksin."

"Günün birinde buradaki toprakta her şeyi yetiştirebileceğiz."

"Belki buranın kuzeyinde," dedi Lucia ve elini kocasının omzuna koyup onunla beraber pencereden dışarısını seyretti. "Yerel bitki örtüsü bile burada zorlanıyor."

"Kuzey. Güney. Bana göre Ilus'un her tarafı *burası*."

Lucia dönüp mutfağa yürüdü. Basia eşine yönelik bir özlem duyar gibi oldu. Daha genç, çocuksuz ve sürekli azgın oldukları bir zamana ait bedensel bir nostaljiydi bu. Sonra açılan istihkak kutularının tıkırtısını ve tıslamasını işitti. Havaya sag aloo[1] kokusu yayıldı. Lucia her biri için avuç büyüklüğünde bir tabak yemekle geri geldi.

"Sağ ol," dedi Basia.

Lucia başını salladı ve bir bacağını altına kıvırarak kendi koltuğuna oturdu. Yerçekimi onu değiştirmişti. Kollarındaki ve

1 Hindistan mutfağına özgü bir ıspanaklı patates yemeği. –*çn*

omuzlarındaki kaslar artık daha belirgindi. Otururken de sırtı farklı bir açıyla kıvrılıyordu. Ilus onları Basia'nın hiç beklemediği, ama belki de beklemesi gereken şekillerde değiştiriyordu. Adam yemeğinden bir çatal aldı.

"Yarın madene gidiyorum," dedi.

Lucia'nın kaşları belli belirsiz kalktı. "Ne diye?"

"Bakım," dedi Basia, ardından karısının ne düşündüğünü bildiğinden ekledi. "Carol istedi."

"İyi öyleyse." Ondan gitmesini isteyen Coop değil de Carol olduğu için. Basia ani bir utanca kapıldı, sonra da utandığına kızdı. Dudaklarını biraz daha sıkıca birbirine bastırdı.

"Şu bahsettikleri gözlemci geliyormuş," diye devam etti Lucia, bir şey kastetmiyormuş gibi. "James Holden."

"Duydum. Bu iyi haber. KİE'ye karşı bir kozumuz olur."

"Öyle sanırım."

Basia birlikte kahkahalar arttıkları bir dönemi hatırlayabiliyordu. Lucia'nın Ganymede hastanelerinden hastalar ve diğer doktorlar hakkında bir sürü öyküyle eve geldiği yıllarda. O zamanlar tankta yetiştirilmesine rağmen bir hayvandan kesilmiş kadar körpe biftekler yerler ve küçük aylarında mayalanan biradan içerlerdi. Yatma zamanı çoktan geride kalana dek saatlerce sohbet ederlerdi. Artık konuşmaları öylesine dikkatliydi ki sanki tüm kelimeler camdan kemiklere sahipti. Basia da konuyu değiştirdi.

"Düşünmesi bile çok garip," dedi. "Muhtemelen bir daha asla uzay boşluğunda kaynak yapmayacağım. Çıraklık ederek ve çalışarak geçen onca yıldan sonra artık elimi attığım her şeyin etrafında hava var."

"Bir de bana sor. Olayların böyle sonuçlanacağını bilseydim tüm nöbetlerimi genel cerrahi kliniklerinde tutardım."

"Eh, gezegendeki en iyi el cerrahı sensin."

"Gezegendeki en iyi el cerrahı şu aralar sindirim bozukluklarını ve jinekoloji muayeneleri hakkında bir sürü okuma yapıyor," dedi Lucia, alaycı bir edayla. Sonra bakışları sertleşti ve uzaklara dalıp gitti. "Felcia hakkında konuşmamız lazım."

İşte asıl konuya gelmişlerdi. Tatlı dil, sükûnet, hoş anılar... Hepsinin de vardığı yer burasıydı. Basia gözünü yere dikerek koltuğunda kaykıldı.

"Konuşacak ne var?"

"Bundan sonra neler olacağını merak ediyor. Yani kendisine."

"Bize ne oluyorsa ona da o olacak," dedi Basia.

Lucia ağzına bir lokma daha attı ve yedikleri yemek öyle bir şey gerektirmemesine karşın ağır ağır çiğnedi. Sert bir esintinin savurduğu irice kum taneleri cama çarparak pıtırdadı. Kadın tekrar konuştuğunda sesi yumuşak fakat amansızdı.

"Üniversiteye gitmeyi düşünüyor," dedi Lucia. "Ağ üzerinden derslerini ve sınavlarını tamamladı. Başvuruların bir sonraki aşamaya geçebilmesi için bizim iznimiz gerekiyor."

"Lucia henüz çok genç," diyen Basia daha sözcükler ağzından çıkarken bile yanlış bir tutum takındığının farkındaydı. Boğazı hüsranla düğümlendi ve yarısı bitmemiş yemeğini kolçağa bıraktı.

"Oraya vardığında öyle olmayacak," dedi Lucia. "Eğer ilk sevkıyatla beraber gider ve Medine'de aktarma yaparsa on dokuz, bilemedin yirmi ay sonra Ganymede'e veya Ceres İstasyonu'na ulaşabilir."

"Ona burada ihtiyacımız var," dedi Basia, sert ve kati bir ses tonuyla. Konu kapanmıştı. Fakat gerçek öyle değildi.

"Buraya gelmekten pişmanlık duymuyorum," dedi Lucia. "Hem beni gelmeye zorlamadın. Ganymede'den sonra hep beraber balık istifi yaşadığımız o aylar, bizi geri çeviren tüm o limanlar... Hiçbirini unutmadım. Mao-Kwikowski dağıldığında Kaptan Andrada'nın sovtaj evraklarını hazırlamasına bizzat yardım ettim. *Barbapiccola*'yı bizim gemimiz hâline getiren bendim."

"Biliyorum."

"Oylama yaptığımızda sesimi seninkine kattım. Belki onca zaman mülteci olarak yaşamak bizi vahşi veya cesur kıldı. Neden bilmiyorum ama sonuçta buraya geldik. Bir göğün, yeni bir yıldızın altında her şeye baştan başladık. Tıpkı senin gibi, ben de geçerli tek seçeneğimizin bu olduğunu düşündüm ve geldiğime pişman değilim."

Kadının ses tonu artık daha haşindi. Kara gözleri çakmak çakmak bakıyor, âdeta karşı çıkması için ona meydan okuyordu. Basia buna kalkışmadı.

"Hayatımızın geri kalanını lityum çıkararak ve havuç yetiştir-

meye çalışarak geçireceksek benim için hava hoş," diye devam etti karısı. "Bir daha asla kopuk bir bağ dokuyu yeniden bağlayamazsam veya kayıp bir başparmağı tekrardan yetiştiremezsem sorun değil. Çünkü bu yaşamı kendim seçtim. Ama Jacek ile Felcia öyle bir seçim yapmadılar."

"Çocuklarımı geri gönderecek değilim," dedi Basia. "Orada ne bulacaklar ki? *Burada* yapılacak bunca iş dururken, burada öğrenilecek ve keşfedilecek bunca şey varken geri gitmenin nesi iyi bir fikir?" Sesi niyetlendiğinden daha çok yükseliyordu ama bağırdığı söylenemezdi. En azından şimdilik.

"Burada olmak bizim seçimimiz," dedi Lucia. "Felicia'nın seçimiyse ona kalmış. Kızımıza engel de olabiliriz, yardım da edebiliriz."

"Kızımızı *oraya* geri göndermek yardım falan olmaz," dedi Basia. "O buraya ait. Hepimiz buraya aidiz."

"Geldiğimiz yer–"

"Geldiğimiz yer burası. Daha önce yaşananların hiçbir önemi yok. Artık buralıyız. Iluslu. O heriflerin savaşlarını, silahlarını, şirketlerini ve bilimsel projelerini buraya getirmelerine izin vereceğime ölürüm daha iyi. Ayrıca başka bir çocuğumu benden almalarına göz yumarsam canım çıksın."

"Baba?"

Jacek kapı eşiğinde durmuş onlara bakıyordu. Oğlanın beline bir futbol topu dayalıydı, gözlerindeyse endişeli bir bakış mevcuttu.

"Oğlum," dedi Basia.

Çıkan tek ses rüzgârın iniltisiydi. Basia ayağa kalkıp önce kendi teneke kutusunu, sonra da Lucia'nınkini aldı. Karısının yemek artıklarını geri dönüştürücüye götürmek küçük bir zeytin dalıydı ama sahip olduklarının hepsi bu kadardı. Aciz bir hiddet ve utanç hissi boğazından yukarı kabarıp oraya yerleşti. Katoa, iniş pisti, Jack'in gözlerindeki tasa. Kaçarak geçirdikleri yılların ardından bir tuğla saraya yerleşmeleri ve kızının gezegenden ayrılmak istemesi. Tüm bunlar birbirine karışarak lehim kadar sıcak olan tek bir yıkıcı öfkeye dönüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jacek.

"Annen ve ben konuşuyorduk. Hepsi bu."

"Buralı değiliz," dedi Lucia, sanki oğulları içeri girmemiş, sanki o yetişkin diyaloğu oğlanın varlığına rağmen devam edebilirmiş gibi. "O yönde ilerliyoruz ama henüz öyle değiliz."

"Olacağız," diye karşılık verdi Basia.

Altıncı Bölüm: Elvi

Elvi yüksek rakımlı çayırda bacaklarını önüne uzatmış oturuyor ve sessizce manzarayı seyrediyordu. Bej rengi kuru topraktan yükselen bitki muadilleri –onlara gerçekten bitki diyemezdi– günışığına doğru var güçleriyle uzanıyordu. Bunların en yükseği yarım metreden azıcık daha uzun olup güneşi takip etmek için hareket eden basık, oluklu bir tepeye ve böcek kabuğunu andıran yanardöner bir parıltıya sahipti. Hafif bir esinti bitki saplarını oynatıp Elvi'nin yanağını okşadı. Elvi kıpırdamadı. Dört metre ötede bir taklit kertenkele öttü.

Cevap ötüşü bu sefer daha yakından duyuldu. Elvi heyecandan zıplamamak için kendini zor tuttu. İçinden neşeyle el sallamak, kıkır kıkır kıkırdamak geliyordu. Yine de bir taş kadar kıpırtısız durdu. Av türü diğer canlı, paytak adımlarla biraz daha yaklaştı. Bir serçe ebatlarındaki yaratığın yanlarında hayvan tüylerini veya gür kılları andıran yumuşak bir çıkıntı öbeği vardı. Altı uzun, hantal bacağından her biri ikili bir kancayla son buluyordu. Elvi onları el ya da ayak parmağı olarak nitelemek istiyordu ama küçük canlıların o kancalarla bir şeyleri kurcaladıklarını henüz görmemişti. Yaratık, kumru ötüşüyle def zili arası, gırtlaksı bir gurultuyla yeniden öttü. Taklit kertenkele, geniş aralıklı gözlerini küçük hayvana doğru çevirerek bir süre bekledi. Elvi kertenkelenin yan taraflarındaki titreşimi, pulumsu derisinin görünmeze yakın kıpırtısını görmek için bekledi.

Kertenkelenin ağzı ateşlenen bir silahın hızıyla açıldı ve pembe renkli ıslak bir et kütlesi dışarı fırladı. Kertenkelenin tersyüz olmuş midesince yere mıhlanırken av hayvanının ağzından bir cıyaklama bile çıkmadı. Taklit kertenkele kendi iç organlarını kuru toprakta sürüklemeye başlarken Elvi sevinçle yumrukla-

rını sıktı. Pembe et kütlesine yapışık av hayvanı ya ölmüş ya da felç olmuştu. Sürükleme esnasında mideye toz toprak ve minik taş parçaları da yapıştı. Sonunda tüm kütle, taklit kertenkelenin aşırı geniş çenesine ulaştı ve yaratık o karmakarışık et yığınını ağzından içeri sokmak gibi uzun bir işe girişti. Elvi önceki gözlemlerine dayanarak taklit kertenkelenin az önce içe çökmüş yan taraflarının ancak bir saatte tekrar şişeceğini biliyordu. Bilim kadını ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi ve topallayarak ilerledi.

Ayağı hâlâ o ilk ve korkunç gecede yapılan alçıdaydı. Kırık kemiğin acısı artık donuk bir sızıdan ibaretti ve bir sorundan ziyade sıkıntıydı fakat alçı, hareketliliği bir zorluk hâline getirmekteydi. Elvi parmaklarını gıdıklayan siyah bir örgülü kumaştan dikilmiş çantasını açtı, sonra da beslenen kertenkeleyi nazikçe tutup onun içine söktu. Yaratığın bakışları güvensizce kadının üstünde gezindi. Böyle davranmakta haksız değildi.

"Kusura bakma, ufaklık," dedi Elvi. "Bunu bilim uğruna yapıyorum."

Kadın çantayı kapattı ve numunelendirme sürecini tetikledi. Kertenkele derhal öldü ve dahili tahlil süreci devreye girdi. Hayvanın vücudunun genel yapısı kataloglanırken saç teli inceliğindeki iğneler leşe saplanarak dokular arasındaki her çeperden numuneler topladı ve verileri çanta kayışındaki bütünleşik sisteme aktardı. Elvi küçük barakasına dönüp saklama ve kataloglama amacıyla leşi çantadan çıkarana kadar hem taklit kertenkele hem de avı bilgisayarında modellenecek, terabaytlar dolusu bilgi *Edward Israel*'e ve oradan da Ay'daki laboratuvarlara gönderilmek üzere hazır hâle getirilecekti. Sinyal onun on sekiz ayda katettiği mesafeyi sadece birkaç saatte katedecekti ama o birkaç saat süresince gezegenlere yayılmış milyarlarca insan arasında sadece o ve çalışma grubu bu küçük varlığın sırlarına vakıf olacaktı. Eğer Tanrı karşısına çıksa ve böyle bir şeye karşılık ona İskenderiye Kütüphanesi'ni teklif etse Elvi takası reddederdi.

Barakasına doğru hafif yokuştan aşağı ağır aksak yürürken maden kasabası önüne serildi. Kasaba ufacıktı. Aralarında kasaba meydanı yerine geçen bir boşluğun bulunduğu birbirine paralel iki sokaktan ibaretti. Binalar mültecilerin yanlarında getirdikleri ve gezegen yüzeyinde bulabildikleri malzemelerle derme çatma

inşa edilmişti. Bir avuç zar oraya rastgele atılmışçasına her şey hafiften yanlış açılara sahipti. Elvi yaşam alanı kıtlığından doğan kesin doğrusal mimariye alışkındı. Burada öyle bir şey kullanılmamıştı ve bu durum küçük kasabayı orada kendiliğinden türemişçesine daha organik gösteriyordu.

Fayez onun barakası önündeki küçük sundurmada oturuyordu. Çarpmadan sonraki haftalarda adamın cildi iyice kararmıştı. Ön hidroloji çalışması onu ve ekipteki diğer bazılarını neredeyse iki hafta boyunca sahada tutmuştu.

"Bu gezegen hakkında neye bayılıyorum biliyor musun?" dedi Fayez, merhaba yerine.

"Hiçbir şeye mi?"

Adam duyguları incinmişçesine ona kaşlarını çattı. "Dönüş süresine bayılıyorum. Otuz saat. Bütün bir gün çalışabiliyorsun, sonra barda kalıp sarhoş olabiliyorsun ve yine de güzel bir uyku çekebiliyorsun. Bunu niçin evdeyken de düşünmedik bilmiyorum."

"Avantajları yok değil," diyen Elvi kapısının kilidini açtı ve barakasına girdi.

"Tabii bu ayrıca son bir aydır burada altı hafta bulunduğumuz anlamına geliyor," dedi Fayez. "Ama Tanrı'ya şükür, altı saatte bir güneşin battığı o küçük fırıldaklardan birine düşmedik. Ah bir de şu yerçekimini düzeltebilseler."

Dörde altı metrelik tek bir odaya sahip barakada iç içe geçmiş bir yatak, duş, tuvalet, mutfak ve iş istasyonu mevcuttu. Elvi çantasını arşivleme birimine koyarken, işinin ne kadar büyük bir bölümünün tasarımlardan anlam çıkarmaya dayandığını düşündü. Taklit kertenkelenin öne dönük gözlerini görür görmez onun bir yırtıcı olduğunu farz etmişti. Barakasına bakan herhangi biri buranın kısıtlı boş alan varsayımından yola çıkılarak inşa edildiğini bilirdi. Her şey işlevinin bir eseriydi. Evrimi böylesine harikulade kılan da buydu. Elvi ufak lavabosunun üstündeki aynaya baktı. Teni sahne makyajını andıran bej renkli ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

"Bunu yapmak istemiyorum," deyip ıslak bir mendille yanaklarını sildi.

"İşin bir de iyi tarafına bak," dedi Fayez. "Şimdiye dek bizi sadece bir defa öldürmeyi denediler."

"Böyle konuşarak yardımcı olmuyorsun."

"Olmayı da denemiyorum," dedi adam, sonra da kazara ölü valiyi andığı için yüzünü ekşitti.[1]

Vali Trying'i ve çarpmanın diğer zayiatlarını yakmışlardı. Tedaviye cevap vermeyen bir kemik kanseriyle gezegene gelmiş bir kasabalı haricinde dünyadaki ilk insan ölümleri onlardı. İlk cinayetler olduklarıysa kesindi.

Fakat o olayın ardından kasaba halkı onlara son derece nazik davranmıştı. Lucia Merton, yani çarpmanın ardından yardımlarına koşan doktor her bir kazazedenin takibini yapmıştı. Jordan adında Ceres doğumlu bir Kuşaklı, Elvi'ye eşinin yaralılar için pişirdiği yemekten getirmişti. Din adamı onu kasaba tapınağındaki ayinlere davet etmişti. Yeni Cihan sakinleriyle ilgili her şey onların kibar, sevecen ve içten insanlar olduklarını işaret etmekteydi. Tabii valiyi ve neredeyse bir düzine kişiyi daha öldürdükleri göz ardı edilirse.

KİE kampı kasaba alanının güneyine kuruluydu.

Elvi ve Fayez de dahil, KİE'nin yüzeydeki çalışanlarının yarıdan biraz daha azı kasabanın halk toplantısına katılmayı seçmişti. Katılmayanlar ya işleriyle meşguldüler, ya da hâlâ ağır denebilecek kadar yaralıydılar. Görevlerinden birinin de kirlenme tehlikesi konusunda insanları eğitmek olduğunu düşünmeseydi muhtemelen o da barakasında kalırdı.

Toplantıdaki KİE personelinin büyük bölümü saha çalışmalarında uzmanlaşmış bilim insanlarıydı. Kendisi de dahil tümü rahat bir tarzda giyinmişti. Resmi kıyafet giyen yegâne insanlar güvenlik ekibiydi. Murtry'nin yardımcısı olan Hobart Reeve, giyeni asker veya polis gibi gösteren KİE üniformaları içindeki silahlı üç korumaya liderlik etmekteydi. Güvenlikçiler büyük mekikte yer almamışlarsa da olaydan neredeyse hemen sonra hafif mekiklerden biriyle çıkagelmişlerdi. BM gözlemcisi gelene kadar hiçbir yeni personelin gezegene inmemesine yönelik KİE emri gemiye ulaştığında Reeve hep "hadise" diye andığı olayı araştırmaya başlamıştı bile.

Kasabanın orta meydanının bir yanında bulunan halk mer-

---

1 Bu cümlenin aslı, "I'm not trying," şeklinde yazılır. Valinin adı olan "Trying" kelimesi İngilizcede "denemek" anlamına gelir. *–çn*

kezi, toprak ve taştan inşa edilmiş tapınağın karşısındaydı. Tapınağın saçaklarındaki çeşitli dini semboller dikkate alınmazsa iki binayı birbirinden ayırt etmek zordu.

Sandalyeler sanayi tipi kaputlardan ve modifiye edilmiş çarpışma koltuklarından üretilmişti. Kasaba, gezegenin daha ılıman bir bölgesinde yer alsaydı kullanılabilecek daha fazla yerel bitki örtüsü, bir tür tahta muadili olurdu. Fakat lityumun yüzeye en yakın bulunduğu yer burasıydı ve bölge halkına para kazandıracak şey de lityumdu. O nedenle bir derişim eğimi boyunca hareket eden bir mikroorganizma misali tüm insanlık bu yirmi kilometrekarede toplanmıştı.

Elvi'nin de aralarında bulunduğu KİE çalışanları salonun arkasına otururlarken Reeve ile güvenlik ekibi yerlilerle beraber ön tarafa daha yakın bir yer beğendiler. Elvi herkesin tek kelime etmeden gruplaşmasını seyretti. Hiç kimse zorlamasa da ayrılık apaçık ortadaydı. Michaela adındaki atmosfer fizikçisi gülümseyerek Elvi'nin yanına kuruldu. Her ikisi de jeomühendis olan Anneke ile Tor el ele tutuşmuş hâlde onun diğer tarafına geçtiler. Elvi'nin biraz ilerisindeki koltukta oturan Fayez'in muhabbet ettiği Sudyam, kazanın ardından ilk küçük mekikle gezegene inmişti. Hayır, kaza değil. Hadise. Saldırı. Anneke eğilip Tor'a bir şeyler mırıldandı. Yüzü kızaran adam başını sallarken biraz fazla hevesliydi. Elvi bu cinsel münasebete aldırış etmemeye çalıştı.

İlk İniş'in başkanı, belirgin bir aksana ve kısa kesilmiş saçlara sahip Carol Chiwewe adında irice bir Marslı kadındı. Fakat kasaba halkı ona başkan değil koordinatör diyordu. Kadın toplantıyı resmen açtı ve Elvi kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Gündem Kuşaklılarca belirlendiğinden evvela Elvi'den veya KİE'den ziyade onlar için önem taşıyan konular açıldı: su arıtma sistemlerinin bakım programı; olumsuz koşullarla DGİ destekli bir bankadan kredi almaları mı, yoksa ilk lityum sevkıyatını bekleyip daha iyi koşullar aramaları mı gerektiği gibi. Herkes sakin ve saygılı bir dille konuşuyordu. Eğer ortada öfke, korku veya cinayet işleme arzusu varsa bunu öylesine derine gömmüşlerdi ki höyüğü bile gözükmüyordu.

Sonunda sıra Reeve'e geldi ve adam kararlı adımlarla salonun ön tarafına geçti. Dudakları ince ve zoraki bir tebessümle kıvrıldı.

"Bizi toplantıya davet ettiğiniz için teşekkürler, koordinatör hanım," dedi Reeve. "BM, Mars Kongresi ve DGI'nin ortaklaşa atadığı bağımsız gözlemcinin koloniyi geliştirme çabalarını destekleme amacıyla yola çıktığı doğrulandı. O ve ekibi gelmeden önce güvenlik meselelerini etraflıca ele alabilmeyi umuyoruz."

Birileri çıkagelip öyle bir şey yapamayacağımızı söylemeden önce kötü adamları bulup sallandırmak istiyoruz, diye Elvi'nin kulaklarından ötesine ulaşmayacak kadar alçak bir sesle tercüme etti Fayez.

"Saldırıda kullanılan patlayıcıyı açıkça belirledik ve hangi şahısların ona erişimi olduğunu araştırıyoruz."

Saldırıyı kimin düzenlediğine dair elimizde en ufak bir ipucu yok ve siz hödükler madende kullanılan patlayıcıları kapısı kilitsiz bir kulübede sakladığınız için gerçeği yakın bir zamanda bulup çıkaracak değiliz.

"Durumun ciddiyetini açıklamama gerek yok, fakat Kraliyet İmtiyaz Enerji hem çalışanlarımızın hem de kasaba halkının iyiliği için bu koloninin başarısına kendini adamış bulunuyor. Bu işte beraberiz ve sorusu ya da endişesi olanlara kapım daima açık. Ayrıca geldiğimizden bu yana bize gösterdiğiniz nezaketin ve işbirliğinin süreceğini umuyorum."

Madem elimizde hiçbir halt yok, patlayıcıları kimin koyduğunu bilenler gelip bize söylerlerse minnettar kalırız. Bir de lütfen bizi uykumuzda gebertmeyin. Teşekkürler.

Sudyam kahkahasını gizleme maksadıyla öksürdü ve Fayez sırıtır gibi oldu. Salonun ön tarafındaki Reeve bir baş selamı verip podyumdan indi. Koordinatör ayağa kalkıp arka tarafa doğru baktı. Elvi aniden güçlü bir işeme dürtüsüne kapıldı.

"Doktor Okoye?" dedi koordinatör. "Söz almak mı istemiştiniz?"

Elvi başını sallayıp ayağa kalktı. Salonun önüyle arasında yaklaşık on metre vardı ve bu mesafeyi bir sinir harbi geçirerek katetti. Ansızın kalabalıktaki bedenlerin ısısı boğucu, ter ve toz kokusu bunaltıcı gelmeye başladı. Dili sanki yapış yapış olup şişmişti ama yine de gülümsedi. Önünde tahminen iki yüz kişi oturuyordu ve hepsinin gözü üstündeydi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki salonda yeterince hava olup olmadığını merak etmek-

ten kendini alamadı. Birinden duyduğu, kalabalıkta dostane bir sima aramasına ve yalnızca onunla konuşuyormuş gibi davranmasına yönelik tavsiyeyi hatırladı. Sol baştan dördüncü sırada Lucia Merton oturmaktaydı. Elvi ona gülümsedi ve kadın aynı şekilde karşılık verdi.

"Yalnızca bir dakikanızı alacağım," dedi Elvi. "Çevreyle çapraz kirlenmeyi kısıtlama konusunu konuşmak istiyordum. Kubbeyi kaybettik ya? Hani hava sızdırmaz çevresel kubbeyi?"

Lucia pek ciddi bakıyordu. Elvi kalabalığın geri kalanına göz atma riskine girdi ve öyle yaptığına pişman oldu.

"KİE'nin... şey, KİE'nin BM'yle yaptığı anlaşmanın bir gereği de eksiksiz bir çevresel inceleme gerçekleştirmemizdi. Bu şimdiye kadar karşılaştığımız yalnızca ikinci biyosfer ve onun hakkında bilmediğimiz öyle çok şey var ki onu ne kadar bakir bırakırsak o kadar iyi anlayabiliriz. Bunun ideali, yüzeyde bütünüyle kapalı bir sistem oluşturmamızdır. Bir gemi kadar hava geçirmez bir sistem. Hava kilitleri, arındırma odaları ve..."

Artık geveliyordu. Birilerinin benzer şekilde karşılık vereceğini umarak sırıttı. Hiç kimse vermedi. Elvi yutkundu.

"Her nefes alışımızda hiç bilinmeyen mikroorganizmaları vücudumuza sokuyoruz. Ve onlardan farklı proteomlara[1] sahip olmamıza rağmen sonuçta hepimiz kocaman su ve mineral topaklarıyız. Eninde sonunda yerel türlerden biri bundan faydalanmanın bir yolunu bulacak. Tabii aynı şey diğer yönde de geçerli. Ne zaman tuvaletimizi yapsak çevreye milyarlarca bakteri sokuyoruz."

"Yani artık bize nasıl sıçacağımızı da mı söyleyeceksiniz?" dedi bir erkek sesi.

Elvi boynunun ve yanaklarının bir anda kızardığını hissetti. Lucia'nın yüz ifadesi bile soğuk ve mesafeli bir hâl almış, doktor ona bakmaz olmuştu.

"Bu işi doğru yapacaksak korumalı ve steril bir çevre oluşturmamız gerektiğini kastediyorum, o kadar. Harabelere gitmememiz veya açık havada kültür bitkisi yetiştirmememiz lazım, çünkü–"

"Çünkü yanlış iş yaptığımızı düşünüyorsunuz," dedi Lucia'nın yanında oturan kişi. Şakaklarına kır düşmüş iriyarı adam kısa bir

1 Bir hücrede yer alan kendine has proteinler dizisi. –*çn*

sakala ve temelli kızgın bir surata sahipti. "Ama öyle bir karar vermek size düşmez."

"Burada karmaşık bir durumla karşı karşıya olduğumuzun farkındayım," diyen Elvi'nin sesi, duyduğu çaresizlikten boğuklaşmaya başlıyordu. "Fakat bu dev deney kabında hep beraber yaşıyoruz ve hepimizin yapabileceği birkaç küçük fedakârlığın listesini çıkardım. Bilimsel bir bakış açısından–"

Lucia Merton'un yanındaki adam kıpkırmızı bir suratla öne eğildi ve yumruklarını bacaklarına dayadı. Gözleri bir yırtıcınınkiler gibi Elvi'den ayrılmıyordu.

"Bilime fedakârlık yapmaktan bıktım usandım," dedi adam. Sesindeki sertlik, bir şiddet vaadi gibiydi. Lucia yatıştırmak istercesine bir elini adamın bileğine koydu fakat adamın horgörüsü çoktan salondaki diğerlerine bulaşmıştı. Sandalyelerinde kıpırdanan bedenlerin sesi, küçük gruplar hâlinde konuşanların mırıltıları havayı dolduruyordu. *Trying'i her kim öldürdüyse büyük ihtimalle bu odada*, diye aklından geçirdi Elvi. Bunu hemen başka bir düşünce izledi. *Burada ne halt yiyorum?*

Carol Chiwewe üzgün bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Elvi adına utanmıştı.

"Belki de bu konuya başka bir zaman değinmeliyiz, Doktor Okoye," dedi kadın. "Vakit geç oldu ve insanlar yorgun."

"Peki," diye mırıldandı Elvi. "Evet, elbette."

Duyduğu utançtan cildi yanarak sandalyesine kadar gitti, sonra onu geçip sokağa çıktı ve kararan gecede barakasına doğru tek başına yola koyuldu. Yürürken ayakkabıları çakıllara ve toprağa sürtüyor, serin hava sanki yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyordu. Neredeyse simsiyah yıldız ışığında yavaşça ilerleyen bilim kadını daha yolu yarılamadan bir ses onu durdurdu.

"Babam için özür dilerim."

Elvi arkasına döndü. Kız, gecenin içindeki daha derin bir karanlıktan fazlası değildi. Biraz daha katı bir gölgeydi, hepsi bu. Elvi, sesin bir erkeğe ait olmamasına sevinirken buldu kendini.

"Önemli değil," dedi. "Sanırım derdimi pek iyi anlatamadım."

"Hayır, sorun babamda," dedi kız, biraz daha yaklaşarak. "Onun gözüne giremezsin. Kardeşim öldü ve babam artık eskisi gibi değil."

"Ah," dedi Elvi, sonra da, "Üzgünüm," diye ekledi.

Kız başını salladı, bir şeyleri kurcaladı ve avucunda bir mumdan daha aydınlık olmayan soluk yeşil bir ışık parlayarak yüzüne gölgeler düşürdü. Kız, gençliğe özgü bir şekilde hoştu fakat Elvi onun büyüdüğünde tıpkı annesi gibi bir güzelliğe kavuşabileceğini düşündü.

"Sen Doktor Merton'un kızısın," dedi.

"Felcia," dedi kız.

"Tanıştığımıza sevindim, Felcia," dedi Elvi.

"Sizi evinize kadar götürebilirim. Yani ışığınız yoksa."

"Yok," dedi Elvi. "Yanımda bir tane getirmeliydim."

"Herkes bazen unutur," diyen kız yola koyuldu. Elvi ona yetişmek için biraz hızlandı. On metre kadar ses çıkarmadan yürüdüler. Elvi kızın kendini bir şey söylemeye hazırladığını hissediyordu. Bir itiraf veya tehdit. Tehlikeli bir şey. Paranoyak davrandığını ummasına rağmen davranmadığından emindi.

Kız nihayet konuştuğunda sesi kaygı ve özlem doluydu. Elvi kırk yıl düşünse ondan böyle bir söz duymayı beklemezdi.

"Gerçek bir üniversiteye gitmek nasıl bir şey?"

Yedinci Bölüm: Holden

Böyle anlarda havafişek atılmalı, diye düşündü Holden.

Bir halkadan geçerek Dünya'dan yarım galaksi uzaklıktaki başka bir yıldız sistemine girmek dramatik bir an olmalıydı. Borazanlar, bangır bangır alarmlar, ekranlara kilitlenmiş gergin suratlar. Gel gör ki bunların hiçbiri yoktu. *Rocinante*'nin uzayda elli bin ışık yılı savrulduğunu gösteren en ufak bir fiziki emare mevcut değildi. Göbeğin ürkütücü siyahlığının yerini yeni güneş sisteminin yabancı yıldız sahası almıştı, o kadar. Nedense geçişin bu denli alelade olması onu daha da tuhaflaştırıyordu. Bir solucan deliği geçidinin öteki ucunda sadece farklı yıldızlarla çevrili ve metale benzer bir maddeden yapılmış koca bir halka değil, dev bir ışık ve enerji girdabı da olması gerekirdi.

Holden sırf o âna heyecan katmak için savaş alarmı çalma hevesine direndi.

Silik bir sarı-beyaz ışık noktasından ibaret olan yeni yıldız, Güneş'in Uranüs yörüngesinin hemen dışındaki Halka'dan görüldüğü hâlinden pek de farklı değildi. Beş adet kayalık iç gezegene, heybetli bir gaz devine ve Halka'dan bile daha dışarıdaki yörüngelere konuşlu çok sayıda cüce gezegene sahipti. Goldilocks Bölgesi'nin[1] tam ortasına yerleşik dördüncü iç gezegen Ilus'tu. Namı diğer Yeni Cihan. Bering Tetkik Dört. KİE sözleşmesi 24771912-F23. Artık her ne demek isterseniz.

Aslında tüm bu isimler onun gerçekte olduğu şey için fazla basitti. Ilus, insanlığın yabancı bir yıldızın etrafındaki ilk eviydi. İnsanlar son birkaç yılın dudak uçuklatıcı olaylarını sıradanlaştırmanın yollarını bulup duruyorlardı. Bundan otuz-kırk yıl

1 Bir yıldızın çevresinde bulunan, oradaki gezegenlerin Dünya'daki gibi yaşama elverişli koşullara sahip olmasına imkân tanıyan bölge. –*çn*

sonra tüm gezegenler keşfedilip kolonileştirildiğinde göbek ile halkaları bir otoyol sisteminden ibaret hâle gelecek, hiç kimse onlara kafa yormayacaktı.

"Vay be," dedi Naomi, huşudan kocaman açılmış gözlerle ekrandaki Ilus'un yıldızına bakarak. Holden'ın içinde ona yönelik ani bir sevgi kabardı.

"Ben de aynen öyle düşünüyordum," dedi. "Bu konuda yalnız olmadığıma sevindim." Kokpitle arasında bir kanal açtı.

"Hey," dedi Alex.

"Bizi oraya ne kadar çabuk götürebilirsin?"

"Rahatsız olmaya razıysanız epey çabuk."

"Gemiyi bir hızlı itiş programına sok ve ayaklarımın altına biraz toprak koy," dedi Holden, sırıtarak.

"Yüksek itişle yaklaşık yetmiş üç gün sonra karaya ayak basmış oluruz."

"Yetmiş üç gün," dedi Holden.

"Şey, yetmiş iki nokta sekiz."

"Uzay," dedi Holden, sırıtışını bir iç çekişle takas ederek, "gerçekten de çok büyük."

İtişlerinin beşinci saatinde mesajlar birbiri ardına gelmeye başladı. Holden akşam yemeği için Alex'ten onları üçte bir g'ye indirmesini istedi ve Amos'a makarna yapmasında yardım ederken ilk kaydı yemekhane ekranında oynattı.

Kahverengi tenli ve kır saçlı yaşlıca bir adam ekrandan ona baktı. Bir Kuşaklının ince vücut hatlarına ve iri kafasına sahip olan adam belli belirsiz bir Ceres aksanıyla konuşuyordu.

"Kaptan Holden," dedi yabancı, kayıt başladıktan sonra. "Fred Johnson geldiğinizi bize haber verdi ve yardımınız için size şimdiden teşekkür etmek istedim. Adım Kasim Andrada. Bağımsız şilep *Barbapiccola*'nın kaptanıyım. Sizi mevcut durum hakkında bilgilendirmeme izin verin."

"Bak bu ilginç olacak," diye homurdanan Amos buharı tüten spagetti tellerinin suyunu süzmek için onları bir kevgire boşalttı. Holden karıştırmakta olduğu kırmızı sos dolu tencereyi dostuna verdi, sonra da yayının geri kalanını seyretmek üzere mutfak tezgâhına yaslandı.

"Yaklaşık dört ay önce koloni nihayet bir madencilik çalışmasına başlayabildi. Bu süre zarfında madenimizden birkaç yüz tonluk ham cevher çıkardık. Ölçtüğümüz saflık değerlerine göre arıtma işleminin ardından elimizdeki miktar neredeyse bir düzine ton lityuma tekabül etmeli. Bu da ekipman, ilaç, toprak ve tohum –yani kolonimizi sağlama almak için gereken her şeyi– satın almaya yeter."

Naomi el terminalinde harıl harıl bir şeyler yazarak yemekhaneye girdi. "Güzel kokuyor. Ben–" Ekranda oynayan videoyu görünce durdu ve seyretmek üzere oturdu.

"*Edward Israel*," diye sözlerini sürdürdü Kaptan Andrada, "uzlaştırma tamamlanmadan önce yörüngeden ayrılmamıza müsaade etmeyeceğini belirtti. Kraliyet İmtiyaz'a göre birileri aksini söylene kadar bu lityum onlara ait. İlk önceliklerinizden biri *Israel*'e ablukayı kaldırtmak ve bu cevheri alıcıların çoktan hazırda bekledikleri Pallas rafinerilerine götürmemize izin vermelerini sağlamak olmalı."

"Bak sen," diyen Amos makarnayı ve sosu büyük bir kâseye boşaltıp masanın üstüne koydu. "Demek önceliğimiz bu, öyle mi?"

Holden mesajı tekrar oynattı. "Kulağa sahiden de bir emir gibi geliyor, değil mi?"

"Adam DGİ'den," dedi Naomi. "Fred'in sözcüsü olarak burada bulunduğunu zannediyor."

"Bu herif bende hazımsızlık yaratacak," diyen Holden kaydı durdurdu. "Geri kalanını yemekten sonra seyrederim."

Ertesi gün beş yayın daha sırada bekliyordu. *Edward Israel*'in kaptanının, yani parlak kızıl saçlara ve bir İngiliz aksanına sahip Marwick adlı yaşlıca bir dünyalının Holden'dan bir talebi vardı: *Barbapiccola* sistemden ayrılmaya kalkışırsa onun motorlarını devre dışı bırakarak KİE sözleşmesini zorla uygulatması. Fred teşvikler ve Avasarala'nın görevi berbat etmekle ilgili tehditler savurduğuna yönelik bir hatırlatma yollamıştı. Geri döndüklerinde canlı bir röportaja yönelik şahsi bir ricada bulunan Monica Stuart da dahil üç farklı haber kuruluşu onunla röportaj yapmak istiyordu.

Naomi odaya girene kadar Miller tüm bunları Holden'ın omzu üstünden seyretti, sonra da mavi bir kıvılcım yağmuru arasında ortadan kayboldu.

"Sanırım Monica senden hoşlanıyor," dedi Naomi sırıtarak, ardından kendini yatak olarak kullandıkları iki kişilik çarpışma koltuğuna attı. "Alex on iki dakika içinde bizi tekrar yüksek itişe sokuyor ve ben ölmek istiyorum."

"Monica iyi bir röportaj çıkacağını bilse bir kertenkeleye bile kur yapar, birkaç cevap yollayabilmem için Alex'ten bize yarım saat daha vermesini iste ve dur gidip tabancamı getireyim."

Naomi inleyerek koltuktan kalktı. "Sen mermilerini ararken bari ben de kahve hazırlayayım."

"Gitme," diyen Holden kadının koluna uzandı. "Bu yayınları yanımda Miller'la kaydetmek istemiyorum."

"O sadece kafanda," dedi sevgilisi, ama yine de tekrar oturdu. "Kayıtlarda gözükmez."

"Bunun cidden bir faydası olduğunu mu sanıyorsun?"

Naomi yatakta emekleyip adamın yanına kıvrıldı ve başını onun göğsüne yasladı. Holden sevgilisinin saçından bir bukleyi çekiştirdi ve Naomi hoşnut bir sesle iç geçirdi.

"Şu kemik ezici hızlanmaları yapmadığımız uzun yolculuklar hoşuma gidiyor," dedi kadın. "Okumaktan, müzik dinlemekten ve bütün gün yatmaktan başka bir şeyle uğraşmıyorum. Ünlü olman ne kötü."

"Şu anda zengin sayılmamızın sebebi de o."

"Gemiyi satıp yine Pur'N'Kleen şirketinde iş bulabiliriz. Satürn'den buz taşır dururuz..."

Holden sessiz kalarak kadının saçıyla oynadı. Bu ciddi bir öneri değildi. Eskisi gibi olamayacaklarının ikisi de farkındaydı. Bir teslimat için geç kalmadıkça evrendeki hiç kimsenin umursamayacağı bir buz şilebinin ikinci kaptanı ve başmühendisi. Meçhul hayatlar sürdüren meçhul insanlar. Hem su ve havayla dolu bin yeni dünya varken artık Pur'N'Kleen'e ihtiyaç duyulur muydu ki?

"Bensiz de aşağıda iyi olacak mısın?" diye sordu Naomi.

Ganymede'den yola çıkan Kuşaklı koloniciler Ilus'a iniş için *Barbapiccola*'da aylarca hazırlık yapmışlardı. Bol miktarda kemik

ve kas gelişim hormonları almışlar, vücutları gezegenin Dünya'nınkinden biraz daha ağır yerçekimiyle başa çıkabilecek hâle gelene dek bir tam g altında çalışmışlardı. Öte yandan Naomi'nin tek bir iş için fizyolojisini kökten değiştirmeye ne zamanı ne de hevesi vardı. Holden öyle yapması hâlinde görevin ardından onun kendisiyle beraber Dünya'ya gelebileceğini savunmuştu. Naomi de ne olursa olsun asla Dünya'ya gitmeyeceği karşılığını vermişti. Tartışmayı daha fazla uzatmamışlardı ama bu Holden için hâlâ hassas bir mevzuydu.

"Hayır, olmayacağım," dedi Holden, tekrar tartışmaya girmekten kaçınarak. "Ama başka çare yok."

"Amos sana göz kulak olur."

"Harika," dedi Holden. "Kendimi *iki* güneş sistemindeki en gergin vaziyetin ortasına atıyorum ve tanıdığım en akıllı insanı değil de bir bar kavgası çıkarmaya en yatkın adamı yanımda götürüyorum."

"Tam da öyle bir şeye ihtiyaç duyabilirsin," diye karşılık veren Naomi sevgilisinin son bir iki yılda edindiği yara izlerinde parmaklarını gezdirdi, sonra da karnındaki koyu bir lekede durdu. "Hâlâ kanser ilaçlarını alıyor musun?"

"Her gün." *Ömrümün geri kalanı boyunca*, diye eklemedi.

"İndikten sonra bunu koloni doktoruna göster."

"Peki."

"Seni kullanıyorlar," dedi Naomi, sanki en başından beri bunu konuşuyorlarmışçasına.

"Biliyorum."

"İşlerin ters gideceğinin farkındalar. Hiç kimseyi kızgın ve açıkta bırakmayacak bir çözüm yok. O yüzden de seni yolluyorlar. Sen kolay bir günah keçisisin. Hiçbir şey gizlemeyeceğin için seni tuttular fakat aynı şey bu görüşmelerin kaçınılmaz başarısızlığından seni sorumlu tutmayı kolaylaştırıyor."

"Başarısızlığın kaçınılmaz olduğunu düşünseydim teklifi kabul etmezdim," dedi Holden. "Ve beni neden tuttuklarını biliyorum. Bu iş için en nitelikli insan olduğum için değil. Ama sandıkları kadar aptal da değilim. Son yıllarda ben de birkaç yeni hile öğrendim."

Naomi elini uzattı ve sevgilisinin şakağındaki bir saç teline

asılarak kopardı. Holden "of" diyemeden önce teli ona gösterdi. Islak kül kadar griydi.

"İhtiyar köpek seni," dedi kadın.

Ilus'a yaptıkları uçuşun tek meşakkati yüksek g'de geçen uzun dönemler değildi. *Rocinante* yemekler ve bakımlar için ne zaman katlanılır bir hızlanma oranına düşse Holden görülmeyi ve cevaplanmayı bekleyen düzinelerce mesajla karşılaşıyordu. *Edward Israel*'in kaptanı, Holden'ın *Barbapiccola* kaptanına tehditlerde bulunmasına yönelik taleplerinde giderek daha ısrarcı oluyordu. Koloniciler ile yörüngedeki Kuşaklı hemşerileri de ablukanın kalkması taleplerini yineleyip duruyorlardı. Taraflar birbirlerini uyuşmazlığı tırmandırmakla suçlasalar da Holden'a göre o zamana kadar sadece kolonicilerin kan akıtmış olması bu konudaki iddialarını zayıflatıyordu.

Öte yandan sadece lityum cevherini satarak yaşanır bir koloni hâline gelebilecekleri ve sevkıyat ablukasının onları fiilen tüketmekte olduğu savı ikna ediciydi. KİE ise ellerindeki BM sözleşmesi sebebiyle madencilik haklarının ve yörüngedeki lityum yükünün kendilerine ait olduğundaki ısrarlarını sürdürmekteydi.

"Keşfedilecek bin yeni dünya varken hâlâ doğal kaynaklar için kavga ediyoruz," dedi Holden kendi kendine, *Israel*'deki KİE hukuk müşavirinden bilhassa uzun ve öfkeli bir mesaj dinlemesinin ardından.

Yakındaki operasyon istasyonunda aylaklık etmekte olan Alex kendisine hitap edilmemesine rağmen karşılık verdi. "Eh, herhalde lityum gayrimenkul gibi bir şey. Hiç kimse onun yenisini yapamıyor."

"Bin yeni dünya lafını duydun, değil mi?"

"Belki bazılarında lityum vardır ama belki de yoktur. Bundaysa kesinlikle var. İnsanlar altın uğruna kavga etmeye değdiğini düşünürlerdi ve her süpernova o boktan bol bol üretir. Bu da bir G2 yıldızının etrafındaki hemen hemen her gezegende ondan bulunduğu anlamına gelir. Ama yıldızlar lityumu ürettikleri hızda yakarlar. Tüm *mevcut* cevher Büyük Patlama'da yaratıldı ve ondan bir tane daha bulamayız. Kıtlık diye ben buna derim dostum."

Holden iç geçirdi ve hava mazgalını yüzüne doğru çevirdi. Dönüştürücülerden gelen serin esinti kafa derisini ürpertti. Gemi sıcak değildi. Vücudundaki ter stres kaynaklıydı.

"İnanılmaz derecede dar görüşlüyüz."

"Sadece sen ve ben mi?" dedi Alex, sözü şakaya vurmak için aksanını daha da abartarak.

"Önümüzde dev gibi yeni hudutlar açıldı. Geçitlerin ötesindeki tarifsiz zenginliklerle yeni bir toplum yaratma imkânına kavuştuk. Ama *bu* dünyada bir hazine var ve kahrolası galaksiyi paylaşmanın doğru yolunu bulacağımız yerde karşımıza çıkan ilk kırıntılar için kapışıyoruz."

Alex başını salladıysa da karşılık vermedi.

"Hemen şu an orada olmam gerekirmiş gibi hissediyorum," diye az sonra devam etti Holden. "Biz inene kadar herkesin kendi görüşlerine kenetleneceğinden ve kimseye yardım edemeyeceğimizden endişeleniyorum."

"Hıh," dedi Alex, sonra da güldü. "Yardım etmek için oraya gittiğimizi mi sanıyorsun?"

"Ben edebileceğime inanıyorum. Bana ihtiyaç duyarsanız mühendislikte olacağım."

"İtişe bir saat var," diye peşinden seslendi Alex.

Holden güverte kaportası mandalına bastı ve kaporta bir tıslamayla kayarak açıldı. Merdivenden inerek mürettebat güvertelerinden geçti ve makine atölyesine ulaştı. Amos atölyedeki tezgâhlardan birinde karmaşık görünümlü bir şeyi sökmekle meşguldü. Holden dostuna bir baş selamı verdikten sonra reaktör odasına çıkan son kaportayı da ayağıyla açtı. Amos ona soran gözlerle baktı fakat Holden kafasını iki yana sallamakla yetindi ve tamirci omuz silkip işinin başına döndü.

Tepesindeki kaporta kapandığında reaktör odasında mavi bir ışık yanıp söndü. Holden merdivenden kayarak güverteye indi ve sırtını duvara yasladı.

"Hey," dedi Miller, odanın merkezine hâkim olan reaktörün arkasından çıkarak. Sanki orada Holden'ın gelmesini beklemişti.

"Konuşmamız lazım," diye karşılık verdi Holden.

"Bak o benim repliğim." Dedektif bir tazıyı akla getiren o kederli tebessümünü etti.

"İstediğini yapıyoruz. Bir halkadan geçerek diğer sistemlerden birine girdik. Benimle beraber gezegene inip etrafa bir göz gezdireceğini tahmin ediyorum."

Miller kafa salladıysa da konuşmadı. *Söylemek üzere olduklarımın ne kadarını zaten biliyor? Benden yarattıkları beyin modeli ne kadar öngörülü?* Holden bunlara kafa yormanın delilikten başka bir şey getirmeyeceğine karar verdi.

"Bilmem gereken iki şey var," dedi Holden, "yoksa bu gezi derhal son bulur."

"Peki," diyen Miller avuçlarını yukarı çevirerek bir omuz silkişin Kuşak versiyonunu yaptı.

"Öncelikle beni nasıl takip ediyorsun? İlk kez Ganymede'den sonra bu gemide ortaya çıktın ve o zamandan beri peşimden ayrılmıyorsun. Hastalık bana da mı bulaştı? O sayede mi yanımda kalabiliyorsun? İki geçitten geçmeme rağmen senden kurtulamadım; o yüzden ya başımın içindesin, ya da galaksi genelinde bir fenomensin. Hangisi doğru?"

"Evet," dedi Miller, sonra da şapkasını çıkarıp kısa saçlarını sıvazladı. "Her iki konuda da yanılıyorsun. İlk sorunun cevabı, burada yaşıyorum. Ganymede hadisesi sırasında –ki belirtmeden edemeyeceğim, aptalca bir isim bu– protomolekül bu geminin içine yerel bir nodül koydu."

"Bekle. Yani *Roci*'nin içinde protomolekül falan mı var?" dedi Holden, paniğe kapılmamaya çalışarak. Miller ona zarar vermek isteseydi ve öyle bir imkânı olsaydı şimdiye dek verirdi.

"Evet," dedi Miller, verdiği bilginin bir önemi yokmuşçasına omuz silkerek. "Bir ziyaretçin vardı, unuttun mu?"

"O yarı insan yarı canavar olan şeyi kastediyorsun herhalde," dedi Holden. "Hani Amos'u ve beni öldürmesine ramak kalan, kuyruk alevimizde buharlaştırdığımız yaratığı."

"Evet, onu. Dürüst konuşmak gerekirse o şey tutarlı bir program yürütmüyordu. Yine de gemiye biraz madde bırakacak kadar eski içgüdülere sahipti. Bıraktığı miktar fazla değildi ve ona canlı bir kültür denemezdi. Halka İstasyonu'nun işlemci gücü ile gemin arasında bir bağlantı sağlamaya yetecek kadardı, hepsi bu."

"Yani *Roci*'ye hastalık mı bulaştırdın?" diyen Holden'ın yüreğinde korku ile hiddet kısa bir savaşa tutuştu.

"O ifadeyi kullanır mıyım bilmiyorum ama pekâlâ. Sen öyle diyorsan öyle olsun. Onun sayesinde seni takip edebildim," dedi Miller, sonra kaşlarını çattı. "Diğer şey neydi?"

"Daha *bu* şeyle işim bitti mi bilmiyorum," dedi Holden.

"Güvendesin. Sana ihtiyacımız var."

"Ya ihtiyacınız kalmadığında?"

"O zaman hiç kimse güvende olmayacak," dedi Miller, ürkütücü gözlerinde bir ışıltıyla. "O yüzden saplantılı davranmaktan vazgeç. İkinci şey?"

Holden güverteye oturdu. Miller'ın nasıl kafasının içinde olduğunu sormak istememişti, çünkü cevabın hastalık taşıdığı olabileceğinden korkmuştu. Öyle olmaması ama protomolekülün gemisine bulaştığı gerçeği hem bir huzur, hem de yeni bir korku kaynağıydı.

"Ilus'ta ne bulacağız? Ne arıyorsun?"

"Her zamanki şeyi. Kimin yaptığını," dedi Miller. "Ne de olsa bir şey tüm bunları inşa eden uygarlığı yok etti."

"Peki onu bulduğumuzu nasıl anlayacağız?"

"Ah," diyen Miller'ın sırıtışı kayboldu. Holden'a doğru eğilirken hava –veya sadece onun duyuları– asetat ve bakır kokusuyla doldu. "Sen orasını dert etme."

Sekizinci Bölüm: Elvi

Kum fırtınaları öğleden sonra geç saatlerde başlama ve günbatımından biraz sonrasına kadar sürme eğilimindeydi. Batı ufkundaki bir yumuşama olarak başlıyorlardı. Sonra Elvi'nin barakasının arkasındaki küçük bitki türevleri, limon tatmış ufacık yeşil ağızlar misali fotosentetik yüzeylerini büzüyorlardı ve yirmi dakika geçmeden kasaba, harabeler ve gökyüzü bir kuru kum dalgası altında kayboluyordu.

Elvi çalışma masasında, Felcia yatağın ayak ucunda, Fayez ise sırtını yatak başına dayamış vaziyette oturuyorlardı.

Felcia çoğu kez Elvi'yle, Fayez'le veya Sudyam'la konuşmak için gelen düzenli bir konuğa dönüşmüştü. Elvi kızla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Felcia kasaba halkıyla KİE ekipleri arasındaki ayrımı... daha az gerçek değilse bile daha az korkunç, daha geçirgen hâle getiriyordu.

Fakat bugün sanki bir değişiklik vardı. Felcia her zamankinden daha gergin gözüküyordu. Belki sebep BM arabulucusunun yaklaşmakta olmasıydı. Belki de hava durumuydu.

"Güneş sistemimiz tek bir hayat ağacına sahip," dedi Elvi, ağacı yoktan var etmek istercesine ellerini boşlukta oynatarak. "Bir kere başladı ve bulduğumuz her şey o soydan geliyor. Ama sebebini bilmiyoruz."

"Niye hepimiz aynı soydan geliyoruz?" diye sordu Felcia.

"Asıl soru aynı şeyin neden ikinci kez gerçekleşmediği," dedi Elvi. "Yalnızca bir tür Schrödinger kristali[1], tek bir kodon haritası var. Neden? Amino asitlerin doğması, birbirine bağlanması

1 Ünlü bilim adamı Erwin Schrödinger, "Yaşam nedir?" sorusuna yanıt ararken eşdeğerli kimyasal bağlar konfigürasyonunda genetik bilgi içeren bir aperiyodik kristal kavramına değinmiştir. *–çn*

ve etkileşime girmesi için gereken tüm maddeler bulunduktan sonra neden tek bir bataklıkta tek bir oluşum başladı da sonrasında başka bir yerde başlamadı? Neden yaşam sadece bir kez ortaya çıktı?"

"Peki cevap ne?" diye sordu Felcia.

Elvi ellerini biraz indirdi. Özellikle güçlü bir esinti, barakanın yan tarafına bir toz toprak dalgası savurdu. "Hangi cevap?"

"Yaşam neden tek bir kez ortaya çıktı?"

"Ah. Bilmiyorum. Gizemli bir konu."

"Geriye alet kullanabilen tek bir insansı kaldığı için. Hâlâ varlığını sürdürenler tüm rakiplerini öldürdüler," dedi Fayez.

"Bu sadece bir tahmin," diye belirtti Elvi. "Fosil kayıtlarındaki hiçbir şey Dünya'da yaşamın birden fazla kez başladığını göstermiyor. Sırf kulağa hoş geliyor diye kafamıza göre bir şeyler uyduramayız."

Göz kırparak, "Elvi'nin gizemlerle arası pek iyidir," dedi Fayez, Felcia'ya. "O nedenle de cehaletimizle barışık olmayan bizlerin hâlinden anlamakta güçlük çeker."

"Eh, her şeyi bilemezsin," dedi Elvi, kapıldığı huzursuzluğu gizlemek için işi şakaya vurarak.

"Ona ne şüphe. Özellikle de bu gezegende," dedi Fayez. "Buraya bir jeolog göndermenin hiçbir anlamı yok."

"Çalışmalarının iyi gittiğinden eminim," dedi Elvi.

"Evet, çalışmalarım süper. Sorun gezegende. Burada jeoloji falan yok. Her şey imalat."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Felcia.

Fayez ona tüm dünyayı sunarcasına ellerini iki yana açtı. "Jeoloji doğal kalıpları incelemek içindir. Buradaki hiçbir şey doğal değil. Tüm gezegen âdeta tornadan çıkmış. Halkının kazdığı şu lityum var ya? Var olan hiçbir doğal süreç onu topraktan çıkardığınız hâli kadar saflaştıramaz. Böyle bir şey mümkün değil. O yüzden görünüşe göre geçitleri her ne inşa ettiyse lityumu bu bölgede toplamış."

"Bu harikulade bir şey," dedi Elvi.

"Endüstriyel ıslaha meraklıysan evet. Ama ben değilim. Hele güney düzlükleri? Ne kadar çeşitlilik gösterdiklerini biliyor musun? Göstermiyorlar. Alt tabaka kelimenin tam anlamıyla pen-

cere camı kadar düz. Buranın yaklaşık elli kilometre güneyinde akıl erdirecek kadar vasıflı olmadığım bir tür tektonik Zamboni makinesi[1] olmalı. Şu tünel kompleksleri var ya? Onlar da eski bir gezegensel *taşıma* sistemi gibi bir şey. Bense burada oturmuş–"

"Bana bir tavsiye mektubu lazım," diye lafa daldı Felcia, sonra da yüzü kızararak gözünü ellerine dikti. Elvi ile Fayez bakıştılar. Rüzgâr uluyup homurdandı.

"Ne için?" diye nazikçe sordu Elvi.

"Üniversiteye başvuracağım," dedi kız. İlk başta sözcükler hep baskı altındaymışçasına hızlı hızlı konuşuyordu. Sonra yavaşladı ve sesi kısılıp gitti. "Annem muhtemelen girebileceğimi düşünüyor. Ay'daki Adriyen Enstitüsü'yle irtibata geçtim ve annem gerekli ayarlamaları yaptı. *Barbapiccola* cevheri götürürken Pallas'a gidebilir, oradan da kendi başıma yolculuk yapabilirim. Ama başvuru için bir tavsiye mektubu gerekiyor ve daha babama söylemediğim için kasabadakilerden isteyemem..."

"Ah," dedi Elvi. "Şey, bilemiyorum. Yani akademik çalışmalarını hiç görmedim ve–"

"Sen ciddi misin?" dedi Fayez, burun kıvırarak. "Elvi, altı üstü bir tavsiye mektubu istiyor. Bu konuda yeminli değilsin. Kızcağızın üstüne gitme."

"Şey, bildiğim bir konuda yazarsam daha iyi olur diye düşündüm sadece."

"Aşağı üniversiteye giderken kendi tavsiye mektuplarımı yazdım. İkisi kafamdan uydurduğum kişilerdendi. Hiç kimse kontrol etmiyor."

Elvi'nin ağzı bir santim açıldı. "Sahi mi?"

"Sen harika bir kadınsın, Elvi ama vahşi doğada nasıl hayatta kalabildiğine dair en ufak bir fikrim yok." Fayez genç kıza döndü. "O yazmazsa ben yazarım. Sabaha elinde olur, tamam mı?"

"Size nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum," dedi Felcia. Yine de şimdiden daha sakin bir hâli vardı.

Fayez elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. "Sonsuz minnetin yeter de artar bile. Çalışma alanın ne olacak?"

Felcia sonraki bir saat boyunca annesinin tıp kariyerinden, ölen kardeşinin bağışıklık sistemi bozukluğundan ve hücre içi

1 Buz pistlerini düzleştiren araç. –*çn*

sinyalizasyon düzenlemesinden konuştu. Elvi farkına bile varmaksızın kızı gerçekte olduğundan daha genç gördüğünü anlamaya başladı. Felcia bir Kuşaklının sırıksı denebilecek uzun vücut yapısına ve nispeten iri kafasına sahip olup Elvi kendi zihninde bunu gençlikle karıştırmıştı. Felcia aşağı üniversitenin avamına cuk otururdu. Dışarıdan gelen ışık bejden koyu kahverengiye, oradan da yanık ombraya ve karanlığa doğru değişim geçirdi. Rüzgâr dindi. Elvi kapıyı açtığında yürüyüş yolu iki santim tozla kaplıydı ve gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Havada yeni kazılmış toprak gibi bir koku vardı ve Elvi bunun bir tür aktinomisin[1] muadili olabileceğini düşündü. Belki rüzgâr sahiden de onlardan taşıyordu. Belki de bu başka bir şeydi. Daha yabancı bir şey.

Felcia kasaba, Fayez ise kendi barakasına yollandı. Elvi'nin görebildiği kadarıyla Fayez bilim ekibinde hâlâ yalnız yatan iki üç kişiden biriydi. Son olarak Sudyam ile Tolerson da çift olup çıkmışlardı. Laberge ile Maravalis geliş yolculuğunda başladıkları ilişkilerini noktalamışlardı ve her biri şimdiden başkalarıyla beraberdi.

Bilim ekipleri dahilinde seks garip bir şey değildi. Bunun profesyonelliğe yakışmaması –özellikle de bunun gibi yıllar süren bir saha seferinde– potansiyel eş havuzunun hem son derece kısıtlı hem de genel anlamda epey yüksek değerli olduğu gerçeğiyle dengelenirdi. İnsan her yerde insandı. Elvi herhangi bir kıskançlık duyuyorsa bile bu belirli bir ilişkiye değil, yakınlığın kendisine yönelikti. Fırtınadan sonra karanlıkta beraber yürüyüş yapacak birine kavuşmak fena olmazdı. Sabahları beraber uyanacak birine. Elvi, İlk İniş'in aileleri arasında nasıl bir cinsel bağ olabileceğini merak etti. KİE bir sosyal bilimler ekibi de göndermeyi akıl etseydi ortaya iyi bir araştırma çıkabilirdi.

Elvi'nin ilerisinde ve sağında uzaylı harabeleri ufka karşı yükseliyordu. Bu hâlleriyle daha derin bir karanlıktan fazlası değillerdi. Fakat aralarında hareket eden bir ışık vardı. Küçük ve loş bir ışık. Bir yıldızdan bile daha sönüktü ve seçilebilmesinin tek sebebi hareket hâlinde olmasıydı. Biri yine harabelere girmiş, alanı kirletiyordu. Elvi öfkelenmeyi kendini yalnız hissetmeye veya vicdan azabı çekmeye yeğlediği için böyle bir duyguya ka-

1 Bir bakteri türü. –*çn*

pıldığının farkındaydı fakat bu durum kapıldığı hiddeti hafifletmiyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak barakasına geri döndü. Bir el feneri kaptı, pilin şarj durumunu kontrol etti ve harabelere doğru sert adımlarla yola çıktı. Yürürken önünde inip kalkan mavi ışık halkası yolunu aydınlatıyordu. Ufacık toz zerreleri kar gibi ayaklarının altında dağılıyor, yürüyüşünün hızıyla uylukları sızlıyordu.

Harabelere yaklaşırken kısık bir ışığın diğer yöne, yani kasaba tarafına gittiğini görür gibi oldu. Fakat peşinden seslendiğinde cevap veren çıkmadı. Önce kendinden şüphe duyarak, sonra utanarak, sonra da utandığı için sinirlenerek neredeyse bir dakika boyunca karanlıkta öylece dikildi.

Harabelere doğru uzanan bir patikayı son toz yağmuru bile saklayamamıştı. Bir vagon genişliğindeki patika, tekerleklerin geride oluklar bırakacak kadar sıkça topraktan geçtiği noktalardaki izlerden ibaretti. Elvi başını iki yana salladı ve arazideki bir yükseltinin etrafından dolaşıp dev uzaylı yapılarına giren patikayı takip etti.

Harabelerin arasındayken el fenerinin ışık huzmesi duvarlara ve yüzeylere çarparak, o gözlerini oynatsın veya oynatmasın, kıpırdar gibi gözüken ışıltılı yansımalara düşürdü. Rüzgâra korunaklı her yerde ayak izleri vardı. Hem de bir sürü. Bu, kendiliğinden keşfe çıkmış bir kasabalının eseri değildi. Ziyaretçiler harabelere bir tür kulüp binası gibi muamele ediyorlardı. Bilim ekibinin buradaki topraktan aldığı hiçbir numuneye güvenilemezdi. Rastlanacak mikroorganizmalar bilinenlerin, bilinmeyenlerin ve ikisi tümüyle kontrolsüz bir çevrede karşılaştığı zaman ortaya çıkanların bir karışımıydı. Aynı şeyin tüm kasaba için de doğru olması önemsiz gözüküyordu. Bunlar yabancı yapılardı. İnsanlığın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği devasa, yitik bir uygarlık tarafından inşa edilmişlerdi. Burası bir tür oyun alanı değildi.

"Merhaba!" diye bağırdı Elvi. "Burada kimse var mı?"

Kimse ona cevap vermedi. Rüzgâr bile. Başını iki yana sallayan kadın hafif adımlarla gölgelerin daha da içlerine girdi. Burada birileri varsa Elvi onlara daha önceden yapmaya niyetlendiği konuşmayı yapacaktı. Bütün gece gırtlak patlatması gerekse bile meseleleri anlamalarını sağlayacaktı.

Etrafındaki duvarlar garip ve huzur bozucu açılarla yerden yükseliyordu. Doğanın bir ürünü gibi görünmek için üretilmiş bir makine misali hem organik hem de değillerdi. Kemerler çıplak, kara toprağa tepeden bakıyordu. Elvi daha derinlere gittikçe her şey gözünde büyüdü ve sonunda harabelerin içinin dışından daha büyük olduğu yanılsamasına kapıldı.

Tam vazgeçip eve dönecekken kare şeklinde bir şeyle karşılaştı. Yalnızca doğrusal olması bile nesnenin dikkat çekmesi için yeterliydi. Plastik-seramik karışımı kutuların fonksiyonel bir griye boyalı olmayan kısımları uyarı işaretlerinin parlak kırmızı ve sarısını taşıyordu. TEHLİKE. TAHRİP GÜCÜ YÜKSEK PATLAYICI. ISI VEYA ÜÇÜNCÜ DERECE RADYASYON KAYNAKLARI YAKININDA BEKLETMEYİNİZ.

"Hayır," dedi Elvi kendi kendine. "Olamaz."

"Doktor Okoye," dedi Reeve. "Kasaba dışına gizlenmiş patlayıcılar bulduğunuzu söylüyorsunuz sanki."

"Evet," dedi Elvi. "Tabii ki öyle söylüyorum."

"Ayrıca pek çok kişinin bu gizli yere gidip geldiğine dair kanıtlar var, öyle mi?"

Reeve'in ofisinde oturuyorlardı. Adamın lambası sıcak ve yumuşak bir ışık saçıyor, kırışık pantolonu ve etekleri dışarıda bırakılmış gömleği Elvi'nin onu yataktan kaldırdığı izlenimini uyandırıyordu. Vakit gecenin körü gibi gelse de gezegenin uzun dönüş süresinden dolayı karanlık neredeyse on saat daha devam edecekti.

"Evet," diye cevap verdi kadın.

"Pekâlâ," dedi Reeve. "Her şey yolunda. Bu iyi bir şey. Şimdi bana oraya nasıl gidebileceğimizi söylemeniz gerekiyor."

"Evet. Elbette. Sizi götürürüm."

"Hayır, sizin burada kalmanızı istiyorum. Kulübenize dönmenizi değil. Harabelere gitmenizi de. En güvenli yer burası. Anlıyor musunuz?"

"Orada biri vardı. Bir ışık gördüm. Zaten o yüzden harabelere girdim. Ya hâlâ oradaysalar?"

"Öyle bir şey için endişelenmenize gerek yok, çünkü yanılıyorsunuz," dedi Reeve, *Yoksa ölmüş olurdun* anlamına gelen gü-

ven verici bir ses tonuyla. Elvi başını ellerinin arasına aldı. "Bana yolu tarif eder misiniz?"

Elvi titreyen bir sesle elinden geleni yaptı. Reeve el terminalinde bir harita oluşturdu ve Eldi onun doğru olduğundan emin sayılırdı. Fakat kafası pek yerinde değilmiş gibi geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Reeve yeniden. "Bir süre burada kalmanızı istiyorum."

"Ama tüm çalışmalarım barakamda."

Güvenlikçi teselli edercesine bir elini kadının omzuna koydu, fakat onu içermeyen bir sonraki adımını planlıyor olacak ki bakışları şimdiden içe dönüktü.

"Öncelikle güvenliğinizi sağlayacağız," dedi adam. "Diğer her şey ondan sonra gelecek."

Elvi sonraki bir saat boyunca küçük odada ya oturdu ya da volta attı. Reeve ile güvenlik ekibinin duvardan geçen sesleri ciddi ve kararlıydı. Sonra sayıları azaldı.

Genç bir kadın onu almak için odaya girdi. Elvi kadını daha önce de görmesine rağmen adını bilmiyordu. Buraya kadar neredeyse iki yıl birlikte yolculuk yaptıktan sonra onu hâlâ tanımıyor olması Elvi'ye yanlış gözüktü. Bu durum farklı nüfusların nasıl kaynaştığı –ve kaynaşmadığı– hakkında bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, Doktor Okoye?"

"Nerede yatacağımı bilmiyorum," diyen Elvi'ye, sözcükleri narin ve kırılgan geldi.

"Çoktan bir karyola hazırladım," dedi kız. "Lütfen benimle gelin."

Odalar boştu. Diğerleri korkunç bir insan tehlikesine göğüs germek için yabancı karanlığa gitmişti. Onu karyolasına götüren kızın kemerine bir tabanca takılıydı. Elvi yanından geçtikleri sırada ön pencereden dışarı göz attı. Sokak bir gün önce yürüdüğüyle hem aynı hem de bütünüyle farklıydı. Yaklaşan bir fırtına, ufuktaki bir pus gibi her şeyin üstünde asılı duran bir tehlike hissi mevcuttu. Elvi, Felcia'nın kardeşinin ona veya başka bir şeye bakmaksızın sokakta yürüdüğünü gördü. Korkusu soğuk ve derindi.

Dokuzuncu Bölüm: Basia

Basia madendeki gece vardiyası için gönüllü olmuştu. Geceleri saklanacak daha az insan, sinirlerini gerecek daha az açık gökyüzü vardı. Ne kadar yorucu olsa da iş bir huzur kaynağıydı. *Barbapiccola*'dan getirdikleri üretici, rayları ve vagonları içine hammadde yükleyebildikleri hızda imal ediyordu. Basia'nın ekibi de raylı sistemi monte ederek onun üretimine ayak uydurmaya çalışıyordu. Bu sistem cevheri madenden eleklere, oradan da silolara taşıyacaktı. Cevher orada *Barbapiccola*'nın mekiği tarafından yörüngeye çıkarılmayı bekleyecekti. O zamana kadar çıkardıkları her şeyi el arabalarıyla taşımışlardı. Motorlu bir vagon sistemiyle üretim katbekat artacaktı.

İşte bu yüzden Basia ile ekibi metal raylar üstünde çalışarak onları sert beyaz ışıklar altında pırıl pırıl ve yepyeni bir hâlde üreticiden çıkarıyorlardı. Sonra rayları el arabalarına yükleyip maden ocağına kadar taşıyorlardı. Orada da onları elle arabalardan indiriyorlar ve gitgide büyüyen raylı sisteme kaynaklıyorlardı. Bu, insanların mekanize çağında büyük ölçüde vazgeçtikleri türde bir bedensel çalışmaydı. Ayrıca bir atmosferde kaynak yapmak uzay boşluğunda yapmaktan tamamıyla farklı olduğu için Basia'nın yeni bir beceri grubu geliştirmesi lazımdı. Zihinsel güçlükler ve bedensel uğraş onu bitkin düşürüyordu. Dünyası bir sonraki göreve, sızlayan ellerine ve uzak bir uyku vaadine indirgenmişti. Başka şeylere kafa yoracak vakit yoktu.

Bir katil olmak gibi şeylere. Onun, Coop'un ve diğerlerinin izini süren şirket güvenlik güçleri gibi şeylere. Lucia'nın onlara yalan söylediği ve faydası dokunacak bir bilgiye sahip olmadığını belirttiği her seferinde kapıldığı vicdan azabı gibi şeylere.

Daha sonra yorgunluktan kasları seğirerek ve kramp geçi-

rerek, pencerelerden günışığı sızarken uyumaya çalışarak ekip barakasında otururken mekiğin patlamasını tekrar tekrar hayalinde canlandırabilirdi. Patlayıcıları daha çabuk devre dışı bırakmak için ne yapabileceğini, Coop'a nasıl müdahale edip telsizi ondan alabileceğini düşünebilirdi. Hele morali iyice bozuksa, daha en başından karısının sözünü dinleseydi bunlardan hiçbirinin yaşanmayacağını kendine hatırlatabilirdi. O tür günlerde öyle bir utanca kapılıyordu ki karısına karşı biraz nefret duyuyordu. Sonra da onu suçladığı için kendinden nefret ediyordu. Gözlerine bastırdığı yastık günışığını dışarıda tutsa da, mekiğin tekrar tekrar patladığı, düşerken yaralı bir hayvan gibi çığlık attığı görüntüleri tutamıyordu.

Fakat geceleri çalışırken bir nebze huzur buluyordu.

O yüzden Coop şantiyeye geldiğinde ve dünya umurunda değilmişçesine elini kolunu sallaya sallaya maden ocağına girdiğinde Basia neredeyse onun suratına yumruk atacaktı.

"Selam, ahbap," dedi Coop. Omuzları çöken Basia, çekicini elinden bıraktı.

"Selam," dedi.

"Bir şey çıktı," diye devam eden Coop, kolunu dostane bir edayla Basia'nın omuzlarına attı. "El atman lazım."

İşte bu iyi değildi. "Neymiş o şey?"

Coop onu çalışma alanından uzaklaştırırken yanlarından geçtikleri diğer birkaç gece vardiyası işçisine gülümseyip selam verdi. Biraz sohbet etmek için kısa bir gezinti yapan iki kafadarlardı, hepsi bu. Diğerlerinin işitme mesafesinden çıktıklarında Coop sözlerini sürdürdü. "O KİE'li kızın harabelere gittiğini gördüm. Kontrol etsin diye Jacek'i yolladım."

"Demek Jacek'i yolladın," diye tekrarladı Basia. Coop başıyla onayladı.

"İyi çocuk. Güvenilir."

Basia durdu ve kolunu çekip kurtardı. "Sakın–" *Oğlumu bu işe karıştırma.* Fakat bu sözleri telaffuz edemeden önce Coop elini sallayarak geçiştirdi ve konuşmaya devam etti.

"Está önemli." Coop sesini alçaltarak daha da yaklaştı. "Kız harabelere uğramış, oradan da dosdoğru KİE haydutlarına gitmiş. Jacek'e göre bizi orada beklemeyi planlıyorlarmış. Direnişi suçüstü yakalayacaklarmış."

"Öyleyse oraya geri dönmeyiz, olur biter," dedi Basia. Çözüm çok basitti. Paniklemeye gerek yoktu.

"Sen delirdin mi primo? Toda alles oradaydık. Her yer kanıt dolu. Yeterince bekleyip canları sıkılırsa ve gezegene gerçek bir suç mahalli ekibi indirirlerse hepimizin işi biter. Hepimiz diyorum – tabii oradayken deri dökmeyi bıraktıysan o başka."

"Öyleyse ne yapacağız?"

"Önce bir oraya gideceğiz. Barut tozuna bir fişek dayadık mı bom! Kanıt falan kalmaz."

"Ne zaman?"

Coop kahkaha attı. "Ne zaman sanıyorsun? Gelecek hafta falan mı? *Şimdi* coyo. Hemen gitmemiz lazım. Arabulucu günler değil, saatler sonra iniyor. Gemiden dışarı adım atar atmaz gördüğü ilk şeyin bu olmasını istemezsin, değil mi? Sen ekip başısın; arabalardan birini alabilirsin. İşi bir an önce bitirip toz olmamız lazım." Coop sabırsızca parmaklarını şıklattı. "Jetzt."

Coop maden patlayıcılarını havaya uçurmak gibi bir çılgınlıktan öyle bir kendine güvenle ve kararlılıkla bahsediyordu ki Basia itiraz etmekte zorlandığını keşfetti. Evet, uzaylı harabelerini patlatmak deliliğin daniskasıydı fakat Coop haklıydı. Patlayıcıları bulurlarsa ve Basia'ya kadar iz sürerlerse gerçeği öğrenirlerdi. Basia bunu yapmak istemiyordu ama mecburdu. O yüzden de yapacaktı.

"Peki," dedi ve araba şarj istasyonuna doğru yürüdü. Geriye tek bir tane kalmıştı ve evren zalim, alaycı bir yer olduğu için bombalı saldırıyı düzenledikleri gece sürdüğünün aynısıydı. Araba o gece edindiği göçükleri ve yanıkları hâlâ üstünde taşıyordu. Kolonideki herkesin sebebini sormaktan dikkatle kaçındığı göçükleri ve yanıkları.

Coop adamın arabayı çalıştırıp bölmeden çıkarmasını sabırsızlıkla bekledi, sonra da yanına atlayıp plastik ön panelde parmaklarıyla hızlı bir tempo tutmaya başladı. "Gidelim gidelim gidelim."

Basia gitti.

Uzaylı harabelerine olan yolu yarılamışken Coop'un yakın çevresinden dört kişiye daha rastladılar. Pete, Scotty, Cate ve İbrahim. Zadie yanlarında değildi. Küçük oğlu pis bir göz iltihabı

kapmıştı ve kadın son zamanlarda pek ortalarda gözükmüyordu. Cate taşıdığı spor çantasını metalik bir tangırtıyla arabanın kasasına attı, sonra da dördü birlikte onun yanına çıktı.

"Dalga o mu?" diye sordu Coop. Başını sallayan Cate, Basia'ya yola devam edebileceğini haber vermek için arabanın yanına vurdu. Basia bahsi geçen dalganın ne olduğunu sormadı. Artık soru sormaya başlamak için çok geçti.

Harabeler her zamanki kadar karanlık ve ıssız görünüyordu; yine de Coop bölgeye kasabanın zıt tarafından yaklaşmaları için Basia'ya arabayı uzun yoldan sürdürdü. "Ne olur ne olmaz," diyerek.

Cate spor çantasını açtığında Basia içinin silahlarla dolu olduğunu gördüğüne şaşırmadı. *Barbapiccola* bir savaş gemisi değildi. Ganymede'den ayrılırlarken yanlarında büyük bir silah stoku yoktu ama İlk İniş kurulduğu zaman gemide ne varsa aşağı indirilmişti. O silahların çoğu şimdi çantadaymış gibi gözüküyordu. Cate bir pompalı tüfek çıkarıp tombul plastik fişeklerle doldurmaya başladı. Uzun boylu, çıkık kemikli kadın geniş bir çeneye ve hiç geçmeyen çatık kaşlı bir ifadeye sahipti. Elinde silah tutarken doğal bir hâli vardı. Tıpkı bir asker gibi. Basia diğer silahlardan birini –bir tür kısa namlulu otomatik tabanca– seçtiğinde kendini oyun oynayan bir çocuk gibi hissetti.

"Buna ihtiyacın olacak, ahbap," diyen İbrahim, ona dar bir metal nesne fırlattı. Nesnenin tabanca için şarjör olduğunu anlaması Basia'nın birkaç saniyesini aldı. Onu yalnızca iki denemede doğru şekilde yerine takabildi. Patlayıcıları havaya uçur. Bölgeyi terk et. Kanıtları ortadan kaldır. Hiç böyle bir plan kurmamış olmalarına rağmen Basia olayların böyle gelişeceğini içten içe hissetmişti.

Grubun geri kalanı silahlarını hazırlamakla uğraşırken Basia arabadan birkaç metre uzakta durup gece göğüne baktı. Işık noktalarından biri *Rocinante*'nin, yani Jim Holden'ı taşıyan geminin kuyruk aleviydi. Holden. Arabulucu. Güya kolonicilerle KİE çalışanlarının birbirlerini öldürmelerini engelleyecek olan kişi. Basia adamın ne kadar uzakta olduğunu merak etti. Daha şimdiden geç kaldığını bilip bilmediğini de. Bu, Holden'ın ikinci geç kalışıydı. Aynı şeyi Ganymede'de de yapmıştı.

Orada hastalanan, yerçekimi kuyusu dışındaki bir hayatın bin farklı güçlüğü altında bağışıklık sistemi zedelenen ve etkisiz hâle gelen tek insan Basia'nın oğlu Kota olmamıştı. Doktor Strickland'e, cevapları bilmesi gereken o adama grup hâlinde başvurmuşlardı. Katoa, Tobias, Anna-marie, Mei. Mei hayatta kalmıştı. James Holden onu Io'daki laboratuvarlardan kurtarmıştı.

Katoa'yı bulduklarında Holden oradaydı. Basia onunla hiç tanışmamış, onu yalnızca haber bültenlerinde görmüştü. Fakat eskiden Mei'nin babasıyla dosttu. Adam Basia'ya neler yaşandığını ve oğlanın cesedini bulduklarında Holden'la beraber olduğunu anlatan bir mesaj yollamıştı.

Neden biri kurtulurken diğeri ölmüştü? Praxidike'nin Mei'si yaşıyor, onun Katoa'sı ise yaşamıyordu. Niye bazıları ölürken diğerleri hayatta kalıyordu? Adalet bunun neresindeydi? Baktığı yıldızların ona verecek bir cevabı yoktu.

Daha hiç kimse Ilus'a ayak basmamışken, halkalar açılmamışken, Venüs doğurmamışken bile Holden şu an burada yaşananları durdurmak için geç kalmıştı. Katoa hâlâ hayatta olsaydı Basia buraya gelmez, gelse bile burada kalmazdı.

Bu garip bir düşünceydi. Hatta gerçeküstü. Basia diğer zaman çizgisinde olacağı adamı hayalinde canlandırmaya çalıştıysa da başaramadı. Sonra ellerindeki çirkin siyah tabancaya baktı. *Bunu yapıyor olmazdım.*

"Gösteri başlıyor," dedi biri. Basia arkasına döndü. Konuşan Coop'tu. "Hadi bakalım coyo."

"Dui," diyen Basia derin bir nefes aldı. Gece havası ayaza kesmişti ve öğleden sonraki fırtınanın tozunu hatırlatan belli belirsiz bir tat taşıyordu. "Dui."

"Yürüyün," dedi Coop, sonra da koşar adımlarla harabelere yollandı. Peşinden giden Cate, İbrahim, Pete ve Scotty silahlarını muhtemelen askeri zannettikleri bir tarzda taşıyorlardı. Parmaklarını tetiğe yaklaştırmaktan çekinen Basia ise tabancasını namlusundan tutuyordu.

Dev yabancı yapıya yan tarafındaki çok sayıda açıklığın birinden girdiler. Bunlar neydi ki? Pencere mi? Yoksa kapı mı? Geriye bu soruyu cevaplayacak bir uzaylı kalmamıştı. İçeride el fenerle-

rinden ve iş lambalarından çıkan ışık düzgün, tuhaf açılara sahip duvarlardan yansıdı. Duvarların yapıldığı madde taşa benziyordu, cam kadar pürüzsüzdü ve ışığın değdiği yerlerde rengi siyahtan gül pembesine dönüyordu. Basia parmaklarını onun üstünde gezdirdi.

Coop durmaları için elini salladı, sonra da başını eğdi ve duvarlardan birindeki penceremsi bir açıklığa kadar yan yan yürüdü. Dışarıya bir göz atıp tekrar eğildi ve gruba yanına gelmelerini işaret etti. Basia diğerleriyle beraber çömelip kafa kafaya verdi.

"Gördünüz mü?" diye fısıldadı Coop, pencerenin ötesindeki yan odayı parmağıyla göstererek. "Burada kamp kuracaklarını biliyordum."

Cate ikinci bir bakış için doğruldu, sonra tekrar çömelip başını salladı. "Beş kişi görüyorum. Patronları Reeve ve dört haydudu. Tabancalar ve şok silahları. Hepsi de yanlış tarafa bakıyor."

"İşimiz kolay, patron," diye fısıldayan Scotty sırıttı ve tüfeğinin emniyetini açtı. Cate pompalı tüfeğinin kundağını, fişek sürüldüğünden emin olacak kadar geri çekti. Coop bir eliyle kocaman otomatik tabancasını kaldırıp sürgüye asıldı. Sonra diğer eliyle üç parmak gösterdi ve sessizce geri saymaya koyuldu.

Basia her birine teker teker baktı. Hepsinin de yüzü kızarmış olup heyecanlı gözüküyorlardı. Bunun tek istisnası olan Pete onun bakışlarına karşılık verdi. Teni o solgun ışıkta hastalıklı bir yeşile çalmıştı ve sessiz bir retle başını ileri geri sallamaktaydı. Basia adamın *Bunu yapmak istemiyorum*, diye düşündüğünü duyar gibiydi.

Basia'nın zihninde bir şey yer değiştirdi ve dünya âdeta fiziksel bir hisle netlik kazandı. Şantiyeye geldiği andan itibaren bir rüyadaymışçasına Coop'un peşinden gitmişti. Ve şimdi bir grup KİE güvenlikçisini vurmak üzereydiler.

"Bekleyin," dedi Basia. Coop'un cevabı ayağa kalkmak, tabancasını yan odaya doğrultmak ve tetiği çekmek oldu.

Basia'nın zihni tekledi. Zaman atladı.

Coop sövüp sayarak tabancasını tekrar tekrar yan odaya ateşliyor. Yerde sırtüstü yatan Basia boş kovanların Coop'un silahından dışarı fırlamasını ve yanına düşerek yerden sekmesini seyrediyor. Kovanlar öylesine yavaş hareket edermiş gibi gözüküyor ki Basia üretici damgasını okuyabiliyor. Üzerlerinde TruFire 7.5mm *yazıyor.*

Zaman atladı.

Cate'le yan yana ayakta duruyor. Yerden kalktığını hatırlamıyor. Kadın pompalı tüfeğini ateşliyor; silah sesi o dar alanda sağır edici. Basia kalıcı bir duyma kaybına uğrayıp uğramayacağını merak ediyor. Yan odada KİE güvenlik üniformaları giyen üç adam ile iki kadın can havliyle siper almaya, silahlarını çekmeye veya karşılık ateşi açmaya davranıyorlar. Yüzlerinde panik dolu ifadeler var. Hareket ederlerken birbirlerine bağırıyorlar. Basia kelimelerden hiçbirini tanımıyor. Biri tabancasını ateşliyor ve Cate'in yanındaki duvara bir mermi çarpıyor. Mermiden veya duvardan kopan bir parça kadının yanağında küçük bir delik açıyor. Cate yaralandığının farkında değilmişçesine ateş etmeyi sürdürüyor.

Zaman atladı.

Bir KİE güvenlik görevlisi kanlar fışkıran göğsünü tutuyor. Kadının yüzü solgun ve dehşet içinde. Basia yanındaki Scotty'yle beraber ondan yalnızca bir metre mesafede. Scotty bu sefer kadının boynuna nişan alarak tekrar ateş ediyor. Sırtüstü devrilen güvenlikçi ellerini yaraya götürüyor fakat yolun yarısında hareketsiz kalıyor ve bu hâliyle omuz silkere benziyor.

Zaman atladı.

Basia tek başına bir koridorda duruyor. Nerede olduğunu veya oraya nasıl geldiğini bilmiyor. Arkasından silah sesleri ve çığlıklar yükseliyor. Bir KİE güvenlik görevlisi elinde bir şok silahıyla birkaç metre önünde. Koyu tenli adamın parlak yeşil gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış. Basia ansızın güvenlikçinin adının Zeb olduğunu anımsıyor ama bunu nasıl bildiğini hatırlamıyor. Zeb şok silahını ona fırlatıyor ve hâlâ belindeki bir kılıfta bekleyen tabancasına uzanıyor. Şok silahı Basia'nın kafasından sekerek şiddetle kanamaya başlayan üç santimetrelik bir yara açıyor fakat Basia bunu hissetmiyor. Zeb'in tabancasını çektiğini görüyor ve düşünmeden kendi silahını ona doğrultuyor. Silahı kabzasından kavrayarak ve parmağı tetikte bekleyerek doğrulttuğunu gördüğüne şaşırıyor, çünkü bunu yaptığını da hatırlamıyor. Tetiği çekiyor. Hiçbir şey olmuyor. Tetiği ikinci kez çekecekken arkasından gürültülü bir patlama geliyor ve Zeb alnından kanlar fışkırarak yere yığılmaya başlıyor. Basia gözünün kararmasını bekliyor.

Zaman bu sefer atlamadı. Ne mola vardı ne de kaçış.

"İyi iş çıkardın," dedi Coop arkasından. "Neredeyse elimizden kaçıyordu."

Basia hâlâ bir rüyadaymışçasına, düş görüyormuşçasına, aklı başında değilmişçesine yavaş yavaş arkasına döndü. Kolunu bir kez daha kaldırma, şiddetin onu sadece bir adım daha ileriye taşımasına izin vererek Coop'u vurma dürtüsü çok güçlüydü. Fakat yeterli değildi. Zeb yerde kan kaybetmeyi sürdürdü. Silah sesleri kesildi.

Basia'nın arkasında, grubunun geri kalanı mutlu ve heyecanlı seslerle bağrışıyordu. Basia aksiyon videolarında nasıl çalıştıklarını hatırlayarak silahına baktı. Mermi dolu şarjörü silaha takardın, sonra da namluya bir mermi sürerdin. Cate'in pompalı tüfeğinin kundağını çekişini hatırladı. Coop'un otomatik tabancasının sürgüsüne asılışını da. Tetiğe ne kadar basarsa bassın kendi tabancası ateş etmezdi.

Zeb'in kan akışı kesildi. *Aynı şey neredeyse bana olacaktı*, diye aklından geçirdi Basia. Fakat bu düşüncenin henüz duygusal bir içeriği, bir ağırlığı yoktu. Yakıcı bir duman bulutunun zihnine sızması, sonra çabucak kaybolması gibiydi.

"Şu cesetleri dışarı sürüklememize yardım et, primo," dedi Coop, onun sırtını sıvazlayarak. "Zadie delilleri yok etmek için mekânı aşındırıcılarla ve hazmedici enzimlerle yıkıyor. Ama onların iri parçaları yiyecek hâli yok, ha?"

Basia yardım etti. Beş erkek ve kadının cesetlerini uzaylı harabelerinin arkasındaki sıkı toprağa gömmeleri birkaç saat sürdü. Coop bir sonraki toz fırtınasının, orada kazı yapıldığına dair tüm emareleri ortadan kaldıracağını garanti etti. KİE'liler hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacaktı.

Scotty ile Pete patlayıcılarının geri kalanını harabelerden çıkarıp arabaya yüklediler. Sonra da Cate ve İbrahim'le beraber kasabaya doğru yürüdüler. Cate içi silah dolu spor çantasını omzunda taşıyordu. Basia'nın hiç ateşlenmemiş tabancası da onların arasındaydı.

"Bunu yapmaya mecburduk," dedi Coop, diğerleri gittikten sonra. Basia bunu ona mı yoksa kendi kendime mi söylediğini bilmiyordu. Yine de kafa salladı.

"Bunu sen ayarladın. Hepsini öldüreceğinin farkındaydın ve beni de bu işe bulaştırdın."

Coop ona Kuşak tarzında omuz silkti ve zalim bir tebessüm etti. "Daha gelirken gerçeği biliyordun, coyo. Bilmiyor gibi davranmış olabilirsin ama biliyordun."

"Bu sondu," dedi Basia. "Ve ailemden biri bu yüzden zarar görürse seni kendi ellerimle öldürürüm."

Basia arabayı madene sürdü, sonra da evine kadar yürüdü. Nihayet kendini ufacık banyosuna attığı sırada güneş doğuyordu. Adamın katile benzer bir hâli yoktu ama elleri kanla kaplıydı. Basia o kanı yıkayarak çıkarmaya çalıştı.

Onuncu Bölüm: Havelock

Yaklaşık beş saat önce –Havelock on saatlik vardiyasının ortalarındayken– çirkin mi çirkin turuncu-mavi bir takım elbise giyen bir adam Mars'taki bir video stüdyosundaki koltuğuna oturdu. Emniyet kemerlerine bağlı olarak havada asılı duran Havelock onu alıcı gözle süzdü. Biraz aptalca gelmesine rağmen kemer takmak onun için alışkanlık hâline gelmişti. Yeni Cihan'ın etrafındaki yörüngesel uzay esasen boştu ve ani bir hızlanma ihtimali neredeyse sıfırdı. Yine de bu onda bir alışkanlığa dönüşmüştü. Kamara duvarına takılı küçük monitörde genç denebilecek adam yayınının sunucusunun elini sıktı ve kameraya gülümsedi.

"Sizi ne zamandır göremiyorduk, Bay Curvelo," dedi sunucu. "Tekrar geldiğiniz için çok teşekkürler."

"Burada olmak güzel, Monica," dedi adam, uygunsuz bir şey yaparken yakalanmışçasına başını sallayarak. "Gelmekten memnunum."

"Yeni oyunu oynama fırsatı buldum ve doğrusunu söylemek gerekirse önceki çalışmalarınızdan *çok* farklı."

"Evet," diye kestirip attı adam. Çenesi sıkılıydı.

"Epey bir tartışma yarattı," dedi sunucu. Tebessümü biraz daha sertti. "Bu konuda konuşmak ister misiniz?"

Havelock'un arkasına yaslanması, fiziksel açıdan imkânsızdı. Fakat psikolojik olarak koltuğuna gömüldü.

"Monica, bak," dedi çirkin takım elbiseli adam, "bizim burada incelediğimiz, şiddetin *sonuçları*. Herkes o ilk kısma bakıyor ama sonrasında yaşananları düşünmüyor."

Havelock'un el terminali öttü. Haber bültenini sessize aldı ve bağlantıyı kabul etti.

"Havelock," dedi Murtry, "ilgilenmeni istediğim bir arama var."

Murtry'nin sesi öyle soğukkanlı ve kontrollüydü ki Havelock solumasının sığlaştığını hissetti. Bu, belanın sesiydi ve Havelock'un zihni, kapıldığı ilk korkuya sımsıkı yapıştı. *Rocinante* ve BM arabulucusu Jim Holden'ın yavaşlama itişini sonlandırmasına yaklaşık on saat vardı. Gezegene varmak üzerelerdi. Fakat yolculuklarında bir sorun çıkmışsa...

"Aşağıda bir şeyler olmuş," dedi Murtry. "Cassie telsizin başında ve ben kaptanla konuşurken onu paniğe kapılmaktan alıkoymanı istiyorum."

"Durum o kadar kötü mü?"

"Evet. Onunla konuş. O sakin olamıyorsa sen ol. Bunun altından kalkabilir misin?"

"Tabii, patron," dedi Havelock. "Sen hiç merak etme."

"Aferin."

Ekrandaki görüntü bir saniyeliğine dondu, sonra da karşısında Cassie belirdi. Bir buçuk yıl boyunca aynı ekibin birer parçası olarak aynı gemide yaşamışlardı. Samimi değillerse bile birbirlerine aşinaydılar. Havelock kadının Aragão'yla aşk yaşadığını, sonra da ilişkiyi sonlandırdığını hatırlar gibiydi. Ona bir arkadaş gözüyle bakıyordu, çünkü onu fazla düşünmüyordu.

Görüntüde kadının teni kül gibiydi ve göz çevreleri kıpkırmızı kesilmişti.

"Cassie," dedi Havelock, Ceres ayaklanmalarından sonra rehine pazarlığı kurslarında öğrendiği avutucu ses tonuyla. "Aşağıda işlerin biraz zor olduğunu duydum."

Cassie'nin kahkahası kamerayı titreterek ekrandaki görüntüsünü deprem oluyormuşçasına salladı. Kadın başını çevirdi, sonra tekrar ekrana baktı.

"Geri gelmediler," dedi Cassie. Sonrasındaki duraksamada bir şey –belki de söyleyecek başka bir söz– ararcasına etrafına bakındı. "Geri gelmediler."

"Peki," dedi Havelock. Sorulmak isteyen farklı sorular toplu hâlde kafasına üşüştü. *Neler oldu? Kimler kayıp? Neler oldu?* Fakat Murtry ondan cevap bulmasını istememişti ve Cassie'nin bir sorgucuya ihtiyacı yoktu. "Murtry kaptanla konuşuyor."

"Biliyorum," dedi Cassie. "Bir ipucu aldık. Bir saklanma yeri bulduk. Reeve onları oraya götürdü. Ben görgü tanığıyla beraber burada kaldım."

"Tanık orada mı?"

"Şu anda uyuyor," dedi Cassie. "Ben güvenlik sistemleri danışmanıyım, Havelock. Optimum vardiya programları hazırlamaktan ve gözetim ağını kurmaktan sorumluyum. İnsanları vurmam. O iş için maaş almıyorum."

Havelock gülümsedi ve onunla beraber gülümseyen Cassie'nin gözünden bir damla yaş aktı. Kısa bir süreliğine karşılıklı gülüştüler. Dehşet ve korku birbirine karışarak bezginliğe benzer azıcık daha güvenli bir şeye dönüşmüştü.

"Ödüm patlıyor," dedi Cassie. "Bana da saldırırlarsa onları durduramam. Ofisi kilitledim ama duvarları delebilirler. Burayı havaya uçurabilirler. Neden burada kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük bilmiyorum. O herifler ağır mekiği patlattıktan sonra kıçımızı yerçekimi kuyusundan çıkarmamız ve gemide kalmamız gerekirdi. Kahrolası yörüngeden üzerlerine kayalar düşürmeliydik."

"Şu an önemli olan tek şey seni ve tanığı güvende tutmak."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordu Cassie. Sesinde meydan okuma vardı ama sorusunun cevaplanmasını da istiyordu. Aynı anda hem *Yapamazsınız*, hem de *Ne olur yapabileceğinizi söyle* diyordu.

"O konu üzerinde çalışıyoruz," dedi Havelock.

"Yanımda yiyecek bile yok," dedi Cassie. "Her şey kantinde. Bir sandviç için adam öldürürdüm. Cidden. Gözümü kırpmadan öldürürdüm."

Havelock travma geçirmiş insanlarla konuşmak hakkında kurslarda neler anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Bir liste vardı. Dört maddeli bir liste. Baş harfleri BEST'ti. Fakat harflerin neyi simgelediği bir türlü aklına gelmiyordu.

"Eh," dedi, "eminim şu an elin ayağına dolanmıştır."

"Aklım başımda değil."

"Evet, öyle gözüküyor. Ama aslına bakarsan durumu daha da beter etmemen bile büyük başarı. İşler sarpa sardığında insanlar genellikle en çok o hatayı yaparlar. Aşırı tepki gösterir, krizi tır-

mandırırlar. Her şey ters gider. Sense saklanıp bizimle konuşuyorsun. Demek ki böyle durumlar için iyi içgüdülere sahipsin."

"Uydurma," dedi Cassie. "Aklımı kaçırmama ramak kaldı."

"Kaçırmadığın sürece kazanmış sayılırsın. Bak, ciddiyim. Doğru olanı yapıyorsun. Soğukkanlılığını koru. Bu sorunun üstesinden geleceğiz. İşin boku çıkmış gibi gözüktüğünün farkındayım ama her şey yoluna girecek."

"Eğer kurtulamazsam–"

"Kurtulacaksın."

"Ama kurtulamazsam... *Eğer*, tamam mı?"

"Tamam," dedi Havelock. "Eğer."

"Bana bir iyilik yap. Europa'da bir adam var. Hihiri Tipene. Bir gıda mühendisi."

"Peki."

"Ona üzgün olduğumu söyle."

Öleceğini düşünüyor, diye aklından geçirdi Havelock, *ve haklı olabilir.* Ağzı korkunun o parlak, bakırımsı tadıyla doldu. Yerliler KİE güvenlikçilerini öldürüyorlardı ve geriye bir tek Cassie kalmıştı. Havelock aşağıdaki gidişattan habersizdi. Şu anda üç ton endüstriyel patlayıcı, kadını bir anıya dönüştürmek üzere olabilirdi. Cassie her an ölebilirdi ve Havelock elinden hiçbir şey gelmeksizin onun ölmesini seyredebilirdi.

"Bunu ona kendi ağzınla söyleyeceksin," dedi Havelock nazikçe. "Ve bu olayı atlattıktan sonra o sözleri söylemekten korkmayacaksın."

"Bilemiyorum. Hihiri'yi tanımıyorsun. Söz mü?"

"Tabii," dedi Havelock. "Sonuna kadar arkandayım."

Cassie başını salladı. Yanağından aşağı bir damla yaş daha aktı. Havelock onu sakin tutma konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünmüyordu.

Yayında küçük bir ek pencere belirdi. Murtry'nin güvenlik girişi.

"Selam Cass," dedi adam. "Kaptan Marwick'le konuştum ve yanına bir ekip yolluyoruz. Ama bu iş bir iki saatimizi alacak. Görevin o sivili güvende tutmak."

Konuşurken Cassie'nin sesi titrese de çatlamadı. "Gezegende bizden kırk, onlardansa iki yüz kişi var. Burada tek başımayım. Herkesi koruyamam."

"Korumana da gerek yok," dedi Murtry. "Tecrit ikazı yolladım. Bilim ekiplerini koordine ediyorum. O benim işim. Seninki sadece Doktor Okoye. Biz gelene kadar onu canlı tut yeter, tamam mı?"

"Peki amirim."

"Pekâlâ," dedi Murtry. "İki saat. Bunu başarabilirsin, Cass."

"Peki, amirim."

"Havelock, az sonra güvenlik ofisinde bir brifing vereceğiz. Gelebilir misin?"

"Yoldayım," diyen Havelock kemerini çözüp kendini koltuğundan dışarı çekti ve koridora doğru fırladı. *Edward Israel*, dedesinin yolculuk edebileceği gemilerdeki gibi uzun sekizgenler şeklinde inşa edilmiş koridorlara sahipti. Duvarlardaki kayışlar ve kulplar yönden yoksundu. Havelock koridorda süratle ilerlerken dev bir çelik-seramik kuyudan yukarı tırmandığı, aynı kuyudan aşağı balıklama atladığı ve –ne gariptir ki– bir drenaj borusunun tavanındaymışçasına baş aşağı emeklediği yanılsamaları arasında gidip geliyordu. Kuşaklıların kendilerini yukarı-aşağı kavramlarından ayırma konusunda doğal bir yetenekleri olduğunu duymuştu fakat bu duyumun kaynağı Kuşaklılardı ve hep ondan üstün oldukları bağlamı içerisindeydi. İddiaları belki doğruydu, belki de abartı. Her halükârda Havelock güvenlik ofisine girerken kendini biraz sarhoş gibi hissediyor ve itişin sahte yerçekimini özlüyordu.

Ofiste hepsi aynı şekilde yönlenmiş on erkek ve kadın duvarlara tutunuyordu. Bambaşka yüz yapılarına ve ten renklerine sahip olmalarına rağmen yüzlerinde aynı ifade mevcuttu. Bu hâlleriyle neredeyse ürkütücüydüler. Murtry isyan teçhizatını çıkarmıştı ve boyun koruyucu yüksek yakalara sahip mavi-gri vücut zırhları hepsini kocaman, insan biçimli böceklere benzetiyordu. Aynı zırhtan Murtry bile giydiğine göre anlaşılan o da gezegene inecekti.

"–kalan sadece bu," diyordu Murtry, odanın ön tarafındaki konumundan. "Siz de elimde kalan tek personelsiniz. Kimse yardımımıza koşup kıçımızı kurtarmayacak. Yardıma koşacak olan biziz ve bu da kaybedeceğim herkesi kaybettiğim anlamına geliyor. Tüm gezegenin güvenliğinden sorumlu ekip bu odadaki-

lerden ibaret. Görevimizin altından kalkabiliriz, tabii başka bir kurban vermezsek. Aşağıdayken tehlikede olduğunuzu hissederseniz kendinizi ve ekibinizi korumak için ne gerekirse yapın."

"Amirim?"

"Okmi?"

"Bu, ölümcül tepki yetkimizin olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bu, *ihtiyari* ölümcül tepki yetkiniz olduğu anlamına geliyor," cevabını verdi Murtry, sonra da sözlerinin sindirilmesi için biraz bekledi. Havelock iç geçirdi. Çirkin bir emirdi ama başka çareleri yoktu. İşlenen suç ağır mekikle sınırlı kalsaydı ona polis gibi müdahale edebilirlerdi. Fakat yerliler o kadarıyla yetinmemişlerdi ve artık başka KİE çalışanları da kayıp ya da ölüydü. O nedenle durumları artık daha çok bir savaşa benziyordu.

Eh, en azından ilk başta barışçıl davranmayı denemişlerdi. Tabii öyle yaptıkları için Kuşaklılar onlara itibar edecek değillerdi, o ayrı.

"Yirmi dakika sonra inişe geçiyoruz," dedi Murtry. "Uzun, hızlı bir iniş olacak ve bir bölümü epey sarsıntılı geçecek. Kuşaklı kampının hemen doğusuna ineceğiz. Tim komutanları Smith ile Wei. İlk önceliğimiz gezegendeki ofise ulaşmak ve orayı takviye etmek."

"Peki ya *Barbapiccola*?" diye sordu biri.

"*Barbapiccola*'nın canı cehenneme! Ya *Rocinante*?"

Murtry avucu öne bakacak şekilde elini kaldırdı.

"Sakın yörüngede veya evde neler olduğuna dair tasalanarak vakit harcamayın. Sorumluluk bende ve işin o kısmıyla ben ilgileneceğim. Daha doğrusu ben ve Havelock." Murtry adama kısa bir tebessüm etti ve Murtry küçük bir reverans yaparcasına başını salladı. "Emirlerinizi biliyorsunuz. Size güvendiğimi de. Gelin artık aşağı inelim ve bu rezaleti kontrol altına alalım."

Güvenlik kuvveti dağılarak hızlı, verimli bir akıntı hâlinde hangara ve hafif mekiklere doğru yola çıktı. Havelock diğerlerinin gidişini seyrederken biraz üzülmeden edemedi. Küçüklüğünden bir şey –topal bir çocuk ve Fareli Köyün Kavalcısı hakkında, belirdiği gibi kaybolan bir anı– hatırlar gibi oldu.

Murtry akıntıya karşı gelerek havada ona doğru süzüldü.

"Havelock, seni görmek güzel. Biraz konuşmamız gerekiyor."

"Peki amirim."

Murtry başıyla özel ofisini işaret etti. Bir uyuma kamarasından bile küçük olan odanın eski tip çarpışma koltuğu, üstüne kadar çıkarak havada yay çizen mafsallara sahipti. Murtry kapıyı arkalarından kapattı.

"Seni geminin başına geçiriyorum."

"Teşekkürler, amirim."

"Hemen teşekkür etme. Seni boktan bir durumda bırakacağım," dedi Murtry. "*Israel*'de bilim yapmalarına izin vermediğimiz için paçaları tutuşan bir tam mürettebat var ve kaptan onları burada tutmaya uğraşıyor. Şimdi gezegende sorun yaşandığından aşağı inmek için fazla ısrar etmezler ama basıncın bir yerden boşalması lazım. Durumla başa çıkasın diye yanında bir çekirdek mürettebat bırakacağım."

"Halledeceğiz, amirim."

"Aferin. Karşımızdaki en büyük tehlike *Rocinante*. DGİ'ye geçmeden önce Mars ordusundaydı. *Israel* kocaman ama sonuçta bir bilim gemisi. *Rocinante* bizi düşürmek isterse düşürür."

"Bizi neden vursunlar ki?"

Murtry omuz silkti. "Ben işin nedenden ziyade eğer kısmını düşünüyorum. O yüzden... yapmanı istediğim bir şey var; mekik programlarınızın canına okuyacak ama yine de yapman lazım."

"Elbette."

"İniş için hafif mekiklerden birini yanımızda götürüyoruz," dedi Murtry yavaşça. Öyle olmadığı açıkça anlaşılmasına rağmen, konuşurken bir yandan da konuyu düşünüyormuş gibiydi. "Geride kalan var ya? Onu bir silah hâline getirmeni istiyorum. Reaktörünün aşırı yüklenmesini önleyecek ne varsa sök ve müdahaleye kapalı bir uzaktan kumandalı patlatıcı bağla. Tüm standart navigasyon kontrollerini devre dışı bırakıp yerine sadece senin ve benim erişimimize açık bir sistem kur."

"Kaptan Marwick de erişebilsin mi?"

Murtry'nin gülümsemesi bir muammaydı. "Tabii, eğer istersen."

"Bana yarım gün ver yeter," dedi Havelock.

"Güzel."

"Amirim, onu neye karşı kullanmayı düşünüyoruz? Kuşaklı kampına mı?"

"Seçeneklerimizi artırıyoruz, Havelock. Mekiği hiç kullanmamayı umuyorum," dedi Murtry. "Ama kullanmaya karar verirsem elimin altında bulunsun."

"Merak etme."

"Bak şimdi içim daha rahat," dedi Murtry ve kendini itmek üzere elini çalışma masasına dayadı.

"Amirim?"

Murtry kaşlarını kaldırdı. Ani bir utanca kapıldı, neredeyse konuşmaktan vazgeçecekti. Ama vazgeçmedi.

"Bunun küçük bir şey olduğunun farkındayım, amirim fakat konuştuğumuz sırada Cassie aç olduğunu söylemişti. Ben de ona bir sandviç getirebileceğimizi söyledim."

Murtry'nin yüz ifadesi taş kadar katıydı.

"Ona bir sandviç götürebilir misiniz merak ediyorum, amirim."

"Neden olmasın," dedi Murtry. Havelock adam keyiflendi mi yoksa sinirlendi mi kestiremedi. Belki ikisi birdendi.

Havelock çalışma masasının başında asılı duruyordu. Nezarethanedeki hücrelerin hepsi boştu. Ona verilen çekirdek müretteba t –en kıdemsiz dört güvenlik çalışanı ve geminin bakım ekibinden ödünç aldıkları bir teknisyen– geriye kalan tek hafif mekiği sessiz sedasız modifiye ediyor, onu bir bomba hâline getiriyordu. Havelock'un monitörlerinde mekiğin gezegene inişi, *Rocinante*'nin son yavaşlama itişi ve Cassie ile Doktor Okoye'yi barındıran istasyondaki dahili monitörlerden gelen görüntüler ayrı ayrı pencerelere sahipti. Havelock hepsini birden seyrediyor, yeni bir terslik çıkmasını bekliyordu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Hava dönüştürücüler uğuldayıp tıkırdıyor, Havelock beklerken tırnaklarını yiyordu.

Gelen mesaj ikazı çınlayınca irkildi ve süzülüp gitmemek için konsola tutunmak zorunda kaldı. Hemen mesaj kutusunu açtı. En yenisi KİE'nin Ay'daki genel merkezinden geliyor ve YENİ CİHAN'DAKİ UYUŞMAZLIĞI GİDERMEK İÇİN OLASI STRATEJİLER: MÜZAKERE ÇAĞRISI konu başlığını taşıyordu. Tarih damgası beş saat öncesine aitti.

Halka geçitlerinin yakınında bir yerde telsiz sinyalleri birbi-

riyle buluşmuş, içlerine insan anlamlarının kodlandığı elektromanyetik dalgalar uzay boşluğunda karşılaştıktan sonra yoluna devam etmişti. İnsanların ancak bir buçuk yılda katedebildikleri mesafeyi mesaj beş saatte aşabilmişti.

Fakat bu bile çok yavaştı.

On Birinci Bölüm: Holden

Rocinante yavaşlama itişinin son ayağını bembeyaz bir kuyruk alevinin ucunda tamamladı ve Ilus'un üst yörüngesine oturdu. Aşağıdaki gezegenin Dünya'ya benzeyip de Dünya olmaması huzur kaçırıcıydı. Holden daha önce de yabancı dünyalara tepeden bakmıştı. Mars'ın pas kızılı ve beyazı, Satürn ile Jüpiter'in girdapları ve anaforları. Bunlar Dünya'nın mavilerinden, kahverengilerinden ve beyazlarından öylesine uzaktı ki. Fakat Ilus'un açık denizi ve pofuduk beyaz bulutlarla kaplı göğü, Holden'ın beyninin ana dünyasıyla ilişkilendirdiği ayrıntılardı.

Gel gör ki gezegen tek bir büyük kıtaya ve bir kolyenin kahverengi boncuklarını andıracak şekilde serpişmiş binlerce adası olan devasa bir okyanusa sahipti. Tüm bu yabancı ve tanıdık öğeler Holden'ın başını ağrıtıyordu.

"*Rocinante*," diye onlara yayın yaptı *Edward Israel*. "Neden bize hedef kilitliyorsunuz?"

"Şey..." Holden onlarla arasında bir kanal açılana dek iletişim paneline vurdu. "Hayır, sadece standart mesafe ölçümü yapıyoruz, *Israel*. Endişelenecek bir şey yok."

İkna olmuşa pek benzemeyen bir ses diğer gemiden, "Anlaşıldı," diye karşılık verdi.

"Alex," dedi Holden, dahili kanala geçerek. "Ortalığı karıştırmaktan vazgeç."

"Anlaşıldı, Kaptan," dedi Alex, aksanını abartarak ve kendini gülmekten güçlükle alıkoyarak. "Sadece yerlilere kasabada yeni bir şerif olduğunu haber veriyordum."

"Kes şunu. Son kontrol için bize bir saat ver, sonra da bizi aşağıya indir."

"Tamamdır," dedi Alex. "Ne zamandır bunlardan biriyle iniş yapmıyordum."

"Sorun olacak mı?"

"Hayır."

Holden operasyon koltuğundan kalktı ve mürettebat merdivenine kadar süzüldü. Birkaç dakika sonra Amos'la beraber hava kilidi güvertesindeydi. Tamirci iki adet Mars yapımı hafif muharebe zırh takımı, çok sayıda otomatik ve pompalı tüfek ve de yığınla cephane ve patlayıcı çıkarıp dizmişti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Holden.

"İniş için teçhizatlanmamızı söyledin ya."

"Ben iç çamaşırı ve diş fırçası falan demek istiyordum."

"Kaptan," diyen Amos sabırsızlığını gizlemeyi neredeyse başarıyordu, "orada birbirlerini öldürüyorlar. Yarım düzine KİE güvenlikçisi buhar olup uçtu ve bir ağır yük mekiği infilak etti."

"Evet ve bizim işimiz durumu daha da kızıştırmamak. Kaldır şunları. Yalnızca tabancalar. Kendimiz için giysi ve öteberi, koloni içinse ihtiyaç fazlası tıbbi malzeme götüreceğiz. Hepsi o kadar."

"Daha sonra," dedi Amos, "bu haltları keşke yanımıza alsaydık diye hayıflandığında seninle gözünün yaşına bakmadan alay edeceğim. Sonra da öleceğiz."

Holden alaycı bir karşılık vermeye hazırlandı, sonra vazgeçti. O zamana dek planladığı gibi giden bir şey olmuş muydu? "Tamam, adam başı bir tüfek alalım – ama sökülmüş hâlde, eşya torbasında taşımak kaydıyla. Görünür olmasın. Ve sadece hafif göğüs zırhları. Giysilerimizin altına saklayabileceğimiz bir şey."

"Kaptan," dedi Amos sahte bir şaşkınlıkla, "sahiden de tecrübelerimizden bir şeyler *öğrendin* mi? Yeni bir huy mu edindin yoksa?"

"Zırvalarına niye katlanıyorum ki?"

"Çünkü," diyen Amos bir taarruz tüfeğini bileşen parçalarına ayırmaya başladı, "gemide kahve makinesini çalışır hâlde tutabilen tek kişi benim."

"Ben iç çamaşırı ve diş fırçası almaya gidiyorum."

Rocinante yavaşlama itişinin son ayağında gece göğünü aydınlatmış olmalıydı. Koloninin virane kasabasının dışındaki bir tarlaya

inerken de bir kilometre genişliğinde bir toz bulutu kaldırdı ve inişinin gürültüsüyle bunun iki katı mesafedeki pencereleri sarstı.

Bu yüzden hiç kimse onları karşılamaya gelmediğinde Holden hem biraz şaşırdı hem de hayal kırıklığına uğradı.

O, uzlaşma görüşmelerine nezaret etmek için BM'den Chrisjen Avasarala ve DGİ lideri (tabii DGİ'ye liderlik edilebileceği kadar) Fred Johnson tarafından bizzat seçilmiş ortak DGİ ve Dünya arabulucusuydu. Bu durum başka yerlerde gezegen valisinin ve muhtemelen bir bando takımının da katılacağı resmi bir karşılama törenine layık görülebilirdi. Holden kasabaya kadar götürülmeye bile razıydı.

Onun yerine iki ağır çantasını kendisi kaldırdı ve yerleşkeye doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Amos'un taşıdığı çanta sayısı üçtü. Bunlardan üçüncüsü, *her şey boka sardı* adıyla andığı çantasıydı. Holden onu açmak zorunda kalmamalarını tüm kalbiyle umuyordu.

Yeterince uzaklaştıklarında Holden pilot kabinindeki Alex'e sinyal yolladı ve *Rocinante* birkaç saniye boyunca devasa bir toz fırtınası kaldırarak tekrar havalandı.

"Yahu," dedi Amos hoşsohbet bir tavırla, "yerlileri toza boğmamak için bilerek kasabanın uzağına indik. Ama onlar bizi alacak bir araba yollamakla bile uğraşmadılar. Bu nankörlük değil de nedir?"

"Evet. Ben de biraz kızdım. Bir dahaki sefere Alex'e kahrolası kasaba meydanının tam ortasına inmesini söyleyeceğim."

Amos başıyla uzaklarda yükselen devasa uzaylı yapısını işaret etti. Birbirine dolanık iki ince cam kuleyi andıran yapı, yan yana büyümüş bir çift ağaca benziyordu.

"Bir de bu var," dedi tamirci.

Holden'ın verecek karşılığı yoktu. Konum raporunda 'uzaylı harabeleri' hakkında yazılanları okumak ayrı şeydi, başka bir canlı türü tarafından araziye tepeden bakacak şekilde inşa edilmiş devasa bir yapıyı görmek ayrı. Ne kadar eskiydi ki? Protomolekülün efendilerinin ne zaman ortadan kayboldukları konusunda Miller'a güvenilebilirse aşağı yukarı iki milyar yıl. Acaba insanlar hiç o kadar ayakta kalabilecek bir şey inşa etmişler miydi?

"*Israel*'deki güvenlik ineklerine göre, adamlarının katledildiğini düşündükleri yer orasıymış," dedi Holden, birkaç dakika yürümelerinin ardından.

"Aman ne güzel," diye karşılık verdi Amos. "Demek orada birileri öldürülmüş. Biliyorsun, biz insanlar istediğimiz şeyleri öylece sahipleniriz. Bu gezegen artık resmen bize ait."

Yok sayılması kuşkusuz çok zor olan uzaylı kule haricinde, arazinin Kuzey Amerika güneybatısından hiç farkı yoktu. Küçük çalımsı bitkilere sahip killi toprak. Onlar yaklaşırken kaçışan ufak yaratıklar. Birkaç dakika boyunca bir böcek bulutu tarafından sokuldular fakat böcekler onları ısırdıktan, kanlarını içtikten ve düşüp öldükten sonra geri kalanı insanların gıda olmadığını anlamış gözüküp ilgisini kaybetti.

Koloninin kendisi bir gecekondu mahallesine benziyordu. Prefabrik binaların ve hurda metal ile tuğladan inşa edilmiş müştemilatların köhne bir karışımıydı. Evlerden bazıları çamurdan yapılmıştı; demek ki birileri kerpiç kullanmaya karar vermişti. İnsanların elli bin ışık yılı uzağa seyahat etmeleri, sonra da on bin yıllık bir teknoloji kullanarak evler dikmeleri fikri Holden'ın yüzünü güldürdü. İnsanlar çok garip yaratıklardı ama bazen sevimli de olabiliyorlardı.

Kasabanın merkezinde –daha doğrusu altı üstü iki toprak yolun kesiştiği yerde– bir kalabalık toplanmıştı. Elli kadar kolonici, KİE üniformaları giyen bir düzine KİE çalışanıyla karşı karşıyaydı. Gruplar birbirine bağırıyor olmasına rağmen Holden kelimeleri çıkaramadı.

Kalabalığın kenarındaki biri onların kasabaya girdiğini fark edip parmağıyla gösterdi. Tartışmalar yavaşça kesildi, sonra da kalabalığın tümü birden Holden ile Amos'a doğru hücum etti. Holden çantalarını bıraktı ve gülümseyerek el salladı. Amos da gülümsedi ama kaçamak bir hareketle elini tabancasının kabzasına götürmeyi de ihmal etmedi.

Holden'dan birkaç yaş büyük uzun boylu, tıknaz bir kadın koşar adımlarla gelip onun ellerini tuttu. Holden yabancının Carol Chiwewe olduğundan emin sayılırdı fakat bu doğruysa okuduğu brifing dosyalarındaki fotoğrafın çekildiği tarihten bu yana kadın epey değişmişti.

"Nihayet! Artık şu haydutlara söyleyin de–"

Kadın sözünü bitiremeden veya Holden tepki veremeden önce kalabalığın geri kalanı hep bir ağızdan ona bağırmaya başladı. Holden kendisine yöneltilen talepleri bölük pörçük duyabildi: KİE'yi defetmesi; onlara gıda, tıbbi malzeme veya para vermesi; lityumlarını satmalarına müsaade etmesi; güvenlik görevlilerinin kaybıyla koloninin hiçbir ilgisi olmadığını ispatlaması.

Holden kalabalığı susturmaya çalışırken KİE güvenlik üniformalı yaşlıca bir adam yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. Şirket güvenlikçilerinin geri kalanı da bir kaz sürüsü gibi geniş bir V düzeninde adamı takip etti.

"Lütfen, durun. Yerleştikten sonra her birinizin isteklerini tek tek dinleyeceğim. Ama aynı anda bağırmaya devam ederseniz hiçbir şey–"

"Ben Şef Murtry," dedi KİE görevlisi, kalabalık orada değilmişçesine ilerlemeyi sürdürerek. Holden'ın yanına vardığında gülümseyerek elini uzattı. "Kraliyet İmtiyaz Enerji, sefer güvenlik şefi."

Holden adamın elini sıktı. "Jim Holden. Ortak BM/DGİ arabulucusu."

Kalabalık sustu ve geri çekilerek ortasında Holden ile Murtry'nin bulunduğu küçük bir sükûnet dairesi yarattı.

"Kaybolanlar sizin adamlarınızdı, değil mi?" diye devam etti Holden.

"Kaybolmadılar. Öldürüldüler," diye onu düzeltti Murtry, gülümsemeyi bırakmadan. Adam Holden'a bir köpekbalığını hatırlatıyordu. Dişlerini gösteren, siyah gözleriyle buz gibi bakan bir köpekbalığını.

"Anladığım kadarıyla işin o kısmı henüz ispatlanmış değil."

"Olay yerini temizledikleri doğru. Ama benim hiç şüphem yok."

"*Benim* hiç şüphem kalmayana kadar cezai bir eylemde bulunulmayacak," dedi Holden. Amos'un sessiz bir tehdit mahiyetinde arkadan sokulduğunu hissetti.

Murtry'nin tebessümü gözlerine ulaşmıyordu. "Patron sensin."

"Sadece arabulucuyum," dedi Holden, kendi bakış açısına

göre ikisinin de aynı anlama geldiğini ses tonuyla Murtry'ye hissettirerek.

Murtry başını sallayıp bir kenara tükürdü.

"Tabii."

Böylece baraj yıkılmış oldu ve kalabalık tekrar onlara doğru hücum etti. Uzun boylu bir kadın ite kaka öne geçti ve öfkeli bir el sıkışma talebiyle elini âdeta Holden'ın gözüne soktu. Murtry'den geri kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Carol Chiwewe, koloni koordinatörü," dedi kadın, Holden'ın elini iki kez sertçe aşağı yukarı sallayarak. Demek ki o ilk kadın başka biriydi.

"Merhaba, koordinatör hanım," diye söze girdi Holden.

"Bu adam," diye devam etti Chiwewe, parmaklarını Murtry'den tarafa uzatarak, "bizi sıkıyönetimle tehdit ediyor! Sözleşmenin KİE'ye öyle bir hak tanıdığını–"

"Bize BM sözleşmesinin yasalarını uygulama ve huzuru sağlama hakkı tanıyor," dedi Murtry, her nasılsa sesini yükseltmeden baskın gelmeyi becererek.

"Huzuru sağlamak mı?" dedi Chiwewe. "Adamlarına önce vur, sonra sor talimatı verdin!"

Kalabalık bunun üzerine hoşnutsuzlukla homurdandı ve bağrışmalar yeniden başladı. Holden onları tekrar sakinleştirmek için kollarını salladı. Bu hareketi yaparken hissettiğinden daha ağırbaşlı ve otoriter gözüküyor olmayı umuyordu. Murtry konuştuğunda sesi soğukkanlı fakat sertti.

"Önce vurmamızın nasıl mümkün olacağını görmekte zorlanıyorum. Şimdiye kadar ölen herkesi sizinkiler öldürdü. KİE çalışanlarına ya da mallarına yönelik başka bir tehdide müsamaha etmeyeceğim."

Kuşak'ta büyümüş birinin geniş kafatasına sahip uzun boylu bir adam ite kaka öne çıktı. "Ben tehdit diye asıl buna derim, ahbap."

"Coop, lütfen durumu daha beter hâle getirme," dedi Carol bezgin bir iç çekişle. *Ah, Coop baş belasının teki*, diye aklından geçirdi Holden, adamın simasını kafasına not ederek.

"Bana öyle geliyor ki," diyen Coop sırıtarak kalabalığa doğru döndü ve insanları galeyana getirmek için sesini yükseltti. "Bana öyle geliyor ki şu an tehditler savuran tek kişi *sensin*."

Kalabalık homurdanarak onu teşvik etti ve ayaktakımına ses vermekten doğan gücün tadını çıkaran Coop'un ağzı kulaklarına vardı.

Murtry gülümsemeyi bırakmadan başını salladı. "Doğru, ekibimdekileri korumak için yapmayacağım şey yok. Üstelik daha fazla riske girmeyecek kadar çok can kaybettik."

"Hey, adamlarına göz kulak olamıyorsan bizi suçlama, ahbap," diye karşılık verdi Coop. Kalabalıktan biri güldü.

"Sen hiç tasalanma," diyen Murtry yine gülümsemeyi bırakmadan Coop'a iyice yaklaştı. "Başlarına ne geldiğini mutlaka öğreneceğim."

"Belki biraz daha dikkatli davranmalısın," dedi Coop, kendinden kısa boylu adama tepeden bakarak. Sırıtışı yırtıcı bir hâl almıştı. "Yoksa ne bileyim, aynı şey senin de başına gelebilir."

"İşte bu," diyen Murtry tabancasını çekti, "kesinlikle bir tehditti."

Coop'u tam gözünden vurdu. Kuşaklı adam fişi çekilmiş bir makine gibi gevşeyerek olduğu yere yığılıverdi. Holden daha neler olduğunu tümüyle idrak edemeden kendi tabancasını eline alıp Murtry'ye doğrultmuştu bile. Amos da kendi silahıyla KİE güvenlik şefine nişan alarak onun yanında durdu. KİE ekibinin tamamı silahlarını çekip Holden'a doğrulttu. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

"Bu da neydi be!" diye gürledi Holden. "Cezai eylem yok dedim. Yahu daha yeni ağzımdan çıktı."

"Evet, dedin. O bir cezai eylem değildi; doğrudan bir sözlü tehdide tepkiydi." Murtry silahını kılıfına sokup Holden'a döndü. "Bu dünyayı keşif için imzalanan BM sözleşmesinin 71. maddesine dayanarak burada sıkıyönetim ilan ettik. KİE personeline yönelik bir tehdit derhal ve acımasızca karşılık bulacaktır."

Murtry birkaç saniye boyunca Holden'ı süzdü, sonra tekrar konuştu. "Silahını indirsen iyi olur, Kaptan."

Amos yarım adım ileri çıktı fakat Holden onu kolundan tuttu. "İndir silahını, Amos." Kendi tabancasını kılıfına soktu ve bir saniye sonra KİE ekibi de aynı şeyi yaptı.

"Bu kadar kısa sürede bir iş ilişkisi kurabildiğimize sevindim.

Size bir an önce gidip yerleşmenizi tavsiye ederim," dedi Murtry. "Daha sonra ziyaretinize geleceğim."

Koordinatörün Holden ile Amos'a ayırdığı odalar bir tür market, kantin ve bar karışımına dönüştürülmüş büyük, kutumsu prefabrik ambardaydı. Binanın arka tarafında yer alan odalar birer ranzayla, masayla ve yıkanma amaçlı leğenle donatılmıştı.

"Bakıyorum da bize kral dairesini vermişler," dedi Amos, çantalarını ufacık odasının zeminine atarak. "Bana bir içki lazım."

"Bir dakika," dedi Holden, sonra da kendi odasına gidip *Rocinante*'yi aradı. Orada inişin ve Coop'un vuruluşunun ayrıntılı bir raporunu aktardı. Naomi raporu onun adına Fred ile Avasarala'ya ışınlama sözü verdi ve sevgilisine dikkatle olmasını tembihledi.

Bar –tabii öyle denebilirse– dört adet titrek oyun masasından ve binanın kantin köşesinin yakınına serpiştirilmiş yirmi kadar sandalyeden ibaretti. Holden raporunu bitirdiğinde Amos iki şişe birayla onu bekliyordu.

"O ne karşılamaydı öyle."

"Burada boyumuzdan büyük bir işe kalkıştığımız hissine kapılıyor musun?" diye sordu Amos, birasından birkaç dostane yudum daha aldıktan sonra.

"Bana her şey normal geliyor," diye cevap verdi Holden.

"Öyle."

İkinci biralarını yudumladıkları sırada Murtry çıkageldi. Güvenlik şefi bir dakikalığına barmenle konuştu, sonra da Holden'ın karşısına oturup masaya bir şişe viski ve üç kadeh koydu.

"Benimle karşılıklı bir şeyler için Kaptan," diyen adam üç kadehi de doldurdu.

"Bugün yaptığın şey yüzünden hapse gireceksin," dedi Holden, sonra da içkisini fondipledi. Viski, Kuşak usulü damıtmanın ekşi ve küflü tadına sahipti. "Öyle olması için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Murtry omuz silkti. "Belki. Planım tüm adamlarımın hapse girmeyi dert edebilecekleri kadar hayatta kaldıklarından emin olmak. Mekiğe düzenlenen saldırı ile yer ekibimin katlini birlik-

te hesap edersek neredeyse yirmi kişi kaybettim. Başka bir kayıp vermeyeceğim."

"Siz bir şirket güvenlik ekibisiniz. Sıkıyönetim ilan edemez, işbirliği yapmayan insanları vuramazsınız. Böyle bir şeyi meşru hükümetlerin yapmasına bile göz yummam; hele ki senin gibi bir kiralık polisin yapmasına hiç göz yumamam." Holden kendine bir içki daha koydu ve yavaşça yudumladı.

"Bu gezegenin adı ne?"

"Ne?"

"Gezegen diyorum. Adı ne?"

Holden dudaklarında *Ilus* sözcüğüyle öne eğildi. Sonra duraksadı. Murtry'nin tebessümü inceydi.

"Epey uzun bir süre DGİ hesabına çalıştın, Kaptan Holden. Ayrıca bana iş veren türden şirketlere derin bir hoşnutsuzluk beslediğin iyi biliniyor. Buradaki duruma tarafsız yaklaşma becerinden şüphe duyuyorum. Tehditlerin ve hakaretlerin de içimi rahatlatmıyor."

"Gelişimin üstünden beş dakika bile geçmeden bir Kuşaklıyı vurarak otoritemi yok saydın," diye belirtti Holden.

"Evet. Bunun sana buradaki rolünü ciddiye almadığımı hissettiriyor olabileceğinin farkındayım. Ama BM'deki dostların bir buçuk yıl uzaktalar," dedi Murtry. "Bunu bir düşün. Bir diyalogda karşılıklı ilk sözlerin edilmesi sekiz ila on bir saat sürüyor. Sivil hızlarda buradan oraya gitmekse neredeyse on dokuz saat. Yerel valimiz teröristlerce öldürüldü. Adamlarım yasal haklarımızı uygulamaya çalışırken katledildi. Sahiden sen buradaki sorunu çözene kadar oturup bekleyeceğimi mi zannettin? Hayır, KİE seferini ve çalışanlarını tehdit eden herkesi vuracağım ve sonrasında mışıl mışıl uyuyacağım. Bulunduğun yerin gerçeği işte bu. Bir an önce alışmaya bak."

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi Amos.

İriyarı tamirci o âna dek öyle sessiz oturmuştu ki hem Murtry hem de Holden irkilmeden edemedi.

"Peki kimim?" diye onun suyuna gitti Murtry.

"Bir katil," dedi Amos. Yüzü ifadesiz, ses tonu yumuşaktı. "Seni haklıymış gibi gösteren fiyakalı bir bahanen ve parlak bir rozetin olabilir, ama mesele o değil. O adamı herkesin önünde

vurmaktan zevk aldın. Aynı şeyi tekrar yapmak için sabırsızlanıyorsun."

"Demek öyle?" dedi Murtry.

"Evet. O yüzden sözüm bir katilden diğerine: Sakın aynı şeyi bize yapmaya kalkışma."

"Amos, ağır ol," diye uyardı Holden ama diğer ikisi ona aldırış etmedi.

"Bak bu kulağa bir tehdit gibi geliyor," dedi Murtry.

"Öyle zaten," dedi Amos sırıtarak.

Holden her iki adamın da ellerini masanın altında tuttuğunu fark etti. "Hey, hadi ama."

"Sanırım birimizin sonu kanlı bitecek," dedi Murtry.

"Neden şimdi olmasın?" diye omuz silkerek karşılık verdi Amos. "Şu anda boşum. Aradaki kısmı hemen atlayabiliriz."

Murtry ile Amos bitmek bilmez bir an boyunca masanın iki yanından birbirlerine gülümserlerken Holden ihtimalleri aklından geçirdi: *Ya Amos vurulursa? Ya Murtry vurulursa? Ya* ben *vurulursam?*

"Size iyi günler dilerim," diyen Murtry yavaşça ayağa kalktı. Elleri silahında değildi. "Şişe sizin olsun."

"Sağ ol!" diye laf yetiştiren Amos, kendine bir içki daha koydu.

Murtry onları başıyla selamladı, sonra da bardan çıkıp gitti.

Holden bir saat gibi gelen bir süredir tuttuğu nefesini verdi. "Evet, sanırım boyumuzdan büyük bir işe kalkıştık," diye itiraf etti.

"O herifi bir ara vurmam gerekecek," dedi Amos, ardından kadehini başına dikti.

"Keşke vurmasan. Durum zaten enkazdan farksız ve her şeyin cılkı çıktığında birkaç yüz koloniciyle bilim insanının hapı yutacak olmasına ilaveten –ki bu bile yeterince kötü– tüm suç benim üstüme yıkılacak."

"Onu vurmanın faydası dokunabilir."

"Umarım öyle bir şeye gerek kalmaz," dedi Holden. Yine de Amos'un haklı olabileceğinden çekiniyordu.

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor, hiç tepki gelmiyor ve o tekrar uzanıyor. Kendisi hüsrana kapılmasa da bazı kısımları kapılıyor. O şuur veya irade barındırmak için değil, bulduğunu kullanmak için tasarlanmış. Bünyesindeki zihinler dışlanmış, kendi içlerine kapatılmış. Diğer her şey gibi onlar da sadece işe yarayacaklarında kullanılıyorlar ve varlık uzanıyor.

Varlık bir plan değil. Bir arzu bile değil – öyleyse de özleminin hedefini bilmeyen bir arzu. O, kaos karşısında seçmeli bir basınç. Kendisini bu şekilde düşünmüyor, çünkü hiçbir şey düşünmüyor fakat çevre değişiyor, önünde yeni bir olasılıklar dalı açılıyor ve müfettişi oluşturup yeni çatlağın, bu yeni uzayın içini yokluyor. Bünyesindeki zihinler bu durumu farklı yorumluyorlar. Mezar toprağından çıkan bir el şeklinde. Daha önce hiç kapının olmadığı bir odada bir kapı bulmak şeklinde. Boğulmakta olan bir kadına yapılan suni teneffüs şeklinde. Varlık bu görüntülerin bilincinde değil ama onların bilincinde olmak da varlığın bir parçası.

Müfettiş aborjine basınç uyguluyor ve aborjin harekete geçiyor. Çevre tekrar değişiyor. Örüntüler örüntülerle eşleşmeye başlıyor ama o bunları tanıyamıyor, çünkü tanıyacak şuurdan yoksun. Bilinçli olsaydı aborjinin hızlandığını, yavaşladığını, vektörlerin sıfırdan bire ve farklı bir konumdaki sıfıra doğru değiştiğini bilirdi ama bilinçli değil. Uzanıyor.

Örüntüler eşleşiyor ve varlık yönünü değiştirip uzanıyor. Dolaysız bilgiler aşama aşama önüne geliyor ve varlığın şuurlu kısımları bir nilüfer çiçeğinin ebediyen açtığını görüyor, parçalı

sesler hâlindeki bağrışlardan yapılmış başka bağrışlardan yapılmış bir bağrış duyuyor, gelmek bilmeyen bir ölüm için Tanrı'ya dua ediyor.

Varlık uzanıyor ama uzanma yöntemleri değişiyor. Her zamanki gibi doğaçlama davranıyor, böcek seğiriyor, kıvılcım arayı kapatıyor ve o uzanıyor.

Bir şeye dokunuyor ve hissedebilen bir parçası kısacık bir anlığına umut hissediyor. Varlık umudun bilincinde değil. Tepki gelmiyor. Daha bitmedi. Asla bitmeyecek. Uzanıyor ve yeni şeyler buluyor. Eski şeyler. Rahatça akabileceği yerlere akıyor. Tepkiler geliyor ve bu tepkiler onlara sebep olan uyarıları besliyor ve başka tepkiler de geliyor. Her şey varlık kadar otomatik, boş ve ölü. Hiçbir şey karşılık olarak uzanmıyor. Varlık hüsrana kapılmıyor. Devre dışı kalmıyor. Uzanıyor.

Temkini tecrübe etmiyor ama temkin de onun bir parçası. Uzanarak yeni olasılık uzayına hücum ediyor ve o uzayın derinliklerinde bulunan, olması gerekenden daha geniş bir şey onun uzanmasını seyrediyor.

Kapılar ve köşeler. Uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor. Kapılar ve köşeler.

İşler sarpa sarabilir, evlat.

On İkinci Bölüm: Basia

James Holden çok geç geldi.

Kolonideki herkes gibi Basia da *Rocinante*'nin kuyruk alevinin Ilus göğünü ışığa boğmasını seyretti. Onun için artık çok geç olabilirdi. O, KİE mekiğini yok eden ve BM valisini öldüren bombaları hazırlamıştı. Coop ile diğerleri KİE güvenlik ekibini katlettiklerinde yanlarında yer almıştı. Ve belki bunların geri dönüşü yoktu. Belki çoktan ölü veya ömrünü hapiste geçirecek bir adamdı ki zaten ikisi aynı şey sayılırdı. Fakat gökteki o beyaz ateş hattına bakarken içinde bir umut kıvılcımı hissetmemek mümkün değildi. Jim Holden, Katoa için çok geç kalmışsa da Ganymede'deki diğer çocukları kurtarmıştı. Basia'nın küçük oğlunu öldüren şeytani şirketi dize getirmişti. Holden sayesinde artık ne Mao-Kwikowski vardı ne de Protogen. Ve Basia adamla bizzat tanışmamasına rağmen onu video yayınlarında seyretmiş ve haber sitelerinde onunla ilgili yazılar okumuştu. Katoa'nın intikamını alan adamı ekranda konuşurken ve gülümserken izlemek garip bir samimiyet hissi yaratıyordu.

Ve o adam şimdi Ilus'a geliyordu. Belki Basia'yı da kurtarırdı.

İşte o yüzden gökteki parlak hat kaybolduğunda ve Holden ile ekibi yörüngeye oturduğunda Basia uzun zamandan beri ilk kez umuda kapılmak için kendisine izin verdi.

İniş hâlindeki bir mekiğin gök gürültüsünü duyunca da, onun nereye ineceğini görmek için diğer tüm koloniciler gibi dışarı koştu. *BM arabulucusu geliyor!* diye bağırdılar birbirlerine. Dünya'yı kurtaran adam, demek istiyorlardı. Ganymede'i kurtaran adam. Bizi de kurtaracak olan adam.

Gökyüzünden küçük bir mekik düştü ve İlk İniş'in güneyin-

deki sıkı toprağa kondu. Kasaba nüfusunun yarısı onu karşılamaya koştu. Basia da aralarındaydı.

Mekik ısının etkisiyle çıtırdayan beş güdük bacağın üstünde duruyordu. Kasabalılar konuşamayacak kadar heyecanlı oldukları için sessizce beklediler. Sonra yere bir rampa indi ve yüzünde derin kırışıklıklar bulunan kır saçlı, güdük bir Dünyalı o rampadan aşağı yürüdü. Holden değildi. Mürettebatından biri olabilir miydi? Fakat adam KİE logolu bir zırh giyiyordu ve Holden sözümona tarafsız bir arabulucuydu.

Adam rampanın yarısına geldiğinde durdu ve onlara neşeden yoksun bir tebessüm etti. Basia nefesini tuttuğunu ve diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Merhaba," dedi adam. "İsmim Adolphus Murtry. Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin güvenlik şefiyim."

Yoksa yörüngeye yanaşırken gördükleri bir diğer KİE gemisi miydi? Adam o yırtıcımsı tebessümüyle rampadan indi ve kalabalık hep beraber geri çekildi. Basia da diğerlerine uydu.

"Pek çok KİE çalışanının *ve* BM görevlisinin canına mal olan mekik saldırısından dolayı bu dünyadaki güvenliğin kontrolünü bizzat üstleniyorum. Kulağa sıkıyönetim gibi geliyorsa aynen öyle olduğu içindir." Murtry ıslık çaldı ve güvenlik zırhlı on kişi daha rampadan indi. Üzerlerinde otomatik silahlar ve fişek atan tabancalar taşıyorlardı. Görünürde ölümcül olmayan tek bir caydırıcı bile yoktu.

"Bilmenizi isterim ki," diye sözlerini sürdürdü Murtry, "ilk güvenlik ekibine düzenlenen saldırıdan dolayı–"

"Hiç kimse saldırıya uğradıklarını ispat etmedi!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Ses Coop'a aitti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan adam, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle kalabalığın gerisinde bekliyordu.

"Saldırıdan dolayı," diye kaldığı yerden devam etti Murtry, "adamlarıma 'önce vur, sonra sor' yetkisi tanıdım. Kendilerini tehdit altında hissederlerse o tehdidi gidermek için ölümcül kuvvet kullanabilirler."

Carol rampanın ucundaki Murtry'yle yüzleşmek için kalabalığı yardı. Coop da onu takip etti.

"Burada hükümet değilsiniz," dedi Carol. Öfkesi, boynundaki

tendonların kabarmasına sebep oluyordu. Yumrukları sıkılıydı ama onları havaya kaldırmadı. "Buraya silahlarınızla inip bizi vurma hakkına sahip olduğunuzu söyleyemezsiniz. Burası *bizim* dünyamız."

"Doğru!" diye bağırdı Coop ve kalabalığa doğru dönerek onları da müdahil olmaya davet etti.

"Hayır," dedi Murtry, tebessümünü değiştirmeden. "Değil."

O sırada başka bir gemi atmosfere giriş yaparak göğü gürletti ve kasabanın batı tarafına indi. Murtry dönüp bakmadı bile. *Başka askerler de geliyor*, diye aklından geçirdi Basia.

Murtry kasabaya doğru yürümeye başladı. Adamları onun peşinde tek sıra olurken kalabalık gevşek bir bulut hâlinde etraflarını sardı. Carol konuşmayı sürdürdü ama sözlerinin bir etkisi yoktu. Gülümseyip kafa sallayan Murtry adımlarını yavaşlatmadı. Kasabanın diğer tarafına inen gemi havalanarak arkasında beyaz bir duman sütunu bıraktı ve gözden kayboldu. Motorlarının kükreyişi tüm dünyayı doldurdu.

Kasabanın merkezine ulaştıklarında Basia, Jacek'i kalabalığın kenarında beklerken gördü. Oğlunu kolundan tutarken ona amaçladığından daha sert asıldı ve çocuğun korkulu bir sesle cıyaklamasına yol açtı.

"Baba," dedi oğlan, Basia onu sürükleyerek götürürken, "başım dertte mi?"

"Evet!" diye bağırdı Basia, sonra da çocuğun gözlerinde biriken yaşları görüp durdu ve yanına diz çöktü. "Hayır. Hayıri oğlum. Başın dertte değil. Fakat eve gitmen gerekiyor."

"Ama–" diyecek oldu Jacek.

"Ama falan yok, oğlum." Basia çocuğu nazikçe evlerinden tarafa itti. "Eve git."

"O adam bizi öldürecek mi?" diye sordu Jacek.

"Hangi adam?" diye sordu Basia, ama bu bir oyalama taktiğiydi. Oğlunun hangi adamdan bahsettiğini biliyordu. Küçük çocuk bile Murtry ile adamlarından yükselen ölüm kokusunu alabiliyordu. "Hiç kimse bizi öldürmeyecek. Eve git."

Jacek'in evlerine doğru yürümesini seyreden Basia o içeri girip kapıyı kapatana dek bekledi. Tam kalabalığın yanına dönmeye hazırlanıyordu ki bir silah sesi yükseldi.

Aklından geçen ilk düşünce, *Jacek haklıydı*, oldu. *Bizi öldürüyorlar.*

Kalabalığa ulaştığında yanıldığını anladı. Ölen sadece Coop'tu. Adam gözünün olması gereken yerde kırmızı bir delikle yatıyor, başının altında kan birikiyordu.

Ve Holden dişlerini sıkmış, gözleri kocaman açılmış duruyordu.

Çok geç, diye düşündü Basia. *Yine çok geç.*

İnsanlar ellerinde makineli tüfeklerle İlk İniş'in sokaklarında yürüyorlardı.

Ufacık sundurmalarında oturan Basia ile Lucia, akşamın erken saatlerinin azalan ışığında onların geçip gitmelerini seyrediyorlardı. Kırmızı-mavi KİE şirket logolu vücut zırhları giyen bir erkek ile bir kadın. İkisi de otomatik silahlar taşıyordu. İkisinin de yüzünde sert ifadeler vardı.

"Buna ben sebep oldum," dedi Basia.

Lucia kocasının elini sıktı. "Çayını iç, Baz."

Basia kucağında soğumakta olan çay fincanına baktı. Koloninin bulup bulabileceği tüm çayı mekiklerle beraber yanlarında getirmişlerdi. Böyle bir lüksü heba etmek düşünülemezdi. Basia ılımış çayını tadına varmaksızın yudumladı.

"Bir dahaki sefere beni öldürecekler."

"Belki."

"Veya sonsuza kadar hapse atıp beni ailemden ayıracaklar."

"Sen," dedi Lucia, "mekiği havaya uçuran o aptal, şiddet yanlısı tiplere katıldığın zaman kendini ailenden bizzat ayırdın. Onları KİE'lileri öldürdükleri harabelere götürdün. Seni bu noktaya getiren her seçimi kendin yaptın. Seni seviyorum, Basia Merton. Göğsüm ağrıyıncaya kadar seviyorum. Ama aptalın tekisin. Ve benden zorla alındığın zaman seni affetmeyeceğim."

"Sivri dilli bir kadınsın, Lucia."

"Ben bir doktorum," dedi Lucia. "İnsanlara kötü haberler vermeye alışkınım."

Basia daha fazla soğumadan çayını bitirdi. "Kazı alanından biraz ip veya zincir alabilirim. Belki buraya bir salıncak kurarız. Böylece otururken sallanabiliriz."

"Hiç fena olmaz," dedi Lucia. İki KİE nöbetçisi sokağın sonuna ulaştı ve tekrar oraya gelmek için geri döndü. Güneş ufkun arkasına batmak üzere olduğundan gölgeleri neredeyse kasaba kadar uzundu.

"Şimdiye kadar hep para kazanmak için lityum çıkarmaya yoğunlaştık," diye devam etti Basia. "Ama kendi enerji ihtiyaçlarımızı da düşünmeye başlamalıyız."

"Doğru."

"*Barb*'dan bize sonsuza kadar enerji hücreleri getirmesini bekleyemeyiz. Hem gemi günün birinde Pallas'a gidecek ve çıkardığımız cevheri satacak. Yani bir iki yıl yanımızda olmayacak."

"O da doğru," diyen Lucia, çayından kalanı fincanında birkaç kez döndürdü ve başını kaldırıp yıldızlara baktı. "Gökyüzünde Jüpiter'i görmeyi özlüyorum."

"Çok güzeldi," diye doğruladı Basia. "Bu gece hava kararıktan sonra gidip Cate ve diğerleriyle buluşmam gerekiyor."

"Baz," diye başladı, sonra da durup üzüntüyle iç çekti.

"Coop'un intikamını almak isteyecekler. Bu da her şeyi daha beter edecek."

"Acaba bundan daha beteri nasıldır?" dedi Lucia.

Basia sessizce oturarak sundurmalarına kurabileceği salıncağı düşündü. Sıcak banyolar için eve daha büyük bir su ısıtıcısı takmayı. Evin arkasına daha büyük bir mutfak ve yemek salonu inşa etmeyi. Artık yapamayacağı her şeyi.

Kasabanın uzun sokağının sonuna varan nöbetçiler koyu renkli zırhlarının içinde ve o kısık ışıkta neredeyse görünmezdi. Basia gitmek üzere kalktı.

"Onları başkalarını da öldürmekten alıkoyabilir misin?" dedi Lucia, kocasına biraz daha çay isteyip istemediğini sorarcasına.

"Evet," cevabını verdi Basia. Kendini yalan söylemiş gibi hissediyordu.

"Git öyleyse."

Cate'in evinde toplandılar. Pete, Scotty ve İbrahim. Zadie bile geldi – karısı Amanda gözü iltihaplı oğullarına bakmak için evde kalmıştı. İşte bu iyiye işaret değildi. İçlerinde en öfkelisi, en de-

lifişeği Zadie'ydi. Basia, Ganymede'deyken onunla beraber çalışmıştı ve kadın işe pek çok kez bir önceki gece karıştığı bir bar kavgasından kalan morarmış bir gözle veya patlamış bir dudakla gelmişti. Hepsi keyifsizdi, hepsi uçurumun kenarında durup atlamaya hazırlanıyordu fakat caydırılması en zor kişi Zadie olacaktı.

"Coop'u vurdular," dedi Cate, Scotty de nihayet çıkageldiğinde. Bu bir gerçeğin ifadesi değildi. Hepsi olaya tanıklık etmişti. Hayır, bu bir bahanenin başlangıcıydı.

"Hem de hiç acımadan," dedi Zadie ve yumruğunu avucuna indirerek sözünü vurguladı. "Hepimiz gördük. Onu Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde suratından vurdular."

"Bir planım var," diye devam etti Cate. "KİE'lilerin kapandıkları yer–"

"Seni kim başımıza geçirdi?" diye sordu Zadie.

"Murtry."

Zadie gözlerini kıstıysa da lafı uzatmadı. Basia, Cate'in kanepesinin bir ucunda huzursuzca kıpırdandı. El yapımı kanepe iskeleti gemiden soyulmuş dolgu malzemesiyle kaplanmış, giysiler ve diğer ihtiyaçlar için üreticinin ayda bir kez dışarı kustuğu kumaştan kalan artıklarla da üstünkörü dikilmişti. Cate yerel ağaç muadilinden bir de sehpa yapıp onun yanına koymuştu. Sehpa pek düzgün değildi ve Basia'nın su bardağı fark edilir bir eğimle duruyordu. Duvarlarda Cate'in ailesinin, yani hâlâ Kuşak'ta yaşayan kız kardeşleri ile çocuklarının resimleri asılıydı. Yerdeki çömlek vazonun içinde çomaklar ve dal parçaları vardı. Basia onların yakacak değil de süs amaçlı olduğu fikrindeydi.

Burası, düzenledikleri türden bir toplantı için fazla evcil bir mekândı. Tanıdığı beş kişiyle beraber bir düzine şirket güvenlikçisini katletme planını Cate'in oturma odasında, çomaklarla dolu bir vazonun yanında konuşuyor olmaları Basia'ya düşsel geliyordu.

Scotty söz almıştı ve onlara beklemelerini söylüyordu. Onu böyle konuşmaya iten mantık değil korkuydu. Scotty'nin yanında yer alan Pete şiddeti tırmandırmaya karşı çıkıyordu. Cate ile Zadie bağırarak onları susturdular. İbrahim hiçbir şey demeden alt dudağını çekiştirdi ve kaşlarını çatarak yere baktı.

"Bence Holden'ı beklemeliyiz," dedi Basia, konuşmada bir duraksama yaşandığı zaman.

"Holden bir gündür burada. Neyi bekliyoruz?" diye sordu Cate kızgın bir alaycılıkla.

"Bizimle görüşmek, vaziyeti öğrenmek için zamana ihtiyacı var," dedi Basia. Sözleri kendi kulaklarına bile naif geliyordu. "O arabulucu. Hem DGİ yönetim kuruluyla ve BM'yle doğrudan görüşebilir. Tavsiyelerinin bir ağırlığı olacak. Bizim tarafımızda yer alması lazım."

"DGİ mi?" diye çıkıştı Zadie. "BM mi? Bizim için tam olarak ne yapacaklar? Sert bir mektup mu yazacaklar? Murtry ile haydutları yanı başımızdalar!" Zadie keskin bir parmak hareketiyle duvarı, ötesindeki sokağı, makineli tüfekli nöbetçileri gösterdi. "Kendimizi savunmaya başlamadan önce aramızdan kaç kişi ölmeli?"

"Önce biz onları öldürdük," dedi Basia, sonra bundan derhal pişman oldu. Herkes bağırmaya başladı – çoğunlukla da ona. Basia ayağa kalktı. Tıknaz ve kalın boyunlu cüssesiyle heybetli bir adam olduğunun farkındaydı. Odadaki diğer herkesten daha iriyarıydı. Bedensel bir meydan okumayla öne çıktı. Cüssesinin yeteceğini umuyordu. Yine de öyle bir karar verirse Cate'in kendisini döve döve öldürebileceğinden emin sayılırdı. "Kapayın çenenizi!" Kapadılar. "Burada bir fırsat yakaladık," diye devam etti, harcadığı çabayla sesini alçaltarak. "Ama çok kırılgan bir fırsat. KİE'lileri öldürdük."

"Ben–" diye başladı Zadie ama Basia bir el hareketiyle onu susturdu.

"Onlar da Coop'u öldürdüler. Şimdilik niyetlerini açıkça ortaya koyduklarını düşünüyorlar; o yüzden biz onları kışkırtmadığımız sürece başka birini öldürmeyecekler. Yani şu an için dengedeyiz. Biri bu dengeyi o veya bu yönde bozacak bir şey yapmadığı müddetçe Holden buraya gönderilme amacını gerçekleştirebilir. Daha fazla şiddet yaşanmadan bu sorunu çözmemize yardım edebilir."

Cate alaycı bir homurtuyla başını öteye çevirdi. Basia ona aldırış etmedi. "Ben de sizinle aynı durumdayım. Benim de kaybedecek çok şeyim var. Ama bu adamı yanımıza çekmemiz lazım.

Murtry'nin aramızdan birini öldürdüğünü gördü. Bizim bir şey yaptığımızı görmedi. Şimdilik olayın kurbanları gibi gözükme avantajına sahibiz. Gelin bu konuda Holden'ın fikrini değiştirmeyelim."

Basia kapıldığı duyguların etkisiyle nefes nefese odanın ortasında durdu. Hiç kimse konuşmadı.

"Tamam," dedi İbrahim. Bir zamanlar askerlik yapmıştı. Diğerleri ona saygı duyardı. Nihayet konuştuğunda sesi otoriterdi. Cate kaşlarını çatmasına rağmen karşılık vermedi.

"Tamam mı?"

"Tamam, koca adam," dedi İbrahim. "Şimdilik dediğin gibi olsun. Git şu Holden'la konuş. Onu yanımıza çek. Oğlunu o bulmuştu, sa sa? Bundan faydalan."

Basia oğlunun anılması, onun Holden'a yakınlaşmakta kullanılma fikri üzerine öfke ve utanç duydu fakat duygularına gem vurdu. İbrahim haklıydı. Öyle bir şey Holden'la konuşulacak bir konu doğurur ve Basia'ya daha sempatik bakmasını sağlardı.

"Onunla yarın konuşurum," dedi Basia, kapıldığı ani mide bulantısını bastırarak.

"Artık iş sana kalıyor, koca adam," dedi İbrahim. Sözleri bir tehdit gibiydi.

Basia, Ilus gecesinin zifiri karanlığında evine gidiyordu. Keşke yanına bir ışık alsaydı. Keşke insan dolu bir mekiği hiç patlatmasa ve Coop'un KİE güvenlikçilerini öldürmesine yardım etmeseydi. Keşke karısı ona kızmasaydı ve kızmakta haklı olmasaydı. Keşke Katoa hâlâ hayatta olsaydı, hep beraber Ganymede'deki evlerinde yaşasalardı ve daha en başında hiç kimse Ilus'a gelmeseydi.

Bir taşa takılıp düştü ve dizini soydu. Diğer şeyleri düzeltmenin yolu yoktu ama en azından yanına bir ışık alabilirdi.

Lucia evdeki lambalardan birini açık bırakmıştı. O olmasaydı Basia farkına bile varmadan evinin önünden geçip gidebilirdi. Karısı en azından onun eve dönmesini istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için ışık yakmıştı. Basia uzun zamandan beri ilk defa gülümsediğini hissetti.

Gölgeli bir suret o loş ışıkta evin etrafından dolaşıp arka ka-

pıya doğru atıldı. Basia hiç düşünmeden depara kalktı. Ondan daha ufak tefek suret, kapının orada dehşetle büzüldü.

Felcia.

"Baba! Beni korkuttun!"

"Ah, bebeğim, çok üzgünüm. Sen olduğunu anlamadım. Sadece birini evin etrafında sinsice gezinirken gördüm ve koşarak geldim."

Gözleri nemli olmasına ve dudakları titremesine rağmen cesur davranan Felcia ona gülümsedi.

"Tamam, artık içeri giriyorum."

"Felcia," diyen Basia elini kapıya dayayarak onu kapalı tuttu. "Neden gecenin bir yarısı eve gizlice geliyorsun?"

"Yürüyüşe çıkmıştım." Kız Basia'nın gözlerine bakamayarak başını çevirdi.

"Lütfen, bebeğim; sebebin bir oğlan olduğunu söyle."

"Bir oğlandı," dedi kız, yine ona bakmaksızın.

"Felcia."

"Bir sonraki mekikle yukarı çıkıyorum, baba," dedi kız, nihayet onun gözünün içine bakarak. "Buradan ayrılıyorum. James Holden *Barbapiccola*'yı bırakmalarını sağladığı zaman ona bineceğim. Pallas'tan Ceres'e geçebilirim. Annem Ay'daki Hadrian Üniversitesi'nin tıbba hazırlık programına girmem için CUMA'daki eski hocasını arayıp bana bir mülakat ayarlayacak."

Basia karın boşluğuna yumruk yemiş gibi oldu. Çektiği acı ona nefes aldırtmıyordu.

"Gidiyorum, baba."

"Hayır," dedi adam. "Gitmiyorsun."

On Üçüncü Bölüm: Elvi

Elvi'nin büyükbabası, hayatının ilerleyen yıllarında tekrar evlenmişti. Adamın yeni kocası şen kahkahalara, kar beyazı bir sakala ve insanlığa dair neşeli bir alaycılığa sahip bir Alman'dı. Elvi'nin Raynard Dede hakkında en iyi hatırladığı şey, nükte veya latifelere ne kadar düşkün olduğuydu. Her durumda onlardan birine başvurur, Elvi de dedesine görmüş geçirmiş ve bilge biri gözüyle bakardı. Bunun bir sebebi de dedesinin o sözlerle ne kastettiğinden genellikle emin olamamasıydı.

Raynard'ın sözlerinden biri de şuydu: *Bir defa asla, iki defa daima.*

Mekik düştüğünde Elvi de diğer herkes gibi birilerinin piste patlayıcı yerleştirdiğini anlamıştı. Fakat Kuşaklı kolonicilere dair o gece başlayan deneyimleri öylesine farklıydı ki, bildikleri ile hissettiği duygular birbirinden kopmuştu. Kuşaklılar arasındaki birileri korkunç bir şey yapmıştı fakat o kişiler meçhul, isimsiz ve gerçekdışıydı. Doktor Merton'un yaralıları kurtarmak ve kazazedeleri rahatlatmak için canla başla çalışması ise gerçekti. İnsanlığın ayak bastığı Dünya'dan en uzak noktada yaşayan ve hırslarının Ay'a geri sürüklemekte olduğu Felcia da gerçekti. Elvi'nin barakasını kurmasına yardım eden Anson Kottler ile ablası Kani. Alıkça yarı tebessümüyle Samish Oe de gerçekti. Carol Chiwewe. Eirinn Sanchez. Tüm bu insanlar öyle şefkatli davranmıştı ki Elvi valinin ölümüne bir istisna, asla tekrar yaşanmayacak kadar nadir bir olay gözüyle bakmıştı.

Fakat Reeve ile güvenlik ekibinin kayboluşu ikinci defaydı ve Elvi'nin koloniye, KİE bilim insanlarına ve düzlüğün kenarındaki kendi küçük barakasına bakış açısı artık farklıydı. Çünkü şiddet tehdidi artık *asla* değil *daimaydı*.

"Başka bir şey gördünüz mü?" diye sordu Murtry.

"Hayır," cevabını verdi Elvi. "Sanmıyorum."

"Doktor Okoye, bunun sizin için tatsız bir durum olduğunu biliyorum," dedi güvenlik şefi, "fakat oradayken gözünüze takılan başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışmanızı istiyorum. Mesela geri gelirken gördüğünüz o kişi. Erkek miydi acaba, söyleyebilir misiniz? Yoksa kadın mı?"

Hafıza tabii ki böyle işlemezdi. Kendini bir şey hatırlamaya zorlamasının, bahsetmeyi unuttuğu önemli bir ayrıntıyı ortaya çıkarmaktansa yanlış bir anı doğurma ve diziye bozuk veri ekleme ihtimali çok daha yüksekti. Bunu Murtry'ye izah etmek kabalık gibi gözüktüğünden Elvi başını iki yana sallamakla yetindi.

"Üzgünüm," dedi.

"Sorun değil," diye karşılık verdi adam, hayal kırıklığını ortaya koyan bir ses tonuyla. "Başka bir şey aklınıza gelirse lütfen bana söyleyin."

"Söylerim."

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Sanırım. Niye ki?"

"BM arabulucusu da sizinle konuşmak istiyor," dedi Murtry. "Ama istemiyorsanız mecbur değilsiniz. Söyleyin yeter. Onu başınızdan defederim."

"Hayır, dert değil," dedi Elvi. Yine de aklından, *James Holden benimle konuşmak mı istiyor?* düşüncesi geçiyordu. "Acaba ben... ona özellikle bahsetmem gereken bir şey var mı? Yani çalışmalarımız hakkında?"

İşi aslı, Elvi'nin tek istediği güvenlik ofislerinden çıkıp gitmekti. Yeni Cihan'ın uzatılmış otuz saatlik günleri, orada ne zamandır bulunduğunu kestirmeyi güçleştiriyordu fakat Reeve'le görüşmeye geldiğinde hava kararmıştı ve o gece hücrelerden birinde yatmıştı. Murtry ile güvenlik ekibi aşağıya inip kasabayı emniyete alırken de orada kalmıştı ve şimdi yine sabah olmuştu. Yani iki Yeni Cihan günü. Dünya'daki zamandan hesap edilirse üç kadar. Artık *gün* kelimesinin anlamı sezgisel değildi.

"Kaptan Holden buradaki durumumuzun ne kadar kötü olduğunu anlamalı," dedi Murtry. "O buraya iki değişik bakış açısı olduğunu düşünerek geldi, bu yüzden de olaylara farklı açılar-

dan yaklaşıyor. Öyle bir çözümün işe yaramayacağını anlaması için yardım ederseniz çok sevinirim."

"Ah," dedi Elvi. "Evet, elbette."

"Teşekkürler," dedi Murtry.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Murtry kaşlarını kaldırıp başını ona doğru eğdi. *Evet, hanımefendi?* dememesine rağmen bunu beden diliyle ifade etmişti.

"Araştırmalarım hâlâ kulübemde," dedi kadın. "Şey... Bay Reeve'le konuşmak için buraya geldiğimde süregiden bazı incelemelerim vardı. Barakam yasak bölge mi, yoksa o incelemeleri geri alabilecek miyim?"

"Barakanıza döneceksiniz," dedi Murtry. "Burada gerçekleşmeyecek bir şey varsa, Doktor, o da bir santim bile geri çekilmeyecek olmamız. Bunu her kim yaptıysa galip gelemeyecek."

"Teşekkürler," dedi Elvi.

Murtry'nin yüz ifadesi bir anlığına sertleşti. Gözleri, Elvi'nin kurban edilen laboratuvar hayvanlarıyla bağdaştırdığı donuk bir bakış kazandı. Ölü gibi bir hâli vardı.

"Rica ederim," dedi güvenlik şefi.

Kasaba sokağında yürürken Elvi kendini huzursuz hissediyordu ama tahmin ettiği kadar değil. Güvenlik ofisinde takviye ekibin gelmesini beklerken katlandığı küçük kuşatma, kasvetli ve korkutucu bir süreç olmuştu. Fakat artık kasabalıların arasına tanıdık simalar katılmış bulunuyordu. Biraz ilerisinde KİE güvenlik isyan zırhları giyen iki kadın yürüyordu. Kadınlar taarruz tüfeklerini rahat bir edayla ellerinde taşıyorlardı. Onları orada görmek bile Elvi'ye kendini daha güvende hissettiriyordu. Hem Holden da gelmişti. Gidişatın istendiği noktada olmadığı kesindi ama oraya yaklaşıyordu. Durum iyiye gidiyordu. Şimdilik bu kadarıyla yetinmeleri lazımdı.

Marketin girişinde eli tüfekli başka bir nöbetçi bekliyordu.

"Doktor Okoye," dedi adam, başıyla kadını içeri buyur ederek.

"Bay Smith," dedi Elvi.

Yeni Cihan'a indiklerinden beri geçen haftalarda Elvi'nin kantin binasına pek çok kez uğramışlığı vardı. Araştırma barakala-

rındaki samimi buluşmalar ve halk merkezindeki resmi kasaba görüşmeleri hariç dindarlaşmadığı sürece gidilecek tek yer burasıydı. James Holden'ın varlığıyla içerinin havasının ne kadar değiştiğini görmek –*hissetmek*– Elvi'nin fazla vaktini almadı. Bina önceden bir halk mekânı, tıpkı bir belediye parkı gibi hükmedici bir insan varlığından yoksun bir yerdi. Şimdiyse odanın arka taraflarındaki bir masada, pilav yiyip bira içen sıradan bir kasabalıya benzer bir adam oturuyordu. Orada oturmuş, dirseklerini masaya dayayarak Fayez'le konuşan adam mekâna hükmediyor, onu âdeta sahipleniyordu. Daha önce herkese ait olan yer artık James Holden'ın sorgusuz sualsiz egemenlik alanıydı. Elvi'nin karnı biraz kasıldı ve duyduğu kaygı, solumasını sıklaştırdı.

Holden'ı haber yayınlarında ve bültenlerinde görmüştü. Mars ile Kuşak arasındaki savaşın başlarında Holden güneş sistemindeki en önemli kişi olup çıkmıştı ve yıllar geçtikçe şöhreti artıp azalmasına rağmen asla kaybolmamıştı. James Holden bir simgeydi. Bazıları için tek bir geminin hükümetlere ve şirketlere karşı kazandığı zaferin sembolüydü. Diğerleri içinse ideolojik saflık uğruna savaşlar başlatan ve istikrarı tehlikeye atan bir kargaşa çıkarıcıydı. Fakat insanlar onun taşıdığı anlamı nasıl yorumlarlarsa yorumlasınlar, önemli biri olduğuna kuşku yoktu. Holden, Dünya'yı protomolekülden kurtaran, Mao-Kwikowski'yi çökerten, uzaylı yaratısıyla ilk teması gerçekleştirip bin farklı dünyaya geçitler açan adamdı.

Yakından bakıldığında ekrandaki görüntüsünden farklıydı. Yüzü hâlâ genişti ama o kadar da değil. Teni, kutuya benzer güneşsiz bir gemide geçen yılların bile silemediği bir yanıklığa sahipti. Koyu kahverengi saçlarının şakaklarına azıcık kır düşmüşse de gözleri aynı safir mavisiydi. Elvi seyretmeyi sürdürürken Holden eliyle çenesini sıvazlayarak Fayez'in söylemekte olduğu bir şeye karşılık başını salladı. Bilinçsizce yaptığı bu erkeksi hareket Elvi'ye iri hayvanları –aslanları, gorilleri, ayıları– hatırlattı. Bu harekette herhangi bir tehdit hissi değil, sadece güç vardı ve Elvi yalnızca bir veri akışındaki görüntülerde gördüğü adamın kendisiyle aynı molekülleri soluduğunun ziyadesiyle farkındaydı.

"Sen iyi misin?"

Elvi irkildi. Ona bu soruyu soran adam kocaman, solgun ve kaslıydı. Saçları kazınmış kafası ve kalın göbeği ona dev bir bebek görüntüsü katıyordu. Ona destek olmak istercesine bir elini Elvi'nin omzuna koydu.

"İyiyim?" dedi Elvi. Yaptığı vurgu, cevabını bir soruya dönüştürmüştü.

"Az önce biraz tuhaf görünüyordun. Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

"Kaptan Holden'la buluşmam gerekiyormuş," dedi Elvi toparlanmaya çalışarak. "Adım Elvi Okoye. KİE'denim. Orada bir ekzobiyolog olarak çalışıyorum."

"Elvi!" diye seslenen Fayez, eliyle onu yanlarına çağırdı.

Elvi solgun adama başıyla selam verdi ve Fayez ile Holden'ın oturdukları masaya doğru yürüdü. James Holden'ın gözü üzerindeydi.

"Bu Elvi," dedi Fayez. "Yukarı üniversiteden beri birbirimizi tanırız."

"Nasılsınız?" diyen Elvi'nin sesi, kendi kulaklarına sahte ve tiz geldi. Genzini temizledi.

"Tanıştığımıza sevindim," diyen Holden ayağa kalkıp elini uzattı. Elvi o eli başka biriyle tanışırmışçasına sıktı. Bunun için de kendisiyle gurur duydu.

"Otur," dedi Fayez, onun için sandalye çekerek. "Ben de kaptanla kaynak sorunlarını konuşuyordum."

"Bu henüz ciddi bir mesele değil," dedi Elvi. "Ama olacak."

Holden iç geçirerek parmaklarını birbirine doladı. "Olaya müdahil herkes için adil bir sonuca varabileceğimizi umuyorum hâlâ."

Elvi kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. "Peki o nasıl olacak?"

Holden kaşlarını kaldırdı. Fayez kadına doğru eğildi.

"Biz lityum ve para gibi kaynaklar hakkında konuşuyorduk," dedi, sonra tekrar Holden'a doğru döndü. "Elvi ise sudan ve besin maddelerinden bahsediyordu. Farklı bağlamlar."

"Yeterince su yok mu?" diye sordu Holden.

"Var," dedi Elvi, yüzünün kızardığının anlaşılmamasını umarak. Tabii ki lityum madeni hakkında konuşuyorlardı. Elvi'nin bunu bilmesi gerekirdi. "Demek istiyorum ki, yeterince su var.

Besin maddesi de. Ama sorun da o sayılır. Bütünüyle yabancı bir biyosferin ortasındayız. Buradaki her şey, başa çıkmaya alışkın olduklarımızdan farklı. Mesela buradaki yaşam hakikaten yarı kiral[1] gibi gözüküyor."

"Cidden mi?" dedi Holden.

"Hiç kimse onun ne anlama geldiğini bilmiyor, Elvi," dedi Fayez.

Holden kibar davranıp onu duymamış gibi davrandı. "İyi de buradaki hayvanlar ve böcekler hep birbirine... eh, tanıdık gelmiyorlar ama gözleri falan var."

"Aynı seçilim baskısı altındalar da ondan," dedi Elvi. "Bazı şeyler iyi bir fikirdir, hepsi bu. Dünya'da gözler dört veya beş defa evrim geçirdi. Takatli uçuş en az üç defa. Çoğu hayvanda ağız, duyu organlarının yakınına yerleşti. Temel biyokimyasal farklılıklar göz önünde bulundurulduğunda büyük ölçekli morfolojik benzerliklerin derecesi, bunun böylesine harikulade bir araştırma fırsatı olmasının başlıca sebeplerinden biri. Buraya geldiğimizden beri eve gönderdiğim veriler bir nesillik araştırmayı körüklemeye yeter. Üstelik daha işin başındayım."

"Peki ya kaynak sorunu?" dedi Holden. "Hangi kaynaklara ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Ben ihtiyaç duyduklarımızdan bahsetmiyorum," dedi Elvi ellerini sallayarak. "*Olduğumuz* kaynaklardan bahsediyorum. Yerel çevrenin bakış açısıyla biz su, iyon ve yüksek enerjili molekül balonlarıyız. Buranın gözde lezzeti olduğumuz söylenemez ama bir şeyin bileşenlerimizden yararlanmanın bir yolunu bulması uzun sürmez."

"Bir virüs gibi mi?" diye sordu Holden.

"Virüsler bize burada gördüklerimizden çok daha fazla benzer," dedi Elvi. "Virüslerin nükleik asitleri vardır. RNA'ları da. Bizimle beraber evrim geçirirler. Buradaki bir şey bizi nasıl kaynak olarak kullanabileceğini çözdüğü zaman durum daha ziyade maden çıkarmak gibi olacak."

Holden'ın yüzü yılgın bir ifadeye büründü. "Demek maden çıkarmak," diye tekrarladı.

---

1 Bir molekülün düzlem simetrisine sahip olması ve bundan dolayı aynadaki yansımasıyla çakışmaması durumu. İnsan eli, kirallığa iyi bir örnektir. –*çn*

"Şimdilik üstünlük bizde, çünkü biz daha eski bir biyosferiz. Görebildiğimiz kadarıyla buradaki şeyler bir ila bir buçuk milyar yıl öncesine kadar evrim geçirmiyordu. Yarışa bu çocuklardan en az bir milyar yıl önce başladığımıza dair güçlü kanıtlara sahibiz. Ve stratejilerimizden bazıları onlara karşı işe yarayabilir. Yerlilerin kullandığı proteinlere karşı antikorlar oluşturabilirsek belki onlarla diğer herhangi bir enfeksiyon gibi mücadele edebiliriz."

"Belki de edemeyiz," dedi Fayez.

"Buralara gelmemin, bu işi kabul etmemin bir sebebi de onu *doğru* şekilde yapacak olmamızdı," diyen Elvi, stresinin sesine yansıdığını duyabiliyordu. "Kapalı bir çevremiz olacaktı. Bir *kubbemiz*. Gezegeni tetkik edecek, ondan ders alacak ve ona sağdulu davranacaktık. KİE buraya bilim insanları gönderdi. Kaçımızın sürdürebilirlik ve çevre koruması sertifikası var biliyor musun? Altıda beşimizin. *Altıda beş*."

Elvi'nin sesi artık amaçladığından daha yüksekti. El hareketleri daha sertti ve sözlerinde haklı bir öfkenin titreyişi gizliydi. Holden'ın gerçekdışı mavi gözleri onun üstündeydi ve adamın ilgisi somut bir varlıkmışçasına Elvi onun duyduklarını can kulağıyla dinlediğini hissedebiliyordu. Entelektüel açıdan neler olduğunun farkındaydı. Korkuyordu, yüreği sızlıyordu ve Reeve ile diğerlerini tehlikeye sürüklediği için vicdan azabı çekiyordu. Şimdiye kadar tüm bunları gözardı edebilmişti ama duyguları kabarıp taşmaya başlıyordu. Oturmuş, biyolojiden ve bilimden bahsediyordu fakat asıl söylemek istediği başkaydı. *Bana yardım et. Her şey ters gidiyor ve hiç kimse bana yardım edemez. Senden başka hiç kimse.*

"Ama geldiğiniz zaman burada zaten bir koloni vardı," dedi Holden. Sesi yumuşacıktı. "Hem de şirketlere –ve tabii hükümetlere– güvenmemek için birbirinden geçerli pek çok sebebi olan insanlarca kurulmuş bir koloni."

"Burası çok sakin ve güzel gözüküyor," dedi Elvi. "Öyle de. Ve bize daha önce hayal bile etmediğimiz şeyler öğretecek. Ama işi yanlış yapıyoruz."

Fayez iç geçirdi. "Elvi haklı," dedi. "Yani ben de herkes kadar lityumdan, ahlaki değerlerden ve meşruluktan bahsetmeyi severim. Ama Elvi yeterince yakından baktığımızda buranın ne kadar

garip bir yer olduğu konusunda yanılmıyor. Ayrıca dikkate almadığımız çok tehlikeli taraflara sahip. Dikkate almıyoruz, çünkü bilirsin işte, birbirimizi öldürüp duruyoruz."

"Sizi anlıyorum," dedi Holden. "Konuyu gözden geçirmem gerekecek. Önceliğim insanların birbirini öldürmesi. Fakat ikinize de söz veriyorum ki krizi kontrol altına alır almaz dışa kapalı, güvenli bir gezegensel kubbe yaratmayı listeye ekleyeceğim. Başa kim geçerse geçsin."

"Teşekkürler," dedi Elvi.

"Buradaki insanların çoğu iyi kalpli," dedi Fayez. "Şu Kuşaklılar var ya? Aylardır buradayız ve çoğunun canavar olmadığına yemin ederim. Sadece yeni bir sayfa açmanın iyi fikir olduğunu düşünmüş zavallı insanlar, hepsi bu. Ayrıca Kraliyet İmtiyaz çok ama çok sorumluluk sahibi bir şirkettir. Geçmişlerine bakarsanız ortalama bir okul aile birliğinden daha fazla rüşvete ve yolsuzluğa rastlamazsınız. Bu işi sahiden de doğru düzgün yapmaya çalışıyorlar."

"Biliyorum," dedi Holden. "Keşke öyle yapmalarının bir faydası olsaydı."

"Şey, Kaptan?" dedi kocaman bebek-adam.

"Amos?"

"Az önce BM'den sana yine bir sürü yasal ıvır zıvır gelmiş."

Holden iç geçirdi. "Hepsini okumam mı gerekiyormuş?"

"Sana zorla okutabileceklerini sanmam," diye cevapladı Amos. "Kasten görmezden gelmek isteyebileceğini düşündüm, o kadar."

"Sağ ol. Yani bir bakıma," dedi Holden, sonra tekrar bilim insanlarına döndü. "Korkarım bir müddet bürokrasiyle uğraşmam gerekecek. Ama geldiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim. Lütfen istediğiniz zaman benimle konuşmaktan çekinmeyin."

Fayez ayağa kalktı ve yarım saniye sonra Elvi de öyle yaptı. Holden sırayla her birinin elini sıktı, sonra da arka taraftaki bir odaya çekildi. Fayez kadınla beraber sokağa çıktı. Kapıdan geçtikleri sırada Hassan Smith ile tüfeği onları selamladı.

Güneş, oksijen mavisi gökyüzünde parlıyordu. Elvi yıldızın biraz fazla küçük, yaydığı ışık tayfının turuncuya doğru biraz fazla kayık olduğunu biliyordu ama artık ona alışkındı. Otuz sa-

atlik günlere ve civardaki tanıdık barakasına olduğu kadar. Fayez kadına ayak uydurdu.

"Evine mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Dönmem lazım," dedi Elvi. "Reeve'i görmeye geldiğimden beri oraya uğramadım. Tüm veri gruplarımın tamamlandığından eminim. Herhalde Dünya'dan gönderilmiş bir sürü kızgın mesaj beni bekliyordur."

"Evet, muhtemelen," diye karşılık verdi adam. "Peki iyi misin?"

"Bugün bana aynı şeyi soran üçüncü kişisin," dedi Elvi. "Bir sıkıntım varmış gibi mi davranıyorum?"

"Sayılır," dedi Fayez. "Biraz ürkmen çok doğal."

"Ben iyiyim," dedi Elvi. Holden'ın tuttuğu eli hâlâ biraz karıncalanıyordu. Orayı ovuşturdu. Sokağın sonunda başı öne eğmiş ve ellerini ceplerine sokmuş Kuşaklı bir kız hızla yürüyordu. Murtry ile Chandra Wei ellerinde tüfekleriyle arkada durmuş, kızı şüpheli gözlerle izliyorlardı. Düzlükten esen rüzgâr ara sokakların köşelerinde toz hortumları kaldırıyordu. Elvi barakasına gitmeyi hem istiyor hem de istemiyordu. Yerçekimi kuyusundan çıkıp *Edward Israel*'e, oradan da evine dönmek istiyordu ama dünyadaki tüm parayı verseler Yeni Cihan'dan ayrılmazdı. Çok ama çok küçük olduğu ve kafasının bir şeye çok fena bozulduğu bir zamanı hatırladı. Başını annesinin omzuna gömüp eve dönmek için ağlamıştı ama bunu söylerken zaten evindeydi. Şimdi de aynı durumdaydı.

"Bunu yapma," dedi Fayez.

"Neyi yapmayayım?"

"Holden'a âşık olma."

"Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok," diye çıkıştı Elvi.

"Öyleyse bunu *cidden* yapma," diyen Fayez alaycı bir kahkaha attı ve dönüp gitti.

On Dördüncü Bölüm: Holden

"Bu ilk koloni uzlaşma toplantısı," dedi Holden, masanın ucundaki kameraya bakarak. "Adım James Holden. Yeni Cihan kolonisi–"

"Ilus," diye onun sözünü kesti Carol Chiwewe.

"–koloni yöneticisi Carol Chiwewe tarafından temsil ediliyor. Kraliyet İmtiyaz Enerji ise güvenlik şefi Adolphus Murtry tarafından."

"Bu nasıl olabilir?" dedi Carol. Konuşurken meçhul bir yüz ifadesiyle Murtry'ye bakmıştı. Holden kadının çok iyi bir poker oyuncusu olabileceği hissine kapıldı.

Murtry kadına gülümseyerek karşılık verdi. Onun yüzü de bir o kadar meçhuldü. "Nasıl yani?"

"Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye çıkıştı Carol. "Burada ne işin var? Sen kiralık bir güvenlikçisin. Burada bulunmak için hiçbir yetkin–"

"Beni bu odaya siz koydunuz," dedi Murtry. "Koloni valisini öldürdüğünüzde. O olayı hatırlıyor musun? Kocaman bir patlama? Mekik falan düştü hani? Öyle bir şeyi gözden kaçırmak kolay değil."

Holden iç geçirdi ve konforsuz sandalyesinde arkasına yaslandı. İkilinin biraz didişerek içlerinde biriken zehri salmalarına izin verecek, sonra da yumruğunu masaya vurup görüşmeyi asıl konuya geri çekecekti.

KİE görüşmelerin mekiklerinde veya *Edward Israel*'de yürütülmesini teklif etmişti. Öylesinin bundan çok daha konforlu olacağı kesindi. Fakat koloni, görüşmenin İlk İniş'te düzenlenmesinde ısrar etmişti. Bu da vücudun şeklini alan jel dolu koltuklar yerine koloninin bulup buluşturduğu metal ve plastik

garabetlere oturmalarını gerektiriyordu. Masa bile dört ayak üstünde duran tutkallanmış karbon dokuma bir panelden ibaretti ve kullandıkları oda ancak o masa ile üç sandalyenin sığabileceği kadar büyüktü. Duvardaki küçük bir rafta kendi kendine tıslayan ve havaya buruk bir yanık kokusu salan bir kahve demliği vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Amos odanın tek kapısına yaslanıyordu ve yüz ifadesi bıkkınlığın öyle ötesindeydi ki uyuyakalmışa benziyordu.

"–kanıt göstermeden sonu gelmez suçlamalarla kendi *yasadışı* mülkiyet hakkı iddialarınızı–" diyordu Carol.

"Yeter," diye araya girdi Holden. "Her ikinizden de başka bir çıkış duymak istemiyorum. KİE'nin yetkilendirildiği bilimsel çalışmaları yürütmesine imkân tanıyacak ve aynı anda Yeni Cihan'a–"

"Ilus."

"–Ilus'a yerleşmiş insanların zarar görmemelerini sağlayacak bir tür uzlaşmaya aracılık etmek için hem BM'nin hem de DGİ'nin ricası üzerine buradayım."

"Ya KİE çalışanları?" diye yumuşak bir sesle sordu Murtry. "Onların zarar görmesine izin var mı?"

"Hayır," dedi Holden. "Hayır, yok. O yüzden son zamanlardaki olaylar ışığında bu görüşmelerin düsturu değişmiş bulunuyor."

"Holden geldiğinden beri tek bir kişinin öldürüldüğünü gördüm ve olayın sorumlusu sendin," dedi Carol, Murtry'ye.

"Koordinatör hanım," diye devam etti Holden, "KİE personeline başka bir saldırı düzenlenemez. Bu kural pazarlığa kapalı. Herkes güvende olduğunu bilmedikçe burada hiçbir anlaşmaya varılamaz."

"Ama bu adam–"

"Ve sen," diye sözlerini sürdürdü Holden, parmağını Murtry'ye doğrultarak, "bir katilsin ve uzayın yasaları olan bir bölgesine döndüğümüzde o yasaların elverdiği kadar yargılanmanı sağlamaya–"

"Böyle bir yetkin–"

"–kararlıyım," dedi Holden. "Bu da bizi müzakerenin ilk gerçek konusuna getiriyor. Bu seferin idari haklarının kimde oldu-

ğuna yönelik birbiriyle çelişkili iki iddia mevcut. Burada kuralların kim tarafından belirlendiğini saptamalıyız."

Murtry hiçbir şey demeksizin ceketinden esnek bir ekran çıkardı ve ruloyu masanın üstünde açtı. KİE'ye Yeni Cihan'daki bilim görevini veren BM sözleşme metni, ekrandan yavaşça geçmeye başladı. Carol alaycı bir homurtuyla ekranı güvenlik şefine doğru itti.

"Evet," dedi Holden. "BM'nin yasal düsturu bu bilim görevi süresince gezegenin kontrolünü KİE'ye veriyor. Fakat sözleşme yazılmadan önce Yeni Cihan'da –veya Ilus'ta– aylardır insanların yaşadığı gerçeğini gözardı edemeyiz."

"Hayır, edemeyiz," dedi Carol.

"O nedenle bir uzlaşmaya vararak," dedi Holden, "KİE'nin buraya yapmak için geldiği çalışmaları yapmasını sağlayacağız. Umudumuz o çalışmaların koloniciler de dahil herkese yarar sağlaması. Bu yeni bir dünya. Bilmediğimiz pek çok tehlike barındırıyor olabilir. Fakat bahsi geçen uzlaşma, evdeki hükümetlerin Ilus'a kendi kendini yönetme hakkı tanımak gibi nihai bir karara varabilecekleri ihtimalini de göz önünde bulundurmalı."

Amos alaycı bir homurtuyla kafasını kaldırdı. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra da tümden kapanırcasına tekrar yavaşça daraldı.

"Evet," dedi Holden, "olayın uzun ve sıkıcı açıklaması böyle. Kısa versiyonuysa şu: KİE'nin bilim yapmaya, kolonicilerin de hayatlarını yaşamaya devam etmesini istiyorum – tabii başka birileri öldürülmeden. Peki bunu nasıl gerçekleştireceğiz?"

Murtry arkasına yaslanıp sandalyesini iki ayağı üstüne kaldırdı ve ellerini başının arkasına alarak gerindi. "Eh," dedi, "medeni uzaya döndüğümüzde beni tutuklamayı planladığını ağzından düşürmüyorsun."

"Evet."

"Ama benim hesabıma göre şu âna kadar *koloniciler*"–sözcüğü aşağılayıcı bir üslupla telaffuz etti–"iki düzine cinayet işlediler."

"Faillerin kimliklerini tespit ettiğimiz zaman," dedi Holden, "onlar da yargılanmak üzere Sol'a geri dönecekler."

"Şimdi de başımıza dedektif mi kesildin?" diye alaycı bir dille sordu Murtry. Holden'ın sırtından garip bir ürperti geçti ve Miller her nasılsa ortaya çıkmış mı diye etrafına bakındı.

"Bence KİE güvenlik kuvveti benimle ve Bay Burton'la beraber çalışarak o suçları soruşturmaya devam etmeli."

"Durun bakalım," dedi Carol, ansızın sandalyesinde öne eğilerek, "bu herifin canı istediği gibi–"

"Yalnızca soruşturma diyorum. Burada mahkeme düzenlenemez; bu yüzden de koruyucu gözaltı haricinde hiçbir ceza verilemez. O da ancak benim özel onayımla."

"Senin özel onayınla mı?" dedi Murtry, kelimelerin tadına bakarcasına yavaş yavaş konuşarak. Adam gülümsedi. "Buradaki görüşmelere devam ederken ekibimin cinayetleri araştırmayı sürdürmesine izin verilirse, kendimizi koruma hakkımız elimizden alınmazsa ve aleyhlerinde kuvvetli kanıtlar bulunan kişilerin ileride yargılanacağı garanti edilirse bana hava hoş."

"Tabii ki hoş olacak!" dedi Carol. "Bizi öldürmek için tek ihtiyacı bir erteleme."

Holden bu söz üzerine kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Henüz kendi kendimize yeter durumda değiliz," dedi Carol. "*Barb* yörüngede bekliyor. Bize iticisinden şarj edilmiş enerji hücrelerinin yanı sıra ambarlarındaki tüm gıdayı ve tohumları gönderebilir, ama henüz burada ekin yetiştiremeyiz. Gerekli mikroorganizmalar toprakta bulunmuyor. Gıda stokuna, toprak zenginleştiricilere ve tıbbi malzemelere ciddi anlamda ihtiyaç duyuyoruz."

"KİE tüm bunları seve seve–" diye başladı Murtry.

"Fakat şimdiye kadar gördüğümüz en zengin lityum damarına sahibiz. Ve o cevherle diğer tüm ihtiyaçlarımızı satın alabiliriz. *Israel*, *Barbapiccola*'nın kalan madeni almak için mekik göndermesine izin vermiyor ve *Barb* yörüngeden ayrılmaya kalkarsa onu durdurma tehdidinde bulunuyor."

"Yeni Cihan'ın maden hakları sizin değil," dedi Murtry. "En azından BM aksini söyleyene kadar."

Carol avucuyla masaya vurdu; o küçük odada bir silah patlaması kadar yüksek bir ses çıktı. "Gördün mü? Bu bir bekletme taktiği. Murtry yeterince uzun bir süre cevherimizi gemiye götürmemizi engellerse o hakları kimin alacağının önemi kalmaz. Bize verilseler bile cevheri gemiye taşımakta o kadar geç kalmış oluruz ki onu pazara ulaştıramadan açlıktan ölürüz."

"Yani," dedi Holden, "hakların pazarlığı yapılırken cevheri *Barbapiccola*'ya yüklemek için izin istiyorsunuz."

Carol ağzını açtı, tekrar kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet," dedi kadın.

"Tamam," dedi Holden başını sallayarak. "Kulağa adil geliyor. Sonunda o cevheri her kim satarsa satsın onu taşıyacak bir nakil aracı gerekecek ve *Barb* bu iş için dört dörtlük."

Murtry omuz silkti. "Peki. Mekiğin inmesine ve cevheri yeniden nakletmesine izin vereceğiz. Fakat madencilik çalışmalarının benim için bir sakıncası var."

"Açıkla," diye tekrarladı Holden.

"Kazılarda patlayıcıdan yararlanıyorlar. Mekiği düşürmekte ve valiyi öldürmekte kullanılanla aynı tür patlayıcıdan. Bu insanların ona kısıtsız erişimi olduğu sürece gözetimimdekiler risk altında demektir."

"Peki çözümün ne?" diye sordu Holden.

"Erişimi kontrol etmek istiyorum."

"Yani çıkarmamıza izin vermeyeceğin cevheri taşımamıza izin vereceksin, öyle mi?" dedi Carol. "Tipik şirket safsatası."

"Öyle bir şey söylemedim," diye karşı çıkan Murtry, Holden'a kasten küçümseyici gelen bir *sakin ol* hareketiyle ellerini kaldırdı. "Kullanılmadıklarında patlayıcıların bizde kalmasını ve maden ekiplerinin ihtiyaç hâlinde onları imza karşılığı almalarını söylüyorum, o kadar. Böylece hiçbir şey kaybolup da daha sonra bir boru bombası olarak ortaya çıkmaz."

"Carol, bu fikir sana adil geliyor mu?" diye sordu Holden.

"Süreci yavaşlatacağı kesin ama pazarlık konusu yapılabilir," cevabını verdi kadın.

"Peki," diyen Holden ayağa kalktı. "Şimdilik burada duracağız. Yarın BM'nin koloni idaresi teklifini gözden geçirmek ve ayrıntıları belirlemeye başlamak için tekrar toplanırız. Ayrıca çevre kontrolü hakkında konuşmamız lazım."

"DGİ–" diye başladı Carol.

"Evet, Fred Johnson'ın tavsiyelerini aldım ve onlar da görüşülecek. Hafta sonu önce BM ile DGİ'ye revize edilmiş bir plan iletmek ve onlardan geribildirim almak istiyorum. Sizce de makul mu?"

Hem Murtry hem de Carol başlarını salladılar. "Harika. Varılan uzlaşmayı bu akşamki halk salonu toplantısında açıklarken ikinizin de yanımda yer almasını istiyorum. İlk iyi niyet ve dayanışma gösterimiz olarak."

Murtry ayağa kalktı ve ne kadına bakarak ne de el sıkışarak yürüyüp gitti.

İyi niyet ve dayanışma diye buna denirdi.

"Eee," dedi Amos, Holden o gece halk salonu buluşmasından çıktığında. "Nasıl geçti?"

"İşimi doğru yapmış olmalıyım," diye karşılık verdi Holden. "Herkes kızgın."

Samimi bir sessizlikle, tozlu sokakta bir müddet yan yana yürüdüler. Sonunda Amos tekrar konuştu. "Ne garip bir gezegen. Gece vakti bir ayın olmadığı açık havada yürümek dengemi bozuyor."

"Al benden de o kadar. Beynim Orion'u ve Büyükayı'yı bulmaya çalışıp duruyor. İşin daha da garip yanı, onları buluyorum."

"Buldukların onlar değil," dedi Amos.

"Farkındayım. Ama sanki gözlerim gerektiği gibi sıralanmamış yıldızları o düzene girmeye zorluyor."

Yine kısa bir sessizlik yaşandı. "Bu da bir metafor falan, değil mi?"

"Artık öyle."

"Sana bir bira ısmarlayayım mı?" dedi Amos, kantin kapısına vardıklarında.

"Belki daha sonra. Bir yürüyüşe çıkayım diyorum. Burada gece havası güzel. Bana Montana'yı hatırlatıyor."

"Tamam, sonra görüşürüz. Vurulmamaya veya kaçırılmamaya bak."

"Elimden geleni yaparım."

Holden attığı her adımda yerden toz kaldırarak yavaş yavaş yürüdü. Karanlıkta ışıldayan binalar gezegendeki tek insan yerleşimi, vahşi doğadaki yegâne medeniyetti. Holden onu arkasına alıp yoluna devam etti.

Loş ışıkları göremeyecek kadar kasabadan uzaklaştığı zaman yanında soluk mavi bir parıltı belirdi. Parıltı hem oradaydı hem

de değil. Etrafındaki havayı ışıklandırmasına rağmen hiçbir şey aydınlatmıyordu.

"Miller," dedi Holden, bakma gereği duymadan.

"Merhaba, evlat."

"Konuşmamız gerek," diye onun yerine tamamladı Holden.

"Bunu ne kadar çok yaparsan o kadar az komik oluyor," dedi dedektif, ellerini ceplerinden çıkarmaksızın. "Buraya beni görmek için mi geldin? Diğer sorunların düşünüldüğünde koltuklarım kabarmadı desem yalan olur."

"Diğer sorunlarım mı?"

"Evet. Birer yetişkin gibi davranmaya çalıştığın müstakbel cesetlerle dolu o gecekondu kasabası. Bu işin kansız bitmesi mümkün değil."

Holden kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bunu eski polis olarak mı söylüyorsun, yoksa tüyler ürpertici protomolekül kuklası olarak mı?"

"Bilmem. Her ikisi de," dedi Miller. "Bir gölge istiyorsan ışığa ve arada duracak bir şeye ihtiyacın vardır."

"Polisi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Kır saçlı, gıdılı adam tıpkı hayattayken yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı. "Yoksa benden beynini kullanarak bu maymunları bir parça nadir toprak uğruna birbirlerini öldürmekten vazgeçirmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Holden iç geçirdi. "Sadece tavsiye istiyorum."

"Tamam. Tabii. Murtry nihayet kendini hayatı boyunca hayalini kurduğu psikopatça şeyleri yapabileceği bir noktada bulan ruh hastasının teki. Yerinde olsam Amos'un onu vurmasını sağlardım. Carol ile toprak çiftçisi çetesi hâlâ hayattalar, çünkü ne kadar aptal olduklarını anlayamayacak kadar çaresizler. Muhtemelen bir yıl, bilemeden on sekiz ay içinde açlıktan ve bakteriyel enfeksiyondan ölecekler. Yakın dostların Avasarala ile Johnson eline kanlı bir bıçak tutuşturdular ve sana güvendikleri için böyle bir şey yaptıklarını sanıyorsun."

"En çok hangi yönünden nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Şapkamdan mı?"

"O da var tabii," dedi Holden. "Ama en çok, söylediğin her şeyden nefret etmeme rağmen bazen haklı çıkmandan nefret ediyorum."

Miller başını salladı ve gözünü gece göğüne dikti.

"Hudut daima kanundan önde gider," dedi Holden.

"Doğru," diye onayladı Miller. "Ama bu yer ilk geldiğinde de bir suç mahalliydi."

"Ağır mekiği bombalamak–"

"Onu demiyorum," diye sözünü kesti Miller. "Hepsini kastediyorum. Tüm yerleri."

"Son zamanlarda insanlardan sözlerine açıklık getirmelerini ister durur gibiyim."

Miller güldü. "Birilerinin o kuleleri ve yapıları inşa ettikten sonra öylece çekip gittiğini mi sanıyorsun? Tüm bu gezegen bir cinayet mahalli. Masasında sıcak yemek ve dolaplarında giysiler olan boş bir apartman dairesi. Senin anlayacağın tam bir Croatoa[1] boku."

"Hani ortadan kaybolan şu Kuzey Amerika göçmenlerinin–"

"Gel gör ki," dedi Miller onu duymazdan gelerek, "burada kaybolanlar var ya? Eli ayağına dolaşmış dangalak Avrupalılar değillerdi. Burada yaşayan şeyler, bizim bir mutfağı tadilata sokmamız gibi gezegenleri modifiye ediyorlardı. Yörüngede, fazla yaklaşırsa Ceres'i bile buharlaştıracak bir savunma şebekeleri vardı."

"Bekle, savunma şebekesi mi?"

Miller yine ona aldırış etmedi. "Boş bir apartman dairesi, kayıp bir aile... işte bunlar ürkütücü şeyler. Ama bu daha ziyade, içinde hiç kimsenin olmadığı bir askeri üs bulmaya benziyor. Savaş uçakları ve tanklar pilotları olmadan pistte öylece bekliyor. Nazar değmiş gibi. Burada *yanlış* bir şey olmuş. Senin asıl yapman gereken herkese buradan gitmelerini söylemek."

"Evet," dedi Holden, "tabii, hemen gider söylerim. Her iki tarafın da gönül rahatlığıyla nefret edebileceği üçüncü bir taraf, burada kimlerin yaşayacağı tartışmasının çok işine yarar."

"Burada hiç kimse yaşamıyor," dedi Miller, "ama cesetlerle oynayacağımızdan emin olabilirsin."

"O da ne demek?"

Miller şapkasını arkaya yatırıp yıldızlara baktı.

---

1 16. yüzyılın sonlarında Kuzey Amerika'da kurulan, daha sonra tüm sakinleri hiçbir iz bırakmaksızın ortadan kaybolan ünlü İngiliz kolonisi. –*çn*

"Onu aramaktan asla vazgeçmedim. Julie'yi kastediyorum. Öldüğünde bile, cesedini gördükten sonra bile asla vazgeçmedim."

"Doğru. Hâlâ ürkütücü ama doğru."

"Bu da onun gibi. Hoşuma gitmiyor ama bir şey olmadıkça uzanacağız da uzanacağız – ta ki tüm bunları kimin yaptığını bulana kadar."

"Peki ya sonra?"

"Sonra onu bulmuş olacağız," dedi Miller.

Holden'ın tanımadığı bir adam onu kasaba sınırında bekliyordu. Bir Kuşaklıya göre uzun boylu olan adam tıknaz ve kalın boyunluydu. İri ellerini tedirgince ovuşturuyordu. Holden elini silahının kabzasına atmamak için kendini kasten zorladı.

"Orada kaybolmuş olabileceğini düşündüm," dedi adam.

"Yok, her şey yolunda." Holden sağ elini uzattı. "Jim Holden. Tanışmış mıydık?"

"Basia. Basia Merton. Ganymede'den."

"Evet, hepiniz Ganymede'dendiniz, değil mi?"

"Sayılır."

Holden adamın konuşmasını bekledi. Basia yeniden ellerini ovuşturarak ona bakmakla yetindi.

"Eee," dedi Holden en sonunda. "Bay Merton. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oğlumu buldun. Şeyde... orada. Katoa'yı buldun," dedi Basia.

Arada bağlantı kurmak Holden'ın birkaç saniyesini aldı. "Ganymede'deki o küçük oğlan. Sen Prax'ın dostusun."

Basia tedirgin bir kuş gibi hızla başını salladı. "Oradan ayrılmıştık. Ben, karım ve diğer iki çocuğum. *Barbapiccola*'ya binme fırsatı yakalamıştık. Katoa'nın öldüğünü sanıyordum. Biliyorsun, hastaydı."

"Prax'ın kızı gibi. Bağışıklık sistemi çalışmıyordu."

"Evet. Ama biz gittiğimizde ölmemişti. Onu bulduğun laboratuvarda hâlâ hayattaydı. Oğlumu geride bıraktım."

"Belki," dedi Holden. "Emin olmanın yolu yoktu."

"*Ben* eminim. Eminim işte. Ama ailemi buraya getirdim. Onları güvende tutmak için."

Holden başını salladı. *Burası tahmin edemeyeceğin tehlikelerle dolu yabancı bir dünya. Üstelik size ait değil. Ve güvende olmak için buraya geldiniz, öyle mi?* diye eklemedi. Bu sözlerden fayda geleceğini sanmıyordu.

"Hiç kimse bizi buradan kovamaz," diye sözünü bitirdi adam.

"Bak–"

"Hiç kimse bizi buradan kovamaz," diye tekrarladı Basia. "Bunu sakın unutma."

Holden başını yine salladı ve az sonra Basia dönüp gitti. *O adam gezegendeki direnişin bir üyesi değilse bile en azından kim olduklarını biliyor*, diye aklından geçirdi. Gözünü üzerinde tutacağı biri daha çıkmıştı.

O sırada el terminali, bir gelen arama talebiyle öttü.

"Jim?" dedi Naomi. Sesinde bir kaygı tınısı mevcuttu.

"Buradayım."

"Aşağıda bir şeyler oluyor. Bulunduğun konumda dev bir enerji artışı var. Bir de... şey–"

"Evet?"

"Hareketlenme."

On Beşinci Bölüm: Havelock

Yeni Cihan yavaş yavaş tanıdık bir hava kazanıyordu. Gezegenin tek büyük kıtası ve uzun adalar zinciri her doksan sekiz dakikalık yörünge periyodunda bir *Edward Israel*'in altından geçiyor ve gezegen Havelock'un baktığı her seferde ona azıcık farklı bir görüntü sunmak için âdeta komplo kuruyordu. Gezegenin yer şekilleri onun gözünde asla resmi kayıtlara geçmeyecek adlar kazanmaya başlamıştı. En büyük güney adası Büyük Manhattan'dı, çünkü dış hatları ona Kuzey Amerika'daki o yarımadayı hatırlatıyordu. Köpek Kafası adaları gezegenin yegâne dev okyanusunun ortasına dağılmıştı ve Havelock gözlerini kıstığında bir İskoç çoban köpeğine benziyorlardı. Havelock'un Solucan Tarlaları diye düşündüğü şey aslında büyük kıtada yer alan, her biri Amazon'dan veya Nil'den daha uzun olan koskoca bir nehir ağıydı. Kuzeydeyse Hilal Kent, yani bir çizgi film ayına benzeyen devasa bir uzaylı harabeleri topluluğu vardı.

Ve orada, Havelock'un Tabak olarak adlandırdığı bej renkli düzlükte bir kaşıntının ilk lezyonuna benzeyen İlk İniş'in siyah beneği duruyordu. Benek ufacıktı fakat gemi geceleri üstünden geçerken tek ışık noktası oydu. Orada başka yerler ve ekosistemler, yapılacak başka keşifler ve tarih boyunca Dünya'da bulunandan daha çok doğal kaynak mevcuttu. Yüksek rakımlı ufacık bir çöl uğruna savaşıyor ve ölüyor olmaları çok tuhaf görünüyordu. Ve bir o kadar kaçınılmaz.

Murtry ekranda Havelock'un raporunu dinliyordu. Yerçekimi yüzünün şeklini değiştirmiş, yanaklarını ve gözlerini aşağı çekmişti. Aslında bu hâli ona epey yakışmıştı. Bazı insanlar bir yerçekimi kuyusuna aitti.

"Pierce ve Gillett'le bir hadise yaşadık, o kadar."

"O ikisi deniz biyolojisinde miydi?"

"Gillett öyle. Pierce toprakla uğraşıyor. Olay küçük bir ağız dalaşını geçmedi ama... eh, sinirler bozuluyor. Buraya çalışmak için gelen onca insan gemide mahsur kaldı. Sensör taramaları yapıp arada bir yüksek atmosfer sondası fırlatıyoruz ama bu, açık büfenin kokusunu almış aç insanlara kraker vermeye benziyor. İşler rayından çıkmaya başlıyor."

"Mantıklı," dedi Murtry.

"Üstüne üstlük sıfır g'den nefret ediyorlar. Otodoktor mide bulantısı ilaçlarını âdeta saçıyor. Artık o boku suya katmaya başlamadığımıza şaşıyorum."

Murtry'nin tebessümü baştan savmaydı. Havelock ikinci koloni fikrini açmak istedi. Belki ılıman kuşaktaki bir nehrin veya bir kumsalın yakınında bir şey. Mesela insanın hamak asabileceği türden bir yer. Bu hem sefer mürettebatına yapacak bir iş çıkarırdı, hem de başka birileri zarar görmeden gecekonducularla olan sorunun kendiliğinden çözülmesini sağlayabilirdi. Sözcükler Havelock'un dilinin ucuna kadar geldi fakat onları telaffuz etmedi. Nasıl bir argümanla karşılaşacağının farkındaydı. Bir tümöre henüz küçükken, yayılmasına fırsat vermeden müdahale ederdin. Havelock bunu patronunun sesinde bile seziyordu. O yüzden susup parmaklarını çıtlattı.

"Mekik?" diye sordu Murtry.

Havelock ofisin kendisi dışında boş olduğunu bilmesine rağmen arkasına bir göz attı. Konuştuğunda sesi daha alçaktı.

"İkmal programını aksattığı için biraz itirazla karşılaştım ama arkası çabuk kesildi. Mekiğin ambarını şarapnel niyetine yüksek yoğunluklu seramiklerle doldurmayı ve jeolojik tetkikten birkaç kalıp plastik patlayıcı eklemeyi düşündüm. Fakat mekiğin reaktöründen daha büyük bir patlamaya yol açacak bir şeyim yok. Yine de istediğin gibi tüm güvenlik önlemlerini devre dışı bıraktım. Donanımsal ve yazılımsal. Açıkçası artık her an infilak edebileceğini bilerek ona binmek biraz korkutucu."

"Ya kontroller?"

"Standart protokollerin tamamı silindi. Mekiği sadece sen veya ben uçurabiliriz. Başkaları için bir tuğladan farksız."

"Aferin."

"Kaptan Marwick bundan pek hoşnut değil."

"Nasılsa alışır," dedi Murtry. "İhtiyaç olup da elimizde bulunmayacağına elimizde bulunması ama ihtiyaç olmaması daha iyi."

"Geminin iticileri de var," dedi Havelock. "*Israel*'in kıçını *Barbapiccola*'ya çevirip motorları ateşlersek onu kül edebiliriz."

"Doğru menzilde *Rocinante*'yi de yok edebiliriz," dedi Murtry. "Tabii aynısını onlar da yapabilirler ve ellerinde füzeler var. Hayır, biz sadece beklenmedik olaylara hazırlanıyoruz. Bu da beni asıl konuya getiriyor. Sorunlarından birine çözüm buldum."

"Amirim?"

"Tüm o bıkkın bilim insanlarından bahsediyorum. Güvenlik ekibinden pek çok kişiyi kaybettik ve beklediğimden daha hasmane bir çevredeyiz. Biraz çapraz eğitim vermeni istiyorum."

"Yani onları güvenlik ekibine mi alayım?"

"Resmi bir şey değil," dedi Murtry. "Ama isyan teçhizatına aşina ve düşük yerçekiminde biraz pratik yapmış bir düzine adamımız olursa hislerim incinmez."

Havelock başını salladı. "Yani bir milis kuvveti."

"İlk İniş'te kontrolün fiilen bizde olduğunu gösterdim. Holden bir tür kahrolası Süleyman[1] olduğunu sanıyor. Şimdilik ona karşı çıkmıyorum ama zamanı gelince buraya adam çıkarmamız gerekebilir. Veya *Barbapiccola*'ya. Çıkarmazsak bana göre hava hoş ama elimde öyle bir seçeneğin de olmasını istiyorum. Bu işin altından kalkabilir misin?"

"Bana biraz zaman ver," dedi Havelock. "Bunun şirket prensiplerini biraz zorlamayı gerektireceğinden emin sayılırım. Genel merkez mesuliyet konusunda pek hassastır."

"Bizi cehennemin dibine yolladılar ve bir avuç gecekonducunun canımıza okumasına göz yumdular," dedi Murtry. "Genel merkezin ne düşündüğü pek umurumda değil. Bunun resmi bir uygulama olması gerekmiyor. Gerekirse bir kulüp kur. Ortak hobileri düşük g muharebe taktikleri olan birkaç kişi işte. Onlara birkaç tane boya tabancası üret. Zamanı geldiğinde hazır olmalarını sağla, yeter."

"İhtiyaç doğarsa diye."

"Evet," dedi Murtry, sarkık tam-yerçekimi tebessümüyle. "Aynen öyle."

---

1 10. yüzyılda yaşadığına inanılan bilgeliğiyle ünlü İsrail kralı. *–çn*

Aslında Havelock zamanını ana güvenlik ofisinde geçirerek Murtry'nin koltuğunda oturabilir ve onun çalışma masasını kullanabilirdi. Fakat bunun yerine nezarethanenin hemen yanındaki kendi tanıdık yerinde kalma eğilimindeydi. Kendi kendine bunun altında yatan nedenin tüm tercihlerinin ve erişim kodlarının oradaki sistemde zaten kayıtlı olması olduğunu söylese de gerçeğin daha derine indiğinin farkındaydı. Murtry bulunmadığı mekânlarda bile yer kaplamak gibi bir özelliğe sahipti ve Havelock amirinin ofisinde rahat etmezdi. O yüzden ikinci vardiya sona erdiğinde mühendislik çalışma grubunun şefi onu nezarethanede ziyaret etti.

Başmühendis Matthu Koenen ağarmış, fırçamsı kısa saçları olan ve boynunda sildirmekle uğraşmadığı bir doğum lekesi bulunan kalın bir adamdı. Havelock'un koltuğunun yanındaki boşlukta asılı dururken huysuz, öfkeli bir balerin gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak bilekleri bitişecek şekilde bacak bacak üstüne atmıştı.

"Uğradığın için sağ ol," dedi Havelock.

"Sorun mu var?" diye sertçe sordu Koenen.

"Hayır," dedi Havelock. Görevdeyken kullandığı hırçın tonu otomatik olarak sesine yansıtıyordu. "Senden bir takım kurmanı isteyecektim. Küçük grup taktikleri talimi için bir düzine kişi."

Başmühendisin kaşları çatıldı ve ağız çevresindeki çizgiler derinleşti. Havelock bakışlarını kaçırmadı. Çatık kaşlı bir ifadeden sinmeyecek kadar uzun yıllar boyunca Kuşak istasyonlarında polislik yapmışlığı vardı.

"Küçük grup taktikleri mi?"

"Sıfır g talimleri," dedi Havelock. "İsyan teçhizatıyla. Zihni ve bedeni formda tutmak için, hepsi bu."

Koenen gözünü Havelock'tan ayırmadan çenesini yukarı dikti. Bir Kuşaklı bunu asla yapmazdı. Havelock bu hareketin neden böylesine açık bir şekilde gezegen yüzeyinde yaşamış birine ait olduğundan emin değildi. Yine de onu güven verici buldu. "Askeri harekâttan mı bahsediyorsun? Bir saldırı mı bekliyoruz?"

Havelock koltuk kemerleri altında omuz silkti. Çarpışma koltuğu, yalpaları içerisinde birkaç milimetre oynadı. "Böyle bir seçeneğimiz olsun istiyorum," dedi, laf ağzından çıkana kadar Murtry'den alıntı yaptığını fark etmeksizin.

"İyi öyleyse. On bir kişi daha bulabilirim. Ne zamana kadar toplanacağız?"

"Bu iş ne kadar sürer?"

Koenen iki parmağının ucuyla el terminaline dokundu. *Onları hemen şimdi arayabilirim.* Havelock gülümsedi.

"Sabah yedide mekik hangarında buluşalım. Ekipmanları tek tek tanıtırım. Sonra da yakın bir geleceğe kadar her gün mesaiden önce bir saat talim yaparız."

"Programa eklerim."

Başlarıyla karşılıklı selamlaştılar ve başmühendis kendini merdivene doğru fırlatmak için ayağını hücrelerden birine dayadı. Havelock ani bir huzursuzluğa kapıldı. Unuttuğu bir şey vardı. Önemli bir şey.

Jeton düşünce homurdandı. "Başmühendis!"

Adam merdivenin oradan başını çevirip baktı. Vücudunun düzlemi çalışma masasına göre dikti ve beyni arada bir yaptığı gibi yukarıyı aşağıdan ayırmak için panikle çırpınırken Havelock denge algısını yitirdi. Şiddetli bir mide bulantısına kapılınca gözlerini yumdu.

"Evet?"

"Takımını kurarken," dedi Havelock sıkılı dişleri arasından, "Kuşaklılardan adam seçme."

Koenen ilk defa gülümsedi. Samimi görünüyordu. "Deme yahu," diye karşılık verdi.

Güvenlik şefi vekili olarak Havelock'un yemeklerini subay yemekhanesinde yemesi bekleniyordu. Bu bir gemiye süreklilik hissi veren, kurallara ve âdetlere uyulduğunu gösteren o küçük jestlerden biriydi. Üstelik bunun Havelock'a da yararları vardı. Subay yemekhanesinde yemek kuyrukları daha kısaydı, alkol servisi vardı ve duvar ekranı genellikle ilginç bir şeye ayarlıydı. O sırada konforsuz görünen gri bir takım elbise içindeki bir BM yetkilisi geniş, cam kaplı bir masanın üstünde ellerini kavuşturuyordu. Kameraman görüntüyü el terminallerinden de izlenebilecek şekilde çerçevelediği için adamın duvardaki suratı o kadar büyüktü ki Havelock yetkilinin yüzündeki gözenekleri ve Dünya'daki teknisyenlerin makyaj sürdükleri yerlerde bulunan çizgileri seçebiliyordu.

"Yeni bir altın çağın başındayız," dedi yetkili. "Bu durumun ölçeği muazzam. İlk taş el aletlerinden Ganymede'deki kubbelere kadar şimdiye dek yaptığımız her şeyi esasen tek bir gezegenin, yani Dünya'nın doğal kaynaklarıyla gerçekleştirdik. Evet, madenler ve nadir elementler bizi Mars'a ve Ay'a götürdü. Ve de Kuşak'a. Ayrıca altyapı ihtiyacı Jüpiter sistemini hayal ettiğimizden çok daha kapsamlı hâle getirdi. Fakat artık türümüzün tarihi boyunca olandan bir veya iki değil, tam *üç* büyüklük kertesi[1] yüksek bir yayılmaya bakıyoruz."

Havelock yemeğinin üstündeki folyoyu çıkardı. Hem dana eti hem de biberler sıfır yerçekimi için tasarlanmıştı: havada dağılmaya direnen fakat ağızda yumuşayıp hoş bir tat bırakan sert protein ve sebze parçaları. Bunlar bulamaç tüpleri kadar hijyenik değildi ama yemesi daha zevkliydi. Havelock ilk küpü ağzına attı. Küp onun salyasını emerek diline yapıştı. Dünya'daki kamera genç, ciddi yüzlü bir kadına kaydı.

"Peki ya protomolekülün tasarımcıları?" dedi kadın. "Onu ilk başta Phoebe'ye yollayan canlı türü?"

"O olayın üstünden milyarlarca yıl geçti," dedi takım elbiseli adam. "Sondalarımızdan hiçbiri, faal hâlde gelişmiş bir yaşam bulgusu tespit etmedi. Sadece harabeye benzer yapılara ve canlı biyosferler gibi gözüken oluşumlara rastladık. Açıkçası gördüklerim bazı günler nefesimi kesiyor."

Havelock su ampulünden birkaç yudum alınca, çiğnediği yiyecek sanayi tipi bir mutfak robotunda değil de normal bir mutfakta pişirilmişçesine ağız dolusu bir lezzet saldı.

"Peki mesele ne?" diye sordu kadın.

Mesele, buraya gelir gelmez yaptığımız ilk şeyin bir grup Kuşaklı teröriste gezegende hak iddia etmeleri ve bize ateş açmaları için izin vermiş olmamız, diye düşündü Havelock, paketten bir küp daha alırken. Ekrandaki BM yetkilisi ellerini kavuşturdu.

"*Daha şimdiden* bu sistemleri keşfetmek ve geliştirmek için yapılmış dört binden fazla başvuruyu değerlendiriyoruz. Bu işi doğru yapmak istiyorsak dikkatli davranmalıyız. Ayrıca DGİ'nin fırsattan yararlanarak gücünü artırmaya çalışması işimizi kolaylaştırmıyor."

---

1 Burada kastedilen, bir rakamın sağındaki sıfırlardır (geçitlerin erişim sağladığı sistemlerin sayısı bin kadar olduğu için). *–çn*

"Yavşak Kuşaklılar," dedi bir ses. Havelock dönüp baktığında, yanındaki boşlukta Kaptan Marwick'in asılı durduğunu gördü. Adamın kısa kesilmiş kızıl saçlarında ve sakalında Dünya'dan ayrılırken olduğundan daha fazla gri tel vardı. Havelock ona başıyla selam verdi.

"Size katılmamın bir mahzuru var mı, Bay Havelock?"

"Tabii ki hayır," dedi Havelock şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

Kaptan kendini masaya çekti ve bir çarpışma koltuğuna oturup kemerini taktı. Arkasındaki duvar ekranında kamera tekrar BM yetkilisinden onunla röportaj yapan kadına kaydı ama Havelock bu değişimi yalnızca ışık ve arka plandaki bir farklılık olarak algıladı. Dikkati Marwick'teydi.

"Yüzeyde işler nasıl gidiyor?" diye sordu kaptan, kendi yemeğini içeren kutuyu açarak. Kelimeler, kibar bir sohbetten daha fazla ağırlık taşımıyormuşçasına telaffuz edilmişti. Konuşma başka kişiler arasında geçseydi muhtemelen taşımazdı da.

"Raporları görmüşsünüzdür," dedi Havelock.

"Ah, raporlar. Onlar daha çok gelecek kuşaklar ve mahkemeler dikkate alınarak yazılır. Yine de tam arabulucu çıkageldiği sırada ortak dostumuz Bay Murtry'nin böylesine katı bir tutum takınması beni şaşırttı."

"Durum bunu gerektirdi," dedi Havelock. "Ölçülü ve sabırlı davranmaya zorlandığımız için aşağıda pek çok iyi adam kaybettik."

Marwick herhangi bir anlama yorulabilecek bir mırıltı çıkardı ve yemeğinden biraz yedi. Gözleri Havelock'un sol omzunun gerisindeki bir şeye odaklandı.

"Zaten burada nispeten güçlü bir konumdayız, değil mi?" dedi Marwick. "Umarım gezegendeki dostumuz bunun daima böyle olmayacağını aklında bulunduruyordur."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Eh, açık konuşmak gerekirse ben esasen seferi kuvvetin bir parçası değilim, öyle değil mi? Benim egemenlik alanım *Israel.* Kaptanlık rütbemi kullanarak genel merkezin benden istediği taleplerde ve ricalarda bulunurum, yine de işin doğrusu ben altı üstü bir kamyon şoförüyüm. Fakat zamanı gelince kamyonumu

tekrar geçide sokacağım ve öteki tarafta Fred Johnson ile iyi silahlanmış üssü bekliyor olacak. Onun bana her şeyden önce vurulacak bir hedef gözüyle bakmamasını yeğlerim."

Havelock kaşlarını çatarak lokmasını yavaşça çiğnedi. Çenesi donuk bir öfkeyle kasılıyordu. "Kurallara uyan taraf biziz. Bilim ekipleriyle ve hava sızdırmaz bir kubbeyle buraya geldik. İniş platformumuzu inşa etsinler diye kolonicileri tuttuk ve onlar bizi öldürdüler. Burada iyi adamlar biziz."

"Etik açıdan haklı olmak harika bir durumdur," dedi Marwick, hemfikir olurcasına. "Ama bir füzeyi durdurmaz. Bir gauss mermisinin rotasını da değiştirmez. Ortak dostumuz o gezegende akıbeti buradan çok ötelere uzanacak şeyler yapıyor. Ve ben de dahil aramızda bir gün eve dönmek isteyenler var."

Marwick yemeğinden bir lokma daha aldı, esefli bir tebessüm etti ve Havelock bir şey demişçesine baş salladı. Çarpışma koltuğunun kemerlerini çözdü.

"Bu küçük kutular vücudu ve ruhu ayakta tutsa da yiyeni gerçekten tatmin etmiyor, değil mi? Gerçek bir biftek için sol taşağımı feda ederdim. Eh, sizinle konuşmak bir zevkti, Bay Havelock. Her zamanki gibi."

Havelock başını salladı ama göğsündeki öfke, asabiyet ile hiddet arasındaki o tırtıklı kenarda yalpaladı. Böyle hissetmesinin en azından kısmi bir sebebi, yer değiştirseler Murtry'nin de aynı şekilde tepki verecek olmasıydı. Yine de bunu bilmek Havelock'un duygularını değiştirmiyordu. El terminali öttü. Başmühendis Koenen bir mesaj yollamıştı. Güvenlik şefi vekili ekrana dokunarak mesajı açtı.

takımı kurdum. çocuklardan biri kulübe küçük bir logo hazırladı. moralleri yüksek tutmak için.

Havelock resmi gözden geçirdi. Karakalemle çizilmiş basık ve yüz hatlarından yoksun bir erkek suretiydi. Havaya kaldırdığı yumruğu kafasından daha iriydi. Bu, Dünyalı vücut tipinin olduğu kadar şiddetin de bir karikatürüydü. Havelock cevap yazmadan önce ona uzun uzun baktı.

harika görünüyor. benim için de bir tane basmayı unutmayın.

On Altıncı Bölüm: Elvi

"*Hareketlenme* derken?" diye sordu Elvi.

"Enerjideki ani artışı görmemizin ardından," dedi Holden, "*Rocinante* bölgede bir tarama yaptı. Hatta birkaç tane."

Elvi adamın uzattığı el terminalini aldı. Ciddi bir tavır takınmaya, etkilenmiş gibi gözükmemeye çalıştı. Tanrı aşkına, o ciddi bir soruyla karşı karşıya kalan bir bilim insanıydı; ailesinin ortak yayınına katılıp coşkuyla James Holden'ın evlerine uğradığını anlatan küçük bir kız değil. Terminaldeki resimler arasında gidip geldi. İnsan beyinleri hareket görmek için programlanmıştı; bu yüzden resimler arasında hızla geçiş yaptığında değişen gölgelerin tespiti kolay oldu.

"Bir şey hareket ediyor," diye doğruladı. "Ne olduğunu görebiliyor muyuz?"

"Henüz yukarıda fazla sayıda imgeleme uydusu yok," dedi Holden. "*Roci* yer görüntülemekten çok gemiden gemiye muharebe için tasarlandı."

Güneş sisteminin herhangi bir yerinde durum böyle olmazdı. Orada öylesine ince duyarlılığa sahip o kadar çok kamera vardı ki birileri görmek istediği sürece Neptün'ün yörüngesi dahilindeki hiçbir şey gözden kaçamazdı. Bu, evden ne kadar uzakta bulunduklarının ve gündelik yaşama dair aksiyomlardan ne kadar çoğunun burada geçerli olmadığının bir diğer hatırlatıcısıydı.

"*Israel* ne görüyor?" diye sordu kadın.

"Bizden çok daha net gördüğü bir şey yok," dedi Holden. "Bu yüzden gidiyoruz. Motorlu araç menzilinin hemen içinde. Oraya varmamız bir günün büyük bölümünü alacak."

"Neden?" diye sordu Elvi. "Oldukça iri olduğu belli ama ok-

yanusta ve daha soğuk çevrelerde zaten çok sayıda büyük organizma vardır."

"Organizmalar enerji artışına sebep olmaz," dedi Holden. "Bu gezegende türlü türlü şey hareket ediyor. Hem de sürekli. Ama bu daha yeni başladı."

Elvi resme dokunarak gölgeler bulanıklaşana kadar onu yakınlaştırdı.

"Haklısın. Gidip kontrol etmemiz lazım," dedi. "Durun aygıtlarımı getireyim."

Bir saat sonra yanında Fayez'le beraber üstü açık bir yük aracının kasasındaydı. Holden önlerindeki yolcu koltuğunda otururken Chandra Wei aracı sürüyordu. Wei'nin yanında, beklenmedik bir şiddetle karşılaşırlarsa kolay erişebileceği bir yerde habis görünümlü bir tüfek sarsılıyordu. Yük aracının motorları uğulduyor, tekerlekler rüzgârın süpürdüğü çöldeki taşlara sürtüyordu.

"Sudyam niye gelmedi?" diye sordu Elvi, yük aracının ve rüzgârın arasında sesini duyurabilmek için bağırarak.

Fayez onun omzuna doğru eğildi. "Wei işler ters giderse ekzobiyoloji çalışma grubundan birinin hayatta kalmasının iyi olacağını düşündü."

Elvi gözlerini kocaman açtı ve sürücü koltuğundaki kadına şöyle bir baktı. "Sahi mi?"

"Tabii o bunu daha yumuşak bir dille ifade etti," dedi Fayez.

İlk İniş'ten çıktıklarını gösteren bir sınır çizgisi, çit veya yol yoktu. Onlar ilerledikçe taş-toprak tepeler yükselip alçaldı, araziye tutunan ota ya da mantara benzer organizmalar yük aracının tekerlekleri altında ezildi. Elvi'nin gözünde Yeni Cihan'ın simgesi hâline gelen harabeler yavaş yavaş incelip küçüldü ve görüş alanından çıktı. Elvi başını yük aracının devrilme çubuğuna dayayarak topraktaki sarsıntıların kafatasına yansımasına müsaade etti. Wei başını çevirip arkasına göz attığında Elvi ona gülümsedi. Yüksek lisans okulunda çıktığı yüz farklı saha gezisinin anılarıyla bedeni bira ve hintkeneviri arzuluyor, asıl işin tasasıyla içi içini yiyordu. Haftalardır her gün insanlığın daha önce hiç karşılaşmadığı yeni organizmalar veya bilimsel gerçekler bulmuştu ve şimdi muhtemelen daha bile yabancı olan bir

şeyin yanına gidiyordu. Hiç kimse *protomolekül* sözcüğünü kullanmamıştı ama iması çimento kadar yoğundu. Hayvanlar enerji artışına sebep olmazdı. Uzaylılar olurdu.

Tepelerindeki geniş, parlak gökyüzünde yüksek irtifa rüzgârları dev bir yeşil-pembe bulutu ince demetlere ayırdı. Ay'daki spekülasyonlara göre, bulutların tuhaf renkleri içlerinde bir organizmanın, kendi minerallerini göğe çıkaran ve somon balıklarının üreme havuzlarında kullandığı gibi buğu kullanan bir şeyin bulunduğu anlamına geliyordu. Tabii bu yalnızca bir hipotezdi. Gerçek bundan bin kat daha garip olabilirdi. Tıpkı bütünüyle alelade olabileceği gibi. Elvi parlak bulut yapağısının uzamasını ve güneşi biraz fazla yavaşça geride bırakmasını seyretti. Fayez el terminaline harıl harıl bir şeyler giriyordu. Wei yüzeye indiğinden –diğer bir deyişle Reeve ile diğerleri ortadan kaybolduğundan– beri onda huya dönüşen bir dikkat ve yoğunlukla aracı sürüyordu.

Elvi gözünü karartarak bilinmeyene gidebilmesinin, yerel tehlikelere dair hiçbir fikri olmaksızın bir gezegende dolaşabilmesinin ne anlama geldiğini merak etti. Onu asıl korkutan, İlk İniş'teki insanlara yönelik düşünceleriydi. Yeni Cihan'ın tehlikeli, vahşi ve meçhul bir yer olması doğaldı. Gezegen beklentilere karşılık veriyordu, o kadar. İnsanların yarattığı tehlikeler daha beterdi, çünkü Elvi o tehlikeleri öngörememişti. Bu yüzden gelecek sefer de öngörememekten korkuyordu.

Fayez elini omzuna koyana ve onu nazikçe sarsarak kendine getirene dek uyukladığının farkında değildi. Adam yukarıyı işaret etti. Göğün mavisi, Venüs'ün Dünya'dan göründüğü hâlini andıran parlak bir noktayla aydınlanıyordu. Batıya doğru sürüklenen noktanın parlaklığı yavaş yavaş artıyordu. Peşinde bıraktığı ince beyaz kuyruk, organik bir şekilde kıpırdanan gökyüzündeki yegâne düz çizgiydi. Bir mekik. Elvi kaşlarını çattı.

"Mekiğin gelmesini bekliyor muyduk?" diye sordu.

"O bizim mekiğimiz değil," yanıtını verdi Fayez. "*Barbapiccola*'nın. Kazı çalışmaları tekrar başladı."

Elvi başını iki yana salladı. Aptalca, basiretsizce hatalar art arda sıralandıkça her biri kaçınılmaz gözüküyordu. Koloni çıkardığı cevheri satacak, avukatlar tutacak, anlaşmalar yapacaktı.

Kapsama kubbesi asla kurulmayacaktı. Temiz, düzgün bir biyoloji olması gereken şey *şunu düzelt, bunun yabancı maddelerini arıt* şeklinde bir sovtaj işi olup çıkacaktı. Fayez kadının aklından geçenleri biliyor gibiydi.

"Hiçbir araştırma protokolü, denek nüfusla temastan sağ çıkamaz," dedi adam. "Bu sadece burada değil, her yerde geçerli."

Yük aracı önündeki binlercesine benzer bir diğer yükseltiyi aştığında güneş yarım karış kadar ufka batmıştı. Wei frene basıp motorları susturdu. Fayez dirseklerini devrilme çubuğuna dayayarak koltuğunda doğruldu. Holden bıyık altından bir küfür etti.

"Eh," dedi Fayez huşu dolu bir sesle. "En azından bulmak zor olmadı."

Yaratık iki tepenin arasındaki göçüğe çökmüştü. Dev kabuğu Elvi'nin harabe duvarlarında gördüğü sedefli beyazdı ama mimari hiçbir tarafı yoktu. Böceğimsi bir şekli ve sıkı toprağa zayıfça baskı yapan bacak benzeri iki adet eklemli uzantısı vardı. Sırtından çıkıntı yapan daha büyük iki uzuvdan biri gri ve parçalı olup dış iskeleti tozdan başka hiçbir şey içermezken, diğeri hantalca sağa sola savrulmaktaydı. Karnındaki beş siyah daire gözleri andırmasına rağmen dönüp onlara odaklanmamıştı – en azından Elvi'nin kestirebildiği kadarıyla.

"Bu da ne?" diye sordu Wei. Elvi kadının tüfeğini eline almış olduğunu fark etti. Bunun gerçekleştiğini görmemişti.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Ben gördüm," dedi Holden. "Onların makinelerinden biri. Protomolekülü her ne tasarladıysa halkalar arasındaki istasyonda bunun gibi... şeyler tutuyordu. Ama onlar daha küçüktü. İçlerinden birinin bir insanı öldürdüğüne tanıklık ettim."

"Yani bana," dedi Wei ölçülü ve soğukkanlı bir sesle, "bu şeyin bir iki milyar yıl yaşında olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tahminimce," dedi Holden.

Fayez alçak bir ıslık çaldı. "Sonsuza dek var olan ölü değildir.[1] Ya da onun gibi bir şey işte."

Çöl canavarı bacaklarını aheste aheste oynatarak sarhoşça kı-

1 H.P. Lovecraft'in "The Nameless City" (İsimsiz Şehir) adlı öyküsünden bir alıntı. *–çn*

pırdandı. İşler durumdaki tek kolu onlara doğru kıvrıldı, sonra yere yığıldı. Tekrar kaldırmaya çalıştığı vücudu sarsılarak yerinden kaydı.

"Bakın," dedi Elvi. "Orada."

Tepeler arası vadinin tabanındaki tesviye eğrisi boyunca tüm taş yüzey tertemiz süpürülmüştü. O mantar benzeri otlardan eser kalmamıştı. Kertenkele ve kuşlardan da. Sanki dev bir el koskoca bir süngerle araziyi silmişti. Elvi artık nereye bakacağını bildiği için yaratığın bacaklarının yerel canlıları yerden alıp karnındaki ufacık, kitinimsi deliklere beslediğini görebiliyordu.

"O şey... yemek mi yiyor?" dedi kadın.

"İstasyondayken," dedi Holden, "askerler yaratıklardan birini el bombasıyla öldürmeyi denediler. Makineler bombayı atan adamı öldürüp cesedinden faydalandılar. Onu oracıkta işlemden geçirdiler. Adamı bir macuna dönüştürdüler ve hasarı onarmakta kullandılar."

"Mantıklı," dedi Elvi. "Protomolekül Eros olayında da biyolojik sistemleri tadil etmişti."

"Beğenmenize çok sevindim, Doktor Okoye," dedi Wei alaycı bir dille. "Bilimsel bir bakış açısından, bu şey sefer için bir tehlike yaratır mı?"

"Tabii. Belki," dedi Elvi ve Holden gırtlağından bir gurultu çıkardı. Yaratık ileri doğru yalpaladı, dengesini kaybetti ve kendini geriye attı. Ona bakmak kırık bir oyuncağı veya araba altında kalıp henüz ölmemiş bir köpeği izlemeye benziyordu. Büyüleyici olduğu kadar korkutucuydu ve Elvi gözünü bir türlü ayıramıyordu.

"Sanırım artık buradan gitmeliyiz," dedi Holden. Duyduğu korku sebebiyle kelimeler ağzından hızlı hızlı çıkıyordu. "Hemen şimdi. Daha sonra değil."

"Buraya öylece çekip gitmek için gelmedik," diyen Wei, tüfeğinin dipçiğini omzuna dayadı.

"Sen ne halt ediyorsun!" diye bağırdı Holden. "Macundan bahsettiğimi duymadın mı?"

Wei cevaben ateş açtı. İzli mermiler havada parlak kırmızı çizgiler bıraktı ve küçük patlamalar çarptıkları her yeri ışığa boğdu. Yaratık kolunu savurarak geriye doğru tökezledi fakat Wei ilk

şarjörü bittiğinden cebinden bir yenisini çıkardı ve ateşe devam etti. Yaratık önce ona yaklaşmaya, sonra da ondan uzaklaşmaya çalıştı. Böğründeki yaralardan yeşil-gri bir sıvı boşalmaktaydı. Tüfeğin takırtıları sağır ediciydi.

Yaratık son bir kez yalpaladı ve tiz, surat ekşiten bir sesle uludu. Sonra da bacakları açık hâlde sıvı birikintisinin içine yığılıp kaldı. Wei tüfeğin namlusunun yavaşça yere doğru alçalmasına izin verdi. Başını Holden'a çevirdiğinde bakışları sertti. Holden elleriyle ön paneli kavramıştı; parmak eklemleri bembeyaz, yüzüyse kül gibiydi.

"Umarım bu sizin için bir sorun oluşturmamıştır, bayım," dedi kadın.

"Sen kahrolasıca aklını mı kaçırdın?" dedi Holden yüksek ve tiz bir sesle. "O şey seni öldürebilirdi!"

"Evet, bayım," dedi Wei. "Zaten onu bu sebeple öldürdüm."

"Nereden biliyorsun?" dedi Holden sesini yükseltmeyi sürdürerek. "Emin misin? Ya tamamen ölmemişse? Onu... yaksak falan olur mu?"

Wei gülümsedi.

"Evet," dedi. "Evet, olur."

Bir saat sonra güneşin kıpkırmızı diski ufka dokundu. Leşin etrafında dans eden alevler bir şenlik ateşinden daha yükseğe çıkıyordu. Yağlı siyah dumanlar döne döne bulutlara doğru yükseliyor, sanki tüm dünya katalizör kokuyordu. Wei yük aracının kasasından küçük bir çadır almış, Fayez'de onu kurmuştu. Elvi güneşin ve ateşin ısısını yüzüne yiyerek ayakta bekliyordu. Uzun bir gece olacaktı. Burada tüm geceler öyleydi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Fayez.

"İyiyim. Ama keşke birkaç numune alsaydım."

Yangının ortasında yaratık parıldıyordu. Akkor hâldeki kabuğunda eklemlerinden dışa doğru yayılan ince çatlaklar belirmeye başlamıştı. Kendince bir güzelliği vardı ve onun yok olduğunu görmek Elvi'yi hem üzüyor hem de rahatlatıyordu. Bu alışık olduğu bir duygu karışımı değildi.

Wei gece boyunca nöbet tutmalarında ısrar etti ve Holden onlardan ilkini tutmaya gönüllü oldu. Adam Elvi'nin *Rocinante* kaptanı James Holden'dan beklemeyeceği bir şekilde huzursuz,

hatta savunmasız görünüyordu. Elvi başını dışarıda tutarak çadırında uzanıyor, Fayez hemen yanında horluyordu. Üstünde ince bir battaniyeyle yük aracının kasasına kıvrılıp yatmış olan Wei taş kadar sessizdi. Elvi dışarıdaki Holden'ı seyredip kendi kendine mırıldanmasını dinledi; insanlıkla ilgisi olmayan koskoca gezegendeki yalnız bir insanın sesiydi bu. Uyku bir türlü bastırmadı. İki saatin ardından Elvi pes etti, rahatsız yatağından kalktı ve gidip adamın yanına oturdu. Mehtapsız dünyalarında görünen tek şey uzaylı yaratığın sönmekte olan ateşinin turuncu parıltısı ve yıldızlardan gelen gümüşi renkte ince bir ışık çizgisiydi. Bunlar Holden'ı birkaç hat ile bir kütle ve sıcaklık yumağına kadar indirgemekteydi.

"Uyuyamadım," dedi Elvi.

"Ben de uyuyabileceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdi adam. "O şeylerin beni bu kadar korkutmasından nefret ediyorum."

"Böyle demene şaşırdım."

"Ondan zevk alacağımı mı sanıyordun?" Elvi adamın tebessümünü duyabiliyordu. Çok üzerlerinde, kayan bir yıldız gökyüzüne parlak bir çizgi çekti ve kayboldu.

"Erkeklerin duygularını itiraf etmelerine alışkın değilim," dedi kadın. "Salgın başladığında Eros'taydın, değil mi? O olaydan sonra hiçbir şeyin seni korkutabileceğini sanmazdım."

"Bu iş öyle yürümüyor. Eros'tan sonra her şeyden korkar oldum. Hâlâ sakinleşmeye çalışıyorum." Holden gevrek gevrek güldü. Tekrar konuştuğunda sesi ciddileşmişti. "Sence o şey bir makine miydi? Yoksa bir hayvan mı?"

"Öyle bir ayrım yaptıklarını sanmam."

"Tasarımcıları mı kastediyorsun? Onların herhangi bir şeye ne gözle baktıklarını kim bilebilir ki?"

"Ah, bazı şeyleri kestirebiliyoruz," dedi Elvi. "Nelere önem verdikleri, neler tasarladıklarında gizliydi. Bir bakıma hâlen öyle. Kendini kopyalamanın gücüne saygı duyduklarını ve ondan faydalanmayı öğrendiklerini biliyoruz."

Elvi adamın kendine doğru döndüğünü görmekten çok hissetti. Yanında bir erkekle beraber karanlık bir vahşi doğada bulunan bir kadın olduğunun gayet farkındaydı. Bu, engin geceye mahrem bir hava katıyordu.

"Bunu nereden biliyoruz?" diye sordu Holden.

"Protomolekülü yolladıkları yerden," dedi kadın. "Evrendeki bazı şeyler oldukça tutarlıdır. Elementler her yerde aynıdır. Karbon daima karbondur. Nitrojen daima nitrojendir. Aralarında aynı bağları kurarlar ve aynı yapıları inşa edebilirler. Tetkik ettiğimiz her sistemde organik kopyalayıcılar yaratabilme ihtimali olan en az bir gezegen mevcut."

"Organik kopyalayıcılardan kastın DNA'lı şeyler mi?"

"Veya DNA gibi davranan şeyler. Protomolekülün yaratıcıları her ne biçimde olursa olsun o temel biyolojik kopyalayıcıları kullanacak köprü inşaatçıları yolladılar. Bu inşaatçılar bir biyosferi alıp devasa şebekeli bir fabrikaya çevirme becerisine sahip. Muhtemelen öyle yayılıyorlardı – oralara ulaşmalarını sağlayacak şeyleri inşa etmekte kullanılabilecekleri yerleri hedefleyerek. Ayrıca sahiden de çok uzun zaman ayakta kalacak yapılar inşa ettiler. Anlaşılan galaktik kolonileşme konusunda uzun vadeli bir bakış açısına sahiptiler."

Elvi arkasına yaslanarak ellerini yük aracının kaputuna dayadı. Holden'a uzanmasa da parmaklarını o karanlıkta kazara onunkilere sürtebilecekleri bir yere koyuyordu. Kuzeyde küçük bir hayvan yüksek ve cıvıltılı bir sesle öttü.

"O şey milyarlarca yıldır oradaydı," dedi Holden. "Bizse onu bir tüfekle ve biraz beyaz ispirtoyla öldürdük."

"Kendimizi haklı çıkarmamız gerekirse, pek sağlıklı görünmüyordu. Ama evet. Bizim kadar gelişmiş veya saldırgan bir şey beklemediği belliydi. Yaratıcılar milyarlarca yıl ayakta kalan yapılar inşa ettiler. Harabeler. O şey. Halkalar. Tümü."

"Bazen kulağa tanrı gibi geliyorlar. Kızgın, kindar tanrılar ama yine de tanrılar."

"Hayır," dedi Elvi. "Sadece anlamadığımız ve kendilerince kısıtlamalara sahip organizmalar. Tıpkı bizim gibi kendi ekosistemlerinde uzmanlaşmışlardı. Tarih boyunca yalnızca tek bir taneye sahip olduysan bin üç yüz gezegen sana fazla gözükebilir fakat yalnızca galaksimizde bulunanlarla bile kıyaslandığında bu sayı okyanustaki bir damladan ibaret."

"Onlar daha fazlasına sahiptiler."

Elvi soru sorarcasına küçük bir ses çıkardı.

"Daha fazlasına sahiptiler," diye tekrarladı Holden. "Ama bir şey onlara saldırdı ve o şeyi durdurmaya çalıştılar. Güneş sistemlerini bütün bütün yaktılar. Hem de pek çoğunu. Bu işe yaramayınca da tüm şebekeyi kapattılar. Kendilerini karantinaya aldılar ve yine de öldüler."

"Bunu bilmiyordum."

"Kendi gözlerimle gördüm. Yani bir bakıma. Eskiden tanıdığım bir adam konuyla ilgileniyor."

"Onunla konuşmak isterdim," dedi Elvi.

"Tahmin ettiğin kadar faydalı biri değil."

Wei uykusunda kıpırdandı. Elvi pek yorgun olmamasına rağmen esnedi.

"Neden uyandı ki?" dedi Holden, başıyla uzaylı leşini işaret ederek. "Bizim yüzümüzden mi? Burada olduğumuzun farkında mıydı?"

"Belki," dedi Elvi. "Belki de belirli aralıklarla faaliyete geçip tekrar duruyorlar. Şimdiye kadar sadece bir tane gördük. Başka bir sürü olabilir ve onları görmek olağan hâle gelebilir. Tabii sayıları az da olabilir ve bu ender bir olay hâline gelir. Veya birden fazla yoktur. Henüz yeterli veriye sahip değiliz."

"Sanırım haklısın. Yine de burada neler olacağını bilmek isterdim."

"Ben istemezdim. Hayatımın öyle büyük bir bölümü hayal ettiğimden daha iyi geçti ki sürprizlerden hoşlanır oldum. Kano'da lisans eğitimimi alırken kariyerim boyunca Europa'da çevresel tahliller yapacağımı sanıyordum. Fakat yolum buraya düştü."

"Kano mu?"

"Küçükken Batı Afrika Müşterek Çıkar Bölgesi'nde epey zaman geçirdim. Kuzey Nijerya. Üniversite eğimi için oraya geri döndüm."

"Sahi mi?" dedi Holden, coşkulu bir sesle. "Babalarımdan birinin ailesi Nijerya'daydı."

"Biri mi?"

"Birkaç babam vardı," dedi Holden. "Genişletilmiş ebeveyn grubu."

"Ah. Onları duymuştum."

"Büyük bir çekirdek ailen ve *dev* bir büyük ailen oluyor. Seninle kuzen bile çıkabiliriz."

"Umarım değilizdir," dedi Elvi gülerek. Hemen sonrasında bu sözleri geri alabilmeyi diledi. Sessizlik felaketti. Holden'ın yüzünü açıkça göremese de hayal edebiliyordu. Şaşkınlık. Utanç. Elini geri çekip kucağına koydu.

"Ben–" dedi Holden.

"İstersen nöbetini ben devralabilirim," dedi Elvi. Sesindeki hafiflik kendi kulağına bile zoraki geliyordu. "Zaten bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Bu... çok iyi olur," dedi Holden. "Teşekkürler."

"Aman Fayez'e dikkat et. Hep battaniyeleri çalar."

James Holden yük aracının üstünden kayarak indi. Elvi adamın çadıra kadar giden ayak seslerini ve yatağa uzanırken çıkan plastik hışırtısını duydu. Kollarını karnının etrafına sararak öne eğildi. Çöl yaratığı artık gecenin karanlığında turuncu bir renkle ışıldayan fakat hiçbir şeyi aydınlatmayan bir köz yığınından fazlası değildi. Utancı tüm şiddetiyle ve bir kâğıt kesiğinin acısıyla Elvi'nin içine oturdu.

"Aptal," dedi kendi kendine. "Aptal, aptal, *aptal*."

Yabancı karanlık ona karşı çıkmadı.

On Yedinci Bölüm: Basia

Coop ile Cate, Dış Gezegenler İttifakı'nın eli silahlı bir fikir birliğinden ibaret olduğu yıllardan kalma eski kuşak DGİ'lilerdi. DGİ'nin kopuk halka sembolünü kolunda taşımanın tutuklanabilir bir suç olduğu dönemde beraberce çekirdekten yetişmişlerdi. Silahlı Dünya-Mars Koalisyonu kontrol noktalarını gizlice aşarak, bombalar yerleştirerek, silah kaçırarak ve çoğu kez iç gezegenlerin onları olmakla suçladığı teröristler gibi davranarak meslek öğrenmişlerdi. Ebediyen esir kamplarına düşmemelerinin tek sebebi DGİ'nin bazı açılardan mücadeleyi kazanmış olmasıydı. Eros'un ardından iç gezegenler DGİ'ye gerçek bir hükümet gibi muamele etmeye başlamıştı ve çoğu DGİ savaşçısı o icrasızlığın getirdiği genelgeçer aftan yararlanmıştı.

Cate artık diğer hepsi gibi bir madenciden ibaretti fakat *taktik üstünlük* ve benzeri tabirler kullandığında neyden bahsettiğini gerçekten biliyor gibiydi.

"Taktik avantajlarımız, arazi ve sayısal üstünlüğümüzden kaynaklanıyor," dedi Cate, evinde toplanmış küçük gruba. "Fakat karşı tarafın daha fazla silahı var. Bu sorunu aşmak mümkün değil. Toplamda belki bir düzine ateşli silahımız var. Hâlâ patlayıcı edinebiliriz ama Holden'ın KİE'yle yaptığı anlaşma bunu çok daha riskli hâle getirdi."

"Siktiğimin Holden'ı," dedi Zadie.

"Yakında onunla da ilgileneceğiz," diye karşılık verdi Cate.

Dinleyicileri her zamanki çeteden oluşuyordu. Zadie'nin oğlunun göz iltihabı kötüye gitmişti ve karısı artık tüm zamanını evlerinde geçiriyordu. Basia, Zadie'nin aile acısını birilerinden çıkarmak istediği görüşündeydi. KİE güvenlikçileriyle girdikleri tek çatışmanın gazileri olan Pete, Scotty ve İbrahim de yanların-

daydı ve bu durum onlara grup içinde sıkı sıkıya sarıldıkları bir mevki kazandırmıştı. Fakat birkaç yeni sima da söz konusuydu. Bunlar belki kısa süre öncesine kadar KİE'yle baş etmenin en iyi yolu konusunda kararsız olan ama Murtry'nin gaddarca taktikleriyle –özellikle de Coop'un şehit edilmesiyle– devrimciler kampına itilen diğer koloni üyeleriydi.

"Nasıl?" diye sordu Scotty. "Holden'la nasıl ilgileneceğiz?"

"Bana kalırsa tüm sorunlarımızı tek bir çok yönlü operasyonla çözebiliriz," dedi Cate. "Murtry ve ekibi, Holden ve yanındaki o haydut... hepsi birlikte. Böyle bir savaşın anahtarı paradır."

"Burayı işgal altında tutulamayacak kadar pahalı hâle getireceğiz." İbrahim başını salladı. Eskiden o da DGİ'liydi.

"Aynen öyle. Kuşak'ta içlileri sırtımızdan o şekilde attık. Bizi işgal altında tutmak ekonomik olarak uygulanabilir değilse buna kalkışmazlar. Ceset torbası içinde eve dönen herkes, şirket tabutuna çakılan bir diğer çividir." Cate iri yumruklarından birini öteki elinin avucuna vurarak sözlerini noktaladı.

"Anlamıyorum. Onları öldürmenin bize bu konuda ne faydası olacak?" diye sordu Basia. Ortamı yatıştırma umuduyla aralarına katılmayı kabul etmişti. Fakat toplantı sürdükçe öyle bir ihtimal giderek azalıyor gibiydi.

"Cepheye yeni asker göndermeleri on sekiz ay alır," cevabını verdi Cate. "Bu da uzun menzilli bir şilebi üç yıldan uzun süreliğine bu işe bağlamayı gerektirir. Epey pahalıya patlar. Üstelik buraya uçtukları bir buçuk yıl boyunca biz konumumuzu sağlamlaştırırız. Tepelerde kamplar kurarız. Yayılırız. Galip gelmek için tam bir askeri harekât düzenlemeleri gerekir. İnat ettiğimiz için bize kızsalar bile Medine İstasyonu bunu desteklemez."

"Zorunlu ittifak," diye başını sallayarak ekledi İbrahim.

"Kitabına uygun," dedi Cate.

Herkes kadının sözlerini değerlendirirken odaya kısa bir sessizlik çöktü. Dışarıda rüzgâr kumları savurdukça metal damdan takırtılar ve hışırtılar yükseliyordu. Gecenin serinlettiği pencereler gıcırdıyor, bir düzine insan yabancı havayı içine çekiyordu.

"İyi de zaten buradalar," dedi Basia, sessizliği bozmak için önce genzini temizleyerek. "Dediğinizi aynen yapmazlar mı?"

"Kim ne yapacak?" diye sordu Scotty.

"*Rocinante*," diye karşılık verdi Basia. "Şu an yörüngede. Silahlara, füzelere ve kimbilir daha başka nelere sahip bir savaş gemisi. Holden'ı öldürürsek bizi bombalamazlar mı?"

"Umalım da bombalasınlar!" diye ona gürledi Cate. "Dua edelim de aynen öyle yapsınlar. Yörüngedeki BM gemileri tarafından katledilmiş ölü kolonicilerin birkaç videosunu yayınladık mı kamuoyu savaşını kazanmışız demektir."

Basia hemfikir olurcasına başını sallamasına rağmen aklından geçen düşünce başkaydı. *Yanlış takımdayım.*

"Yani her iki gruba aynı anda saldıracağız," dedi Cate. Sesi eskiden Coop'un da kullandığı tona bürünmüştü. Sanki adam hâlâ aralarındaydı ve onlara musallat olmaktan vazgeçmiyordu. "İki kişiyi devamlı olarak gezici devriyede tutuyorlar; o yüzden işaret verilene kadar onları gizlice takip edecek bir time ihtiyacımız var. İkinci bir timi de Murtry ile geri kalan adamlarının bulunacakları güvenlik binasına yollayacağız. Üçüncü tim Holden ile tayfasının geceleyin çekildikleri kantine gidecek. Birinci tim için Scotty ile İbrahim'i düşünüyorum. Ben ikincisini..."

Zırvalamayı sürdüren Cate, çoklu cinayet denen deliliği çözülecek bir bulmaca veya kazanılacak bir oyun gibi sayıp döktü. Üçünün birden aynı anda gerçekleşmesi ve böylece kimsenin alarm verememesi için saldırıları koordine etti. Çoğu uykudayken bir düzine adamı ve kadını delik deşik etmekten başka bir anlama gelirlermişçesine *ateş alanı* ve *azami taarruz* benzeri ifadeler kullandı. Küçük grup kafa sallayarak onu dinledi. Basia en akla gelmeyecek şeyin bu kadar kolayca rutine dönüşmesi karşısında hayretler içerisindeydi.

"Çocuklarım burada yaşıyor," diye lafa karıştı Basia.

"Ne?" diyen Cate'in gerçekten kafası karışmış bir hâli vardı. Basia konuştuğunda cümlesinin orta yerindeydi. "Ben–"

"Haber bültenlerine göndermek için fotoğraflarını çekeceğimiz cesetlerden bahsediyorum," diye devam etti Basia. "Onlar bizim çocuklarımız. Benim çocuklarım."

Henüz tepesi atamayacak kadar şaşkın durumdaki Cate gözlerini kırpıştırdı.

"Como?"

"Beki sizi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilirim diye buraya geldim," dedi Basia, ayağa kalkıp tüm odaya hitap ederek.

"Coop öldükten sonra bu işe bir son verebileceğimizi sandım. Ama bu artık sadece aptallık değil – hele ki ölü dostlardan ve aile bireylerinden medya araçları gibi bahsediyorsan. Bu düpedüz kötülük. Ve ben bunun bir parçası olamam."

Kumların, serinleyen pencerelerin ve solumaların dışında oda yeniden sessizliğe gömüldü.

"Yolumuza çıkmaya kalkışırsan–" diye başladı İbrahim. Fakat Basia hızla ona doğru döndü.

"Ne?" dedi, nefesiyle İbrahim'in seyrek sakalındaki kılları oynatacak kadar yaklaşarak. "Yolunuza çıkarsam ne olur? Tehdidini yarım bırakma, macho."

İbrahim ondan daha ufak tefekti. Gözlerini kaçırıp sessiz kaldı. Üstüne gelmeyi seçenin Cate değil de İbrahim olması Basia'ya bir anlığına mahcup bir huzur verdi. Basia, Cate'ten korkuyordu. Ona asla kafa tutamazdı.

"Dui," deyip geri çekildi ve herkese başıyla veda etti. "Gidiyorum."

O kapıyı arkasından kapattıktan sonra grup alçak sesle konuşmaya başladı fakat Basia neler dendiğini duyamadı. Acaba fazla mı ileri gitmişti? Diğerleri sadece onu öldürmekle yetinirler miydi, yoksa Lucia'yı da hedef alırlar mıydı?

Eve dönüş yolunu yarılamışken, devriye gezen iki KİE güvenlikçisine rastladı. Onları hantal ve tehlikeli gösteren ağır vücut zırhları içinde iki kadın. Biri, açık bir tene ve simsiyah saçlara sahip olanı yanından geçerken onu başıyla selamladı. Kadınla ilgili her şey tehditkârdı: zırhı, kollarında taşıdığı taarruz tüfeği, kemerinde asılı duran ses bombaları ve kelepçeler. Dostane tebessümü bundan daha yersiz olamazdı. Basia kadının kolonicilerden biri tarafından sırtından vurulmasını ve sokak ortasında kan kaybından ölüme terk edilmesini hayalinde canlandırmaktan kendini alıkoyamadı.

Verandalarında bekleyen Lucia büyük bir minderin üstüne bağdaş kurup oturmuştu ve gece havasında dumanı tüten bir şey içiyordu. Çay değildi. Çayları bitmek üzereydi. Muhtemelen sadece biraz limon tadı katılmış sıcak suydu. Fakat cevherlerini satmalarına izin verilmezse suni tatlandırıcıları da yakında tükenecekti.

Basia karısının yanına gidip sert karbon fiber zemine küt diye oturdu.

"Ee?" diye sordu Lucia.

"Kulak asmıyorlar." Basia iç geçirdi. "KİE'lileri öldürmekten bahsediyorlar. Hepsini. Jim Holden ile adamını da."

Lucia nazik bir yadsımayla başını iki yana salladı. "Ya sen?"

"Bu noktada beni de öldürmekten söz ediyor olabilirler. Yollarına çıkmadığım sürece öldüreceklerini sanmıyorum. Ama işe karışamam. Onlara öyle söyledim. İşlerin buraya kadar gelmesine göz yumduğum için özür dilerim, Lucy. Ben çok aptal biriyim."

Lucia ona üzgün bir tebessüm etti ve elini kocasının koluna koydu. "Hiçbir şey yapmayarak da onların tarafında yer alıyorsun."

Basia kaşlarını çattı. Gece havası hâlâ kısa süre önceki toz fırtınasının topraksı kokusunu taşıyordu. Koku akla bir mezarlığı getiriyordu. "Onları tek başıma durduramam."

"Holden o amaçla burada. Bilim ekibiyle beraber çöle her ne iş için gittiyse oradan geri döndü. Onunla konuşabilirsin."

"Biliyorum," dedi Basia, zaten aklından geçeni itiraf ederek. Bunu yapmaya mecbur olması, dostlarına ihanet ettiği hissini hafifletmiyordu. "Biliyorum. Konuşacağım."

İçi rahatlayan Lucia bir kahkaha attı. Basia'nın şaşkın hâli karşısında onu kucaklayıp bağrına bastı. "Gönül verdiğim Basia'nın hâlâ burada olduğunu görmekten çok mutluyum."

Basia karısının kucağında gevşeyerek kendini kısa bir süreliğine güvende ve sevilmiş hissetmeyi göze aldı.

"Baz," diye kulağına fısıldadı Lucia.

Bu anı mahvedecek hiçbir şey söyleme, diye aklından geçirdi adam.

"Felcia ilk mekikle *Barbapiccola*'ya gidiyor. Şimdi. Bu gece. Ona izin verdim."

Basia geri çekilerek karısını kol mesafesinde tuttu. "Ne yapıyor dedin?"

Lucia ona kaşlarını çattı ve kocasının pazularını sıkıca kavradı. "Kızımızı rahat bırak." Sesinde bir ikaz vardı.

Basia kendini çekip kurtardı ve ayağa fırladı. Lucia kocasının

peşinden seslendi ama Basia iniş alanına doğru bacaklarının elverdiği kadar süratle koşmaya başlamıştı bile.

Mekiğin yerinde durduğunu görünce kapıldığı huzur o kadar güçlüydü ki neredeyse yere yığılacaktı. Koloninin elektrikli arabalarından biri vızıldayarak yanından geçerken karanlıkta onu neredeyse ezecekti. Arabanın kasası maden cevheriyle doluydu. Mekiği hâlâ yüklüyorlardı. Daha zamanı vardı.

Felcia her bir elinde birer bavulla hava kilidinden birkaç metre uzakta durmuş, pilotla sohbet ediyordu. Gemiyi çevreleyen iş fenerlerinin saçtığı parlak bir ışık havuzundaydılar ve kızın esmer teni âdeta parlıyordu. Siyah saçları gevşek dalgalar hâlinde başının etrafını çevreliyor ve sırtından aşağı sarkıyordu. Heyecan duyduğu bir konuda konuştuğundan olacak, gözleri ve ağzı kocaman açıktı.

Kızı o anda öylesine güzeldi ki Basia'nın göğsü sızladı. Felcia babasını fark ettiğinde yüzü bir tebessümle aydınlandı. O daha konuşamadan Basia kızını kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

"Baba," dedi kız endişeli bir sesle.

"Yok bir şey tatlım. Her şey yolunda." Basia kızının yanağına bastırdığı başını iki yana salladı. "Seni durdurmaya gelmedim. Sadece... veda etmeden gitmene izin veremezdim."

Yanağında bir ıslaklık vardı. Felcia ağlıyordu. Basia onu omuzlarından tuttu ve geriye iterek yüzüne baktı. Küçük kızı büyüyüp kocaman olmuştu ama yine de kollarında ağlıyordu. Basia ister istemez kızının, düşüp dizini acıttığı için ağladığı dört yaşındaki hâlini hatırladı.

"Baba," dedi kız boğuk bir sesle. "Gittiğim için benden nefret edeceğinden endişeleniyordum. Ama annem dedi ki–"

"Hayır, tatlım, hayır." Basia ona yeniden sarıldı. "Git. Geminin buradan ayrılmasına izin verdiklerinde Ceres'e gidip bir doktor ol ve harika bir yaşam sür."

"Neden?"

Çünkü buradaki insanlar senin ölümünü bir kamuoyu savaşında galip gelmelerini sağlayacak bir araç olarak görüyorlar. Çünkü yeterince çocuğumu kaybettim. Çünkü sonunda tutuklandığımda beni görmeni istemiyorum.

"Çünkü seni seviyorum, tatlım," demekle yetindi Basia. "Ve olağanüstü biri olmanı istiyorum."

Kızı ona sarıldı ve o kısacık an boyunca evrende her şey yoluna girdi. Basia kızının mekiğe binmesini, hava kilidinin hemen içinde durup el sallamasını ve ona bir öpücük yollamasını seyretti. Maden cevherinin sonuncusunu da kargo kompartımanına yüklemelerini seyretti. Mekiğin arkasında bir kükreme ve ısı dalgası bırakarak havalanmasını seyretti.

Sonra da Holden'ı bulmak için kasabaya doğru yola çıktı.

Holden ile Amos kantinin ufacık barında oturuyorlardı. Amos bir yandan içki içip bir yandan da kapıdan girenleri gözlüyordu. Kadehini sol elinde tutuyor, sağ elini kemerindeki silahtan hiç uzaklaştırmıyordu. Holden masada duran bir el terminalinde hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. İkisinin de gergin bir hâli vardı.

Basia gülümseyerek ve başıyla selam vererek onlara doğru yürüdü. Ellerini görünür ve vücudundan uzak tutmayı ihmal etmedi. Amos da gülümseyerek ona karşılık verdi. İriyarı adamın kafa derisi kantinin beyaz LED ışıkları altında solgun ve parlak görünüyordu. Sandalyesinde öne eğilişi son derece doğal ve tehditten uzaktı fakat bu hareketiyle Amos'un silahını âdeta tesadüfen eline yaklaştırması Basia'nın dikkatinden kaçmadı.

Bunlar daha önceleri fark edeceği türden ayrıntılar değildi. Coop, Cate ve son birkaç ayın şiddet olayları onu diken üstünde bırakmış, her yerde şiddet potansiyeli görmeye başlamasına yol açmıştı. Amos'a bakarken içgüdülerinde yanılmadığından şüphelendi.

Ellerini kaldırarak konuştu. "Kaptan Holden, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Holden irkilerek başını hızla kaldırdı. Korkmuş gibi bir hâli vardı. Basia o korkunun kendisinden kaynaklanmadığından emin sayılırdı ve asıl kaynağın ne olduğunu merak etti. Murtry ile yanında çalışan katiller miydi? Holden saldırı planını başka birinden mi duymuştu?

"Lütfen," dedi Holden. Korkusu geldiği hızla yüzünden silindi ve masadaki boş sandalyelerden birini işaret etti. "Senin için ne yapabilirim?"

Amos hiçbir şey demeden o belirsiz tebessümünü etmekle yetindi. Basia ellerini masanın üstünde ve göz önünde tutmaya dikkat ederek oturdu. "Kaptan, sizi uyarmaya geldim."

"Ne hakkında?" diye derhal sordu Amos. Holden sessiz kaldı.

"Burada bir grup var. Gelişinizden önce KİE güvenlik ekibine saldıran ve onları öldüren grup. Önümüzdeki birkaç gün içinde, hatta belki yarın akşam geriye kalan güvenlikçileri de öldürmeyi planlıyorlar."

Holden ile Amos çabucak bakıştılar. "Öyle bir şeyi zaten bekliyorduk," dedi Holden. "Fakat önemli olan–"

Basia onun sözünü bitirmesine müsaade etmedi. "Seni de öldürmeyi planlıyorlar."

Holden biraz daha dik oturdu. Öfkelenmişten çok gücenmişe benziyordu.

"Beni mi? *Beni* niye öldürmek istesinler?"

"Öyle yaparak herkese bir mesaj vereceklerini düşünüyorlar," dedi Basia mahcup bir ses tonuyla. "Ayrıca patlatıcı denetimi konusunda öfkeliler."

"Sana söylemiştim," dedi Holden, Amos'a. "İyi bir uzlaşma herkesi kızdırır."

Basia öyle bir şey yapacağını bilmeden masadaki şişeyi kaptı ve uzun bir fırt çekti. Yanlarında getirdikleri bir şey olmalıydı, çünkü şişedeki viski koloninin erişimi dahilindekilerden çok daha kaliteliydi. İçki Basia'nın boğazına ve karnına hoş bir ısı yaydıysa da onu umduğu kadar yatıştırmadı. Basia şişeyi tekrar Amos'a doğru itecek oldu fakat iriyarı adam onu durdurdu. "Sende kalsın, birader. Görünüşe göre ihtiyacın var."

"Ne yapacaksınız?" diye Holden'a sordu Basia.

"Suikastla ilgili mi? Hiçbir şey. Onun bir önemi olmayacak, çünkü hep beraber buradan gidiyoruz."

"Hep beraber–?"

"Gezegeni boşaltıyoruz. Hepimiz birden."

"Hayır," dedi Basia. "Hiç kimse buradan ayrılmayacak. Şimdi çekip gidemeyiz." *Burada kalabilmek için adam öldürülmesine yardım ettim.*

"Hem de öyle bir gideriz ki," dedi Holden. "Bu gezegende çok kötü bir şey oluyor ve bunun inatçı Kuşaklılarla ya da sosyopat şirket güvenliğiyle hiçbir ilgisi yok."

Basia şişeden uzun bir fırt daha çekti. Alkol onu mayıştırmaya başlasa da kaygısını dindirmiyordu. "Anlamıyorum."

"Eskiden burada birileri yaşıyordu," dedi Holden, koluyla etrafı işaret ederek. Basia'nın içki mahmuru zihni, Holden'ın kantini kastetmediğini birkaç saniyede anlayabildi. "Belki artık yoklar, belki de varlar ama geride bir sürü şey bıraktılar ve onlardan bazıları uyanıyor. O yüzden Eros'un üstü açık bir hâline dönüşmeden önce herkesin buradan çekip gitmesi lazım."

Basia anlamaksızın başını salladı. Amos ona bakıp sırıttı. "Kuleler ve robotlar, ahbap. Holden uzaylı haltlardan bahsediyor. Anlaşılan bazıları uyanmaya başlamış."

"*Roci*'nin derhal BM'ye ve DGİ konseyine yansıtması için bir mesaj yolluyorum," diye devam etti Holden. "Tavsiyem buradaki herkesin en kısa sürede yörüngeye çıkması. Bunu gerçekleştirmek için de *Israel* ile *Barbapiccola*'nın komutasının acilen bana devredilmesini istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Basia yumuşak bir sesle.

"Kolay iş değil," dedi Holden. "Ama ikna edici olabilirim. Ve komutayı bir kez devraldıktan sonra–"

"Gitmezler," dedi Basia. "İnsanlar bu topraklar uğruna çoktan kanlarını akıttılar. Hatta canlarını verdiler. Burada kalabilmek için birbirimizi öldürmeye razıyız. Gitmemizi isteyen başka her ne çıkarsa kalıp onunla da savaşacağımız kesin."

"Tabii birileri savaşacak kadar yaşayabilirse," dedi Amos.

"Yani," diye doğruladı Basia. "Öyle olursa."

On Sekizinci Bölüm: Holden

Murtry ile güvenlik ekibi küçük prefabrik emniyet karakolunu bir kaleye çevirmişlerdi. İç duvarlara kremşantiye benzeyen, fakat küçük çaplı ateşli silahları ve hafif patlayıcıları durdurabilen enerji emici köpük sıkılmıştı. Duvarlardan birine, biyometrik kilitle sağlama alınmış büyük bir silah dolabı dayalıydı. Holden güvenlik ekibinin gezegene kaç adet silah getirdiğini bilmediğinden bu iyi bir şey de olabilirdi, kötü bir şey de.

Murtry, üstünde el terminalinin durduğu küçük bir çalışma masasının arkasında oturmaktaydı. Ellerini başının arkasında birleştirmiş ve muğlak bir tebessüm takınmış olan güvenlik şefi, koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Bu hâliyle dünya kadar zamanı olan birinden farkı yoktu.

"İnsanlar ekibini katletmeyi planlıyor dediğimi duydun mu?" diye sordu Holden.

"Keşke o sözcüğü kullanmaktan vazgeçsen," dedi Carol Chiwewe. Kadın, Holden ile KİE personeli arasındaki tüm toplantılara katılmakta ısrar etmişti ve isteği kulağa makul gelmişti. Şimdiyse kendi halkı bir saldırı planlarken Holden'a bir güvenlik riski gibi gözüküyordu bu.

"'Katletmek' sözcüğü mü?" dedi Murtry. "'Terörizm' hoş bir tınıya sahip. 'Cinayet' oldum olası bana biraz fazla resmi gelmiştir. Cafcaflı."

Carol, Murtry'nin sataşmasına karşılık veremeden önce Holden, "Durun," diye araya girdi. "Kesin şunu. Buradaki küçük atışmanızı sallama kapasitemin bir sınırı var. Bu artık bir haklar pazarlığı veya ilk kim kime saldırdı münakaşası değil."

"Öyle mi?" dedi Murtry. "Ne o zaman?"

"Size ne yapacağınızı söylediğim bir toplantı."

"Söylediğin ha?" dedi Murtry.

"İdare sende değil," diye ekledi Carol. Holden sırf işini zorlaştırmak için taraf tutmalarından duyduğu asabiyeti içine attı.

"Kısa süre önce iki şey değişti. Bir şeyse değişmedi," dedi sesini hoş bir tonda tutmaya gayret ederek. "Şiddet tırmanmak üzere. Hepimiz koloni ile KİE arasında yaşanacak topyekûn bir silahlı çatışmanın eşiğindeyiz. Ama daha da önemlisi bu gezegendeki uzaylı ırır zırır uyanma aşamasında."

"Ya diğeri?" diye sordu Murtry.

"Ne?"

"Hani şu değişmeyen şey."

"Evet," dedi Holden, çalışma masasının üstünden ona doğru eğilerek. "Sistemde yörüngeye oturmuş bir savaş gemisi olan tek kişi benim. O yüzden bu üç şeyin ışığında siz ahmaklar tekrar birbirinizi öldüremeden veya uzaylılar hepimizi ortadan kaldırmadan önce bu gezegeni terk ediyoruz."

"Şimdi de tehdit mi ediyorsun?" dedi Carol arkasından.

Holden gözünü Murtry'den ayırmaksızın konuştu. "Gerekiyorsa evet. Adamlarını tahliye için hazırlamaya başla. *Israel*'in mekiklerini buraya çağır. Hemen. *Israel* otuz saat içinde benimle beraber yola çıkacak. İnat edersen seni geride bırakırız."

"Bunu yapamazsın," dedi Carol. Holden hızla kadına doğru döndü.

"Bal gibi yaparım. *Barb*'ın mekiğini de geri çağıracağız. Tavsiyem halkına eşyalarını toplamalarını ve bir an önce ona binmelerini söylemen. Çünkü *Barb* buradan gidiyor."

Carol dişlerini ve yumruklarını sıktı.

"Sözünü bitirdin mi?" diye sakin bir sesle sordu Murtry. "Artık itirazımı sunabilir miyim?"

"İtiraz falan olmayacak," diyen Holden masaya bir sandalye çekip oturdu. Böyle yaparak güvenlik ofisinin Murtry'ye sağladığı kontrol üstünlüğünü umursamadığını gösteriyordu.

"İşte şöhretin bedeli," diye devam etti Murtry. "Sen güneş sistemindeki en tanınmış insanlardan birisin. Seni o yüzden buraya yolladılar. Şöhret sana güçlü olduğun izlenimi katıyor. Ama bu sadece bir yanılsama."

"Hayır. Asıl *Rocinante*'ye sahip olduğum gerçeği–"

Murtry daha önce Carol'a karşı kullandığı aynı küçümseyici hareketle ellerini kaldırdı. "Herkesi kurtarmaya çalışan adam olmanla ün yaptın. Güneş sisteminin beyaz atlı şövalyesi olmanla. Protogen ve Mao-Kwik gibi devleri devirmenle. Geminin adı da bu işe cuk oturuyor."

Murtry, Holden'ın kaş çatmasına gülüp geçti.

"Evet, o kitabı ben de okudum," diye sözlerini sürdürdü güvenlik şefi. "İşte seni bu nedenle yolladılar. Hiç kimse ulu James Holden'ın taraf tutmasını beklemez. Kolonicilere veya o aşağılık Dünya şirketlerinden birine arka çıkmasını da. Sen gizli bir gündemden veya çıkar ilişkilerinden yoksun birisin."

"Harika," dedi Holden. "Açıklaman için teşekkürler. Şimdi adamlarını ara ve–"

"Ama en yakın yasal çözümden on sekiz ay uzaktayız ve burada sahip olabileceğin tek gerçek güç şiddet."

"Asıl şiddet yanlısı sensin," dedi Carol suçlayıcı bir dille.

"Evet, benim," diye doğruladı Murtry. "Onun kullanım alanlarını çoğu kişiden daha iyi anlarım. Ve senin hakkında bir şey biliyorsam, Kaptan Holden, o da senin öyle biri olmadığın. Eğer bu tehditler yanında getirdiğin o hödükten geliyor olsaydı... eh, o zaman onları ciddiye almam gerekirdi. Ama senden gelirken öyle bir şey yapmam gerekmiyor. Şu an yörüngede *Israel* ile *Barbapiccola*'yı un ufak edebilecek, sonra da gezegene yıkım yağdırarak bu güneş sistemindeki tüm insan yaşamını silecek bir savaş gemin var. *Ama* sen o tetiği çekecek türde biri değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. O nedenle tehditlerini kendine sakla. Seni küçük düşürüyorlar."

"Sen iyice kontrolden çıkmışsın," diye karşılık verdi Holden. "Delinin tekisin ve KİE bunları öğrendiğinde–"

"Neleri öğrendiğinde? Yabancı bir gezegende yabancı bir kalıntıyla karşılaştı diye BM arabulucusunun ürküp de benim ürkmediğimi mi?" diye onun sözünü kesti Murtry. "Git ayrıntılı bir rapor yolla. Şöhretin ve hem BM hem de DGİ tarafından desteklenmen sayesinde sözlerinin ciddiye alınacağından eminim. Kimbilir; belki *–belki–* bundan üç yıl sonra yerime geçecek biri çıkagelir."

Holden ayağa kalkıp elini silahının kabzasına koydu. "Veya seni derhal görevinden alırım, olur biter."

Odaya kısa bir sessizlik çöktü. Carol nefesini tutar gibiydi. İlk kez gafil avlanmışa benzeyen güvenlik şefi, Holden'a kaşlarını çattı. Holden göz temasını kesmeden bekledi. Murtry'ye silah çekecek kadar öfkeli, işlerin bu noktaya varmasına göz yumduğu için de kendine kızgındı.

Murtry gülümsedi. Gülümseme, ortamdaki gerilimi yatıştırmadı. "Adamını yanında getirseydin tehdidinin bir ağırlığı olurdu. Mürettebatında asıl katilin kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Gezegendeki diğer herkesi kurtarmak için seni buracıkta çekip vurmayacağımı sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir."

Carol kapıya doğru geri çekilirken ve potansiyel ateş hattından çıkarken yerden sürtünme sesleri yükseldi. Holden gözünü Murtry'nin üstünde tuttu. Adam birkaç saniye boyunca ona kaşlarını çattı, sonra da o muğlak gülümsemesine geri döndü. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Holden ve kanındaki adrenalinin elini titretmemesi için çaba gösterdi.

Masadaki el terminali bir aramayla öttüğünde Holden o kadar irkildi ki kendine hâkim olamayıp silahını çekti. Murtry kılını kıpırdatmadı. Terminal tekrar öttü.

"Şuna cevap verebilir miyim?" diye sordu Murtry.

Holden tabancasını tekrar kılıfına soktu ve başıyla onayladı. Murtry terminali alıp aramayı kabul etti.

"Ben Wei," dedi bir ses.

"Dinliyorum."

"Tim yerini aldı. Kuşların hepsi yuvada ve silahlanıyor. Harekete geçelim mi?"

"Bekleyin," dedi Murtry, sonra da terminali masaya bıraktı ve başını kaldırıp Holden'a baktı. "Eros'ta olup bitenlerin etkisini hâlâ üstünden atamamışsın. Seni anlıyorum. Tüm bu uzaylı halt konusunda mantıklı düşünemiyorsun ve zaten kim düşünebilirdi ki? Tehditlerini affediyorum. Ayrıca buraya gelirlenki asıl niyetinin ekibime yönelik tehlike hakkında beni uyarmak olmasına minnettarım. Bu bana aramızdaki tüm görüş ayrılıklarına rağmen hâlâ adamlarımı kurtarmaya çalıştığını gösteriyor."

"Burada başka hiç kimsenin ölmesine gerek yok," dedi Holden, Murtry'nin inadından vazgeçtiğini tüm kalbiyle umarak.

"Bak bu pek doğru sayılmaz," diye karşılık verdi Murtry. "İşimde iyiyimdir. Bu küçük isyandan habersiz olduğumu mu sandın? Onu senden önce öğrendim."

Kasabada sürekli devriye gezen güvenlik ekipleri, öyle bir toplantıya asla kulak misafiri olacak kadar yaklaşamazdı. "Kasabaya dinleme aygıtları yerleştirdin."

"Hem de her binaya," diye doğruladı Murtry. "Buraya kadar geldiğin için teşekkürler ama sanırım durum kontrolüm altında."

"Kasabama böcek mi yerleştirdin?" diye sordu Carol. Öfkesi, korkusunu bastırmışa benziyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Holden. "Aptalca bir işe kalkışma."

Murtry yine sadece gülümsemekle yetindi ve el terminalini alıp ona konuştu. "Vurucu tim harekete geçsin."

Dışarıdan gelen silah sesleri, duvarlardaki köpük kaplamayla yumuşadığı için odaya bir dizi boğuk pıtırtı şeklinde yansıdı. Sanki uzaklarda havai fişek patlatılıyor veya bozuk bir hidrolik conta nihayet pes ediyordu.

"Hayır, olamaz," dedi Carol ve hemen kapıya koştu. Holden, Amos'u aramak için el terminaline davranarak onu takip etti.

Gürültü dışarıda çok daha yüksekti. Patlayan silahların sesi huzurlu gece havasında yankılanıyor, kasabanın öteki ucunda art arda ışıklar çakıyordu. El terminaline bağırarak Amos'u çağıran Holden atışlara doğru koştu. Bir ara ayağı takıldı ve terminalini elinden düşürdü fakat onu almak için durmadı.

Kasabanın kuzey sınırının yakınında Murtry'nin geri kalan güvenlik ekibini evlerden birine ateş açarken buldu. İçeriden onlara karşılık veriliyordu. Güvenlikçiler evdekilere teslim olmaları için bağırıyorlar, evdeki insanlar cevaben küfrederek ateş ediyorlardı. İçeride bir şey yanıyor olacak ki evin kırık pencerelerinin birinden dumanlar püskürüyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Holden, KİE'lilere doğru koşarken. Güvenlikçiler ona aldırış etmeden eve ateş kusmayı sürdürdüler. Cevap mermilerinden biri bir KİE'linin göğsüne isabet etti ve mermiyi durduran vücut zırhından boğuk bir pat sesi yükseldi. Güvenlikçi kadın acıyla ve şaşkınlıkla bağırarak sırtüstü devrildi. Ekibin geri kalanı atışın yapıldığı pencereyi hedef alarak pencere çerçevesini ve arkasındaki duvarı paramparça etti.

Evdeki yangın bir ısı dalgası ve uğultu sesiyle yayılıverdi. İçerideki biri panikle veya acıyla çığlık attı. Silah ateşiyle çoktan bir karbon fiber yığını hâlini almış olan ön kapı savrularak açıldı. Bir kadın ellerinde bir tüfekle kendini dışarı attı. Güvenlik ekibi onu delik deşik etti ve kadın en alt basamağa yığılarak seğirmeye başladı.

"Yanıyorlar!" diye bağırdı Holden, en yakındaki KİE görevlisini kollarından tutup sarsarak. "Onları dışarı çıkarmalıyız!"

Adamın cevabı onu itmek oldu. "Bölge emniyete alınana kadar geri çekilin, efendim!"

Holden da KİE'liyi yere kıçüstü düşecek kadar sertçe itti ve evin önüne yığılan kadına doğru koştu. İçerideki biri büyük ihtimalle onun saldırdığını zannetti, çünkü bir pompalı tüfeğin patlama sesi duyuldu ve Holden'ın bir metre gerisindeki toprak minyatür bir toz bulutu patlamasıyla havalandı. KİE görevlileri de ateş açınca Holden kendini iki farklı ateş hattının arasında buldu.

Yine mi? diye düşündü beyninin uzak ve sakin kalmayı başarmış bir parçası, böyle bir şeyin ne kadar sıkça yaşandığına hayret ederek.

Holden kendini yere attı ve bedenini yanlamasına yuvarlayarak vurulmuş kadının üstüne kapandı. Bir yandan da herkese durmaları için haykırmaktaydı. Onu dinleyen olmadı. Evdeki yangın bir diğer yüksek gümbürtüyle dışarı taştı ve ısı dalgası Holden'ın açıktaki yüzü ile ellerini alazladı. Evin içinden gelen silah sesleri bir anda kesildi ve az sonra KİE'nin karşı ateşi de kesildi. Holden yerde yatan kadını kollarından tutup alevlerden uzağa sürükledi. KİE'lilere ulaştığında tökezleyerek ayakları dibine düştü.

"Asıl ona yardım edin," diye hırıldadı, onu kaldırmak için elini uzatan güvenlikçi kadına. Elleri ve dizleri üstünde doğrulduysa da orada durdu – ayağa kalkamayacak kadar başı dönüyordu.

Güvenlik ekibinin bir başka üyesi, yaralı kadının üstüne eğilmişti bile. "Bu ölmüş."

Gücü bir anda tükenen Holden yere yığıldı. Çok geç kalmıştı. Bu insanları çekip kurtarmaya çalıştığı kıyma makinesi ne bulursa öğütüyor, onlar da kendilerini makinenin içine atmak

için sıraya giriyordu. KİE görevlileri vurulan silah arkadaşlarının kalkmasına yardımcı olurlarken kadın iyi olduğunda, zırhının mermiyi durdurduğunda, geride sadece büyük bir morluk kalacağında ısrar etti. Biri ahmakların bir silahlı çatışmaya sapan getirmesiyle ilgili espri yaptı ve bunu gülüşmeler izledi. Tüm bunlar yaşanırken ev yanmayı sürdürerek havayı geniz yakıcı siyah bir dumanla ve sıcak epoksiyle pişmiş domuz etinin kokusuyla doldurdu.

Birkaç KİE güvenlikçisi, Holden'ın hâlâ orada olduğunu yeni fark etmişçesine yanına geldi. "Bu adamı zaptedin," dedi biri. Wei. Onlarla beraber uzaylı robotu incelemeye giden, sonra da yaratığı vuran kadın. Holden'a tepeden bakarken gözlerinde şefkatten eser yoktu.

"Siktir git," dedi Holden, kendini ayağa kaldırmaya çalışarak. "Hiçbir boku zaptetmeyeceksiniz."

Wei tüfeğinin dipçiğiyle Holden'ın göğsüne vurarak onu tekrar yere düşürdü. Diğer güvenlikçilerden biri de tüfeğini doğrulttu. Holden kendini büyük ihtimalle vurulacağını düşünürken buldu.

"Durun bakalım," dedi soğukkanlı bir ses. Murtry ağır adımlarla karanlıktan çıktı. "Hiç kimse Kaptan Holden'ı vurmayacak."

"Teröristlere yardım etmeye çalıştı," dedi Wei.

"Öyle mi?" Murtry hayrete düşmüş gibi yaptı. "Yardım etmedin, değil mi? Buradaki tarafsız pozisyonunu ihlal etmiş olurdun, yanılıyor muyum?"

"Vurulan bir kadına yardım etmeye çalıştım," diye karşılık verdi Holden, yavaşça ayağa kalkarak. Göğüs kemiği berelenmiş gibi geliyordu. Sorun değildi. Yalnızca nefes alıp verirken canı yanacaktı.

"Bak bu makul bir sebep," dedi Murtry. "Teröristlere verdiği desteğin kapsamı bununla mı sınırlıydı?"

Wei başını salladı, sonra da asabice başını çevirdi.

"Öyleyse seni alıkoymak için bir sebep yok," diye devam etti Murtry, neşe dolu bir sesle. *Bu herif deli*, diye düşündü Holden. *Büsbütün aklını kaçırmış. Onu hemen buracıkta öldürebilir ve bu işe bir son verebilirim.* Miller'ın başını sallayarak bu fikri onayladığını hayalinde canlandırabiliyordu.

"Amirim," diyen Wei, tüfeğini omzuna dayayarak ateş ışığının ötesindeki karanlığa nişan aldı. "Gelen var."

"Ağır ol," dedi Amos aydınlığa çıkarak. Arkasında Basia Merton, Carol Chiwewe ve daha pek çok kolonici vardı.

"Tanrım," dedi Carol yangına bakarak. "Dışarı çıkabilen oldu mu?"

Güvenlikçilerden biri tüfeğiyle yerde yatan cesedi işaret etti. "Bu çıktı."

"Zadie," dedi Basia. "Onu öldürmüşler."

Murtry öne çıkıp genzini temizledi. Konuşmak için herkesin kendisine bakmasını bekledi. "Ekibim bilinen bir terörist hücresinin beni, tüm KİE güvenlik kıtasını ve Kaptan Holden'ı bilfiil öldürmeye hazırlandığı bu evi kuşattı. Teröristlerin elinde ateşli silahlar ve muhtemelen patlayıcılar vardı. KİE güvenlik ekibi silahlarını bırakıp ellerini kaldırarak binadan çıkmalarını talep ettiğinde ateş açtılar. Teröristlerin tamamı *karşı* ateşte öldürüldü. Ev yanmaya başladığında teröristlerin kullanmayı planladıkları patlayıcıların hızlandırıcı işlevi görmüş olması mümkün. Burada yapılan her şey kurallara uygun olup KİE personelini ve BM/DGİ arabulucusunu korumak içindi."

Carol cayır cayır yanan eve afallamış bir ifadeyle bakıyordu. "Korumak için..."

"Bay Merton," diye devam etti Murtry. "Aramıza katılabilmenize çok sevindim. Çavuş Wei, Basia Merton'u gözaltına al."

"Ne?" diyen Basia ellerini kaldırarak geri çekildi. "Neden ben?"

"Hayır," dedi Holden, Wei'nin önüne geçip bir elini kadının göğüs zırhına koyarak. "Öyle bir şey olmayacak."

"Bay Merton bu komplonun bir parçasıydı," dedi Murtry, toplanan kolonici kalabalığının duyacağı kadar yüksek sesle. "Saldırının planlandığı gizli toplantıya iştirak etti ve adamlarımdan beşinin ölümüyle sonuçlanan saldırıda rol oynadığına yönelik güçlü kanıtlar var. Vali Trying'in başına gelenlerde de parmağı olabilir." Tekrar konuşmadan önce sesini alçalttı. "Yolumuzdan çekil, Holden, yoksa seni ezer geçeriz." Wei ona neşesiz bir tebessüm etti. Diğer KİE görevlilerinden biri, elinde bir plastik kelepçeyle etraflarından dolaştı.

Amos o anda Basia'nın önüne geçti ve KİE'li adamın suratına yumruk attı. Bir çekicin büyük bir et parçasına inmesi gibi bir ses çıktı. Güvenlikçi, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılıverdi.

"Çok beklersin," dedi Amos, sonra da yüzünü ekşiterek sağ elini salladı. "Of."

Güvenlik ekibinin geri kalanı tüfeklerini ona doğrulttu. Holden, Amos'un sağ elini silahına doğru indirdiğini gördü. Hemen araya girip bağırdı. "Durun!"

"Onu alıyoruz, işte o kadar," dedi Murtry, parmağıyla Basia'yı göstererek. "Her ne şekilde olursa olsun. Adamlarımdan birinin tartaklanmasını şimdilik görmezden geleceğiz. Ne de olsa herkes diken üstünde."

"Nasılsa hep beraber buradan gidiyoruz," diyen Holden, sesini alçak tutarak kalabalıktan ziyade Murtry'ye hitap etti.

"Hiç kimseye gitme emri vermek gibi bir yetkin yok," dedi Murtry. "O konuyu kapattığımızı umuyordum."

"O esnada," diye devam etti Holden, Murtry hiç konuşmamışçasına, "BM bu adamı gözaltına alıyor. Basia'yı. Soruşturmamızın bir parçası olarak. Gemimde kalacağı için gezegendeki adamlarına tehdit teşkil etmeyecek. Hep beraber geri döndüğümüzde de kanıtlarını sunup onu tutuklatabilirsin."

"'Geri döndüğümüzde,'" dedi Murtry aheste bir tebessümle. "Yani onu önümüzdeki birkaç yıl boyunca hücrede mi tutacaksın? Sırf onu bir şeyle suçladım diye mi?"

"Gerekirse evet," dedi Holden. "Çünkü burada onu öldürmeyeceğine bir an bile olsun inanmam."

Murtry omuz silkti. "Peki. Öyleyse sana yük olsun. Yeter ki onu gezegenimden uzak tut."

Afallamış bir hâli olan Basia'nın gözleri boş bakıyordu. Koloniciler yangını söndürmek için bir itfaiye postası kurmaya koyuldular. Yardım teklifinde bulunmayan Murtry ile ekibi, sundukları tehdidin gözle görülür bir hatırlatıcısı olarak eserlerinin şiddetiyle yan yana durup onları seyrettiler.

Basia ile Amos'u peşine takan Holden tekrar kasabaya yollandı. Bir süre ceplerini yoklayarak el terminalini aradı, sonra onu çatışmaya koşarken düşürdüğünü anımsadı. Cihazı karanlıkta asla bulamazdı; o yüzden Amos'unkini ödünç alıp gemiyi aradı.

"Naomi," dedi, kadın cevap verdiğinde. "*Roci*'yi iniş alanına getir. Daha ağız zırh ve silahlarımızı almamız gerekiyor."

"Vaziyet iyi değil galiba," dedi kadın.

"Değil. BM'den veya Fred'den haber aldın mı?"

"Henüz bir şey yok. Bu KİE'lilerin ve Ganymedelilerin gitmekte acele etmedikleri anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi Holden derin bir iç geçirerek. "Evet, burada kalıp birbirlerini öldürmeyi yeğliyorlar. Tabii uzaylılar onları yedek parça yapmaya başlayıncaya kadar."

"Ya sen?" dedi kadın. Holden yerçekimi kuyusundan çıkacak mı diye soruyordu. Mantıklı olan da buydu.

"Henüz değil," dedi Holden. "Daha da kızışırsa belki."

"Kim daha da kızışırsa? Uzaylılar mı, yoksa insanlar mı?"

"Uzaylılar nè durumda?"

"Alex birkaç enerji artışı daha gördü. Başka hareketlenmeler de var ama sizin epey güneyinizde. İşler daha ilginç bir hâl almaya başlarsa haber veririm."

"Sağ ol. Ha bir de yolcu alacaksınız."

"Que?"

"Olay biraz karmaşık ama özetle burası artık güvenli olmadığı için onu *Roci*'ye bindiriyoruz. Bu adama borçluyum, Naomi. Hayatımı kurtarmaya çalıştı. Ona iyi bak."

"Peki."

"Ve tatlım?" dedi Holden, endişesini sesinden uzak tutamayarak. "Tekrar havalandığında gözünü *Israel*'den ayırma. Sanırım burada işler iyice rayından çıkmak üzere. Çıktığı zaman aynı şey yukarıda da olabilir."

"Hah!" dedi Naomi. Holden sevgilisinin tebessümünü sesinde duyabiliyordu. "Hele bir denesinler bakalım."

On Dokuzuncu Bölüm: Havelock

Geri dönüşüm tankları ile tali makine atölyesi arasında uzanan kırk metrelik koridorun her on metresinde kaportalar mevcuttu. Her iki uçta yer alan açık asansörler, pruvadaki çevresel kontrollere ve kıçtaki hidrofoni bölümüne çıkıyordu. *Israel* yaşını sadece duvarların tasarımında ve zemin ızgaralarında değil, seramiğinin yeşil-gri cilasında da belli ediyordu. Kapı aralıklarının keskin kenarları, gemi ilk kez Mars yörüngesinin ötesine uçtuktan sonraki onlarca yıl içinde güvenlik tasarımının nasıl geliştiğini gözler önüne seriyordu. Duvarların birindeki beyaz bir iz, gemi tarihinin önceki bir çağında yaşanmış şiddetli bir olayın yerini belli ediyordu ve grafitinin üstüne boya vurulması gibi yamanmıştı. Havelock kapı aralığına en yakın köşeye sinmemek için kendini güçbela tutuyordu.

İşi zordu. Mensubu olduğu canlı türü Dünya'nın yerçekimi kutusunda evrim geçirmiş, onun içinde büyüyüp gelişmişti. Havelock'un arka beyni ona basıncın güvenlik anlamına geldiğini söylüyordu. Koridordaki adamlar öfkeli fısıltılarıyla onun kalp atışlarını hızlandırıyor, sırtından birkaç santim uzaklıktaki duvar bir mıknatıs gibi ona asılıyordu. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir hataydı. O tarafa yüklenerek duvara yaslanacak, duvar da onu geri iterek koridorun açık havasına –ve tabii ateş hatlarına– yollayacaktı. Termodinamiğin ikinci kuralının silahlı çatışmalara uygulanmış hâli.

"Temiz," dedi mühendislerden biri ve Havelock mutlulukla öfke arasında kaldı. *Temiz falan değil*, diye aklından geçirdi. Onu görmemişlerdi ve bu nedenle orada olmadığını zannediyorlardı. Havelock silahı bacağına dayalı hâlde kıpırtısız kaldı. Bekledi. Duvara dayanmadı.

Süzülerek yanından geçen ilk adam vurulana kadar onu fark etmedi. Havelock'un boya kapsülü adamın göğsünü turuncuya boyadı. Arkasındaki ikinci adam kendini çoktan fırlatmıştı ve vücudu bir kulptan diğerine doğru uçtuğu için rotasını değiştiremedi. Havelock onu önce bacağından, sonra da göbeğinden vurdu. Gerçek bir çatışmada kan dökülmeye başlardı. Havada dönen kırmızı damlacıklar toplanarak büyümeye ve pıhtılaşmaya başlardı. Üçüncü adam hâlâ koridorun gerisinde durduğu için Havelock'la arasında açık bir görüş hattı yoktu. Yarım düzine mavi boya kapsülü ıslık çalarak Havelock'un yanından geçti ve seramik gemi duvarında dağıldı. Bastırma ateşi. Fena bir plan değildi ama ondan istifade edecek kimse kalmamıştı.

Havelock süzülüp gitmemek için arkasında kulpa nazikçe asıldı, silahını yeniden doldurdu ve gelen mermileri saydı. 'Ölü' mühendis somurtuk bir suratla koridorda ağır ağır sürükleniyordu. Havelock on beş mermi saydı, sonra bir duraksama yaşandı ve bir tabancanın boya kapsülü şarjörü çıkartılırken metalik bir hışırtı geldi. Havelock birkaç santimetre öne çıkarak koridorun aşağısına göz attı. Son adam –Williams– silahını yeniden doldurmaya uğraşırken siper bile almamıştı. Üç kez ateş eden Havelock onu sadece bir kez vurdu. Tabancaların isabetliliği berbat olsa da meramını anlatması için yeterliydi. Son mühendis bir küfür savurdu.

"Pekâlâ," dedi Havelock el terminaline. "Şimdilik bu kadar yeter, çocuklar. Temizlik ekibini toplayalım ve yarım saat sonra konferans odasında buluşalım."

İdman seanslarını değerlendirmek güçtü. Bir yandan sekiz gündür çalışıyorlardı ve henüz gerçek bir çatışmaya hazır oldukları söylenemezdi. Mühendisler asker değillerdi. Hayatlarının daha önceki bir döneminde eğitim görmüş üçü öyle hamlamıştı ki yeni başlayanlardan bile beterdiler. Çaylaklar en azından hiçbir şey bilmediklerini bilirlerdi.

Öte yandan Havelock'un beklediğinden daha çabuk gelişiyorlardı. Bir hafta veya on gün daha çalışsalar en azından bir çaylaklar timi kadar becerikli hâle gelirlerdi. Hatta belki daha fazla.

Güvenlik adaylarını pek çok şey motive edebilirdi – iş ihtiyacı, insanlara yardım etmeye yönelik idealist bir bakış açısı, bazen

de narsistik bir şiddet aşkı gibi. Mühendislerse öyle değillerdi. Daha odaklıydılar, daha azimliydiler ve düşmana karşı belirgin bir ekip bilincine sahiptiler. Murtry'nin gezegendeki terörist hücresine karşı kazandığı zafer onları aynı anda hem heyecanlandırmış hem de tedirgin etmişti. Ayrıca Havelock yönlendirildiği ve kontrol altında tutulduğu sürece hunharlıkta bir sorun görmemekteydi.

Sonraki yarım saat boyunca mühendisler ve güvenlik ekibi – yani Havelock ile çekirdek mürettebattan iki kişi daha– koridorları, ambarları ve hava kilitlerini gezerek idmandan geriye kalan pisliği temizlediler. Boya çabucak polimerize olduğu için fazla dağılmaksızın ya da geride birilerinin ciğerlerine kaçabilecek parçacıklar bırakmaksızın duvarlardan soyulabiliyordu. Mühendisler ayrıca boya kapsüllerinin ufacık partiküllerinden uçucu moleküllere kadar havadaki her şeyi filtreleyebilen kişiye özel vakum sistemleri üretmişlerdi. Çalışırken bir tekvando salonunu temizleyen beyaz kuşaklar gibi gülüşüyorlar, şakalaşıyorlar ve birbirlerine dostane hakaretler ediyorlardı. Havelock temizliği bir takım ruhu egzersizi olarak planlamamıştı ama bu kadar iyi sonuç verdiği için kendine aynen öyle yaptığını söylemeye başlıyordu.

İdman öncesinde oryantasyon gördükleri, sonrasındaysa değerlendirme yaptıkları konferans odası, itişin sahte yerçekimine göre tasarlanmıştı. Yere vidalanmış dikdörtgen bir masanın çevresinde, mühendislerin kullanmadıkları çarpışma koltukları vardı. Havelock masanın yok sayılması ve yukarı-aşağı kavramının doksan derece döndürülmesi konusunda ne zaman karara varıldığını bilmiyordu fakat artık her toplantı o şekilde gerçekleşiyordu. Mühendisler ile güvenlikçiler "zemini" sağlarına alarak duvarlarda ya da boşlukta asılı duruyorlardı ve Havelock ana kapının önündeki yerini alıyordu.

"Pekâlâ," demesiyle birlikte sohbetlerin yol açtığı mırıldanmalar kesildi. "Ne öğrendik?"

"Koridor temiz dediğinde beynine soktuğumun Gibbs'ine güvenmemeyi." Bunu kahkahalar izledi ama hiçbirinde öfke veya haset yoktu. Dalga geçilen adam bile gülümsüyordu.

"Yanlış cevap," dedi Havelock sırıtarak. "Doğru cevap, bir

mekânı temizlerken acele etmemek olacaktı. Bir mekânı boş görünce güvenli olduğunu düşünmeye eğilimliyiz. Kapılar ve köşeler daima tehlikelidir, çünkü içeride ne olduğunu bilmeden bir yere giriyorsunuzdur. Siz düşmanı gördüğünüzde o çoktan harekete geçmiştir."

"Amirim?"

Havelock elini kaldıran kadını işaret etti. "Evet?"

"Amirim, bunun bir algoritması var mı? Çünkü burada değilken çalışabileceğimiz bir tür üstün yöntem akım şeması çıkarabilirsek sanırım bize epey faydası olur."

"Onları kapı veya köşe cinslerine göre sınıflandırabiliriz," dedi bir başkası. "Ve yaklaşma esnasında hangi düzlemi kullanabileceğimize göre. Bana kalırsa ekseni kaydırarak hedef noktayı altımıza almamız daha iyi sonuç verir."

Havelock mühendislerin bir süre böyle konuşmalarına göz yumdu. Küçük tim taarruz taktiklerinin mühendislik terimleriyle analiz edildiğini duymak gülünçtü ama bu insanlar artık onun ekibiydi. Şiddeti bir denklem gibi çözmeyi öğreniyorlardı – onu elemek için değil de bütünüyle kavramak için.

"Benim anlamadığım," dedi Başmühendis Koenen, "neden *Barbapiccola*'yla uğraşıyor olduğumuz."

Orada toplanmış ekibin gözleri Havelock'a çevrilerek bir cevap –ya da en azından bir tepki– bekledi. Boğazından yukarı şaşırtıcı bir kaygı tırmanan Havelock gevrek gevrek güldü.

"Kötü adamlar onlar da ondan," dedi.

"*Barbapiccola* yaklaşık yüz kişilik mevcut mürettebatı gezegen yüzeyinden ancak bir mekikle nakledilebilen silahsız bir şilep," diye belirtti başmühendis. "*Rocinante* ise bir çekirdek mürettebattan bile daha az sayıda kişi tarafından yönetiliyor ve bunların yarısı zaten gemide değil. Bana göre riski daha düşük ve değeri daha yüksek bir seçeneğimiz var."

Onu doğrulayan fısıldaşmalar odaya yayıldı. Havelock başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "İlk sorunu kendi ağzınla söyledin. *Barbapiccola* silahsız. İşler yolunda gitmezse misilleme olarak onlardan bekleyebileceğimiz en kötü şey sert üsluplu bir mektup. *Rocinante* ise Holden onu DGİ'ye götürmeden önce son model bir

Mars savaş gemisiydi. O zamandan beri üstünde nasıl modifikasyonlar yaptıklarını ancak Tanrı bilir. Geminin tam takım torpilleri, NST'leri[1] ve omurgaya takılı bir raylı topu var. Mürettebatı bizi bir tehdit olarak görürse sonumuzu getirebilirler ve bu konuda elimizden hiçbir şey gelmez."

"Ama o ateş gücünü ele geçirebilirsek–" diye başladı Koenen.

"Burada kaldığımız sürece rahat ederiz," diye onun sözünü kesti Havelock. "Ama halka geçidinden geçer geçmez bir sürü avukatla, antlaşmayla ve daha da büyük silahları olan başka gemilerle karşı karşıya kalırız. *Barbapiccola*'ya el koymamız gerekirse en azından yasal bir dayanağımız olur."

Mühendisler homurdanarak başlarını iki yana salladılar. "Yasak dayanak" ifadesi onların gözünde *saçmalık* anlamına geliyordu fakat Havelock geri adım atmadı.

"Öncelikle BM sözleşmesi geçerli olduğu sürece taşıdıkları maden cevheri KİE'nin malı. Ayrıca yüzeyden herhangi bir koloniciyi gemiye alırlarsa cinayete yardım ve yataklık yaptıklarını iddia edebiliriz."

"İddia etmek ha?" dedi grubun arkalarındaki bir adam. Bunu takip eden kahkahalar keyifsizdi.

"Söylediklerimizin doğru olması iddiamızı güçlendirir," dedi Havelock. "Ama *Rocinante*'nin peşine düşersek bize yaptıkları yakıştırmaları haklı çıkarmış oluruz. Sabredersek kendimizi korumakla kalmayıp uzun vadede oyunu kazanabiliriz."

"Uzun vadede kazanmak, oyunu o aşamaya kadar oynayabilirsen işe yarar," dedi arka taraftaki adam, fakat sesi tonuna bakılırsa Havelock'un sözlerine hak vermişlerdi. En azından şimdilik.

Ivers Thorrsen hem Ay hem de Ganymede üniversitelerinde yüksek lisans yapmış bir jeosensör analizcisiydi. Bir ayda kazandığı para, Havelock'un güvenlikte çalışarak bir yılda kazandığından fazlaydı. Ayrıca adam bir Kuşaklıydı. Mikrogravitede büyümek onu Havelock'un diğer insanlarda gördüğü kadar etkilememişti. Thorrsen'in kafası belki vücuduna göre biraz fazla büyük, omuriliği ve bacakları belki biraz fazla uzun ve inceydi. Yeterince spor yapıp steroid kullansa neredeyse bir Dünyalı sanılabilirdi.

1 Nokta savunma topları. –*çn*

Fark etmezdi gerçi. *Israel*'deki herkes, diğer herkesin neyin nesi olduğunu bilirdi. Evden ayrıldıkları sırada aralarındaki farklılıkları umursamamışlardı. En azından pek fazla.

"Enerji artışlarına ilaveten şimdiye kadar yirmi ısı patlaması oldu," dedi adam, Havelock'un terminal ekranında görünen Yeni Cihan'ın temsili küresini işaret ederek. "Hepsi son seksen saat içinde yaşandı ve şu an için neyden kaynaklandıklarına dair hiçbir fikrimiz yok."

Havelock başını kaşıdı. Nezarethanedeki hücreler boş olduğundan onları duyacak kimse yoktu. Kibar davranmak gereksizdi.

"Bir hipotezim olmasını mı bekliyordun? Çünkü ben ne olduğunu bilmediğimiz bir sürü şey bulmak için buraya geldiğimizi sanıyordum. Anlam veremediğin bir şey görmüş olman bana gayet normal gözüküyor."

Kuşaklı, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı.

"Bu önemli bir gelişme olabilir. Hiçbir önemi de olmayabilir. Gerçeği öğrenmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Önemli işlerle meşgulüm. Tüm vaktimi saçma sapan şeylerle oyalanmaya harcayamam."

"Pekâlâ," dedi Havelock.

"Bu birilerinin dolabıma sidik sıktığı üst üste üçüncü gün. *Üç* diyorum, anlıyor musun? Sayıları gözden geçireceğim yerde teçhizatım sidik kokmasın diye uğraşıp duruyorum."

Havelock iç geçirip ekranını kapattı. Yeni Cihan ve gizemli sıcak bölgeleri yok oldu. "Bak, neden kafanın bozulduğunu anlıyorum. Yerinde olsam benim de tepem atardı. Ama onlara biraz müsamaha göstermelisin. İnsanların canı sıkkın ve baskı altındalar. Biraz taşkınlık yapmaları çok doğal. Bu da geçer."

Thorrsen kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını daha da çattı. "Biraz taşkınlık mı? Gördüğün tek şey bu mu? Ekibimdeki tek Kuşaklı benim ve bu saldırılar yalnızca *bana* yapı–"

"Hayır. Bak, bunu kabul edemem, tamam mı? Ortam zaten gergin. İstersen dolabına bir monitör takar ve insanlara ağır olmalarını söylerim, ama mümkünse bunu Kuşaklılara karşı iç gezegenliler meselesi hâline getirmeyelim."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Kusura bakma ama bence yapıyorsun," dedi Havelock. "Ve bu olayı büyüttükçe başına daha fazla bela alacaksın."

Thorrsen'in hiddeti barizdi. Havelock hafifçe kıpırdanarak kendini geçici bir süre için yukarı olarak belirledikleri yönde yükseltti. Yıldız Burgusu'nda çalışırken öğrendiği eski bir hileydi bu. İnsanlık yerçekimi kuyularından çıkmış olabilirdi fakat daha uzun ve üstün olma algısı, insan denen hayvanın sıfır yerçekimi gibi ufak tefek bir şey tarafından silinemeyecek kadar derinine işlemişti. Thorrsen titreyerek derin bir nefes aldı ve Havelock bir anlığına adamın yumruk atıp atmayacağından şüphe duydu. Analizciyi o geceliğine bir hücreye kapatmak istemiyordu. Fakat iş o raddeye varırsa dert etmezdi.

"Dolabına bir monitör koyacağım ve insanlara işin cılkını çıkarmamaları yönünde genel bir duyuru yapacağım. Bir daha hiç kimse eşyalarının üstüne işemeyecek ve işinin başına dönebileceksin. İstediğin de bu, değil mi?"

"Duyurunu yazarken eşek şakalarından mı, yoksa Kuşaklıları taciz etmekten mi vazgeçmelerini söyleyeceksin?"

"Sanırım cevabı zaten biliyorsun."

Thorrsen'in omuzları mağlubiyetle çöktü. Havelock başını salladı. Mücadelelerin bir dansa ne kadar benzediğini bir kez daha düşündü. Belirli hareketler belirli tepkiler gerektirirdi ve bunun çoğu beynin aşağı kısımlarında, belki lisanın farkında bile olmadığı yerlerde gerçekleşirdi. Thorrsen'in kambur duruşu bir teslim ifadesi, Havelock'un başını sallaması ise bunun kabulüydü. Kuşaklı bilim adamı bu yaşananların büyük ihtimalle farkında bile değildi.

Hatta kesinlikle değildi, çünkü konuşmaları gereken her şey karara bağlanmış olmasına rağmen beyninin mantıklı düşünen kısmı bir türlü vazgeçmiyordu.

"Tek Dünyalı sen olsaydın ve bunu Kuşaklılar yapsaydı o zaman farklı hissederdin."

"Beni sorundan haberdar ettiğin için teşekkürler," dedi Havelock. "Konuyla ilgileneceğim."

Thorrsen çalışma masasından destek alarak kendini itti ve havada zarifçe süzülüp koridorda gözden kayboldu. Havelock iç geçirdi, masa ekranını yeniden açtı ve gemi raporlarını göz-

den geçirdi. İşin aslı, vakalarda artış olduğuydu. Bunların çoğu ufak tefek şeylerdi. Bazı önemsiz şirket kuralları çiğnenmişti. İstifleme ve cinsel istismar suçlamaları yapılmıştı. Organik kimyagerlerden biri mutluluk verici ilaç üretiyordu. Gemi psikiyatri danışmanı, Havelock'a her zamanki sosyal entrikalardan biri gibi gözüken *dahili tabakalaşma* diye bir şeyle ilgili giderek artan uyarılarda bulunuyordu. Havelock tüm raporları kapattı.

Tek Dünyalı sen olsaydın.

İşin komik tarafı, Havelock daha önce sahiden de bir Kuşak toplumundaki tek Dünyalı olmuştu – hem de birden fazla kez. Stone & Sibbets şirketi adına Ay ile Ganymede arasında sefer yapan yirmi kuşetlik bir şilepteyken iki Dünyalıdan biriydi ve sayıca diğerlerinden çok daha az olmalarının yanı sıra hep gizliden gizliye dışlanmışlardı. Yaklaşık bir yıl boyunca Yıldız Burgusu hesabına Ceres İstasyonu'nda çalışırken, oraya ait olmadığının pek de usturuplu denemeyecek bir hatırlatıcısı olarak en kötü vakalar, en kötü ortaklar hep ona verilmişti. Doğru vücut şekline sahip olmaması veya dış gezegenlerde bir tür argo yerine geçen dil karmaşasını bilmemesi sebebiyle Kuşaklıların eziyetine fazlasıyla katlanmıştı. Hiç dolabına işememişlerdi ama esasen öyle bir şey akıllarına gelmediği için.

Havelock, bizzat Thorrsen'in dolabına bir monitör kurdu, sonra da temiz bir güvenlik şablonu açtı. Boş alana bakarak ne söylemek istediğini düşündü.

Evden sekiz milyar kilometre uzaklıktayız ve bir grup yarı-vahşi terörist bizi öldürmek istiyor; o yüzden gelin sakin olalım.

Veya belki de:

Bugüne kadar karşılaştığım neredeyse her Kuşaklı, sırf geldiğim yer sebebiyle bana boka bulanmışım gibi davrandı. Fakat artık çoğunluk bizde olduğuna göre gelin onların hassas duygularına saygı gösterelim.

Havelock parmaklarını çıtlatıp yazmaya koyuldu.

Mürettebat arasında giderek artan sayıda eşek şakası yapıldığı güvenliğin dikkatini çekmiş bulunmaktadır. Böyle zor zamanlarda stres atma gereğini hepimiz anlasak da bu şakalardan bazıları haddini aşmıştır. Güvenlik şefi vekili olarak

Durakladı.

Bir keresinde Ceres'teyken Coriolis etkisinin en şiddetli, dönüş yerçekimininse en hafif olduğu istasyon merkezine yakın yasadışı bir gece kulübünü kapatmakla görevlendirilmişti. Mekâna vardığında parlak ışıkların, bangır bangır müziğin ve şartlara alışkın olmayan içkulağının kombinasyonu sebebiyle kıvrık koridorlarda kusup durmuştu. O hâlinin resmi ofisteki panoya düşmüştü. Havelock alaylara gülüp geçmişti, çünkü itiraz etmek durumu daha da beter hâle getirirdi. Bu olay yıllardır aklına gelmemişti.

Tek Dünyalı sen olsaydın.

Boşluğa, "Siktir," dedi ve ekrandaki yazıyı sildi.

Bazı KİE çalışanlarının ve ekip üyelerinin sırf dış gezegenli oldukları için başkalarından ayrı tutularak taciz edildiklerini öğrenmiş bulunmaktayım. Bu zor şartlarda fizyolojik tesadüfler ve kökensel özellikler sebebiyle takım arkadaşlarımızı düşmanlarımızla karıştırmamamız çok önemlidir. Bu sebeple aşağıdaki önlemleri alıyorum:

"Bunu yaptığıma pişman olacağım," dedi Havelock ekrana. Fakat duyuruyu tamamladıktan, yazım hatalarını kontrol ettikten ve gönderdikten sonra kendini neredeyse iyi hissedecekti.

Yirminci Bölüm: Elvi

Dizlerinin üstündeki cep terminaliyle barakasının önünde oturan, artık aşina olduğu günışığı ensesini ve sırtını ısıtan Elvi, Ay'dan gelen raporların tampon belleğe alınmasını bekliyordu. *Edward Israel*'deki iletişim lazeri tanıdığı dünyalarla arasındaki tek kanaldı ve o kanal hem gezegen yüzeyindeki çalışma gruplarından, hem de *Israel*'in sensörlerinden akan teknik bilgilerle ağzına kadar doluydu. Yeni Cihan'ı cehenneme çeviren tüm trajedilere, korkulara ve ölümlere karşın eve gönderilen ham verilerden büyük bölümünün hâlâ teknik olduğunu düşünmek çarpıcıydı. Üstelik Elvi'nin yavaş bağlantısı bile İlk İniş'teki kasabalıların sahip olduklarından fazlaydı. *Barbapiccola* onlar için bir bağlantıyı bile desteklemiyordu. Tamamen kişiye özel ve yerel olan el terminalleri, görüş hattı esasıyla çalışan bir ağdan ibaretti.

Esinti yerden bir kum hortumu kaldırdı, sonra tekrar nazikçe yere bıraktı. Çok yukarılarda yeşil bulutlar dağılıp yeniden birleşerek mavi göğü bir gölet yüzeyindeki su yosunları gibi dantellerle bezedi. Havada ısı, toz ve uzak bir yağmurun kokusu vardı. Raporların yüklenmesi nihayet tamamlandı ve onları ekrana getiren Elvi uzun bir saati yazılanları okumaya, münazaraları dinlemeye ve kendi bakış açısını oluşturmaya harcadı. İşi düşündüğünden daha zordu. Zihni ona danışmaksızın oradan orada atlıyordu.

Gezegendeki her şey o kadar çabuk değişiyordu, her şey olmasını beklediğinden o kadar farklıydı ki sadece dikkatini toplaması bile güçtü. Çöle yaptıkları yolculuk ve zar zor da olsa hâlâ çalışan o iki milyar yıllık mekanizmayı görmek gözlerinin önünde yeni ufuklar açmıştı. Ardından gecekonducular arasındaki teröristlerin ortaya çıkarılması ve ortadan kaldırılması içini

rahatlatacağı yerde Elvi'yi garip bir huzursuzluğa sevk etmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi hiç kimseye bahsetmemesine –ve asla bahsetmeyecek olmasına– rağmen James Holden hakkında yineleyen, davetsiz rüyalar görüyordu.

Ekranda araştırma koordinatörünün raporu sona erdi ve Elvi söylenenleri neredeyse hiç duymamış olduğunu fark etti. İç geçirdi, kaydı başa aldı ve Dünya'daki KİE laboratuvarlarında bulunan kadın tek kelime edemeden videoyu durdurdu. Başını kaldırıp göğe bakarak mavi atmosfer serpintisince gizlenen *Rocinante*'nin, *Barbapiccola*'nın ve *Edward Israel*'in nerede olduklarını merak etti. Kasabaya uzanan patikanın yanındaki bitki muadillerinden biri gittikçe yükselen bir dizi tıkırtı çıkardı. Bu, Elvi'nin incelemek isteyip şimdilik vakit bulamadığı bir şeydi. "Doktor Okoye," dedi altmış AB[1] –veya hangi açıdan bakıldığına bağlı olarak yarım galaksi– ötedeki araştırma koordinatörü. "İstatistik ekibiyle yapılan bir toplantıdan daha yeni döndüm ve önümüzdeki haftalarda veri toplama işleminin nasıl gerçekleştirileceği konusunda sizi bilgilendirmek istiyorum. Hata aralığımızı daraltabilmek için, özellikle Ay grubu bazı başlangıç deneklerinizden ilave numuneler almayı umuyor..."

Elvi dinledi, odaklandı ve diğer tüm düşünceler ile hisleri bir kenara itti. Bu kez raporu, bir faaliyet unsurları listesiyle, çalışmalarının Dünya'daki laboratuvarların kaynaklarını ve planlarını nasıl değiştirdiğine yönelik net bir fikirle ve mineral ayrıştırması hakkında Fayez'e yöneltmek istediği yarım düzine soruyla bitirdi. Protokol gereği hemen bir cevap videosu kaydedip göndermeliydi. Aradaki gecikme, raporun sabah toplantılarından önce eve ulaşacağı anlamına geliyordu. Fakat Elvi bunun yerine düzenleyicisine geçti ve yükümlülüklerinin listesini çıkarmaya başladı. Su ve toprak numuneleri. Üç farklı bitki muadili türünden numuneler. Uzaylı yaratılarıyla ilgili bir rapor...

Elvi bir süredir yaratının ani faaliyetinin olası tetikleyicilerine kafa yoruyordu ve Holden hem olay esnasında orada bulunduğu, hem de sonuçta Yeni Cihan'daki durumu daha iyi –akılcı, mantıklı– hâle getirmekten sorumlu arabulucu olduğu için ona çöl-

1 Astronomik Birim: Güneş ile Dünya arasındaki mesafeye (yaklaşık 150 milyon kilometre) tekabül eden ve gök cisimlerinin uzaklığı hesaplanılırken kullanılan ölçü birimi. –*çn*

deki yaratının gezegendeki insan varlığına tepki olarak hareket etmediğini gösteren sağlam bir sebep verebilirse belki dertlerinin birinden kurtulurdu. Elvi'nin amacı bir iyilik yapmak ve adamın barışı sağlamasına katkıda bulunmaktı, o kadar.

Onu yeniden görmek için bahaneler uydurmak değil.

Elvi yapılacak işler listesini madde madde gözden geçirdi, sonra duraksadı. En alta *Felcia Merton için tavsiye mektubu* yazmıştı. Uzun bir süre öylece oturarak kelimelere baktı ve onlar hakkında ne hissettiğine karar vermeye çalıştı. Maddeyi sildi, bekledi ve sonra tekrar girdi.

Kasabaya adım atmak başka –daha sert– bir dünyaya adım atmak gibiydi. Toprak sokaklar boş değilse de onları arşınlayan insanlar artık duvarlara daha yakın duruyorlardı. Gülümsemeler ve baş selamları, göz teması ve basit selamlaşmalar tümden kaybolmuştu. Kasabalılar önlerine bakarak hızlı hızlı geçip gidiyorlardı. Elvi'nin içinden önlerini kesmek, orada olduğu kabul edilene kadar vücuduyla onlara engel olmak geliyordu.

Olayın yaşandığı bina, kasaba sınırının yakınındaydı. Yangın yakıp kül etmediğini eritmişti. Yapının kömür olmuş ve yamulup kalmış iskeleti, ikindi güneşinde hâlâ ayaktaydı. Elvi onların önünde durakladı. Ona bir şey hatırlatıyorlardı ama Elvi bunun ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Ölü bir şey. Ateşi de içeren bir şey.

Ah. Tabii ya. Çölde yanan yaratı.

KİE güvenlik kuvvetinden iki kişi geniş adımlarla onun biraz ilerisinde, sokağın tam ortasında yürüyordu. Elvi sözcükleri çıkaramasa da sohbetin tonu keyifli, rahat ve şendi. Güvenlikçilerden biri güldü. Elvi dönüp onlara doğru gitti. Yanından geçerlerken biri elini kaldırarak onu selamladı ve Elvi selama gayriihtiyari karşılık verdi. Sokağın karşısında Kuşaklı bir kadın –adı Eirinn'di– bir kapıdan dışarı çıkmaya yeltendi, güvenlik görevlilerini gördü ve ışığa adım atmadan önce tereddüt etti. Elvi kadının yürümesini seyretti. Başı biraz fazla dik, omuzları biraz fazla gergindi. Hiçbir şey korkuyu, onu reddetme çabası kadar ispat etmezdi. İlk İniş bir zamanlar o kadına aitti.

Elvi, Holden'ı geleneksel masasında bulma ümidiyle kantine

girdi. Oda loştu ve gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Holden'ı değil ama ötekini –Amos Burton'ı– buldu. Adam bir kâseden sahte fıstık ve köri kokan kahverengi erişteler yiyordu. Arka tarafta Lucia Merton biriyle beraber bir bölmede oturuyordu. Elvi doktorla göz göze gelmeden önce başını çevirdi.

O yaklaşırken Amos başını kaldırıp baktı.

"Acaba Kaptan Holden... Onunla konuşmak istiyordum da. Yaratılar hakkında. Hani şu çöldekiler."

"Bir şey mi oldu?"

"İşe yarayabileceğini düşündüğüm bazı... teorilerim var."

Tanrım, diye aklından geçirdi. *Küçük bir kız gibi kekeliyorum.* Neyse ki Amos bunu fark etmedi veya ettiyse bile etmemiş gibi davrandı.

"Kaptan mahkûmu nakletme hazırlıkları için dışarı çıktı," dedi Amos. "Günbatımına doğru gelir."

"Pekâlâ," dedi Elvi. "Sorun değil. Geldiğimi ona söyler misin? Döndüğü sırada büyük ihtimalle barakamda olurum. Beni orada bulabilir."

"Söylerim."

"Teşekkürler."

Elvi yumruklarını ceplerine sokarak arkasına döndü. Sebebinden emin olmaksızın kendini küçük düşmüş hissediyordu. Altı üstü yaratılar ve yerel ekosistem hakkında bazı fikirler paylaşacaktı. Bunda uygunsuz hiçbir şey–

"Elvi!"

Elvi içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Yönünü sesin geldiği tarafa, Lucia Merton'un oturduğu bölmeye çevirdi. Fayez sandalyesinde yan dönmüştü ve ona el sallıyordu. Elvi sokağa açılan kapıya bakarak keşke çekip gitmenin kibar bir yolu olsaydı diye düşündü.

"Elvi! Gel otur. Bizimle beraber bir şeyler iç."

"Elbette," diyen Elvi, attığı her adımdan pişmanlık duyarak kantinin arka tarafına yürüdü.

Doktor Merton gözlerinin altındaki torbalar haricinde solgun görünüyordu. Elvi kadının hasta mı olduğunu, yoksa bu hâlinin sadece tasa ve üzüntüden mi kaynaklandığını merak etti.

"Lucia," dedi.

"Elvi."

"Otur otur," dedi Fayez. "Ayakta durduğunda kendimi kısa boylu hissediyorum. Öyle hissetmekten nefret ederim."

Elvi pantolonunun kumaşını düzeltti ve Fayez'in yanına oturdu. Adamın gülümsemesi çakırkeyif ve hoşnuttu. Lucia ona özür dilercesine bakıyordu. *Benim yanıma da oturabilirdin*, demeye çalışır gibiydi.

"Biz de demin Felcia'dan konuşuyorduk," dedi Fayez, sonra da Lucia'ya döndü. "Elvi ekibin en zeki üyesidir. Cidden, sitoplazmik ölçümleme hakkındaki ilk gerçek tezi onun yazdığını biliyor muydun? İşte ta kendisi. Bizzat karşında oturuyor."

"Felcia bana senden bahsetmişti," dedi Lucia. "Kızıma arkadaşlık ettiğin için teşekkürler."

Ailen beni öldürmeye çalıştı, diye aklından geçirdi Elvi. *Ölmemi isteyen bir adamla her gece yatağını paylaştın.*

"Bir şey değil," dedi Elvi. "Felcia çok yetenekli bir kız."

"Öyle," dedi Lucia. "Tanrı biliyor ya, onu doktor olmaktan vazgeçirmek için çok uğraştım."

"Burada kalmasını mı umuyordun?" diye sordu Elvi. Sesi, amaçladığından daha kırılgandı.

"Yok canım," dedi Lucia gülerek. "Gezegenden ayrılıyor olması, buraya yerleştiğimizden beri başımıza gelen en iyi şey. Bunu sırf bana özendiği için yaptığından korkuyorum, o kadar. Kendi yolunu bulmasını yeğlerim."

"Ay buraya çok uzak," dedi Fayez. "Jeohidroliye âşık olmadan önce beş müfredat programı aldım. Planım ilk başta biracı olmaktı. Bunu hayal edebiliyor musunuz?"

Elvi ile Lucia aynı anda *Evet* dediler. Elvi kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Lucia ayağa kalktı.

"Gidip Jacek'i almam gerekiyor," dedi kadın.

"O iyi mi?" diye sordu Elvi. Bu bir refleksti. Görgü kurallarına dayanan bir alışkanlık. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri alabilmeyi diledi. Doktorun gülümsemesi özlemle doluydu.

"Bu şartlarda olabileceği kadar," dedi. "Babası bugün gidiyor."

Rocinante*'de hapis yatmaya*, diye düşündü Elvi ama bir şey söylemedi.

"Paranız burada geçmez," dedi Fayez. "Hesap benden."

"Teşekkürler, Doktor Sarkis."

"Fayez. Bana Fayez de. Herkes öyle der."

Lucia kafa salladı ve yürüyüp gitti. Başını iki yana sallayan Fayez gerinirken bir kolunu Elvi'nin omzuna attı. Kadın masanın karşı tarafına geçti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Elvi.

"Ne mi yapıyorum? Bu da sorulacak soru mu?"

"Biliyorsun ki kocası–"

"Hiçbir bok bilmiyorum, Elvi. Sen de bilmiyorsun. Tıpkı senin gibi ben de yorum zengini ve veri fakiriyim."

"Sence... sence onlar..."

"Bence o bina teröristlerle doluydu ve Murtry onları öldürerek bizi kurtardı. Ama bu sadece bir *fikir*. Bir diğer fikrim de şu: yerliler beni ne kadar çok tanır ve severlerse bir dahaki ayaklanmada kafa derimi yüzme ihtimalleri o kadar azalır. Hem... hem uygarlık dediğin kahrolası bir bira içerek sohbet etmek değil de nedir?" diye karşılık verdi Fayez, sonra da başını çevirdi. "Haksız mıyım?"

"Hay ağzına sağlık!" diye seslendi Amos. "Her ne dediysen sonuna kadar haklısın."

"Bak onu iyi bildin," dedi Fayez.

"Sen sarhoşsun."

"Bunu bir süredir yapıyorum," diye belirtti Fayez. "Muhtemelen bu bok çukurundaki insanların üçte biriyle içmişimdir. Asıl bilmek istediğim, ben barış getirirken sizin nerede olduğunuz."

Elvi bir an için adamın korkusunu gördü. O korku çenesinin açısında ve yarı kapalı gözlerinin onunkilere bakmaktan kaçınarak sola kaymasında gizliydi. Ne kadar trajik olursa olsun her şeye gülüp geçebilen Fayez'in ödü patlıyordu. Neden patlamayacaktı ki? Evden milyarlarca kilometre uzakta, anlamadıkları bir gezegende ve şimdiye kadar her iki tarafın da kayıplar verdiği bir savaşın ortasındaydılar. Üstelik onları paniğe sevk eden şeyin kendi taraflarınca kazanılmış bir zafer –isimsiz, meçhul katillerin tanımlanıp öldürülmesi veya hapsedilmesi– olması ne kadar garip ve barizdi.

Fayez bekliyordu. Şiddeti tekrar tırmandırmalarını. Bir sonraki okun yaydan çıkmasını. Bulabildiği, umabildiği ya da ha-

yal edebildiği kadar çok kontrol sağlamak için çabalıyordu. Elvi adamın hâlinden anlıyordu, çünkü kendisi de tıpatıp aynı durumdaydı. Sadece bunu başka birinde görünceye kadar farkına varmamıştı.

Fayez kaşlarını çatarak masaya baktı, sonra da başını yavaşça kaldırarak onunla göz göze geldi. "*Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Anlaşılan seninle oturmuş sohbet ediyorum."

Okun yaydan çıkmasını bekliyorum.

Yirmi Birinci Bölüm: Basia

Teriyle ıslanan çelik kelepçelerin bileklerini ve önkollarını kaşındırdığı Basia, iniş alanının kenarında durmuş bekliyordu. Murtry, adam gezegenden ayrılana kadar ona kelepçe takılmasında ısrar etmesine rağmen anahtarı Amos'a vermişti ve iriyarı tamirci *Rocinante* havalanır havalanmaz kelepçelerinin çıkarılacağına dair Basia'yı temin etmişti. Murtry'nin Ilus vatandaşlarına karşı zor kullanabileceğinin ve hatta kullandığının bir diğer gözle görülür ispatıydı bu. Jim Holden hâlâ uzlaştırıcı rolü oynama gayretindeydi ve başka bir tehdit ya da şart öne sürmeksizin Basia'nın ona teslim edilmesi karşılığında kelepçelere razı olmuştu. Basia herkesin neden böyle davrandığını anlıyordu.

Bu, durumunu daha az küçük düşürücü kılmıyordu.

Lucia ile Jacek onunla beraber *Rocinante*'nin iniş yapmasını bekliyorlardı. Jacek babasının önünde durarak sırtını onun karnına yaslarken Basia'nın kelepçeli elleri çocuğun omuzlarındaydı. Karısı da elini onunkiyle beraber oğullarının bir omzuna koymuştu. Yani hepsi temas hâlindeydi. Basia bu durumdan güç almak, karısına ve oğluna böylesine yakın olmanın verdiği hissi hafızasına kazımak için uğraştı. Dokunuşlarını bir daha asla hissedemeyeceğine yönelik korkunç önseziye kapılmıştı. Felcia'nın çoktan gitmiş olması ona hem huzur hem de keder veriyordu. Olup bitenlere anlam veremeyecek kadar küçük olan oğlunun, onu zincire vurulmuş olarak görmesi zaten yeterince kötüydü. Parlak gözlü, güzeller güzeli kızının da babasını bu hâlde görmesine dayanamazdı.

Diğer kasabalılar –aynı havayı, suyu, gamı ve hiddeti paylaştığı adam ve kadınlar– suçluluğu onlara da bulaşabilecek bir hastalıkmışçasına onun gidişini seyretmekten kaçınıyorlardı. Ba-

sia onların gözünde bir yabancı olup çıkmıştı. Ayıplanmayı bile buna yeğleyesi vardı.

Tek istediğim özgürlüğümdü. Tek istediğim ailemle beraber olmak ve bir çocuğumu daha kaybetmemekti. Evrenin bu kadarını bile ona çok görmüş olması Basia'yı hem hayrete düşürüyor hem de kahrediyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözünü havaya dikmiş olan göstermelik gardiyanı Amos saygılı bir mesafede bekliyor, aileye vedalaşmaları için fırsat tanıyordu. Ilus'taki üçlü iktidar olan Holden, Murtry ve Carol bir arada dursalar da birbirlerine bakmıyorlardı. Diğer ikisi Murtry'nin kurduğu hâkimiyetin acısını azaltmak için kararın bir parçasıymışçasına oradaydı. Basia onların siyasi oyunlarındaki bir piyondan fazlası değildi.

"Bir iki dakika daha, reis," dedi Amos. Az sonra bir yüksek irtifa gümbürtüsü duyuldu. Atmosferde sesten daha hızlı ilerleyen *Rocinante* bir hüküm meleği gibi tepelerine biniyordu.

Her şey öylesine gerçek dışı gözüküyordu ki.

"Böyle bir anda yanımda olduğunuz için mutluyum," dedi Lucia'ya. Yalan söylemiyordu.

"Aramıza dönmenin bir yolunu bul," dedi kadın.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bir yolunu bul," diye tekrarladı karısı, her sözcüğü başlı başına bir cümle gibi telaffuz ederek. "Dediğimi yap, Basia. Beni bu dünyada yapayalnız yaşlanmak zorunda bırakma."

Basia boğazının düğümlendiğini hissetti. İçine oturan ızdırabın etrafından nefes almakta zorlanıyordu. "Birini bulman gerekirse..."

"Buldum zaten," dedi Lucia. "Birini buldum. Şimdi de onun ne yapıp edip yanıma dönmesi gerekiyor."

Basia konuşacak kadar kendine güvenemedi. Ağzını açarsa ağlamaya başlamaktan korkuyor, Murtry'nin kendisini bu hâlde görmesini istemiyordu. O yüzden kelepçeli kollarını Lucia'ya geçirip ona sarılmakla ve ikisi de nefes alamayacak hâle gelinceye dek sıkmakla yetindi.

"Geri gel," diye son bir kez fısıldadı kadın. Onun ardından söylemiş olabileceği şeyler, iniş yapan *Rocinante*'nin kükreyişiyle boğuldu. Bir toz bulutu süratle geçip giderek Basia'nın boynun-

daki çıplak teni yaktı. Lucia yüzünü adamın göğsüne bastırdı ve Jacek babasının sırtına yapıştı.

"Gitme vakti!" diye bağırdı Amos.

Basia karısını bıraktı, oğlunu bir kez daha –belki de *son* bir kez– bağrına bastı ve hapishanesine binmek üzere onlara arkasını döndü.

"Gemiye hoş geldiniz, Bay Merton," dedi uzun boylu ve hoş bir kadın, hava kilidinin iç kapısı açıldığında. Kadının giydiği yalın gri-siyah tulumun göğüs cebine Nagata ismi basılıydı. *Rocinante*'nin idari subayı Naomi Nagata. Kadın uzun siyah saçlarını Felcia'nın küçük bir kızken yaptığı gibi atkuyruğu hâlinde toplamıştı. Fakat bu onda estetikten ziyade fonksiyonel bir seçimi andırıyordu. Silah taşıyor gibi görünmediği için Basia azıcık rahatladığını hissetti.

Ona kelepçesinin kilidin verdi ve Naomi kelepçeyi açtı. "Lütfen, sadece Basia deyin," dedi kadın çalışırken. "Ben altı üstü bir kaynakçıyım. Hayatım boyunca hiç kimse bana Bay Merton demedi."

"Kaynakçı mı?" diye sordu Naomi. Laf olsun diye konuşura benzemiyordu. Kelepçeyi aldı, yuvarlayıp tortop etti ve bir dolaba kaldırdı. Serbest nesnelerin manevralar sırasında birer mermiye dönüştüğü gemilerde disiplin önemliydi. "Soruyorum çünkü hep bir onarım listemiz vardır."

İçinde durdukları kompartıman, yan döndürülmüş bir depo odasına benziyordu. Dolaplar yere dik değil paralel koyulmuştu ve her iki duvarda küçük bir kaporta bulunmasına ilaveten zeminde merdivene benzer bir şey uzanıyordu. Naomi duvarlardan birindeki bir panele dokunup konuştu. "Biz hazırız, Alex. Dizlerim sızdırmaya başlamadan önce bizi bu toz topundan götür."

Sahipsiz bir ses, Mars Mariner Vadisi aksanıyla ona karşılık verdi. "Anlaşıldı, patron. Otuz saniye sonra havadayız; o yüzden kemerlerinizi takmaya bakın."

Naomi'nin yerdeki bir kayışa asılmasıyla birlikte katlı duran bir koltuk açıldı. Koltuk, bir insanın kıçını oturağa koyabilmesi için yere sırtüstü uzanmasını gerektiriyordu. Onunla birlikte çeşitli emniyet kemerleri de çıktı. Naomi zemindeki başka bir kayışı işaret etti. "İşe koyulsan iyi edersin. Otuz saniyemiz var."

Basia kendi koltuğunu açtı ve kemerlerini bağlayabilmek için sarsakça yere uzandı. Naomi yerleşmesinde ona yardım etti.

Marslı ses beşten geriye saydı ve gemi havalanırken yer sarsıldı. Baş döndürücü bir dönüşün ardından zemin Basia'nın arkasındaki bir duvar hâline geldi ve Basia çekip çıkardığı koltukta gerçekten oturur oldu. Vücudunu yerli yerinde tutan kemerlere minnettardı.

Sonra geminin dibinde bir dev kükredi ve görünmez bir el Basia'yı koltuğunda ezdi.

"Kusura bakma," dedi Naomi, geminin homurtuları arasında sesi sahte bir vibrato tona bürünerek. "Alex eski bir savaş pilotudur. Yalnızca tam süratte uçar."

Bir yerçekimi kuyusundan çıktığı her seferde olduğu gibi Basia yolculuğun ne kadar çabuk bittiğine şaşırmadan edemedi. Birkaç dakikalık ezici bir yerçekiminin ve motordaki kükremelerin ardından neredeyse hiçbir geçiş olmaksızın kemerleri arasında sessiz sedasız asılı duruyordu.

"Tamamdır," diyen Naomi kendi kemerlerini çözmeye koyuldu. "Alex bizi istediği yörüngeye oturturken birkaç kısa manevra sarsıntısı yaşayabiliriz ama herhangi bir itişten önce duvarlardaki şu küçük sarı ışıklar yanıp söner; öyle olursa bir kayışa tutunup bekle."

"Burada mahkûm muyum?" diye sordu Basia.

"Ne?"

"Bu işin nasıl yürüyeceğini merak ediyordum da. Odamla mı kısıtlıyım, yoksa bir nezarethane falan var mı?"

Şaşkınlığa benzer bir ifadeyle alnı kırışan Naomi bir süre havada asılı kalarak ona öylece baktı. "Sen kötü biri misin?"

"Kötü biri mi?"

"Bu gemideki birilerine zarar vermeyi, malımızı yok etmeyi, bir şeyler çalmayı deneyecek misin?"

"Tabii ki hayır," dedi Basia.

"Çünkü duyduğum kadarıyla kaptanımızın hayatını kurtarmak için dostlarına sırt çevirmişsin."

Basia bir an için baş dönmesi, sonra da gurur veya onun vaadini hissetti. Sonra ağır mekikteki sarsıntıyla kendi sesinin ve Coop'unkinin nasıl titreştiği aklına geldi. *O düğmeye kimin bastığını çok iyi hatırlıyoruz.* Başını iki yana salladı.

Sen kötü biri misin?

Naomi Nagata onun konuşmasını bekledi fakat Basia hissettiği vicdan azabını, utancı, öfkeyi ve kederi ifade edecek kelimelerden yoksundu. Kadın sonunda bir yumruğunu kaldırarak Kuşak beden dilinde kafa salladı. Basia da cevaben kendi yumruğunu kaldırdı.

"Kendini evinde gibi hisset." Naomi onun sağındaki kaportayı işaret etti. "Orası kıç. O tarafta mürettebat güverteleri ve yemekhane var. Yemekhane hep açık. Sana bir kamara hazırladık. Ufak ama sana özel. Kıça gitmeye devam edip makine atölyesine varırsan fazla açılmışsın demektir. Güvenlik sebeplerinden makine atölyesine veya mühendisliğe girme."

"Peki, söz veriyorum."

"Söz vermene gerek yok; girme yeter. Öteki taraf"–bu sefer de onun solundaki kaportayı gösterdi– "seni operasyon güvertesine götürür. İstersen oraya gelebilirsin ama biz aksini söylemedikçe hiçbir şeye dokunma."

"Peki."

"Ben şimdi oraya çıkıyorum. Peşime takılmakta serbestsin."

"Peki."

Naomi yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu bir müddet süzdü. "Bizim için ilk değilsin."

"İlk mi?"

"İlk mahkûm nakli," dedi Naomi. "Jim adil yargılamalara pek düşkündür. O yüzden bir hava kilidi veya kayıtların gizemli bir şekilde silinmesi çok daha mantıklıyken insanları pek çok kez mahkemelere taşıdığımız oldu."

Basia kendini hava kilidi kapısına tedirgin bir bakış atmaktan alıkoyamadı. "Peki."

"Ve," diye devam etti kadın, "hatırlayabildiğim kadarıyla Jim'in bana iyi davranmamı özellikle söylediği ilk kişisin."

"Öyle mi söyledi?"

"Sana borçlu. Tabii ben de," dedi Naomi, sonra da bir önden buyur hareketiyle merdiveni ve güverte kaportasını işaret etti. Basia kendini kaportaya kadar çekti ve kapak vınlayarak açıldı. Naomi kendini onun peşi sıra çekti. "Yani rahatına bakabilirsin. Ama şu an yaptığın ürkek fare taklidini sürdürürsen cinlerim tepeme çıkar."

"Peki."

"Hâlâ yapıyorsun."

Depolama ve hava kilidi bölümünün üstündeki güverte yalpalı koltuklarla, duvar tipi ekranlarla ve kontrol panelleriyle dolu büyük bir kompartımandı. Seyrek siyah saçlara ve orta yaşların getirdiği bir bira göbeğine sahip koyu tenli bir adam emniyet kemerleriyle koltuklardan birine bağlıydı. Süzülerek odaya girerlerken adam dönüp onlara baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Naomi'ye. Mariner Vadisi sesinin kaynağıydı.

Naomi, "Öyle gözüküyor," dedi ve Basia'yı en yakın koltuğa oturtup kemerlerini bağladı. Basia kendini annesi tarafından çekip çevrilen bir bebek gibi hissederek bunun gerçekleşmesine izin verdi. "Jim'le yüz yüze konuşamadım. Bu adamın bir an önce gezegenden götürülmesini istiyordu."

"Eh, ben de daha fazla kalmaya can atmıyordum."

"Biliyorum. Yerçekimi kuyuları işte," dedi Naomi ürpererek. "İnsanlar nasıl öyle yaşayabiliyor, bir türlü anlamıyorum."

"Ben daha çok canlanan böcekleri düşünüyordum. Son kontrolden beri beş enerji artışı daha tespit ettim."

"Onlara kafa yormamaya çalışıyorum."

"Holden ile Amos'u da almalıydık," dedi Alex. "Kafası çalışan diğer herkesi de."

"Gözünü açık tut yeter. Bir şey yaklaşacak olursa onları haberdar etmek istiyorum."

Naomi yolcularının kemerlerini taktıktan sonra farklı bir koltuğa kadar süzüldü ve oraya oturdu. Çalışırken bir yandan da Marslı adamla konuşarak Basia'nın takip edebileceğinden daha büyük bir hızla ekranlar açmaya ve onlara dokunmaya koyuldu.

"Alex," dedi, "kaynakçı Basia Merton'la tanış."

"Kaynakçı mı?" Alex kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Amos yüzeyde keyif çatarken yapılacak işler listemizde bir sürü zırva birikti."

Basia karşılık vermek için ağzını açtı ama Naomi önce davrandı. "Basia, Alex Kamal'la tanış. Kendisi pilotumuz ve güneş sisteminin en kötü uzay boşluğu kaynakçısıdır."

"Merhaba," dedi Basia.

"Sana da merhaba," dedi Alex, sonra Naomi'ye doğru döndü. "Ya, düşünüyordum da, o mekik konusunda haklısın."

"Öyle mi?" Naomi kendini iterek koltuğundan ayrıldı ve Alex'in yanındaki ekrana bakmak için oraya kadar uçtu. Pilot birkaç saniye boyunca hızlandırılmış videoya benzer bir şeydeki görüntüleri kaydırdı.

"Şurayı görüyor musun?" dedi Alex videoyu duraklatarak. "Onu ayırıp *Israel*'in birkaç yüz metre uzağına park ediyorlar, sonra da bir mühendislik ekibi yolluyorlar. Herifler bir iki saat içeride kalıp gemiye dönüyorlar. O zamandan beri de o yörüngede bekliyor."

"Diğer tüm mekik seferlerini diğeriyle yapıyorlar," diyen Naomi, ikinci bir ekranda başka bir video açtı ve onu da hızlandırdı. "Biliyordum."

"Evet, evet, çok akıllısın. Dürbünler mekiği kaydetmeye devam mı etsin, yoksa onları böceklere mi çevirelim?"

"Mekik," cevabını verdi Naomi, videoyu birkaç saniye daha ileri geri aldıktan sonra.

Basia onlarla beraber oturmaya davet edildiğini biliyordu. Ayrıca görünüşe bakılırsa KİE gemisini gözlemekten bahsediyorlardı ve bu ona mahrem bir sohbet gibi gelmiyordu. Fakat oraya ait değilmiş gibi hissetmekten de kendini alamıyordu. Sanki özel bir âna tanıklık eden bir kulak misafiriydi. Duyduğu şey *Rocinante* mürettebatının iki üyesinin kendi aralarında rahatça konuştukları kısaltmalı dildi. Bu hâlleriyle ev içi meseleleri değerlendiren bir aileye benziyorlardı. Gemide yalnızca üç kişi olduklarını düşünmek huzur bozucuydu. Ortam fazla büyük, fazla boştu. Basia yabancı bir geminin sessizliğinde yalnız kalmak istemiyordu ama orada durmaktan da içi rahat değildi.

Basia genzini temizledi. "Kamarama gitsem mi?"

"Gitmek istiyor musun?" diye adama bakmadan sordu Naomi. "Orada yapacak hiçbir şey yok. Kendi video ekranı olanlardan biri bile değil. İyi kamaraların hepsini mürettebat kullanıyor."

"Şuradan geminin kütüphanesine erişebilirsin," dedi Alex, Basia'ya en yakın ekranı işaret ederek. "Tabii canın sıkıldıysa."

"Benim asıl ödüm bokuma karışıyor," dedi Basia, bunu yapacağının farkında bile olmadan.

Hem Alex hem de Naomi dönüp ona baktılar. Marslının yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Evet, bahse varım öyledir," dedi. "Ama burada başına kötü bir şey gelmez. Kaptan aksini söyleyene kadar burayı evin bil. Yalnız kalmak istiyorsan biz–"

"Hayır." Basia başını iki yana salladı. "Hayır, istemiyorum. Ama burada değilmişim gibi kendi aranızda konuşuyordunuz; o yüzden düşündüm ki..." Omuz silkti.

"Kusura bakma. O kadar uzun yıllardır beraberiz ki artık neredeyse konuşmaya gerek duymayacağız," dedi Naomi. "*Israel*'in mekiklerden birini silahlandırdığını düşünüyoruz. Gemiyi gözlüyorduk ve bir mekiğin çevresindeki faaliyetler şüphe uyandırıcıydı. Sanırım onu bir bombaya çevirdiler."

"Niye öyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü," diye yanıt verdi Alex, "*Israel* silahsız bir bilim gemisi ve anlaşılan savaş alanı gözüyle baktıkları bir yere geldiler. O mekik güdümlü bir füze gibi başka bir gemiye saldırmakta kullanılabilir. Hatta belki de bir bomba gibi koloniyi dümdüz edebilir."

"Yani size saldırmak mı istiyorlar?" diye sordu Basia. *Niye öyle bir şey yapsınlar ki?* Rocinante *ve mürettebatı uyuşmazlığı çözmek için burada değiller mi?*

"Ondan şüpheliyim," dedi Naomi. "Daha ziyade *Barbapiccola* yörüngeden ayrılıp kaçmaya kalkışırsa diye böyle bir şey yapmışlardır."

"Evet," dedi Alex gülerek. "*Israel* bize artistlik yaparsa tarihteki en kısa it dalaşı yaşanır."

"İlk İniş. Koloniyi dümdüz edebilirler mi?" diye sordu Basia. "Aşağıdakiler bunu bilmiyorlar. Onları uyarmalısınız. Ailem hâlâ orada."

"Güven bana," dedi Naomi. "Öyle bir şey olmayacak. Artık gerçeği bildiğimiz için gözümüzü o mekiğin üstünde tutacağız. Kıpırdayacak olursa onu durdurabiliriz."

"Yine de patrona haber versek iyi olur," dedi Alex.

"Evet." Naomi videoyu biraz daha kurcaladı, sonra da kapattı.

Alex kemerlerini çözüp kendini merdivene doğru itti. "Ya da... İS, sorunu hemen şimdi çözebilirim. *Roci*'ye mekiğin teknik özelliklerini gözden geçirttim ve kahrolası reaktörünü ikiye biçecek bir raylı top atışı hesapladım."

Naomi başını iki yana sallayarak onu durdurdu. "Hayır. Bir kerecik olsun bir şeyleri havaya uçurmayı gerektirmeyecek bir çözüm bulmak istiyorum."

Alex omuz silkti. "Sen bilirsin."

Naomi bir süre ses çıkarmadan havada asılı bekledi, sonra bir karara varmış gibi gözüküp iletişim paneline dokundu. Birkaç saniyenin ardından Jim Holden'ın sesi duyuldu. "Ben Holden."

"Jim, sana danışmam gereken bir sorunum ve çözümüm var."

"Şimdiden bir çözümümüzün olması hoşuma gitti," diye karşılık verdi Holden. Basia adamın gülümsemesini sesinde işitebiliyordu.

"İki çözüm!" diye arkadan seslendi Alex. "Benim de bir çözümüm var."

"Bizden istediğin gibi *Israel*'i gözlüyorduk," dedi Naomi. "Alex ve ben iki hafif mekikten birini silahlandırılmış olmaları ihtimalinin yüksek olduğunda hemfikiriz. Mekiği kapalı ve koca gemiden yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaki bir yörüngede tutuyorlar. Sanırım *Barb* kaçmayı denerse bir son çare silahı olarak kullanmak için. Ama bu, ne kadar ihtimal dışı gözükürse gözüksün onu koloninin üstünde de kullanamayacakları anlamına gelmez."

"KİE güvenliğinin başındaki Murtry denen adamla tanışmadın," dedi Holden. "Tanışsaydın bu dediğin gayet ihtimal dahilinde görünürdü. En iyi eylem planımız nedir?"

"Herkesi gezegenden alacağız, eve döneceğiz ve geri gelmeyi aklımızdan bile geçirmeden önce senelerce insansız keşifler yapacağız," dedi Naomi.

"Aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi Holden. "Peki gerçekte ne yapacağız?"

"Bizden bu sorunu çözmemizi istersin diye düşündüm. Alex bir raylı top atışıyla mekiği haşat edebileceğini düşünüyor, fakat bu bana ortamı daha da kızıştırırmış gibi geliyor. *Israel*'e doğru gauss mermileri yollamayı kastediyorum."

"Ortam kendiliğinden de yeterince kızışıyor," dedi Holden. "Ama bu seçeneği şimdilik aklımızda tutalım. Başka?"

Naomi kendini iletişim panelinin daha da yakınına çekti ve terminal Holden'ın ta kendisiymiş, kendisi de ona kötü bir haber

vermek üzereymişçesine sesini alçalttı. "Yanıma bir ADF[1] çantası alırım, mekiğe uçarım ve motora bir devre kesici yerleştiririm. Sistem denetimi yaparlarsa her şey fonksiyonel gözükür ama mekiği hareket ettirmeyi denerlerse onu uzaktan devre dışı bırakabilirim. Patlama falan olmadan mekik öylece kalakalır."

"Kulağa riskli geliyor," diye belirtti Holden.

"Mekiğin reaktörüne raylı top mermileri atmaktan daha mı riskli?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Ya onu olduğu gibi bırakmaktan?"

"Hiç değil. Peki, Naomi, karar senin. Bu tehdidin o veya bu şekilde kalkmasını istiyorum. Aşağıda yeteri kadar derdimiz var."

Naomi iletişim paneline gülümsedi. "Oldu bil," dedi ve iç geçirerek iletişimi kesti.

Basia kaşlarını çatarak bakışlarını onlardan ikisi arasında gezdirdi.

"Neden?"

"Ne neden?" diye tasasızca sordu Naomi.

"Neden KİE'ye karşı doğrudan bir eylemde bulunuyorsunuz? Arabuluculuk yapmanız gerekmiyor muydu? Tarafsız kalmanız? Neden bir kenarda durabilecekken işe karışıyorsunuz?"

Kadının tebessümü derin ve karmaşıktı. Basia onun az öncekinden daha derin sorular duymuş olduğu gibi bir hisse kapıldı.

"İnsanlar birbirini öldürürken seyirci kalmayı seçmek de bir eylemdir," dedi Naomi. "Biz burada öyle şeyler yapmayız."

---

1 Araç dışı faaliyet. –*çn*

Yirmi İkinci Bölüm: Havelock

Havelock'un sistemi Sol'dan gelen haber akışını –"Sol'dan gelen" diye düşünmek hâlâ çok tuhaftı– dört başlıkta topluyordu: Yeni Cihan, James Holden, özel güvenlik ve Avrupa futbol ligi. Havelock ofisindeki çarpışma koltuğuna bağlı olarak haber özetlerini gözden geçirmekteydi. TAZMİNAT PROGRAMI YÖNETMELİKLERİNDEKİ DEĞİŞİKLİKLER, DENGEYİ DÜNYA KÖKENLİ ÖZEL GÜVENLİĞE DOĞRU KAYDIRIYOR. YILDIZ BURGUSU İTİRAZDA. Havelock haberi sildi. DÜNYALININ YÜKÜ: DGİ'YE GEÇEN ELLİ MEŞHUR DÜNYALI. Holden listede kırk birinciydi. Havelock bunu da sildi. LOS BLANCOS 1, BAYERN 0. Havelock kaşlarını kaldırıp maçın önemli anlarını video listesine koydu. YENİ CİHAN'DAKİ ŞİDDETTE ARTIŞ. BM VE DGİ TEPKİLİ. MARS, DGİ'NİN YANINDA.

Havelock karnına yumruk yemiş gibi oldu. Haber her üç süper güçte bağlantıları olan bir istihbarat analiz servisinden gelmişti. Havelock dosyayı açtı.

"Ben Kestirim Analiz'den Nasr Maxwell. Bu tescilli yayın sadece Kestirim Analiz'in abonelerinin ve ortaklarının kullanımına özeldir. Bunun haricindeki dağıtımlar MKC ve BM fikir mülkiyeti statüsünün ihlali olup adli kovuşturmaya tabidir.

"BM'den gelen istihbarat raporları, Yeni Cihan'daki şiddetin tırmandığını gösteriyor. Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin güvenlik güçleri yeni bir potansiyel saldırı keşfettiler ve onu bertaraf ederken yedi ila on altı yerel direnişçiyi öldürdüler. DGİ saldırı karşısında suskun, fakat KİE ve Birleşmiş Milletler kuvvetleri bu öğleden sonra Yeni Cihan'a bir yardım görevi başlatılacağını duyuracaklar. Ön raporlar bunun hem şirket varlıklarını hem de

Birleşmiş Milletler askeri eskortunu içeren müşterek bir görev kuvveti olacağını belirtmekte.

"DGİ temsilcileri bu plana yanıt vermiş değiller fakat Medine İstasyonu'ndan geçen trafiği kontrol etmek için askeri güç kullanmaya hazır olduklarını resmen bildirmiş bulunuyorlar. Halka geçitlerinin taktiksel kısıtlamaları düşünüldüğünde Kestirim Analiz mütevazı bir DGİ askeri kuvvetinin BM ve KİE çabalarını etkili bir şekilde geri püskürtebileceğini öngörüyor. İsimlerinin açıklanmaması şartıyla Kestirim Analiz'e konuşan Mars Kongresi'ne yakın kaynaklar, Mars hükümetinin DGİ eylemine destek vereceğini iddia ediyorlar.

"Analizler bunun DGİ ile Mars arasındaki uzun vadeli bir dostluğun kanıtı değil, BM'nin ve Dünya-Ay şirket yapılandırmalarının yeni dünyalarda daha sağlam bir dayanak kazanmasını önlemek niyetiyle kurulan taktiksel bir ittifak olduğunu gösteriyor. Bir BM-KİE ortak grubunun toplanıp Medine İstasyonu'na kadar yolculuk yapması için gereken zaman düşünüldüğünde Yeni Cihan'daki durumun yakın bir geleceğe kadar sistem içi oyunculardan gelecek ani bir fiziki müdahale olmaksızın gelişeceğini, geçitlerdeki trafiğin nasıl düzenleneceği sorusunun ise önümüzdeki aylarda ve yıllarda yüksek seviyeli bir gerilim ve muhtemel bir askeri harekât kaynağı olacağını tahmin ediyoruz."

Havelock kulağını kaşıdı. Önceki tecrübeleri ona Kestirim Analiz'in yaygın, tescilsiz haber kanallarından genellikle bir gün kadar önde olduğunu söylüyordu. Bu da aşağı yukarı otuz saat içinde Jüpiter sisteminden öteye geçmemiş insanlardan onlara dair bir haber ve görüş yağmuru yağacağını gösteriyordu. Bu yalnızca gezegendeki insanların kendi kendilerine anlattıkları masalları etkilese bile durumu daha beter edebilirdi. Gecekonducular daha başka KİE gemilerinin geldiğini öğrenirlerse –o gemilerin gelmesi yıllar sürecek bile olsa– kendilerini iyice çaresiz hissedebilirlerdi. Veya belki Mars'ın DGİ'yle kol kola girmesi onlara evden desteklendiklerini hissettirirdi. Her halükârda bu gelişmeden hayır gelmesi mümkün değildi.

Havelock sırf ulusal siyaset oyunlarını sınırlamak için halkayla aralarındaki iletişimi kesmenin bir yolu olmasını isterdi. BM'deki profesyonel facialarn müdahalesi (daha doğrusu mev-

cut olanın ötesinde bir müdahalesi) olmadan da durum yeterince faciaydı. En azından BM/DGİ arabulucusunun gezegenin öcülerle dolu olduğuna karar vermesi ve herkese kaçıp battaniyelerinin altına saklanmalarını söylemesi henüz duyulmamıştı. Aslında şöyle bir düşününce Havelock duyulmasının daha iyi olabileceğine karar verdi. Başka hiçbir işe yaramasa bile dikkatleri dağıtırdı.

O sırada el terminali öttü ve Havelock aramayı kabul etti.

"Sanırım hazır sayılırız," dedi Başmühendis Koenen.

"Hemen geliyorum," diye karşılık veren Havelock, koltuk kemerlerini çözdü. Kendini kapıya doğru ittikten sonra kulplara tutuna tutuna hava kilidine çıktı.

Küçük milis kuvvetinin beklediği depolama güvertesine girdiğinde beyni kendiliğinden dolap sırasının aşağıda, hava kilidi kapısınınsa yukarıda olduğuna karar verdi. İnsan beyni bir cevaba ihtiyaç duyardı – saçma olduğunu bildiği bir şey uydurması gerekse bile. Boşlukta bir düzine insan asılı bekliyordu. Havelock kendi uzay elbisesini ayakları altındaki dolaptan çıkarırken konuşmaya başladı.

"Sizi görmek güzel, çocuklar. Bugün bir gedik açma talimi yapacağız. Geçen seferkine çok benzeyecek ama bu kez karşınızda sizi durdurmaya çalışan bir tim olacak."

Arka taraftaki adamlardan biri elindeki boya tabancasını sallayarak nara attı. Etrafındakiler buna güldüler. Havelock uzay elbisesini üstüne geçirdi ve contalarını sabitlemekle uğraştı. Sesini hava aracılığıyla duyurabilmek için kaskını şimdilik takmadı.

"Timler hazır mı?"

"Ben Alfa ile Beta'yı alıyorum," dedi Koenen. "Senin saldırıda Gama'yı yönetmek isteyeceğini düşündüm."

"Bana uyar," diyen Havelock, boya tabancasını sağa sola çevirerek kütlesine alışmaya çalıştı. "Acil durum hava kilidi yanınızda mı?"

"Burada," dedi Beta timinden biri, sırt çantasını göstermek için yan dönerek. Parlak sarı kutuda arkası yapışkanlı polimer bir köpük vardı. Köpükle bütünleşik ikinci bir katmana bir hava contası ve Havelock'un başparmağı ebatlarında bir şişirici tank takılıydı. Bir geminin gövdesine gerektiği gibi oturtulduğu tak-

dirde yarım daire biçimli bir su kabarcığına benzemekle kalmayıp süresiz olarak iki, saniyenin onda biri kadar bir süreliğineyse sekiz atmosferlik basınç içerebilecekti. Havelock mühendislerin *Israel*'in gövdesini gerçekten kesmelerine izin verecek değildi, fakat kaynak hamlaçlarını ateşleme ânına kadar her adımı gerçekleştirebildiklerinden emin olacaktı.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi, dışarı çıkmadan önce bir geminin dışında olacağımızı ve mekiğin gezegende beklediğini unutmayın. Sizi gelip alamayacağımız bir yere sürüklenme şansınız sıfırdan yüksek."

Ufak tefek şakalaşmalar ve fısıldaşmalar kesildi. Havelock odayı gözden geçirerek bakışları onlara kendilerini güvende hissettirmek için yeterliymişçesine tek tek herkesle göz temas kurdu.

"Tüm elbiselerin manyetik botları var," dedi. "Botlar sadece birkaç santimetrelik dahilinde çalışır; o yüzden sizi gemiye yapışık tutarlar ama ona geri çekmezler. O iş için kanca halatlarınızı kullanacaksınız. Hepiniz onlarla ilgili eğitim aldınız mı?"

Genel bir onay mırıldanması geldi.

"Pekâlâ. Sürüklenirseniz kanca halatları gövdedeki herhangi bir metal yüzeye tutunabilir. Kendi iticileri olduğu için de geri tepmezler. Ne olursa olsun kırmızıyla işaretli alanlardan geçmeyin veya durmayın. Oralar manevra iticilerinin egzoz ağızlarıdır ve herhangi bir konum değişiklik yapmayı planlamasak da riske girmeyin. Bu talimi aranızdan birilerini kaybedelim diye yapmıyoruz.

"Dışarıdayken aşırı derecede sıcak basarsa veya hava borunuzda bir sorun varmış gibi gelmeye başlarsa muhtemelen bir panik nöbeti geçiriyorsunuz demektir. Hemen bana veya şefe haber verin ki talimi durdurup sizi içeri alalım. Yok eğer kendinizi harika, güçlü ve Tanrı'yla karşılaşmış gibi hissetmeye başlarsanız bir coşku nöbeti geçiriyorsunuz demektir ve onlar panikten daha tehlikelidir. Bunu bize haber vermek istemezsiniz ama vermeye mecbursunuz. Tamam mı?"

Odada bölük pörçük bir *Emredersin komutanım* korosu yankılandı. Havelock başka ne diyebileceğini düşündü. Ne adamlarının zekâsını küçümsemek istiyordu ne de bir şeylerin ters

gitmesini. Sonunda omuz silkti, kaskını taktı ve talim frekansı üzerinden emir verdi.

"Alfa ve Beta timleri, hava kilidine. Otuz dakikanız var."

Elbise telsizinde talime özel üç adet ayar mevcuttu. Biri dışarı çıkan herkese açıktı. Biri sadece Havelock'un timi içindi ve sonuncusu –başmühendisin tabiriyle ana-baba kanalı– onunla Koenen arasındaydı. Havelock tüm kanalları açtı ama duyduğu tek şey kendi grubunun lakırdısı oldu. Başmühendis ve adamları yayın yapmıyorlardı. Havelock on dakika sonra ana-baba kanalına geçti.

"Tamam," dedi. "Dışarı geliyoruz."

Başmühendis de kanal değiştirirken bir cızırtı oldu.

"Daha otuz dakika geçmedi ki."

"Biliyorum," dedi Havelock. Başmühendis gevrek gevrek güldü.

"Tamam. Uyarı için sağ ol. Kimseye söylemem."

Astronomi öteden beri Havelock'un ilgi alanlarından biri olmamıştı ve ister bir gemide ister bir istasyonda yaşasın gerçek yıldızları Dünya'daki çocukluk yıllarında gördüğünden daha sık görmüş değildi. Yeni Cihan'ın etrafındaki yıldız sahası çok güzel olmakla beraber aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. Bildiği az sayıdaki takımyıldız –Orion, Büyükayı– orada bulunmamasına rağmen yine de onlara bakındı. Galaktik diskin parlak lekesi hâlâ gökyüzünün bir parçasıydı ve yerel yıldız –kısmen de olsa– Sol yerine geçebilirdi. Yeni Cihan'ın ufacık uydulardan oluşan halkası ışığı yakalıyor, düşük aklık seviyeleri o uyduları arkalarındaki yıldızlardan farksız kılıyordu. *Edward Israel* dakikada yaklaşık sekiz bin kilometre hızla hareket ediyordu. Bu durgunluğun bir tüfek atışından katbekat büyük bir hızı gizliyor olması entelektüel bir bilgiden ibaretti. Havelock'un tek hissettiği hareketsizlikti. Manyetik botlarıyla geminin yüzeyine sabitlenmiş olarak nazikçe sağa sola sallanırken okyanus tabanındaki bir deniz yosunundan farkı yoktu. Sağında Yeni Cihan'ın araçizgisi,[1] gezegenin engin okyanusunda santim santim ilerler gibiydi. Sağındaysa mekik yarım kilometre açıkta bekliyor, uçsuz bucaksız gecenin içinde küçük ve sefil gözüküyordu. Etrafında

1 Bir gök cisminin gündüz tarafı ile gece tarafı arasındaki çizgi. –*çn*

dikilen vurucu kuvvetinin her üyesi, dört bir yandaki muazzam boşluğa huşu duyarak başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Dikkatini bir kez daha şiddetin mahrem denebilecek küçük ihtiyaçlarına yöneltirken Havelock'un üzülesi geliyordu.

Konuşmadan önce grubuna özel kanala geçtiğinden emin oldu. "Pekâlâ. Acil durum hava kilidini kurmak için hedef seçtikleri bölge, ana depolama alanının kıç tarafı. Saat yönünde etraflarından dolaşacağız. On dakika içinde güneş tutulması başlayacak. Ana manevra iticileriyle mekik hangarı arasından yaklaşırsak güneşi arkamıza alırız. Hadi kıpırdayın."

Heyecanlı *Emredersin* korosu ona timinin bu fikirden hoşlandığını gösterdi. Güneşten çıkarak düşmanlarının üstüne ölüm yağdıracaklardı. Hoş bir plan olduğu kesindi. Onu gerçekleşmekten alıkoyanlar yalnızca adamların manyetik botlara yabancılığı ve Koenen'in acil durum hava kilidini Havelock'un beklediğinden yüz metre uzağa yerleştirmiş olmasıydı. Parlak an geçip gitti ve güneş neredeyse yirmi dakikalığına Yeni Cihan'ın arkasına kaydı.

"Tamam," dedi Havelock. "B planı. Herkes kask ışıklarını söndürsün."

"Ya harici bataryalarımızdaki göstergeler, komutanım?"

"Yeterince sönük olduklarını ummaktan başka–"

Solundaki mühendislerden biri boya tabancasını kaldırıp kendine doğrulttu. Namlu ışığı, çakan bir kıvılcım gibiydi.

"Sen ne bok yiyorsun?" diye bilmek istedi Havelock.

"Düşündüm ki gösterge ışığına biraz boya bulaştırırsam–" diye başladı adam fakat artık çok geçti. Namlu ışığı Koenen'in adamlarının gözünden kaçmamıştı. Havelock timini gövdenin üstüne çöktürtmek ve geminin sığ ufkunun karşısına ateş ettirtmek için uğraştı fakat mühendisler isabet kaydedip etmediklerini görmek maksadıyla ikide bir yerlerinden kalkıyorlardı. Bir dakika geçmeden son adamı da vurulduğunu bildirdi ve Havelock talimi sonlandırdı. Gezegenin koyu renkli devasa cüssesi artık neredeyse tepelerindeydi ve günışığı atmosferin dağıttığı yumuşak bir halkadan ibaretti. İki grup bir araya toplandı.

Hava kilidi ancak yarı yarıya takılıydı ve timinin boya kapsüllerinden üçü onu lekelemişti. Başmühendisin gedik açma ekibi-

nin iki mensubu vurulmuştu. Geri kalanlarsa zevkten dört köşeydi. Havelock kendi timi ile karşı tarafın yaralılarını temizliğe koştu ve küçük düşen askerler hava kilidini tekrar paketlemeye koyuldular.

"İyi iş çıkardınız," dedi Havelock ana-baba kanalından.

Koenen homurdandı. Kollarını göğsünün üstünde sarsakça kavuşturmuştu ama uzay elbisesinin kütlesi bu pozun etkisini azaltıyordu. Kimse göremeyecek olsa da Havelock kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var, şef?"

"Bak," dedi başmühendis, "*Israel*'in kendi mühendislik mürettebatının olmasını dert etmiyorum. Farklı görevler yürüttüğümüzün farkındayım. Ama aynı ekipmanları ve malzemeleri kullanıyoruz. Sırf nezaket icabı da olsa gemi mürettebatı dışarı bir ekip yolladığında bundan haberdar edilmek isterim."

"Peki," dedi Havelock. "İçeri döndüğümüzde onlarla konuşurum. Bu sıkça yaşanan bir olay mı?"

"Hemen şu anda yaşanıyor," diyen başmühendis, parmağını karanlığa doğrulttu.

Havelock'un işaret edilen şeyi görmesi birkaç saniye sürdü. Hiçbir ışığın olmaması gereken yerde bir ışık vardı. Silaha çevrilmiş mekik bir aydınlanıp bir kararıyordu. Karanlığın yarım kilometre ilerisinde bir kaynak hamlacı çalışıyordu.Panik sıfır yerçekiminde daha garipti; Havelock'un ellerindeki ve ayaklarındaki kan bir anda çekildi.

"Kaskının gelişmiş yakınlaştırma özèlliği var mı?" diye sordu başmühendise.

"Evet," dedi Koenen.

"Orada kimin olduğuna bakabilir misin?"

Başmühendis geriye doğru eğildi. GRA[1] kontrolü devralırken kaskının yüzeyi bir anlığına ışıldadı. "Kırmızı ADF elbisesi. Büyükçe de bir sırt çantası. Uzun mesafe yolculuk için. Bir de kaynak makinesi."

Havelock küfretti, sonra da genel grup kanalına geçti. "Herkes dursun. Bir sorunla karşı karşıyayız. Şuradaki mekikte bizden olmayan biri var."

---

1 Görüntü Arayüzü. (Kullanıcının çok çeşitli verileri dış dünyayla aynı anda görmesine imkân tanıyan şeffaf ekran.) *–çn*

Kısa bir süre boyunca kimseden çıt çıkmadı. Sonra milislerinden biri sakin ve rahat bir sesle konuştu. "Gidip canına okuyalım."

Havelock'un yapmak istediği şey tam olarak bu değildi. Düşmanın bir tüfeği varsa yaklaşmalarına fırsat kalmadan ekibin yarısını vurabilirdi. Yaklaştıklarında bile tek silahları boya tabancalarıydı. Fakat diğer tek seçenek, *Israel*'in elindeki yegâne koza istediğini yapması için oradaki kişiye izin vermekti.

"Peki," dedi Havelock. "İşte planımız. Herkes geminin bilgisayarına bağlansın. Rotamızı *Israel* hesaplayacak. Manyetik botlarını kapatın." El terminalini çıkardı, acil durum güvenlik kodunu girdi ve isteğini sundu. Uzay elbiselerinde onları mekiğe getirip götürmeye fazlasıyla yetecek kadar yakıt vardı – tabii hiç kimse hedefi ıskalamaz veya kurnazca bir işe kalkışmazsa. Tepelerindeki Yarı Cihan'ın yarıgölgesi yamulur gibi oldu; güneş tekrar ortaya çıkıyordu. Küçük bir şafak daha. Bilgisayar rotaların hazır olduğunu duyurdu.

"Tamam," dedi Havelock. "Karşımızdakiler kötü adamlar. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Silahlı olup olmadıklarını da. O yüzden onları korkutup kaçırmaya çalışacağız. Herkes silahını atışa hazır hâlde tutsun. Tehditkâr gözükün ama *ateş etmeyin.* Silahlarımızın gerçek olmadığını anlarlarsa başımız derde girebilir."

"Komutanım," dedi adamlarda biri, "hedef boyalarıyla kaplı olduğumuzu unutmadın, değil mi?"

Havelock cevap veremeden önce iticiler devreye girerek arkalarına bir sis ve duman bulutunu andıran sıkıştırılmış gaz püskürttü. Herkesin uzay elbisesi geceye doğru yükseldi. Veya bakış açısına bağlı olarak aşağı düştü. Hızlanma Havelock'un damarlarındaki kanı bacaklarına iterken elbise daralarak o kanı gerisingeri bastırdı. Basınç bir tam g bile değildi. Üçte biri zor bulmasına rağmen çok ama çok daha hızlı –ve tehlikeli– gelmekteydi. Havelock artık nereye bakacağını bildiğinden kaynak ışığı barizdi. Işık kesilmedi. Ana iticiler sustu ve elbiseler kendi eksenlerinde dönerken yavaşlama itişi başladı. Aralarındaki kusursuz uyum, *Israel*'in onları hâlâ koordine ettiğini gösteriyordu.

İşgalci bu sefer onları gördü. Hamlaç sustu. Havelock başını

eğerek ayakları arasında tuttuğu boya tabancasına baktı. Üzerine mermi yağmasını bekliyor, bir yandan da yağmaması için dua ediyordu.

Yağmadı.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı adamlardan biri. "Şerefsiz kaçıyor!"

İşte karşılarındaydı. Mekik yüzeyindeki kırmızı bir ADF elbisesi. Bir işle uğraşan yabancı, kafasını kaldırarak üstüne doğru gelen Havelock ile milislerine baktı ve arkasına döndü. Her kimse tek kişiydi. Yavaşlama itişi tekledi. Mekiğe varmalarına ramak kalmıştı. Elli metre. Kırk. Otuz. Havelock standart bir genel iletişim kanalı açtı.

"Kimliği belirsiz kaynakçının dikkatine. Teslim ol."

Kırmızı elbise doğruldu ve ADF çantasının iticisi çalıştı. Doksan derecelik bir açıyla havalanan yabancı onlardan dosdoğru uzaklaşacağı yerde gezegen yüzeyine ve kendisini güvenli bir buluşmanın beklediği aşağı yörüngelerden birine doğru dalış geçti. Havelock'un yüreğine su serpildi. Ateş açılmamıştı. GRA mekiğin temel fonksiyonlarının değişmediğine dair ona söz veriyordu. Patlamaya ayarlanmamıştı. Ayrıca adamları kendi itişlerini kontrol edemedikleri için istilacının peşine düşmeyeceklerdi.

Havelock onları hafife almıştı.

İstilacıya doğru fırlayıp giden koyu renkli ilk halat hedefini ıskaladı fakat tüm ekibin kanca atışını görmesiyle beraber fikir kafalarda yer etti. Yarım düzine kanca ateşlendi. Kaçan kaynakçıya doğru boşlukta uçarken mavi ve turuncu bir ateş kusan dahili iticileriyle minik füzelere benziyorlardı. Biri hedefle temas sağladı. Hem düşman hem de kancayı fırlatan adam aynı anda sarsıldılar ve mühendisin uzay elbisesi beklenmedik hareketi telafi etmek için bir acil durum itişine başladı. Düşmanın engellenmesi ve yavaşlatılmasıyla birlikte iki kanca daha hedefi tutturdu. Fazla geçmeden adamlarından beşi sabotajcıyı halatlarla tutuyor, iticilerinin toplu kuvveti kırmızı elbisenin ADF çantasını etkisizleştiriyordu. Kendi uzay elbisesinin kontrolünü *Israel*'den devralan Havelock, gezegene ve esire doğru düşüşe geçti.

Kırmızı elbise artık debeleniyor, kaynak hamlacını halatlara tutmaya çalışıyordu. Havelock silahını doğrultunca düşman duraksadı. Havelock artık kaskın arkasındaki çehreyi görebilecek

kadar yakındı. Karşısındaki, koyu bir tene ve terli alnına yapışmış siyah saçlara sahip Kuşaklı bir kadındı. Yüz ifadesi katıksız bir hüsranla doluydu.

Havelock tekrar genel kanaldan konuştu.

"Selam," dedi. "Panik yapma. Adım Havelock. *Edward Israel*'in güvenlik şefi vekiliyim ve şimdi benimle gelmen gerekiyor."

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor. Bulduğu şeyler onu uzanmaktan vazgeçirecek sinyal değilse de birer araç ve varlık onları incelediğini bilmeden inceliyor. Suyun hiç düşünmeden bir çakıl yatağında yolunu bulması gibi uzanıyor. Kıpırdatabildiğini kıpırdatıyor, açabildiğini açıyor, kapatabildiğini kapatıyor. Kadim, ölü bir şebeke tüm muazzamlığıyla belirmeye başlıyor ve varlık onun içine uzanıyor. Düşünebilen parçaları şebekeden anlam çıkarmak için uğraşıyor. Bazı kısımlarıysa, kuru kalbi taşlaşmış damarlarına toz pompalayan bir mumyayla ilgili rüya görüyor.

Her şey tepki vermiyor; varlık yine de uzanıyor, bastırıyor, *kıpırdıyor*. Bazı şeyler de ona cevaben kıpırdıyor. Eski yaratılar ya uyanıyor ya da uyanmıyor. Hiçbiri onun aradığı şey değil. Asla da olmayacak. Varlık deneme yaptığının ayırdında olmaksızın deneme yapıyor ve bir arazi oluşmaya başlıyor. Bu fiziksel değil mantıksal bir arazi – *o buna, bu şuna bağlanır* türünden. Varlık bir model tasarlıyor ve öyle yaptığını bilmeden onu zaten sahip olduğu modele ekliyor. Tekrar uzanıyor. Saniyede yüz on üç kere uzanıyor.

Önceleri çalışan bir şey çalışmaz oluyor. Varlık uzanıyor ve daha önce cevap veren şey artık daha az cevap veriyor. Bir şey yanıyor veya bozuluyor veya kalkmaya çalışıp dağılıyor. Haritanın bir bölümü karanlığa gömülüp ölüyor ve varlık o sessiz ölüye uzanıyor. Bir parçası hüsrana kapılıyor fakat varlık o parçanın farkında değil ve uzanıyor. Bazı parçaları haykırmak istiyor, ölmek istiyor, yıllar önce başka bir şeye dönüşmüş bir ağızdan

kusmak istiyor. Varlık bunları tecrübe etmese de bazı parçaları ediyor. Varlık uzanıyor.

Ve geri çekiliyor.

Geri çekildiğinin farkında değil fakat her on yedi milyon girişimin birinde bir şeye dokunuyor ve ona tekrar dokunmayacak. Geri çekildiğinin farkında değil, çünkü hiçbir şeyin farkında değil, fakat başarısızlıklar biriktikçe birikiyor. İçi boş bir alan oluşuyor. Bir hiçlik. Hiçbir iç. Tanrım, diye düşünüyor yaşlı bir kadın. Bir kelime oyunlarımız eksikti.

Harita fiziksel değil ama bir şekli var. Evrenin bir bölümünün modeli. Daha ayrıntılı, daha somut bir hâl alıyor. Bazı şeyler canlanıyor, sonra da ölüyor. Bazıları asla cevap vermiyor. Bazıları birer araç olup çıkıyor ve varlık o araçları kullanarak uzanıyor. Fakat *oraya* değil.

Boşluk netlik de kazanıyor. Her başarısız bağlantıda, eşiksel sınırlarına her geri çekilişinde biraz daha netleşiyor. Varlık ona başkaldıran hiçliğin şeklinden anlam çıkarmak için çabalıyor. Bünyesindeki asla ölmemiş zihinlerin yapıları da o çabaya eşlik ediyor. Bu bir kist. Bir negatif uzay. Bir tabu. Sorulmaması gereken bir soru. Varlık bunları düşündüğünün farkında değil. Boşluğun, o yere ulaştığında öleceğinin de farkında değil.

Sorunun farkında olmasına gerek yok. Bu iş için bir aracı var. Kayıp olanı bulan bir şey. Sorulmaması gereken soruları sorma, gereğinden daha uzağa gitme maksatlı bir araç. Müfettiş kisti, gölgeyi, hiçbir şeyin olmadığı boşluğu değerlendiriyor.

Şuradaki mi? Müfettiş kafa yoruyor. Evet, geldiğim yerde ona bir *ipucu* deriz.

Yirmi Üçüncü Bölüm: Holden

"Hadi ama," dedi Holden, boş çöle ve orada olmayan adama. "Seni ne zaman istemesem yanımda bitiveriyorsun. Ama seninle konuşmak istediğim bir şey olduğunda ortalarda yoksun."

Eskiden Miller olan şey yanıt vermedi. Holden iç geçirdi, ümit etti ve bekledi.

Ilus tuhaflığının bir kısmını yitirmişti. Aysız gökyüzü hâlâ fazla karanlık gelse de Dünya'daki yeniaydan daha karanlık değildi. Burnu gezegenin yabancı kokularına alışmıştı. Artık etraf sadece gece ve yağmur sonrası gibi kokmaktaydı. Giderek artan aşinalığı hem huzur hem de üzüntü vericiydi. İnsanlar geçit şebekesinin bin farklı dünyasına gideceklerdi. İlk İniş gibi küçük kasabalar kuracaklar, sonra da yayıldıkça yayılıp çiftlikler, şehirler ve fabrikalar inşa edeceklerdi. Çünkü insanlar böyleydi. Ve birkaç asır içinde o gezegenlerden çoğu Dünya'ya çok benzeyecekti. Hudut yerini peşinden gelen uygarlıklara bırakacak, o uygarlıklar da asıl evlerini esas alarak onu baştan yaratacaktı.

Holden, Kuzey Amerika'nın Montana eyaletinde, yani kayıp asırlara yönelik nostaljiyle dolu bir bölgede büyümüştü. Montana, eski Birleşik Devletler'in çoğu yerine kıyasla şehir işgaline daha uzun süre dayanmıştı. Oradaki insanlar ekonomik bir anlam taşımayı bıraktıktan sonra bile tarlalarına ve hayvan çiftliklerine sıkı sıkıya tutunmuşlardı. İşte bu yüzden el değmemiş yerlerin cazibesine, başka hiç kimsenin görmediği manzaraların, başka hiç kimsenin yürümediği toprakların romantikliğine kapılmamak Holden'ın elinde değildi.

Bu yeni hudut Holden'ın ömrü boyunca kalacaktı. Bin küsur gezegeni fethetmek ve ehlileştirmek, protomolekülün efendileri ne kadar avantaj sağlarlarsa sağlasınlar nesiller sürecek bir işti.

Fakat Holden günün birinde hepsinin fethedilip ehlileştirileceğini adı gibi biliyordu. İşte o zaman üzerleri çelik ve cam karışımı şehirlerle kaplı bir tane Dünya olacaktı. Holden o uzak gelecekteki gizem eksikliğinin gölgesini kendisine aitmiş gibi hissediyordu.

Aysız siyah gökyüzünde bir yıldız fazla hızlı hareket etti. Gemilerden biri. Ya *Israel* ya da *Barbapiccola*. *Rocinante* ışığı yansıtmayacak kadar küçük ve siyahtı. Acaba yukarıdaki insanlar ne kadar önemli bir işle uğraştıklarını biliyorlar mıydı? Holden bilmediklerinden, tuhaflığın daha şimdiden Ilus'taki kokular gibi normalleştiğinden, artık tek gördüklerinin kazanılacak bir çekişme ve toplanacak hazineler olduğundan endişeleniyordu.

Holden iç geçirerek tekrar kasabaya doğru döndü ve yürümeye başladı. Amos nereye kaybolduğunu merak ediyor olmalıydı. Üstelik kasaba yöneticisi Carol akşam yemeğinden sonra görüşmek istemişti ve Holden'ın onu da bulması lazımdı. Bir boğa kurbağasının kafasına sahip şişman, köpek biçimli bir yaratık, çakılları ezen çizmelerinki gibi sesler çıkararak biraz ileride yürüyordu. Yerliler bunlara taklit kertenkeleler diyorlardı. Sahiden de bir kertenkele gibi pulluydular ama uzuvları Holden'a tümüyle yanlış gözüküyordu. Holden el terminalini çıkarıp yaratığın üstüne loş bir ışık tuttu. Hayvan ona bakarak gözlerini kırpıştırdı ve yine o çakıl sesini üretti.

"Düzenli olarak mideni kusmasaydın senden iyi bir evcil hayvan olurdu," diyen Holden yaratığa daha yakından bakmak için çömeldi. Kertenkele ona vıraklayarak karşılık verdi. Ötüşünün onun kullandığı sözcüklerle bir ilgisi yoktu ama sesini ve tonunu şaşırtıcı derecede iyi taklit ediyordu. Holden bu hayvanlara bir papağan konuşma öğretilip öğretilemeyeceğini merak etti.

Elindeki terminal vızıldadı. Kertenkele ona omzu üstünden öterek kaçıp gitti.

"Ben Holden."

"Şey, Kaptan," dedi Alex. "Kötü haberlerim var."

"*Roci*'deki sıfır g tuvaleti bozuldu türünden mi kötü, yoksa yaklaşan füzelerin kuyruklarını görmek için kafamı kaldırayım türünden mi?"

"Şey..." diye başladı Alex, sonra da uzun bir nefes aldı. Holden gökyüzüne baktı. Tek gördüğü yıldızlardı.

"Beni korkuttun. Ne söyleyeceksen söyle."

"Naomi," diye söze girdi Alex. Holden içinde bir şeyin koptuğunu hissetti. "Mekiğe uzaktan kumandalı devre kesici yerleştirmek için gemiden ayrılmıştı. O sırada herifler *Israel*'in dışında bir tür grup talimi yapıyorlarmış. Naomi'yi fark ettiler. Talihsizlik işte."

"Neler oldu? Naomi iyi mi?" Lütfen iyi olsun.

"Onu gafil avladılar, Kaptan," dedi Alex. Holden kalbinden vurulmuşa döndü.

"Gafil mi avladılar? Yani *vurdular* mı?"

"Ah! Hayır. Yakaladılar. Naomi yaralı değil. *Israel*'deki güvenlikçi zarar görmediğini haber vermek için aradı. Ama eyleme sabotaj diyorlar ve Naomi'yi hapse attılar."

"Ha siktir," dedi tekrar nefes alabilen Holden. Buna kimin yetki verebileceğini iyi biliyordu. Murtry. Ve şimdi KİE güvenlik şefinin elinde sonuna kadar kullanacağı büyük bir pazarlık kozu vardı. "Başka kimin bundan haberi var?"

"Şey, Amos bir dakika önce gemiyi arayıp onunla konuşmak istedi ve–"

Holden pilotun başka neler dediğini duymadı, çünkü kasabaya doğru koşmaya başlamıştı bile. Koşarken silah sesi duymaksızın geçen her saniyede, Amos'un durumun hassasiyetini kavradığına ve harekete geçmeden önce bekleyip kaptanına danışmaya karar verdiğine dair umudu arttı. Amos'un çoktan telsizle *Israel*'i aramak ve Murtry'nin kafasına silah dayayarak Naomi'nin sağ salim teslim edilmesini istemek gibi bir şeye kalkışmadığını umuyordu.

Yarı yarıya haklı çıktı.

Murtry'nin güvenlik ofisine daldığında KİE güvenlik şefini duvara bastırılmış hâlde buldu. Amos'un sol eli adamın boğazındaydı ve alnına bir tabanca dayalıydı. En azından hiç kimse *Israel*'i arayarak taleplerde bulunmamıştı. Muhtemelen Amos'un arama yapacak boş bir eli olmadığı için.

Murtry'ye ve Amos'un haricinde odada dört KİE güvenlik personeli vardı. Hepsi de çektikleri tabancalarını Amos'un sırtına doğrultmuştu. İçlerinden biri, Wei adlı simsiyah saçlı bir kadın konuştu. "Silahını bırak, yoksa ateş açacağız."

"İyi," dedi Amos omuz silkerek. "Açın açabildiğiniz kadar, tatlım. Bu pisliği de yanımda götüreceğimi garanti ederim. Ben hazırım, ya sen?" Murtry'ye iyice sokuldu ve tabancayı adamın alnına sertçe bastırarak sorusunu vurguladı. Namlunun bastırılma şiddetiyle Murtry'nin yüzünden aşağı kan damlamaya başlamıştı.

Murtry gülümsedi. "Havlamaya devam et, köpek. Isırmayacağını ikimiz de biliyoruz. Beni vurursan dostunuz ölür."

"Ama sen göremezsin," dedi Amos."

"Yapma, Amos," diye emretti Holden.

"Yap, Amos, yap," dedi Murtry, kelimeleri neredeyse fısıldayarak.

Holden duyacakları bir sonraki sesin bir silah patlaması olduğundan emin bir hâlde nefesini tuttu. Amos ateş etmeyerek onu şaşırttı. Onun yerine burnu Murtry'ninkine değinceye kadar eğildi. "Seni mutlaka geberteceğim."

"Ne zaman?" diye karşılık verdi Murtry.

"İşte bu tam da aklında tutman gereken soru," dedi Amos ve adamı bıraktı.

Holden aniden tekrar nefes almaya başladı. "Gerisini ben hallederim, Amos."

İriyarı tamirci tabancasını kılıfına sokarak Holden'ın içini rahatlattı fakat gitmeye yeltenmedi.

"Cidden. Ben hallederim. Odaya dönmeni ve Alex'le bağlantıya geçmeni istiyorum. Bana tam bir rapor çıkar. Az sonra oradayım."

Holden bir an için Amos'un itiraz edeceğini düşündü. Tamirci öfkeden kıpkırmızı bir yüzle ona dik dik baktı. Çenesi neredeyse dişleri kırılacak kadar sıkılıydı. "Peki," dedi nihayet, sonra da oradan ayrıldı. Diğer dört güvenlikçi tüm bu süre zarfında silahlarını onun üstünden ayırmadı.

"İşte bu akıllıcaydı," dedi Murtry. Çalışma masasındaki bir kutudan bir kâğıt mendil çıkardı ve alnındaki kanı sildi. Amos'un tabancasının bıraktığı kesiğin etrafına çirkin bir morluk oturuyordu. "Adamın neredeyse bu odadan canlı çıkamayacaktı, *arabulucu*."

Holden bir kahkaha atarak kendi kendini şaşırttı. "Amos'un kazanmayı planlamadığı bir kavgaya karıştığını hiç görmedim.

Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama beşe karşı tek bile olsa paramı onun üstüne yatırırım."

"Sonunda herkes kaybeder," diye belirtti Murtry.

"Hayatta esas alınacak sözler."

"Yöntemlerimi yerden yere vurmana rağmen yanında bir katil çalıştırıyorsun."

"Arada bir fark var. Amos sevdiği birini korumak uğruna küçük düşmekten çekinmez. Dostlarını canlı tutmak için gerekenden daha fazla kazanmasına ihtiyacı yoktur. İşte o yüzden birbirinize zerre kadar benzemiyorsunuz."

Murtry başını sallayarak onu doğruladı, sonra da omuz silkti. "Madem adamını kurtarmaya gelmedin, niye buradasın?"

"Didişip duruyoruz," dedi Holden. "Bu kısmen benim suçum. Naomi'den mekikle ilgilenmesini *ben* istedim."

"Sabotaj–" diye başladı Murtry.

"Ama mekiği silahlandırdığını öğrendikten sonra yaptım bunu. Sürekli karşımızdaki insanın yaptıklarına tepki veriyor, oyun parkındaki çocuklar gibi davranışlarımıza bahaneler buluyoruz. 'O başlattı,' dercesine."

"Öyleyse döngüyü ilk sen mi bozacaksın?"

"Elimden gelirse," dedi Holden. "Çok ileri gittin, Murtry. Mekiği devre dışı bırak ve Naomi'yi bana geri ver. Bakalım didişmekten vazgeçebilecek miyiz."

Murtry'nin muğlak tebessümü kayboldu ve kaşlarını çattığı yüzünde aynı derecede muğlak bir ifade belirdi. Adam masasında arkasına yaslandı ve alnındaki kesiğe başka bir mendil bastırdı. Mendilde tek bir kırmızı leke kaldı. Murtry bunun ardından kollarını kavuşturarak kayıtsız fakat dediği dedik bir hâle büründü. Holden bunun doğal gözükme amacıyla takınılan kasıtlı bir tavır olduğunun farkındaydı. Güvenlik şefinin bu derece bir öz bilince ve otokontrole sahip olması onu hem etkiliyor hem de endişelendiriyordu.

"Tümüyle buradaki görevimin kapsamı dahilinde hareket ettim," dedi Murtry. "KİE varlıklarını ve personelini korudum."

"Bir sürü koloniciyi öldürdün ve İS'imi kaçırdın," diye karşılık verdi Holden, öfkesini sesinden uzak tutmaya çalışıp başaramayarak.

"Kaybettiğimiz adamlardan daha az sayıda gecekonducu öldürdüm. Hepsi de fiilen KİE varlıklarına ve personeline yönelik saldırılar tasarlayıp uyguluyordu. Dediğim gibi, sadece işimi yaptım."

"Ya Naomi–"

"Ayrıca bir sabotajcı yakaladım ve soruşturma süresince onu gözaltında tutacağım. 'Adam kaçırma' sadece kışkırtıcı değil, aynı zamanda yanlış bir terim."

"İşlerin raydan çıkmasını istiyorsun." Holden iç geçirdi. "Durumu daha da beter etmek için bir sonraki fırsatı iple çekiyorsun, değil mi?"

Çatık kaşlı ifadenin yerini tekrar o tebessüm aldı. İkisinin de bir anlamı yoktu. Farklı maskelerdi, o kadar. Holden güvenlik şefinin kafasının içinin neye benzediğini merak edip ürperdi.

"Her adımda gereken asgari tepkiyi verdim," dedi Murtry, huzur kaçırıcı sırıtışının arasından.

"Hayır," dedi Holden. "Çekip gidebilirdin. *Israel*'e sahiptin. Mekiğe yapılan ilk saldırının ardından adamlarını gezegenden alabilir ve soruşturmayı bekleyebilirdin. Öyle yapsaydın bugün bir sürü insan hâlâ hayatta olurdu."

"Asla," dedi Murtry, başını iki yana sallayarak. Ayağa kalkıp kollarını göğsünden indirdi. Her hareketi yavaş, kasıtlı ve tehditkârdı. "Hayır, yapmayacağımız tek bir şey varsa odur. Bir santimetre bile geri çekilmeyiz. Bu gecekonducular helak oluncaya kadar bize saldırabilirler ama biz hiçbir yere gitmiyoruz. Çünkü bu da..."

Murtry'nin tebessümü daha bir sertleşti.

"... benim işim."

Holden'ın KİE güvenlik barakasından halk merkezindeki odasına kadarki yürüyüşü uzun değilse bile fazlasıyla karanlıktı. Miller'ın loş mavi parıltısı hiçbir şeyi aydınlatmamasına rağmen garip bir şekilde huzur vericiydi.

"Selam, ihtiyar," dedi Holden selam mahiyetinde.

"Konuşmamız gerek." Miller kendi esprisine sırıttı. Artık espriler yapıyordu. Neredeyse gerçek bir insan olup çıkmıştı. Nedense bu durum delinin teki olduğu hâlinden daha korkutucuydu.

"Biliyorum ama şimdi bu insanların birbirlerini öldürmelerini önlemekle meşgulüm. Ya da bizi öldürmelerini, anlarsın ya."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Berbat," diye itiraf etti Holden. "Az önce ileri sürebileceğim tek gerçek tehdidi de kaybettim."

"Evet. Naomi'yi gemilerinde tutmaları *Rocinante*'yi etkisiz eleman hâline getiriyor. Onu o geminin yakınına yaklaştırmak aptalca bir hataydı."

"Bunu sana söylemedim ki."

"Kafanın içinde değilmişim gibi mi davranmamı istiyorsun?" diye Kuşak tarzında omuz silkerek sordu Miller. "Rahat edeceksen öyle de yapabilirim."

"Hey, Miller," dedi Holden. "Şu an aklımdan ne geçiyor?"

"Tebriğe yaraşır bir yaratıcılık sergiliyorsun, evlat. Ama düşündüğün şeyi başarman zor olur ve tahmin ettiğin kadar keyif vermez."

"Öyleyse aklımı okumaktan vazgeç."

Miller durup Holden'ı pazusundan tuttu. Holden bunun ne kadar gerçekçi bir his verdiğine bir kez daha şaşırdı. Miller'ın tutuşu mengene gibiydi. Holden kolunu kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı. Üstelik tüm bunlar beynindeki hayaletin bazı düğmelere basmasından ibaretti.

"Şaka yapmıyordum. Konuşmamız gerek."

"Ne söyleyeceksen söyle," diye karşılık verdi Holden, Miller bırakınca nihayet kolunu çekip alarak.

"Buranın biraz kuzeyinde gidip bakmam gereken bir yer var."

"Yani *benim* gidip bakmam gereken demek istiyorsun."

"Evet," dedi Miller, tek yumruğuyla Kuşak usulü kafa sallayarak. "Öyle demek istiyorum."

Holden kendini meraklanmaktan alamadı. "Neler oluyor?"

"Görünen o ki buraya gelişimiz yerliler arasında küçük bir karışıklık çıkardı," dedi Miller. "Belki gezegende artakalan bir sürü şeyin ortalıkta gezindiğini fark etmişsindir."

"Evet, ben de seninle o konuda konuşmak istiyordum. Bunlar senin başının altından mı çıkıyor? Onu kontrol edebilir misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ben altı üstü çoraptan bir kuklayım. Protomolekül kolunu kıçıma öyle bir soktu ki tırnaklarının tadı-

nı alabiliyorum." Miller güldü. "Ben daha kendimi bile kontrol edemiyorum."

"Bazıları tehlikeli gözüküyor da ondan soruyorum. Mesele o robot. Hem yavaş bölgedeki istasyonu kapatabilmiştin."

"Çünkü kapatmamı *o* istedi. Zamanlamasını iyi ayarlarsan güneşe doğmasını emredebilirsin. Bu otobüsü ben kullanmıyorum. Ona istediğimi yaptırmam, sara nöbetine tutulmuş birini konuşarak bundan vazgeçirmeme benzer."

"Peki," dedi Holden. "Bu gezegenden çekip gitmeliyiz."

"Ama ondan önce bir şey var. Daha doğrusu yok. Bak, küresel şebekenin epey iyi bir haritasına sahibim. Bir sürü artık şey ses vererek yerini bildiriyor. Tek bir nokta hariç. Koca bir hiçlik topu gibi."

Holden omuz silkti. "Belki şebekede nodülü olmadığı içindir."

"Evlat, bu gezegenin tamamı şebekedeki bir nodül. Bana kapalı hiçbir yerin olmaması gerekir."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Belki cidden ama cidden bozuk bir noktadır, o kadar," dedi Miller. "İlginç ama lüzumsuz bir sonuç olur bu."

"Peki ya lüzumlusu?"

"Bu yeri öldüren her neyse ondan kalan bir parçadır."

Bir süre sessiz sedasız beklediler. Ilus'un serin akşam rüzgârı Holden'ın pantolonunu hışırdatırken dedektifi hiç etkilemiyordu. Holden belinde bir ürpertinin patlak verdiğini ve yavaşça sırtından yukarı tırmandığını hissetti. Kollarındaki tüyler de diken diken olmuştu.

"Öyle bir şey öğrenmek istemiyorum," dedi sonunda.

"Sanki ben istiyor muyum?" diye karşılık verdi Miller, dostane bir gülümseme girişiminde bulunarak. "Özgür irade bir süre önce beni takmaz oldu. Ama ipuçları orada. Benimle gelmelisin. Zaten bu illaki olacak."

"O neden?"

"Çünkü gerçek canavarlar gözlerini yumduğunda çekip gitmezler. Çünkü burada neler yaşandığını sen de benim kadar öğrenmek zorundasın."

Miller'ın yüz ifadesi hâlâ dost canlısıydı. Fakat orada yılgı da vardı. Holden'ın tanıdığı –ve paylaştığı– bir korkuyla beraber.

"Önce Naomi. Onu geri alana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Miller yine başını salladı ve mavi ateşböcekleri gibi parçalara ayrılarak etrafa dağıldı.

Bara döndüğünde Amos onu bekliyordu. İriyarı adamın yalnız başına oturduğu masada antiseptik ve duman gibi kokan yarısı boş bir içki şişesi vardı.

"Herhalde ben gittikten sonra herifi öldürmedin," dedi tamirci, Holden otururken.

"Kendimi göremediğim kadar ince bir ipin üstünde yürürmüş gibi hissediyorum," diye karşılık verdi Holden. Amos şişeyi ona uzattığında başını iki yana salladı. Bunun üzerine tamirci içkiden uzun bir fırt çekti.

"Bu iş kanlı bitecek," dedi Amos az sonra. Sesi ilgisiz ve dalgın çıkıyordu. "Başka yolu yok."

"Eh, görevim bu dediğinin tam aksi olduğu için umarım yanılıyorsundur."

"Yanılmıyorum."

Holden ikna edici bir argüman düşünemedi; o yüzden konuyu değiştirdi. "Alex ne dedi?"

"*Israel*'in kaptanı için bir talep listesi hazırladık. Oradayken Naomi'ye iyi bakıldığından emin olacağız."

"Peki karşılığında biz ne vereceğiz?"

"Alex şu saniye *Israel*'i bileşen atomlarına ayırmıyor."

"Umarım cömert davrandığımızda hemfikirdirler."

"Yine de," diye devam etti Amos, "raylı topu *Israel*'in reaktörüne kilitledi."

Holden parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Yani o kadar da cömert değiliz."

"İstediğin kadar kibar davran, ama *c*'nin[1] saptanabilir bir oranına kadar hızlandırılabileceğin bir tungsten gülle taşımayı da ihmal etme."

"Sanırım bu sözü daha önce de duymuştum," diye karşılık verdi Holden, sonra da ayağa kalktı. Ansızın kendini çok yorgun hissetmişti. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Naomi, Murtry'nin kahrolası nezarethanesindeyken uyuyabilir misin?" diye sordu Amos ve başka bir içki daha aldı.

---

1 Işık hızı. –*çn.*

"Hayır ama yatabilirim. Yarın da ikinci kaptanımı esir düştüğü KİE manyağından geri almanın bir yolunu bulacağım ki gidip bu gezegene saplanmış uzaylı mermi parçacığına bakabileyim."

Amos söylenenlerin bir anlamı varmışçasına kafa salladı. "Yani öğleden sonra boşsun."

Yirmi Dördüncü Bölüm: Elvi

Elvi uyudu. Ve rüya gördü.

Rüyasında Dünya'ya geri dönmüştü. Fakat Dünya aynı zamanda *Edward Israel*'in koridorlarıydı. Üstüne çöken bir aciliyet hissi, yerini çabucak yılgıya bıraktı. Bir yerlerde bir şeyler yanıyordu, çünkü doğru evrakları teslim etmemişti. Her şey yanıp kül olmadan önce evrakları göndermeliydi. Üniversitedeki saymanlık ofisindeydi ve Vali Trying de oradaydı. Ama adam ölüm belgesini bekliyordu ve işi çok uzun sürüyor, Elvi evraklarını ibraz edemiyordu. Pelür kâğıtlara bakarak teslim tarihini bulmaya çalıştı ama kelimeler değişip duruyordu. İlk başta en alt satırda, *Elvi Okoye, baş araştırmacı ve Argonot*, yazıyordu. Aynı satırı bir dahaki okuyuşundaysa, *Doğrudan tapınağa ödenecek cezalar: tavşanlar ve domuzlar*, cümlesiyle karşılaştı. Aciliyet hissi yine olanca ağırlığıyla çöktü ve Elvi bağırdığında pelür kâğıt parmakları arasında dağılmaya başladı. Elvi evrakları birbirine bastırmaya çalıştı ama evraklar ona bir türlü boyun eğmedi.

Biri omzuna dokundu. Dokunan James Holden'dı ama başka birine benziyordu. Daha genç, daha koyu tenliydi ama Elvi onu tanıdı. Onca zamandır çıplak olduğunu fark etti. Utanmasına rağmen biraz memnun da kaldı. Adamın eli onun memesine dokundu ve–

"Elvi! Uyan!"

Kurşun gibi gözkapakları yavaşça aralandı. Gözleri odaklanmaya uğraştı. Elvi nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, bölünmesini istemediği bir şeyin salağın teki tarafından bölünüyor olduğuydu. Önündeki koyu renkli çizgiler yavaş yavaş tanıdık bir hâl aldı. Barakasının tavanı. Elvi kıpırdanarak elini birine uzattı ama daha şimdiden o kişinin kim olduğu konusunda ka-

rarsızdı. Yatağında yalnız yatıyor, el terminali loş bir ışık saçıyordu. Çalışmalarının verileri engin karanlıkta Halka'ya, oradan Medine İstasyonu'na, oradan da Dünya'da doğru uçup gittikçe –ve tabii cevap niteliğinde bilgiler geldikçe– analiz ekipmanlarının ışıkları yanıp sönüyordu. Her şey yolunda ve olması gerektiği gibiydi. Peki öyleyse neden uyanmıştı?

Kapı hafifçe çalındı ve Fayez'in sesi duyuldu. "Elvi! Uyan. Bunu görmen lazım."

Elvi esnerken ağzını o kadar çok açtı ki çenesi sızladı. Doğrulup oturdu. Rüya çoktan silinmeye başlamıştı. Bir yangını ve dokunmasını çok istediği biri tarafından dokunulduğunu hatırlar gibiydi. Ayağa kalkıp sabahlığına uzanırken ayrıntılar tüm tutarlığını yitirdi.

"Elvi? Orada mısın?"

Konuştuğunda kelimeleri yavaş, ağır ve biraz peltekti. "Önemli bir şey yoksa boğazını yırtar ve ciğerlerine işerim."

Fayez güldü. Onunkinin arkasında başka sesler de vardı. Sudyam kelimelerin anlaşılamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Jeokimya şefi Yma Chappel de öyle. Elvi duraksadı, sabahlığını çıkarıp attı ve günlük kıyafetini giyip iş botlarını ayaklarına geçirdi. Barakasından çıktığında araştırma ekiplerinden bir düzine insan çiftli veya küçük gruplar hâlinde gece karası düzlüğe dağılmış bekliyordu. Herkesin başı yukarı çevriliydi. Ve yükseklerdeki karanlıkta, bir yıldızdan daha büyük bir şey donuk bir kırmızı ışıkla parlıyordu. Yere çömelmiş olan Fayez kadından tarafa göz attı.

"O da ne?" diye sordu Elvi. Baktığı şeyi ürkütebilirmişçesine içgüdüsel olarak alçak sesle konuşuyordu.

"Aylardan biri."

Elvi başını geriye atarak ve geceye kısık gözlerle bakarak öne çıktı. "Ne yapıyor?"

"Eriyor?"

"Neden?"

"Kimbilir?" diyen Fayez ayağa kalktı.

Sollarındaki Sudyam sesini yükseltti. "İnsanın içinden keşke oraya da sonda gönderseydik demek geliyor, değil mi?"

"Biz tek bir gemiyiz ve burası koskoca bir gezegen," dedi Fa-

yez. "Üstüne üstlük çabalarımızın büyük bölümünü birbirimizi öldürmeye harcıyorduk."

"Yani?" diye sordu Sudyam.

Fayez ellerini iki yana açtı. "Yani meşguldük."

Ay bir anlığına renk değiştirerek donuk kırmızıdan parlak turuncuya, oradan da sarı-beyaza döndü. Sonra renk tayfında geri giderek parlaklaştığı hızda sönükleşti.

"Bunu kaydedeniniz var mı?" diye sordu Elvi.

"Caskey ile Farengier olayın gerçekleştiğini görür görmez yüksek irtifa ışık kırılması incelemesini iptal edip toplayabildikleri kadar veri toplamaya başlamışlar. Olay çoğunlukla görünür ışıktan, ısıdan ve gama partiküllerinin arka plana oranla yaklaşık yüzde otuz artmasından ibaret. *Israel*'deki sensör tertibi de üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söylüyor."

"Peki tehlikeli mi?" diye soran Elvi, sözcükleri telaffuz ederken bile cevabı biliyordu. Belki. Belki tehlikeliydi, belki de değil. Karşılarındaki şeyin ne olduğunu öğrenene kadar tek yapabilecekleri tahmin yürütmekti. Yıldızların ışığında Fayez'in yüz ifadesini okumak zordu. Ağız kenarlarındaki ve göz kıvrımlarındaki kaygı, Elvi'nin hayal gücünün bir eseri –başka tür bir rüya– olabilirdi. "Ötekilerin haberi var mı?"

"Sanırım var," dedi Fayez. "Tabii birbirlerini esir almakla ve insanları yakmakla meşgul değillerse."

"Murtry'ye söyledin mi?"

"Söylemedim. Ama herhalde bir başkası söylemiştir."

"Ya Holden? Ondan ne haber? O haberdar mı?"

"Öyleyse bile elinden ne gelir? Güven verici bir dille ayın içini mi rahatlatacak?"

Elvi dönüp İlk İniş'e baktı. Işığı yanan az sayıda ev, gökten düşmüş bir avuç yıldız gibiydi. Elvi el terminalini çıkardı, ekranını beyaza çevirdi ve onu bir el feneri olarak kullandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye peşinden seslendi Fayez.

"Gidip Kaptan Holden'la konuşacağım," dedi kadın.

"Konuşmasan şaşardım," dedi Fayez sabırsız bir homurtuyla. "Ne de olsa Holden'ın şu an en çok işine yarayacak şey bir biyologun bakış açısı."

Bu sözler biraz battıysa da Elvi lafı uzatmadı. Fayez iyi bir

bilim insanı ve dosttu fakat her şeyle dalga geçme ve sırf espri yapmış olmak için ciddi konuları hafife alma huyu onu olması gerekenden daha faydasız hâle getiriyordu. Ötekilerden biri gökte bir şeyler yaşandığını herkese duyurmalıydı. O kişinin Elvi olmaması gerekirdi. Yine de Elvi içten içe herkesi haberdar edenin kendisi olmasını umuyordu.

Kuru hava toz ve gece açan minik çiçek muadilleri kokuyordu. Az sayıda dayanıklı, lifli bitkinin bulunduğu yerlerde aylardır devam eden yaya trafiği patikalar açmıştı ve hava neredeyse zifiri karanlık olmasına rağmen Elvi oralarda gündüzmüşçesine kolayca yürüyebiliyordu. Yürürken kimbilir kaçıncı kez baraka ve harabe kümesinin, hatta doğrudan doğruya İlk İniş'in nasıl da hayatı boyunca yaşadığı herhangi bir yer kadar tanıdık hâle geldiğini düşündü. Araziyi, esintilerin yarattığı hissi, günün farklı zamanlarında artıp azalan kokuları artık avucunun içi gibi biliyordu. Sonra bir ayda güneş sistemindeki tüm bilim camiasının gözü kulağı olup çıkmıştı. Teröristler Reeve'i öldürdükten ve Murtry gezegene indikten sonra bile günlerinin en azından bir bölümü numuneleri incelemekle ve eve veri göndermekle geçmişti. Yalnızca bu çevrenin içinde değil, onunla *beraber* geçirdiği zaman diğer herkesin geçirdiğinden fazlaydı.

Tepesindeki ufak kızıl ay ona hâlâ çok fazla şey bilmediğini hatırlatıyordu. Normalde bu, Elvi'ye haz ve heves verirdi. Fakat Yeni Cihan'ın karanlığındayken bir tehdit gibiydi. Botları rüzgârın süpürdüğü parke taşlarına inip kalkarken adımları bir ritim kazandı.

Nasıl KİE barakalarının önünü insan kaynıyorsa aynı şey kasaba için de geçerliydi. Kasabalılar sokaklarda ve eğreti sundurmalarında dikilerek ufka doğru sürüklenen ışıltılı noktaya bakıyorlardı. Elvi meraka mı kapıldıklarını, endişe mi duyduklarını, yoksa sadece KİE ile gecekonducular *–biz* ile *onlar–* arasındaki sürtüşme dışında kafa yoracak bir şey mi aradıklarını kestiremedi.

Veya belki de bunu bir alamet olarak görüyorlardı. Herkese tepeden bakan, haklarında hüküm verip savaşa hazırlanan bir göz gibi. Elvi bir keresinde öyle bir halk masalı duymuştu ama nerede duyduğunu hatırlamıyordu.

Wei ile diğer KİE güvenlikçilerinden biri tüfeklerini ateşe hazır hâlde tutarak ana sokakta yürüyorlardı. Elvi onlara başıyla selam verdi ve selamına karşılık aldı fakat kimse konuşmadı. Muhtemelen biri çoktan Holden'ı haberdar etmişti. Fakat Elvi bunca yol tepmişti. En azından emin olması gerekirdi.

Holden'ın yaşadığı kantinin önündeki sokakta Jacek Merton volta atıyor, ellerini iki yanında yumruk yapmış olan çocuk attığı her adımda ağırlığını öne veriyordu. Bir ekrana bakıyormuşçasına gözleri yaklaşık bir metre önüne odaklıydı ve koruduğu bir şey varmış gibi omuzlarını kasmıştı. Elvi ona merhaba demek üzereyken kafasının içinde küçük bir ikaz zili çaldı.

Bir kalp atışlık süre içerisinde, gecenin bir vakti ne kadar uyduruk olduğunu kendisinin bile anladığı bahanelerle Kaptan Holden'ı görmeye giden Elvi Okoye olmaktan çıktı. Karşısındaki de artık Lucia ile Basia Merton'un oğlu ve Felcia'nın kardeşi değildi. Hatta bir kasabada bile değillerdi. Elvi sahadayken bir primatla karşılaşan bir biyologdu. Ve bu referans kapsamında bazı şeyler tüm çıplaklığıyla meydandaydı. Oğlan kendini bir şiddet eylemine hazırlıyordu.

Tereddüde kapılan Elvi arkasına dönecek gibi oldu. Wei yalnızca birkaç düzine metre ve bir iki köşe ilerideydi. Elvi bağırırsa güvenlikçiler büyük ihtimalle koşarak gelirlerdi. Kalp atışları hızlıydı. Nabzını boğazında hissedebiliyordu. Reeve'in ölümünden sonraki uzun saatler yineleyen bir kâbus gibi tekrar üstüne çöktü. Çığlık atması, yardım çağırması lazımdı.

Gel gör ki oğlan bir primat, basit bir hayvan değildi. O Felcia'nın kardeşiydi. Ve Elvi yardım çağırırsa onu öldürebilirlerdi. Korku ile cesaret arasında sıkışan kadın yutkundu. Kararsızdı. Fayez olsa ne yapardı? diye merak etti. Çocuğa bir bira mı ısmarlardı?

Oğlan durdu ve başını kaldırıp ona baktı. Gözleri boştu. Cebinde ağır bir şey varmışçasına hafifçe eğri duran ince bir ceket giyiyordu.

"Selam," dedi Elvi, gülümseyerek.

Jacek konuşmak için biraz bekledi. "Selam."

"Ne garip, değil mi?" Elvi yukarıdaki kırmızı beneği işaret etti. Ay her zamankinden daha meşum görünüyordu. Jacek gökyüzüne şöyle bir baktıysa da tepki verdiği söylenemezdi.

"Evet, garip," diye doğruladı.

Yoğun ve gergin bir sessizlik içinde karşılıklı dikildiler. Kantin pencerelerinden saçılan ışık, oğlanı yarı aydınlık yarı karanlıkta bırakıyordu. Elvi söyleyecek bir söz, vaziyeti yatıştıracak ve her şeyi yoluna sokacak bir şey bulmak için kafa patlattı. Fayez olsa oğlanı güldürecek bir espri yapardı ve ikisi de kahkahaların aynı tarafında yer alırdı. Elvi'nin aklına ise hiçbir şey gelmiyordu.

"Korkuyorum," dedi Elvi, sesi biraz çatlayarak. Sözleriyle kendisi kadar oğlanı da şaşırttı. "Öyle çok korkuyorum ki."

"Sorun yok," dedi Jacek. "Yukarıda bir tür tepkime oluyor, hepsi bu. O ay yörüngede erimekten başka bir şey yapmıyor."

"Yine de korkutucu."

Yerine getirmek için cesaret topladığı eylem ile dengesiz ve savunmasız olduğu her hâlinden anlaşılan bu garip kadına nazik, yüreklendirici bir şeyler söyleme dürtüsü arasında kararsız kalan Jacek kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

"Her şey yoluna girecek," demeyi denedi.

"Haklısın," diye karşılık verdi Elvi, başını sallayarak. "Öyle. Anlarsın işte. Yani anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Kaptan Holden'ı görmeye gelmiştim," dedi kadın. Jacek hakarete uğramışçasına gözlerini kırpıştırdı. "Sen de onun için mi buradasın?"

Elvi oğlanın az önceki boş bakışı; o sıkılığı, öfkeyi ve hiçliği geri getirmeye çalıştığını yüzünden okuyabiliyordu. Jacek şiddete meyilli biri değildi. Bir şiddet eylemi için çaba harcaması lazımdı. Elvi'nin oğlanda gördüğü de işte o çabaydı.

"Holden babamı benden aldı," dedi Jacek. "Annem onu bir daha asla göremeyeceğimizden korkuyor."

"O yüzden mi geldin? Sormak için mi?"

Jacek şaşırmış gibiydi.

"Neyi sormak?"

"Babanla konuşup konuşamayacağını."

Oğlan gözlerini kırpıştırdı ve Elvi'ye doğru bilinçsizce bir adım attı. "Onunla konuşmama izin vermez ki. Babamı hapse attı."

"İnsanlar hapisteki mahkûmlarla hep konuşurlar. Biri sana babanla konuşamayacağını mı söyledi?"

Jacek sessiz kaldı. Elini ceket cebine –ağır olana– soktu, sonra tekrar çıkardı. "Hayır."

"Gel öyleyse," dedi Elvi oğlana yaklaşarak. "Gidip Holden'a soralım."

Kantinin içinde Holden odanın ön tarafından ta arkasına kadar volta atıp duruyordu. İriyarı adam –Amos– bir deste oyun kartıyla bir masada oturuyor, göreni ürperten bir dikkatle solitaire oynuyordu. Holden'ın yüzü her zamankinden daha solgundu ve zar zor kontrol altında tutabildiği duyguları, vücuduna Elvi'nin daha önce ona yakıştırmadığı bir gerginlik katıyordu. Kadın bir eli Jacek'in omzunda içeri girerken Amos kafasını kaldırdı. Gözleri misketler kadar donuk ve boştu. Sesiyse her zamanki kadar neşeli.

"N'aber, doktor? Nasıl gidiyor?"

"İdare eder," dedi Elvi.

Holden durdu. Odaklanması bir iki saniyesini aldı. Canı bir şeye sıkkındı. Bakışları Elvi'nin üstüne kilitlendi ve gülümsemeye çalıştı. Boğazına beklenmedik bir düğüm oturan Elvi öksürdü.

"Jacek babasıyla konuşmasının bir yolu var mı diye soruyor," dedi Elvi. Sanki odada yeterince hava yoktu; soluklanmakta güçlük çekiyordu. Belki bir alerji kapıyordu.

"Tabii," dedi Holden, sonra da başını çevirerek Amos'a baktı. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Telsizler hâlâ çalışıyor," dedi Amos. "Yine de Alex'e bir arama geleceğini haber verebilirsin. Şu aralar işi başından aşkın."

"İyi fikir," dedi Holden, onlara olduğu kadar kendi kendine de kafa sallayarak. "Ben görüşmeyi ayarlarım. El terminalin var mı?"

Sorunun kendisine yöneltildiğini anlamak Jacek'in birkaç saniyesini aldı. "Var ama çalışmıyor. Bir bağlantı merkezimiz yok. Her şey görüş hattı üzerinden."

"Müsait olduğunda terminalini getir de bakalım bizim ağımıza bağlayabilecek miyim. Benimkini kullanman için zaman aralıkları belirlemekten daha kolay olur. Sana uyar mı?"

"Ben... Evet. Tabii." Elvi oğlanın omuzlarının titrediğini hissedebiliyordu. Jacek döndü ve hiç kimsenin –özellikle de Elvi'nin– gözüne bakmadan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandı.

"Çocuk silahlıydı, patron," dedi Amos.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Holden. "Bu konuda ne yapmamı isterdin?"

"Bil yeter."

"Peki, biliyorum. Ama şu an hiç vurulacak zamanım yok." Holden dikkatini kadına çevirdi. Alnına bir tutam saç dökülmüştü ve yorgun gözüküyordu. Sanki bütün gezegeni sırtında taşıyordu. Yine de ufak bir tebessüm etmeyi becerdi. "Başka bir şey var mıydı? Çünkü biraz..."

"Yanlış bir zamanda mı geldim? Daha sonra da–"

"İS'imiz Murtry tarafından tutuklandı," dedi Amos ve gözlerindeki donukluk sesine de yansıdı. "Şu aralar doğru zaman diye bir şey yok."

"Ah," dedi Elvi ve nabzı ansızın hızlandı. *İS Holden'ın sevgilisi* ve *Holden'ın bir sevgilisi var* ve *Holden'ın artık bir sevgilisi olmayabilir* ve *Tanrım, burada ne yapıyorum* düşünceleri neokorteksinin bir yerlerinde üst üste bindi. Bir anda ellerini ne yapacağını bilemez oldu. Onları ceplerine sokmaya çalıştı fakat bu doğal gelmeyince tekrar çıkardı.

"Düşünüyordum da?" dedi, soru sormamasına rağmen son kelimenin sonunda sesini tizleştirerek. "Yani şeyi. Çöldekini. Şimdi bir de ay çıktı."

"Hangi ay?"

"Gökte eriyen, Kaptan," dedi Amos.

"Evet, o. Kusura bakma. Şu an bir sürü işle meşgulüm. Hakkında bir şey yapamadığım konulara muhtemelen göstermem gerektiği kadar ilgi gösteremiyorum," dedi Holden, sonra da ekledi. "Ay konusunda bir şey yapmam gerekmiyor, değil mi?"

"Bırak da altımıza kaçırmamız gerekip gerekmediğini bize bilim insanları söylesin," dedi Amos.

"Ben daha çok kış uykusu fiyasko oranlarını ve karşılaştığımız bu durumun analojik olabileceğini düşünüyordum."

Holden ellerini kaldırdı. "O beni aşar."

"Kış uykusu gerçekten de çok riskli bir strateji, değil mi? Onu sadece alışıldık hayatta kalma stratejilerinin olumlu sonuç vermeyeceği kadar kötü şartlarda görürüz. Mesela ayılar. Onlar en üst düzey yırtıcılardır. Kış mevsiminde besin ağı onları hayatta

tutamaz. Ya da çöllerdeki toprak kurbağaları. Kuru dönemlerde yumurtaları kuruyup kalacağı için yetişkinler yağmur yağana dek uykuya yatar, sonra da uyanıp su birikintilerine gider ve alabildiğine çiftleşirler. Kendilerini delice bir seks cümbüşüne kaptırırlar ve... şey, her neyse, sonrasında tekrar kurumadan önce yumurtalarını suya bırakırlar."

"Peki," dedi Holden şaşkın bir edayla.

"Anlatmaya çalıştığım," diye sözlerini sürdürdü Elvi, "hepsi uyanmaz. Zaten uyanmaları da gerekmez. Zamanı geldiğinde organizmalardan yeteri kadarı faaliyete geçse, tüm bireyler değilse bile nüfusun yeteri kadarı hayatta kalsa da olur. Oran asla yüzde yüz değildir. Üstelik bünyenin kapanması ve daha sonra tekrar açılması karmaşık, tehlikeli bir süreçtir."

Holden derin bir nefes alıp ellerini saçlarında gezdirdi. Gür, koyu renkli saçlara sahipti. Onları bir süredir yıkamamışa benziyordu. Oyunu kaybeden Amos kartları topladı ve yavaş, ölçülü hareketlerle desteyi karmaya başladı.

"Yani," dedi Holden, "gördüğümüz o... şeylerin uyanmaya çalışan birer yaratı, organizma veya onun gibi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Uyanmaya çalışan ama başaramayan. En azından bazen," diye cevapladı Elvi. "Mesela ay eridi. Ayrıca çöldeki o belli ki bozuktu. Ya da en azından bana öyle gözüktü."

"Bana da," dedi Holden. "Ama sırf kıpırdanmalara bakarak bile bir şeylerin uyandığını anlamıştık."

"Hayır, onu kastetmiyorum," dedi Elvi. "Organizmalar arasında uyanmayan veya yanlış uyanan küçük bir yüzde hiç eksik olmaz. O şeyler var ya? Eğer model aynıysa onlar *yanlış* uyanan şeylerdi."

"Buraya kadar anladım," dedi Holden.

"Fiyasko oranları genellikle düşüktür. Madem öyle, niçin *doğru* uyanan bir sürü şeyle karşılaşmıyoruz?"

Holden masaya kadar gidip kenarına oturdu. Korkmuş gözüküyordu. Ve de savunmasız. Bu kadar çok iş başarmış, sözleriyle ve eylemleriyle adını tüm medeniyetlere duyurmuş bir adamı böylesine kırılgan bir hâlde görmek tuhaftı.

"Yani onlar gibi faaliyete geçen ama bizim görmediğimiz başka şeyler –belki de bir sürü şey– olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Model bunu gerektirir," diye mırıldandı Elvi.

"Pekâlâ," dedi Holden, hemen sonra da ekledi: "Bu, işimi kolaylaştırmıyor."

Yirmi Beşinci Bölüm: Basia

Basia, *Rocinante*'nin operasyon güvertesinde yalnız başınaydı. Ona iletişim istasyonu olduğunu söyledikleri şeyin yanındaki bir çarpışma koltuğunda, kemerleri bağlı oturuyordu. Birilerinin arama yapmasını bekleyen kontroller sessizdi ve kimi zaman istasyonun ekranında bir sistem durum mesajı yanıp sönüyordu. Mesajlar akıl sır ermez bir kısaltma, sistem adları ve sayılar karışımıydı. Metinlerse Basia'ya pek acil olmadıkları izlenimini veren yeşil bir yazı tipindeydi.

Alex'in içinde bulunduğu kokpitin kaportası kapalıydı. Bunun belirli bir anlamı yoktu. Atmosfer kaybı ihtimaline karşı kaportalar kendiliğinden kapanarak güverteleri birbirinden ayırırdı. Bu bir güvenlik önlemiydi; başka bir şey değil.

Yine de dışarıda bırakılma hissi uyandırıyordu.

İletişim paneli ani bir cızırtı silsilesiyle Basia'yı ürküttü ve bunu bir insan sesi izledi. Ses seviyesi, Basia'nın sözcükleri çıkaramadan konuşmanın iki adam arasında geçtiğini anlamasına yetecek kadar yüksekti. Ekranın bir köşesinde kırmızı bir KAYITTA durum bildirimi yanıp sönüyordu. *Rocinante*, Ilus'un etrafındaki tüm telsiz iletilerini gözlemleyip kaydediyordu. Belki Dünya'ya döndüklerinde görevin bir kaydı bulunsun diye Holden bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Veya belki de savaş gemileri için bu otomatik bir uygulamaydı. Her ne olursa olsun bir kaynakçının kafa yorması gereken bir şey değildi. Ya da bir madencinin. Ya da Coop ve Kate'le beraberken her ne olduysa onun.

Basia ses seviyesini yükseltip konuşulanları dinlemenin bir yolunu ararken Alex'in sesi panelden bas bas bağırdı. "Bir arama geliyor."

Basia, pilotun kendisini duyabildiğinden emin olmaksızın,

"Peki," dedi. Cevap verirken bir düğmeye basmasının gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

İletişim panelindeki mesaj değişti ve bir erkek sesi konuştu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok."

Basia bir an için konuşan kişi tarafından aklının okunabildiğine dair mantıksız bir hisse kapıldı. Tam karşılık verecekken daha genç bir erkeğe ait başka bir ses duyuldu. "Direkt konuşayım mı?" Jacek. İkinci ses Jacek'indi. Basia konuşan yaşça büyük kişinin de Amos Burton, yani iniş alanındayken başında bekleyen adam olduğunu anladı. "Evet," dedi Amos. "*Roci*'yle bağlantı kurdum."

"Alo?" dedi Jacek.

"Selam, evlat," diye boğazı düğümlenerek yanıt verdi Basia.

"El terminalimizi onardılar," dedi Jacek. Basia bunu yapanların Holden ile Amos olduğunu tahmin etti.

"Öyle mi?" dedi. "Bak bu çok iyi."

"Yalnızca gemiyi arayabiliyor," dedi Jacek. Genç erkek sesi heyecan doluydu. "Eskisi gibi video falan oynatmıyor."

"Eh, belki daha sonra onu da hallederler."

"Günün birinde Sol'daki her yer gibi bizim de ağa bağlanacağımızı söylüyorlar. Ondan sonra istediğimizi yapabiliriz."

"Doğru," dedi Basia. Gözleri sulanıyor, bu durum ekranda yanıp sönen küçük mesajları okumasını güçleştiriyordu. "Bir aktarıcımız ve bağlantı merkezimiz olunca geçitlerden veri gönderip alabileceğiz. İşte o zaman ağdaki her şeye kavuşacağız. Yine de epey bir iletişim gecikmesi olacak, o ayrı."

"Evet," dedi Jacek, ardından sustu. Uzun bir sessizlik çöktü. "Gemide hayat nasıl?"

"Ah, hiç fena değil," dedi Basia zoraki bir hevesle. "Kendime ait bir odam bile var. Alex Kamal'la tanıştım. Kendisi epey ünlü bir pilot."

"Hapiste misin?" diye sordu Jacek.

"Hayır, hayır. Gemide istediğim her yere gidebiliyorum. Bana çok iyi davranıyorlar. Bunlar iyi insanlar." *Seni seviyorum. Çok üzgünüm. Lütfen, lütfen iyi olun.*

"Gemiyi kullanmana izin veriyorlar mı?"

"Bilmem, hiç sormadım," dedi Basia gülerek. "Ama izin verse-

ler bile korkardım. Büyük ve hızlı bir gemi bu. Üstünde bir sürü silah var."

Yine uzun bir sessizlik yaşandı, sonra Jacek tekrar konuştu. "Onunla KİE gemisini havaya uçurmalısın."

"Öyle bir şey yapamam," dedi Basia, sözlerini bir espri hâline getirmek için sesine mümkün olduğunca tebessüm katarak.

"Ama yapmalısın."

"Annen nasıl?"

"İyi," dedi Jacek. Basia çocuğun omuz silkişini neredeyse sesinde işitecekti. "Üzgün. Daha çok futbol oynamaya başladım. İki takıma yetecek kadar kalabalığız ama sık sık oyuncu takas ediyoruz."

"Öyle mi? Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Şimdilik solbek ama asıl forvet oynamak istiyorum."

"Hey, defansı hafife alma. O da önemli bir iş."

"Ama eğlenceli değil," dedi Jacek, yine sözlü bir omuz silkişle. İkisi de söyleyecek *–söyleyebilecek–* bir şey düşünürken sessizlik uzadıkça uzadı. Önce Jacek vazgeçti. "Artık kapatıyorum, tamam mı?"

"Hey, bekle bir dakika," dedi Basia. Boğazındaki düğümün sesini değiştirmesin ve ses tonu neşeli, tasasız kalsın diye çaba gösteriyordu. "Hemen kaçıp gitme. Senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Maç var," dedi Jacek. "Az sonra. Geç kalırsam kızarlar."

"Annen," dedi Basia, sonra da durup gömlek yenine sümkürmesi gerekti.

"Anneme ne olmuş?"

"Annene göz kulak olmazsan çok fazla çalışır. Geceleri kafasını kitaplardan kaldırmaz. Tıp kitaplarından. O yüzden fazla uyumaz. Yeteri kadar uyuduğundan emin olmanı istiyorum."

"Tamam."

"Ciddiyim, evlat. Ona sahip çıkman lazım. Ablan gitti. Gitmekle iyi de yaptı. Ama geriye yardım edecek bir tek sen kaldın. Bu konuda bize destek olacak mısın?"

"Tamam," diye tekrarladı Jacek. Basia oğlunun üzgün mü yoksa kızgın mı –veya sadece dalgın mı– olduğunu kestiremiyordu.

"Sonra görüşürüz, oğlum," dedi Basia.

"Görüşürüz, baba," diye karşılık verdi Jacek.

"Seni seviyorum," dedi Basia ama arama çoktan sonlanmıştı.

Basia yeniyle gözlerini sildi. Emniyet kemerlerine bağlı otururken bir dakika boyunca derin nefes aldı, sonra da kendini mürettebat merdivenine kadar çekti. Kıça doğru ilerlerken kaportalar onun gelişiyle açıldı ve arkasından kapandı. Çıkan sesler boş gemi boyunca yankılandı.

Odasında gömleğini değiştirdi ve tuvalete girip birkaç dakika boyunca ıslak havlularla yüzünü sildi. Gemide büyük bir duş birimi de vardı –Basia en son ne zaman gerçek bir duş aldığını hatırlamıyordu– ama yalnızca gemi itiş altındayken çalışıyordu.

Basia hüngür hüngür ağlamış biri gibi gözükmekten çıkınca, geldiği yoldan kokpite kadar süzüldü. İçeri girmeden önce kapı çalmanın kibarlık olup olmayacağını düşünürken kaportanın elektronik gözüne fazla yaklaştı ve kaporta tıslayarak kendiliğinden açıldı.

Pilot koltuğuna bağlı oturan Alex'in tam önündeki büyük ekranda gemi durum raporları kayıp gidiyor ve Ilus'un bir temsili yer alıyordu. Gezegenin devasa kıtası kırmızı ve sarı noktalarla bezeliydi. Ve de İlk İniş'i gösteren tek bir yeşil noktayla. Kaşları çatık olan pilot iradesiyle evrene bir şey yaptırabilecekmiş, onu mürettebatını geri vermeye zorlayabilecekmiş gibi pür dikkat ekrana bakıyordu.

Basia tam gitmek için dönerken güverte kaportası çarparak kapandı ve Alex başını kaldırdı.

"Hey," deyip paneldeki bir şeye dokundu.

"Merhaba," dedi Basia.

"Görüşmen nasıl geçti? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Telsizi kullanmama izin verdiğin için sağ ol."

"Sorun değil, ortak," dedi Alex gülerek. "Bizden saat başı ücret almıyorlar ya."

Alex'in kontrol panelindeki düğmelere basarak fark etmemiş gibi davrandığı huzursuz bir sessizlik çöktü. "Buraya çıkmama izin var mı?" diye nihayet sordu Basia.

"Bence sakıncası yok," dedi Alex. "Yeter ki bir şeyleri kurcalama."

Basia kendini pilotun arkasındaki koltuğa çekti ve oturup kemerini taktı. Koltuğun kolçak ucunda karmaşık görünümlü kontrol çubukları vardı. Basia onlara çarpmamaya özen gösterdi.

"Orası topçu koltuğudur," dedi Alex, kendi koltuğunu büsbütün Basia'ya doğru çevirerek.

"Oturmamın sakıncası–"

"Yok, dert değil. Kontroller kapalı. Düğmelere istediğin kadar basabilirsin. Hey, acayip bir şey görmek ister misin?"

Basia başını salladı ve ellerini iki kontrol çubuğuna koydu. Çubuklar düğmelerle kaplıydı. Topçu koltuğu. O çubuklar *Rocinante*'nin ölümcül silahlarına hükmediyor olabilirdi. Keşke Jacek onu orada oturmuş, kontrolleri tutarken görebilseydi.

Alex tekrar öteki tarafa dönüp kendi panelinde bir şeyler yaptı ve Basia'nın önündeki ekranda pilotunkiyle uyumlu bir görüntü belirdi. Basia gezegeninin parlak yüzeyine bakarak İlk İniş'in yerini bulmaya çalıştı. Arayüzdeki yeşil nokta yokken böyle bir şey günışığında mümkün değildi. Gezegenin gece tarafında bulunsalardı kasabayı bir kıvılcım olarak tespit edebilirdi.

Alex başka bir şey yaptı ve görüntüde eriyik bir kayanın donuk kırmızı lekesi belirdi. "İşte eriyen o ay. Çok büyük değildi ama yine de insan o boyutta bir kayayı neyin eritebildiğini merak ediyor."

"Cevabı biliyor muyuz?"

"Yok be. Tahminimce bir tür uzaylı protomolekül falandır."

Basia başka bir ayrıntıyı soramadan önce telsiz cızırdadı. "Ben Alex," dedi pilot.

"Çocuk gitti. Haber vereyim dedim," diye konuştu Amos'un sesi.

"Kaptan nasıl?" diye sordu Alex.

"Pek iyi sayılmaz. Üstelik yapılacak en bariz şeyi yapmama gene engel oldu."

"KİE şefini suratından vurmayı mı kastediyorsun?"

"Ayyy," dedi Amos. "Beni bu kadar iyi tanıyor olman içimi ısıtıyor."

"Naomi ellerinde, ahbap," dedi Alex, kararlı fakat mülayim bir sesle. "Vaziyeti daha da beter edecek bir şey yapma."

"Peki, peki."

"Oradayken kaptanın arkasını kolla yeter," diye devam etti Alex. "İS'imizle ben ilgilenirim."

"Ya ona zarar verirlerse?"

"O zaman Ilus'a bir yıl KİE parçaları yağar."

"Faydası dokunmaz ki," dedi Amos, iç geçirerek.

"Doğru," diye onayladı Alex. "Evet, dokunmaz. Yine de aynen öyle olur."

"Pekâlâ. Ben gidip kaptanı bulacağım. Amos tamam."

Alex kontrollerine dokundu ve manzara gezegenden uzaklaştı. Bir süre hiçbir şey gözükmedi, sonra tek bir pikselden fazlası olmayan ufacık bir parıltı belirdi. Parıltı yakınlaşarak KİE renklerine boyalı devasa bir gemi hâline geldi. Az sonra görüntü tekrar yakınlaştı ve geminin arka kısmı büyüyerek ekranı kapladı. Görüntünün orta yerinde parlak kırmızı bir hedef işareti vardı.

"Gözüm üstünde," diye fısıldadı Alex.

"O ne?" diye sordu Basia, hedef işaretini göstererek.

"Reaktörleri orada. *Roci* o noktaya kilitlenmiş durumda. Daha ilk alarm zili çalmadan bir gauss topuyla geminin kalbini delip geçebilirim."

"İyi de, öyle bir şey... anlarsın ya..." Elleriyle bir patlama hareketi yaptı.

"Hayır, sadece içerideki hava boşalır. Muhtemelen mühendislikten biri sürü de personel ölür."

"Gemilerine nişan aldığını biliyorlar mı?"

"Daha değil ama onları haberdar etmek üzereyim. İS'imi o şekilde canlı tutacağım."

"Onu korumak için bir şeyler yapabiliyor olman güzel," dedi Basia. Sözünü orada bitirmeye niyetliydi ama kelimeler kendi başlarına ağzından dökülüverdi. "Kızım *Barbapiccola*'da. Karım ve oğlumsa Ilus'talar. Ne onlara yardım edebilirim ne de onları koruyabilirim."

Basia boş teselli sözcükleri duymayı bekledi.

"Evet," dedi Alex. "İşi sahiden de yüzüne gözüne bulaştırdın, değil mi?"

Alex ekranındaki bir yere dokundu ve *Edward Israel*'in görüntüsü üstünde kırmızı bir RAYLI TOP DEVREDE ikazı yanıp söndü.

"Az sonra o gemiyi aramam lazım," dedi Alex.

"Uyarmak için mi?"

"Daha ziyade tehdit etmek için," dedi Alex. "Bu hep beraber canıgönülden sevdiğimiz biri için yapabileceğimiz en boktan şey sayılır ama elimizden bu kadarı geliyor." Uzanıp duvardaki bir şeyi kurcaladı ve havalandırma mazgalından dışarı serin hava püskürdü. Esinti pilotun seyrek siyah saçlarını dalgalandırdı ve kafa derisinde biriken teri kuruttu. Alex gözlerini kapatıp iç geçirdi.

"Ben o kadarını bile yapamıyorum," dedi Basia. Sözleri kendi kulağına bile sızlanma gibi geliyordu. "O kadarını bile."

"Öyle. Bak ben yirmi yıl boyunca Mars donanmasında uçtum," dedi Alex gözlerini açmadan.

"Ha?" dedi Basia. Doğru karşılığın ne olduğundan emin değildi.

"O zamanlar evliydim," diye devam etti Alex, serin havanın boynundaki ve yüzündeki her noktaya gelmesi için başını sağa sola çevirerek. Basia konuşmadı. Sözler bir diyalog değil, bir öykü havası taşıyordu. Onu anlatıp anlatmamak Alex'e kalmıştı.

"Açıkçası hayat bir donanma eşi için epey boktandır," dedi Alex az sonra. "Bir MKCD gemisindeki tipik bir görev süresi doksan gün ilâ dört, belki de beş yüz gündür. OMU'na[1] ve filo konumlarına bağlı olarak."

"OMU mu?" diye sormaktan kendini alamadı Basia.

"Yani işin. Her neyse, sen gemideyken eşin evde ne yapılıyorsa onu yapıyordur. Bir sürü insan çoğul evliliklere, grup ortaklıklarına falan girer. Ama ben tek kadınlık biriyim ve sanırım eşim de tek adamlıktı. O yüzden işimizi eski usul gördük."

Alex onu görememesine rağmen Basia kafa salladı. Yeni kubbeler inşa ederlerken Basia aralıksız dört-beş günlüğüne bir yüzey kampında kalmasını gerektiren işlerde çalışmıştı. Çocukları olmasaydı bile karısı mesleğinden dolayı onunla beraber seyahat edemezdi. Onlar amma da uzun haftalardı. Basia o haftalardan on veya yirmisini ardarda hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

"Tabii bu ben uçarken onun evde kaldığı anlamına geliyordu," dedi Alex, kısa bir sessizliğin ardından. "Onun da kendi

1 Orj. *MOS*; Ordu mesleki uzmanlık. *–çn*

mesleği vardı. Yazılım mühendisliği. İyi de bir meslekti. Yani evde oturup arkamdan gözyaşı dökmüyordu. Yine de birini yeterince seversen onun yanında olmak istersin ve biz birbirimizi seviyorduk. Bilmem inanır mısın ama birbirimize sadıktık da. Görev seferlerim ikimiz için de zordu. Eve döndüğümde yatağı kırardık."

Alex elini uzatıp hava mazgalını kapattı, sonra da koltuğunu Basia'ya çevirdi. Koyu renkli geniş suratında kederli bir tebessüm vardı. "Boktan bir durumdu ama benimle kaldı. Gemilerde geçirdiğim yirmi sene boyunca benimle kaldı. Ve ben limandayken her şey güllük gülistanlıktı. O işini evden yürütür, ben de bir sürü izin alırdım. Geç saatte kalkar ve birlikte kahvaltı ederdik. Sonra çıkıp bahçede çalışırdık."

Alex tekrar gözlerini yumdu ve Basia bir an için adamın uykuya dalmış olabileceğini düşündü. "Mars'a hiç gittin mi?"

"Hayır," cevabını verdi Basia. "Ama karım gitti."

"Yeni bölgeler, yani insanların mutlu olmak için nelere ihtiyaç duyduklarına dair bir fikir edindikten sonra inşa ettiklerimiz farklı tasarlandı. Daracık taş koridorlar kalktı. Onların yerine ortalarında bitkiler için bir sürü yeşil alanın bulunduğu geniş koridorlar açtılar."

"Ceres'teki gibi," dedi Basia. "Ceres'e gitmiştim."

"Evet, doğru. Aynı şeyi Ceres'te de yapıyorlar. Her neyse, o yeşil alanın bir kısmıyla ilgilenmek için ruhsat başvurusunda bulunabiliyordun. Oraya istediğini dikiyordun. Bizim de evimizin önündeki koridorda küçük bir parçamız vardı. Karım bir şifalı ot bahçesi, bazı çiçekler, birkaç sivribiber bitkisi dikti. İkimiz beraber orasıyla ilgilenirdik."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Basia.

"Evet." Alex gözlerini açmadan kafa salladı. "O sırada bunun farkında değildim. Ama sahiden öyleydi. Doğrusunu söylemek gerekirse bahçeyle uğraşmaktan hazzetmezdim. Bahçıvanlıkla aram hiç olmadı. Ama karım hoşlanırdı. Ben de ondan hoşlanırdım ve o zamanlar bu kadarı yeterliydi."

"Öldü mü?" diye sordu Basia.

"Ne? Tanrım, hayır."

"Peki ne oldu?"

"Yirmi yıl emekliye ayrılmamı bekledi. Sonunda ayrıldım da. Ondan sonra birbirimizden ayrı vakit geçirmemize gerek kalmadı. O işinde yarı zamanlı çalışmaya başladı. Ben de yörünge altı mekikler uçurduğum yarı zamanlı bir iş buldum. Zamanımızın çoğunu yatakta harcadık."

Alex gözlerini açtı ve bir gözünü kırptı. Bir tepki bekler gibiydi; o yüzden Basia tekrar konuştu. "Ya sonra?"

"Sonra bir gün Mariner yörüngesel transitteki limana yanaştım ve kargom indirilirken neredeyse bir MKCD askerlik şubesine girip tekrar orduya katılacaktım."

"Ama belli bir yaştan sonra–"

"Hayır, öyle bir şey yapmadım ve evet, zaten o iş için çok yaşlıydım. Ama eve döndüğümde aptalca bir konuda büyük bir kavgaya tutuştuk. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Sen onu bırak, o sırada bile ne hakkında tartıştığımızı bilmiyordum ama bir bakıma biliyordum da."

"Çekip gitmek hakkında."

"Hayır, aslına bakarsan karımı terk etmeyi asla istemedim. Onunla beraber olmaktan hep hoşlandım. Ama uçmam gerekiyordu. Karım beni yirmi yıl beklemişti ve bunu ben emekliye ayrıldıktan sonra dünya kadar zamanımız olacağını düşünerek yapmıştı. O da benim kadar askerlik görevini ifa etmişti ve sonrasında gelen bölümü hak ediyordu."

Basia karnına bir yumruk yiyecekmiş gibi hissediyordu. Anlatılanları kendi durumuyla kıyaslamamak elinde değildi. "Ama yine de çekip gittin."

Alex bir süre ne cevap verdi ne de kıpırdadı. Sudaki bir ceset misali pilot koltuğunun kemerleri arasında asılı kaldı, o kadar. Yeniden konuştuğunda utanç verici bir şey itiraf eden, söylediklerini hiç kimsenin duymayacağını uman bir adam gibi sesi gergin ve alçaktı.

"Bir gün transit ofisindeki işimden çıktım, caddenin karşısındaki Pur'n'Kleen Su Taşımacılık'a gittim ve Satürn'e gidip gelen uzun mesafe şilepleri uçurmak için beş yıllık bir kontrat imzaladım. İşte ben buyum. Ne bir bahçıvanım, ne bir pilot ne de – anlaşılan o ki– bir koca. Ben bir uzun uçuş pilotuyum. Ben hava dolu bir metal baloncuğu bir hiçlik okyanusunda oradan oraya götürmek için doğmuşum."

"Olup bitenler yüzünden kendini suçlayamazsın," diye başladı Basia.

"Hayır," dedi Alex, alnını kırıştıracak kadar kaşlarını çatarak. "Bir insan sırf kendisi gibi olarak bile sevdiği insanları yüzüstü bırakabilir. Ben buyum ve olduğum şey karımın olmamı istediği şey değildi; o yüzden de bir şeylerin kırılması gerekiyordu. Gezegendeyken öyle davranmaya karar verdin ve yaptıkların seni ailenden ayırıp buraya, benim yanıma getirdi."

Alex öne eğilerek Basia'nın ellerini tuttu. "Sorumluluk hâlâ sende. Karımın beni bekleyerek geçirdiği yirmi senenin ardından ihtiyaç duyduğu kişi olmamamı asla telafi edemem. O hatayı asla düzeltemem. Sakın kendine acımaya kalkma. Her şeyi berbat ettin. Sevdiğin insanları yüzüstü bıraktın. Onlar yaptıklarının bedelini şu anda bile ödüyorlar ve sorumluluk üstlenmeden geçirdiğin her saniye onları küçük düşürüyorsun."

Basia suratına tokat yemişçesine irkildi. Öyle yaparak koltuğundan sekti ve kemerlerini gerdi. Örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi. Kurtulmak için kemerlere asılmaktan zar zor vazgeçebildi. Çırpınmayı bıraktığında tekrar konuştu. "Ya sonra ne yapayım?"

"Aman sen de," dedi Alex, arkasına yaslanarak. "Ben daha kendi rezilliğimi çözemedim. Bir de seninkini çözmemi isteme."

"Karının adı neydi?" diye sordu Basia.

"Talissa," dedi Alex. "Adı *hâlâ* Talissa. Adını anmak bile bana kendimi beş kiloluk bir çuvaldaki on kiloluk bir gübreymişim gibi hissettiriyor."

"Talissa," diye tekrarladı Basia.

"Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Bir daha asla değer verdiğim birini yüzüstü bırakmayacağım. Asla. Elimden geldiği sürece. Konusu açılmışken, bir arama yapmam gerekiyor," dedi Alex parlak, korkutucu bir tebessümle.

Yirmi Altıncı Bölüm: Havelock

Sabotajcıyı yakalamalarının ardından *Edward Israel*'de tam olarak neyin değiştiğini kestirmek güçtü fakat Havelock onu kantinde ve spor salonunda, işini yaparken çalışma masasında ve de mürettebat üyeleri ile KİE personelinin yanından geçerken koridorlarda hissedebiliyordu. Hissettiği kısmen birilerinin gemiye karşı doğrudan bir eylemde bulunmasının doğurduğu korku, kısmen de aylarca hüsran içinde beklemenin ardından gezegenle sınırlı kalmayan bir şeyin –*herhangi* bir şeyin– yaşanmasının heyecanıydı. Fakat bunların da ötesinde ona gemideki zihniyette bir netleşme olmuş gibi geliyordu. Onlar *Edward Israel*, yani Yeni Cihan'ın meşru kâşifleriydiler ve herkes onlara karşıydı. BM arabulucularına bile güvenilemezdi. İşte bu yüzden ne gariptir ki özgürdüler.

Rocinante'nin geri kalan mürettebatının da fikirlerini değiştirecek bir şey yaptığı söylenemezdi.

"Yörüngeden çıkmayı denerseniz," dedi ekrandaki adam, "geminiz devre dışı bırakılacak."

Alex Kamal adlı adam *Rocinante*'nin kaptan vekiliydi. KİE'nin elindeki istihbarat doğruysa aynı zamanda korvetteki tek tayfaydı ve hayatta kalan yegâne gecekonducu terörist onunla beraber gemide olup yargılanmak için Dünya'ya götürülmeyi bekliyordu. Tehdit listesi sürüp giderken Havelock kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını iki yana salladı.

"Naomi Nagata'ya herhangi bir zarar verildiğini öğrenirsek geminiz devre dışı bırakılacak. İşkence görürse devre dışı bırakılacak. Öldürülürse geminiz yok edilecek."

"Aman ne güzel," dedi Kaptan Marwick. "İnsanların gemimi yok *etmemeleri* hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Bunlar boş laf," dedi Havelock, Kamal konuşmaya devam ederken.

"Naomi Nagata'nın derhal, koşulsuz salıverilmesi talebiyle Birleşmiş Milletler'e ve Kraliyet İmtiyaz Enerji'ye başvuruda bulunduk. Başvurumuz cevaplanana ve Naomi Nagata, *Rocinante*'ye dönene kadar *Edward Israel* ile tüm KİE personeline ve çalışanlarına durumu daha da kızıştırmamak için güçleri dahilindeki her şeyi yapmalarını öneririz. Bu mesaj, belirttiğim eylemlerde bulunulmadan önce verilmiş son sözlü uyarı niteliğindedir. Mesajın bir kopyası BM'ye ve KİE genel merkezine gönderilen pakete eklenmiştir. Teşekkürler."

Saçları seyrelen yuvarlak suratlı adam kısa bir süre kameraya baktı, başını çevirdi ve kayıt bitmeden önce tekrar kameraya doğru döndü. Marwick iç geçirdi.

"Hayatımda gördüğüm en profesyonel prodüksiyon değil," dedi kaptan, "ama meramlarını açıkça ifade etmeye yetiyor."

"Hapşırsak bizi vuracak," dedi Havelock. "Görünüşe bakılırsa hapşıracağız ve bizi vuracak. Başmühendisinin nezle olmamasını sağlamazsan bizi vuracak. Kadına geceleri bir battaniye ve bir bardak sıcak süt vermezsen bizi vuracak."

"Düşünme biçimi biraz tekdüzeydi, değil mi?" dedi Marwick.

Havelock kamaraya bakındı. Kaptanın süiti güvenlik istasyonundan küçük olsa da adam yanlara ve duvarların üst kısımlarına aynalar yerleştirerek daha büyük gözükmesini sağlamıştı. Elbette bu bir illüzyondu fakat dar alanlarda geçen birkaç yıl zarfında akıl sağlığı ile delilik arasındaki ayrımı teşkil edebilirdi. Duvara gömülü ekran pırpırlanıp bir yıldız sahasını gösterdi. Dışarıdaki gerçek olanı değil de, Sol'dan görüneni. Eski takımyıldızlarla karşılaşmak çarpıcıydı.

"Bu videoyu kimler izledi?" diye sordu Havelock.

"Sadece bana ve Murtry'ye gönderildi," dedi Marwick. "Murtry'nin kime gösterdiğini bilemem ama ben dosdoğru sana geldim."

"Pekâlâ," dedi Havelock. "Benden bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"İstemek mi? Kadını serbest bırakmanı ve sert bir dille uyardıktan sonra gemisine postalamanı istiyorum," dedi Marwick.

"Ondan sonra da gemimi itişe sokmak ve kontratımda yazdığı gibi evime çekip gitmek istiyorum. Senden tek beklentim, o uyarılar sadece laftan mı ibaret yoksa gemim ateş altında mı kalacak öğrenmen."

"Gerekli ateş gücüne sahipler."

"O kadarını ben de fazlasıyla biliyorum. Ama o ateş gücünü kullanacak niyetleri ve uzmanlıkları var mı? Soruyorum çünkü mürettebatımın canı tehlikede ve bu durum beni birazcık tedirgin ediyor."

"Anlıyorum," dedi Havelock.

"Demek anlıyorsun?"

"Evet. Ve öğrenebildiğimi öğreneceğim. Ama o zamana kadar niyetlerinin ciddi olduğunu varsayalım."

"Evet," dedi Marwick, bir elini saçlarında gezdirerek. İç geçirdi. "Bu sefere katılırken bunun harika bir macera olacağını düşünüyordum. İlk yabancı dünyaya, Tanrı bilir nelerle ağzına kadar dolu ilk yeni sisteme gidecektik. İşler sarpa sararsa yardım alabileceğimiz hiçbir istasyon veya kurtarma gemisi olmayacaktı. Ama tüm bunların yerine kendimi böyle bir bokun içinde buldum."

"Al benden de o kadar, Kaptan," dedi Havelock.

Yakalamanın ardından cesaretlenen Havelock'un boya tabancalı milisleri derhal harekete geçmek için baskı yapmışlardı. Yanlarında bir acil durum hava kilitleri vardı. *Rocinante*'nin yörünge mekaniklerinin onu bir transite yetecek kadar yakına getirdiği de belliydi. Adamlar hemen yola çıkmak, böyle beklenmedik bir zamanda *Rocinante*'yi ele geçirmek ve tüm bu maskaralığa bir son vermek istemişlerdi. Aynı fikir Havelock'un da aklından geçmemiş değildi. Nokta savunma toplarının bir insan vücuduna neler yapabildiğini kendi gözleriyle görmemiş olsaydı adamlarına izin verebilirdi.

Öyle yapmaktansa mahkûmun uzay elbisesinin gücünü kesmişlerdi ve boğulmasına fırsat kalmadan önce kadını *Israel*'e taşımışlardı. O zamandan beri de Havelock'un ofisindeki sarhoş hücresindeydi. Güvenlik ekibi bir çekirdek mürettebattan bile daha az sayıda olduğu için Havelock mahkûma, mahremiyet kontrollerine erişim izni vermişti. Ekibinde tam zamanlı bir nöbet görevi verebileceği kadar kadın kalmamıştı.

Öyle ki ofisine geri döndüğünde, içerisi hücresinde kalan Nagata haricinde boştu. Başını çevirip bakan kadın çenesini hafifçe kaldırarak onu selamladı. Kırmızı bir kâğıt tulum giyiyor, saçları koyu renkli bir yıldızı andıracak şekilde başının etrafında uçuşuyordu. Düşman esaret protokolleri ona bir saç bandı, el terminali veya kendine ait giysiler verilmesine engel teşkil ediyordu. Yaklaşık iki gündür hücredeydi. Havelock eğitim egzersizlerine dayanarak, onun yerinde olsa şimdiye kadar klostrofobiden dolayı aklını kaçırmasına ramak kalacağının farkındaydı. Nagata zamanla utanmış gözükmekten çıkarak kendi içine kapanmıştı. Havelock bunun bir Kuşaklı huyu olduğunu düşünüyordu. Bir gökyüzü olmaksızın birkaç nesil yaşayıp öldükten sonra kapalı alanlar vakitsiz gömülmeyi çağrıştıran o ilkel dehşeti yitiriyordu herhalde.

Havelock kadına doğru odada süzüldü.

"Nagata," dedi, "sana bazı sorularım var."

"Bir avukatla veya sendika temsilcisiyle görüşme hakkım yok mu?" diye sordu kadın. Ses tonuna bakılırsa, en azından kısmen espri yapıyordu.

"Var," dedi Havelock. "Ama nazik ve cömert yapın gereği bana yardım edersin diye umuyordum."

Kadının kahkahası sert, kısa ve samimiyetsizdi. Havelock el terminalindeki video dosyasını açtı ve terminali, çelik hasır hücre kapısının hemen önündeki boşlukta asılı bıraktı.

"Adım Alex Kamal ve *Rocinante*'nin kaptan vekiliyim. Son gelişmeler ışığında–"

Havelock çalışma masasına geçti ve daha ziyade alışkanlık icabı kendini koltuğuna bağladı. Doğrudan doğruya bakmaksızın kadının suratını seyretti. Naomi harika bir poker suratına sahipti. Uzun yıllar birlikte görev yaptığı gemi arkadaşının onun adına herkesi tehdit etmesini seyrederken herhangi bir şey hissedip hissetmediğini kestirmek güçtü. Video sona erdiğinde Havelock uzanıp el terminalini kendisine doğru çekti.

"Bana neden ihtiyaç duydun bilmiyorum," dedi kadın. "Yumuşak bir dil kullanmış."

"Ne kadar komiksin. Sorum şu: Sırf suçlarının hesabını vermeyi ertelemek için gemi arkadaşlarının suçlu ve katil olmalarına cidden göz yumacak mısın?"

Kadının tebessümü herhangi bir anlama yorulabilirdi fakat Havelock hassas bir noktaya dokunduğunu hissetti. Veya ona yakın bir yere. "Benden bir şey istediğine dair bir hisse kapılıyorum, dostum. Ama o şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

"*Rocinante*'ye vazgeçmesini söyleyecek misin?" dedi Havelock. "Bunun sana zararı dokunmaz. Nasılsa seni hiçbir şekilde salıvermeyeceğiz. Hem işbirliği yaparsan Dünya'ya döndüğümüzde sana daha olumlu gözle bakılır."

"Söyleyebilirim ama bir işe yaramaz. O adamlarla aynı gemide görev yapmadın. O videoda bir tehdit listesi duyuyorsun, değil mi?"

"Ya sen ne duyuyorsun?"

"Alex ne nasıldır onu anlatıyor," cevabını verdi Naomi. "Sana söyledikleri var ya? Onlar artık bir doğa kanunu."

"Böyle düşünmene üzüldüm," dedi Havelock. "Yine de pilotunuz için durumunun iyi olduğuna ve kötü muamele görmediğine dair bir video kaydedersen bundan herkes faydalanır."

Naomi kıpırdanınca mikro hava akımları ve mikrogravitenin daimi çekişi onu hücrenin karşı duvarına yaklaştırdı. Kadın duvara nazikçe dokunarak dengesini sağladı.

"Asıl sorun Alex değil," dedi. "Dur sana biraz Jim Holden'dan bahsedeyim."

"Pekâlâ," dedi Havelock.

"Jim iyi adamdır ama ani kararlar vermez. Şu an kafasının içinde bir tartışma sürüyor. Bir yandan buraya barış sağlaması için gönderildi ve öyle yapmak istiyor. Öte yandan Jim sevdiklerini korur."

"Yani kadınını mı?"

"Mürettebatını," dedi Naomi, sözcüğü biraz vurgulayarak. "Yapmayı kabul ettiği şeyi yapmaktan vazgeçip çark etmesi biraz zaman alacak."

Havelock'un el terminali öttü. Gelecek haftanın programını gözden geçirmesi için bir hatırlatmaydı. Bir krizin en derin yerinde bile ufak tefek ofis meseleleri ilgi talep ediyordu. Havelock planlama kılavuzunu açtı.

"Ama edeceğini düşünüyorsun," dedi Havelock.

"Yanında Amos var," dedi Naomi, bu söz her şeyi açıklarmışçasına. "Sonra da gemiye saldırıp beni buradan çıkaracaklar."

Havelock güldü. "Biraz personel sıkıntısı çektiğimiz doğru ama sana ulaşmalarının nasıl mümkün olabileceğini göremiyorum."

"Bahsettiğin adam hâlâ bir savaş meydanıyken Ganymede'den bir sürü insanı kurtardı," dedi Naomi. "Medine'deki uzaylı istasyonuna yalnız başına girdi. İçinde iki bin protomolekül zombisi varken *Agatha King*'i tek başına havaya uçurdu. İlk salgında çatışarak Eros'tan kaçmış olması da cabası."

"Desene meleklerin bile adım atmaya çekindikleri yerlere gözü kapalı dalıyor."

"Sonra da sapasağlam çıkıp gidiyor. Ona kaç kere elveda dediğimi unuttum ama her seferinde geri geldi."

"Sevgili olunması zor birine benziyor," dedi Havelock.

"Evet, öyledir," dedi Naomi, bir kahkaha atarak. "Ama buna değer."

"Neden?"

"Çünkü yapacağını söylediği her şeyi yapar," diye cevap verdi kadın. "Ve eğer beni bu hücreden çıkaracağını söylüyorsa ya öyle yapar ya da bu uğurda can verir."

Naomi'nin yüz ifadesi sakin, sesi gerçekçiydi. Böbürlenmiyordu. Hatta böbürlenmek bir yana, Havelock'a sesinde belli belirsiz bir tasa varmış gibi geliyordu. Bu hâli kaptan vekilinin tehdit listesinden daha huzursuz ediciydi.

Havelock planlama kılavuzunu kapatıp el terminalini birkaç saniye gözden geçirdi. Yüzeyde vakit öğleden sonra olmalıydı. On beş saatlik uzun gündüzü yarılamışlardı.

"Müsaadenle," dedi mahkûma. "Bir arama yapmam lazım."

Mahremiyet kontrol düğmesine basmasıyla birlikte kafesin çelik örgüsü beyazımsı bir bulanıklık kazandı. Havelock amirine bir görüşme talebinde bulundu ve Murtry birkaç saniye sonra ekranda belirdi. Güneş tenini karartmıştı ve alnında bir kast beneğine[1] benzeyen ufacık bir yara kabuğu vardı. Havelock'u başıyla selamladı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Murtry.

"Mahkûm hakkında konuşmak istiyordum," dedi Havelock. "Stratejimizi kontrol etmek için."

---

1 Hindistan'da bazı insanların alınlarında bıraktıkları sembolik bir iz. *–çn*

"Demek pilotun çıkardığı tantanayı gördün?"

"Patron, hani daha önce en büyük silahların onlarda olduğunu ve isterlerse canımıza okuyabileceklerini söylemiştin ya? Dediklerin hâlâ doğru."

Arka planda bir kapı çarptı. Murtry başını kaldırıp salladı ve tekrar Havelock'a odaklandı. "O sorun artık her zamankinden daha önemsiz. İçlerinden biri gemimizde olduğu sürece ateş açmazlar."

"Açmazlar mı?"

"Açmaya daha az meyilli olurlar," diye düzeltti Murtry.

"Peki KİE kadını salıvermemizi emrettiğinde ne yapacağız?" diye sordu Havelock. "Onu erken bırakmak işimize gelebilir. Elimizi çabuk tutarak iyi niyetimizi belli ederiz."

"İyi niyeti geride bırakalı çok oldu."

"Nagata'yı hapis tutma yetkimizin olduğundan bile emin değilim. Ve eğer–"

"Sen onun nezarethanesinde misin?"

Havelock gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"*Sen*, *onun* nezarethanesinde misin?"

"Hayır, amirim."

"Doğru. O seninkinde. Hapishane ve tabanca sendeyse şerif sensin demektir," diye açıkladı Murtry. "Genel merkez yaptığımızı beğenmezse itiraz başvurusunda bulunuruz. Başvurumuz reddedilirse yanımıza birini gönderip yüz yüze bir görüşme ayarlayabilirler. O zamana kadar da tüm bunlar öyle farklı görünür ki denemekle uğraşmayabilirler. Genel merkez de bunun farkında, Havelock. Yetki tamamen bizde."

"Tamam. Pekâlâ. Emin olmak istedim."

"Kapım her zaman açık," dedi Murtry, Havelock'un bir daha aptalca fikirlerle çıkagelmemesini ima eden bir sesle. Bağlantı kesildi. Havelock varsayılan ekrana birkaç saniye baktı, sonra tekrar kılavuzu açtı. Birkaç saniyenin ardından mahremiyet kalkanını devre dışı bıraktı. Kafesin içinde süzülen Naomi bezgin bir çocuk gibi kendini bir yandan ötekine itip duruyordu.

"Mahremiyet donanımınız beş para etmez," dedi kadın.

"Sahi mi?"

"Sahi."

"Demek konuştuklarımızı duydun?"

"'Yetki tamamen bizde.'"

"Kusura bakma. Bunun ikimiz arasında kalması gerekiyordu."

"Biliyorum ama kalmadı. Cidden, işediğim zaman beni duyabiliyor musun?"

"Yalnızca sifon çalıştığında," diyen Havelock, boynunun biraz kızardığını hissetti ve utandığı için bir anlığına kendinden utandı. "Ses epey yüksek."

"Eski gemiler işte," dedi kadın.

Havelock personelini idare etme işine geri döndü. Gemi teknisyenlerinden birinin özel dolabından eşya çalındığına yönelik bir rapor geldi. Havelock raporu görevli kadına iletti. Ortam büyük ölçüde sakin kaldığı ve mürettebat dışarıdaki tehlikelere odaklandığı sürece gemiyi çekip çevirebilirdi. Ortak bir düşmana sahip olmak da işini kolaylaştırıyordu. Hatta bir sürü ortak düşmana. Naomi kendi kendine bir ezgi mırıldanmaya başladı. Havelock melodiyi tanır gibi olduysa da başaramadı. Biraz onun keyfini çıkarmaya karar verdi. Ya öyle yapacak ya da sinirleri bozulacaktı.

"Tek kurtulan o değildi," dedi.

"Efendim?" dedi Naomi.

"Salgın sırasında Eros'tan çıkmayı başaran tek kişi Holden değildi. Eski ortağım da oradaydı. O da kurtuldu. Daha sonra geri gitti. Venüs'e çarptığı sırada istasyondaydı."

"Bekle bir dakika. Miller'ı tanıyor muydun?"

"Evet," dedi Havelock.

"Evren amma küçük."

"Kontrat Yıldız Burgusu'ndayken Ceres İstasyonu'nda çalışan belki altı düzgün güvenlikçiden biriydi. Beni duvara toslamadan önce Protogen'den ayrılmam için uyardı. Öldüğünü öğrendiğimde üzüldüm."

"Duysa gururu okşanırdı," dedi kadın.

"Burada kötü adamlar biz değiliz. Bunlardan hiçbirini KİE başlatmadı. Hep dediğini yaptığı için Holden'dan hoşlandığını söyledin ya? Biz de öyleyiz. KİE izin istedi, bir plan kurdu ve herkesin hemfikir olduğu şeyi yapmak için buraya geldi."

"İlk İniş'tekileri saymazsan. Onlar hemfikir olmadılar."

"Olmadılar, çünkü bizim uyduğumuz kurallara uymuyorlardı. Ben sadece... tüm bunların ne kadar garip ve tehlikeli olduğunun farkındayım, ama dostların raylı top mermileriyle reaktörümüzü delik deşik etmeden önce kötü adamların biz olmadığımızı görmeni istiyorum."

Konuştukça sesi yükselip tizleşmişti. Cümlesinin sonunda neredeyse bağırıyordu. Havelock ellerini sıkıca kavuşturdu ve dudaklarını ısırdı.

"Biraz baskı altındasın galiba," dedi kadın.

"Biraz," diye doğruladı güvenlikçi.

"Beni serbest bırakırsan hakkında iyi şeyler söylerim," dedi Naomi. "Bu da Holden'ı aptalca bir şey yapmaktan alıkoyar."

"Sahi mi?"

"Aslına bakarsan onu bir çift aptalca şey yapmaktan alıkoyar," dedi kadın. "Onların yerine başka bir şey akıl edebilir. Kafası böyle işlere iyi çalışır."

"Yapamam," dedi Havelock.

"Biliyorum."

Gemi gezegenin gölgesine sessiz sedasız girdi; genişleme levhaları radyan ısıya uyum sağlarken güverteler tıkırdayıp gıcırdadı. Havelock ufak bir utanca kapıldı. Naomi onun tutsağıydı. Kendisi de onun gardiyanı. Kadının onayına ihtiyaç duymaması gerekirdi. Naomi onun ve adamlarının bebek katili faşist güç düşkünleri olduğunu düşünse bile bu durum Havelock'un yapması gerekenleri değiştirmezdi. Naomi mırıldanmaya devam etti. Farklı bir ezgiye geçmişti. Minör anahtarında yazılmış daha ağır bir şeye. Bir süre sonra da sustu.

"Yalnız değillerdi," dedi kadın, Havelock o haftanın görev çizelgesini tamamladığı sırada. "Salgın sırasında orada bir tek onlar mahsur kaldılar, fakat istasyon daha öncesinde tecrit altına alınmıştı. Çalıntı isyan zırhları giyen bir grup haydut herkesin emirlere uymasını sağlıyor, uymayanları da vuruyordu. Salgına hazırlık yapıyorlardı. Bir kişi onları aşmayı becerdi."

"Sahi mi? Kim?"

Naomi omuz silkti.

"Ben," dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm: Elvi

Elvi tepenin zirvesinde oturmuş batıya bakıyordu. Arkasındaki sabah ışığı kelebek benzeri binlerce hayvanın kanatlarına vuruyordu. Elvi onları daha önce hiç görmemişti fakat bugün yerin yirmi metre üstüne kadar havayı dolduruyorlardı. Ufacık hayvanlardan oluşan koskoca bir sürü. Veya böceklerden. Veya insanlık bu yabancı yaşam krallığına her ne ad verirse ondan. Ama şimdilik Elvi'nin gözünde hepsi birer kelebekti.

Yaratıklar bir balık sürüsü misali bağımsız ve uyumlu bir şekilde hep beraber hareket ediyordu. Aralarında yer yer renkler –mavi, gümüşi, kırmızı, yeşil– patlak veriyor, bunlar bir an için belirli bir düzene sahipmiş gibi gözüküp hemen sonrasında diğerlerine karışıyordu. Kelebek sütunu yükseldi, daraldı, ardından genişleyip yassılaştı. Ani bir hareketle Elvi'nin öteki tarafına geçti. Birkaç saniyeliğine bulutun içinde kalan Elvi avuç ebatlarındaki kanatların yere düşen kâğıtlara benzer bir sesle ve nane olmaksızın naneyi hatırlatan temiz, burun sızlatıcı bir kokuyla tenine çarptığını hissetti. Gülümseyen Elvi kollarını kaldırarak kelebek bulutunun içine soktu ve o güzel ânın tadını çıkardı. Sonra bulut geçip gitti ve Elvi dönüp onun havada akmasını, belirli bir yeri hedefliyormuşçasına güney yönünde uzaklaşmasını seyretti.

Ayağa kalkıp gerindi ve numune çantasının kayışını düzeltti. Günışığını arkasına alarak tozlu, taş kaplı sahaya doğru ilerledi. Kuzeyde yükselen harabelerin yanında İlk İniş bir leke bile değildi. Gezegenin kıvrımı ve tepelerin şekli tüm insan eserlerini gizliyordu. Daha doğrusu o hariç tümünü.

Sağda solda birkaç kelebek kalmıştı. Belki ölmüş, belki de istirahata çekilmişlerdi. Elvi birinin yanına çömelip kanatlarının

parlak mavisini, gövdesinin –yaratığın gövdesi olarak düşündüğü şeyin– menteşe gibi eklemlerarası bir yapıda kendi içine katlandığı noktadaki bakırımsı et düğümünü gözden geçirdi. Eldivenlerini takıp minik bedeni havaya kaldırdı. Yaratık kıpırdamadı. Elde edeceği fizyolojik verinin azalması anlamına gelse bile Elvi hayvanın ölmüş olmasını umuyordu.

"Kusura bakma ufaklık," dedi tedbir olsun diye. "Bunu bilim adına yapıyorum."

Yaratığı siyah örgünün içine soktu, mühürledi ve numune alma işlemini başlattı. Numune almakta kullanılan iğne tertibi kendi içinde tıkırdayıp mırıldandı. Elvi gözlerini kısarak göğün beyaz-mavi kubbesine baktı. Ufkun yaklaşık on beş derece yukarısında asılı duran kırmızı nokta aradaki seyrek, yeşilimsi bulutlara rağmen görülebilecek kadar parlaktı.

Çanta tekleyerek Elvi'nin daha önce hiç rastlamadığı bir hata kodu verdi. Elvi terminalini eline alıp çantanın çıkış soketine bağladı. Ön veri dizisi karmakarışıktı. Elvi korkunun derin, soğuk ısırığını hissetti. Çanta bozulduysa çalışır durumdaki tek mekiğin *Israel*'den yedeğini getirmesi günler sürebilirdi. Hatta Elvi avadanlıklarında bir yedeğin olup olmadığından bile emin değildi. Belki de hepsi ağır mekiğin enkazında yitip gitmişti. Yıllarca elle veri toplama ve gecelerini aşağı üniversitede olduğu gibi teşrih yaparak geçirme ihtimali bir hayalet gibi karşısına dikildi. Kelebeği dışarı çıkardı. Leşi çantaya koyulduğu hâliyle neredeyse tıpatıp aynıydı. Elvi bağdaş kurup oturdu, çantanın sistem taramasını çalıştırdı ve dudaklarını ısırarak yeni bir hata kodu bekledi.

Sonuç temiz çıktı. Elvi'nin bakışları çanta ile kelebek arasında gidip geldi. Kafasında ilki kadar, hatta belki daha da ürpertici bir hipotez şekillendi. Ölü kelebeği alıp barakalara doğru yola çıktı. Fayez kendi yeşil renkli küçük ve jeodezik tasarımını ince bir tepenin ortalarına inşa etmişti. Barakası başıboş bir fırtınadan etkilenmeyecek kadar yüksekte, fakat tepenin zirvesindeki rüzgârlara yakalanmayacak kadar alçaktaydı. Adam ön ayakları havada kalacak şekilde bir tabureye oturup sırtını barakasına vermişti. Üstünde polilif bir iş pantolonu, bir tişört ve önü açık bir bornoz vardı. Günlerdir sakal tıraşı olmamıştı ve yanaklarındaki kıllar onu daha yaşlı gösteriyordu.

"Bu bir hayvan değil," dedi Elvi, kelebeği ona uzatarak.

Fayez dik otururken taburenin ön ayakları yere indi. "Seni görmek de güzel," dedi.

"Burada iki farklı biyom[1] bir araya gelmiyor. Üç tanesi geliyor. Bu... artık her neyse görmeyi bekleyeceğin kimyasal veya yapısal özelliklere sahip değil."

"Lucia Merton seni arıyordu. Onunla karşılaştın mı?"

"Ne? Hayır. Bak, bu da bir makine. Tıpkı"–alçaktaki kızıl ayı işaret etti– "*onun* gibi."

"Pekâlâ."

"Ya uyanmalarının sebebi bizim burada olmamız değilse? Ya tutarlıysalar? Bu her şeyi çetrefilleştirir."

Fayez sol kulağının hemen üstünü kaşıdı. "Bir şey ister gibisin Elvi, ama ne istediğini bilmiyorum."

"Kurallar değişip durdukça bu yerden anlam çıkarmam nasıl mümkün olabilir?" dedi kadın. Sesi kendi kulaklarına bile tiz geliyordu. Kelebeği öfkeyle yere attı, sonra hemen pişman oldu. Yaratık umursadığı için değil – davranışı zalimce gözükmüştü, o kadar. Fayez o keskin tebessümünü takındı.

"Tereciye tere satıyorsun. Bütün sabah ne yaptım biliyor musun?"

"İçki mi içtin?"

"Keşke. *Israel*'den gelen yüzey verilerini gözden geçirdim. Gezegenin öteki ucunda volkanik etkinlikle fıkır fıkır kaynıyor gibi gözüken bir ada zinciri var. Ama bildiğim kadarıyla bu gezegende tektonik plaka falan yok. Madem öyle, volkanizmayı ne taklit ediyor olabilir? Michaela'nın ne üstünde çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Gezegen yüzeyine ulaşan morötesi ışık bir tür taşıyıcı sinyalmiş gibi bir örüntüye sahip. Günışığı egzosferle temas etmeden önce hiçbir şey yokken buraya vardığında karmaşık, tutarlı bir örüntüleme ortaya çıkıyor. Bunun nereden geldiğine dair Michaela'nın en ufak bir fikri yok. Sudyam'ın çalışma grubundakiler ise, istikrarlı uranyumötesi[2] elementler içeren karmaşık moleküller olduğunu düşündükleri şeyler buldular."

1 Ekolojik canlı topluluğu. –*çn*

2 Uranyum'dan bile daha çok atoma (>92) sahip elementlere verilen ad. (Bu tür elementler istikrarsız olup yarı ömürleri çok kısadır.) –*çn*

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fayez.

Elvi elini kendi omzuna koyarak dirseğini havada asılı bıraktı. Sırtından aşağı ter damlıyordu.

"Benim gidip–"

"–Holden'a haber vermen lazım," dedi Fayez. "Biliyorum."

"'Verilerimi gözden geçirmem lazım' diyecektim. Bununla"– başıyla kelebeği işaret etti–"çöldeki o koca şey arasında ortak bir yapı olabilir diye. Belki bir anlam çıkarabilirim."

"Sen de çıkaramazsan kimse çıkaramaz," dedi Fayez.

Adamın sesindeki bir şey dikkatini çekince Elvi ona daha yakından baktı. Fayez'in tilki gibi keskin hatlı suratı, göz çevrelerinde ve gıdıda daha yumuşak gözüküyordu. Gözlerinin altı da her zamankinden daha şişti. "Sen iyi misin?"

Fayez güldü ve kollarını ufka doğru açarak aynı anda tüm gezegeni –tüm evreni– işaret etti. "Çok iyiyim. Hatta şahaneyim. Sorduğun için sağ ol."

"Özür dilerim. Ben sadece–"

"Hayır, Elvi," dedi adam. "Özür dileme. Sadece tüm bu olanlarla her zaman yaptığın gibi başa çıkmaya devam et. Kafanı kuma göm ve hayatın tadını çıkar canım. Böyle bir yerde akıl sağlığını korumanı sağlayan şey her neyse sonuna kadar arkasındayım. Hatta pazar sabahları gidip Simon'la beraber dua etmeye bile hazırım. İşte o kadar kötü durumdayım. Sana neyin faydası dokunuyorsa ona takdiri borç bilirim."

"Teşekkürler," diye çekinerek karşılık verdi Elvi.

"Afwan," dedi adam, elini sallayarak. "Ama kafanı tekrar veri dizilerine gömmeden önce gidip Doktor Merton'u gör. Endişeli bir hâli vardı."

Klinik masasında oturan oğlan altı yaşındaydı. Teni Elvi'ninki gibi koyu kahverengi olmasına rağmen kül grisi bir tona bürünmüştü. Sebep kuruluk değil daha derin bir şeydi. Gözleri hüngür hüngür ağlamışçasına kanlıydı. Belki ağlamıştı da. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan annesi dudaklarında haşin bir ifadeyle köşede bekliyordu. Lucia'nın sesi berrak ve soğukkanlıydı fakat omuzları neredeyse kulaklarına kadar kalkıktı.

"Şurada bir şey tespit ettim," diyen doktor, parmağıyla oğlanın yanağını aşağı bastırarak alt gözkapağı ile gözbebeğinin kabarık yüzeyi arasında ince bir yarık açtı. Renk atması o kırmızılıkta zor gözükmesine karşın oradaydı. Belli belirsiz bir yeşil leke.

"Gördüm," dedi Elvi. Oğlana gülümsedi. Oğlan aynı şekilde karşılık vermedi. "Eee, Jacob–"

"Jason."

"Pardon. Jason. Ne zamandır bulanık görüyorsun?"

Oğlan omuz silkti. "Gözlerim tekrar ağrımaya başladığından beri."

"Peki her şey... yeşil mi gözüküyor?"

Çocuk başını salladı. Elvi'nin koluna dokunan Lucia oğlanın gözüne ışık tuttu. İris neredeyse hiç tepki vermedi. Elvi oğlanın korneasının ardındaki bakımsız bir akvaryumu andıran sıvıda bir şey görür gibi oldu, sonra da kafa salladı.

Lucia doğruldu ve kadına bakarak gülümsedi. "Lütfen burada bekleyin, Amanda. Az sonra dönerim."

Amanda bir kez sertçe kafa salladı. Elvi doktorun kendisini muayenehane kapısından çıkarıp kısa bir koridordan geçirmesine izin verdi. Dışarıda başlayan sert bir esinti, kliniğin kapı ve pencerelerini titretmekteydi.

"Bu hâlde gördüğüm tek kişi o," dedi Lucia. "Literatürde hiç benzeri yok."

"Annesi benden pek hoşlanıra benzemiyor," dedi Elvi, bunu bir espri gibi söylemeye çalışarak.

"Eşi KİE güvenliği tarafından vurulup öldürüldü," dedi Lucia.

"Ah. Üzgünüm."

Deney aygıtı iyi durumda olsa da eskiydi. On, belki on beş yıllıktı. Ekranının bir şey çarpmış alt kısmı, boylu boyunca bir izle kaplıydı. Elvi cihazın buraya ta savaş yorgunu Ganymede'den getirildiğini duysa inanırdı. Hâlâ çalışıyor olması şaşırtıcıydı, fakat Lucia başparmağıyla erişim kodunu girdiğinde ekran canlandı. Numune kendince bir güzelliğe sahipti: *ağaç* anlamına gelen bir resimli diyagram gibi yeşil renkli zarif bir dallanma.

"Hücre dışı matriste başladı," dedi Lucia. "Düşük seviyeli bir iltihaptan daha kötü değildi. Kendiliğinden geçeceğini umdum."

"Ama camsı cismin[1] içine kadar girdi," dedi Elvi.

"Merak ediyorum da..." diye başladı Lucia fakat Elvi çoktan el terminalini çıkarıp aygıta bağlamıştı. Bir eşleşmenin bulunması sadece birkaç saniye sürdü. Elvi verileri gözden geçirdi.

"Pekâlâ," dedi. "En yakın eşleşme bazı yağmur suyu organizmaları." Lucia başını iki yana salladı ve Elvi parmağıyla yukarıyı gösterdi. "Bulutların nasıl yeşil olduklarını biliyor musun? Orada nemden ve yüksek morötesi ışınımdan faydalanmanın yollarını bulmuş koca bir biyom dolusu organizma var."

"Bitki gibi mi? Mantar?"

"Onlar *gibi*," dedi Elvi. "Döngülerimizin çoğunu oraya harcamadık. Ama epey kalabalık bir yere benziyor. Doğal kaynaklar için savaşan bir sürü canlı türü var. Tahminimce o ufaklık Jason'ın gözüne damlayan bir yağmur damlasındaydı ve yeni çevresinde yaşamanın bir yolunu buldu."

"Jason daha önce de birkaç göz enfeksiyonu atlattı ama hepsi tanıdık organizmalardan kaynaklanıyordu. Sence bu şey bulaşıcı mıdır?"

"Sanmam," dedi Elvi. "O bizim için ne kadar yeniyse biz de onun için o kadar öyleyiz. Belli ki bir su döngüsü dahilinde açık havadan yayılacak şekilde evrim geçirmiş. Vücudumuzda yaşayabiliyorsa tuza dayanıklı demektir ve bu ilginç bir durum. Çocuğun gözleri fonksiyonunu yitirmiş olsaydı ona karşı savunmasız kalabilirdi fakat insanlara gözyaşı fırlatmaya başlamadıkça işin o raddeye varacağını düşünmüyorum."

"Peki ya görme yetisi?"

Elvi daha bir dik durdu. Lucia ona ciddi, hatta neredeyse öfkeli gözlerle bakıyordu. Elvi öfkenin kendisine değil, ikisinin de içine düştüğü korkunç bilgi eksikliğine yönelik olduğunun farkındaydı. "Bilmiyorum. Böyle bir şeyin eninde sonunda yaşanacağını tahmin ediyorduk ama bu konuda ne yapabiliriz bilmiyorum. Tabii insanlara yağmur yağarken dışarı çıkmamalarını söylemek dışında."

"Bunun Jason'a bir faydası dokunmaz," dedi Lucia. "Evdeki laboratuvarlardan yardım isteyebilir misin?"

Elvi'nin aklından yüz farklı itiraz geçti. *KİE araştırma ekipleri*

1 Gözde lens ile retina arasındaki boşluğu dolduran jelimsi madde. –*çn*

benim kontrolümde değil, *Tüm veri analizleri önceden planlandı ve şu an bulunduğumuz noktadan aylarca ileride* ve de *Daha bu sabah üçüncü bir biyomdan numune aldım* bunlardan sadece birkaçıydı. Yine de el terminaline dokundu, aygıt verilerinin bir kopyasını kaydetti ve onları KİE'nin tercih ettiği formatlara çevirip gönderdi. Veriler önce *Israel*'e, oradan da Halka'ya ve Dünya'ya yapacakları yolculuğa derhal başladı.

"Denerim," dedi. "Ama bu sırada insanlara bir sorunumuz olduğunu söylemeliyiz. Carol Chiwewe'nin bundan haberi var mı?"

"Kuşkulandığımı ve seni de bilgilendirmek istediğimi biliyor," dedi Lucia.

Başını sallayan Elvi daha şimdiden konuyu Murtry'ye açmanın en iyi yolunun ne olduğunu düşünüyordu. "Eh, sen kendi tarafına haber ver, ben de kendiminkine vereyim."

"Pekâlâ," dedi Lucia, hemen sonra da ekledi. "İşlerin bu hâle gelmesinden nefret ediyorum. Yani taraflara ayrılmamızdan. Okuldaki öğretmenlerimden biri hep bir topluluğun tek kesin kanıtının bulaşma olduğunu söylerdi. İnsanlar uyuşturucu müptelaları, fahişeler ve aşısız çocuklar diye bir şey olmadığını istedikleri kadar iddia edebilirlerdi, fakat salgın başladığında önemli olan tek şey havanı kimlerin soluduğuydu."

"Bunun güven verici mi, yoksa korkunç mu olduğundan emin değilim."

"İkisine de yer var," dedi Lucia. "Bu beni şimdiye kadar başımızdan geçenler kadar çok korkutuyor. Yani bu... şey. Bir tedavisini bulamazsak ne olacak?"

"Büyük ihtimalle bulacağız," dedi Elvi. "Bir sonrakinin de. Ve de ondan sonrakinin. Teferruatlı ve zor bir süreç olacak ama her şey yoluna girecek."

Lucia bir kaşını kaldırdı. "Bu dediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Tabii. Neden inanmayayım?"

"Hiç korkmuyor musun?"

Elvi duraksayıp soruyu düşündü. "Korkuyorsam bile korktuğumu hissetmiyorum," dedi. "Bu kafa yorduğum bir şey değil."

"Eh, insan bulabildiği mutluluklarla yetinmeli. Peki ya üçüncü taraf?"

Elvi doktorun neyden bahsettiğini ilk başta anlamadı. Sonra hafızasında Fayez'in alaycı sesini duydu ve kalbi pırpır etti. Kalbinin öyle yapmasından biraz nefret etse de bu onu durdurmadı.

"Ona haber veririm," dedi. "Holden'a söylerim."

Kantinde Holden terminalinin üstüne eğilmiş oturuyordu. Sakallarını kesmiş ve saçlarını taramıştı. Gömleği ütülüydü. *Çok yakışıklı olmuş*, dedi zihninin gerisindeki bir ses. Elvi o sesi bastırdı.

Terminalden cızırtılı ve keskin bir kadın sesi yükseliyordu. "–birileri ağlamaya başlayıncaya kadar elime geçirebildiğim tüm taşakları sıkarım ama bu biraz zaman alır. Ayrıca olayı halka açıklamayı düşündüğünü biliyorum çünkü salağın tekisin ve başka şey düşünmezsin. Dürüstlüğe on altı yaşındaki bir oğlanın memelere baktığı gibi bakarsın. Kafandan başka hiçbir şey geçmez. O yüzden daha–"

Amos ağır adımlarla yandan çıkageldi. Tebessümü her zamanki kadar samimi ve dost canlısıydı fakat Elvi'ye adamın bir derdi varmış gibi geldi. Geniş, kel kafası ona hep bebekleri hatırlatıyordu ve Elvi tamircinin başını okşamamak için kendini zor tuttu.

"Selam," dedi Amos. "Kusura bakma ama kaptan biraz meşgul."

"Kimi dinliyor?"

"Birleşmiş Milletler," dedi Amos. "Patronunun İS'imizi salıvermesi için uğraşıyor."

"Murtry benim patronum değil," dedi Elvi. "O güvenlikten. Örgütsel yapıları bambaşka."

"Şirket ıvır zıvırlarından hiç anlamam," dedi adam.

"Ben sadece..." diye başladı Elvi. Holden o sırada daha dik oturup el terminalinin kamerasına baktı. Dudaklarında sert bir tebessüm belirdi ve Elvi aklından neyin geçtiğini unuttu.

"Açıkça izah edeyim," dedi Holden. Sesi alçak ve taş kadar sağlamdı. "Bu eylem benim emrimle gerçekleştirildi. Mürettebatıma yasadışı silahlandırılmış bir mekiği devre dışı bırakmalarını emrettiğim için Kraliyet İmtiyaz eve döndüğümde beni yargılatmak istiyorsa buna seve seve–"

"Doktor?" dedi Amos.

"Ne? Pardon. Kaptanın bilmesi gereken bir şeyler yaşandığını düşündüm, o kadar."

Amos kedere benzer bir edayla başını iki yana salladı.

"Hayır. İS'imiz serbest kalana dek hiçbir şey olmayacak."

"Evet, olacak," dedi Elvi. "Üstelik tek bir şey de değil. Bugün uyanan başka yaradılara rastladım. Sanırım bazılarına yerel hayvanlar gözüyle bakıyoruz. Burada bir katalog hazırlayacak kadar uzun zamandır bulunsaydık aralarında ayrım yapabilirdim ama şu hâliyle her şey yeni gözüküyor. O yüzden bilmiyoruz."

"Yani kertenkelelerden bazıları protomolekül ürünü, öyle mi?" diye sordu Amos.

"Evet. Belki. Henüz bilmiyoruz. Dahası da var, çünkü yerel biyom bizi istila etmenin, kaynaklarımızdan yararlanmanın yollarını bulmaya başlıyor. Sınır kubbesi de kurulamadığından dolayı mikrofaunamızın tamamı ortalıkta serbestçe gezinerek yere ekosfere karışıyor ve süreci geri çevirmemizin bir yolu yok. Sonuçta her şeyi kirletiyoruz ve her şey de bizi kirletiyor."

Elvi fazla hızlı konuşuyor ve öyle yapmaktan nefret ediyordu. Bir gün Dünya'ya döndüğünde –tabii dönebilirse– iletişim kursuna gidecekti. Sürekli merdivenden aşağı yuvarlanan bir teneke kutu gibi ses çıkarmamak için.

"Her şey hızlanıyor," dedi. "Bu belki bize veya yaptığımız bir şeye karşı bir tepkidir, belki de değildir. İşin siyasi yönünde anlaşmakta ve birbirimizle iyi geçinmekte zorlandığımızın farkındayım ve bunun için gerçekten çok üzgünüm." Artık gözlerinde yaşlar vardı. Tanrım. Kaç yaşındaydı? On iki mi? "Ama olup bitenlerle ilgilenmek zorundayız, çünkü çok tehlikeliler ve hemen şu anda olup bitiyorlar. Yakında her şey bir kriz noktasına ulaşacak ve sonra çok ama çok kötü bir şey yaşanacak."

İşte o anda Holden yanlarında bitti. Bakışları Elvi'ye çevrili, sesi teskin ediciydi. Elvi elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve bunu yaparken ellerinde Jason'ın istilacı körlük mantarından olup olmadığını merak etti.

"Selam," dedi Holden. "İyi misin?"

"İyiyim," diye karşılık verdi Elvi. "İyiyim. Kusura bakma."

"Sorun değil," dedi Holden. "Bir krizden mi söz ediyordun?"

Elvi başını salladı.

"Pekâlâ," dedi adam. "Nasıl bir kriz?"

"Bilmiyorum," dedi Elvi. "*Bilmeyeceğim*. En azından başlayana kadar."

Yirmi Sekizinci Bölüm: Basia

Basia dünyanın üzerinde asılı duruyordu.

Bin yedi yüz kilometre altında Ilus baş döndürücü bir tempoyla dönüyordu. Alex ona *Rocinante*'nin yörünge periyodunun iki saatten biraz daha az olduğu bilgisini vermişti ama Basia o sürati hissetmiyordu. Geminin dışındaki mikrogravitede asılı dururken içkulağı ona hareketsiz beklediğini söylüyordu. O yüzden de evren dev bir çocuğun oyuncağıymışçasına büyük bir hızla dönermiş gibi gözüküyordu. Saat başı karanlıktan aydınlığa çıkıyor, bir saat sonra da karanlığa dönüyordu. Ilus'un ötesinden yükselen güneş süratle Basia'nın arkasına geçiyor ve kısa bir süreliğine tekrar batıyordu. Kendi kâinatının merkezinde yer alan Basia değişimi üç defa görecek kadardır dışarıdaydı.

Gezegenin yegâne dev okyanusu gece tarafındaydı. Onu boylu boyunca kat eden ada dizisi daha büyük bir karanlıktaki ufacık siyah noktalardan ibaretti. Adalardan biri –içlerinden en büyüğü– soluk yeşil bir ışıkla çevriliydi. Kumsallarına ve yamaçlarına vuran dalgalar parıldıyordu.

Gündüz tarafına Ilus'un devasa kıtası hâkimdi. Güneybatı köşesi kocaman bir çöldü. İlk İniş oranın hemen kuzeyinde yer almalıydı. Günışığında çıplak gözle seçilemeyecek kadar küçüktü. Basia'nın önceki bir yaşamda Coop, Kate ve diğerleriyle buluştuğu koskoca uzaylı kuleleri bile bulunamayacak kadar ufaktı.

"Orada işler yolunda mı ortak?" dedi Alex'in sesi, telsiz üzerinden. "Epeydir dışarıdasın. O kaporta kendi kendini tamir edecek değil."

O konuşurken *Edward Israel* gezegenin gündüz tarafına geçerek ufacık bir beyaz kıvılcım gibi ışıldadı. Neredeyse görülemeyecek kadar uzak olmasına rağmen yörüngesel standartlarda çok

ama çok yakındı. Alex silahını onların üstünden ayırmamak için *Rocinante*'yi uyumlu bir yörüngede sabit tutuyordu.

"Öyle güzel ki," dedi Basia, altında dönen gezegene bakarak. "*Barb*'la buraya geldiğimizde durup manzara seyretmeye hiç zaman ayırmadım. Ilus ne kadar da güzelmiş."

"Hey," dedi Alex, aksanıyla sözcüğe ilave bir hece katarak, "hani uzay yürüyüşü yaparken coşkuya kapılabileceğin hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Bu işte acemi değilim," diye karşılık verdi Basia. "O tür bir mutluluk nasıldır bilirim ve şimdilik iyiyim. Kaportanın tamiratı bitti bitecek. Sadece biraz mola veriyorum."

Tüm yemeklerini birlikte yemişlerdi. Alex yirmi ikinci yüzyılda yeniden canlanan Kara Film koleksiyonunu onunla paylaşmıştı. Daha dün gece *Silah Çıplak Gelir*'i seyretmişlerdi. Basia bu türü fazla kasvetli, keyfini çıkaramayacak kadar ümitsiz bulmuştu. Sonrasında yaptıkları içkili sohbette Alex ona öyle hissetmekte neden yanıldığını uzun uzadıya anlatmıştı.

Ayrıca Naomi'nin vaat ettiği gibi Basia'ya üzerinde çalışabileceği tamamlanmamış onarım projelerinin bir listesini vermişti. O projelerden biri de *Rocinante*'nin iki torpil yükleme kaportasından birindeki tutukluk yapan işletici koldu.

Savaş gemisinin cenahında yer alan bir metre genişliğindeki ve sekiz metre uzunluğundaki kaporta Basia'nın hemen yanında açık duruyor, açıklığın hemen altında kocaman bir beyaz tüp –geminin torpillerinden biri– bulunuyordu. Altı üstü bir füze olamayacak kadar büyük görünen torpil başlı başına bir uzay gemisini andırıyordu. Tehlikeli bir hâli yoktu; sadece iyi imal edilmiş ve fonksiyonel gözüküyordu. Basia içinde başka bir uzay gemisini eriyik metale ve plazmaya çevirebilecek bir savaş başlığı olduğunun farkındaydı. Yumuşak beyaz kıvrımlarla ve de silahın yaydığı sükûnet ve güven hissiyle başa çıkmak güçtü.

Kusurlu işletici çoktan kesilip çıkartılmış ve bir manyetik bağın ucuna tutturulmuştu. Geminin yanında asılı olarak içeri götürülmeyi bekliyordu. Basia çaba harcayarak gözünü Ilus'un baş döndürücü manzarasından ayırdı ve sırtındaki file koşumdan yeni işleticiyi çıkardı.

"Tekrar işe koyuluyorum," dedi Alex'e.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi pilot. "O şeyin nihayet çalışacak olmasından memnunum."

"İhtiyaç duymayı mı planlıyorsun?" diye sordu Basia.

"Hayır ama gerekirse öyle bir seçeneğim bulunsun isterim." Alex güldü. Fakat aynı zamanda ciddiydi.

Basia yeni kolu gövde yuvalarına ve füze kaportasına tutturmaya girişti. Elektronik bilgisi yok denecek kadar azdı ve yeni aygıtın kablo bağlantılarının yeteneklerini aşacağından endişelenmişti. Fakat daha sonra işletici kasasındaki bir sokete takılacak tek bir kablo olduğunu öğrenmişti. Biraz düşününce bu durum ona mantıklı gelmişti. Savaş gemileri hasarın kaçınılmaz olduğu, onarımların bazen düşman ortamlarda yapılması gerekeceği fikrine göre tasarlanırdı. Her şeyi modüler ve değiştirilmesi mümkün olduğunca kolay üretmek sadece akıllıca değil, hayatta kalmanın bir gereğiydi de. Basia, Marslıların tasarım ekibinde bir Kuşaklının da olup olmadığını merak etti.

"*Barbapiccola* Ilus'un bizimle aynı tarafında," dedi Alex, yine o tembel ve uykulu sesle.

"Bana gösterebilir misin?" Basia etrafına bakındıysa da altında ışıldayan gezegen ve *Edward Israel* olan beyaz kıvılcım dışında hiçbir şey görmedi.

"Bekle." Az sonra Basia'nın GRA'sında ufacık bir yeşil nokta belirdi ve yavaşça kaymaya başladı.

"Gemi o noktada mı?"

"Evet," dedi Alex. "Ama şu anda seçilemeyecek kadar uzakta. Bir saniye."

Basia'nın görüntü arayüzünde bu sefer de yeşil bir kare belirdi, ardından karedeki resim bir teleskop gibi yakınlaştı; ta ki uzaktaki şilep, başparmağının tırnağı ebatlarına ulaşıncaya kadar.

"Elli kat yakınlaşmış hâli," dedi Alex.

"Uzay amma büyük," diye karşılık verdi Basia.

"Aynı lafı daha önce de duydum. Üstelik bu sadece tek bir gezegenin etrafındaki alçak yörüngenin uzayı. İnsan biraz düşününce kafayı sıyıracak gibi oluyor."

"Öyleyse düşünmemeye çalışırım."

"Aferin."

Ucunda bir iticinin basık bir çan benzeri kasası, tepesindeyse kutumsu komuta ve kontrol üstyapısı bulunan *Barbapiccola* büyük bir metal nakliye konteynırına benziyordu. Gemi çirkin olmakla beraber tümüyle işlevseldi. Atmosferik sürtünmenin ısısını asla tatmayacak uzay boşluğuna ait bir şeydi.

İç mekânının büyük bölümünü kaplayan geniş kargo hangarları, Ilus'tan çıkardıkları saf lityum cevheriyle doluydu. O cevher Pallas İstasyonu'ndaki rafinerilere uçmayı; gıda, ilaç ve gübreyle –yani yeniyetme koloninin varlığını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu şeylerle– takas edilmeyi bekliyordu.

Ve tabii kızını alıp götürmeyi.

"Onlarla konuşabilir miyiz?" diye sordu Basia.

"Ha? *Barb*'la mı? Tabii. Neden?"

"Kızım orada."

"Tamamdır," diye bir cevap geldi ve bunu yoğun bir parazitlenme izledi. Birkaç saniye sonra yoğun bir Kuşak aksanı taşıyan bir ses karşıdan cevap verdi.

"Que?"

"Sa bueno. Basia Merton, mé. Suche nach Felcia Merton. Donde?"

"Sa sa," dedi karşı taraftaki kişi. Ses tonu merak ile asabiyet arasında gidip geliyordu. Bağlantı kesilmediyse de sessiz kaldı.

Basia beklerken işletici kolu takmayı bitirdi ve kablosunu bağladı. Onu test etsin diye gemi kanalından Alex'i aradı ve kol hiç takılmadan ya da kaportayı bükmeden birkaç kez açılıp kapandı. Motor Basia'nın manyetik botlarının altında hafif bir sarsıntı yaratarak kaskını uğuldattı.

"Baba?" diye çekingen bir ses geldi.

"Felcia, bebeğim. Benim, tatlım," diye karşılık veren Basia, ahmağın teki gibi lafı ağzında gevelememeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

"Baba," dedi kız sevinçle. Sesi artık daha derin, daha yoğundu; yine de işten eve döndüğünde *Babacığım* diye cıyaklayan küçük kızın sesiydi. Hâlâ Basia'nın yüreğindeki tüm sert, öfkeli, yetişkin yerleri eritmeye yetiyordu.

"Yukarıda seninle beraberim tatlım."

"*Barbapiccola*'da mısın?" dedi kız şaşkın şaşkın.

"Hayır. Yörüngedeyim demek istiyorum. Ilus'un üstündeyim. Gemini görebiliyorum, tatlım. Yanınızdan geçiyoruz."

"Bekle de bir ekran bulayım! Neredesiniz? Belki sizi görürüm."

"Hayır, sen orasını kafana takma. Size epey uzağız. Sizi görebilmek için görüntüyü epey yakınlaştırmamız gerekti. Tekrar gezegenin arkasına geçmeden önce benimle biraz daha konuş yeter."

"Peki," dedi kız. "Sana orada iyi davranıyorlar mı?"

Basia güldü. "Kardeşin de aynı şeyi sordu. Bunlar iyi insanlar. Gelmiş geçmiş en iyi gardiyanlar. Sen ne âlemdesin?"

"Herkes canayakın ama endişeli. Belki KİE gemisi gitmemize izin vermez."

"Her şey yoluna girecek tatlım," dedi Basia, kızı onu görüp avunabilecekmişçesine boşluğu okşayarak. "Holden uğraşıp duruyor."

"O seni hapse attı, baba."

"Bana bir iyilik yaptı, Felcia. Hayatımı kurtardı," dedi Basia ve daha ağzından çıkarken sözlerinin doğru olduğunu anladı. Aşağıda kalsaydı Murtry onu öldürürdü. Ve oğluyla karısı hâlâ gezegendeydi. "Sadece merhaba demek istedim. O konuları konuşmak değil."

"Merhaba öyleyse, baba," diye karşılık verdi Felcia, o yetişkin küçük kız sesiyle.

"Merhaba, bezelyem," dedi Basia, kızına yıllardır kullanmadığı bir lakapla hitap ederek.

Kız garip bir ses çıkardı ve onun ağladığını anlamak Basia'nın birkaç saniyesini aldı. "Seni bir daha asla göremeyeceğim baba," dedi kız, boğuk bir sesle.

Basia karşı çıkacak, onu temin edecek oldu. Fakat Alex'le yaptığı konuşmayı hatırlayıp fikrini değiştirdi. "Belki göremeyeceksin, bezelyem. Suç yalnızca bende. Bunu unutma, tamam mı? Doğru olduğunu sandığım şeyi yaptım ama her şeyi mahvettim. Tek suçlu benim ve cezam neyse çekeceğim."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Felcia, ağlamayı sürdürerek.

Benim de tatlım, diye aklından geçirdi Basia, fakat öyle söylemedi. "Her şey neyse o, sa sa? Neyse o. Ama bu seni, anneni

ve Jacek'i her şeyden çok sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. *Tabii ölüme terk ettiğim Katoa'yı da.*

"Artık gitmem gerektiğini söylüyorlar," dedi Felcia. Kızının yaşadığı dev uzay gemisini gizleyen minik yeşil nokta ufka, telsiz karanlığına doğru uzaklaşıyordu. Basia bunu henüz olurken görebiliyor, aralarındaki akıl almaz mesafenin gitgide genişleyerek gezegenin onları ayırmaya hazırlanmasını seyrediyordu.

"Peki, tatlım," dedi. "Hoşçakal. Seni seviyorum."

Kızı her ne dediyse gemi Ilus'un ardına geçerken yitip gitti ve bağlantı parazitlenerek kesildi. Yeni dünyanın yörüngesinde şimdilik herhangi bir aktarım uydusu yoktu. Atmosferleri dahilinde telsiz sinyalleri sektiren on dokuzuncu yüzyıl ilkelleri gibi görüş hattına geri dönmüşlerdi. Basia iki tozlu yola sahip ufacık bir kasabadaki bir kulübeden ibaret olan evini düşündü. Belki böylesi daha uygundu.

Bin yedi yüz kilometre aşağıda dünyası dönmeyi sürdürüyordu. Güneş sistemini uçarak kat edebilen bir gemi ucu ucuna zaptedilen bir güçle ayakları altında kendi kendine uğulduyordu.

Belki de *tam olarak* on dokuzuncu yüzyıl ilkelleri değillerdi.

"İçeri dönmeye hazır mısın?" diyen Alex, onu daldığı düşüncelerden çıkardı.

"Az sonra," diye karşılık verdi Basia. "Önce İlk İniş'i bulup bana gösterebilir misin?"

"Tabii. Bizden uzaklaşıyor ama hâlâ görebilirsin."

Basia'nın GRA'sında bir diğer minik yeşil nokta belirdi. Bu seferki Ilus'un koca güney çölündeki bir lekenin hemen kuzeyindeydi. Nereye bakacağını bilen Basia kasabanın kuzeyindeki maden ocağının üstü açık çanağını tespit edebildiğini düşündü, fakat bu yalnızca bir hayal de olabilirdi.

Lucia şimdi orada hasta bakıyor, Jacek'le ilgileniyordu. Kasabada gündüz vaktiydi; o yüzden karşısı muhakkak hâlâ çalışıyordu. Basia kadının o sırada ne yaptığını hayalinde canlandırmayı denedi. Onunla konuşabilmek için Alex'ten kasabayı aramasını isteme hevesi neredeyse ağır basacaktı. Fakat Felcia'yı aramakla yeterince bencillik etmişti. Artık ailesi için bir ızdırap kaynağıydı. Ancak onlara külfet olarak huzur bulabilirdi.

O nedenle aletlerini ve hasarlı işleticiyi toplamaya koyuldu.

Hiçbir zaman geri gelmezse Lucia başka birini bulur muydu? Basia eşi için öyle bir şey isteyecek türden biri olduğunu, Lucia'nın mutluluğuna onu kaybetme korkusundan daha çok önem verdiğini kendi kendine söylemeye çalıştı. Fikri yeni bir kıyafet gibi üstünde deneyerek onu uydurmanın bir yolunu bulup bulamayacağına baktı.

Uymadı. Görüntü arayüzü Alex tarafından fikre iyice yakınlaştırılmışçasına o tür bir adam *olmadığını* kusursuz bir netlikle gördü. Bunun evliliğine duyduğu bağlılığın pohpohlayıcı bir kanıtı mı, yoksa kendi güvensizliklerinin ve bencilliğinin incitici bir yorumu mu olduğunu kestirmek zordu. Son birkaç ay içinde başına gelen diğer her şey gibi bu da çetrefilli bir durumdu.

Holden'la beraber muhtemelen Ay'daki BM tesisine gidecekti. DGİ onun kendi vatandaşı olduğunu iddia edecekti ama Ganymede aslen bir BM kolonisiydi. Hangi insanların hangi hükümete mensup vatandaşlar olduğunun hukuki ayrıntıları hâlâ kararlaştırma aşamasındaydı ve bir anlaşmaya varmak onlarca yıl sürecekti. Bu da Basia'yı bir BM vatandaşı olarak BM kökenli bir şirkete karşı suç işlemekten yargilamaya ve ömrünün sonuna dek hapse atmaya bol bol yeterdi.

Herhalde sadece duruşmalar bile yıllar sürerdi.

Basia filede topladığı aletleri ve yedek parçaları peşinden sürükleyerek *Rocinante*'nin gövdesi üstünde yavaşça yürümeye başladı. Geminin kıçına vardığında durdu ve iki ayağını birden sıkıca basarak bohçanın yanından geçip gitmesini, halatının sonuna vararak durmasını bekledi. İvmesini kestiği ağırlık bir an için acı verecek kadar şiddetle kollarına asıldı.

"Kargo hangarı kaportasını aç," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Alex ve gemi Basia'nın ayakları altında titreşmeye başladı. Kargo hangarının iki ağır kapı kanadı yavaşça kayarak açılmaya başladı. Yolu yarıladıklarında Basia halata asıldı ve alet bohçası geminin kenarından savrularak kargo hangarına girdi. Basia halatı bıraktı ve bohçanın onu peşi sıra kenardan aşağı çekmeden içeri süzülmesine izin verdi.

Görüş alanının köşesinde uzak bir fotoğraf makinesinin flaşı gibi bir ışık parlaması oldu. Basia diğer iki gemiden birini günışığına girerken görmeyi bekleyerek o tarafa doğru döndü. Onun

yerine merkezi Ilus'un en büyük adası olan ve gittikçe büyüyen beyaz bir ışık noktasıyla karşılaştı. Nokta, adadaki kumsalların silik yeşil pırıltısını bastıracak kadar parlaktı ve hızla genişliyordu.

Saniyeler içinde gezegenin karanlık tarafı ikinci bir güneş doğmuşçasına ışıl ışıl aydınlandı. Beyaz leke büyüdükçe zincirdeki diğer adalar da o keskin siyah-beyazlıkta görünür hâle gelerek okyanusa uzun gölgeler düşürdüler. Basia kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Alex?" dedi.

Büyük adanın etrafındaki okyanus, kilometrelerce yüksekliğe sahip olması gereken bir tsunamiyle kabararak gezegen kıvrımının ötesine geçti. Fakat Basia böyle bir taşkına sebep olabilecek kuvvetlerin muazzamlığını idrak edemeden önce dalga gözden kayboldu. Ada, okyanustaki devasa kabarıklık, yakındaki daha küçük adalar... hepsi birden beyaz bir alev sütununun ve hızla yükselen mantar şeklindeki bir bulutun içinde yitip gitti.

Kaskın vizörü büyük ölçüde karardı ve Basia öyle olmasaydı aşağıdaki gezegenden gelen ışığın kendisini kör edebileceği gibi bir hisse kapıldı. Fakat kaynak maskesinin karanlığına rağmen alev sütununun beyaz dumanlar püskürterek büyüdüğünü görebiliyordu. Sütun sonunda gezegenin atmosferini delerek buz kristalleri hâlini aldı ve bu kristaller bir merminin parçaladığı pencereden saçılan cam kırıkları gibi yerçekimi kuyusundan fırlayıp gitti.

Durgun bir gölete taş atılması misali, dev alev sütunundan etrafa bir halka yayılmaya başladı. Basia entelektüel bakımdan halkanın patlamadan uzaklaşan binlerce metre yüksekliğindeki dev bir dalga olduğunun farkındaydı. Fakat beyninin entelektüel bölümü, mesanesini korkuyla uzay elbisesinin kaput kateterine boşaltan dehşet dolu ilkelin ardında kaybolmaktaydı.

Basia, Jüpiter sisteminde büyümüştü. Io'nun yakın çekim videosunu birden fazla kez görmüşlüğü vardı. Io, insanoğlunun karşılaştığı en büyük volkanlara sahip olmasıyla ünlüydü. Ayın yüzeyinden dev kükürt gayzerleri fışkırır, partiküller Jüpiter'in plazma torusuna[1] ve silik halkasına kadar yayılırdı. Bunlar Io'yu son derece yaşanmaz bir yer hâline getirirdi.

---

1 Jüpiter'in çevresinde yer alan halka biçimli iyon ve elektron bulutu. –çn

Basia'nın yörüngeden baktığı patlama ise o fışkırmaları gölgede bırakıyordu. Patlamanın kuvvetiyle gezegenin yarısı âdeta dümdüz oluyordu.

Basia'nın aklından geçen ilk düşünce, İlk İniş'in dünyanın öteki tarafında yer almasının çok iyi bir şey olduğuydu. İkinci düşünceyse şok dalgasının o tarafa doğru ilerlediği ve gezegenin etrafından dolaşmanın bile onu fazla yavaşlatmayacağıydı

"Tanrı aşkına!" diye telsiz üzerinden bağırdı Alex. "O boku sen de görüyor musun?"

"Gezegeni ara," diye bağırarak karşılık vermeye çalıştı Basia. Fakat sesi panik dolu bir sızlanmayı geçmedi. "Onları uyarmak zorundasın."

"Uyaracağım da ne yapacaklar?" diye sordu Alex. Afallamış bir hâli vardı.

Üstünde durduğun gezegen seni öldürmeye çalıştığında ne yaparsın?

Basia cevabı bilmiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Holden

İlk İniş'e tepeden bakan alçak bir tepenin üstündeki Holden gezegenin güzelliğinin tadına varmaya çalışıyor, aynı anda beyni her nasılsa çözmesi gereken yarım düzine çözülemez sorunu düşünüp taşınıyordu. Alışıldık toz bulutu son yağmurların etkisiyle yatışmıştı. Bu durum kasabayı temiz ve bakımlı –hatta huzurlu– gösteriyordu. Tepedeki gökyüzünün baş döndürücü çivit mavisini bozan tek şey yüksek irtifa bulutlarının silik şeritleriydi. El terminaline göre sıcaklık 22 derece olup kuzeydoğudan dört deniz mili hızda yumuşak bir rüzgâr esiyordu. Tüm bunları daha da güzel hâle getirebilecek tek şey Naomi'nin yanında veya en azından sağ salim *Roci*'de olmasıydı. Ama öyle bir gelişme zaten her şeyi daha güzel hâle getirirdi.

"Gezegenleri özlüyorum," dedi Holden, gözlerini kapatıp güneşe doğru dönerek.

"Ben özlemiyorum," diye karşılık verdi Amos. Çıktıkları ikindi yürüyüşü sırasında öyle sessiz kalmıştı ki Holden dostunun varlığını neredeyse unutmuştu.

"Esintileri hiç özlemiyor musun? Güneşi teninde hissetmeyi? Çiseleyen bir yağmuru?"

"Gezegen yaşantısının hafızamda kalan kısımları onlar değil," dedi Amos.

"İçini dökmek ister misin?" diye sordu Holden.

"Hayır."

"Peki." Holden tamircinin reddini üstüne alınmadı. Kendi deyimiyle Amos'un geçmişinde bir sürü geçmiş vardı. İnsanların oraları eşelemesinden hoşlanmazdı ve Holden burnunu sokacak son kişiydi. Holden zaten dostunun Dünya'daki çocukluğu hakkında bilmek istediğinden daha fazla şey biliyordu.

"Sanırım artık dönsek iyi olacak," dedi esintide birkaç hoş dakika daha geçirdikten sonra. "KİE'den isteklerime cevap gelmiş olabilir."

"Tabii canım." Amos dudak büktü. "KİE kodamanları mesajını aldıktan saniyeler sonra cevap gönderdilerse şimdilerde ulaşmıştır."

"Işık gecikmesiyle ilgili gerçeklerinin iyimserliğimi bozmasına müsaade etmeyeceğim."

"Zaten onu çok az şey bozabilir."

Holden uzun bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını yaladı.

"Hayır derlerse," diye söze girdi, "Murtry'nin onu alıkoymasına izin verirlerse Naomi'nin burada bir sıcak savaş çıkmasından daha önemli olup olmadığına karar vermem gerekecek."

"Evet."

"Nasıl bir karar vereceğimden de emin sayılırım."

"Evet."

"Bencilce davrandığımı düşünen insanlar olacak."

"Doğru," dedi Amos. "Ama ne bok yerlerse yesinler. Onlar bizden değil."

"Tüm bu sorunun temelinde işte bu sen-ben ayrımı–" diye başladı Holden. Fakat el terminali yüksek öncelikli bir alarm sesiyle sözünü kesti. Bu sadece mürettebattan biri tehlikede olduğunda verilen alarmdı. *Naomi*, diye düşündü Holden. *Naomi'nin başına bir şey geldi.*

Amos kaşlarını çatıp yumruklarını sıkarak ona doğru birkaç adım attı. Onun da aklı aynı yere gitmişti. Naomi'ye gerçekten bir şey olduysa Holden bu sefer dostunun Murtry'yi öldürmesini engelleyemezdi. Muhtemelen denemezdi bile.

"Ben Holden," dedi, soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"Kaptan, bir sorunumuz var," diye konuştu Alex. Titreyen sesi dehşet doluydu. Holden'ın onunla beraber yarım düzine çatışmaya girmişliği vardı. Etraflarındaki gökyüzü füze kuyruklarıyla dolduğunda bile pilotunun paniklediğini görmemişti. Olup biten her neyse belli ki kötüydü.

"Zarar mı gördü?"

"Ne? Kim? Naomi'yi mi kastediyorsun? Bildiğim kadarıyla durumu iyi," cevabını verdi Alex. "Asıl senin başın belada, Kaptan."

Holden etrafına bakındı. İlk İniş sakin görünüyordu. Yeni bir Kuşaklı vardiyası onları madene götürecek arabalara biniyordu. Sokaklarda yürüyen birkaç kişi kendi işine gücüne bakıyordu. Devriyedeki iki KİE güvenlikçisi samimi bir havada yerlilerle sohbet ediyor ve bir termostan sıcak bir içecek içiyordu. Görüş alanında cereyan eden yegâne şiddet olayı, bir taklit kertenkelenin yakaladığı bir kuşu yavaşça kursağından içeri çekmesiydi.

"Nasıl yani?" dedi Holden.

"Gezegenin öteki tarafında bir patlama oldu," dedi Alex. Kelimeler birbirine dolanacak kadar hızlı konuştuğu için aksanı büyük ölçüde kayboluyordu. "Oradaki ada zincirini dümdüz etti. Birileri göktaşı atmışçasına. Dinozorları yok eden türden bir şey. Şok dalgası şu anda gezegenin etrafını dolaşıyor. Yaklaşık altı saatiniz var. O da en fazla."

Amos yüzündeki öfkeli ifadeyi hakiki bir şaşkınlıkla değiş tokuş etmişti. Bu pek sık büründüğü bir ifade değildi ve ona çocuksu bir hava katıyordu.

"Neye altı saatimiz var, Alex?" dedi Holden. "Ayrıntılar lütfen."

"Tahminen saatte iki veya üç yüz kilometre hızla esen rüzgârlara, yıldırımlara ve sağanak yağmurlara. Üç kilometre yüksekliğindeki tsunamiden korunacak kadar karanın içlerindesiniz."

"Yani boğulma haricinde temel tanrının gazabı paketi," dedi Holden, artan korkusunu gizlemek için mizaha başvurarak. "Bu dediğin ne kadar kesin?"

"Şey, Kaptan? Şu anda gezegenin öteki tarafının paramparça olmasını seyrediyorum. Bu bir öngörü değil. Sizinle kıyamet arasındaki binlerce kilometrelik ara hızla kapanıyor."

"Gönderebileceğin bir video var mı?"

"Evet," dedi pilot. "Peki seyrettikten sonra eskisiyle değiştirebileceğin yedek bir donun var mı?"

"Yok ama sen yine de gönder. Yerlileri ikna etmek için ihtiyaç duyabilirim. Holden tamam."

"Eee, Kaptan," dedi Amos. "Plan ne?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Tekrar oynat," dedi Murtry, Holden pilotunun *Rocinante*'deki teleskoplarla çektiği kıyamet videosunu izlettikten sonra. Holden,

Murtry ve Carol Chiwewe hep beraber halk salonundaydılar. Holden'ın terminali duvarlardan birindeki büyük ekrana bağlıydı.

Holden isteneni yaptı ve kaydı ikinci kez oynattı. Büyük ada yine bir ışık parlamasının ve alev sütununun içinde kayboldu. Diğer adalar yine koskoca bir su duvarının, sonra da hızla genişleyen buhar ve kül bulutlarının altında yitip gitti. Patlamanın merkezinden yine bir şok dalgası yayılarak peşi sıra dev dalgalar kaldırdı.

Video oynarken Murtry el terminalinden alçak sesle biriyle konuştu. Carol ekranda oynayan kanıtı inkâr etmek mümkünmüşçesine başını hafifçe iki yana salladı.

Video sona erdi. "Bu görüntüler elimizdeki verilerle uyuşuyor," dedi Murtry. "Jeomühendislik grubu okyanusun dibine yakın bir yerde bir tür füzyon reaksiyonu yaşandığı görüşünde." Holden bu kadar ciddi bir konuda yalan söylemiş olabileceği ima edildiği için kızdıysa da dilini tuttu.

"Bir bomba gibi mi?" diye sordu Carol Chiwewe.

"Veya arıza yapan bir uzaylı güç santrali gibi," dedi Murtry. "Tahmin yürütmek bana düşmez."

"Ne kadar çabuk tahliye edebiliriz?" dedi Carol. Az önce kıyametin gözünün içine bakmış birine göre sesi şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı.

"İşte onu konuşmak amacıyla buradayız," dedi Holden. "Koloniyi korumak için en iyi planımız nedir? Tahliye de seçeneklerimiz arasında fakat geriye beş saatten biraz daha fazla zamanımız kaldı."

"Tahliye işe yaramaz," dedi Murtry. "En azından bizim mekiği kullanırsak. Zaman aralığı çok dar. Kalkışta o şok dalgasıyla yarışmamız gerekir. Türbülans ve atmosferik iyonlaşma bizi düşürmek için elinden geleni yapar. Burada kalıp hayata tutunsak ve sonrasında mekiği yardım amaçlı kullansak daha iyi."

Holden kaşlarını çatarak başını salladı. "İtiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama aynı fikirdeyim. Alex şok dalgasından önce *Roci*'yi yere indirip tekrar havalandırmasının mümkün olmadığını söylüyor. Ayrıca tahliye etmeye kalkarsak muhtemelen isyan çıkar. Bir insana mekikte çocuğuna yer kalmadığını nasıl söylersin?"

"İsyan dert değil," dedi Murtry. Sesinin sakinliği tüyler ürpertiyordu.

"Peki herkesi nasıl koruyacağız? Yani tüm koloniyi?" dedi Holden, bir kez daha tahriği duymazdan gelmeyi seçerek.

"Maden ne güne duruyor?" dedi Amos. Kaygılı bir ebeveyn gibi Holden'ın başından ayrılmıyordu. Ne zaman Murtry'nin yakınında olsalar öyle yapmaya başlıyordu.

"Hayır." Carol başını iki yana salladı. "Orası yer seviyesinin altında. Fazla yağmur yağarsa sel basar."

"Bence ters gidebilecek her şeyin ters gideceğini farz etmeliyiz," diye onayladı Holden. "O yüzden suyla dolabilecek çukurlar ve mağaralar söz konusu değil. Ben asıl harabeleri düşünüyordum."

Murtry kaşlarını çatarak koltuğunda arkasına yaslandı. "Onların saatte üç yüz kilometre hızla esen rüzgârlara dayanabileceğini nereden çıkardın?"

"Açıkçası buna inanmak için geçerli bir sebebim yok," dedi Holden. "Ama çok uzun bir zamandır oradalar. Bildiğim tek şey o. Şimdiye kadar dayandılarsa yaklaşan tehlikeye de dayanabileceklerini umuyorum."

"İçlerinde yaşadığınız o kulübelerden daha iyi olacağı kesin," diye ekledi Amos, kaslı omuzlarını silkerek. "Bu kasabadaki herhangi bir binayı on dakikada yıkabilirim."

Murtry arkasına daha da yaslanarak tavana baktı ve diliyle tıkırtılar çıkardı. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Peki. Daha iyi bir planım yok. İlk şok dalgasına dayansak yeter. Sonrasında yaşanacaklar iyi olmayacak ama felaketzedelerin onu da atlatmalarını sağlayabiliriz. Dediğin gibi olsun. Ben kendi adamlarımı harekete geçiririm. İyisi mi durumu bir an önce bildirelim."

"Carol, haberleri yaymak için toplayabildiğin kadar insan topla," dedi Holden. "Herkes yanına taşıyabileceği kadar gıda ve su alsın ama hepsi o kadar. Gezegen yanıyor. Yadigârları kurtarmaya vakit harcayamayız."

"Ben ona yardım ederim," dedi Amos.

"Saat işliyor," diye gruba hatırlattı Holden, bunu söylerken el terminalinin alarmını kurarak. "Dört saat sonra hepinizi o yapının içinde görmek istiyorum. Bir dakika bile geç kalmak yok."

"Elimizden geleni yaparız," dedi Carol.

*

Kolonicileri kıpırdatmak Holden'ın umduğundan daha uzun sürdü. Haber verilen herkes şaşkınlık ve inanmazlık sergiledi. Sonra o şaşkınlıkla ilgili bir diyaloğa girme ihtiyacı hissetti. Sonra da yanına hangi eşyaları alacağı konusunda ikinci bir diyalog ihtiyacı duydu. Kendi durumlarının emsalsizliğinden emin olan bazıları özel eşyalarını da götürmekte ısrarlıydı. Ne zaman öyle bir şey duysa Holden'ın içinden bağırıp çağırmak geliyordu.

Sebep masmavi gökyüzü ve yumuşacık esintiydi. Göğe baktıklarında bulut demetleri hariç hiçbir şey görmedikleri sürece afet insanların gözünde gerçek değildi. İşbirliği yapmalarının tek sebebi yönetimin Holden, Carol ve Murtry'de olmasıydı ve aksi yönde geçerli bir sebep bulunmadığı sürece yönetimdekiler ne derse onu yapardın. Fakat Holden kuşkularını gözlerinde okuyabiliyor, hep aptalca gecikmede ve itirazda duyabiliyordu.

Sokağın karşısında bir adam koltukaltında bir giysi bohçası taşırken aynı anda büyük bir plastik su kabını peşi sıra sürüklüyordu. Amos oraya kadar gitti ve gülümseyerek adamla bir süre lafladı. Başını inatla iki yana sallayan adam yürüyüp gitmeye çalıştı. Amos giysi bohçasını adamdan alıp yakındaki bir barakanın damına fırlattı, sonra da su dolu kabı yerden alıp onun ellerine tutuşturdu. Adam itiraz edecek oldu fakat Amos muğlak bir tebessümle ona dik dik baktı. Adam en sonunda dönüp oradan ayrıldı ve uzaylı harabelerine doğru giden başkalarının peşine takıldı.

"Kaptan?" diye Holden'ın arkasından çekingen bir ses yükseldi. Holden dönüp baktığında Elvi Okoye'yi bir omzunda büyük bir çuval kendisine gülümserken buldu.

"Merhaba," dedi. "Çuvalda ne var?"

"Battaniyeler. Fayez, Sudyam ve ben yerleşkedeki tüm battaniyeleri yanımızda getiriyoruz. Atık bulutu üstümüzü kapladığı zaman sıcaklık büyük ölçüde düşecek. Geceler soğuk geçecek."

"İyi düşünmüşsünüz. Diğerlerine de yanlarına battaniye almalarını söylesek iyi olacak."

"Şey," diye ekledi Elvi, yine o kararsız yarı tebessümle, "kimyasal bilimler grubu için yardım isteyecektim."

"Ne yardımı?"

"Kimyasal analiz bankı epey ağır ve onu kıpırdatmakta zorlanıyorlar. Bir iki kişi daha el atsa işleri bayağı kolaylaşır."

Holden hayretle güldü. "Orada bilim yapmakla uğraşmayacağız Elvi. Onlara o şeyden kurtulmalarını ve yanlarına su veya gıda almalarını söyle."

"Bank su üretebilir," dedi kadın.

"Taşıyabilecekleri kadar – Ne yapıyor dedin?"

"Suyu sterilize edip damıtabilir," dedi kadın, öyle yapmak Holden'ı daha çabuk ikna edecekmişçesine başını sallayarak. "Ona ihtiyaç duyabiliriz. Bilirsin işte, şişelerdeki su bittiğinde."

"Tamam," dedi Holden, kendini budala gibi hissederek.

"Tamam," diye yardımsever bir tebessümle ona katıldı Elvi.

"Amos!" diye bağırdı Holden. İriyarı dostu yanına geldiğinde Elvi'yi işaret etti. "Kendine bir yardımcı bul, sonra da onu takip et. Taşımaları gereken büyük bir aygıt var."

"Ekipman mı?" Amos kaşlarını çattı. "Gıda veya su taşısalar–"

"Aygıt su üretiyor," dedi Holden ile Elvi aynı anda.

"Anlaşıldı," diyen Amos oradan çabucak ayrıldı.

Holden gökyüzünün hafiften kararmaya başladığını fark etti. Güneş hâlâ tepedeydi. Vakit öğleyi daha yeni geçmişti ve ikindinin başlarındaydılar. Fakat güzel bir günbatımı beş saat erken başlıyormuşçasına günışığı kızıla çalıyor ve dünya da onunla beraber kararıyordu. Değişimdeki bir şey Holden'ın tüylerini ürpertti.

"Git artık," dedi Holden, Elvi'yi uzaylı kulelerine doğru nazikçe iterek. "Hadi. Arkadaşlarına da acele etmelerini söyle."

Kadın neyse ki itiraz etmeyip KİE bilim yerleşkesine doğru depara kalktı. Holden'ın etrafında koloniciler daha hızlı hareket ediyorlar, daha az tartışıyorlar ve arada bir gökyüzüne korkulu bakışlar atıyorlardı.

Holden orayı bir suç mahalli gözüyle incelediğinden beri uzaylı yapısına girmemişti. Harabeler ilk olarak salgının ardından Eros'ta, sonrasındaysa geçit ağının merkezindeki Halka İstasyonu'nda gördüğü aynı ürkütücü ve yabancı estetik havayı taşıyordu. Kıvrımlar ve açılar aynı anda hem üstü kapalı bir yanlışlığa, hem de tuhaf bir güzelliğe sahipti. Holden protomolekül

efendilerinin binaları ne amaçla kullandıklarını hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı. Onları ne bir fabrika gibi makineler barındırırken, ne de mobilyalarla ve özel eşyalarla birer ev vazifesi görürken düşünebiliyordu. Sanki böyle bomboş durarak daha en başından tasarlanan akıl almaz fonksiyonlarını yerine getiriyorlardı.

Burası ayrıca Basia Merton ile diğerlerinin patlayıcılarını sakladıkları, güvenlik ekibini öldürdükleri yerdi. Gezegendeki en kanlı suçlar hep burada, yani toplu olarak içine doluştukları yerde işlenmişti.

"Bir sayım daha yapın," dedi Carol Chiwewe, yaverlerine. "Kimler eksik? Kimlerin eksik olduğunu bulun."

Harabelere son gelenlerden biri olan kadın, içeri adım attığından beri sayım yapıyordu. Geç kalanlar teker teker çıkageldikçe ve insanlar etrafta gezindikçe sayım sonuçları değişip duruyordu. Yaptıkları olanaksız bir işti fakat Holden kadının hiç kimseyi geride bırakmamaktaki kararlılığına saygı duyuyordu.

KİE bilim ekibi binanın büyük merkezi salonunun kavisli bir köşesinde bir araya toplanmıştı. Elvi de aralarındaydı. Bilim insanlarından bazıları büyük bir makineyi kurcalıyor, Holden onların makineyi yüksek miktarda su arıtmaya hazırladıklarını umuyordu. Lucia yanında oğlu Jacek'le beraber salonu kat edip Elvi'yle biraz lafladı. Her ikisinin de harabelere ulaşabildiğini görmek Holden'ın yüreğine su serpti. *Rocinante*'deki Basia herhalde endişeden aklını kaçırıyordu ve Holden ailesini elinden geldiği kadar güvene aldığını ona bildirebilecek olmaktan mutluydu.

"Hey, Kaptan," dedi Amos, peşinde birkaç koloniciyle bir yan odadan çıkagelerek. "Bir sorunumuz var?"

"Bir tane daha mı? Üstümüze gelen tufansı fırtınadan daha mı beter?"

"Sanırım onunla ilgili diyebiliriz," diye cevap verdi Amos. "Az önce bir sayım daha yaptık ve görünüşe bakılırsa Dahlke ailesi eksik."

"Emin misiniz?"

"Gibi," dedi Amos omuz silkerek.

Onları konuşurken gören Carol kalabalık odada yanlarına

geldi. "Yüzde yüz eminiz," dedi. "Onu uyardığımızda Clay Dahlke kasabada erzak alıyordu. Karısını ve kızını getirmeye gitti. Kasabanın en dışındaki ev onların. Yanında birini göndermeliydim ama aptallık edip–"

"Yapacak bir sürü işin vardı," diye kadına moral verdi Holden. "Dahlkelerin evi buradan ne kadar uzakta?"

"Üç kilometre," dedi Amos. "Bu elemanlarla oraya gidip yardım edebilir miyiz diye bakacağım."

"Dur biraz," dedi Holden. "Kalan zamanda birilerini aramayı bırak, gidiş-dönüş altı kilometrelik bir yol tepebileceğinizden bile emin değilim."

"O küçük kızı orada kendi hâline terk etmeyeceğim reis," dedi Amos. Sesini dikkatle ifadesiz tutsa da Holden orada bir tehdit sezer gibi oldu.

"Pekâlâ," dedi boyun eğerek. "Ama önce *Roci*'yi arayıp bir güncelleme alayım. En azından o kadarını yapmama izin ver."

"Tabii," diye razı oldu Amos. "Zaten aramızdan biri çocuğa bir panço bulmaya gitti."

Holden ana salondan çıktı ve onun etrafındaki daha küçük oda karmaşasında dolanarak girişi bulmaya çalıştı. Uzaylı binası birbiriyle bağlantılı koridorlardan ve odalardan oluşan bir labirentti. Holden yürürken el terminalini çıkardı. "Alex, ben Holden. Dinlemede misin?"

Terminalden gelen ses atmosferdeki yoğun iyonlaşmadan dolayı parazitlenme doluydu. Yine de Holden pilotun konuştuğunu duydu. "Ben Alex. Orada ne var ne yok?"

"Bana bir güncelleme ver. Ne kadar yakınız?"

"Patron, batıya bak yeter." Alex'in sesindeki korku tüm o cızırtının arasında bile işitilir nitelikteydi.

Holden uzaylı kulesinin ana girişinden dışarı çıktı ve yavaşça batan güneşten tarafa göz attı.

Siyah bir perde tüm ufku göz alabildiğine kaplamıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki düzinelerce kilometre uzaktayken bile içinde şimşekler çakan kapkara bir toprak kayması gibi âdeta Holden'ın üstüne çullanıyordu. Ayakları altındaki zemin sarsılıp titrerken Holden sesin katılarda sıvılardan daha hızlı yayıldığını anımsadı. Hissetmekte olduğu titreşim, tüm o gazabın erken bir

uyarı gibi topraktan gelen sesiydi. Holden bunları düşünürken bile batıda gittikçe yükselen bir kükreme başladı.

"Nasıl görünüyor?" Antreye kadar gelmiş olan Amos sırtına hafif bir sırt çantası geçiriyordu. Kolonici dostları da yüzlerinde umut ve korku karışımı ifadelerle arkasında bekliyorlardı.

"Artık çok geç, koca adam," diyen Holden batıya bakarak kafasını iki yana salladı. "Artık çok geç."

Böyle söylerken yalnızca Dahlkeleri mi, yoksa herkesi mi kastettiğinden emin değildi.

Otuzuncu Bölüm: Elvi

Fırtına cephesi ilk başta yavaş yavaş gelir gibiydi. Gökdelenlerden daha yüksek, gerçekliği yalnızca sıcak havadaki belli belirsiz kıpırdanmalarla anlaşılan mor-siyah renkli uzun bir çalkalanmadan ibaretti. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar bir darbenin şiddetiyle saldırıya geçti. Pencerelerden, kemerlerden ve harabelerdeki deliklerden içeri bir yangın hortumundan fışkırırcasına hava, su ve çamur doldu. Fırtına kükremekle kalmıyor, kulakları sağır ediyordu. Harabenin arka duvarına sinen Elvi kollarını dizlerine dolayıp dişini sıktı. Kasırga rüzgârlarıyla titreşen duvarlar omuriliğini sarstıkça sarstı.

Karşısındaki Michaela elleriyle kulaklarını kapatmış, Elvi'nin duyamadığı bir çığlıkla ağzını açmıştı. Elvi yağmurun soğuk olacağını sanmıştı ama öyle değildi. Harabenin zemininde biriken sulu çamur sıcak ve tuzluydu. Ve böylesi her nasılsa daha beterdi. Elvi parmaklarını birbirine geçirip parmak eklemleri ağrıyana kadar sıktı. Hava, çamur yoğunluğundaki suyla doldukça sıçrayan damlacıklar nefes almayı güçleştirdi. Biri yalpalayarak solundaki kemerin altından geçti ama Elvi sırf öyle istediği için afeti sonlandıramayacağı gibi o kişinin kim olduğunu da çıkaramadı. Harabelerin yıkılacağından, kadimden de eski duvarların darmadağın olacağından, hep beraber fırtınaya kapılarak ya ezileceklerinden ya da boğulacaklarından emindi. Ağır mekik düşerken çıkan kargaşa ve panikten, çarpmanın travmasından başka bir şey düşünemiyordu. Bu tecrübe de aynı hislere yol açıyordu, fakat durmaksızın devam ettiği için Elvi düşüşün o ani çarpmasını özleyecek gibi oluyordu. O olay en azından sona ermişti.

Elvi vaktin gündüz olduğunu biliyordu fakat içerideki yegâne ışık acil durum fenerlerinin soğuk beyazı ve neredeyse devamlı

suretteki yıldırım salvosuydu. Şimşekler art arda çakan flaşlar gibi insanların yüzünü bir anlığına aydınlatıp kayboluyordu. Suratı eziyetin ve tahammülün bir resmi gibi taşlaşmış genç bir adam. Yaşı sekizden büyük olmayan, başını annesinin omzuna gömmüş bir çocuk. İki sevgili kadar yakın duran, seslerini duyurma çabasıyla suratları kızarıncaya dek birbirlerinin kulaklarına bağıran üniformalı Wei ile Murtry. Barometrik basınçtaki muazzam değişimler görülmese de Elvi onları tüm vücudunu saran boğucu bir hastalık, bir *yanlışlık* hissi şeklinde hissediyordu. Sarsıntının fırtına yorgunu harabenin duvarlarından mı, başka küçük depremlerden mi, yoksa kendi aşırı yüklenmiş sinir sisteminden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Bir ara zaman algısı değişti. Fırtınanın günlerdir mi, saatlerdir mi, yoksa dakikalardır mı devam ettiğini kestiremez oldu. Düştüğü durum travmanın o noksan farkındalığına, saldırıya uğramaktan ve onu sonlandıracak tek şeyin saldırganın insafı olduğunu bilmekten doğan mecburi sabra benziyordu. Ara sıra bilincinin tamamen açılır gibi olduğunu hissediyor ve kendini tekrar mayışmaya zorluyordu. Belki de şoka giriyordu. Bilinci sanki bir açılıp bir kapanıyordu. Fayez'e yaslanarak iki eliyle birden onun dirseğini sıkıyordu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Kahverengi ve yeşil çamur bulamacı harabeler boyunca ayak bileği hizasındaydı. Elvi'nin üstü başı onunla kaplıydı. Diğer herkesinki de.

Bu iş bittiğinde barakama döneceğim, uzun bir banyo yapacağım ve bir hafta uyuyacağım, diye düşündü. Bunun saçma bir fikir olduğunun farkındaydı. Bir kibrit su altında ne kadar yakılabilirse barakası da fırtınaya o kadar direnebilirdi. Yine de Elvi düşüncesinden vazgeçmedi. Hatta benliğinin bir parçası onun doğruluğuna inandı. Kör edici bir ışık çakması ve gümbürtülü bir patlama neredeyse aynı anda gerçekleşti. Elvi dişlerini sıktı, gözlerini yumdu ve tahammül etti.

Fark ettiği ilk değişim bir bebeğin çığlık atmasıydı. Bitkin bir sesti. Sırılsıklam ve buz gibi olmuş, bulaşan çamurla tenine yapışmış gömleğinin ve pantolonunun içinde kıpırdandı. Boynunu çevirerek kulak tırmalayıcı sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Beyin kökünde gezinen düşünceyi, idrak ile farkına varma

arasındaki gerçeküstü bir gecikmenin ardından algılayabildi. Bir bebeğin ağladığını duyabiliyordu. Fırtınanın garezi ve hışmı dışında bir şey –*herhangi* bir şey– duyabiliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları onu taşımadı. Balçığın içinde diz çökerek kendini topladı, omuzlarını kastı ve tekrar denedi. Harabenin pencerelerinden içeri yağmur giriyordu ama sadece yirmi derece civarı bir açıyla. Su hâlâ bardaktan boşalırcasına siyah bir gökten aşağı dökülüyordu. Rüzgâr şiddetle uluyordu. Başka şartlar altında bir boranın ortasında kaldıkları düşünülebilirdi. Mevcut durumdaysa en kötüyü atlatmışa benziyorlardı.

"Doktor Okoye?"

Omzunda asılı acil durum feneri, Murtry'nin yüzünü aşağıdan aydınlatıyordu. Adamın yüz ifadesi, ciddi ve dikkatli ilginin üstündeki aynı kibar tebessümdü. Elvi'nin hırpalanmış zihni güvenlik şefinin ruhunu sarsabilecek bir şey olup olmadığını merak etti ve olmayabileceğini düşündü. Murtry'nin öngörülebilirliğinden cesaret almak istiyordu ama vücudu şimdilik huzur hissedebilecek durumda değildi.

"İyi misiniz, Doktor?" dedi adam, elini onun omzuna koyarak.

Elvi başını salladı ve Murtry uzaklaşacak gibi olduğunda ona sıkıca tutundu. "Ne kadar geçti?"

"Fırtına on altı saatten biraz daha uzun zaman önce vurdu," dedi güvenlikçi.

"Teşekkürler," diyen Elvi tekrar pencereye ve yağmura doğru döndü. Yıldırımlar hâlâ bulutların arasında geziniyor ve yerle buluşuyordu ama bunu eskisi kadar sık yapmıyordu. Şimşekler Elvi'ye değişmiş bir arazi gösteriyordu. Daha düne kadar sert çöl toprağı olan yerlerde nehirler akıyordu. Çiçekler –daha doğrusu Elvi'nin çiçek gözüyle baktığı şeyler– dağılarak hiçliğe karışmıştı. Geriye bir çıta bile kalmamıştı. Elvi taklit kertenkelelerin veya kaya serçeleri olarak düşündüğü hayvanların sağ kurtulabileceğine ihtimal vermiyordu. Daha önce İlk İniş'in doğusundaki dereye gidip oradaki gölgelere tutunan pembe likenden numuneler almayı amaçlıyordu. Artık bu mümkün olmayacaktı.

Kayıp hissi bir ağırlık gibi boğazına çöktü. Daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir ekosistem, bildiği her şeyden apayrı büyümüş bir yaşam ağı bulmuştu. O ve çalışma grupları o bahçede yürüyen yegâne insanlar olmuşlardı. Ve artık hepsi gitmişti.

"Doğanın olağan hâli son afetin etkilerini üstünden atıyor," dedi. Bu ekoloji biyologlarının bir aksiyomuydu ve Elvi bunu dindar birinin dua ettiği şekilde söylüyordu. Gördüklerine anlam vermek için. Kendini teselli etmek için. Dünyaya bir amaç veya kasıt katmak için. Canlı türleri bir çevrede gelişirdi ve o çevre değişirdi. Evrenin bu yönü, Dünya'da olduğu kadar burada da geçerliydi.

Elvi yağmurdan ayırt edilemez gözyaşlarıyla usulca ağladı.

"Eh, işte bunu beklemiyordum," dedi Holden. Elvi dönüp ona baktı. Harabelerin loşluğu onu siyah-beyaza indirgemişti. James Holden'ın renksiz bir yazıcıdan çıkmış baskısı gibiydi. Arkaya yatık saçları kafasına ve ensesine yapışmıştı. Gömleği yol yol çamur izleriyle kaplıydı.

Elvi duygularını gizleyemeyecek kadar yorgundu. Adamın elini tuttu ve harabelerin arka tarafına doğru bakışlarını takip etti. Tuttuğu el sağlam ve sıcaktı. Biraz gerginlik ve tereddüt içeriyorsa bile en azından Holden onu geri çekmemişti.

Carol Chiwewe ile başka dört gecekonducu, sert plastik iş panelleri yardımıyla fırtına balçığını pencereden dışarı atıyorlardı. Onlar çalıştıkça panellerin soluk grisi balçığın yeşil-kahverengisine karışıyordu. Arkalarında İlk İniş'ten yirmi veya otuz kadar gecekonducu battaniyeler altında büzülmüş oturuyordu. KİE güvenlikçileri aralarında gezinerek su şişeleri ve folyo paketli acil durum azıkları dağıtıyorlardı. Yan yana ayakta duran Fayez ile Lucia heyecanla bir şeyler konuşuyorlardı. Elvi kelimeleri çıkartamıyordu.

"Göremiyorum," dedi. "Neyi beklemiyordun?"

Holden kadının parmaklarını hafifçe sıktı ve elini geri çekti. O el olmadan Elvi'nin avucu daha soğuktu.

"Sizin güvenlikçilerin Kuşaklılara yardım etmelerini," dedi Holden. "Herhalde hiçbir şey insanları bir afet kadar bir araya getirmiyor."

"Yanılıyorsun," dedi Elvi. "Onlara zaten yardım edecektik. Buraya o planla geldik. Herkes neden bu kadar korkunç olduğumuzu düşünüyor anlamıyorum. Yanlış bir şey yapmadık ki."

Sesi son kelimede çatladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Nedense kederini dışarıdan izlermiş gibi kendini ondan uzak hissediyordu. Sonra Holden elini onun omzuna koydu ve Elvi acısını

tüm çıplaklığıyla hissetti. Izdırabı bir süreliğine onu alıp götürdü. İçine hücum etti. Gürültülü, parlak ve ani bir şekilde art arda üç şimşek çaktı. Şimşeklerin gök gürültüsü uzaklarda yankılandı.

"Üzgünüm," dedi Elvi, tekrar konuşabilecek hâle geldiğinde. "Öyle çok... doldum ki."

"Hayır, asıl özür dilemesi gereken benim," dedi Holden. "Niyetim moralini daha da bozmak değildi. Ben sadece..."

"Anlıyorum," dedi Elvi, elini tekrar adamınkine uzatarak. Bırak Holden ona gülsündü. Bırak onu geri çevirsindi. Bunlar artık Elvi'nin umurunda değildi. Tek isteği birinin ona dokunması, sarılmasıydı.

"Hey, Kaptan," dedi Amos, karanlığın içinden çıkarak. Omuzlarına şeffaf bir plastik panço geçirmişti. Pançonun kapüşonu ancak gerilerek kalın boynuna uyabilmişti. "Bir süre kendi başına idare edebilir misin?"

Holden geri çekilerek kadından ayrıldı. Elvi müdahale ettiği için iriyarı tamirciye yönelik kısa, mantıksız bir öfkeye kapıldı. Dudağını ısırarak ona çatık kaşlarla baktı. Amos bunu fark ettiyse bile göstermedi.

"Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Holden. "Bir anda düşüp ölmek için bir sebep göremiyorum. Şu an için verebileceğim en iyi cevap bu."

"Eh, diğer şıktan iyi olduğu kesin," dedi Amos. "Hani vaziyet boka sarmadan önce buraya ulaşamayan Dahlke ailesi vardı ya? Birkaçımız onları aramaya çıkıyoruz."

Holden kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Dışarısı hâlâ epey kötü. Hem bu bölgenin şimdiye dek böylesine yağmur aldığını hiç sanmıyorum. Herhalde ortalık sel baskınlarından geçilmiyordur ve bir şeyler ters giderse yardım götürmenin doğru düzgün bir yolu yok."

"Küçük bir kızları vardı," dedi Amos. İki adam arasında, daha önceki bir konuşmanın ağırlığını taşıyor gibi gözüken bir bakışma yaşandı. Elvi kendini uzun süreli aşinalığın getirdiği şifre benzeri bir dille iletişim kuran iki aile üyesini dikizleyen bir yabancı gibi hissetti.

Uzun bir aranın ardından, "Dikkatli ol," dedi Holden.

"Onun için biraz geç kaldık ama elimden geleni yaparım."

Wei yanlarına geldi. Kadın zırhını çıkarmışsa da otomatik

tüfeği hâlâ sırtına asılıydı. Amos'u başıyla selamladı. "Peşinize takılmak isteyen bir iki adamım var."

"Senin için dert değilse benim için de değil," dedi Amos. Wei başını salladı. Kadının gözlerinde Amos'unkini yansıtan bir karanlık vardı.

Elvi etrafa bakındı. Başka yardım düzine insan, Amos'unkiyle aynı tip pançoları üzerlerine geçirmekle uğraşmaktaydı. Loşluğun ve yıkıntıların arasında hangilerinin gecekonducular hangilerinin KİE'liler olduğunu kestirmek zordu. Artık Kuşaklılar ile Dünyalıları ayırt etmek bile kolay değildi. Elvi buna karanlığın mı sebep olduğunu, yoksa beyninin daha derinlerdeki bir parçasının bakış açısını etkileyerek insansı her şeyi kendisine mi benzettiğini bilmiyordu. Zihinler işte böyle alengirli şeylerdi.

Aralarında Fayez'i de görünce ağzı, aniden bastıran korkunun bakırımsı tadıyla doldu. "Bekle," diyen Elvi hoplaya sıçraya ilerledi. "Fayez, bekle. Ne yapıyorsun?"

"Yardım ediyorum," dedi adam. "Ayrıca bu sardalye kutusundan çıkıyorum. Başkalarıyla aramda bir iki metrelik sosyal mesafe bırakmaya alıştım. Bunca insanla iç içe olmak beni strese sokuyor."

"Gidemezsin. Dışarısı tehlikeli."

"Biliyorum."

"Sen burada kal," diyen Elvi, dostunun pançosunu kavradı ve yukarı asılarak başından sıyırmaya çalıştı. "Ben giderim."

"Elvi," dedi Fayez. "Elvi! Kes şunu."

Elvi'nin parmakları arasında avuç dolusu plastik kaplama vardı. Madde şimdiden ıslaktı.

"Bırak gitsinler," dedi Elvi. "Onlar profesyonel. Bu durumla başa çıkabilirler. Ama biz... bizim gibi insanlar..."

"Artık biz ve onlar ayrımı geride kaldı. Hepimiz kötü bir yere düşmüş insanlarız, o kadar," diye karşılık verdi Fayez, sonra da ekledi. "Benim ne olduğumu biliyorsun Elvi."

"Hayır. Hayır, sen *iyi* birisin, Fayez."

Fayez başını merakla yana eğdi. "Bir jeolog olduğumu kastediyorum. Tektonik bilimi hakkında konuşmama ihtiyaçları yok. *Senin* aklından ne geçiyordu?"

"Ah. Ben sadece..."

"Hadi bakalım, Profesör," dedi Wei, Fayez'in koluna dokunarak. "Gitme vakti."

"Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?" diyen Fayez plastik kaplamayı nazikçe Elvi'nin ellerinden aldı. Elvi öylece durup girişe doğru yürüyen altı kişiyi seyretti. Ellerinde tek kullanımlık kimyasal fenerlerin parladığı Amos, Wei, Fayez ve gecekonduculardan üçü – hayır, ikisi ve de Sudyam. Grup hep beraber dışarıdaki boraya çıktı. Elvi kendisini sırılsıklam eden yağmura aldırmaksızın pencerede durdu. Pançoları arkalarında dalgalanan Amos ile Wei başları öne eğik hâlde grubun başını çekiyorlardı. Diğerleriyse ördek yavruları gibi kümelenmiş olarak onları yakından takip ediyordu. Etraflarındaki gece siyah ve şiddetliydi. Sağanak yağmurun altında yürüyerek her geçen dakika biraz daha silikleştiler ve sonunda Elvi onları hiç seçemez oldu. Yine de boş ve bitkin bir zihinle orada bir süre daha bekledi.

Lucia ile Jacek'i büyükçe odaların birinde buldu. İki Kuşaklı, yağmuru engelleme amacıyla pencerelerden birine, rüzgâr eskisi kadar şiddetli olmadığı için derhal parçalanmayacak geniş bir plastik panel oturtmaya uğraşıyordu. Diğer yarım düzine insansa yerdeki balçığı temizlemekle meşguldü. Daha şimdiden o kadar çok iş başarmışlardı ki Elvi zemini solgun şeritler hâlinde görebiliyordu. Her yerde birbirine sokulmuş insanlar uyuyordu. Fırtınanın gürültüsü hâlâ çıkardıkları iniltileri –en azından büyük bölümünü– bastıracak kadar yüksekti.

Lucia başını kaldırarak ona baktı. On yıl yaşlanmış gibi bir hâli vardı ama yine de gülümsemeyi becerdi. Elvi kadının yanına oturdu. İkisinin de üstü başı tuzlu çamurla kaplıydı ve balçıktan bozuk etinkine benzer pis bir koku yayılmaya başlıyordu. Gezegenin koca okyanusunda yaşayan tüm küçük canlı türleri yaşam alanlarından koparılıp alınmıştı ve bunlar artık çürüyordu. Çevrelerini saran ölümün boyutunu düşündükçe Elvi'nin içi cız ediyordu; o yüzden düşünmekten vazgeçti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi Lucia.

"Ben de sana aynı şeyi sormaya geldim," dedi Elvi. "Ne yapabileceğimi söyle."

Uzun, korkunç gece sürüp gitti. Yağmur sadece birazcık hafifledi. Bulutlardan hiç ışık sızmıyor, hiçbir gökkuşağı afetin so-

nunu müjdelemiyordu. Elvi gruptan gruba geçerek konuşuyor ve hâl hatır soruyordu. İnsanlardan bazıları gecekonducuyken diğerleri KİE'liydi. Hepsi de aynı afallamış yüz ifadesine, hâlâ hayatta olmalarından kaynaklanan aynı hayret duygusuna sahipti. İçinde barındırdığı organik yapılar çözündükçe balçığın kokusu da daha ağır ve yoğun bir hâle geliyordu. Elvi son yağmurlarda düştüğünde ve güneş tekrar doğup araziyi ısıttığında dünyanın ne kadar kötü kokacağını hayal etmeye çekiniyordu. Bu başka bir zamanın sorunuydu.

İçinin geçtiğini fark etmedi. Arama ekibinin döndüğüne dair bir iz görme umuduyla pencereden dışarı bakıyordu. Arkasında Holden'ın sesini duyduğunu ve bir kadının ona cevap verdiğini açıkça hatırlıyordu. Amacı o tarafa doğru dönmek, adamı bulmak vè yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sormaktı. Hareket hâlinde kalmak, bir saat daha düşünmekten veya hissetmekten kaçınmaktı. Fakat tüm bunların yerine uyandı.

Bir an için nerede olduğunu bilemedi. Yorgunluk sarhoşu zihni hâlâ Yeni Cihan'a yolculuk edermişçesine, bunlardan hiçbiri gerçekleşmemişçesine içinde bulunduğu dar alanı *Israel*'deki kamarası olarak yorumlamaya çalıştı. Sonra şimdiki zaman bir kez daha kontrolü eline aldı.

Küçük bir odanın köşesindeydi. Etrafındaki ıslak zeminde kollarını başlarına yastık yapmış başka sekiz kişi yatıyordu. Biri horluyordu ve bir vücut Elvi'ninkine temas ediyordu. Uzaklarda bir şimşek çaktı ve Elvi yanındaki vücudun Fayez'e ait olduğunu gördü. Gök gürültüsü uzunca süre sonra geldi – o da hafifçe. Sonra sadece yağmurun şıpırtısı duyuldu. Elvi adamın omzuna dokunarak onu nazikçe sarstı.

Fayez inleyerek kıpırdandı. Hâlâ üstünde duran pançosu hareketle beraber hışırdadı. "Vay, iyi sabahlar, Doktor Okoye," dedi. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam."

"Öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"İyi bir sabah mı?"

Adam karanlıkta iç geçirdi. "Açıkçası vaktin sabah olduğunu bile sanmıyorum."

"Onları buldunuz mu?"

"Bulamadık."

"Üzgünüm."

"Bulamadık derken hiçbir şey bulamadık demek istiyorum. Barakalar yok. İlk İniş yok. Maden ocağı ya yok ya da yer şekilleri o kadar değişmiş ki yerini tespit edemedik. Yollar yok."

"Ah."

"Geriye çamurdan ve molozdan başka hiçbir şeyin kalmadığı o doğal afet resimlerini hatırlıyor musun? Öyle bir şeyi molozsuz hayal et."

Elvi tekrar yere uzandı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yalnızca onları kaybetmemiz bile bir mucize olur. *Israel*'den bir sinyal almayı başardık. Atmosferik verilerek bakılırsa uzun bir süre gündoğumsuz kalacağız. Hiç kimse 'nükleer kış' lafı etmedi ama sanırım burada işlerin bir müddet her zamanki gibi gitmeyeceğini söylemek yanlış olmaz. Yanımızda getirdiğimiz akülerde elektrik var ama hidrofoniden mahrumuz. Yalnızca kimya bankının üretebildiği kadar temiz su içebiliriz. Depolama binalarından bazılarının sağlam kaldığını umuyordum. Bazıları epey iyi inşa edilmişti."

"Olsun. Belki bu yaşananların olumlu bir tarafı vardır."

"Delice iyimserliğine hayranım."

"Ben ciddiyim. Bize bir bak. Amos, Wei ve yerlilerle beraber dışarı çıktın. Hepimiz buradayız. Birlikte çalışıyoruz. Birbirimize göz kulak oluyoruz. Belki tüm o şiddeti sonlandırmak için gereken budur. Daha önce üç farklı taraf vardı. Artık tek bir tane var."

Fayez iç geçirdi. "Doğru söylüyorsun. İnsanların ortak yönlerini göstermekte doğal afetlerin üstüne yoktur. Veya yapayların. Bana sorarsan bu çamur topundan farksız gezegende doğal hiçbir şey yok."

"Demek ki bu iyi bir şey," dedi kadın.

"Öyle," diye doğruladı Fayez, hemen sonra da ekledi. "Ben en fazla beş gün veriyorum."

Otuz Birinci Bölüm: Holden

Holden çocukken bir hortumun akıbetine tanıklık etmişti. Aslında büyüdüğü Montana düzlüklerinde onlara nadiren rastlanırdı ama hiç duyulmadıkları da söylenemezdi. Biri ailesinin çiftliğinden birkaç kilometre uzaklıktaki bir ticaret tesisini vurmuştu ve bölge halkı enkaz kaldırma çalışmalarına yardım etmek için toplanmıştı. Annesi Tamara giderken onu da götürmüştü.

Hortum iki yandaki yem deposuna ve yakıt istasyonuna dokunmazken tesisin tam ortasında bulunan çarşıyı hedeflemişti. Çarşı bir devin yumruğu tarafından ezilmiş gibiydi. Çatı yerde dümdüz dururken duvarlar onun etrafına devrilmişti. Çarşıdaki ürünler koskoca bir rüzgârgülünü andıracak şekilde çarpma noktasının yüzlerce metre uzağına kadar saçılmıştı. James Holden tabiatın zaptedilemez gücünü ilk kez tecrübe ediyordu ve olayın ardından yıllarca hortumların evini yok etmesiyle ilgili kâbuslar görmüştü.

Bu seferki çok daha kötüydü.

Holden el terminalinin ona İlk İniş'in merkezi olduğunu söylediği yerde duruyor, dinmek bilmeyen yağmur pançosundan aşağı oluk oluk akıyordu. Kendi ekseninde yavaşça dönerken yer yer derelerle kesilen yoğun bir çamur tabakasından başka bir şey görmüyordu. Ortalıkta yıkık binalar, yere saçılmış enkazlar yoktu. Rüzgârların şiddeti ve süresi düşünüldüğünde İlk İniş'ten kalan molozların yüzlerce, hatta binlerce kilometre uzağa sürüklenmiş olması mümkündü. Koloniciler kasabalarını asla yeniden inşa edemeyeceklerdi, çünkü yeniden inşa edilecek bir şey yoktu.

Tepedeki kalın bulut katmanında ışıklar dans etti ve bir saniye sonra yoğun top ateşini andıran gök gürültüleri duyuldu.

Yağmur şiddetlenerek görüş mesafesini birkaç düzine metreye kadar indirdi ve küçük dereleri besleyerek çamurlu toprakta yarıntılar açtı.

"Normalde 'bu ne karışıklık' derdim ama aslında durum onun tam tersi," dedi Amos. "Hiç böyle bir şey görmemiştim, Kaptan."

"Ya tekrarlanırsa?" diyen Holden bu düşüncenin veya sırtından aşağı sızan soğuk yağmur suyunun etkisiyle ürperdi.

"Patlayan her neyse onun gibi başkalarının da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha ilkinin ne olduğunu bilen var mı?"

"Yok," diye iç geçirerek itiraf etti Amos. "Belki de büyük bir füzyon reaktörüydü. Alex bir güncelleme yolladı. İlk patlamada etrafa epey radyasyon yayılmış."

"Onun bir kısmı yağmurlarla aşağı inecek."

"Evet."

Amos'un ayakları altındaki çamurda bir kıpırdanma yaşandı ve küçük, sümüklüböceğimsi bir yaratık başını sudan çıkarma çabasıyla toprağı deldi. Amos gelişigüzel bir tekmeyle yaratığı yakındaki bir dereye yolladı ve akıntı onu alıp götürdü.

"Kanser ilaçlarım iyice azaldı," dedi Holden.

"Radyoaktif yağmurun ona da faydası olmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Koloniciler için de kötü."

"Bir planımız var mı?" diye sordu Amos. Ses tonu bir cevap beklemediğini ima ediyordu.

"Sıradaki faciadan önce bu cehennemsi gezegenden çekip gitmek."

"Âmin," diye karşılık verdi Amos.

Yoğun çamura batıp çıkarak ve kimi zaman yeni oluşmuş bir dere yatağının üstünden atlamak zorunda kalarak uzaylı kulelerine doğru yola çıktılar. Parlak renkli solucan-sümüklüböceklerin yüzeye çıktığı yerlerde toprak küçük deliklerle kaplıydı ve her yönde uzanan ışıltılı sümük izleri yaratıkların nerelerden geçtiğini gösteriyordu.

"Bunları daha önce hiç görmemiştim," dedi Amos, ıslak zeminde yavaşça ilerleyen yaratıklardan bir diğerini işaret ederek. Sümüklüböcekler Holden'ın başparmağından daha büyük değillerdi ve gözleri yoktu.

"Yağmur onları yüzeye çıkmaya zorlamış. Burası daha önce epey kuru bir topraktı. Bahse varım şu anda boğulup giden bir sürü yeraltı canlı türü vardır. En azından bu ufaklıklar kaçmanın bir yolunu bulmuşlar."

"Evet," dedi Amos, hayvanlardan birine bakıp kaşlarını çatarak. "Ama bir o kadar da iğrenç. Bu şeylerden biri uyku tulumuma girecek olursa tepem atar."

"Koca bebek seni."

Sanki Amos'un kaygılarına cevaben toprak hareketlendi ve düzinelerce daha sümüklüböcek yüzeye çıktı. Tiksintiyle burun kıvıran Amos botlarına sümük bulaştırmamaya çalışarak aralarından geçti. Yaratıkların arkalarında bıraktıkları izler yağmur tarafından çabucak silindi.

Holden ötmeye başlayan el terminalini çıkardığında bir mesajın indirilmiş olduğunu gördü. Terminal saatlerdir *Roci*'ye bağlanmaya çalışıyordu. Nihayet fırtınada güncelleme göndermeye ve almaya yetecek kadar bir kesinti yaşanmış olmalıydı.

Holden gemideki Alex'i aramaya çalıştığında sadece parazitlenmeyle karşılaştı. Fırsat ne zaman doğmuşsa belli ki onu kaçırmıştı. Yine de atmosferik çalkantıda yer yer duraksamaların gerçekleşmesi, yakında iletişimin tekrar açılacağına yönelik ümit verici bir belirtiydi. Holden o zamana kadar parazitlenmenin arasından parça parça sızmalarını umarak mesajlar göndermeyi sürdürebilirdi.

Güncelleme sesli mesaj olarak onu bekliyordu. Holden kulaklığını takıp oynat tuşuna bastı.

"Bu mesaj Kaptan James Holden için Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin adli temsilcisi Arturo Ramsey tarafından gönderilmiştir."

Holden, Naomi'nin salıverilmesi için KİE'nin çeşitli başkan yardımcılarına ve yönetim kurulu üyelerine düzinelerce talepte bulunmuştu. Şirketin baş avukatından cevap almak iyiye işaret değildi.

"Kaptan Holden," diye devam etti mesaj, "Kraliyet İmtiyaz Enerji, Naomi Nagata'nın *Edward Israel*'deki tutukluluğunun sonlandırılması yönündeki talebinizi çok ciddiye almaktadır. Bununla beraber mevcut durumda başa çıkmaya çalıştığımız yasal şartlar en hafif tabiriyle çetrefillidir."

"Hiç de öyle değil. Kahrolası İS'imi bana geri verin, götü kalkık piçkuruları," diye öfkeyle mırıldandı Holden. Amos'un soran bakışları karşısında başını iki yana sallayıp kaydı devam ettirdi.

"Konuyla ilgili soruşturma sona erene kadar korkarım bölgedeki güvenlik ekibinin tavsiyelerine uyacak ve Naomi Nagata'yı gözaltında tutmayı sürdüreceğiz. Durumun ne kadar hassas olduğunu anlayışla karşılayacağınızı–"

Holden kaydı tiksintiyle sonlandırdı. Amos bir kaşını kaldırdı.

"KİE'nin avukat bozuntusu, Naomi'yi bırakmayacaklarını söylüyor," dedi Holden. "'Bölgedeki güvenlik ekibinin tavsiyelerine' uyuyorlarmış."

"Murtry," diye homurdandı Amos.

"Başka kim olacak?"

"Beni niye o herifin üstüne salmadığını hâlâ merak ediyorum, Kaptan," dedi Amos.

"Çünkü *bundan* önce" – Holden etraflarındaki çamuru, yağmuru ve solucanları kastederek kolunu savurdu–"KİE güvenlik şefini öldürmenin kolaylaştırmayacağı bir işimiz vardı."

"Yine de denemeyi çok isterdim. Sırf ne olacağını görmek için."

"Hâlâ bir şansın olabilir, dostum," dedi Holden. "Çünkü ona yapmayı hiç istemeyeceği bir şey yapmasını emretmek üzereyim."

"Ah," dedi Amos gülümseyerek, "yaşasın."

Harabelere döndüklerinde kamp tam bir kargaşa içindeydi. İnsanlar battaniyeler, çomaklar ve başka eğreti el aletleri kullanarak canla başla kule girişinden dışarı bir madde süpürüyorlardı. Yapıdan korkunç bir acı içindeki birini hatırlatan ızdırap dolu bir uluma yükseldi.

Doktor Okoye onları kulenin girişinden tespit etti ve koşarak yanlarına geldi. "Kaptan, ciddi bir sorunumuz var." Holden karşılık veremeden önce kadın cıyaklayarak onun ayağı dibindeki solucanlardan birini tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Dikkat et!"

Holden tanıştıkları günden beri bilim kadınının çok sayıda yerel canlıyı yakaladığını ve kurban ettiğini görmüştü. Elvi ona

hiç de ürkek biri gibi gelmemişti. Birkaç yapış yapış sümüklüböcek muadilinin kadını bu hâle getirebileceğine inanası yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Holden, kadın sümüklüböcekleri tekmeleme işini nihayet bitirdiğinde.

"Biri öldü," dedi Elvi. "Arabaların bakımını yapan adam ve kadınla evli adam. Hani uzun boylu olan. Adı Beth'ti galiba. Kadının adı. İçeride ağlayan da o."

"Peki bunun solucanlarla ne ilgisi var?"

"Salgıladıkları sümük bir nörotoksin," diye kocaman açılmış gözlerle cevap verdi Elvi. "Adam ona dokundu ve hemen felç oldu. Kesin solunum yetmezliği. Solucanlardan biri uyudukları yerin yakınındaki duvara tırmanıyormuş ve adam onu dışarı atmak için eline almış. Biz neler olduğunu anlayana kadar çoktan ölmüştü."

"Tanrım," dedi Amos, çevrelerini saran solucanlara tiksintiyle karışık saygıya benzer bir ifadeyle bakarak.

"Bir tür savunma amaçlı zehir mi?" diye sordu Holden.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Elvi. "Salgıladıkları madde bir Dünya sümüklüböceğindeki gibi yalnızca hareketi kolaylaştırma amaçlı olabilir. Belki de Yeni Cihan'daki diğer yaşam biçimlerine zehirli değildir. Bu yaratıkları daha önce hiç görmedik. Nasıl bilebiliriz ki? Numune alma ekipmanım yanımda olsaydı veri toplayıp Ay'a gönderebilirdim – ya da en azından göndermeyi denerdim ama..."

Elvi'nin sesi konuştukça yükseliyordu. Sözlerinin sonuna geldiğinde ağladı ağlayacaktı.

"Haklısın," dedi Holden. "Aptalca bir soruydu. Zaten hiçbir önemi yok."

"Niye önemi–" diye başladı Elvi fakat Holden onu hafifçe iterek geride bıraktı.

"Murtry nerede?" diye sordu.

"İçeride. İnsanların tüm sümüklüböcekleri bulup dışarı atmalarını organize ediyor."

"Benimle gel, Amos," dedi Holden. "Gidip onun önceliklerini değiştirelim."

İçeride korku o kadar belirgindi ki neredeyse bir koku olup çıkmıştı. Kolonicilerden yarısı hummalı bir çalışmayla sümük-

lüböcek süpürücü aletler yapıyor ve binayı temizliyordu. Diğer yarısıysa battaniyelere sarınmış hâlde ve yüzlerinde boş ifadelerle yerde oturuyordu. İnsan zihninin kaldırabileceği tehdidin bir sınırı vardı. O sınır herkeste farklıydı ve Holden son otuz saatte dize gelenleri suçlayamazdı. Aslında herkesin aynı duruma düşmemesi bile hayret vericiydi.

Yine de Basia'nın eşini ve oğlunu kimyasal bilim ekibiyle beraber harıl harıl çalışırken gördüğüne şaşırmadı.

Kadını mahcup bir tebessümle, "Doktor Merton," diye selamladı.

"Kaptan," diye karşılık verdi kadın. Yüzüne zayıf ve bitkin bir gülümseme yerleşti. Koloninin tek doktoru olarak fazlasıyla yoğun bir gün geçirmişti.

"Ölümü duydum," diye söze girdi Holden. Fakat Lucia sert bir baş hareketiyle kimyasal analiz bankını işaret ederek onun sözünü kesti.

"Şu anda toksini analiz ediyoruz," dedi doktor. "Elimizdeki aygıtlarla bir panzehir yapma ihtimaliz düşük ama yine de deneyeceğiz."

"Çabalarınıza minnettarım," dedi Holden. "Ama umuyorum ki öyle bir şey gerekmemesini sağlayacağım."

Yorgun tebessümünün yerini üzgün bir kabullenme ifadesi alan Lucia, "Gitmeye mecbur mu bırakılıyoruz?" dedi. "Tüm bu olanlardan sonra..."

"Temelli olmayabilir," dedi Holden, ellerini doktorun omuzlarına koyarak. Kadının çok zayıflamış bir hâli vardı.

Lucia başını yavaşça sallayarak odayı dolduran kirli, korkmuş insanları gözden geçirdi. "Karşı çıkamam. Uğruna savaşılacak bir şey kalmadı."

Ah, diye düşündü Holden, *bazı insanlar savaşmak için daima bir sebep bulabilir. Konu açılmışken...* "Murtry'yi bulmam lazım."

Lucia arkasındaki bir girişi işaret etti. Holden kadının omuzlarını son bir kez sıktıktan ve cesaretlendirici olduğunu umduğu bir tebessüm ettikten sonra oradan ayrıldı.

Yan odada Murtry çömelerek yerdeki bir şeye bakıyordu. Arkasında duran Wei tiksintiyle burnunu kıvırmıştı. Kadının tüfeği ellerindeydi.

"Wei," dedi Amos bir baş selamıyla.

"Amos," diye sırıtarak karşılık verdi güvenlik subayı.

Holden ikilinin arasında neler geçtiğini merak etti. Bir ilişki yaşayacak hâlleri yoktu, değil mi? Bir ilişkiye nasıl vakit bulabilirlerdi ki? Fakat özel bir espriyi paylaşır gibi davrandıkları kesindi.

"Kaptan Holden," diyerek ayağa kalkan Murtry, ona muhtemel Amos-Wei cilveleşmelerine kafa yoracak daha fazla zaman bırakmadı. KİE güvenlik şefinin arkasındaki zeminde sümüklüböceklerden birinin üstüne ters kapatılmış şeffaf bir plastik kâse vardı. Yaratık sivri, gözsüz suratıyla hapishanesini dürtüyordu.

"Arkadaş edinmişsin," dedi Holden, parmağıyla sümüklüböceği göstererek.

"Düşmanını yakından tanımanın iyi bir fikir olduğunu söylerler," diye karşılık verdi Murtry.

"İnsanlar pek çok şey söyler."

"Doğru. Evet, söylerler. Keşif nasıl geçti?"

"Beklediğimiz gibi," dedi Holden. "Ön raporlar doğru. Ayakta kalan tek bir yapı yok. Hatta kalıntılara bile rastlamadık. Koloninin tüm levazımları kayıp. Kimya laboratuvarının malzemesi bitene kadar yeraltı suyunu içebiliriz. Fakat gökten yağan şey radyoaktif ve büyük ihtimalle içinde bir şeyler yaşıyor."

"Pekâlâ," dedi Murtry, kalın tırnaklarından biriyle kulağını kaşıyarak. "Âsi koloninin daha fazla sürdürülemeyeceğinde şu an için hemfikir olabilir miyiz?"

"Bunları söylerken bu kadar mutlu gözükmene gerek yok."

"İletişim sağlanır sağlanmaz yukarıdan ikmal isteyeceğim. KİE ihtiyaç duyulan yardım malzemelerini sığınmacılarla paylaşmaktan mutluluk duyar."

"Ne kadar cömertçe," dedi Holden. "Ama KİE bana daha büyük bir iyilik yapacak."

"Ah," dedi Murtry, yüzünü bir tebessümle çarpıtarak. "Öyle mi?"

"Evet. İkmal mekiğini ne zaman istersen çağırabilirsin. Tahliye biraz zaman alacak ve herkes gezegenden ayrılana kadar bu insanları sağlıklı tutmak için ilaca, gıdaya ve barınağa ihtiyacımız olacak."

"Gezegenden ayrılmak mı? Bize iyilik yapan *senmişsin* gibi geliyor Kaptan."

"Daha sözüm bitmedi," dedi Holden ve bir adım öne çıkarak kasten Murtry'ye sokuldu. Güvenlikçi kasıldıysa da geri adım atmadı. "Mekik giderken kolonicilerden bazılarını da yanında götürecek. Öncelikle hasta ve savunmasız olanları. Ve adamların ikinci mekiği silahsızlandırdıkları anda o da seferler düzenleyecek. Aynı emirleri *Barbapiccola* ile *Rocinante*'ye de veriyorum. Bu gezegenden gidiyoruz ve herkesi *Roci* ile *Barb*'a sığdıramazsam geri kalanları *Edward Israel* alacak."

Murtry'nin gülümsemesi soğudu. "Demek öyle?"

"Öyle."

"Gecekonduculari buraya kadar getiren geminin neden onları alıp götüremeyeceğini anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Murtry.

"Birincisi, yeteri kadar boş yer yok," diye başladı Holden.

"Öyleyse yasadışı yollarla bu dünyadan çaldıkları maden cevherini boşaltsınlar," diye akıl verdi Murtry.

"İkincisi," diye sözü hiç kesilmemişçesine devam etti Holden, "*Barb*'ın stokları bitmek üzere. Yüzlerce insanı Medine'ye ulaşamayabilecek bir gemiye doldurmayacağım. KİE'nin prensipleri arasında bir insanlık krizini görmezden gelmenin de olduğundan kuşkuluyum. Öyleyse bile basına epey kötü gözükeceği kesin."

Cevaben Holden'a doğru bir adım atan Murtry kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsemesinin yerini aynı derecede anlamsız bir kaş çatışla değiştirdi.

B planıysa şu: Amos'a seni hemen şimdi öldürmesini söylerim ve mekik indiğinde ne istersem alırım, diye aklından geçirdi Holden. Fakat düşüncesini yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Amos onun aklını okumuşçasına öne çıktı ve elini tabancasının kabzasına koydu. Wei tüfeğini sıkıca tutmayı sürdürerek onun sağına geçti.

Her şeyin büsbütün raydan çıkmasına öyle yakınız ki, diye düşündü Holden. Yine de geri adım atmadı. Birkaç yüz kişinin yaşaması veya ölmesi bu yüzleşmenin sonucuna bağlıyken öyle bir şey yapamazdı. Wei genzini temizledi. Amos sırıtarak ona karşılık verdi. Başını yana eğen Murtry'nin kaşları daha da çatıldı.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Holden ve ansızın ağzını dolduran salyayı yutma dürtüsüne direndi.

"Elbette," dedi Murtry. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

"Ha?" diye karşılık verdi Holden.

"Haklısın. Onları burada bırakamayız," diye devam etti Murtry. "Ve diğer gemilerde yeteri kadar yer yok. İletişim sağlanır sağlanmaz *Israel*'e yolcu alacaklarını haber veririm."

"Harika olur," dedi Holden. "Teşekkürler."

"Doktor Okoye," dedi Murtry. Holden dönüp baktığında ufak tefek bilim kadınının her zamanki çekingen tebessümüyle içeri girmiş olduğunu gördü.

"Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim," dedi kadın. "Ama telsiz bağlantısı tekrar kuruldu. Şu an *Israel*'le iletişim hâlindeyiz. Onlara ulaşır ulaşmaz sana haber vermemizi söylemiştin."

"Teşekkürler," dedi Murtry ve kadının peşine takılarak odadan çıkmaya yeltendi. Fakat aniden aklına bir şey gelmişçesine duraklayıp Holden'a doğru döndü. "Böyle bir duruma düşmemizin tek sebebi bu insanların gezegene inip bir gecekondu kasabası inşa etmiş olmaları. Başımıza gelenlerin çoğu önlenebilirdi."

Holden cevap verecek gibi oldu fakat Elvi araya girdi. "Ah, hayır. Kubbenin ve kalını yapıların kaybı beni de üzüyor. Ama rüzgâr hızının saatte üç yüz yetmiş kilometre olduğunu tahmin ediyoruz. Kuracağımız hiçbir şey buna dayanamazdı."

"Hatamı düzelttiğiniz için teşekkürler, Doktor Okoye," dedi Murtry zoraki bir gülümsemeyle. "Artık gemiyi arayalım, olur mu?"

Güvenlik şefi çıkıp giderken Elvi gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. "Bana kızgın mı?"

"Tatlım," dedi Amos, kadının sırtını sıvazlayarak, "şerefsizin teki olmadığın anlamına geliyor bu."

Otuz İkinci Bölüm: Havelock

Murtry'yle telsiz bağlantısını kaybetmelerinin ardından Havelock uyumaya çalışmıştı. Uyuması *lazımdı.* Yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından henüz. Fırtına dinene kadar. Kendisini jele göre ortalayan emniyet kemerlerine bağlı olarak koltuğunda oturarak bilincini kapanmaya zorladı. Zihni dinlenmeyi reddediyordu. Aşağıda hâlâ yaşıyorlar mıydı? Ya patlama pek çoğunun sadece ilkiyse? Ya gezegen infilak edip *Israel*'i de beraberinde götürürse? Havelock kaptandan gemiyi daha yüksek bir yörüngeye çekmesini istemeli miydi? Hatta gezegenden büsbütün uzaklaştırmasını? Peki ya *Barbapiccola* da aynısını yapmaya kalkarsa? Ambarları KİE'nin lityum cevheriyle doluyken Havelock görevi onları yörüngede tutmaktı.

Gözlerini tekrar yumdu fakat onları kasten öyle tutmaktan vazgeçtiği anda kendiliğinden açıldılar. Üç saatin ardından vazgeçti, kemerlerini çözdü ve spor salonuna gitti. Yerçekimsizliğin hamlaştırdığı kasları her sette itiraz ederken Havelock aşağıdaki gezegenin görüntüsünü ekrana yansıttı. Yeni Cihan'ın hatlarından eser yoktu. Tüm gezegen donuk ve tekdüze bir griye bürünmüş, bulutlar altlarında yaşanan şiddeti tamamıyla örtmüştü. Havelock egzersizin ardından yıkandı, temiz bir üniforma giydi ve ofisine gitti. Gelen mesaj kutusu bilumum haber kuruluşunun –ve hatta gerçekliğinden şüphe duyduğu birkaçının– yorum talepleriyle doluydu. Havelock hepsini Ay'daki KİE genel merkezine yönlendirdi. Bırak isterlerse onlar cevap versinlerdi. Bu noktada Havelock onlardan daha fazla bilgi sahibi değildi.

Gezegenle iletişim kurulup kurulmadığına baktı fakat sinyal akışı bir türlü sağlanamıyordu. O yüzden tekrar tekrar kontrol etti. Gri gezegen sessizdi.

"Bir haber var mı?" diye sordu mahkûm.

"Yok," diye cevap verdi Havelock, sonra da ekledi: "Üzgünüm."

"Ben de," dedi Naomi. "İyi olduklarından eminim."

"Umarım öyledirler."

"Peki *sen* iyi misin?"

Havelock dönüp kadına göz attı. Naomi'nin günlerdir hücrede kalan tutuklu bir sabotajcıya göre sakin, hatta neredeyse keyifli bir hâli vardı. Havelock kendini ona gülümserken buldu.

"Sanırım biraz stresliyim," dedi.

"Evet. Öyle olmana üzüldüm."

"Senin suçun değil," dedi Havelock. "Burada kararları sen vermiyorsun."

"Burada kararları veren biri mi var?" diye sordu Naomi. Tam o sırada Havelock'un arkasındaki bir adam genzini temizledi. Havelock kaportadan tarafa bakmak için dönerken koltuğunun mil yatakları tısladı. Girişte başmühendis asılı duruyordu. Adam üniformasının yenine milis kol bandını bağlamıştı.

"Selam şef," dedi Koenen kendini içeri çekerek. "Biraz konuşabilir miyiz? Mümkünse baş başa."

"İsterseniz mahremiyet kalkanını açabilirsiniz," dedi Naomi. "Yine de her şeyi duyarım."

Havelock kemerlerini çözüp kendini koltuğundan itti. "Az sonra dönerim," dedi arkasına.

"Ben hep evdeyim," diye karşılık verdi Naomi.

Kantin iki servis arasındaydı. Başmühendis hem kendisine hem de Havelock'a birer ampul kahve aldı. Birlikte güverteye vidalı masalardan birine kadar süzüldüler. Alışkanlık icabı.

"Aramızda konuşuyorduk," dedi Başmühendis Koenen. "Olay hakkında."

"Evet, benim de kafamı meşgul eden tek şey o."

"Olayın... şey... *doğal* olduğundan ne kadar eminiz?"

"Ben olmadığına yüzde yüz ihtimal veriyorum," dedi Havelock, keyifsiz bir kahkahayla. Başmühendisin yüzü asılır gibi gözükünce Havelock sözünün devamını getirdi. "Ama belki doğaldan ne kastettiğine bağlıdır. Canını sıkan bir şey mi var?"

"Paranoyaklık etmek istemem ama tüm bunların zamanlama-

sı epey manidar gözüküyor. Sen, ben ve çocuklar BM arabulucusunu suçüstü yakalıyoruz. Kaltağı nezarethaneye atıyoruz. Sonra birdenbire böyle bir afet oluyor ve herkesin dikkatini o kadından ayırıyor."

Havelock kahvesini yudumladı.

"Ne düşünüyorsun? Tüm bunların kasıtlı olduğunu mu?"

"O gecekonducular buraya bizden önce geldiler. Neler bulup da bize söylemediklerini bilmiyoruz. Holden vakti zamanında DGİ hesabına çalıştı. Kahrolası Fred Johnson hesabına, değil mi? Hem duyduğum kadarıyla enselediğimiz o Kuşaklı kızla yatıyormuş. Yani Dünya'ya sadık değil. Üstüne üstlük Medine İstasyonu'nun yörüngesinde uçtuğu o uzaylı bilmem nesine girip çıktı. Bazı bağımsız yayınları takip ediyordum. Holden'ın peşinden giden Mars donanma piyadeleri vardı ya? O günden sonra başlarına tuhaf tuhaf şeyler gelmiş."

"Ne gibi tuhaf şeyler?"

Gözleri parlayan başmühendis, yerçekiminde edindiği alışkanlıkla öne eğilerek bir samimiyet ve suç ortaklığı pozu takındı. Sonraki yarım saat boyunca yarım düzine garip vaka sayıp döktü. Piyadelerden biri popüler bir haber kanalını yöneten kuzeniyle yapacağı planlı röportajdan hemen önce bir yüksek g itişine girmiş ve damar tıkanıklığından ölmüştü. Bir diğeri ordudan ayrılmıştı ve olup bitenleri kimseyle konuşmuyordu. James Holden'ın istasyonda öldürüldüğünü ve yerine bir benzerinin koyulduğunu iddia eden –hem de *şiddetle* iddia eden– gizli bir rapor mevcuttu. Protomolekülün insan vücudunda yol açabildiği tüm değişiklikler dikkate alındığında zorlanmadan yeni bir vücut yaratabilme ihtimali akla yatkındı. Fakat rapor hiçbir zaman halka açıklanmamıştı ve onu okuyan insanlar karalama kampanyalarıyla itibarsızlaştırılmıştı.

Havelock kahvesini içerek anlatılanları dinledi ve yer yer kafa sallayıp sorular sordu – özellikle de başmühendisin verdiği bilgilerin kaynaklarıyla ilgili. Konuşmaları sona erdiğinde Havelock konuyla ilgileneceği sözünü verdi sonra da kendini ofisine kadar çekti. Ekrandaki görüntüde gezegen hâlâ bulutlarla kaplıydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Naomi.

"Evet," dedi Havelock, az sonra da ekledi. "Korkan insanlar

birinin her şeyi kontrol ettiği bir masal uydurmaya çalışıyorlar, hepsi bu."

Kadın kıkırdadı. "Evet. Ben de öyle yapıyorum."

"Sen de mi? Nasıl?"

"Tırnaklarımı yiyerek ve dua ederek," diye cevap verdi Naomi. "Ama genellikle dua ederek."

"Dindar mısın ki?"

"Hayır."

"Sen ve Holden medyanın dikkatini dağıtacak bir Kuşak komplosu gereği gezegeni havaya uçuran uzaylı casuslar mısınız?"

Naomi'nin kahkahası derindi. "Ah, konuştuğunuz bu muydu? Çok üzgünüm."

Havelock da kıkırdadı ve öyle yaparken biraz suçluluk duygusuna kapıldı. Koenen adamlarından biriydi. Naomi Nagata ise bir sabotajcı ve düşmandı. Yine de durumun gülünç bir tarafı vardı ve laflayabileceği başka kimse yoktu.

"O kadar da kötü değil. İnsanlar ne zaman evrenin fazla tesadüfi ve absürd olduğunu hissetseler komplo teorileri türeyiverir. Her şey bir düşman kumpasıysa en azından ipleri elinde tutan biri vardır."

"Kuşaklılar."

"Bu seferlik evet."

"Paldır küldür içeri dalıp beni hava kilidinden dışarı atacaklar mı?"

"Hayır, öyle bir şey yapacak tipler değillerdir," dedi Havelock. "Hepsi de iyi adamdır."

"Bir gezegeni yok ettiğimi düşünen iyi adamlar."

"Hayır, insanlar sana dikkat etmesin diye sevgilinin uzaylı ikizinin yok ettiğini düşünüyorlar. Endişelenme. Sana bir zarar gelmeyecek. Hiç kimse protomolekülle işbirliği içinde olduğunu düşünmüyor. Sadece korkuyorlar."

Naomi suspus oldu. Parmak uçlarını kafesine bastırarak kendi kendine hafif bir melodi mırıldandı. Melodiyi çıkartamayan Havelock gelen kutusunu tekrar kontrol etti. Yarım düzine yorum talebi daha. Ayrıca *Israel*'deki Kuşaklıların kantinde bir araya gelmeye başladıklarına ve spor salonunda hep beraber egzer-

siz yaptıklarına yönelik güvenlik ekibinin bir üyesinden mesaj gelmişti. Raporu hazırlayan adam durumu şüpheli bulmuştu. Anlatılanlar Havelock'a at arabalarının korunma amacıyla halka hâlinde dizilmesini hatırlattı. Bu konuda ne yapacağını düşünmesi lazımdı – tabii bir şey yapacaksa. Telsiz sinyali hâlâ gezegene ulaşmamıştı. Bulut örtüsünün arkasını görebilen kızılötesi sensörlerin analizine göre İlk İniş fırtına tarafından yok edilmişti. Havelock, Dünya'dan gelen sensör seti verilerine dikkat kesildi. Belki oradaki birileri tüm bunlardan bir anlam çıkarabilirdi. Haber bültenlerindeki ön tahminler daha şimdiden bir füzyon çekirdeğinin aşırı yüklendiği yönündeydi. Daha az önce Jim Holden'ın şekil değiştirebilen bir uzaylı olduğunu duymak Havelock'u her konuya şüpheyle yaklaşmaya zorluyordu.

Altı saat sonra el terminali Murtry'den gelen bir aramayla aydınlandığında Havelock omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Aramayı kabul etti ve ekranda düşük çözünürlüklü bir Murtry belirdi. Bağlantı titrek ve karlıydı fakat küçük bir parazitlenme haricinde ses kalitesi fena değildi.

"Seni görmek güzel, Havelock. Yukarıda durum nasıl?"

"Bir şikâyetimiz yok, amirim. Daha ziyade sizden haber almayı bekliyorduk. Çok fena bir sağanak yağmura yakalanmış gibisiniz."

"Can kaybı asgari düzeyde," dedi Murtry. "Zamanında sığınağa girmeye zahmet etmeyen birkaç gecekonducu kaybettik ve sel suları topraktan dokunanı öldüren bazı yerel böcekler çıkardı. Onlara da bir kayıp verdiler. Bizimkilerinse bir şeyi yok. Ayrıca kamp ortadan kalktı."

"Bizimki mi, onlarınki mi?"

"Hem bizimki hem de onlarınki. Buradaki herkesin işe sıfırdan başlaması gerekecek."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Neden?"

Havelock şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Gülümsemesi tedirgin gibiydi. "Çünkü her şeyi yitirdik."

"Kaybımız onlarınki kadar büyük değil," dedi Murtry. "Bu da zaferi bizim kazandığımız anlamına gelir. Mekiği yardım malzemeleriyle doldurup aşağı yollaman gerekecek. Gıda. İçme suyu.

Tıbbi malzemeler. Sıcak tutacak giysiler. Ama barınak istemez. Veya göndereceksen bir haftadan daha fazla dayanmayacak o ucuz laminatlardan olsun."

"Emin misin? Bazı acil durum prefabrikleri ürettirip–"

"Hayır. Yalnızca bizimkiler kullanmadıkça kalıcı barınak türünden bir şey gezegene inmeyecek. Ayrıca gecekonduculardan bazıları yukarı geliyor. Fazladan yüz kadar insan için bir şeyler hazırlayabilir misin? Rahat olması gerekmez; yeter ki kontrol edebilelim."

"Gecekonduculari *Israel*'e mi getiriyoruz, amirim?"

"Onları gezegenden alıp gözümüzün önünde bir yere koyuyoruz," dedi Murtry, gülümseyerek. "Papa Hazretleri Holden beni yıldırarak ikna ettiğini zannediyor. Herif ancak ölü bir kedi kadar akıllı."

Hücredeki mahremiyet kalkanının açık olduğu ve görüşmenin her kelimesinin Naomi'nin kulağına gittiği ansızın tüm çıplaklığıyla Havelock'un kafasına dank etti. Havelock o âna kadar kurallara uymayı unuttuğunu Murtry'ye belli etmeden kalkanı açmanın bir yolunu düşündü.

"Bir sorun mu var, Havelock?"

"Onları nereye yerleştireceğimizi düşünüyordum, amirim," dedi Havelock. "Bir şeyler ayarlarız."

"Aferin. Şans yüzümüze güldü. Adımımızı doğru atarsak tüm gecekonduculari gezegenden atabiliriz. Atamasak bile sürdürülebilir bir kolonileri olduğunu iddia edemezler." Murtry belli belirsiz gülümsüyordu. "Şu son altmış saatte muhtemelen buraya geldiğimizden beri kaydettiğimizden daha fazla aşama kaydettik."

Naomi parmak eklemleriyle kafese vurdu. Mazgal, el terminalinin mikrofonunun alamayacağı kadar alçak bir ses çıkardı. Kadının kaşları sorarcasına kalkıksa da konuşmadı. Havelock mümkün olan en hafif hareketle kafa salladı.

"Peki ya arabulucu heyeti?" diye sordu. "Holden ile adamları?"

"Holden ile Burton iyiler. Burton neredeyse fırtınaya yakalanacaktı ama kurtuldu," dedi Murtry, omuz silkip gülümseyerek. "Eh, insanın her dileği gerçek olmuyor."

Amirinin sözlerinin, onu tanımayan birine ne kadar duyarsızca geleceğini düşünen Havelock yüzünü ekşitti. "Onlara yardım malzemelerini hazırlayacağımızı ve bulut örtüsü izin verir vermez gezegene ulaştıracağımızı söyle."

"Kalıcı yapı yok."

"Yok, amirim. Anladım."

"Mekik buradan ayrılırken bilim ekibimizden bazılarını da ona bindirmek istiyorum. Yerlilerle biraz fazla haşır neşir olanları. Bir tahliye listesi hazırlayacağım."

"Diğer... şey... mekiği de normal göreve hazırlamamı ister misin?" dedi Havelock, Murtry'nin silahı faal tutmaktan vazgeçeceğini umarak. Bağlantıya sessizlik çöktü. "Amirim?"

"Öyle yapmaya mecburuz, değil mi?" dedi Murtry. "Pekâlâ. Ama tahliye biter bitmez onu tekrar oyuna sokmaya hazır ol. Avantajlarımızdan boşu boşuna vazgeçmek istemiyorum."

"Tamam, amirim," dedi Havelock. "Gereğini yaparım."

"Aferin."

Bağlantı sonlandı. Havelock görev çizelgesini ve envanter listelerini açmaya başladı. Naomi'nin bulunduğu yöne doğru bakma riskine girmek için neredeyse bir dakika bekledi. Kadının iğrenç bir şey yemiş gibi bir hâli vardı.

"Bu adam için mi çalışıyorsun?"

"Güvenlik şefimiz," dedi Havelock.

"Yılanın teki."

"Sözleri biraz ağırdı," dedi Havelock. "Onu duyabildiğini bilmiyordu."

"Bilseydi biraz daha farklı tıslayabilirdi," dedi kadın ve hemen sonra ekledi. "Gemide seçmeli apoptoz katalizörleriniz var mı?"

"Onkosidaller mi? Tabii, kanser önleyici ilaçlar standart donanımdır."

"Mekiğe biraz onlardan da koyar mısın?"

"Bence antibiyotikler ve temiz su yeterince–"

"Holden'ın onlara ihtiyacı var. Eros'tayken epey bir radyasyon yedi. Bir revir hangarımız olduğu sürece büyütülecek bir şey yok ama bir iki ayda bir yeni bir tümör çıkarır. Alex *Roci*'yi o çorbaya sokmaya karar verene kadar orada bir süre daha kalabilirler."

Havelock muhtemelen hayır demeliydi. Kadın tutsağıydı ve

ona kıyak geçmek işinin bir parçası değildi. Fakat konuşmayı dinlediğini Murtry'ye belli etmemişti. İsteseydi onu amirinin önünde utandırabilirdi ama öyle bir şey yapmamıştı.

"Tabii," dedi Havelock. "Neden olmasın?"

"Şu ölü kedi meselesine gelince..."

"Evet?"

"Son birkaç yılda pek çok kişi Jim'i hafife aldı," dedi Naomi. "Çoğu artık aramızda değil."

"Bu bir tehdit mi?"

"Patronunla aynı hataları yapmaman için bir uyarı. Sana kanım ısındı."

İkmal malzemelerini derlemek kolaydı. Gemideki herkes bir işe yaramak için fırsat kolluyordu. Gıda, temiz su, polilif battaniyeler ve –üstünde Holden'ın isminin yazdığı bir kutu kanser ilacı da dahil– tıbbi malzemeler mekiğin ambarını öyle bir doldurdu ki neredeyse kapıyı kapatacak yer kalmadı. Havelock bir ara kendini sensörlere bakarken ve İlk İniş'in ufacık ışıklarını görme maksadıyla bulutların seyrelmesini beklerken buldu. O ışıkların bir daha yanmayacağını hatırlamak şok ediciydi. Artık hiçbiri yoktu. Havelock orada bulunmamış, Yeni Cihan'ın yüzeyine hiç inmemişti. Yine de tek insan yerleşkesinin ortadan kalktığı fikri canını sıkıyordu.

"Burası mekik iki. Ayrılış izni istiyorum," dedi kadın pilot, aheste bir aksanla.

"Ben Kaptan Marwick. İzin verilmiştir. Yolun açık olsun."

Havelock ekranından mekiğin iticilerinin parlamasını, aracı Israel'den uzaklaştırarak gezegene doğru indirmesini seyretti. Başlıca tehlike, aşağı atmosferdeki türbülanstı. Dış katmanlarda asi rüzgârlar olsa bile hava orada o kadar seyrekti ki mekik onlardan etkilenmezdi. Havelock kendi kendine asıl tehdidin mekik bulutlara ulaştığında başlayacağını söyledi.

Mekik alçaldıkça gövdesi, bulutların daha koyu grisi arasındaki parlak bir noktaya dönüştü. Ondan gelen sensör verileri akışı iyi gözüküyordu. Türbülans Havelock'un beklediğinden daha şiddetliydi ama korktuğu kadar da kötü değildi. Ama daha aşağılarda–

Veri sinyali kesildi. Havelock görsele geçtiğinde mekiğin parlak alev topu daha yeni sönüyordu. Aracın infilak ettiği birkaç kilometre yukarıdaki noktada bir duman bulutu dağılıyordu. Gördüklerinin şoku ve dehşeti bir yumruk gibi Havelock'un karnına indi. *Israel*'deki ışıkların titreştiğini veya yeniden başlayan hava dönüştürücülerin tekleyen uğultusunu zar zor fark etti.

"Havelock?" dedi mahkûm. "Havelock, neler oluyor? Bir terslik mi çıktı? Niye her şey yeniden başlıyor?"

Havelock kadına aldırış etmeden terminal ekranına doğru eğildi. Yok olan mekik yüzlerce alevli parça hâlinde Yeni Cihan'ın çok aşağılardaki yüzeyine düşmekteydi. Fakat görüntülerde bir şey vardı: mekiğin patladığı yerdeki duman ve moloz bulutunun içinden geçen belli belirsiz bir çizgi. Bir şey aracı vurarak düşürmüştü. Havelock'un aklına ilk *Barbapiccola* geldi. Sonra da *Rocinante*. Yörünge takip ekranını açarak düşman gemilerinin nasıl saldırıya geçtiğini bulmaya çalıştı. Fakat mekik yok olduğunda gördüğü çizgiyle kesişen tek şey Yeni Cihan'ın düzinelerce minik ayından biriydi...

Havelock'un ağzı kuruyuverdi. Acil durum klaksonlarını ilk kez o zaman duyduysa da bir süredir çaldıklarını farz etti. Muhtemelen mekik infilak ettiğinden beri. Naomi Nagata ona bağırarak dikkatini çekmeye, ağzından laf almaya çalışıyordu. Havelock hemen Kaptan Marwick'e öncelikli bir arama yaptı. Kaptanın yanıt vermesi beş uzun saniye sürdü.

"Gezegen yaptı," dedi Havelock. "Mekiği o aylardaki bir şey düşürdü."

"Gördüm," dedi Marwick.

"O da neydi öyle? Bir tür uzaylı silahı mı? Gezegenin patlaması bir tür savunma şebekesini devreye mi soktu?"

"Bilemem."

"Elimizde ne varsa görmem lazım. Tüm sensör verilerini. Her şeyi. Onları Dünya'ya yollamam ve Murtry ile bilim ekipleri için hazırlamam gerekiyor. Mürettebattaki herkese onları incelemeleri için genel izin veriyorum. Başlıca önceliğimiz toplayabildiğimiz kadar bilgi toplamak."

"Başlıca önceliğimiz o olmayabilir," dedi kaptan. "Şu an biraz yoğunum ama boş vakit bulur bulmaz–"

"Bu bir rica değil!" diye bağırdı Havelock.

Marwick tekrar konuştuğunda üslubu soğuktu. "Herhalde geminin akü gücüyle çalıştığını henüz fark etmedin."

"Gemi... ne?"

"Akü gücü. Yedek güç de diyebiliriz."

Havelock ofisine bakındı. Onu ilk kez görüyor gibiydi. Çalışma masası, silah dolabı, hücreler. Naomi güçlükle kontrol altında tuttuğu bir panik ifadesiyle onu izliyordu.

"Biz... biz de mi vurulduk?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Gövdede yeni bir delik olmadığı kesin."

"Öyleyse neler dönüyor?"

"Reaktörümüz kapandı," dedi Marwick. "Ve anlaşılan tekrar çalışmaya niyeti yok."

Otuz Üçüncü Bölüm: Basia

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Basia.

"Eh," dedi Alex, "olay biraz karmaşık ama bu küçük yakıt topakları bir manyetik şişeye pompalanıyor ve orada lazerlerle vuruluyor. Bu da yakıttaki atomları kaynaştırıyor ve *epey bir* enerji açığa çıkıyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi Alex. "Tamam, belki biraz. Tam olarak neyi soruyordun?"

"Madem reaktörümüz kapalı, bu düşeceğimiz anlamına mı geliyor? Gemi bozuk mu? Yalnızca bizimki mi böyle? *Bunun anlamı ne?*"

"Sakin ol," dedi Alex. Pilot koltuğunda oturmuş, kontrol panelinde karmaşık bir şeyler yapıyordu. "Evet," dedi nihayet, sözcüğü uzun bir iç çekişle sonlandırarak. "*Israel*'in ve *Barb*'ın reaktörleri de kapalı. Bu durum onlar için çok daha kötü."

"Felcia – kızım *Barbapiccola*'da. Tehlikede mi?"

Tekrar paneliyle uğraşmaya başlayan Alex'in parmakları Basia'nın takip edebileceğinden daha büyük bir süratle bazı komutlar girdi. Pilot çalışırken bir yandan da dilini şaklatıyordu. Şaklamaları dinleyerek bir cevap bekleyen Basia'nın içinden çığlık atmak ve ketum pilotu boğmak geliyordu.

"Eh," dedi Alex ağır ağır. Ardından son bir komut girdi ve etrafında kıvrımlı çizgiler bulunan bir Ilus grafiği ekranda belirdi. "Evet, *Barb*'ın yörüngesi bozuluyor ve–"

"Yani gemi düşüyor mu?" diye ona bağırdı Basia.

"Düşüyor diyemem ama gezegenden cevher falan taşıdıkları için epey alçakta duruyorlardı. Çoğu zaman hızı biraz artırmak sorunu çözer ama–"

"Gidip kızımı oradan almak zorundayız!"

"Sakin ol! Bırak sözümü bitireyim," diye bağırarak karşılık veren Alex eliyle yatıştırıcı bir hareket yaptı. Basia adamın suratına yumruk atmamak için kendini zor tuttu. "Yörünge zaten sürekli bozulur ama daha günlerce bir tehlike olmayacak. Hatta belki daha bile uzun süre. Her şey manevra iticilerini akü gücüyle ne kadar çalıştırabileceklerine bağlı. Kısacası Felcia şu an tehlikede değil."

"Hemen gidip onu alalım," dedi Basia, sesini sakin ve ölçülü tutmak için derin derin nefes alarak. "Öyle bir şey yapabilir miyiz? Reaktör olmadan gemisine kadar gidebilir miyiz?"

"Elbette. *Roci* bir savaş gemisi. Yedek aküleri güçlüdür. Mecbur kalırsak epeyce bir manevra yapabiliriz. Ama reaktör çalışmadığı için o akülerden çektiğimiz gücün her zerresi bir daha geri dönmemek üzere gider. Yanaşma esnasında çok fazla harcarsak onlarla aynı duruma düşeriz. Yani bir plan kurana kadar hiçbir şey yapmayacağız. O yüzden sakin ol, yoksa seni kamarana kilitlerim."

Basia başını salladıysa da göğsünü saran panik dolayısıyla konuşmaya cesaret edemedi. Kızı gökten düşmekte olan bir uzay gemisindeydi. Bir daha asla sakin olamayabilirdi.

"Üstüne üstlük," diye devam etti Alex, "*Barb*'daki diğerlerinin onları almadan gitmemize ses çıkarmayacaklarını mı sanıyorsun? O gemideki herkese yetecek kadar boş yerimiz yok. Korku içindeki insanlarla dolu bir gemiye yanaşmak asla A planı değildir."

Basia başını yeniden salladı. "Ama ya bir plan kuramazsak?" dedi.

Alex'in sırıtışı kayboldu. "Gidip kızını alırız. İş o noktaya varırsa, hep beraber gökten düşmekten başka seçeneğimiz kalmazsa o sırada kızın bu gemide olacak. Naomi de."

Basia'nın paniği ve öfkesi geçti. Yerlerini bir utanç duygusu ve boğazındaki ani bir düğümlenme aldı. "Teşekkürler."

"Bu bir aile meselesi," dedi Alex, dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle. "Biz ailemizi yüzüstü bırakmayız."

Basia bir hayalet gibi *Rocinante*'nin içinde süzülüyordu.

Alex mühendislikte reaktörü kurcalıyor, arızaya neyin sebep olduğunu bulmaya çalışıyordu. Basia yardım teklif etmiş ama Alex teklifi reddetmişti. Basia pilotu suçlayamazdı. Nükleer mühendislik ve gemi sistemleri konularında kara cahildi. Reaktördeki sorunun temiz bir kaynak işiyle giderilebileceğinden kuşkuluydu.

Yanılıyorsa da Alex onu çağırırdı.

Basia bu arada gemide gezinerek tıpkı kızı gibi yavaş yavaş gezegene ve yanarak ölmeye sürüklendiği fikrini kafasından atmaya çalışıyordu. Yemekhaneye gidip yemeyeceği bir sandviç yaptı. Tuvalete gidip ıslak temizlik bezleriyle ve sürtmeli hijyen maddeleriyle yıkandı. Oradan birkaç sürtünme yanığıyla ve içeri girerken yanında getirdiği tüm kaygılarla beraber ayrıldı.

Rocinante'ye geldiğinden beri ilk defa kendini bir esir gibi hissediyordu.

Alex operasyon güvertesinde diğer iki gemiyi gösteren bir ekranı açık bırakmıştı. Basia *Barbapiccola*'yı canı istediği kadar kontrol edebilirdi. Pilot, *Barb*'ın yörünge bozulması tehlikeli hâle gelmeden önce geçecek yüzlerce saati göstermenin ona kendisini daha iyi hissettireceğini düşünür gibiydi. Fakat Alex anlamıyordu. Sayının ne kadar büyük olduğunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey sayının *geri* saymasıydı. Basia sayaca her baktığında öncekinden daha az zaman kalmış oluyordu. Çocuğunun ölümünün geri sayım göstergesine bakarken rakamlar neredeyse hiçbir anlam taşımıyordu.

O da bakmaktan vazgeçti.

Basia yemekhaneye dönüp sandviç hazırlarken geride bıraktığı dağınıklığı temizledi. Kullanılmış temizlik bezlerini ve havlularını bidona attı, sonra da onları temizlemek için bir posta çamaşır yıkadı. Bir çizgi film, ardından Alex'in polisiye filmlerinden birini seyretti. Sonrasında her ikisini de hatırlayamadı. Jacek'e bir mektup yazdı ve sildi. Lucia'dan özür dilediği bir video kaydetti. Onu seyrettiği zaman ekranda gördüğü kişi saçları darmadağın, gözleri çöküк bir deliye benziyordu. Videoyu sildi.

Hiçbir şeyin değişmediğini bir kez daha kontrol etmekten başka bir şey yapmayacağını, kızının ölüm saatinin amansızca geri sayımının gözlenecek bir veriden fazlası olmadığını kendi kendine söyleyerek operasyon güvertesine döndü. *Barbapiccola*'yı temsil eden minik simgenin Ilus etrafındaki parlak çizgide yol almasını, her geçişin onu ölümüne sebep olacak atmosfere birazcık daha yaklaştırmasını izledi.

Sadece veri. Değişiklik yok. Sadece veri. Tik tak tik tak.

Bir ses, iletişim konsolundan, "Alex, ben Holden," diye bas bas bağırdı. Basia panele kadar süzülüp mikrofonu açtı.

"Merhaba, ben Basia Merton," dedi, sesinin ne kadar soğukkanlı çıktığına şaşırarak. Arayan Holden'dı. O Dünya ve DGİ hükümetleri için çalışıyordu. Ne yapılması gerektiğini bilirdi.

"Ee, selam. Alex bir mesaj bırakmış ama iletişim gidip geliyor. O oralarda mı?"

Basia kendine hâkim olamayarak güldü.

"İstersen onu bulabilirim."

"Harika, ben–"

"Hey, Kaptan," dedi Alex. Tıknefes olmuş gibiydi. "Kusura bakma, panele ulaşmam biraz zaman aldı. Sen aradığında dirseklerime kadar *Roci*'nin bağırsaklarındaydım."

Basia hoparlörünü kapatmak ve onlara biraz mahremiyet sağlamak maksadıyla elini uzattı. Fakat parmakları kontrollerin birkaç milim üstünde durdu. Hattaki James Holden'dı. Alex'le muhtemelen reaktörlerin kapanması hakkında konuşacaktı. Basia kendini biraz röntgenci gibi hissederek bağlantıyı açık bıraktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Holden.

"Evet. Füzyon artık işlemiyor," dedi Alex aksanını abartarak.

"Bu bir espriyse anlamadım."

"Değildi. Az önce reaktörü parçalarına ayırdım. Pompa takımları, yakıt topağı haznesi, lazer tertibi ateşleyicileri, manyetik şişe sapasağlam. Onu bir füzyon reaktörü hâline getiren tüm parçalar düzgün çalışıyor. Bir tek füzyon eylemi gerçekleşmiyor."

"Hay lanet olsun," dedi Holden. Onunla daha yeni tanışmış olan Basia bile adamın sinirini sesinden okuyabildi. "Sorun sadece bizde mi?"

"Hayır," dedi Alex. "Burada hepimiz akülerle uçuyoruz."

"Ne kadarlığına?"

"Akülerle bile *Roci*'yi hepimiz yaşlılıktan ölene kadar yörüngede tutabilirim veya gezegen yüzeyine kadar süzülüp oraya indirebilirim. Ne kadar enerji depoladığına bağlı olarak *Israel*'in yaklaşık on günü var. Ama içinde hava emen bir sürü insan da olduğu için herkesi sıcak ve solur vaziyette tutmaya çalışırken akülerini çok hızlı tüketecek. *Barb*'ın durumu daha da beter. Aynı sorunlar, daha boktan bir tekne."

Basia kızının içinde bulunduğu tehlikenin bu üstünkörü tarifiyle kasılsa da sesini çıkarmadı.

"Ürkütücü dostumuz eskiden burada bir savunma şebekesi olduğunu söyledi," dedi Holden. "Enerji santrali havaya uçtuğu için savunma sistemleri devreye girmiş."

"Sahiden de zımbırtılarının yakınlarında büyük enerji kaynakları bulunmasından hazzetmiyor gibiler," diye karşılık verdi Alex. Basia ikilinin ortak geçmişlerine dayanan bir konuda konuştuğu kanısına kapıldıysa da bir tahmin yürütemedi.

"Ayrıca ikmal seferinin düşürüldüğünü duyduk," dedi Holden. "Yani burada birkaç yüz, yukarıda da bir o kadar insan var ve gezegenin savunma sistemi birbirimize yardım etmemize izin vermediği için hep beraber ölüp gideceğiz."

"Bize ihtiyaç duyarsan *Roci*'nin inecek kadar enerjisi var," dedi Alex. Basia'nın ona, *İnemeyiz, kızım hâlâ burada!* diye avazı çıktığı kadar bağırası geldi.

"Mekiği vurup düşürdüler," dedi Holden. "Sakın gemimi riske atma."

"Size yardım malzemeleri ulaştıramazsak çok yakında bana ve Naomi'ye miras kalacak."

"O zamana kadar sana ne dersem onu yap," diye karşılık verdi Holden. Sözleri sert ama şefkatliydi.

"Anlaşıldı," dedi Alex. Alınmış gibi bir hâli yoktu.

"Biliyor musun," diye devam etti Holden, "görünüşe bakılırsa bir mühendislik sorunuyla karşı karşıyayız. Ve bu güneş sistemindeki en iyi mühendis diğer gemide hapis tutuluyor. Neden onları arayıp bu ufak ayrıntıyı belirtmiyorsun?"

"Ararım," dedi Alex.

"Ben de buradan yapabileceğim bir şey var mı ona bakacağım."

"Miller," dedi Alex. Pilotun ne kastettiğine dair Basia'nın en ufak bir fikri yoktu.

"Evet," dedi Holden.

"Aşağıda kendinize iyi bakın."

"Olur. Sen de gemime iyi bak. Holden tamam."

"Bak," dedi Alex fazla bağırmadan, "kahrolası hesaplamaları yaptım. Düşüyorsunuz. Şanslıysanız bu iş iki hafta sürebilir ama o gemi yakında atmosfere sürtünüp alev alacak."

"Aynı şeyleri ilk defa söylediğinde de duymuştum," dedi karşı taraftaki surat. Adamın ismi Havelock'tu. Alex onu Holden'la yaptığı görüşmeden sonra aramıştı. Mühendislik odasından yukarı gelirken kamarasına uğrayıp temiz bir üniforma giymiş ve seyrek siyah saçlarını taramıştı. Çok resmi görünüyordu. Yine de bu hâli Havelock'u pek etkilemişe benzemiyordu.

"Öyleyse benimle taşak geçmeyi bırakıp Nagata'yı salıver ki bu boku çözmemizde bize yardım etsin," dedi Alex.

"Anlamadığım kısım işte burası," diye sıkı bir tebessümle karşılık verdi Havelock. Saçını askeri tarzda kestirmiş tıknaz, soluk tenli bir adamdı. Askerlerde ve profesyonel güvenlikçilerde yaygın olan o kendinden emin fiziksel beceri havasına sahipti. Bu hâliyle iki farklı iç gezegenler hükümetinin kontrolünde yaşamış Basia'ya, *İnsanları nasıl hırpalayacağımı iyi bilirim. Beni bunu ispatlamaya zorlama*, der gibiydi.

"Neyi anlamadığını–" diye başladı Alex.

"Evet," diye onun sözünü kesti Havelock. "Reaktörleri yeniden çalıştıramazsak hep birlikte düşeceğiz. Seninle aynı fikirdeyim. Ama tutsağı serbest bırakmanın bu sorunu nasıl çözeceğini anlayamıyorum."

"Çünkü," dedi Alex, bağırmamak için gözle görünür ölçüde yutkunarak, "İS Nagata elimizdeki en iyi mühendis. Bu sorunu çözüp hepimizin kıçını kurtaracak biri varsa büyük olasılıkla Naomi'dir. O yüzden sorunumuzun potansiyel çözümünü nezarethanende tutmaktan vazgeç." Bunların ardından kameraya gülümsedi ve konuşmadan önce mikrofonu kapattı. "Seni inatçı keçi."

"Bana kalırsa mühendislik ekibimi hafife alıyorsun," diye karşılık verdi Havelock, yüzünde hâlâ o kibirli gülümsemeyle. "Ama dediklerini duydum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım."

"Aman ne güzel," dedi Alex, her nasılsa sözlerinde içtenmiş gibi gözükmeyi becererek. Ardından iletişim istasyonunu kapattı. "Kendini bir bok zanneden beş para etmez serseri."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Basia.

"En zor şeyi. Bekleyeceğiz."

Basia operasyon güvertesindeki bir çarpışma koltuğunda asılı oturuyor, zihni bölük pörçük bir uyku ile mahmur bir uyanıklık arasında gidip geliyordu. Birkaç iş istasyonu ötede Alex kontrolleri kurcalıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

İçi geçtikçe Basia bazen kendini *Rocinante*'de buluyor, eksik bir dişin geride bıraktığı boşluğu yoklayan bir dil misali füzyon reaktörünün noksan uğultusunu kafasına takarak endişe duyuyordu. Akabinde arada herhangi bir geçiş olmaksızın Ganymede'deki kayıp evinin buzlu koridorlarında süzülüyordu. Bunlar bazen ailesine yıllarca ev vazifesi görmüş huzurlu tüneller ve kubbeler oluyordu. Bazen de oradan kaçtıkları zamanki gibi molozlarla ve cesetlerle doluyordu.

Kaçışlarının ardından *Barbapiccola*'yla yaptıkları uzun yolculuk korkunç geçmişti. Bir kişiye bile zor yeten fakat iki büyük aileyi barındıran kamarada kısılı olarak geçirdikleri günler bitmek bilmemişti. Limanlar birbiri ardına onları geri çevirdikçe ümitsizlik hissi giderek artmıştı. Güneş sisteminin ilk topyekûn savaşı gibi gözüken olayın ortasında, rıhtımlarının sığınmacılarla dolu bir gemi tarafından işgal edilmesine hiç kimsenin ihtiyacı yoktu.

Basia o günleri de bir ruh gibi yaşamıştı. Ailesini gemiye ilk bindirdiğinde onları kurtardığını zannetmişti. Fakat öyle yaparak can çekişen oğlunu kaderine terk etmiş, geri kalan aile fertlerini ise gidecek hiçbir yeri olmayan eski ve külüstür bir kargo gemisinde mahsur bırakmıştı.

Barbapiccola'nın kaptanının herkesi bir araya topladığı, onlara halkalardan ve öteki taraftaki dünyalardan bahsettiği an bir

vahiy gibi gelmişti. Kaptan aralarında yeni dünyalardan birini sahiplenmeyi, orada bir ev kurmayı denemek isteyen olup olmadığını sorduğunda tek bir muhalif ses bile çıkmamıştı. Yalnızca *ev* sözcüğü bile itiraz etmeyi imkânsız kılmıştı. Onlar da göbekteki şaşkın, düzensiz gemilerin arasından uçup geçide girmişler ve öteki tarafta yer alan Ilus sistemine çıkmışlardı. Orada oksijeni ve suyu olan bir dünya bulmuşlardı. Yörüngeden bakıldığında dünyalarının kahverengi-mavi bir çamur topundan farkı yoktu. fakat indiklerinde o kadar güzel görünmüştü ki insanlar yere yatıp ağlamışlardı.

Sonraki aylar çok zorlu geçmişti. Vücutlarını ağır yerçekimine alıştırmak için başvurdukları acı verici ilaçlar ve egzersizler. Binaların yavaş yavaş inşa edilmesi. *Barb*'dan indirdikleri birkaç avuç toprakta sebze yetiştirmeye yönelik çaresiz girişimler. Zengin lityum yataklarının keşfi ve satarak kendi kendilerine yetmelerini sağlayacak bir şeye kavuşmuş olabileceklerinin idraki. Bunun peşinden, ilkel aletlerle cevheri topraktan çıkarmak için yapılan yorucu çalışmalar.

Yine de hepsine değerdi.

Bir eve kavuşmuşlardı.

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor ve uzandığı mesafe gitgide genişliyor. Sinyal, o tasdik gelirse durabilir ama durmuyor. Uzanıyor ve uzanarak uzanmanın yeni yollarını buluyor. Doğaçlama yapıyor, keşfediyor. Böyle yaptığının bilincinde değil. Faaliyete geçirdiği sistemler onu genişletiyor. Sonra da daha önce yapamadığı şekillerde uzanıyor. Bilinçli olmadığı için bir hafızası yok ve neşe duymuyor. Bilinçli olan kısımları her zamanki gibi düş kuruyor ve eziyet çekiyor. Varlık onların bilincinde değil.

Uzanıyor ve daha fazla güç buluyor. Bir şey bozuluyor. Pek çok şey bozuluyor. Eskiden kadın olan bir şey sessiz bir dehşet ve korkuyla çığlık atıyor. Eskiden adam olan bir şey dua ediyor ve ona Kıyamet adını veriyor. Varlık uzanıyor. Uzanırken sadece birazcık daralıyor. Ve merkezindeki boş alan netlik kazanıyor. Örüntüler eşleşmeye başlayarak düşük enerjili yapılara indirgeniyor. Müfettiş bunları çözüm olarak düşünüyor. Varlığın içinde dünyanın ve onu çevreleyen uyduların bir modeli kuruluyor. Varlığın gidemediği yerler ilişkilendirilmeye başlanarak netlik kazanıyor. Bağlantının soyut mimarisi ile coğrafyanın soyut modeli birbiriyle bağdaştırılıyor.

Varlık müfettişi yaratıyor ve müfettiş bakıyor ama bilmiyor. Varlık müfettişi öldürüyor. Varlık müfettişi yaratıyor ve müfettiş bakıyor ama bilmiyor. Varlık müfettişi öldürüyor. Varlık müfettişi yaratıyor ve müfettiş bakıyor ama bilmiyor. Varlık bu sefer müfettişi öldürmüyor. Varlık bir değişimin, örüntülerden birinin bozulduğunun bilincinde değil. Müfettiş ise bilincinde ve merak ediyor. Merak ettiği için bakıyor ve baktığı için limit koşullarını aşıyor. Varlık müfettişi öldürüyor.

Varlık müfettişi yaratıyor.

Bir şey biliyor.

Müfettiş tereddüt ediyor. Bir örüntü bozuldu. Varlık bir örüntünün bozulduğunun bilincinde değil ama bir kısmı öyle. Varlığın bir kısmı değişimi kavrıyor ve müfettişe söylemeye çalışıyor. Ve müfettiş duruyor. Düşünceleri bir mayın tarlasında yürüyen bir adamınki kadar dikkatli. Bir örüntünün bozulduğunu bilen müfettiş tereddüt ediyor. Örüntüyü biraz daha bozuyor. Ölü yer daha çok netlik kazanıyor. Varlık uzanıyor ve müfettişi öldürmüyor. Müfettiş limit koşullarını aşıyor ve varlık onu öldürmüyor. Müfettiş ölü uzayı, yapıyı, uzanmayı ve uzanmayı ve uzanmayı değerlendiriyor.

Müfettiş bir ağzı olmamasına rağmen dudaklarını yalıyor. Bir şapkası olmamasına rağmen şapkasını düzeltiyor. Bedeni ve tutkuları olmamasına rağmen belli belirsiz bira hasreti çekiyor. Dikkatini ölü uzaya veriyor. Dünyaya. Çözülemez sorunları nasıl çözebileceğine. Orada olmayan şeyleri nasıl bulabileceğine. Ve bulduğunda ne yapabileceğine.

Otuz Dördüncü Bölüm: Holden

"Olur. Sen de gemime iyi bak. Holden tamam."

Holden, *Rocinante*'yle arasındaki bağlantıyı kopardı ve iç geçirerek sırtını uzaylı kulesine dayadı. Bu bir hataydı. Gezegendeki patlamadan beri yağmur hiç dinmemişti ve son bir gündür çiseleyecek kadar azalmasına rağmen sular hâlâ kulenin dış cephesinden aşağı oluk oluk iniyor, ne yazık ki sırtından aşağı akarak pantolonuna kaçıyordu.

"Haberler kötü mü?" diye sordu Amos. Birkaç adım uzakta duran tamirci, yağmurun yüzüne düşmesini engellemek için pançosunu bir koluyla havada tutuyordu.

"Kötü olmasaydı hiç haber alamazdık," diye karşılık verdi Holden.

"Son durum ne?"

"İkmal malzemelerini taşıyan mekik, gezegenin savunma sistemi tarafından düşürülmüş," dedi Holden. "Sistem gezegendeki patlamanın ardından devreye girmiş. Ve her zamanki 'yüksek enerji bir tehdittir' programını esas alıyormuş."

"Yani hep beraber yavaş bölgedeyken ve Medine İstasyonu hâlâ bir savaş gemisiyken geçit istasyonunun yaptığı gibi," dedi Amos.

"Eski güzel günleri mi kastediyorsun?" diye sordu Holden buruk bir tavırla. "Evet, onun gibi."

"Geçen seferki gibi herkese reaktörlerini kapattırmak yeterli olur mu öyleyse?"

"Görünüşe bakılırsa bu savunma şebekesinin yeni bir hilesi var. O sorunu bizim yerimize çözüverdi. Füzyon eylemi artık gerçekleşmiyor."

"Benimle taşak geçiyor olmalısın," dedi Amos, ardından sert bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yapabiliyorlar, ha?"

"İşe olumlu tarafından bakarsak, yörüngeden yardım malzemesi indirmenin bir yolunu bulamazlarsa beni kanserden önce açlık öldürecek."

"Evet," diye başıyla onayladı Amos. "Öylesi daha iyi olur."

"Yörüngedekilerin o kadar bile zamanı yok. Alex yaklaşık on gün içinde *Israel*'i veya *Barb*'ı düşerken görebileceğimizi söylüyor. Ama o noktada güneş sistemindeki tüm gıdaların yanarak gökten yağışını kayıtsız bir ironiyle seyredemeyecek kadar aç olacağız, o başka."

"Üstelik," diye omuz silkerek ekledi Alex, "arkadaşlarımızın hepsi o gemilerde olacak."

"Tabii, o da var." Holden gözlerini yumdu ve acının zihnini açacağı ümidiyle burnunu acı duyacak kadar sertçe sıktı. Ümidi boşa çıktı. Tek düşünebildiği *Edward Israel*'in içinde Naomi'yle beraber cayır cayır yanarak gezegene düşmesiydi.

O ve Amos birkaç dakika boyunca uzaylı kulesinin dışında sessizce bekleyerek hafif yağmurda ıslandılar. Holden yağmur altında dikilmeyeli yıllar geçmişti. Etrafındaki her şey çığrından çıkmasaydı bu hoş bir tecrübe bile olabilirdi. Amos pançosunun boynuna düşmesine izin verdi ve kısacık saçlarla kaplı kafa derisindeki yağmur suyunu sildi.

"Pekâlâ," dedi Holden en sonunda. "Kulenin arkasına gidiyorum."

"Orada kimse yok ki," dedi Amos, ardından gözlerini kapattı ve iki avuç dolusu suyla yüzünü yıkadı.

"Miller var."

"Tamam, öyleyse bir refakatçiye ihtiyacın olmayacak." Amos başını iki yana sallayarak bir köpek gibi etrafına su sıçrattı, sonra da uzaylı kulesinin girişine doğru hızlı adımlarla yürüyüp gitti. Holden ölüm solucanlarından dikkatle sakınarak aksi istikamete yollandı.

"Selam," dedi Miller, mavi bir flaşla Holden'ın yanında belirirken.

"Konuşmamız gerek," diye doğrudan konuya giren Holden, botuna iyice yaklaşan bir sümüklüböceği tekmeledi. Yaratıklar-

dan bir diğeri Miller'ın ayağına doğru sürünmekteydi ama dedektif ona aldırış etmedi. "Gezegen savunmaları devreye girmiş gibi gözüküyor. Az önce bir ikmal mekiğini düşürdüler ve yörüngede nükleer füzyonu etkisizleştiren bir tür alan oluşturdular."

"Bunun yörüngeyle sınırlı olduğundan emin misin?" diye sordu Miller, bir kaşını kaldırarak.

"Eh, güneş henüz sönmüş değil. Onu da beklemeli miyim? Miller, güneş sönecek mi?"

"Sanmam," dedi Miller, elleriyle Kuşak tarzında omuz silkerek.

"Peki. Güneşin çalışmaya devam edeceğini varsaysak bile başımız büyük belada. Gemiler bize ikmalde bulunamıyorlar ve reaktörler olmadan yakın bir gelecekte yörüngeden düşmeye başlayacaklar."

"Pekâlâ," dedi Miller.

"Düzelt şunu," diye karşılık veren Holden, dedektife doğru agresif bir adım attı.

Miller gülmekle yetindi.

"Bizim için değilse bile kendin için yap," dedi Holden. "Seni bana bağlayan şey *Roci*'deki bir parça tortu. Gemiyle beraber o da yanacak. Gerekirse tüm bunları o yüzden düzelt. Sebebi umurumda değil; yeter ki sorunu çöz."

Miller onun tanımadığı bir ezgi mırıldanarak şapkasını çıkardı ve gökyüzüne baktı. Holden yağmur damlalarının dedektifin başına düştüğünü, orada damla damla biriktiğini ve yüzünden aşağı aktığını görebiliyordu. Yağmurun dosdoğru içinden geçtiğini de görebiliyordu. Bu durum beyninde bir acı dalgasına sebep olduğu için başını çevirdi.

"Ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu Miller. Hayır dememişti.

"Yavaş bölgedeyken bizi tecritten çıkardın."

"Evlat, aynı şeyi söyleyip duruyorum. Ben bir somun anahtarıyım. Geçit göbeğindeki savunma şebekesi sorunu tesadüfen bir cıvata somunuydu. Kontrol bende değil. Veya çok azı bende. Üstelik bu sistem hızla dağılıyor. Olaylar gezegenin yarısının infilak etmesiyle sınırlı kalmayabilir."

"Başka şeyler de patlayabilir mi yani? Başka ne kaldı ki?"

"Bana mı soruyorsun?" Miller yine güldü.

"Ama sen tüm bunların, bu protomolekül efendileri zırvasının bir parçasısın! Kontrol sende değilse kimde?"

"Bu sorunun bir cevabı var ama hiç hoşuna gitmeyecek."

"Hiç kimsede," dedi Holden. "Kontrol hiç kimsede diyeceksin."

"Bu haltları devreye sokan şey var ya? Ne yaptığının farkında bile değil. *Rocinante* bir torpili çalıştırıp birilerine fırlatırsa makine atölyesindeki bir somun anahtarının torpili geri getirme şansı nedir? İşte şu an onunla konuşuyorsun."

"Kahretsin, Miller," dedi Holden, sonra da cümlenin orta yerinde gücü tükenip gitti. Tanrılar şiddet düşkünü ve hercai, sözcüleriyse deli ve acizken, seçilmiş kişi ve peygamber olmanın eğlenceli bir tarafı yoktu. Giysilerinin altındaki yağmur ısınmaya başlıyor, Holden'a balçıkla kaplıymış gibi hissettiriyordu.

Dedektif kaşlarını çatarak –düşünerek– başını eğdi.

"Belki savunma sistemini gizlice aşabilirsin," dedi Miller.

"Nasıl?"

"Savunmalar tehditlere kilitleniyor. O yüzden tehditkâr olma. Şebekenin yüksek enerji kaynaklarından kıllandığını biliyorsun."

"Enerji kaynağı olmayacak," dedi Holden. "Evet, mekiğin reaktörleri vardı. Enerji kaynağı olarak daha güçlüsü zor bulunur."

"Yavaş gitmek de önemli. Buradaki savunmaların kinetik enerjiye kilitlendiğinden emin değilim ama öyle olduğunu varsaymak daha güvenli."

"Tamam," dedi Holden, anlık bir huzura ve umuda kapılarak. "Tamam, bu şekilde idare edebilirim. Gıda, filtreler, ilaçlar... sanırım sistemi kızdırmadan hepsini aşağı ulaştırabiliriz. Planörlerle ve paraşütlerle yavaş indirmeler yapılır. Gerekli ayarlamaları yörüngeden halledebilirler."

"En azından denemeye değer," dedi Miller, fazla bir heves göstermeksizin. "Gelelim bir göz atmak için kuzeye gitmem gereken o ölü noktaya. Bundan da hoşlanmayacaksın ama–" Ansızın ortadan kayboldu.

"Kaptan," dedi Amos, kulenin köşesinden çıkarak. "Böldüğüm için kusura bakma ama o şirin bilim insanı seni arıyor."

Holden ilk başta anlamadı. "Biyoloğu mu kastediyorsun?"

"Eh, jeolog da fena sayılmaz ama pek benlik değil."

"Ne istiyormuş?"

"Sana göz süzmek olmasın?" dedi Amos. "Ben nereden bileyim?"

"Yavşak yavşak konuşma."

"Git ona sor o zaman."

"Peki," dedi Holden. "Ama önce Murtry'yi bulmam lazım. Yerini biliyor musun?"

"Son gördüğümde girişteki trafiği yönlendiriyordu," diye cevap verdi Amos. "Bana ihtiyacın var mı?"

Holden dostunun bunu sorarken elini tabancasına götürdüğünü fark etti. "Başka ne işle meşgulsün?"

"Ölüm solucanı devriyesi."

"Git onunla uğraş. Ben Murtry'yle konuşurum."

Amos alaycı bir selam çaktı ve kule girişine doğru uzaklaştı. Holden el terminalini çıkardı ve Alex'e ikmal sefer planı hakkında bir mesaj bıraktı.

Murtry tıpkı Amos'un dediği gibi kule girişinin yakınında, güvenlik ekibinin birkaç üyesiyle laflıyordu.

"Bazı gömülü temeller bulduk," diyordu Wei, omzunun üstünden bir zamanlar İlk İniş'in bulunduğu istikameti işaret ederek. "Ama evlerde bodrum katı olmadıkça o temellere ilişik hiçbir şey yok."

"Ya maden ocağı?" diye sordu Murtry.

"Çamurla dolu olmayan kısımları su altında kalmış," diye yanıtladı Wei.

"Eh," dedi Murtry, başını yana eğip neşesiz bir tebessüm ederek. "Nefesini tutmayı bilen adamlarımız var mı?"

"Var, amirim."

"Öyleyse su altında işimize yarayabilecek bir şeyler olup olmadığına bakmaları için onları aşağı yolla, asker."

"Emredersin," diyen Wei bir asker selamı verdi. O ve diğer iki güvenlikçi koşar adımlarla oradan ayrılarak Murtry ile Holden'ı yalnız bıraktılar.

"Kaptan Holden," dedi Murtry, boş gülümsemesini bozmadan.

"Bay Murtry."

"Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım ikmal sorunumuza bir çözüm buldum," dedi Holden. "Tabii bu konuda benimle beraber çalışmaya niyetliysen."

Murtry'nin neşesiz sırıtışı biraz gevşedi. "Bak o dediğin yapılacaklar listemde başı çekiyor. Seni dinliyorum."

Holden bildiklerini –uzaylı sistemlerinin yüksek enerji kaynaklarını hedef aldığı hipotezini, havadan yapılacak yavaş indirmeleri– özetledi. Açıklamasını Miller'a yer vermeksizin insanlığın geçitlerden geçtiği ilk seferde yavaş bölgede gördükleri üzerine kurdu. O konuşurken Murtry hiç kıpırdamadan, yüz ifadesi bir milim bile değişmeden bekledi. Sözünü tamamladığında Murtry başını bir kez salladı.

"*Israel*'i arayıp onlara paketleri hazırlamaya başlamalarını söylerim," dedi güvenlik şefi.

Holden'ın içi rahatladı. "Ne yalan söyleyeyim, bu konuda benimle münakaşaya girmeni bekliyordum."

"Neden? Ben bir canavar değilim, Kaptan. İşimi yapmak için gerekirse adam öldürürüm ama senin şu Bay Burton da benden farklı değil. İnsanların burada can vermeleri gayeme hiçbir fayda sağlamıyor. Tek isteğim, enerji sorunu çözülür çözülmez gecekonducuların buradan gitmeleri."

"Harika," dedi Holden, hemen ardından da ekledi. "Aslında onları umursamıyorsun, değil mi? Bunca zamandır onlara karşı savaşıyordun. Şimdiyse yardım etmeye isteklisin ama sırf çekip gitmelerini kolaylaştırmak için. Hepsi birden ölse tek damla gözyaşı dökmezsin."

"Evet, öyle bir olay da sorunlarımı çözer," dedi Murtry.

"Gerçeği bildiğimi bilmeni istedim, o kadar," dedi Holden. Sonrasında ağzından çıkmaya can atan *yavşak* lafınıysa yuttu.

Amos'u ölüm solucanı savunmasında yerlilerle beraber çalışırken buldu. Gruptakiler tortop edilmiş pançolar ve karelere ayrılmış plastik su damacanaları kullanarak uzaylı harabelerinin ufak girişlerini kapatmakla meşguldü. Pencerelere kaplama oturtuyorlar, daha küçük delikleri gömlek ve pantolon kumaşlarıyla tıkıyorlar, büyük girişlerin önlerinde çukur kazıyorlardı. Çukurlar minik kale hendekleri misali yağmur suyuyla doluyordu ve sümüklüböcekler oralara yaklaşmıyordu.

Holden hiç konuşmadan çukur kazma görevine iştirak etti. Giysilerinin altına sızan ve hareket ettikçe tenine sürten yağmur ve balçık dolayısıyla yaptıkları iş epey tatsızdı. Çadır sırıklarından ve düz plastik parçalardan hazırladıkları eğreti aletler düzenli aralıklarla dağılıyor ve yeniden birleştirilmeleri gerekiyordu. Taşlık toprak, nemin etkisiyle iyice ağırlaşmıştı ve kazdıkça sümüklüböcek leşlerine rastlıyorlardı. Bu perişan edici bedensel emek Holden'ın aklındaki diğer tüm düşünceleri sildi. Yaptığı çalışma ona açlıktan ölmeyi, Naomi'nin yavaş yavaş alevli bir ölüme sürüklenen bir nezarethane hücresinde mahsur kaldığını veya gezegendeki hiçbir şeyi güvenli, mantıklı ya da olumlu hâle getiremediği gerçeğini unutturdu.

Kısacası harika bir değişiklik oldu.

Carol Chiwewe ondan geride bıraktıkları bir branda için kulenin arkasını kontrol etmesini istedi. Holden köşeyi dönüp gözden uzaklaştığı anda Miller yeniden ortaya çıkarak her şeyi mahvetti.

"–böylece materyal nakil ağına girebilirsin," dedi dedektif, hiç susmamışçasına. "Sanırım onu kullanarak aradığımız noktanın hemen kuzeyine çıkabilir veya en azından oraya iyice yaklaşabiliriz."

"Kahretsin, Miller. Seni aklıma getirmemeye öyle yaklaşmıştım ki."

Miller onu alıcı gözle süzerek ıslak, çamurlu hâlini değerlendirdi. "Berbat görünüyorsun, evlat."

"Biraz huzura kavuşmak için nelere katlandığımı görüyor musun?"

"Etkileyici. Eee, ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Hiç vazgeçmiyorsun," diyen Holden aradığı brandaya kadar çamurlu toprakta yürüdü. Branda ölümcül sümüklüböceklerle kaplıydı. Holden onu bir köşesinden tutup yavaşça kaldırarak tüm yaratıkları aksi istikamete dökmeyi denedi. Miller elleri ceplerinde onu takip ederek çalışmasını seyretti.

"Şuradakine dikkat et," deyip Holden'ın parmaklarına yakın bir sümüklüböceği işaret etti.

"Görüyorum."

"Ölüp gidersen hiçbir işime yaramazsın."

"Görüyorum dedim."

"Kuzeye gitme meselesine dönecek olursak," diye devam etti Miller. "Materyal nakliye şebekesinin ne kadarının çalıştığından emin değilim; o yüzden yolculuğumuz kolay geçmeyebilir. Mümkün olan en kısa sürede yola çıkmalıyız."

"Materyal nakliye şebekesi de ne?"

"Büyük bir yeraltı taşıma sistemi. Yürümekten hızlıdır. Gitmeye hazır mısın?"

Sümüklüböcek parmaklarına birkaç santim daha yaklaşınca Holden küfrederek brandayı elinden bıraktı. "Miller," dedi ansızın dedektife doğru dönerek, "ihtiyaçlarını umursamaktan o kadar uzağım ki bulunduğum yerden onları göremiyorum bile."

Yaşlı dedektif yorgun bir edayla omuz silkmeden önce üzgün gözükecek kadar zarifti. "Faydası dokunabilir."

"Neyin faydası dokunabilir?" dedi Holden.

"Kuzeye gitmenin. Oradaki şey her neyse belli ki şebekeyi bozuyor. Belki onunla savunmaları devre dışı bırakabilir ve gemini tecritten kurtarabiliriz."

"İstediğini elde etmek için bana yalan söylüyorsan yemin ederim ki Alex'e *Roci*'nin her santimetrekaresini arattırır ve bağlı olduğun tortuyu bir alev püskürtücüyle yaktırırım."

Hayalet yüzünü ekşittiyse de geri adım atmadı. "Yalan söylemiyorum, çünkü herhangi bir beyanda bulunmuyorum. Ölü nokta tam olarak söylediğim gibi. Ölü bir nokta. Diğer her şeyse bir tahminden ibaret. Ama bu bile şu anda sahip olduklarından fazla, öyle değil mi? Bana yardım et ki elimden gelirse ben de sana edebileyim. Bu iş ancak böyle yürür."

Holden sümüklüböceği brandanın köşesinden tekmeledi ve yağmurun sümüksü salgıyı yıkamasını bekledi. Sonra brandayı tekrar eline aldı ve geri kalan yaratıkları düşürme işine kaldığı yerden devam etti.

"İstesem bile şimdilik öyle bir şey yapamam," dedi. "Kolonicilerin burada ölüp gitmeyecekleri kesinleşene kadar olmaz. Önce sağ salim birkaç ikmal seferi yapalım ve herkesi ölüm solucanlarından uzak kalacakları doğru düzgün bir barınağa yerleştirelim. Gerisini sonra konuşuruz."

"Anlaştık," dedi Miller, sonra da mavi bir ateşböceği bulutu

içinde kayboldu. Kolonicilerden biri –koyu bir tene ve şaşırtıcı derecede ağarmış saçlara sahip uzun-ince bir Kuşaklı– tam o sırada köşeyi döndü.

"Ne yapıyor? Kenned babosa malo seni kaptı mı?"

"Pardon," diyen Holden, solucanların geri kalanını atmak için brandayı sertçe silkti ve Kuşaklının onu katlamasına yardım etti.

Tabii artık onlara Kuşaklı gözüyle bakmaktan vazgeçmeliydi, değil mi? Bu insanlar bir gezegende, Sol'a göre galaksinin öteki ucundaki bir güneş sisteminde yaşıyorlardı. *Kuşaklı* kelimesi artık onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Artık kendilerine koloniciler diyorlardı. Hele bir de Ilus'ta kalıp burayı gerçekten bir ev hâline getirmeyi başarırlarsa o zaman ne olacaklardı? Iluslular mı?

"Médico buscarte," dedi Iluslu.

"Lucia mı?"

"Laa laa, KİE'li o puta."

"Aa, evet. Amos da söylemişti," dedi Holden. "Sanırım gidip ne istediğini öğrensem iyi olacak."

Kuşaklı mıdır Iluslu mudur artık her neyse, bir kez daha "puta" diye söylendi ve başını çevirip yere tükürdü. Holden o sefil sıcak yağmurun altında yürüyerek su dolu çukurların, ölü sümüklüböceklerin, duvarlara yapıştırılmış plastik kaplamaların ve çamurlu paçavralar tıkanmış çatlakların yanından geçti. Kuleye girmek için son bir çukurun üstünden atladı, sonra da botlarındaki çamuru sıyırdı ve koridorları takip ederek yapının merkezi salonuna ulaştı. Lucia orada su kimyasal analiz ekibiyle beraber su arıtma projesinde çalışıyordu. Holden içeri girerken kadın ona hafifçe gülümsedi. Holden karşılaştıklarına sevinen tek kişi oymuş gibi gözüktüğü için doktorun yanına gitti.

"Holden. Şey, ıı, Jim," dedi Elvi, ansızın önüne çıkarak. "Bir sorunumuz var."

"Aslına bakarsan pek çok sorunumuz var," diye karşılık verdi Holden.

"Hayır, yeni bir sorun demek istedim. Yaklaşık dört gün içinde kolonideki herkes kör olacak."

Otuz Beşinci Bölüm: Elvi

Holden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana salladı, sonra da bir kahkaha patlattı. Elvi espri yaptığının zannedilmesinden duyduğu endişe ile yoğun bir hayranlık arasında bocaladı. Holden'ın bu habere kızacağından korkmuştu. Tehlike karşısında gülen insanlar olduğunu duymuştu ve bu tam da öyle bir durumdu. Diğer herkes gibi kendisinin de ne kadar kirlendiğinin fazlasıyla bilincinde olarak ellerini tulumuna sildi.

"Bugün gelişmeler bitmek bitmiyor," dedi adam, sonra da ekledi: "Neden kör olacağız?"

"Sebep bulutlar," dedi Elvi. "Daha doğrusu içlerinde bulunanlar. Renkleri yeşil. Yani şey olmadıklarında–" Başını pencereden tarafa sallayarak gri bulutlarla kaplı gökyüzünü işaret etti. "Normalde yeşiller. Ömrünün bir kısmını bulutlarda geçiren fotosentetik bir organizma var. Anlaşılan tüm gezegene başarıyla yayılmış, çünkü yağan tüm bu suların içinde onlara rastlıyoruz. Bu olaydan önce gezegenin iklimi çok kuruydu; o yüzden bahsettiğim organizmaya maruz kalma ihtimalimiz düşüktü. Fakat yağmurun ve selin etkisiyle hemen hemen hepimiz onunla temas ettik. Üstelik tuza dirençli."

Kimyasal bank ötünce Elvi gözünü Holden'dan ayırmaksızın gayriihtiyari oraya gidecek oldu. Fakat Fayez, Lucia ve diğer gecekonduculardan biri vakit kaybetmeden içi temiz suyla dolu çuvalı oradan alıp yerine yeni bir torba takmaya başlamışlardı.

"Bu bir sorun oluşturur mu?" dedi Holden. "Tuzun konumuzla ne ilgisi var?"

"Biz tuzluyuz," dedi Elvi ve bunu ifade ediş şeklinden derhal rahatsızlık duydu. Elleri hiç olmadığı kadar büyük ve hantal geliyordu. "Demek istiyorum ki, daha önce de bu organizmadan

kaynaklanan enfeksiyonlar gördük. Gözyaşı bezlerinde ve kanallarında rahatça yaşayabiliyor. Tabii gözlerde de."

"Gözler," dedi Holden.

"Lucia şeyden... fırtınadan önce bir vakayla karşılaştı. Organizma camsı cisme girdikten sonra kendini ideal bir çevrede buluyor. O şartlarda da üssel büyüme normal hâle geliyor. Sonuçta retinaya çarpan ışığı engelliyor ve–"

Holden avuçları ileri bakacak şekilde ellerini kaldırdı. Elvi ellerini onunkilere dayamaya hazır hâlde öne çıkmaya başlamıştı ki kendini durdurdu.

"Burada yaşayan şeylerin tamamen farklı bir biyolojiye sahip olduğunu sanıyordum. Bize nasıl bulaşabilirler?"

"Bir virüs gibi bulaşmıyorlar," diye açıkladı Elvi. "Hücrelerimizi gasp falan etmiyor. Biz besini bol yeni bir çevreyiz ve bu ufaklık ondan yararlanmanın bir yolunu bulmuş, hepsi bu. Bizi kör etmeye *çalışmıyor*. Sadece hücre dışı matris onun için göz küresine çıkmanın çok kolay bir yolunu teşkil ediyor ve bizimki oraya gitmekten mutluluk duyuyor. Herhangi bir istilacı canlı türü, rekabetin olmadığı yeni bir çevreyle temasa geçtiğinde aşırı çoğalma kaçınılmazdır."

Holden bir elini saçlarında gezdirdi. Konuştuğunda kendi kendine hitap edercesine sesi yumuşaktı.

"Kıyametimsi patlamalar, çalışmayan reaktörler, teröristler, toplu cinayet, *ölüm solucanları* ve şimdi de bir körlük salgını. Bu ne korkunç bir gezegen. Buraya hiç gelmemeliydik."

"Üzgünüm," diyen Elvi elini adamın koluna koydu. Holden'ın kolu sapasağlamdı. Kaslıydı. O da kendi elini onunkinin üstüne koyunca Elvi'nin kalp atışları biraz hızlandı. Kendini ilk aşkının yanındaki küçük bir kız çocuğu gibi hissetmekten nefret etmesine rağmen bundan heyecan da duyuyordu. *Kendine gel*, diye aklından geçirdi. *Biraz ağırbaşlı ol.*

"Tamam, Doktor Okoye."

"Elvi."

"Elvi, senden ve Doktor Merton'dan bu meseleyi halletmek için ne gerekiyorsa yapmanızı istiyorum. Sanırım yörüngeden yardım malzemeleri indirmenin bir yolunu buldum ama insanları yerçekimi kuyusundan nasıl çıkarabiliriz veya çıkarsak bile

nereye yerleştirebiliriz bilmiyorum. Eğer haklıysam ihtiyaç duyduğun ne varsa sana ulaştırabilirim. Fakat ne yapıp edip bu sorunu çözmen lazım."

"Çözeceğim," dedi Elvi, başını sallayarak. Sözünü nasıl tutabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu fakat yüreği başarma azmiyle patlayacak gibiydi.

"Neye ihtiyacın olursa," dedi Holden, "bana söyle yeter."

Elvi ani, beklenmedik ve şaşırtıcı ölçüde canlı bir fikre kapıldı. Boynundan yukarı bir kızarıklığın yayıldığını hissetti. "Peki, Kaptan," dedi. "Şey... *Israel*'den yedek bir numune torbası almam mümkün mü? Sanırım epey yardımı dokunur."

Holden onu bıraktı. Elvi derhal bir özleme kapıldı ve ellerini ceplerine soktu. Holden onu başıyla selamladı, başka bir şey söyleyecek mi diye beklercesine kısa bir tereddüt etti, sonra da kalabalık ana salona döndü. Elvi dudağını ısırdı ve boğazındaki tıkanıklık geçene kadar birkaç defa yutkundu. Aptallık, hatta neredeyse münasebetsizlik ettiğinin farkındaydı fakat bu bilgi durumunu değiştirmiyordu.

Pencereye giderek dışarıdaki gri yağmura baktı. Her damlanın tıpkı insanlığın Yeni Cihan'a yaptığı gibi vücudunu kolonileştirecek bir şey sakladığına inanmak zordu. Dışarısı huzurlu görünüyordu. Uçsuz bucaksız, zengin ve güzel. Koca bir nehir gibi yavaşça akıp giden sel suları bile yapması gerekeni yapan tabiatın sakinleştirici, göz alıcı, haşmetli havasını taşıyordu.

Dünya'nın büyük bölümü kentlerle veya en fazla evcil bir köpek kadar yabani olan gözetimli doğal parklarla kaplıydı. Mars ile Kuşak da insana ve yaşama uygun olmayan yerlerde insani bir yaşam alanı yaratmak üzere tasarlanıp inşa edilmiş kolonilerle bezeliydi. Elvi hayatı boyunca gerçek vahşi doğayı binlerce yıl Dünya'da hüküm sürdüğü şekliyle ilk kez burada gördüğünün farkına vardı. Dişi-tırnağı kanlı. Ölümcül ve umursamaz. Engin, kestirilemez ve hayal edebileceği her şeyden daha karmaşık.

"İyi misin?" diye sordu Lucia.

"Biraz afalladım," dedi Elvi. "İyiyim."

"Su arıtıcısından yeni bir numune aldım," dedi doktor. "Tahlile yardım eder misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Elvi. "Numune torbası geldiğinde

eve veri göndermemiz kolaylaşacak. Belki onlar da yardım edebilirler."

"Eh, bir şey bulurlarsa ses dosyası hâlinde göndersinler," dedi Lucia. "Yakında pek bir şey okuyabileceğimizi zannetmiyorum."

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Elvi.

"Neyi nasıl yapacağız?"

"Her şeyi. Yemeyi, yeniden inşa etmeyi, temiz su üretmeyi, ölüm solucanlarını defetmeyi? Hiçbirimiz ne yaptığımızı göremezken tüm bunlarla nasıl başa çıkacağız?"

"Tahminen," dedi Lucia, "yetersizce."

Yeni Cihan'ın uzun gündüzü ve bulutların karanlığı zaman kavramını tuhaflaştırıyordu. Elvi, Fayez'in araştırma laboratuvarları olarak el koyduğu küçük yan odada kamburunu çıkarmış oturuyordu. Duvarlar aklına kemikleri getirecek biçimlerde eğriydi. Tek açıklık duvarın yukarı kısımlarındaydı ve Fayez, Lucia ya da Sudyam ölüm solucanlarını dışarıda tutmak için orayı şeffaf bir plastik levhayla kapatmıştı. Bir dizi beyaz LED koyu kırmızı duvara ve tavana mat bir ışık düşürüyordu. Elvi'nin eğreti deney kabındaki küçük yeşil madde su yosununa, mantara veya yukarı üniversitenin yatakhanesindeki buzdolabında haftalarca beklemiş bir salatanın artığına benziyordu. Fakat bunlardan hiçbiri değildi ve Elvi ona baktıkça bu gerçeğin farkına daha fazla varıyordu.

Madde, eskiden incelediği daha tanıdık yaşam âlemlerine bazı benzerlikler gösteriyordu. Mesela hücrelerin etrafındaki lipit çeperler tıpkı gözler veya uçuş gibi tasarım uzayındaki pozitif bir geçişe benziyordu. Mitotik bölünmeye benzer bir davranış biçimi sergilemelerine rağmen hücreler kimi zaman ikiye değil üçe bölünüyordu ve Elvi bunun sebebini bilmiyordu. Başka anormallikler de mevcuttu – fazla anlam ifade etmeyen bazı foton-etkin molekül yığınları gibi.

İşin asıl kötü yanı, Elvi'nin bunlara kafa yoramaması, bir türlü odaklanamamasıydı. Dikkati ne zaman dağılsa aklına James Holden geliyordu. Sesinin tonu, buruk ve yılmaz kahkahası, kalçasının biçimi. Elvi adamı aklından çıkaramıyordu. Neler okuduğuna dair en ufak bir fikri olmaksızın dört sayfa kimyasal

tahlil verisini gözden geçirdiğini fark edince arkasına yaslanıp küfretti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Fayez, kapı aralığından geçerek. Saçlarını arkada toplamıştı ve bitkinlikten solmuş yüzü çizgi çizgi çamur izleriyle kaplıydı. Elvi ona bakarken dostunun en son ne zaman uyuduğunu merak etti. Sonra *kendisinin* en son ne zaman uyuduğunu merak etti. Veya yemek yediğini.

"Evet," dedi.

Adam ada odalara çıkan kemerin altında çömeldi. Plastik kararmıştı. Demek ki gece vaktiydi. Elvi zamana hiç dikkat etmemişti.

"Olay ne?" diye sordu Fayez. "Yeni bir *eyvahlar olsun geberip gideceğiz* durumu mu söz konusu, yoksa hâlâ elimizdeki listeyle mi boğuşuyoruz?"

"Kaptan Holden'ı bulmam gerek."

Fayez başını ellerine koydu. "Gerekmeseydi şaşardım."

"Konuya açıklık getirmeliyim."

Fayez'in boynu kasıldı ve gözleri kocaman açıldı. "Hayır, Elvi. Hayır, öyle bir şey yapmamalısın."

"Yapmalıyım," dedi kadın. "Yakışık almadığını biliyorum ama işin aslı şu ki ona âşığım. Bu durum dikkatimi dağıtıyor ve çalışmalarımı olumsuz etkiliyor. Hislerimi yok saymaya çalıştım ama faydası olmadı. Bu yüzden onu bulacağım ve oturup konuşacağız. Gerginliği gidermek–"

"Hayır hayır hayır," diye sözünü kesti Fayez. "Kesinlikle hayır. Bu berbat bir fikir. Sakın öyle yapma."

"Anlamıyorsun. Yapmak istemiyorum ama dikkatimi toplayabilmeliyim ve hislerim... *ona* yönelik hislerim–"

Elvi ayağa kalktı. Duygularını nihayet dile getirmesiyle beraber ne yapması gerektiği apaçık ortadaydı. Holden buna benzer bir yan odada uyuyor olmalıydı. Amos da muhtemelen başında nöbet tutuyordu. Elvi kaptanla orada baş başa görüşmek isteyebilirdi. Ve ona içini dökebilirdi. Bu deyimi daha önce anlayamamıştı ama artık anlıyordu. Adama içini dökerdi. Holden öyle şefkatli, öyle nazik, öyle düşünceliydi ki ona gülüp geçmez veya onu geri çevirmezdi. Böylece–

"Elvi!" dedi Fayez yeniden. "Lütfen, lütfen böyle bir işe kal-

kışma. James Holden'a âşık falan değilsin. Âdem'i ne kadar tanıyorsan James Holden'ı da o kadar tanıyorsun. Burada sergilediği karakterin gerçek Holden'a ne kadar yakın olduğunu bilmiyorsun ve gerçek Holden'la hiç tanışmadın. Gördüğün kişi haber bültenlerine çıkıyor ve burada işini yapıyor. Hepsi bu kadar."

"Anlamıyorsun."

"Tabii ki anlıyorum," dedi Fayez. "Korkudan ödün kopuyor, yalnızsın ve azgınsın. Elvi, beni dinle. Son iki yılın en stresli çevrelerinden birindesin. Öncelikle bilinmeyen bir gezegene geldik. Sonra o bilinmeyen gezegende seni öldürmeye çalışanlar oldu. Sonra gezegen komple havaya uçtu. Şimdiyse sırf dokundun diye seni öldürebilecek ufacık şeyleri defetmeye çalışıyoruz ve bir yandan da gözlerimizde canlı yetişmesini nasıl önleyeceğimizi araştırıyoruz. Böyle bir durumda hiç kimse aklını başında tutamaz."

"Fayez–"

"Hayır! Bana kulak ver. Şimdiye dek hep ne kadar korktuğunu gözardı ederek ve çalışmalarına odaklanarak durumunla başa çıktın. Seni tebrik ederim. Cidden; geceyi atlatmanı her ne sağlayacaksa onu sonuna kadar desteklerim. Ama sen bir memelisin, Elvi. Temastan huzur bulan sosyal bir hayvansın ve canciğer kuzu sarması bir kültürümüz olmadığı için geriye bir tek seks kalıyor. Son iki yıldır hepimiz çiftlere ayrılıp sık sık eş değiştiriyoruz. Yalnız olduğumuz, korktuğumuz için öyle yapıyoruz ve primatların huzur bulmalarının bir yolu da odur. Bunun tek istisnası sensin."

"Ben hiç–"

"İşte o yüzden öylesine korkuyorsun ki ne kadar korktuğunun farkında bile değilsin. Sonra bir anda evrenin kurtarıcısı James Holden çıkageliyor ve doğal olarak her şey sapıtıveriyor. Ama sebep o değil; sensin. Ve eğer onunla konuşup konuya açıklık getirirsen ya kendinizi aynı yatakta bulacaksınız, ya da buraya geri dönüp doku numunelerinden birine gözyaşı dökeceksin."

Elvi çenesinin kasıldığını, yumruklarının sıkıldığını hissetti. Fayez dizleri üstünde doğruldu ama daha fazla kalkmadı. Yolu kapatmak için bir kolunu uzattı, yüzünü ekşitti ve kolunu geri çekti. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak, daha sakindi.

"Bak, bu ölüm tuzağı gezegene geldiğimizden beri her şeyi sıçıp batırdık. İnsanlığın tarihi boyunca yaptığı her kabileci, bölgeselci, maymun beyinli hatayı geçitten geçirip onları bir çorba hâline getirdik. Yapmak üzere olduğun şey var ya? Lütfen yapmadığımız tek hata o olsun."

"Yani bana," dedi Elvi, eşit derecede öfke ve buz taşıyan bir sesle, "tek ihtiyacımın sevişmek olduğunu mu söylüyorsun?"

Fayez mağlup olmuşçasına sırtını duvara yasladı.

"Senin insan olduğunu ve insanların birbirlerinden huzur bulduklarını söylüyorum. Holden'ı tanımadığın için onu gerçekteki değil, kendi hayalindeki hâliyle arzuluyorsun ve ihtiyacın konusunda kendini iyi hissedebilesin diye bir masal uyduruyorsun. Çünkü nemę lazım, romantik aşka yormadığın bir ihtiyacın olursa incilerin dökülür. Üstelik..."

Adam ellerini kaldırdı, başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı. Yağmur taş bir yüzeyde ritim tutan tırnaklar gibi plastik levhada tıpırdadı. Koridorun aşağılarındaki biri bağırdı ve daha bile uzak bir sesle ona karşılık verdi. Elvi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Üstelik?" dedi. "Devam et. Şimdi neden durasın ki?"

"Üstelik." Fayez iç geçirdi. "Üstelik yanı başında ben varken."

Adamın ne kastettiğini, ne teklif ettiğini anlaması Elvi'nin birkaç saniyesini aldı. Kahkahası, fırtınanın gelişi kadar durdurulamazdı. Fayez gözünü onun arkasındaki duvara dikerek dudaklarını büzdü ve omuz silkti. Kuvvetiyle yanakları ağrımasına rağmen Elvi kendini sırıtmaktan alıkoyamıyordu. Sonra durumun gülünçlüğü biraz azaldı. Kadın soluklandı. Uzaklarda çakan bir şimşek pencereyi aydınlattı ama peşinden gök gürültüsü gelmedi.

Elvi yerde oturan Fayez'e baktı. Az sonra o da kafasını kaldırdı.

"Tamam," dedi Elvi.

Fayez uyurken horluyordu. Horultuları çok derin değildi. Bir motorlu testereyi andırmıyordu. Gırtlağının gerisindeki hafif bir mırıltıydı, hepsi bu. Çamura bulanık giysilerini katlayıp başlarının altına yastık yapmışlardı. Dizlerini bükerek sırtüstü uzanmış

olan Elvi tavanı ve kendi teninin yumuşaklığını değerlendiriyordu. Isınmak için ona iyice sokulmuş olan Fayez ise bacaklarını onunkilere sarmış olarak yan yatıyordu. Nefesi Elvi'nin köprücük kemiğini gıdıklıyordu. Elvi biri içeri girecek olsa ne diyeceğini düşündü. Fakat vakit geceydi ve burada geceler uzundu. Bitmek bilmeyecek kadar uzun.

Elvi adamın ham bal rengindeki vücudunu gözden geçirdi. Fayez'in göğsü ve bacakları beklediğinden daha kıllıydı. Neandertal alın köprüsü noksanlığı haricinde bir mağara adamı gibiydi. Elvi sırf nasıl bir his yaratacağını görmek için derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Oldu olası iş arkadaşlarıyla yatmamayı kural bellemişti. *Israel* geçide olan uzun yolculuğuna başladığından beri birinin elini bile tutmamıştı. Seksin –ve tabii sonrasının– nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

Fayez öksürüp kıpırdandı ve Elvi fırsattan yararlanarak ondan uzaklaştı. Adam gözlerini açmadan yüzünü onun giysilerine bastırarak zemine boylu boyunca yayıldı. Elvi tekrar James Holden'ı düşündü. Aklı orada ne bulacağından korkarak nazikçe yüreğine dokundu.

"Hıh," dedi Elvi odaya, Fayez'i uyandırmamak için usulca. "Holden'a âşık değilmişim."

Fayez'in soluması değişti ve gözleri kırpıştıysa da açılmadı. Elvi tulumunu onun altından çekip almayı düşündü ama dostunun öyle huzurlu bir hâli vardı ki beklemeye karar verdi. Çıplaklığından utanacağını sanmıştı. Utanmıyordu.

Kimyasal tahlillerin yanına bağdaş kurup oturdu. Deney kabında su numunesinden aldıkları yeşil leke biraz kıpırdamış, saç teli inceliğinde uzantılar çıkartarak çevresini keşfetmeye çalışmıştı. Elvi kimyasal bilgileri ekrana getirip en başından incelemeye koyuldu. Işıkla etkinleşen bileşenlerin o garip ölçümüne geldiğinde sabırsızca iç geçirdi. Onlar kiralken bu yarı kiral bir çevreydi. Elvi her iki uyarlamayı da aynı anda ve muhtemelen bambaşka fonksiyonlarda görüyordu. Demek ki ortada anormal bir durum yoktu.

Gerinirken omuriliği kürek kemiklerinin arasında kütürdedi. Öne eğilerek gözlerini veriler üzerinde gezdirdi. Lucia'ya soracağı veya eve göndereceği soruları not aldı. Kendini verilere öyle

kaptırdı ki Fayez'in uyandığını, giyindiğini ve çıkıp gittiğini fark etmedi; tâ ki adam geri gelip omuzlarına bir battaniye serene dek. Elvi başını kaldırdı. Tulumu hâlâ yerde tortop duruyordu. Fayez kadının yanına bir fincan sıcak çay bıraktı ve başının tepesini öptü.

"Günaydın güzellik," dedi adam.

Elvi gülümseyerek adamın bacaklarına yaslandı. "Bahse varım aynı şeyi her kıza söylüyorsundur."

"İyi misin?" diye nazikçe sordu Fayez.

Elvi kaşlarını çattı. İyi miydi? Bu şartlar altında öyle olduğu söylenebilirdi.

"Bu organizmaya bakıyordum," dedi. "Sanırım onu anlamaya başlıyorum. İşte, şu sayıları bir gözden geçir..."

Otuz Altıncı Bölüm: Havelock

Edward Israel'deki hava dönüştürme sistemleri, elektriğin nereden geldiğini umursamıyordu. Füzyon reaktörü de akü enerjisi de onlar için aynıydı. Havelock'un havanın değiştiğine; daha sıcak, yoğun ve yaşatmaya yetersiz olduğuna yönelik algısı tümüyle hayal gücünün eseriydi. Daha büyük, sürdürülebilir bir çevreye kapalı olan çelik-seramik karışımı bir hava tüpünün içinde bulunduğunun farkındaydı. Yetişkinlik hayatının çoğunu aynı durumda geçirmişti ve bu gerçek onun için Dünya'daki birinin dönen bir gök cismine sadece kütleyle tutunup güneşin füzyon reaksiyonundan yalnızca aradaki mesafe ve havayla korunması üzerine kafa yormak kadar doğal hâle gelmişti. Bu, insanın sorun çıkana kadar kafa yorduğu bir şey değildi.

Monitörü solda bıkkın ve asabi görünen Kaptan Marwick ile KİE mühendislik ekibinin başı, soldaysa Havelock'un kendi milis gücü yer alacak şekilde ikiye bölünmüş durumdaydı.

"Şebekenin verimliliğini bize iki, belki üç gün daha kazandıracak kadar artırabilirim," dedi başmühendis. Adamın yüzü kızarık, çenesi öne çıkıktı.

"Sadece teoride," dedi Marwick. "Bu eski bir gemi. Teoriye dayanan şeyler burada her zaman iyi sonuçlanmaz."

"Bunun ne tür bir şebeke olduğunu biliyoruz," dedi Koenen. "Varsayımlarda bulunduğumuz yok. Rakamlar elimizde."

"Rakamların da bir tür varsayım olduğu gerçeğiyle yüzleşmek epey zor, öyle değil mi?" dedi Marwick.

"Beyler," dedi Havelock, sesine Murtry'nin başvuracağı bir ton kazandırarak, "meseleyi anlıyorum."

"Ölü olsa bile bu hâlâ benim gemim," dedi Marwick.

"Ölü mü?" dedi başmühendis. "Asıl biz ölecek–"

"Kesin şunu," dedi Havelock. "İkiniz de. Yeter artık. Meseleyi anlıyorum ve ikinize hak veriyorum. Aşağıdakilere ikmal indirmesi yapmadan önce gemide tek bir değişikliğe bile gitmeyeceğiz. Kaptan, mühendislik ekibinin şebeke hatlarını ve bağlantıları sadece bakarak denetlemelerine izin verir misin?"

"Sadece bakarak mı?" dedi Marwick gözlerini kısarak. "O kadarla kalsa iyi. Bir şeyi görmek ile onu azıcık kurcalamayı istemek arasında ince bir çizgi vardır."

Havelock izin verilmişçesine kafa salladı. "Şef, bir ekip hazırla. Yalnızca görsel denetim. İndirme yola çıktıktan sonra bana bir rapor ver."

"Amirim," dedi başmühendis. Sözcük sert ve biraz fazla yüksek çıkmıştı. Asker olmayan başmühendis herhalde askerlerin kendi aralarında böyle konuştuklarını zannediyordu. Ekranın sağ tarafındaki bağlantı kesildi ve Kaptan Marwick kendiliğinden ekranı kapladı.

"Herif yavşağın teki."

"Korkuyor ve kontrol edebileceği bir şey bulmaya çalışıyor."

"Herif yavşağın teki ve birkaç paintball maçının onu kahrolası Amiral Nelson yapmaya yetmeyeceğini unutmuş."

"Ben onu dizginlerim," dedi Havelock. *En azından on gün daha. Zaten sonra bir önemi kalmayacak.*

Marwick başını bir defa salladı ve o da bağlantıyı kesti. Havelock derin bir nefes alıp burnundan yavaşça verdi. Bağlantı istek kutusunu tekrar ekrana getirdi. Az önce kaptan ve başmühendisle konuşurken otuz mesaj daha gelmişti. Hepsi evdendi. Sol'dan. Röportaj ve yorum talepleri hiç tanışmadığı, fakat bazılarını daha önce gördüğü insanlardandı. Nezávislé Haber'den Sergio Morales. İlk Müdahale'den Amanda Farouk. DGİ Bilgi Merkezi'nden Mayon Dale. Hatta Kestirim Analiz'den Nasr Maxwell. Evdeki vaziyetin nasıl gittiğini takip etmek için seyrettiği tüm haber bültenlerinin önde gelen şahsiyetleri artık onun ayağına geliyordu. İnsanlığın ilgisi Yeni Cihan'a ve ona çevriliydi.

Havelock bundan hoşlanmıyordu ve hoşlanmaması işini daha da güçleştiriyordu.

Mesajları tek tek ele alarak ilk seferde verdiği aynı basmakalıp kayıtla cevapladı: "Şu an Yeni Cihan'daki durumu iyileştirmek

için çok yoğun bir çaba içindeyiz. Lütfen sorularınızı Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin halkla ilişkiler bölümünden Patricia Verpiske-Sloan'a yöneltin." Vesaire vesaire. Bu kadarını yaptığı için bile muhtemelen yakın bir zamanda güzel bir fırça yiyecekti. Çok yoğun bir çaba içinde olduklarını söyleyerek biraz fazla ileri gitmiş olabilirdi.

"İyi misin?" diye hücresinden sordu Naomi.

"İyiyim."

"Sık sık iç geçiriyorsun da o yüzden sordum."

"Öyle mi?"

"Son bir dakikada beş defa," dedi Naomi. "Reaktör bozulmadan önce iki dakikada birdi. Ortalaması yani."

Havelock gülümsedi. "Sana bir hobi lazım."

"Çok haklısın," dedi Naomi.

Havelock ikmal sevkıyatının durum sayfasını açtı. Gönderi noktasına hâlâ sekiz saat vardı. Demek ki en fazla altı saatlik bir üretim sürecine girebilirdi. Murtry ile diğerlerinin bundan daha uzun zaman gerektiren bir şeye ihtiyaçları varsa beklemeleri gerekecekti. Havelock listeyi madde madde ele aldı. Gıda. Fırtınadan kurtardıkları kimya bankı için yedek su torbaları. Sovtaj ve onarım ekibi için asetilen ile oksijen. Ağırlıkları kontrol etti. Aşağıda işe yarayabilecek bir şeyi atlamak istemiyordu ama bir paraşüt yırtıldı diye tüm malzemelerin üst atmosfere saçılması hiç kimseye yaramazdı.

"Geri döndüğümüzde meşhur olacaksın," dedi Naomi.

"Hımm?"

"Artık burada olup bitenlerin çehresi sensin. Kaydettiğin mesaj bütün haber bültenlerinde gösterilecek."

"O mesaj kısır denecek kadar bilgiden yoksundu," dedi Havelock. "Bir şey saklamaya çalışıyormuşsun gibi gözükmeden 'yorum yok' demenin yolu budur."

"Onu hiç umursamayacaklar. Belki sözlerini yayınlamazlar bile. Yalnızca sesin kısılı olduğu bir görüntünü koyup onun üstünden konuşabilirler."

"Aman ne güzel," dedi Havelock, ikmalin içeriğini gözden geçirerek. Acil durum ışıklandırmasının kendi aküleri vardı ve bunlar büyük ihtimalle gezegen savunmalarını devreye sokma-

yacak olsa da Havelock riske girmek istemiyordu. Listede kendi enerji stokuna sahip başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Eskiden böyle bir konuda endişelenmesi gerekmezdi.

"Bizim için de öyleydi," dedi Naomi. "Daha doğrusu Jim için. Eros'tan önce bile."

"Ne öyleydi?"

"Bir şeyin çehresi olmak. Geçmişe baktığımda bunun ne zaman başladığını görebiliyorum. Jim o zamanlar Mars'ın ateş açtığı adamdı. Sonra Eros olayı patlak verdi."

"Doğru," dedi Havelock. "Herhalde hâlâ James Holden ve *Rocinante* isimlerini duymamış birileri vardır ama onlar haber takip eden tipler değildir. Yine de Holden bu sıkıntıya iyi göğüs geriyor."

"Bak sen. Sizi ilk defa alaycı konuşurken duyuyorum, Bay Havelock."

Havelock istifleme şemalarını açtı. Bilgisayar tüm paketleri alıp yoğunluğa, aerodinamiğe ve hatta ağırlık dağılımına öncelik vererek onları altı farklı düzende sıralamıştı. Havelock görüntüyü parmağıyla döndürerek her bir düzeni Yeni Cihan'ın şiddetli, çalkantılı yüksek atmosferinde düşerken hayal etti.

"Şöhretinden rahatsız olurmuş gibi bir hâli yok demek istiyorum," dedi.

"Aslına bakarsan şöhretinin farkında bile sayılmaz," dedi Naomi.

"Hadi ama. Holden'ın bundan zevk almadığını mı söylüyorsun? Azıcık bile mi?"

"Azıcık bile zevk almıyor," dedi Naomi. "Alan adamlar tanıdım. Ama Jim öyle değil."

"Siz ikiniz berabersiniz, değil mi?"

"Evet."

"Eh, yolu bu bombok gezegene düşmüş olmasaydı ona şanslı bir adam derdim," diye karşılık verdi Havelock, karma istifleme şemalarından birini seçerken. "Çehresi olacağım tek şey sistemdeki herkesin seyredebileceği ve buraya gelmediğine sevineceği uzun, yavaş bir ölüm."

Ekrana bu sefer de ağaç şeması görünümüne getirdi. Denkleştirilmesi gereken tüm malzemeler listede sıralıydı. Havelock'a

bir şeyi gözden kaçırmış gibi geliyordu ama onun ne olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Envanter ekranına dönüp küçük bir kutu kanser ilacı ekledi. James Holden için.

"Miller'ı ne kadar iyi tanırdın?" diye sordu Naomi. "Birbirinize yakın mıydınız?"

"Ortaktık," dedi Havelock. "Boyumu aşan işlere kalkıştığımda veya aptalca davrandığımda bir iki kez başımı dertten kurtardı. DGİ yönetimi devralmadan hemen önce Ceres bir Dünyalı için iyi bir yer değildi."

"Sana hiç... bilemiyorum, tuhaf biri gibi gözüktü mü?"

"Ceres'te polislik yapıyordu," dedi Havelock. "Hepimiz tuhaftık. Büyük gezintiye hazır mısın?"

Naomi parmaklarını hücrenin ızgara deliklerinden geçirdi. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Günün o saati mi geldi?"

"Gözetimindeki tutsakların şirket kurallarına ve gezegenler arası yasalara uygun olarak insanca muamele görmeleri Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin başlıca öncelikleri arasındadır," dedi adam, her seferinde yaptığı gibi. Bu söz aralarında bir tür espri olup çıkmıştı. Komik olduğu için değil, alışkanlık hâline geldiği için komikti.

"Artık lüzumsuzmuş gibi geliyor," dedi Naomi. "Nasılsa hep beraber öleceğiz."

"Biliyorum," dedi Havelock göğsünün sıkıştığına şaşırarak. "Ama elimizden bu kadarı geliyor. O yüzden yerinde olsam reddetmezdim."

Havelock emniyet kemerlerini çözdü, kelepçe dolabına kadar süzüldü ve şifresini girdi. Dolap bir ayak bilekliği verdi ve Havelock onu odanın karşısına fırlattı. Naomi bilekliği parmak uçlarıyla yakalayıp nazikçe içeri aldı. Cihazı sol ayak bileğine geçirdikten sonra uçlarını birleştirdi. Bileklik tıslad ve kontrol ışığı yeşile döndü. Havelock el terminalini kontrol etti. Bileklik hazır sinyali veriyordu. Ne bir anormallik vardı, ne de bir hata. Gidip hücreyi açtı ve Naomi dışarı süzülüp gerindi. Yaptığı her harekette kâğıt tulumu hışırdadı.

"Gidelim mi?" diye sordu Havelock.

"Bunu bütün gün iple çekiyordum," dedi Naomi.

Spor salonu her zamankinden daha doluydu. Belirsizlik –kor-

ku– bazı insanları egzersiz yapmaya itiyordu. Havelock onları oraya getirenin boş oturmama isteği mi; yoksa yorulma, boş bir gezegenin üstünde ölüme uçtukları ve en yakın yardımın bir yıllık mesafede yer aldığı gerçeğini bile hatırlamayacak kadar bitkin düşme ihtiyacı mı olduğunu bilmiyordu. Belki de bu kendi kendine tedavinin bir yoluydu. Endorfinler harika şeylerdi. Havelock tutsağı bir direnç jeli kutusuna götürdü, sonra da onun yanındaki ağırlık aletinin başına geçti.

Diğer makinelerdeki tayfalar onları izliyor gibi gözükmemeye çalıştılar. Yüzlerin çoğunda dikkatle boş bırakılmış poker ifadeleri vardı ama birkaçı öfkeliydi. Öfkeli insanların çoğu Naomi'ye odaklansa da birkaçı –genellikle Kuşaklılar– Havelock'a suçlayıcı bakışlar atıyordu. Havelock sırtındaki ve bacaklarındaki başlıca kas gruplarını çalıştırırken onları görmezden geldi. Yine de ani bir harekette silahını derhal çekmeye hazırdı. Ne de olsa kadının canını ve kendi sağlığını korumak onun işiydi. Tabii bir de gemi yanıp kül olana kadar herkesi bir arda tutmaya çalışmak.

Cildi terledikçe minik benekler genişledi, temas etti ve birikti. Yeterince egzersiz yaparsa kendi terinden bir kozanın içinde kalabilirdi. Setler arasında hem kendi yüzünü, hem de Naomi'ninkini kurulamak için duraksadı. Kadın başını sallayarak teşekkür ettiyse de konuşmadı.

Egzersizleri sona erdiğinde jel kutusunu açıp tutsağı dışarı çıkardı. Aleti kullanmak için sırada bekleyen bir çevresel teknisyen –solgun saçlara ve domuz burnuna sahip Orson Kalk adlı bir Kuşaklı– yanlarına kadar süzüldü.

"Tu taşı caba a oksel, schwist," dedi adam. Naomi güldü.

"Shikata ga lanet nai, sa sa?" dedi kadın.

"Hadi artık," dedi Havelock. "Gitme zamanı."

Kuşaklı teknisyen jelin içine girerken Naomi güvenlik ofisine ve hücresine çıkan koridora doğru fırlayıp gitti. Havelock yol boyunca arkasını kolaçan etti. Naomi hücresine girene ve ızgaralı kapı kapanıp kilitlenene dek kendini rahat hissetmedi. Bu iş de bitince dolaptan temiz bir üniforma ile birkaç bez aldı ve onları Naomi'ye verdikten sonra mahremiyet kalkanını çalıştırdı. Kendini çarpışma koltuğuna kadar çekip eski tulumunu çıkartan, temizlenen ve bir yenisini giyen Naomi'nin hafif seslerini

dinledi. Kadın haklıydı. Hücrelerdeki mahremiyet kalkanları bir boka yaramıyordu. Havelock gelen kutusunu kontrol etti. Elli yedi yorum isteği daha gelmişti ve hiçbiri konuşmak isteyeceği birinden değildi. Yine hepsine o basmakalıp cevabı gönderdi.

Gözlerini yumdu ve onları kapalı tutmanın ne kadar kolay olduğunu değerlendirerek uyuyup uyuyamayacağını kestirmeye çalıştı. Uyuyabileceğini sanıyordu ama reaktörler devre dışı kaldığından beri dinlenmeyi düşlemek, dinlenmekten daha kolaydı.

Monitörü öttü. Murtry hattaydı. Havelock aramayı kabul etti.

Ekrandaki adamı hem tanıyor hem de tanımıyordu. Murtry'nin yüzü hiçbir zaman dolgun değildi ama artık iyice süzgün gözüküyordu. Havelock'un görmeye alışkın olduğu katı dikkat yerinde yoktu. Havelock sebebin Murtry'nin ona bakmaya yönelik bir gayret sarf etmemesi olduğunu ancak birkaç saniyede kavrayabildi.

"Orada mısın, Havelock?"

"Evet, amirim. Aşağıda vaziyet nasıl?"

"Daha iyi olabilirdi," dedi Murtry. "İkmalle ilgili bir durum güncellemesi istiyorum."

"Ah. İyi gidiyor. Yardım malzemeleri neredeyse hazır. Aşağı yukarı... altı küsur saat içinde yollarız."

"Pekâlâ."

"Güvenlik grup uyarılarını almıyor musun amirim? Sistem denetimi yürütmeli miyim?"

"Alıyorum ama okuyamıyorum," dedi Murtry. Görme yetisini kaybettiğini itiraf etmemişçesine sakin ve hoşsohbetti. "Bu ikmal tamamlandıktan sonra bir sonraki için yeni bir öncelik istiyorum."

"Elbette."

"Burada yarı kalıcı bir barınak inşa etmemiz gerekiyor. Ne yaptığımızı doğru düzgün görmeden de bir araya getirebileceğimiz kadar basit bir tasarım. Ve de... ne bileyim, iki ilâ dört yıl dayanacak kadar sağlam. Bak bakalım taslaklarda ne bulabileceksin. Gemide ihtiyaca uygun bir şey yoksa evdeki veritabanlarından bilgi alabilirsin ama ikmal zaman aralıklarından çok fazlasını kaybetmek istemiyorum. Buradaki insanların daha ne kadar çalışabileceklerinden emin değilim."

"Ebatları ne olsun?"

"Fark etmez. Hızlı ve dayanıklı ne varsa."

Havelock kaşlarını çattı. Mahkûmun hücresinden gelen sesler kesilmişti. Kadının konuşmayı dinleyip dinlemediğini bilmiyordu. Muhtemelen dinliyordu. Dinlese bile ne önemi vardı? "Belirli bir fonksiyona önem vereyim mi?"

Murtry başını iki yana salladı. Bakışları bir an için kamerayı yakaladı, sonra bıraktı. "Bu seferden sağ kurtulan çıkmazsa bir sonraki dalgada gelenleri çatıya sahip bir şeyin beklediğinden ve o şeyin üstünde KİE yazdığından emin olmak istiyorum."

"Bayrak dikmek gibi mi, amirim?"

"B planı demek daha doğru olur,"diye karşılık verdi Murtry. "Bu işin altından kalkabilir misin?"

"Evet."

"Aferin. Daha sonra tekrar konuşuruz."

"Orada başka bir ihtiyacınız var mı?"

"Yok," dedi Murtry. "İstediğim bir sürü şey var ama o barınağı bir an önce ulaştırabilirsen ihtiyacımız karşılanır."

Bağlantı kesildi. Havelock dişleri arasından alçak bir ıslık çaldı. Naomi'nin hücresindeki mahremiyet kalkanı indi.

"Hey," dedi adam.

"Patronunun planı, bir sonraki ahmaklar grubu ölmek için buraya geldiğinde bir mezar taşı işlevi görecek kadar sağlam bir baraka dikmek. Herifin nihilist mi yoksa hayatım boyunca tanıdığım en idealist ikinci kişi mi olduğuna karar veremiyorum."

"Belki ikisine birden yer vardır."

"Belki," dedi Naomi, hemen sonra da ekledi. "Sen iyi misin?"

"Ben mi? İyiyim."

"Emin misin? Çünkü yörüngesi bozulan bir gemidesin ve baba gözüyle baktığın adam az önce ölmeye hazırlandığını söyledi."

"Ona baba gözüyle baktığım yok," dedi Havelock.

"Peki."

"Murtry'nin bir planı var. Bir planı olduğundan eminim."

"Planı hepimizin ölmesi," dedi Naomi.

Sıfır yerçekiminde gözyaşları düşmekten ziyade birikiyor, her şey su altındaymış gibi olana kadar Havelock'un gözlerini kaplı-

yordu. Sanki boğuluyordu. Havelock yeniyle gözlerini sildi ama lenslerinin üstüne hâlâ çok fazla nem, duvarları sarsan minik dalgacıklar vardı. Solumasını tekrar kontrol altına alması neredeyse bir dakika sürdü.

"Herhalde epey mutlusundur," dedi buruk bir edayla.

"Hayır," dedi kadın. "Ama yedek bir mendilin varsa ver. Bu üniformanın hiçbir halt emdiği yok."

Havelock dönüp baktığı zaman kadının gözyuvalarının da gözyaşlarıyla dolmuş olduğunu gördü. Kısa bir tereddüdün ardından kemerlerini çözüp minik, sert bir diske benzeyen bir el havlusu aldı ve kadına doğru havada kaydırdı. Disk ızgaradan geçince Naomi onu alıp gözlerine bastırarak onlardaki ıslaklığın bezi karartmasını sağladı. Havlu kendiliğinden genişleyip açıldı.

"Ödüm kopuyor," dedi Havelock.

"Benim de."

"Ölmek istemiyorum."

"Ben de."

"Murtry'nin umurunda değil."

"Evet," dedi Naomi. "Değil."

Sözcükler Havelock'un boğazına takılarak onu tıkadı. Bir anlığına yeniden ağlamaya başlayacağını sandı. Çok yorgundu. Çok fazla stres altında çok uzun süredir çalışıyordu. Duygusal olarak kırılgan hâle geliyordu. Boğazındaki düğüm geçmek bilmedi.

"Sanırım," dedi her bir hecede zorlanarak, "yanlış bir kontrat üstlenmişim."

"Gelecek sefere daha dikkatli olursun," diye karşılık verdi kadın.

"Gelecek sefere."

Naomi parmaklarını ızgaradan geçirdi ve Havelock onları kendi baş ve işaret parmakları arasında hafifçe sıktı. Uzun bir süre orada öylece asılı durdular. Mahkûm ile gardiyan, Kuşaklı ile Dünyalı, şirket çalışanı ve hükümet sabotajcısı... Artık bu sıfatların eskisi kadar önemi yok gibiydi.

Otuz Yedinci Bölüm: Elvi

Bazıları *Israel*'deki uzmanlık sistemlerinden; bazılarıysa Ay'daki, Dünya'daki ve Ganymede'deki KİE çalışma gruplarından olmak üzere veriler ve analizler düzensiz parçalar hâlinde geliyordu. Ortada bir sentez, bulguların kolayca sindirilecek bir özeti yoktu. Onun yerine her şey fikirlerden ve tahminlerden, test önerilerinden –ki Elvi'nin elindeki ekipmanla bunlardan sadece bazıları mümkündü– ve veri analizlerinden ibaretti. Lucia'nın gecekonducular arasındaki ilk vakalara dair tıbbi raporlarını ve Elvi'nin sağanak yağıştan sonraki gözlemlerini birleştirince bin farklı teoriye temel teşkil edecek fakat gerçek bir sonuç çıkarmaya yetmeyecek kadar bilgileri oluyordu. Ayrıca Elvi yerel çalışma grubunun başı ve tüm evrende hem test deneklerine, hem de yeni bilgilere erişimi olan tek insandı.

Ölüm solucanları nispeten basitti. Toksik bileşim karmaşık bir karbon halkası olup bir nitrojen tabakası salıyordu. Tabaka tetrodotoksinlere kısmen benzerlik gösteriyor ve bir anti-yırtıcı savunmasından ziyade solucanın hareketlilik sisteminin bir parçasına benziyordu. Kana nasıl karıştığı hâlâ bir muammaydı, fakat sümükte henüz kimsenin kapsamlı bir şekilde incelemeye zahmet etmediği yarım düzine r-kiral unsuru vardı. İleriki çalışmalardan nasıl bilgiler edinilirse edinilsin Elvi'nin amaçlarıyla ilgili tüm cevaplar önündeydi: nörotoksin, panzehir yok, yaratıklara dokunmamaya çalış. İşte bu kadar.

Öte yandan göz bitkisi daha karmaşıktı. Ay'daki ve Ganymede'deki laboratuvarlar su yosunu modelleriyle çalışıyor, çoğalmaya saf bir gelgit havuzuna girmiş istilacı bir canlı türü muamelesi ediyordu. Dünya çalışma grubu ışığa duyarlı bir mineral yapısının aslında daha iyi bir model olduğunu iddia ediyordu.

Israel'in uzmanlık sistemleri, fırtınadan artakalan az miktarda tıbbi verilere dayanarak körlüğün camsı cisimdeki yabancı kütleden ziyade canlı organizmaların ışığı dağıtma şeklinden ileri geldiğini öne sürüyordu. İşte bu çok iyi bir haberdi, zira organizmayı öldürmenin ve optik olarak faal yapıları dağıtmanın görme fonksiyonunu hızla geri kazandıracağını akla getiriyordu. Herkesin gözünde yüzücü nesneler kalacaktı ama zaten onlar çoğu kişide vardı ve beyin bu tür kusurları telafi etmekte başarılıydı.

Öte yandan organizmaların nasıl öldürüleceği belirsizdi. Ve zaman son derece kısıtlıydı. Akyuvarlarda dikkate değer bir artış vardı; demek ki vücutları istilacıları dışarı atmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Elvi için semptomlar gözkapakları çevresinde yer alan, evdeki mevsimsel alerjilerden daha kötü olmayan hafif kaşıntılar şeklinde ortaya çıkmıştı. Sonra bunu azıcık beyazımsı bir salgı ve orta ölçekli baş ağrıları takip etmişti. Değişikliğin farkına varışından yedi saat sonraysa dünya biraz bulanmaya ve yeşilimsi bir tona bürünmeye başlamıştı. Elvi işte o zaman kendisinin de körleşeceğinden emin olmuştu.

Korku ve pratiklik, harabelerin fiziki sınırlamaları dahilinde bile sığınmacı kampının şeklini değiştiriyordu. Yapının daha uzak kısımlarına gitmiş olanlar artık geri geliyorlardı. Ferahlık ve mahremiyet ihtiyacının yerini sümüklüböceklere ve hava durumuna yönelik korkunun yanı sıra ilerleyen sakatlıklarından duyulan dehşet alıyordu. Elvi yoğunluk artışını daha ziyade ortam seslerindeki bir değişiklik olarak algılıyordu. Diyaloglardaki daha yüksek sesler birbirine karıştıkça Elvi kendini bir tren istasyonunun arka kısmında çalışıyor gibi hissediyordu. Bazen etrafında tüm bu insan seslerinin olması huzur verici, bazense sinir bozucu oluyordu. Çoğunlukla onlara aldırış etmiyordu.

"Nasıl gidiyor, Doktor?"

Elvi başını kimya bankından öteye çevirdi. Carol Chiwewe kapı aralığı işlevi gören bir kemerin altında duruyordu. Kadın yorgun gözüküyordu. Ve bulanık. Ve de biraz yeşil. Elvi görüşünü netleştirmek için, işe yaramayacağını bile bile gözlerini ovuşturdu. Yağmur damlaları plastik levhada hafifçe pıtırdıyor, Elvi bunu artık neredeyse hiç fark etmiyordu.

"İyi," dedi. "Yeni bir sayım yaptınız mı?"

"Bugün o küçük yavşaklardan kırk bir tane yakaladık," dedi Carol. "Artış var, değil mi? Ortalık biraz kurursa gitmeye başlarlar sanıyordum."

"Ortalık kuruyor mu?"

"Hayır. Ama yağmur azaldı."

"Henüz bir sonuca varmak için çok erken," diyen Elvi yeni veriyi uygun alana girdi. Ölüm solucanlarının sayısını takip etmek, aynı anda yürüttüğü bir düzine çalışmadan sadece biriydi. "Genel trend hâlâ düşüşte ve önümüzdeki birkaç gün içinde bir döngü gerçekleşebilir."

"Geceleri uyusalar ne iyi olurdu. Ama öyle bir umut beslemek saflık olur herhalde."

"Herhalde," dedi Elvi. "Bunlar normalde yeraltında yaşayan canlılar. Gece-gündüz ayrımı yapmaları pek olası değil."

"Yiyeceğimiz azalıyor," dedi Carol. Sesinin tonu değişmemişti.

"İkmallerin faydası oluyor," diye belirtti Elvi.

"İkmaller sonsuza kadar sürmeyecek. Bu gezegende yiyebileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Yok," dedi Elvi.

Carol kulağa ümitsizce gelen bir küfür fısıldadı, sonra da iç geçirdi. "Pekâlâ. Bir saat sonra görüşürüz."

"Teşekkürler."

Arkasında Fayez esneyip gerindi. Elvi onunla beraber biraz kestirmeye niyetlenmişse de bankın başından bir türlü ayrılamamıştı. Gözlerini kısarak saate baktı. Fayez üç saat uyumuştu.

"Kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Bilim," cevabını verdi Elvi. "Bilimi kaçırdın."

"Tüh. Notlarını ödünç alabilir miyim?"

"Hayır, özel öğretmen tutman gerekecek."

Fayez gevrek gevrek güldü. "Yemek yemeyi akıl edebildin mi?"

"Hayır."

"Sonunda. Faydalı olabileceğim bir şey çıktı. Burada kal. Gıda benzeri tatsız bir ürün ve biraz arıtılmış su getireceğim."

Yiyeceğimiz azalıyor.

"Sağ ol," dedi Elvi. "Gitmişken bak bakalım Yma ile Lucia'yı bulabilecek misin. Herkese göz muayenesi yapacaklardı."

"Körler körleri inceliyor," dedi Fayez. "Yüksekokula geri dönmüş gibiyiz. Onları bulurum. Senin de biraz mola vermen lazım. Gözlerini dinlendir."

"Dinlendiririm," diye yalan söyledi Elvi. Gözleri –herkesin gözleri– yakında bol bol dinlenecekti. Çocukken Elvi'nin kör ama hayatını rahatlıkla idame ettiren bir teyzesi vardı. Fakat kadın Trento'daki bir tarım arkolojisinde[1] yaşıyordu. Elvi ise sürdürülebilir bir tarımdan yoksun, yenmeye elverişsiz bir ekosisteme sahip ve yanlış şeye dokunmanın insanı ânında öldürebileceği bir gezegendeydi. Bağlam her şeydi. O sırada el terminali öttü. Ganymede grubundan yeni bir rapor ve bir dizi mektup gelmişti. Elvi onları iç geçirerek açtı. Meslektaşlarının akıl ettiği tüm önerileri okumaya vakit ayırsa başka bir şeye zamanı kalmazdı. Rastgele birini seçip açtı. Okuyabilmek için yazı tipini büyütmesi gerekti ama arka planı siyaha, harfleriyse parlak kırmızıya çevirmenin biraz faydası oldu. Eğer istilacı organizma mayayla aynı büyüme eğrisini takip ediyorsa...

"Başardım!" dedi Fayez. "Yanımda besin ve Lucia'yı getirdim. Sense mola vermiş gibi yapmaya bile zahmet etmiyorsun."

"Evet," diyen Elvi, avuç büyüklüğündeki sert acil durum istihkakını adamdan aldı ve doktora doğru döndü. "Ne bulduk?"

"Haberler hem iyi hem de kötü. Bulaşma oranı neredeyse yüzde yüz," dedi Lucia onun yanına oturarak. "Görünüşe bakılırsa süreç çocuklarda yetişkinlerdekinden daha yavaş seyrediyor ama çok ufak bir farkla."

"Peki KİE'liler ile İlk İnişlileri kıyaslarsak?"

"Yma'nın topladığı tüm verileri gözden geçirmedim. Genelde sizinkilerle çalışıyordu. İzlenimlerim arada bir fark olmadığı yönünde. Bir diğer kötü haber de organizmanın daha önceki münferit vakalarda olduğundan çok daha agresif davranıra benzemesi."

Elvi gofret şeklindeki besinden bir ısırık aldı. Tadı şekersiz meyveli keke, kokusuysa saksı toprağına benziyordu ve ağzındaki tüm salyayı bir sünger gibi emiyordu.

---

1 Kendi ekolojisine ve yoğun bir nüfusa sahip çok büyük bir yerleşke. –*çn*

"Daha yüksek başlangıç yükü?" dedi Elvi, ağız dolusu yiyecek diskinin arasından. "Gezegen daha önce çok kuraktı. Belki de şimdiki kadar bulaşıcı partikül yoktu."

"Ya da en azından bağışıklık sistemlerimizin yabancı olarak tanımlayıp dışarı atabileceği kadar azdı," dedi Lucia.

"Öyle bir şey mümkün mü ki?" diye sordu Fayez. "Ben bu şeylerin tamamen farklı bir biyoloji olduğunu sanıyordum. Bağışıklık sistemlerimiz onlara etki eder mi?"

"Pek fazla etmez," dedi Lucia. Sesi yorgun çıkıyordu. "Ama fırtına onlarla doluysa sahip olduğumuz kısıtlı savunmayı da aşarlar."

"Ve sonra," dedi Elvi, "herkese bulaşırlar."

"Doğru," dedi Lucia. "Ama tümüyle değil."

Elvi gözlerini yeniden açtı. Lucia gülümsüyordu. "Hem iyi hem de kötü haber dedim, unuttun mu? Büyümenin olmadığı bir adam var."

"Hiç mi?"

"Olağanüstü gecikmeli bir büyüme olsaydı bile başlangıç belirtileri tespit ederdim. Hiçbir şey yok."

"Acaba... acaba organizmaya maruz kalmamış olabilir mi?"

"Kaldı."

Elvi göğsünün katıksız bir sevinçle dolduğunu hissetti. Beklenmedik bir hediye almaya benziyordu. Çakan bir şimşek, odayı bir anlığına aydınlattı. Elvi ışığın neden yeşil olduğunu merak etti, sonra durumunu anımsadı.

"Kral olacak tek gözlü bir adamımız var, öyle mi?[1]" dedi Fayez. "Yani hiç yoktan iyidir ama ben burada uzun vadeli bir çözüm görmüyorum."

"Doğal olarak bağışıklı insanları inceleyerek çok sayıda hastalığa tedavi ve aşı geliştirdik," dedi Elvi. "Bu bir kilometre taşı."

"Doğru," dedi Fayez, gözlerini ovuşturarak. "Üzgünüm. Şu an kafam pek yerinde değil. Son zamanlarda birazcık stres altındayım da."

Elvi bu küçük espriye gülümsedi. "Test edilmeyi kabul eder mi ki?" diye sordu.

"Etmese bile umurumuzda olur mu?" dedi Fayez.

---

1 "Körler diyarında tek gözlü adam kraldır." (Bir atasözü.) –*çn*

"Henüz sorma fırsatını bulamadım," dedi Lucia. "İlk taramayı yapmak bile yeterince zordu."

"Neden?" diye sordu Elvi. "Kim bu adam?"

Holden ana salonun girişindeydi. Giysileri eskiden her ne tondaysa artık diğer herkesinki gibi çamur rengiydi. Hem KİE'liler hem de İlk İniş vatandaşlarının yeni üniformaları çamur, yorgunluk, gözyaşları ve korkuydu. Holden'ın yağlı saçları geriye yatıktı. Yanakları ve boynunun üst kısımları sivilceli, güve yeniği bir sakalın başlangıcıyla bezeliydi. Elvi'nin bozulan gözleri adamın yaş ve stres çizgilerini yumuşatıyor, onu hoş görünümlü fakat alelade biri hâline getiriyordu. Elvi onun yanında vakit geçirmek için bahane uydurduğu zamanları hatırladı. Karşısındakinin aynı kişi olduğuna inanası gelmiyordu.

Metanetini topladı ve salonu katetti.

"Kaptan Holden, bir dakikanı alabilir miyim?"

"Şu anda sahiden çok meşgulüm. Bekleyebilecek bir mesele mi?"

"Değil," cevabını verdi Elvi.

Holden yüzünü ekşitti. İfadesi neredeyse algılanamayacak kadar çabucak belirip kayboldu. "Pekâlâ. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Açıklamasını nasıl sunacağını düşünen Elvi dudaklarını yaladı. Holden'ın biyoloji alanında ne kadar bilgili olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. O nedenle ağırdan almanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Kaptan, sen çok ama çok özel birisin ve–"

"Bekle."

"Hayır, hayır, ben–"

"Cidden. Bekle. Bak, Doktor Okoye. Elvi. Bir süredir aramızda bir tür gerilim hissediyorum ama şimdiye kadar hep hissetmiyormuşum gibi davrandım. Yok saydım. Bu muhtemelen bir hataydı. Bir şey söylememiz gerekmesin diye konuyu hiç açmamaya çalışıyordum ama ben çok bağlı, çok ciddi bir ilişki içindeyim ve ebeveynlerimden bazıları tek eşli değilse bile bu ilişki öyle. Daha ileri gitmeden önce aramızda o tür bir şey yaşanamayacağını açıkça belirtmeliyim. Sebep sen değilsin. Sen güzel, zeki bir kadınsın ve–"

"Bizi kör eden şu organizma var ya," diye araya girdi Elvi. "Sen ona karşı bağışıksın. Kan numunesi almam gerekiyor. Hatta belki doku da."

"Elimden geldiği kadar yardım ederim ama anlaman gereken–"

"O yüzden özelsin. Bağışıksın. Bahsettiğim buydu."

Holden ağzı yarı yarıya açık, elleri gönül alırcasına havaya kalkık vaziyette kalakaldı. Bitmek bilmez üç kalp atışı boyunca hiç ses çıkarmadı. "Ah. *Ah.* Ben de sandım ki–"

"Doktor Merton'un yaptığı göz muayenesi–"

"Sandım ki... Şey, üzgünüm. Bir yanlış anlaşılma–"

"Vardı. Gerilim diyordun ya? Aramızda biraz gerilim vardı. Ama artık yok," dedi Elvi. "Hem de hiç."

"Peki," dedi Holden. Başını hafifçe yana döndürüp onu kısa bir süre süzdü. "İşte bu epey sıkıntılı bir durum."

"*Artık* öyle."

"Bu konuyu bir daha hiç açmamaya ne dersin?"

"Bence hiç sakıncası yok," dedi Elvi. "Bize biraz kan numunesi vermen lazım."

"Elbette. Peki. Veririm."

"Ayrıca görme yetimi kaybettikçe gelip bana bazı sonuçlar okuman gerekecek."

"Hayhay."

"Teşekkürler."

"Sana da teşekkürler, Doktor Okoye."

Herhalde o andan sıyrılamadıkları için olacak, birbirlerini iki üç kere daha başlarıyla selamladılar. Sonunda Elvi gerisingeri döndü ve geldiği istikamete doğru harabelerin zeminine kamp kurmuş insan yığınları arasında ilerledi. Gecekonduculardan biri ağlıyor ve ileri geri sallanıyordu. Elvi adamın yanından geçip hızlı adımlarla tekrar laboratuvara yöneldi. O yokken çıkagelen Yma yerde bağdaş kurmuş oturuyor ve elindeki verileri Lucia'nınkilerle kıyaslıyordu. Gözlerinin çok da fazla bozulmadığını sanan Elvi, bu düşüncesini ancak ikilinin omuzları üstünden bakana kadar koruyabildi. Yma'nın el terminali beyaz ve mavi bir bulanıklıktan ibaret olup yararlı bilgilerden bulutlar kadar yoksundu.

"Kabul etti mi?" diye soran Yma'nın sesi bir tel kadar gergindi.

"Etti," dedi Elvi, kimya bankına oturarak. Su torbasının yeniden doldurulması gerekiyordu. Yakında küçük bankın tüm kaynaklarını testlerinde kullanabilsin diye onun içme suyu üretimine ara vermeleri gerekecekti. Ama daha değil. Elvi su torbalarını değiştirdi.

"Geçmişini öğrendin mi?" diye sordu Lucia.

"Tıbbi geçmişini mi? Hayır. Bunu senin yapabileceğini düşünüyordum."

"İstersen yaparım," diyen Lucia yerden kalktı. "Ana salona dönmüş mü?"

"Evet," dedi Elvi, bank kontrollerinin başında diz çökerek. Gösterge bir çamur lekesiyle kararmıştı ama onu sildiğinde harfleri hâlâ okuyabiliyordu. "Kanı için birkaç tahlil hazırlarım."

"Gözyaşı sıvısı da ister misin?"

"İyi fikir," dedi Elvi. "En azından sıradışı bir şey olup olmadığına bakarız."

"Peki öyleyse," dedi Lucia. Kapıya doğru yürürken adımlarında ufak bir aksama, bir tereddüt vardı. Elvi doktorun daha ne kadar iş yapabileceğini merak etti. Tabii aynı belirsizlik oradaki herkes için geçerliydi. Zamanları kalmamıştı.

"Verilerinde yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Değerler tutarlı," dedi Yma. "Sorun her neyse bizimle gecekonducular arasında ayrım yapmıyor."

"Eh, demek ki tek istisna o."

Elvi geçen saatlerin farkında değildi. Zihni ve ilgisi dış dünyasını dakikalardan ve saatlerden ayırarak test uygulamalarıyla ve iletişim gecikmesiyle tanımlanan –ve yalnızca göz bozukluğundan dolayı yavaşlayan– bir yere indirgemişti. Holden'ın test sonuçları çıkmadan önce bile organizmanın numunelerinden toplayabildiği kadar bilgi topluyor; onu sınıflandırdığında diğer bitkilerle, hayvanlarla veya mantarlarla benzerlikler bulmaktan başka bir netice elde etmiyordu. Zamanın tükendiği algısı sabit bir değerdi ve bu nedenle geçmek bilmeyen kötü bir koku gibi Elvi bir süre sonra onu fark etmez oldu. Artık tek hissettiği, hayatta en iyi yaptığı şeyin o basit hazzıydı. Biyolojik sistemlerden anlam

çıkardığı ve karmaşık problemler üzerinde çalışmaya eğlence gözüyle baktığı için bu görevi ona vermişlerdi. Elvi aylarca veri toplamaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu yeni dünyayı gözlemlemek, ilk sırlarının açığa çıkmasını seyretmek ne kadar harikaysa da aynı zamanda kolaydı. Onun topladığı numuneleri bir lisansüstü asistanı da toplayabilirdi.

Bu çalışma ise zordu ve tam ona göreydi. Üstelik Yeni Cihan'daki herkesin hayatını kurtarma sorumluluğunun ona düşmesi Elvi'yi korkutsa da işinin asıl zevkini kaçırmıyordu.

"Bir şeyler yemen lazım," dedi Fayez.

"Az önce yedim," dedi Elvi. "Bana gofret verdin ya."

"O on saat önceydi," dedi Fayez nazikçe. "Bir şeyler yemen lazım."

Elvi iç geçirdi ve gözünü ekrandan ayırdı. Sonuçları okuyabilmek için kendini neredeyse ikiye katlamıştı. Sırtı sızlıyor, kafatasının önüne bir baş ağrısı oturuyordu. Fayez ona bir şey uzattı. Bir diğer acil durum gofreti. Elvi yiyeceği kavradığında adamın parmakları onunkilerden ayrılmadı.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye cevapladı Elvi.

"Emin misin?"

"Eh, bariz meseleyi saymazsak. Neden sordun?"

"Biraz dalgın gözüküyorsun."

"Çalıştığım içindir."

"Evet. Tabii. Kusura bakma. Aptalca konuşuyorum."

"Anlamıyorum," dedi Elvi. "Davranışlarım her zamanki gibi değil mi?"

"Evet, öyle," diyen Fayez kadının elini bıraktı. "Demek istediğim de oydu. Şeyden sonra... anlarsın ya, şey–"

"Seks mi?"

Fayez kıpırdandı. Elvi adamın gözlerini kapadığını hayal etti. Biraz irkildiğini de. Görüşü giderek kötüleşirken bunlar bir varsayımdan fazlası değildi ama için şaşırtıcı bir keyifle doldurdu. Fayez'in hassas duyguları olduğunu kim tahmin edebilirdi?

"Seks," dedi adam. "Aramızın bozulmadığından, işlerin yolunda gittiğinden emin olmak istedim, o kadar."

"Eh," dedi Elvi, "orgazm epey bir oksitosin salgısına yol açar. O yüzden büyük ihtimalle senden artık daha çok hoşlanıyorum."

"Şimdi de benimle kafa buluyorsun."

"O da var tabii," dedi Elvi ve gofretten bir ısırık daha aldı. Tadı sahiden berbattı.

"Ne durumda olduğumuzu bilmek istemiştim."

"Bu konuyu hiç düşünmedim," dedi Elvi, kimya bankını işaret ederek. "Biliyorsun, meşguldüm."

"Elbette," dedi Fayez. "Anlıyorum."

"Ama belki toplu olarak ölmekten kurtulunca bu konuyu tekrar konuşabiliriz. Uyar mı?"

"Uyar."

"Peki öyleyse. Randevulaştık," dedi Elvi ve tekrar kimya bankına oturdu. Sırtı, özellikle de kürek kemiklerinin arası ağrıyordu. Ayarlar ekranını gözden geçirerek yazı tipini bir punto daha büyütmenin bir yolunu aradı. Fakat bankın seçenekleri son derece kısıtlıydı. Çok yakında yardıma ihtiyaç duyacaktı. Ana salonda biri sertçe seslendi ve bir düzine ses yakınıcı bir koro şeklinde yükselerek onu cevapladı.

"Tamam, sorun değil," dedi Fayez. "Elvi, bak. Sen şimdiye kadar tanıdığım en zeki kadınsın ki ben en iyi üniversitelerden bazılarında bulundum. Bizi bu durumdan kurtarabilecek biri varsa o sensin ve seninle beraber çok ama çok yaşlanmayı, elden ayaktan kesilmeyi ve muhtemelen bunayıp gitmeyi çok isterim. O nedenle hepimizin hayatını kurtarırsan minnettar kalırım."

Çok tatlısın, *Lütfen böyle bir anda üstüme daha fazla yük bindirme* ve *Denerim* düşünceleri Elvi'nin zihninde birbiriyle boğuştu. Harabelerin dışına yakın bir yerde biri bağırdı. Elvi sebebin bir sümüklüböcek olmadığını, birinin daha ölmediğini, bir terslik daha çıkmadığını umdu.

"Peki," demekle yetindi.

Otuz Sekizinci Bölüm: Holden

Holden ayak sürüyerek kulenin etrafında bir kez daha dolandı.

Gökyüzü, bulutlu bir öğle vaktinin demir grisiydi. Yağmur azalarak saçları ile giysilerini nemli tutmaya ve sırtından aşağı derecikler akıtmaya yetecek bir çiselemeye dönmüştü. Attığı her adımda botları ıslak toprağa yapışıyordu. Hava ozon ve çamur kokuyordu.

Küçük bir ölüm solucanı grubu, kulenin temelindeki bir çatlağı yokluyordu. Tortop edilmiş bir kumaş parçası girişi tıkasa da, yaratıklar dar burunlarıyla onu dürtüyorlar, içeri girmenin bir yolunu arıyorlardı. Holden su altında kalan madenden kurtarılmış uzun saplı küreğini kaldırdı ve sert bir darbeyle onları dümdüz etti. Ardından yapış yapış leşleri alıp kuleden uzağa fırlattı, yağmurun kürek kepçesinden yıkamasını bekledi ve yoluna devam etti.

O noktadan itibaren kule duvarında tek tük böceğe rastladı. Bunları duvardan kazıdı ve mancınık gibi kullandığı küreğiyle fırlatıp attı. İlk başta yaratıkları ne kadar uzağa atabileceğini görmek biraz eğlenceli gelmişti. Şimdiyse omuzları ile kolları yorgunluktan sızlıyor ve fırlatma mesafeleri kısaldıkça kısalıyordu.

Miller kimi zaman hiç konuşmadan onu takip ediyor, tazı benzeri grimsi suratıyla ona yapması gereken daha önemli işler olduğunu hatırlatıyordu.

Holden bir köşeyi döndüğünde dedektif ortadan kayboldu. Biraz ilerideki kısmen kazılmış bir çukurun yakınında küçük bir iş ekibi dinleniyordu. Sığ olsa da kuleyi çepeçevre saran su dolu bir hendek yaratmaya uğraşıyorlardı ama ilkel araç gereçleriyle işleri yavaş ilerliyordu.

Bu seferki grup, basit kazma aletlerine sahip üç kadın ile

iki erkekten oluşuyordu. Gerinmekle ve su arıtıcısının doldurduğu torbaların birinden su içmekle meşgullerdi. Kadınlardan biri Holden'a başıyla selam verirken diğer dört kişi ona aldırış etmedi.

İki adamdan birinin pantolonunda bir sümüklüböcek vardı.

Yaratık, adamın sağ dizinin hemen üstündeki pantolon kumaşına yapışmıştı. Etrafında sümük izi yoktu. Beş kazıcıdan hiçbiri onun orada durduğunu fark etmişe benzemiyordu. Holden panikle bağırırsa adamın hiç düşünmeden yaratığı tokatlamaya kalkabileceğini biliyordu. O yüzden sakin adımlarla adamın yanına gitti. "Kıpırdama."

Adam ona kaşlarını çatarak baktı. "Que?"

Holden adamı omuzlarından tutup iterek sırtüstü devirdi. "N'oluyor?" dedi diğer adam. Bir kavganın başladığına tanık olan seyirciler gibi hepsi ondan geri geri uzaklaşıyordu. Holden yerdeki adamın üstüne eğildi. "Kıpırdama," diye tekrarlayıp pantolonunun paçalarını kavradı ve sertçe asılarak giysiyi çıkardı. Sonra da pantolonu olabildiğince uzağa fırlattı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu ilk başta selam veren kadın. Holden onu nihayet tanıdı. Yaşlıca ve çetin ceviz kadın, maden ocağındaki vardiya şeflerinden biriydi. Muhtemelen bu hendek ekibini o yönetiyordu.

"Hiçbiriniz dizindeki sümüklüböceği görmediniz mi?"

"Babosa malo?" diye mırıldandı biri.

Holden elini uzatıp afallamış hâldeki adamı ayağa kaldırdı. "Pantolonunda bir ölüm solucanı vardı. Bu duvara dayanıyor muydun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Belki birkaç saniye dayanmışımdır," dedi adam şaşkınlıkla.

"Size kaç kere söyledim," dedi Holden, önce adama, sonra da ekip şefine hitaben. "Duvarlara dokunmayın dedim. Sümüklüböcekler sudan kaçmak için onlara tırmanıyor."

Ekip şefi ona yumruğuyla kafa salladı. "Sa sa."

"Demek yaratığı görmediniz," dedi Holden. Soru sormuyordu. "O kadar kötü mü? Malo que sus ojos?"

"Ojos?" dedi adam.

"Ojos değil. Ah. Orbas. Gözler."

"Na khorocho," diye doğruladı adam, elleriyle Kuşak tarzında omuz silkerek. İşte bu hiç iyi değildi.

"Sümüklüböceklerden sakınamayacak kadar bozuk gördüğünü şefine söylememenin bedeli pantolonsuz kalman."

"Sa sa."

"Artık içeri gir," diyen Holden, adamı kule girişine doğru nazikçe itti. "Ve bak bakalım ayıbını örtmenin bir yolunu bulabilecek misin."

"Kusura bakma, şef," diyen adam oradan ayrıldı.

"Ekipte bu kadar kötü gören başka biri var mı?" diye takım liderine sordu Holden. Kadın kaşlarını çatıp omuz silkti.

"Doğru düzgün görmediğimiz kesin. Hiçbirimiz o şeyi fark etmedik."

"Pekâlâ," dedi Holden, başını sıvazlayarak. Bu hareketi kafa derisine ve saçlarına tutunan suları ensesinden aşağı boşalttı. "Herkesi içeri götür."

"Ya hendek?"

"Artık çok riskli. Ben devriyeye devam ederim. Sen adamlarını binaya sok."

"Pekâlâ," dedi kadın, sonra da arkadaşlarını girişe yönlendirmeye koyuldu.

Holden'ın el terminali öttü. Onu çıkarıp baktığında birinin epeydir bağlantı kurmaya çalıştığını gördü. Aramayı kabul etti ve birkaç saniye sonra Elvi ekranda belirdi.

"Jim, neredesin? Laboratuvara dönmen lazım."

"Kusura bakma," diye karşılık verdi Holden. "Biraz meşguldüm."

"Kan tahlilin daha yeni bitti. Gelip bana sonuçları okuman gerekiyor."

Analiz ekipmanındaki ekran ufacıktı. Vücut içine yerleştirilebilen görsel düzelticiler çağında kimin gözü bozuktu ki? Holden artık tasarımcılara bir kullanırlık argümanı sunabileceği fikrindeydi.

"Dur şu devriyeyi tamamlayayım," dedi.

"Bu iş çok önemli."

"Göremememelerine rağmen dışarıda çalışmaktan vazgeçmeyen ahmakları canlı tutma işi de öyle."

"Acele et o zaman. Lütfen," dedi kadın ve aramayı sonlandırdı.

Holden terminalini kaldıracağı sırada cihaz ona sinyal vermeye başladı. Ekrana attığı kısa bir bakışla terminalin bir diğer yardım ikmalini haber verdiğini gördü. Terminali ufuk çizgisine kaldırarak kendisini ikmalin konumuna yönlendirmesini sağladı. Cihaz görüntüyü yakınlaştırınca ekranda beyaz bir paraşüt belirdi. İkmal noktası çok uzaktı. Yardımlar hâlâ çok geniş bir alana rasgele dağılıyordu. İlk birkaç yardımın toplanması için ekipler kurmuşlardı ama kısa süre sonra yardım malzemelerine kadarki tehlikeli gidiş-dönüş yolculuğunu yapabilecek kimse kalmayacaktı.

Tabii kendisi hariç.

Holden gidip Amos'u ve sorunlarının potansiyel çözümünü bulmak maksadıyla oradan ayrıldı. Tamirci küçük atölyesini kulenin birkaç yüz metre uzağına, oluklu plastik kaplamadan inşa edilmiş bir A çatılı barınağın altına kurmuştu. Dar atölye çeşitli el aletleriyle, kurtarılmış elektrikli araba parçalarıyla ve kaynak malzemeleriyle tıklım tıklımdı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Holden, sonra da barınağa girip ıvır zıvır dolu plastik bir kasanın üstüne oturdu.

Plastik bir levhaya bağdaş kurmuş olan Amos'un etrafı çeşitli söküm evrelerindeki akü kutularıyla çevriliydi. "Eh, işte sorunumuz," diyerek kalın kollarından biriyle aküleri işaret etti.

"Yani?"

"Yanisi sıkı çalışırsam çorbaya dönmüş o maden ocağından çıkardıkları bir iki arabayı saatler içinde harekete hazır hâle getirebilirim. Anlaşılan o ki su altında kalmayı pek dert etmiyorlar. Sürüş tertibatındaki çamurun temizlenmesi falan lazım ama o iş kolay."

"İyi de aküler hapı yutmuş."

"Evet, asıl sorun da orada." Amos pas lekeleriyle kaplanmış narin görünümlü bir metal şeridi havaya kaldırdı. "Bunlar suyu dert ediyorlar."

Holden paslanmış bağlantıyı adamın elinden alıp birkaç saniye inceledi, sonra da giderek büyüyen bir bozuk parçalar yığınına attı. "Gemiler yüksek irtifa rüzgârlarının isabetli ikmallere imkân bırakmadığını söylüyor," dedi. "Şu an için gidip onları getirecek arama ekipleri görevlendirebiliyorum."

"Arayıcıların pabuçlarını batırmadan işeyemez olana kadar tabii."

"Evet, o zamana kadar. Sonrasında yardım malzemelerini bir tek ben toplayabileceğim. Ve ayaklarım yerden kesilmedikçe hem o işe hem de diğer her şeye yetişemem."

"Peki," dedi Amos. "İyi haber, parçaları kullanarak çalışır durumda iki veya üç akü toplayabilirim. Kötü haberse muhtemelen sadece birini şarj edebilirim."

"Bana sadece bir tane lazım. Ve tabii onu takacak sağlam bir araba."

"O kadarının altından kalkabilirim," diyen Amos yavaşça öteki tarafına uzanıp oksiasetilen hamlacını aldı, sonra da parlak mavi bir alevle canlanan aleti yerdeki bir şeye doğrulttu. Sessizce yanına yaklaşan bir ölüm solucanı tıslayıp cızırdayarak can verdi.

"Gözlerin ne âlemde?" diye sordu Holden, ses tonunu ilgisiz tutarak.

"Şimdilik fena değiller," cevabını verdi tamirci. "Belki de diğerleri kadar uzun zamandır burada olmadığımız içindir. Ama görüş alanımın kenarlarında yeşillenmeler oluyor. O sayede aynı haltın bana da bulaştığını biliyorum."

"Sen de bizimle beraber içeride oturmalısın."

"Yok be," dedi Amos. Konuşurken eksik akülerden birini alıp sökmeye başladı. "Wei'nin adamlarının getirdikleri hurdalardan çoğu oradaki havaya karışmasını istemeyeceğin zehirli maddeler sızdırıyor. Hem insanların eşyalarımla haşır neşir olmalarını istemiyorum."

"Ne kastettiğimi biliyorsun. Kurduğun bu barınak çekici bir kuru nokta teşkil ediyor. Hava karardığında sümüklüböcekler buraya akın edecek."

"Olabilir," diye başını sallayarak doğruladı Amos. "Ama plastik kaplamam topraktan çıkmalarını önlüyor. Sürünerek yaklaşanları da hamlaçla kızartıyorum ve dumanı tüten leşlerini dışarı atıyorum. Canlı olanlar da görünüşe göre onlardan sakınıyor. Ben burada iyiyim."

Holden başını salladı. Dostu aküyü sökmeyi bitirirken ve ne kadar hasar gördüklerine bağlı olarak parçaları dizerken birkaç dakika boyunca dostane bir sessizlik içinde oturdular. Amos yeni

akü kutularını monte etmekte kullanacağı temiz parçaları bir yığında topluyordu. Holden yardım etmeye kalkışırsa ona ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu, fakat hem yağmurdan hem de kaygılı kolonicilerden uzak kalmak öylesine huzur vericiydi ki hiç gidesi yoktu.

"Biliyorsun," dedi sonunda, "gözlerin daha da bozulursa seni mutlaka içeri sokmam gerekecek. Buradaki işin bitsin veya bitmesin."

"Denemekte serbestsin," dedi Amos bir kahkaha patlatarak.

"Bu konuda bana karşı çıkma," dedi Holden. "Lütfen. Kimsenin bana karşı çıkmadığı tek bir şeyim olamayacak mı? Seni zehirlenesin diye burada bırakacak değilim. Hem kör olursan hakkından gelebilirim sanırım."

"Öğrenmesi eğlenceli olabilir." Amos yeniden güldü. "Hakkımdan gelebilecek biri varsa herhalde o sensindir. Ama sırf başını ağrıtmak için inat etmiyorum, Kaptan. Umarım bunun farkındasındır."

"Öyleyse neden ediyorsun?"

"Oradaki herkesin derdi aynı. Yiyeceğin tükenmesi, kör olmak, gezegenin havaya uçması vesaire," dedi Amos. Konuşurken yedek parçalardan bir akü toplamaya başladı. Hünerli parmakları yaptığı işi o kadar iyi biliyordu ki neredeyse bakması bile gerekmiyordu. "Neyin vıdı vıdısını edecekler biliyor musun?"

"Dertlerinin mi?"

"Evet. 'Of aman, karnım aç. Eyvah, kör oluyorum. Ha siktir, ortalığı zehirli sümüklüböcekler bastı.' Grup terapisiyle aram hiç iyi değildir. Ağlayıp sızlanmalarını birkaç dakika dinlersem sırf biraz ferahlamak için insanları pataklamaya başlarım."

Holden kasanın üstünde gevşeyerek ıslak başını ellerine dayadı. "Biliyorum. O dediklerini senin yerine benim dinlemem gerekiyor. Bu da beni biraz huysuz yapıyor."

"Huysuzsun, çünkü yorgunsun," dedi Amos. "'Herkesi kurtarmam lazım' takıntın olduğu için herhalde iki gündür uyumuyorsundur. Ama insanların sızlanmalarını dinlemek? Asıl işin o. Zaten bu yüzden çuvalla para kazanıyorsun."

"İkimiz de aynı parayı kazanıyoruz."

"Öyleyse bunu şan ve şöhret için yapıyor olmalısın."

"Senden nefret ediyorum," dedi Holden.

"Gün bitmeden o ilk arabayı çalışır hâle getiririm," diye karşılık verdi Amos, plastik bir çıt sesiyle akü kutusunu birleştirerek.

"Sağ ol," dedi Holden, sonra da bir homurtuyla ayağa kalktı ve ayak sürüyerek kuleye doğru yola koyuldu.

"Yine beklerim," dedi Amos arkasından.

Holden'ın terminali tekrar vızıldadı. "Jim, neredesin?" diye sordu Elvi, o aramayı kabul eder etmez. "Verilere acilen–"

"Yoldayım," dedi Holden. "Şu anda bir sürü işle uğraşıyorum. Ama bir dakika sonra orada olurum."

Bağlantıyı kestiği anda Murtry kulenin ana girişinde belirerek onu yalancı çıkardı.

"Kaptan," dedi Murtry.

"Bay Murtry. Sizde durumlar nasıl? Amos kurtarılan arabaları iyi değerlendiriyor anlaşılan."

"O yetenekli bir tamirci," diye karşılık verdi KİE güvenlik şefi. "Bir ikmal daha geldi."

"Gördüm. Terminalim onu işaretleyip haritaya ekledi. Dur konumu sana da aktarayım ki bir ekip yollayabil."

O gerekli veriyi iletirken Murtry tekrar konuştu. "Bir adam kaybettik."

"Kim?"

"Paulson. Sürücülerimden biri. Kimse dikkat etmezken botuna sümüklüböcek girmiş."

"Çok üzüldüm," diyen Holden adamlardan hangisinin Paulson olduğunu hatırlamaya çalıştı ve onlara yardım ederken ölen birinin ismini bir simayla eşleştiremediği için suçluluk duydu.

"Aptalca bir hataydı," dedi Murtry. Terminaline çabucak birkaç komut girdi. "Ayrıca senden sempati beklemiyordum. Durum ve ekip kapasitemizdeki düşüş hakkında bilgi veriyordum, o kadar."

"Peki," dedi Holden, adamın empati eksikliğinin kendisini hâlâ şaşırtabildiğine şaşırarak.

"Yardım malzemelerini alma işiyle Wei ilgilenecek."

"Onun gözleri nasıl? Sence daha kaç sefer yapabilir?"

"Şu an yolda," dedi Murtry, neşeden yoksun bir gülümsemeyle. "O yüzden en az bir tane daha."

"Harika," dedi Holden. "Ona teşekkürlerimi ilet."

"İletirim," diye karşılık verdi Murtry, ironiyi görmezden gelerek. "Ama senden bir isteğim var."

"Senin mi, yoksa KİE'nin mi?"

"Bu noktada o ikisinin aynı kapıya çıktığını varsayabilirsin," dedi Murtry. "Bu ikmalde bazı inşaat malzemeleri de olmalı. Herkes çalışamayacak kadar kör olmadan önce yapımın kurulabilmesi için bir iş ekibi toplaman gerekiyor."

"Ne için? Hâlâ elimizden geliyorken yapılması gereken bir ton iş var. Ve şansa bak ki," dedi Holden arkasındaki uzaylı kulesini işaret ederek, "acil sorunlarımız arasında barınak sıkıntısı yok."

"Bu insanlar," dedi Murtry, "benim yiyeceklerimle besleniyorlar, benim suyumu içiyorlar ve benim ilaçlarımı kullanıyorlar. Ekibim tüm bunları mümkün kılan yardım malzemelerini topluyor ve tehlikeli kurtarma çalışmaları yapıyor. Bu böyle devam ettiği müddetçe sırf ben istedim diye insanlar birkaç duvar dikmekten üşenmemeliler."

"Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Buradakiler idarenin sende olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmışlar. Hatalarını düzeltmek kabalık olurdu."

Holden'ın hayalinde yakın bir zamanda körleşecek olan Murtry'yi sırılsıklam çölün ortasına kadar sürüklediği ve bir sümüklüböcek sürüsünün orta yerinde terk ettiği ani bir görüntü belirdi.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu Murtry.

"Kendi aramızda bir espri," diye gülümseyerek karşılık verdi Holden. "Şimdi anlatsam bir anlamı olmaz. Gönüllü aradığını Carol'a iletirim."

Murtry itiraz edemeden önce dönüp gitti.

Yaklaşan uzun geçenin son hazırlıklarını tamamlamak amacıyla koşuşturan koloniciler, kulenin içini bir arı kovanına çevirmişlerdi. Lucia su tutabilecek ne bulurlarsa kimya bankından doldursunlar diye bir grup kurmuştu. Carol Chiwewe'nin başını çektiği bir ekip kulede gezinerek geriye kalmış olabilecek ölüm solucanlarını avlıyor ve buldukları delikleri tıkıyordu.

Holden önce bir rampayı, sonra da boş saklama kasalarından yapılmış bir dizi basamağı tırmanarak kulenin üçüncü katına

ulaştı. İyimser bir yaklaşımla laboratuvar diye adlandırdıkları odada Elvi'yi, Fayez'i ve adının Sudyam olduğunu sandığı üçüncü bir KİE bilim ekibi üyesini buldu.

"Kim o?" diye sordu Elvi, Fayez'in pazusunu dürterek. "Jim mi geldi?"

Fayez bir saniyeliğine gözlerini kısarak baktı. "Nihayet."

"Geç kaldığım için özür dilerim. Murtry'yle–"

"Gelip bunu okuman gerekiyor," diye onun sözünü kesti Elvi. Parmağıyla kimya bankının küçük ekranını gösteriyordu. Holden oraya gidip ekrana baktı ama karşısındaki sembol ve kısaltma karmaşasından hiçbir anlam çıkartamadı.

"Ne arıyorum?"

"Öncelikle CBC'yi kontrol etmeliyiz," dedi Elvi, gelip yeniden ekranı işaret ederek. Üstündeki hiçbir yerde CBC yazmıyordu.

"Peki," dedi Holden. "CBC yazması gerekiyor mu? Burada öyle bir şey görmüyorum."

Elvi iç geçirdi ve daha yavaş bir tempoyla konuşmaya başladı. "Ekranın üstünde 'sonuçlar' yazıyor mu?"

"Hayır. En tepede 'araçlar' yazıyor. Kastettiğin o mu?"

"Yanlış menüdesin. Geri tuşuna bas," diyen Elvi ekrandaki bir düğmeyi gösterdi. Holden gösterilen yere bastı.

"Ah, bir sonuçlar seçeneği çıktı."

"Bas ona. Şimdi CBC, RBC, WBC, hemoglobin, hematokrit ve trombosit sayısı değerlerine bakacağız."

"Hey," dedi Holden sevinçle, "burada onların hepsi var."

"Bize değerleri söyle."

Holden öyle yaparken Elvi el terminaline notlar aldı. Yazıları Holden'ın odanın öteki ucundan okuyabileceği kadar büyütmüştü.

"Şimdi geri git ve kan gazlarına bak," dedi kadın, işleri bittiğinde. İşleri bir saatten uzun sürdü fakat sonunda Holden aradıkları tüm sonuçları temin etti. Biraz daha kan alıp onu yolcu etmeye karar verdiler.

O iş de bitince Holden iğne deliğine bir parça sargı bezi bastırarak Elvi'nin yanında durdu. "Çözüme yaklaştık mı?"

"Bu kolay bir süreç değil," diye karşılık verdi Elvi. "Tüm bu zihinlere ve *Israel*'in bilgisayarlarına erişimimiz varken bile. Karmaşık bir organizmada iğne aradığımız söylenebilir."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

Işık doğrudan gözbebeklerine girebilsin diye Elvi başını eğdi. Holden içeride hafif bir yeşillenme görebiliyordu. "Neredeyse hiç," dedi kadın. "Yine de gidip biraz yatmalısın. Bitkin durumdasın."

"Bunu kanımdan mı öğrendin?"

"İki gündür uyumuyorsun," diye gülerek karşılık verdi Elvi. "Bunu bana matematik söyledi."

"En kısa sürede güzel bir şekerleme yapacağıma söz veriyorum," diye yalan söyledi Holden.

Odadan çıktıktan sonra eğreti basamaklardan ve tuhaf bir eğime sahip uzaylı rampasından inip zemin kattaki insan yığınına karıştı. Su toplama görevini asistanlarına devretmiş olan Lucia küçük bir çocuğun gözlerine bir cep feneri tutuyordu. Kadın yanından geçen Holden'a yorgun bir tebessüm etti. Biri korkuyla bağırdı, sonra da çubuk sapladığı bir sümüklüböcekle koşarak salondan geçti ve onu dışarı attı. Holden gidip yaratığı ayağıyla ezdi.

Kararan gökyüzü ıslak kül rengine bürünüyor, yağmur şiddetleniyordu. Doğuda gök gürlerken yoğun bulutların içinde sönük flaşları andıran şimşekler çaktı. Havada ozon ve çamur kokusu vardı.

Holden bir kez daha ayak sürüyerek kulenin dışını turlamaya başladı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm: Basia

"Merhaba, baba!" dedi ekrandaki Jacek. Oğlanın sesi korkudan ve yorgunluktan neredeyse titriyordu.

Kayıtlı Basia ile gerçeği, "Merhaba, oğlum," diye aynı anda konuştular. Jacek ölüm solucanlarından, şimşeklerden ve uzaylı harabelerinde yaşamaktan bahsetmeye başladı. Bir yandan da Basia'nın karısına ait olduğunu anladığı güven verici ve açıklayıcı kelimeler sarf etti. Annesi ona her şeyin iyi sonuçlanabileceğine yönelik sebepler sunmuştu ve Jacek şimdi onları ciddiyetle tekrarlıyordu. Aslında bunları babasına söylemesi, kendisinin de bir kez daha dinlemesi için bir bahaneydi. Basia oğluyla yaptığı konuşmanın kaydını üçüncü defa seyrediyordu. Kayıt sona erdiğinde Lucia'yla yaptığı konuşmanın kaydını açtı ve onu da onuncu defa seyretti.

Alex'ten onları tekrar aramasını ve o konuşmaları da kaydetmesini istemeyi düşündü. Fakat bunun bencilce bir dürtü olduğunu anlayıp vazgeçti.

Üstü başı çamur içinde olan Jacek kirli ve yorgun görünüyordu. Oğlan zehirli salyangozların dehşetini korku ve huşuyla tarif etmişti. Bitmek bilmeyen yıldırım fırtınaları ve yağmur, Ilus'a gelmeden evvel yalnızca buz tünellerinde ve gemi ambarlarında yaşamış bir çocuk için olağanüstü egzotik şeylerdi. Babasının yanında olmasını dilediğine dair tek kelime etmemişti, ama bu gerçeği sözlerinden okumak mümkündü. Basia oğlunun elini tutmayı, ona korkmanın çok doğal olduğunu ve cesaretin korkuya rağmen yapılması gerekeni yapmak diye tanımlanabileceğini söylemeyi her şeyden çok istiyordu.

Sıra Lucia'ya geldiğinde kadının korkmuştan çok yorulmuş gibi bir hâli vardı. Kocasına ettiği tebessümler hep baştan sav-

maydı. Verdiği bilgiler yarım yamalaktı, çünkü Basia'nın da bildiği gibi söyleyeceği şeylerin ikisine de faydası dokunmayacaktı.

Basia'ya asıl huzur veren Felcia'nın videoları olmuştu. Genç kız, Basia'nın yüzüstü bırakmış gibi hissetmediği tek aile ferdiydi. Felcia okula gitmek istemişti ve Basia kendi korkularından, ihtiyaçlarından ve de nice zamandır üstünde taşıdığı yükten ona izin vermeye yetecek kadar sıyrılmayı başarmıştı. Bu bile bir zafer gibi gözükmüştü.

Tabii şimdiye kadar.

Artık gördüğü tek şey, Alex'in çalışır hâlde bıraktığı, kızı Ilus'un göğünde yanıp kül olmadan önce kalan zamanı gösteren saatti.

Simülasyon ile kronometre Basia'nın arkasındaki panelde korkunç programlarını uyguluyordu. Basia o tarafa hiç bakmamaya gayret ediyordu. Operasyon güvertesindeki ekranları kullanması gerektiğinde o tarafa hiç göz atmamaya çalışarak bölmenin içinde süzülüyordu. Kronometrenin varlığını bile unutmak için elinden geleni yapıyordu.

Fakat başaramıyordu.

Felcia'yla yaptığı son görüşmeyi dördüncü kez izlerken kronometreyi sırtındaki sıcak bir nokta, kalabalık bir odanın öteki ucundaki birinin bakışları gibi üstünde hissediyordu. Ona bakmadan ne kadar durabileceği –ya da onun varlığını unutmasına yetecek kadar dikkatini dağıtıp dağıtamayacağı– bir oyuna dönüşmüştü.

Ekranda Felcia ona Kuşak şilebindeki hava filtrelerinin nasıl değiştirildiğini öğrenmekten bahsetti. Bu, *Barbapiccola*'nın onlara ev vazifesi gördüğü uzun aylarda yapması gereken bir şey olmamıştı. Kızın zarif parmakları, süreç için gereken karmaşık bir işlevi uygulamalı olarak gösteriyordu. Felcia bunu önemsiz, eğlenceli, keyifli bir eylemmiş gibi gösteriyordu. Fakat Basia onun babasıydı. Kızının korktuğunu biliyordu.

Tik tak tik tak. Saat de bir yandan sırtını sessizce dağlıyordu.

Basia panelinin yakınındaki hava dönüşüm sisteminin üflecini ayarlayarak yüzüne serin bir esinti vurmasını sağladı. Video sona erdiğinde dosyalarını içeriğe ve tarihe göre düzenlemeye biraz vakit ayırdı. Sonra da tarihe ve ada göre düzenlemenin daha iyi olacağına karar verip onları yeniden düzenledi.

Tik tak tik tak. Öğle vakti koyu renkli bir gömleğe vuran güneş kadar sıcak. Yakmadan yakan cinsten.

Basia, Alex'in onarım görevleri için hazırladığı dosyayı açtı ve listeyi yukarıdan aşağıya kaydırdı. Elinden gelenleri çoktan halletmişti. Geri kalan maddeleri de gözden geçirerek yardımının dokunabileceği başka bir şey olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Aklına yatan bir şey çıkmadı. Bunun şaşırtıcı bir tarafı da yoktu, zira listeyi beşinci kez inceliyordu.

Tik tak tik tak.

Basia arkasına döndü. İlgisini çeken ilk şey simülasyondaki yörünge yollarının daha farklı gözükmesiydi. Değişimler o kadar ufaktı ki muhtemelen onları görememesi gerekirdi, fakat biricik kızının ölümünü temsil eden nefret uyandırıcı parlak hatlar âdeta beynine kazınmıştı. Değiştiklerine kuşku yoktu. Nedense kronometrenin de değişmiş olduğunu fark etmesi daha uzun sürdü.

Süre üç gün kısalmıştı.

Daha birkaç saat önce ona son baktığında sekiz günden biraz daha fazlasını gösteriyordu. Şimdiyse beşin hemen altındaydı.

"Saat bozulmuş," dedi boşluğa.

Alex vaktinin çoğunu geçirirmiş gibi gözüktüğü kokpitteydi. Basia kendisini koltuğa bağlı tutan kemerleri çekiştirerek onlarla boş yere boğuştu. Nihayet kendini sakinleşmeye ve açma mandallarına basmaya zorladı. Ardından kendini mürettebat merdivenine doğru itti ve yukarı tırmandı.

Alex'in ana ekranında karmaşık görünümlü bir grafik vardı. Ekrana yaptığı nazik dokunuşlarla ve bıyık altından sarf ettiği düzenli bir homurdanmayla onun üstünde çalışıyordu.

"Kronometrede hata var," dedi Basia. Durduk yerde soluğu kesilmiş olmasaydı muhtemelen ona bağırırdı.

"Hımm?" Alex elini panelin üstünden geçirerek görüntüyü sayılarla dolu bir grafikle değiştirdi ve ona yeni rakamlar eklemeye koyuldu.

"Saat –yörünge kronometresi– bozulmuş!"

"Şu an onunla uğraşıyorum," dedi Alex. "Bozuk falan değil."

"Beş güne inmiş!"

"Evet," dedi Alex, sonra da çalışmasına ara verdi ve koltuğunu döndürüp Basia'yı karşısına aldı. "Ben de seninle onu konuşacaktım."

Basia'nın tüm dermanı tükeniverdi. Yerçekimi olsaydı dizlerinin bağı çözülür ve yere yığılırdı. "Gösterge doğru mu?"

"Öyle," diyen pilot, yine bir el hareketiyle arkasındaki ekranda o grafiksel gösterimi açtı. "Ama beklenmedik değil. Diğer gemilerin aküleriyle ilgili ön tahminlerde illaki değişik olacaktı. Zaten çoğu daha en başından sallan yuvarlandı."

"Anlamıyorum," dedi Basia. Karnı sımsıkı büzülmüştü. Son bir iki günde bir şeyler yemiş olsaydı büyük ihtimalle kusardı.

"İlk tahminler yörüngesel mesafelere, gemi kütlelerine ve akülerin tüketim karşısında beklenen ömürlerine dayanıyordu." Alex konuşurken grafikteki çeşitli noktaları işaret etti. Öyle yapmak konuya açıklık getiriyormuşçasına. "Reaktörler çalışırken kimse yörünge bozukluğuna kafayı takmaz. İsteseydik hepimiz neredeyse kalıcı olan yörüngeler belirleyebilirdik. Ama mekiği gezegenden cevher taşıyıp durduğu için *Barb* epey alçaldı. Böylece her seferde yakıttan biraz tasarruf ediyorlardı. Ve kusura bakma ama geminin uçan bir hurda yığınından farkı yok. Olması gerekenden daha ağır; o yüzden de aküleri çabuk tükeniyor. Sonuçta yeni sayılar böyle."

Basia topçu koltuğunun yanında asılı bekleyerek canı çıkasıca matematiksel değerlerin ekrandan geçip gitmesini seyretti.

"Kızım üç gün kaybetti," dedi sonunda, konuşacak kadar nefes alabildiğinde. "Tam üç gün."

"Hayır. Zaten o üç güne sahip değildi," diye karşılık verdi Alex. Sözleri sert ve acımasızca olsa da yüzü kederli ve şefkatliydi. "Verdiğim sözü unutmadım. *Barb* düşecek olursa küçük kızın olay ânında burada bulunacak."

"Teşekkürler," dedi Basia.

"Hemen şimdi kaptanı arıyorum. Bir plan kurarız. Yeter ki bana biraz zaman ver. Bunu yapabilir misin?"

Beş gün, diye aklından geçirdi Basia. *Sana beş gün verebilirim.*

"Evet," dedi onun yerine.

"Tamam," diyen Alex adamın gitmesini bekledi. Basia gitmeyince de omuz silkti ve iletişim ekranına doğru döndü. "Kaptan, ben Alex. Cevap ver."

"Ben Holden," dedi tanıdık ses, birkaç saniyenin ardından.

"İstediğin gibi değerleri güncelledim. İlk giden kesinlikle *Barb* olacak."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu kaptan. Bağlantıya bir cızırtı karışır gibiydi. Basia yağmur sesini ancak birkaç saniye sonra çıkarabildi.

"Başa çıkabileceğinden daha çok atmosfere sürtünmesine beş günden biraz daha az var."

"Kahretsin," dedi Holden, başka da bir şey söylemedi. Sessizlik uzadıkça Basia bağlantının kesildiğinden endişelenir oldu. "*Roci* ne durumda?"

"Ah, biz iyiyiz. Işıklar ve hava hariç hemen hemen her şey kapalı. Hâlâ epey gücümüz var."

"Yardım edebilir miyiz?"

"Yani," dedi Alex ağırdan alarak, "halat bağlayıp çekmek gibi mi?"

"Onun gibi. Elimizden ne gelir?"

"Patron," dedi Alex, "iki gemi o şekilde birbirine bağlanabilir ama bu işi düşük yörüngede yapmak öyle eften püften bir olay değildir. Ben sadece bir pilotum. Mühendisimiz yanımızda olup gerekli hesaplamaları yapabilseydi hiç fena olmazdı."

"Hadi canım," dedi Holden. Sesi Basia'ya öfkeli geliyordu. İşte bu iyiydi. Öfkeli olması iyiydi. Ondan başka birinin de duruma kızdığı fikri nedense Basia'nın içini rahatlatıyordu.

"O konuda hiç şansımız var mı?" diye ağız aradı Alex.

"Dur Murtry'yle tekrar laflayayım," dedi Holden. "Yakında ararım. Holden tamam."

Alex iç geçirdi. Dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Konuşmak bir işe yaramayacak," dedi Basia. "Öyle değil mi?"

"Nasıl yarayabilir bilemiyorum," dedi Alex.

"Bu da gidip mühendisinizi bizzat almamız gerekebileceği anlamına gelir. Biliyorsun, burada sadece iki kişiyiz. Sen ve ben. Hepsi o kadar."

"Aslına bakarsan üç kişiyiz," dedi Alex kontrol panelini sıvazlayarak. "*Roci*'yi unutma."

Başını sallayan Basia, karnının yeniden büzülmesini bekledi. Fakat onun yerine içini sıcak bir huzur hissinin kapladığını fark ederek şaşırdı.

"Ne yapmam gerekiyor?"

*

"Bu bir HVZ elbisesi," dedi Alex, kapağı açık bir dolaptaki teçhizatı işaret ederek. Bulundukları hava kilidi güvertesi, hava kilidinin haricinde neredeyse tamamen dolaplardan ve saklama bölmelerinden oluşuyordu. Bahsi geçen dolabın içeriği, bir sürü aksesuara sahip kauçuk bir dalgıç elbisesine benziyordu.

"Heveze mi?"

"H. V. Z. Hafif vakum zırhı. Dışarıda gezinmeni sağlar. Normal uygulamalarda seni nefes alır hâlde ve nispeten radyasyonsuz tutmaya yetecek kadar havası ve koruması vardır." Alex kauçuğumsu elbiseyi dışarı çıkardı ve Basia incelesin diye dolabın yanındaki boşlukta asılı bıraktı. "Delinme durumunda kendi kendini tıkar. Hayat destek ve yaralanma sensörlerine ilaveten bütünleşik temel tıbbi gereçlere sahiptir." Sözü bitince kırmızı renkli, metalik görünümlü bir göğüslük çıkardı. "Ayrıca hafif silahlar tarafından üstünde *çok* fazla delik açılmasını önler."

Alex her bir parçayı eline alıp gösterirken ve işlevini açıklarken Basia onları ciddiyetle inceledi ve uygun olduğunu umduğu sesler çıkardı. Neredeyse yetişkinlik yaşamının tamamı boyunca işi icabı uzay elbisesi giymişliği vardı. Biçimlerine ve işlevlerine fazlasıyla aşinaydı. Fakat elbiseyi bir savaş silahına çeviren muhtelif zırh parçaları ile teknolojiler, tecrübelerine dahil değildi. Alex'in 'GRA dahilindeki otomatik DDT[1] ve düşman takip sistemi' şeklinde tarif ettiği şey kulağa faydalı geliyordu gelmesine, fakat Basia'nın onu nerede kullanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bu nedenle başını salladı, düşünceli gözükmeye çalıştı ve Alex eline tutuşturduğunda kaskı inceledi.

"Hiç silah kullandın mı?" diye sordu Alex, zırhın tamamı dolaptan çıkartıldıktan sonra.

"Hayır," dedi Basia. Bunu söylerken KİE güvenlik ekibine düzenledikleri saldırının kısa ama canlı bir görüntüsü, silahların geride bıraktığı korkunç yaralar, ölenlerin yüzlerindeki şaşkın bakışlar hafızasında canlandı. Mide bulantısının başlamasını beklediyse de hâlâ tek hissettiği o sıcaklık ve huzurdu. "Bir tanesini elime almıştım. Ateşlemediğimden emin sayılırım."

"Bu," dedi Alex, siyah renkli kalın bir tabancayı havaya kaldırarak, "7.5 mm'lik bir yarı otomatik tabancadır. Şarjörü yirmi beş

1 Dost Düşman Tanımlama. –*çn*

mermi alır. MKCD'nin standart yedek silahıdır. Salağın teki bile rahatlıkla kullanabilir; o yüzden seni bununla yollayacağım."

"Tabii gitmem gerekirse," dedi Basia.

"Tabii," diye gülümseyerek onayladı Alex. "Burada talim yapabileceğin bir atış poligonu yok ama alışmak için birkaç kez boş atış yapabilirsin. Ama açıkçası oraya gidersen ve geri gelebilmek için silah kullanmayı gerektiren bir duruma düşersen büyük ihtimalle siki tutmuşsun demektir."

"Öyleyse niye silah taşıyayım?"

"Çünkü bunlardan birini üzerlerine doğrulttuğunda insanlar ne istersen yaparlar," dedi Alex.

"O zaman boş kalsa da olur," diyen Basia silahı ondan aldı ve ağırlığını hissetmek için havada sağa sola salladı.

"Nasıl istersen," karşılığını verdi Alex.

"Hayır. Bana ne yapacağımı göster. Sonra da bunu dolduralım." *Felcia için. Bunu Felcia için yapabilirim.*

"Peki," dedi Alex ve Basia'nın isteğini yerine getirdi.

Holden'ın geri araması birkaç saati buldu. Konuşurken sesi sert ve öfkeliydi. "Ben Holden. Murtry kılını kıpırdatmayacak. O yüzden canı cehenneme. Gidip Naomi'yi alın. Tamam."

"Eh," dedi Alex, sözcüğü uzun bir iç çekişle bitirerek. "Buraya kadarmış. Galiba arabuluculuğu resmen bırakmış bulunuyoruz."

Basia yumruğuyla kafa sallayarak vücudunun hafifçe dönmesine yol açtı. Operasyon güvertesinde asılı duruyorlardı. Sökülmüş tabancanın çeşitli parçaları Basia'nın yanındaki boşlukta yavaşça uçuşuyordu. Alex adamın silahı söküp takmayı bilmesinde ısrar etmişti. Bunun niçin önemli olabileceğine dair Basia'nın hiçbir fikri yoktu. Yine de ona karşı çıkmamıştı.

"Ya şimdi?" diye sordu.

"O şeyi birleştirmeye başlasan iyi olur. Ben de *Israel*'in taslaklarını tekrar açayım ve onları son bir kez gözden geçirelim. Unutma, aktif bir gemide sürekli değişiklikler olur. Her şey şemalarda gözüktüğü gibi kalmaz. Birileri kullanmak isteyeceğin bir koridoru kapatmış olabilir diye alternatif giriş ve çıkış noktaları bulmalısın."

"Hafızam kuvvetlidir," dedi Basia. Kulağa böbürlenme gibi

geliyordu ama doğruydu. Koridorlarda ve tünellerde büyümüştü. Yön bulma algısı harikaydı.

"Bak onun yardımı dokunur. Artık giyin de seni gideceğin yere bırakayım," dedi Alex, sonra da duraksadı. "Henüz konuşmadığımız bir mesele daha var. Akülerdeki enerji seni oraya götürmeye rahat rahat yeter. Ayrıca *Roci* varken uzayda hiç kimse sana bulaşamaz. Ama seni içeri sokamam."

Basia bir kahkaha atarak kendini şaşırttı.

"Gülünç bir şey mi var?" dedi Alex bir kaşını kaldırarak.

"Tüm bu olayın ne yaptığımı gerçekten bildiğim tek kısmı için endişelenmen komik," dedi Basia. "Ben ruhsatlı bir 3. sınıf uzay kaynakçısıyım. İşim uzay boşluğunda kaynak yapmak. Sıkıyorsa bana delerek içine giremeyeceğim bir gemi bul."

"Tamamdır," dedi Alex ve adamın omzuna hafif bir şaplak attı. "Artık işe koyulalım."

Basia uzay boşluğunda sürüklenerek *Rocinante*'den uzaklaşıyordu. Basit bir uzay elbisesi ve oksijen tüpü yerine Mars'ta üretilmiş teknoloji harikası bir hafif taarruz zırhı giyiyordu. Ayağında manyetik botlarla bir geminin gövdesinde yürümektense sıkıştırılmış nitrojen püskürterek yarım düzine kilometrelik bir boşluğu kat ediyordu. Ayaklarının altında dönen Ilus fırtınalara ve durmaksızın çakan yüksek irtifa şimşeklerine sarılı kızgın, gri bir dünyaydı. Lucia ile Jacek orada, tüm bu atmosferik gazabın altında bir yerdeydiler. Fakat Basia onlara yardım edemezdi. Bu yüzden edebilecek tek kişiye yardım edecekti. Naomi'yi KİE gemisinden çıkaracak, o da karşılığında Basia'nın kızını kurtaracaktı. Tabii yürüttüğü mantıkta kafa yormaktan dikkatle kaçındığı bir sürü eksik vardı, orası ayrı.

Karanlıktaki devasa gri metal adaya giderek yaklaştı. Adanın bir adı vardı. *Edward Israel.* Düşman.

"Orada iyi misin?" diye iletişim kanalından sordu Alex. Kaskın küçük hoparlörleri pilotun sesini pesleştiriyordu. Ayrıca kanalda agresif bir arka plan cızırtısı mevcuttu.

"İyiyim. Her şey yeşil." Alex ona elbisenin GRA'sındaki durum göstergeleri arasında nasıl geçiş yapacağını göstermişti. Basia da her birkaç dakikada bir itaatkârca onları kontrol ediyordu.

"Bak, Naomi'nin salıverilmesi için öfkeli taleplerde bulunup duruyorum," dedi Alex. "*Israel*'e bir hedefleme lazeri kilitledim. Ayrıca sensörlerini telsiz gürültüsüne ve ışık serpintisine boğuyorum. Bu da gözlerini –tabii ne kadar gözleri kaldıysa– *Roci*'nin üstünde tutmalarını sağlıyordur. Gövdeyi delerek içeri girdiğini fark etmeleri bir iki dakika sürer."

"Bu pek de uzun bir süre değil," dedi Basia.

"Öyleyse hızlı del. Alex tamam."

Alex onu *Rocinante*'de bol miktarda akü gücü olduğu, lazerleri ateşlemenin ve telsiz bozucu sinyaller yaymanın bu durumu fazla etkilemeyeceği yönünde temin etmişti. Fakat Basia enerjiye kıymetli ve yeri doldurulamaz bir kaynak gözüyle bakar olmuştu. Kolay erişimli füzyon çağında böyle bir şeyi daha önce yapması hiç gerekmemişti. İçinde bulundukları durum her şeye bir kalıcılık havası katıyordu. Baştan başlamak, *gelecek sefere hallederiz* gibisinden bahaneler bulmak mümkün değildi.

Israel'in bel bakım hava kilidine kadarki rotasını kontrol etti, bir soruna rastlamadı ve kaynak hamlacını çıkarıp parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkıca kavradı.

Gemi büyüdükçe büyüdü ve sonunda tüm görüş alanını kapladı. Hava kilidi kaportası, açık renkli ufacık bir nokta olmaktan çıktı ve üstünde küçük, yuvarlak bir pencere bulunan başparmak tırnağı ebatlarında bir kare hâline geldi. Önceden programlanmış ADF sırt çantası, dört buhar konisi şeklinde nitrojen püskürttü ve Basia hafifçe yavaşlayarak kaportanın bir metre uzağında durdu.

Kaynak makinesi parlak bir mavi alevle canlandı. "İşte geliyorum," dedi Basia. Naomi'ye, onu hapis tutan KİE güvenlikçilerine ve binlerce kilometre uzaktaki ölen bir gemide bekleyen kızına hitap ediyordu.

İşte geliyorum.

Kırkıncı Bölüm: Havelock

"Kapatabileceğim her şeyi kapattım," dedi ekrandaki Marwick. "Sensörler, ışıklar, eğlence araçları. Soğutma sistemini de kıstım. Akülerin bu hâliyle on yedi günden biraz daha az zamanımız var. Üstelik bu, güneş panelleri tam güçte çalışırken geçerli. Onlar da bozulmaya başlarsa daha da kısa süremiz olacak. Ondan sonra boğularak mı yoksa yanarak mı öleceğimize karar vermemiz gerekecek."

Havelock işaret parmağı ile başparmağını kullanarak gözünü ovuşturdu. Bir süredir spor salonuna uğramıyordu ve sıfır yerçekimi steroid kokteylini arttırarak bu eksikliği gidermeye çalışıyordu. Uzun vadeli bir çözüm değildi ama mevcut şartlara baktıkça öyle bir şeye ihtiyaç duyma ihtimali gitgide azalıyor gibiydi. Yine de ilaçlar baş ağrısına yol açıyordu. Naomi olmasaydı spora bu kadar bile zaman ayırmazdı. Bir açıdan kadına borçlu olduğu söylenebilirdi.

Ofisi boğucu ve havasız geliyor, sıcaklık durmadan artıyordu. Gezegende büyümüş bir çocuk olarak uzaya hep soğuk bir yer gözüyle bakmıştı. Bu durum teknik bakımdan doğru olsa da uzayın büyük bölümü boşluk, uzay gemileriyse birer termostu. Vücutlarının ve gemi sistemlerinin ısısı fırsat bulursa yıllara, hatta on yıllara yayılan bir sürede uzaya kaçardı. Havelock keşke bu süreci hızlandırmanın bir yolunu bulabilseydi.

"Mürettebatı durumdan haberdar ettik mi?" diye sordu.

"Ben etmedim ama verileri gizlemek zor. Özellikle de yapacak başka bir işi olmayan bilim insanlarıyla ve mühendislerle dolu olduğumuz düşünülürse. Onları paraşütle gezegene indirmeye başlamamız gerekecek. Elimizden geldiği kadarını."

"İniş sırasında aylar tarafından düşürülmezlerse aşağıda açlıktan ölsünler diye mi?"

"Aslında evet," dedi Marwick. "Yüzeye ayak basmak için uzun bir yol teptiler. Birden fazlasının burada değil de orada ölmeyi yeğleyeceğini biliyorum."

Naomi kafesinde öksürdü.

"Murtry'yle konuşurum," dedi Havelock. "Gezegende bir mezarlık kurulmasını isteyebilir. Özellikle de gecekonduculardan çok bizim işimize yarayacaksa."

Marwick iç geçirdi. Sakal tıraşı olmayı bırakmıştı ve çenesini sıvazladığında çıkan ses, pencereye atılan bir avuç kuma benziyordu. "Yine de çok yaklaştık, değil mi? Bu kahrolası dünyayı yeniden yaşanır hâle getirmek için buralara kadar geldik."

"Vadedilen toprakları gördük," dedi Havelock. "*Barbapiccola*'dan ne haber? Onun durumu ne?"

"Bizimkini iyi gösterecek kadar kötü. Taşıdığı lityum cevheri dört gün sonra yüksek atmosfer buharına dönüşecek."

"Eh, sanırım artık lityumu pazara götürmelerini engellemek için endişelenmemize gerek yok."

"Sorun kendiliğinden çözülmek üzere," diye doğruladı Marwick. "Ama asıl mesele güvenlik. Yolcularımız üstesinden gelemeyecekleri ve kaçıp kurtulamayacakları bir ölümle karşı karşıyalar. Bir şey yapmazsak kafayı yiyecekler. Ve işler kontrolden çıkarsa ne sen ne de ben onları durduracak kadar personele sahibiz."

Ne önemi var ki? demek istedi Havelock. *Bırak ayaklansınlar. Nasılsa atmosfere çarpmamıza ne kadar kaldığını değiştirmeyecek. Bir dakika bile.*

"Haklısın," dedi onun yerine. "Güvenlik yetki kodlarını biliyorum. Otodoktora herkesin ilaç kokteyline biraz sakinleştirici ve mizaç dengeleyici, hatta belki biraz da uyuşturucu katması talimatını veririm. Ama aşırıya kaçmadan. Bu insanların kafayı bulmaları değil, sağlıklı düşünebilmeleri lazım."

"Nasıl istersen."

"Bu gemiyi bir düşkünlerevine çevirmeyeceğim. Daha değil."

Kaptanın omuz silkişi imalıydı ve söze gerek bırakmıyordu. Havelock bağlantıyı sonlandırdı. Ekran varsayılan ayarına dön-

dü. Çaresizlik dev bir dalga gibi Havelock'un üstüne çöktü. Her şeyi yapılması gerektiği gibi yapmışlardı ama hiçbir işe yaramamıştı. Hep beraber ölüp gideceklerdi – korumaya yardım etmek için geldiği insanlar, ekibinin diğer üyeleri, mahkûm, kendisi, herkes. Öleceklerdi ve Havelock'un nihai sondan önce onlara kafayı buldurmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ekrana yumruk atana kadar böyle bir şey yapacağının farkında değildi. Panel takılı olduğu çerçevede hafifçe kaymasına rağmen üstünde iz kalmadı. Çarpışma koltuğunun yalpaları ivmeyi emerken hafifçe tıslad. Havelock'un parmak boğumu yarılmıştı. Cildinde biriken bir damla kan büyüyerek koyu kırmızı bir misket ebatlarına ulaştı. Havelock yüzey geriliminin damlayı teninde kaydırmasını seyretti. Hareket ettiğinde, havada küçük gezegenleri ve ayları andıran bir dizi damlacık bıraktı.

"Herhalde farkındasındır," dedi Naomi. "Yüzlerce insanın yanarak ölmesini bir sorunun kendiliğinden çözülmesi olarak değerlendiriyorsan yanlış taraftasın demektir."

"O bombaları biz koymadık," dedi Havelock. "Onlar koydu. Hepsini onlar başlattı."

"Bunun sana göre bir önemi var mı?"

"Bu noktada mı? Herhalde olması gerektiği kadar yok."

Naomi kafes kapısının yakınında asılı duruyordu. Kuşaklıların dar alanlara tahammül kapasiteleri Havelock'u hep şaşırtagelmişti. Muhtemelen klostrofobiyi gen havuzlarından tümüyle atmışlardı. Havelock, Naomi'nin sülalesinden kaç neslin yerçekimi kuyusu dışında yaşamış olduğunu merak etti.

"Yaran kanıyor," dedi kadın.

"Evet ama bunun da bir önemi yok."

"Biliyorsun, beni serbest bırakabilirsin. Çok iyi bir mühendisim ve buradaki en iyi gemi benimkisi. Beni *Roci*'ye yollarsan belki vaziyeti düzeltmenin bir yolunu bulabilirim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Ben de hiçbir şeye önem vermediğini sanıyordum," dedi kadın, sesinde bir tebessümle.

"Böyle bir durumda nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun bilmiyorum."

"Korktuğumda hep böyle davranırım. Bak, ciddiyim. Beni gerçekten serbest bırakmalısın."

Havelock havadaki kanı topladı. Parmak boğumu daha şimdiden kabuk bağlamıştı. Otodoktora bağlanırken vazgeçmenin ilk adımı gibi gelen mide bulandırıcı bir hisse kapıldı. Yine de buna mecburdu. Panik hâlindeki insanlarla dolu bir mürettebatın hiçbir yararı olmazdı. Özellikle de ekibin çoğunluğu Murtry'yle beraber gezegendeyken.

Havelock'un evden indirdiği haber bültenleri hep Yeni Cihan'daki trajediyi konu alan abartılı haberlerle doluydu. Saygın kanallardan birkaçı patlamanın sensör verilerini olduğu gibi yayınlamasına rağmen ortalıkta gezen üç dört adet düzmece versiyon da mevcuttu. Aslında sahte verilerin hakikisinden çok daha etkileyici olduğu söylenemezdi. Havelock bir düzine yorumcuyu bölük pörçük dinledi. Bazıları böyle bir sefere izin verildiği için kızgın; bazılarıysa ciddi ve hüzünlü görünüyordu. Hiçbiri kurtulma şansının yüksek olduğunu düşünmüyordu. Havelock'un mesaj kutusunda binden fazla yeni giriş mevcuttu. Medyada çalışan insanlar. Şirket genel merkezinden insanlar. Şahsen tanıdığı birkaç –yalnızca birkaç– kişi. Pinkwater'dayken takıldığı bir eski sevgili. Artık Ceres İstasyonu'nda yaşayan, on beş senedir görmediği bir kuzen. Okul yıllarından bir iki sınıf arkadaşı.

Eski tanıdıklarla yeniden yakınlaşmak için birkaç milyar ekranda alenen ölmek gibisi yoktu. Havelock hiçbirine cevap vermeyecekti. İşverenlerinden gelen mesajlara bile. Dostlarından gelenlere bile. İçine düştüğü durum su altında mahsur kalıp boğulmaya, yukarıdaki su yüzeyine bakmaya ve oraya asla ulaşamayacağını bilmeye benziyordu.

Emniyet kemerlerini çözdü.

"İyi geceler, Havelock," dedi Naomi.

"Geri geleceğim," diyen adam havada süzülerek ofisi katetti. Gayriresmi bile olsa bir devriyeye çıkmayalı epey zaman geçmişti. Havelock kendini *Israel*'in dar koridorları boyunca çekerek ortak alanlarda –kantin, spor salonu, açık laboratuvar, bar– gezindi. *Israel*'de yaşadığı aylarda –artık yıllarda– gemi diğer her yer gibi âdeta görünmez hâle gelmişti. Şimdi ona bakarken onu ilk defa görmüş gibi oluyordu. Gemi eskiydi. Koridorların dikkatle tasarlanmış simetrik biçimi, kapı aralıklarındaki geçmeli mekanizma... Tüm bunlar büyük ebeveynlerinin resimlerinde

karşılaştığı türden şeylerdi. İnsanları görmek de üç aşağı beş yukarı aynıydı. Güvenlikçiler ile mürettebatın geri kalanı arasında bir mesafe vardı. Zaten olmasaydı bir şeyler ters gitmiş demekti. Havelock kendini *Israel* mürettebatının bir parçası olarak görmüyor fakat yanından geçtiği her simayı tanıyordu. Gıda bilimlerinin başı Hosni McArron. Sistem teknisyeni Anita Chang. Tamirci John Deloso. Onları nasıl tanıdığını bilmese dahi hepsi de artık yaşamının bağlamları arasındaydı.

Ve olayların önünü alamadığı için hepsi ölecekti.

Ön gözlem salonu bir karanlık odaydı. Ekranlar bir pencereden dışarıdaki uzayın enginliğine bakıyormuş izlenimi vermek üzere tasarlanmıştı, fakat hiç kimse orayı o amaçla kullanmıyordu. Havelock içeri girdiğinde salon boştu. Ekranlar okunamayacak kadar hızlı geçip giden sensör verileriyle, tanımadığı koyu tenli bir Kuşaklının elinden çıkmış müzikal bir derlemeyle ve Yeni Cihan'ın sahte renkli bir sıcaklık haritasıyla kaplıydı. Güvenlik kamerası bir parça kumaşla kapatılmıştı ve hava dönüştürücüler içerideki esrar kokusunu henüz tümüyle gidememişti. Birileri büyük ihtimalle salonu sevişme amaçlı bir buluşma yeri olarak kullanıyordu. Havelock kameranın önündeki kumaş parçasını çekip aldı. Eh, neden kullanmasınlardı? Nasılsa üç hafta sonra şimdi yaptıkları hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Havelock ekranlara altlarındaki gezegenin görüntüsünü getirdi. Yeni Cihan bulutlarla sarılıydı. Ne bir ışık, ne bir şehir, ne de gezegene tutunmaya çalışan insan varlığına dair en ufak bir iz vardı. O gezegen ki hepsinin canını almıştı.

Ve hâlâ çok güzeldi.

Havelock'un el terminali vızıldadı. Gelen aramanın kırmızı kenarlığı, bunun bir güvenlik alarmı olduğunu gösteriyordu. Adrenalin derhal Havelock'un kanına karıştı ve daha terminali açmadan kalbi hızla atmaya başladı. Aramayı cevapladığında Marwick ile Murtry bir konuşmanın ortasındaydılar.

"–kaç tane bilmiyorum ve bundan sonra da öğrenmek gibi bir hevesim yok," dedi Marwick. Hatta neredeyse bağırdı. Murtry'nin yüz ifadesi kızgın ve ilgisize benziyordu ama Havelock buna amirinin kameraya bakmamasının yol açtığını anladı. Bakmıyordu, çünkü kamerayı göremiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Havelock.

"*Rocinante* bizi hedefe kilitliyor," dedi Marwick.

Havelock şimdiden kendini iterek koridorda süratle ilerliyordu. "Talepte bulunuyorlar mı?"

"*Tehdit* savuruyorlar desek daha doğru olur," diye cevap verdi Marwick, kollarını bıkkınlıkla kaldırarak.

"İşin o kısmı mübalağa," dedi Murtry. "*Israel*'e hedefleme lazerlerini doğrultuyorlar. Ve aynı zamanda kaçığın teki bel bakım hava kilidini deliyor."

"Yani *istilaya mı* uğruyoruz?"dedi Havelock, kuşkusunu gizleyemeden. "Kimler tarafından? Ne amaçla?"

"Amacın şimdilik bir önemi yok," dedi Murtry. "Önceliğimiz gemi güvenliğinin korunması."

Havelock iki koridorun kesiştiği kavşaktaki bir kulpa tutundu ve ofisine çıkan yol ağzına doğru ayakları öne gelecek şekilde kendini döndürdü. "Mahkûmun peşinde olmalılar. Bunu sen de biliyorsun, amirim. Neden onu verip kurtulmuyoruz? Zaten yakında hiçbir önemi kalmayacak."

Murtry başını yana eğdi. Gülümsemesi ince ve zalimdi. "Sabotajcıyı serbest bırakmamızı mı öneriyorsun?"

"Nasılsa hepimiz öleceğiz," dedi Havelock. İşte, sonunda dile getirmişti. Herkesin aklından geçen düşünce aynıydı. Murtry hariç herkesin.

"Yola çıkmamızdan önce ölümsüz müydün?" diye sordu Murtry, bir çıngıraklıyılanınki kadar kuru ve soğuk bir sesle. "Çünkü ister gelecek hafta ister yetmiş sene sonra ölmeyi planla, bu işi yapmanın hâlâ bir yolu yordamı var."

"Peki, amirim," diyen Havelock son dönemece de ulaştı ve kendini ofisine doğru fırlattı. "Kusura bakma, amirim."

Görüşmeye biri daha katılırken bağlantı çınladı. Başmühendisin sert bakışlı ve öfkeli hâli Havelock'ta derhal şüphe uyandırdı.

"Emirleri bekliyorum," dedi Koenen.

"Bekleyin. Onun burada ne işi var?" dedi Havelock.

"Milis kuvvetini de olaya dahil ettim," dedi Murtry, Havelock ofisine girerken. "İstilacıları geri püskürteceksek onlara ihtiyacımız olacak."

"Adamlarım hazır," dedi başmühendis hiç tereddüt etmeden.

"O orospu çocuklarının nereden geleceklerini söyleyin yeter. Biz onları karşılarız."

Aman Tanrım, diye aklından geçirdi Havelock. *Bir filmdeymiş gibi konuşuyor. Bu berbat bir fikir.*

"Bay Havelock," dedi Murtry, "senden gerçek mühimmat stokunu milislere açmanı istiyorum."

"Saygısızlık etmek istemem, amirim," dedi Havelock, "ama bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Bu iş bir boya tabancası talimine benzemez. Gerçek bir çatışmanın eşiğindeyiz. Yalnızca dost ateşi tehlikesi bile–"

Murtry'nin sesi sakin, mesafeli ve amansızdı. "Yoksa adamlarını eğitirken çok kötü bir iş çıkardığını ve saldırganları boya tabancalarıyla geri püskürtmenin daha güvenli olacağını mı düşünüyorsun, Bay Havelock?"

"Hayır, amirim," dedi Havelock, sonra bir eklemede bulunarak kendini şaşırttı. "Ama bu noktada gerçek mermi dağıtmanın vakitsiz olacağını söylüyorum. Bence durumu daha da kızıştırmadan önce neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlamalıyız."

"Bu profesyonel görüşün mü?" diye sordu Murtry.

"Evet."

"Peki ya bu adamlara gerçek mühimmat vermeni emredersem?"

Kafesindeki Naomi'nin parmakları kapı ızgarasını sımsıkı kavramıştı. Kadının faltaşı gibi açılmış gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Havelock bakışlarını ondan kaçırdı. Murtry'nin iç çekişi kısa ve inişli çıkışlıydı.

"Eh, seni seçim yapmak zorunda kalacağın bir duruma sokmayacağım," dedi Murtry. "Şef?"

"Evet, komutanım?" dedi başmühendis.

"Sana özel güvenlik kodlarımı yolluyorum. Onunla silahlıktan silah ve mühimmat alabilirsin. Anladın mı?"

"Hem de nasıl, komutanım," dedi başmühendis. "O pezevenkleri öyle bir delik deşik edeceğiz ki arkalarındaki yıldızları görebileceksiniz."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Murtry. "Artık müsaadenizle gitmem lazım."

Bağlantı kesildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Naomi. Sesindeki samimiyet kaybolmuştu. Artık sahiden korkmuş gibi konuşuyordu. Veya öfkelenmiş. Havelock hangisinin doğru olduğunu kestiremiyordu. Silahlık köprüye değil, ana güvenlik istasyonuna komşuydu. Havelock acele etse bile oraya diğerlerinden önce ulaşamazdı. Zaten varsa bile onlara ne diyeceğini bilmiyordu.

Burada bir silah dolabı vardı. Aralarına katılırsa belki durumu bir nebze kontrol altında tutabilirdi.

"Havelock, neler oluyor?"

"İstilaya uğruyoruz ve direniş göstereceğiz."

"*Barbapiccola*'dan mı geldiler?"

"Hayır. *Rocinante*'den."

"Öyleyse beni almak için buradalar."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

Havelock silah dolabından bir pompalı tüfek aldı.

"Gelen Alex'se ve onu vurursan size yardım etmem," dedi Naomi. "Bundan sonra ne olursa olsun, o yaralanmışsa ipler kopar. Sizi kurtarmanın bir yolunu bulsam bile cayır cayır yanmanıza göz yumarım."

Monitör öttü. Gezegenden bir bağlantı talebi gelmişti. Havelock aramayı hemen kabul etti. Ekranda Doktor Okoye'nin yüzü belirdi. Kadının alnı bir şeye bakınıyormuşçasına kırışmıştı ve gözleri kıpır kıpırdı. Gözbebeklerinde Havelock'un tüylerini ürperten yeşil bir pırıltı vardı.

"Bay Havelock? Orada mısınız?"

"Korkarım kötü bir zamanda aradınız, Doktor."

"İkmalleri siz mi koordine ediyorsunuz? Bize gereken bir–"

"Önümüzdeki beş dakika içinde halletmezsem can kayıplarının yaşanacağı bir mesele mi var?"

"Beş dakika mı? Hayır."

"Öyleyse beklemeniz gerekecek," dedi Havelock ve bağlantıyı sonlandırdı. Bel bakım hava kilidine en yakın kısım nezarethaneydi. Soyunma odası, acil durum dekompresyon[1] kaportası ve bakım koridoru kavşağı birer dargeçit olarak kullanılabilirdi.

1 Bir iç mekândaki atmosferik basıncı tahliye işlemi. –*çn*.

Havelock başmühendisin adamlarını son ikisine yerleştireceği ve soyunma odasını boş bırakacağı fikrindeydi. Koenen son çare olarak nezarethaneye de bir iki adam yollamak isteyebilirdi. Fakat o zaman direnişle karşılaşırdı. Tüm ekip çatışmaya iştirak etmek isteyecekti. Üstelik gerçek mühimmatları vardı. Havelock düşmanın elinde neler olacağını merak etti. Takviyeli zırh? Belki. Belki...

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Naomi.

"Yaşananlardan ben de hoşnut değilim ama başka çare yok."

"Fizik yasalarından bahsediyorsun sanki. Seçme şansı hiç yokmuş gibi. Bu düpedüz delilik. Buraya beni almak için geldiler. Beni bırakırsan geldikleri gibi giderler."

"Bu işin bir yolu yordamı var," dedi Havelock, pompalı tüfeğine kauçuk fişek sürerken.

"Bunu o dedi, öyle değil mi? Onun ağzından çıktı."

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Havelock.

"Murtry. Büyük patron. Bilmem farkında mısın ama hep böyle yapıyorsun. Onu dinliyorsun, sonra da gerçekten inanıyormuşsun gibi o sözleri aynen tekrarlıyorsun. Şimdi öyle yapma zamanı değil. Murtry bu sefer yanılıyor. Muhtemelen daha önce de birkaç kez yanıldığı olmuştur."

"Hapis tutulan o değil. Başkasını eleştirmeye ne kadar hakkın var bilmiyorum."

"Şansım yaver gitmedi," dedi kadın. "Dışarıda askercilik oynuyor olmasaydınız bombanızı imha eder ve siz farkına bile varmadan çekip giderdim."

"Seni serbest bırakmamın ne faydası olur ki? Hiçbir fark yaratmaz. Gemiler düşüyor. Burada bize yardım edebilecek kimse yok. Elinden hiçbir şey gelmez."

"Belki gelmez," dedi Naomi. "Ama ölünceye kadar çabalayabilirim. İnsanları öldürmeye çalışmak veya ölmelerini seyretmek yerine yardım etmeyi deneyebilirim."

Havelock dişlerini sıktı. Parmağını silahın tetik muhafazasına dayayıp gözlerini yumdu. Namluyu kafese çevirmek o kadar kolay olurdu ki. Izgaraya bir kauçuk fişek ateşleyip Naomi'yi hücrenin arkasına kaçmaya zorlayabilirdi.

Fakat öyle bir şey yapmayacaktı. Boşalım göğsünde başlayarak göz açıp kapayıncaya kadar el ve ayak parmaklarına yayıldı. Havelock kendini kadına doğru itti ve tuş takımına şifresini girdi. Kafes bir tık sesiyle açıldı.

"Gel öyleyse," dedi.

Kırk Birinci Bölüm: Elvi

Bilimsel terimleme daima zordu. Dünya'daki ve hatta Sol sistemi genelindeki yeni bir organizmayı isimlendirmek uzun, zahmetli bir süreçti ve Yeni Cihan kaynaklı muazzam numune akımı muhtemelen bilimsel literatürü onlarca yıl tıkayacaktı. Mesele sadece taklit kertenkeleler veya böceğimsi uçucular değildi. Her bakteri muadili yeniydi. Her tek hücreli organizma alışılmadıktı. Dünya tek başına beş yaşam krallığı üretmeyi başarmıştı. Hatta Fityani hipotezine katılıyorsan altı. Elvi, Yeni Cihan'daki ekosferin Dünya'dakinden daha basit olduğunu hiç sanmıyordu.

Fakat gözlerinde –Holden'ınkiler hariç herkesin gözlerinde– yaşayan şey daha yıllarca, hatta belki de onlarca yıl bilinmezliğini koruyacaktı. Yaşam ağacındaki bir yere oturtulana dek resmi bir adı bile olmayacaktı.

Elvi o zamana kadar ona Fırlama demeye kadar vermişti. Nedense saçma bir lakapla anıldığında eskisi kadar korkutucu olmuyordu. Bu, bir ölüm solucanına toslaması hâlinde öleceği gerçeğini değiştirmiyordu. Fakat geldiği noktada en ufak bir olumlu düşünceye bile razıydı. Üstelik biraz yalama olmaya başlamıştı.

Organizmanın ilginç tarafı –ilginç taraflarından biri– içinde hiç klorofil veya benzeri bir madde bulunmamasıydı. Yeşil renk, kelebek kanatlarıyla kıyaslanabilecek bir prizma etkisinin ürünüydü. Elvi'nin gözlerinde büyüyen asıl dokunun yapısı azıcık bile farklı olsaydı rengi şeffafa yakın açık bir kahverengiye çalardı. Öyle bir durumda ışık kırılmazdı. Bu ayrıca Elvi'nin körlüğünün bir renk tufanı ve detay kaybı olduğunu fakat gözün görme yetisini yok etmediği anlamına geliyordu. Elvi hâlâ gözlerini kapattığında dünya karanlığa boğuluyordu ve onları açtığında parlak, canlı bir yeşille karşılaşıyordu.

Artık diğer her şey kapasitesi dışındaydı. Gitmişti. El terminalini ses komutlarıyla, dokunuşla ve hafızasıyla kullanıyordu. Daha önceden göz gezdireceği raporları artık dinliyordu. Ay'daki, Dünya'daki ve Ganymede'deki laboratuvarlardan gelen sesler ona fazla umut vermiyordu.

"Bağışıklı deneğin sodyum aktarımını düzenleyen genlerinde bir çift nadir alel bulunmasına rağmen nihai protein yapısında bir değişiklik görmüyorum. İyon yoğunluğu stabil ve standart hata aralığı dahilinde. Araştırmalarımı sürdüreceğim fakat burada yanlış kapıyı çaldığımızı hissediyorum. Üzgünüm."

Elvi yanında onu görebilecek başka biri varmışçasına kafa salladı. Başı hâlâ ağrıyordu. Ağrılar gün içinde değişiklik gösterse de Elvi bunun enfeksiyondan mı kaynaklandığını, yoksa sadece kendisine mi mahsus olduğunu bilmiyordu.

"Hey," dedi Fayez, ardından ekledi. "Elvi? Burada mısın?"

"Evet," dedi kadın.

"Eh, konuşmaya devam et öyleyse. Her iki elimde de yiyecek var."

Elvi çocukluğundan kalma bir pop melodisi mırıldandı ve Fayez'in ayaklarını sürümesini dinledi. Adam iyice yaklaştığında da uzanıp bacağına dokundu. Fayez hafif bir homurtuyla onun yanına çöktü. Elvi'nin elleri adamınkileri buldu ve Fayez ona istihkak paketini verdi.

"Gelecek sefere Dünya'nın yarı yerçekimine sahip bir yere tayinimi isteyeceğim," dedi adam. "Ağırlığa kimin ihtiyacı var ki?"

Elvi kıkırdadı. Fayez'in niyeti de buydu. Üstelik Elvi gülüşünde biraz içtendi bile. Parmak uçlarının altındaki folyo kaygandı. Kendini uyuması gerekirken örtüsünün altında abur cubur atıştıran, her şeyi dokunarak yapan küçük bir kız gibi hissediyordu. Fayez'in gofretinin ambalajı sertçe hışırdadı.

"Daha ne kadar yiyeceğimiz var?" diye sordu kadın.

"Fazla yok. Ama sanırım bir ikmale daha ulaşmayı deniyorlar. Aramızda hâlâ bazı şekiller seçebilen bir iki kişi var."

"Ve de Holden."

"Tek gözlü kral," dedi Fayez. "Sırf daha iyi uysun diye gözlerinden birini çıkarsak mı acaba? İki göze birden sahip olarak büyük bir fırsatı kaçırıyor."

"Şişşşt," dedi Elvi ve folyo parmakları altında yarıldı. Acil durum gofreti gevrekti ve laboratuvar günlerindeki fare maması gibi kokuyordu. Nahoş ve besleyici bir tadı vardı. Elvi onun zevkine varmaya çalıştı. Bunu da özleyeceği günler yakındı.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Fayez. Elvi başını refleks gereği iki yana salladı. Dostunun kendisini göremeyeceğinin farkındaydı.

"Elimizdeki en iyi teori, durumunun çoğul ebeveynlikle ilgisinin olduğu. Holden'ın sekiz kadar annesi ve babası var. Böyle bir şeyi mümkün kılan teknikler geride bazı sistematik izler bırakabilir. Ama henüz bir bulguya ulaşamadık."

"Tüh. Belki protomoleküle maruz kalması onu bir uzay mutantına falan dönüştürmüştür."

Elvi gofretinden bir ısırık daha aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Belki güleceksin ama Ay o ihtimali de değerlendiriyor. Ve organizmanın yolladığımız verilere dayanan taze bir numunesini büyütmeye çalışıyorlar. İlk denemeler bazı kendi kendini düzenleme belirtileri gösteriyormuş."

"Önümüzdeki beş yüzyıllık bitirme tezlerine malzeme çıktı desene," diye konuştu Fayez. "Sanırım arkanda bırakacağın bilgi mirası için endişelenmene gerek kalmadı."

Elvi'nin dizine parmak uçları dokundu. Uzanmanın fiziksel eylemi, Fayez'in sözlerindeki alaycılığı yumuşatıyordu. Elvi adamın elini tutup başparmak kökündeki şişkin kısmı hafifçe sıktı. Fayez ona iyice sokuldu. Elvi adamın beden kokusunu alabiliyordu. Fırtına çıktığından beri hiçbiri yıkanamamıştı ve muhtemelen leş gibi kokuyorlardı. Fakat Elvi'nin burnu bu duruma iyice alışmıştı. Adamın kokusu artık ıslak bir köpeğinki gibi neredeyse hoş geliyordu.

"Böyle olmasını istemezdim," dedi.

"Yine de adlarımız sonsuza kadar yaşayacak. Sen yeni canlı türleriyle dolu bir gezegeni ilk keşfeden kişi olarak tanınacaksın. Bense senin bir dediğini iki etmeyen sıradan bir jeolog olarak."

"Neden flört ediyorsun?"

"Vazgeçeceğim son şey flört etmek," dedi Fayez. Elvi dostunun yüzünü görebilmek isterdi. "Sen bilimle uğraş. Ben odadaki en akıllı ve güzel kadına asılacağım. Herkes faniliğin acımasız

yüzüyle farklı yollar kullanarak başa çıkar. Bir de yağmur... Başa çıktığımız bir diğer şey de o. Bir dahaki görev yerimin yağmursuz bir yer olmasını istiyorum."

Yan odada bir çocuk ağlamaya başladı. Gelen ses yorgun ve korkuluydu. Bir kadın –belki Lucia– ona Elvi'nin anlamadığı bir dilde şarkı söyledi. Elvi gofretinin son lokmasını da ağzına attı. Biraz su bulması lazımdı. Kimya bankının en son ne zaman bir torba temiz su ürettiğinden emin değildi. Torbayı değiştirme vakti henüz gelmediyse bile yakında gelecekti. Holden bir ara uğrayıp o işle ilgileneceğini söylemişti ama Elvi bunun doğruluğundan şüpheliydi. Holden'ın zaten mecali kalmamıştı ve dinlenmeyi reddediyordu. Dinlenmesi gerektiğinde bile. Eh, El göremese bile muhtemelen bir su torbasını değiştirebilirdi.

"Buraya gelmemeliydik," dedi Fayez. "Medi İstasyonu'nun ötesindeki dünyaların kirli ve şeytani olduğundan bahseden o kaçık piçkuruları var ya? Haklıymışlar."

"Hiç kimse öyle bir şey söylemedi, değil mi?"

"Biri büyük ihtimalle söylemiştir. Söylemedilerse bile söylemeleri gerekirdi."

"Sahiden de uzak durabilir miydin?" diye soran Elvi dizleri üstünde doğruldu ve kimya bankına doğru uzanmaya başladı. Çıkış filtresinden akan temiz suyun hafif şıpırtısını duyabiliyordu. Sesin devamlı yağmurunkinden daha farklı bir tınısı vardı. "Sana gerçek anlamdaki ilk yeni dünyaya gitme şansı sunsalar hayır diyebilir miydin?"

"İkinci dalgayı beklerdim," dedi Fayez.

Elvi torbayı buldu. Yumuşak, soğuk eğri beklediği kadar şişkin değildi. Bank eskisi kadar hızlı su üretmiyordu. Fakat sistemde bir hata varsa bile uyarı vermemişti. Holden'a kontrol edeceği bir şey daha çıkmıştı.

"Ben yine de gelirdim," dedi.

"Bunca şeye rağmen mi? Yine de gelir miydin?"

"Böyle olacağını bilemezdim ki. Risk aldığımı bilirdim. Biliyordum. Ama tabii ki o gemiye binerdim."

"Ya böyle olacağını bilseydin? Ya bir kristal küreye bakıp bizi burada bu hâlde görseydin?"

"Öyle bir şey yapabilseydik bir daha asla keşfe çıkmazdık," dedi kadın.

Hep beraber öleceklerini düşünmek çok garipti. Elvi durumun farkındaydı ama yine de gerçekdışı geliyordu. Zihninin gerisindeki küçük, ısrarcı bir ses bir geminin gelip onlara yardım edeceğini söylüyordu. Veya gezegendeki başka bir grubun ilave gıda, su ve barınakla ortaya çıkacağını. Elvi kendini yardım isteseler mi diye düşünürken buluyor ve yalnız olduklarını hatırlamak için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Başka bir üs yoktu. Gemi de. Güneş sisteminin tamamında sadece üç geminin mürettebatları ve yolcuları mevcuttu. Üstelik artık sayıca daha azlardı. Harabelere birbirlerinin horultularını duyacak kadar sıkış tıkış doluşmalarına rağmen bu hakikat tüm evreni bomboş hissettiriyordu. Ve de korkutucu.

"Holden'ı bulmalıyız," dedi. "Su akışı yavaşlamış. Acaba... Belki çok sağlam bir bağışıklık sistemi vardır. Hepimizde akıntı olması, organizmaya bağışıklık tepkisi verdiğimizi gösterir. Etimize batan bir kıymık gibi. Onu yok edebileceğimizden daha hızlı çoğalıyor olabilir. Belki Holden geçmişte ona maruz kalarak gerekli antikorları üretmiştir."

"Kan tahlillerinden bir şey çıktı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Elvi. "Holden'ın akyuvar sayısı da bizimkinden düşük."

"Belki gözyuvarı suyu tatsızdır, hepsi bu," dedi Fayez. "Ne?"

"Bir şey demedim."

"Evet ama o küçük 'bir fikrim var' homurtularından birini çıkardın. Bunu daha önce de duydum. Bir anlamı var."

"Sebebin Holden'ın bağışıklık sistemi olamayacağını düşünüyordum, hepsi bu," diye karşılık verdi Elvi. "Demek istiyorum ki uzun süre uzay boşluğunda yolculuk ettik. Sadece buraya gelirken maruz kaldığımız radyasyon bile büyük ihtimalle hepimizin bağışıklık sistemini biraz zayıflatmıştır. Ve özellikle Eros İstasyonu'ndan sonra Holden daha çok... daha çok radyasyon hasarı aldı..."

Elvi gözlerini yumarak yeşilliği sildi. Bir bahçeye ilk kez adım atarmışçasına önünde harikulade bir mantık ve çıkarım zinciri açılmıştı. Nefesini tutarak sırıttı. Kavrayışın sevinciyle yüreği âdeta kanatlandı.

"Ne yani?" dedi Fayez. "Holden ocakta fazla mı kaldı? Şu göz

bilmemnesi bizi az pişmiş seviyor ama Holden iyi pişmiş, öyle mi?"

"Ah," dedi Elvi. "İşin sırrı kullandığı onkosidallerde. Eros vakasından beri Holden devamlı ilaç tedavisi görüyor olsa gerek. Bu da demek oluyor ki... *oh!* İşte bu fevkalade."

"Aman ne güzel. Yahu sen neyden bahsediyorsun? Holden'ın kanser tedavisi ilaçları neden farklı bir biyosfere mensup bir şeye etki etsin?"

"Demek ki hücre bölünmesi sırasında Dawkinsvari bir pozitif geçiş var."

"Bu da o zenobiyoloji şeylerinden biri, öyle değil mi? Çünkü neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Elvi dostunu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. Damarlarında akan haz, ışığa karışıp gitmek gibiydi.

"Sana bu konudan daha önce de bahsettim," dedi. "Tasarım uzayında pozitif geçişler –hatta belki de mecburi geçişler– bulunur. Bunu yaşam ağacının farklı farklı dallarında aynı şeylerle karşılaşmamızdan anlarız."

"Evet," dedi Fayez. "Zaten o yüzden Yeni Cihan'da bile gözleri falan olan şeylere rastlıyoruz."

"Çünkü seken ışık bir sürü bilgi içerir ve bilgi sahibi organizmalar daha başarılıdır."

"Tereciye tere satıyorsun, Elvi."

"Ama işin asıl güzel tarafı o değil. Holden hususi olarak hızlı bölünen dokularda etkili ilaçlar kullanıyor. Fırlama da hızlı bölünen bir doku."

"Fırlama kim?"

"Organizma. İyi dinle. Onkosidallerin ona tesir etmesi, uçuş veya ağzın yakınındaki duyu organları gibi hücre bölünümü seviyesinde faaliyet gösteren özellikler taşıdığı anlamına gelir. Proteinler tümüyle farklı olsa bile buldukları çözümler benzer. Bu, buraya geldiğimizden beri keşfettiğimiz en önemli şey. Bu iş çok büyük. El terminalim nerede? Ay'daki ekibe haber vermeliyim. Duyduklarında akıllarını kaçıracaklar."

Elvi fazla ilerleyince Fayez'e çarptı. Adam terminali onun eline tutuşturdu. Elvi tekrar dostunun yanına oturdu.

"Yoksa zıp zıp zıplıyor musun?" diye sordu Fayez. "Çünkü zıp zıp zıplıyormuşsun gibi sesler çıkarıyorsun."

"Bu, hayatım boyunca başıma gelen en önemli şey," dedi Elvi. "Uçuyorum."

"Yani bu göz meselesini çözebileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?"

"Ne? Ah. Evet, büyük ihtimalle. Onkosidal sentezlemek zor bir iş değil. Çoğumuz Holden gibi devamlı bir tedavi görmek zorunda değiliz, hepsi bu."

"Sen kendisi de dahil açlık çeken bir sürü mülteciyi körlükten kurtaran ve sırf mikrobiyoloji alanında bir anlam taşıdığı için bundan heyecan duyan tanıdığım tek kadınsın."

"Öyleyse daha çok dışarı çıkmaya bak. Yeni insanlarla tanış," dedi Elvi. Yine de biraz suçluluk duymaktan kaçamadı. Muhtemelen Ay'daki ekiple konuşmadan önce insanları tedavi etmeye başlamalıydı. Hem zaten düşüncesi bir hipotezden ibaretti. Henüz elinde hiç veri yoktu. "Bağlantı talebi Murtry."

El terminali öterek çalıştığını duyurdu. Ani bir esinti, plastik pencere örtüsünü şişirdi. Çıkan ses her zamankinden biraz daha farklıydı ve kesintisiz devam eden yağmur kulağa daha yüksek geliyordu. Elvi kaplamanın sızdırma yapıp yapmadığını merak etti. Odada ölüm solucanları gezinse farkında bile olmaz, onları göremezdi. Holden'dan bunu da kontrol etmesini isteyecekti. Reddedilen bağlantının ikili sinyal sesi homurdanmasına yol açtı.

"İkmallerle kim ilgileniyor?" diye sordu.

"Yukarıda mı? Şey... galiba Havelock."

"Bağlantı talebi Havelock."

El terminali tek bir sinyal sesiyle öttü ve durdu. Elvi bağlantı kabul mü yoksa ret mi edildi bilemedi.

"Bay Havelock? Orada mısınız?" diye sordu.

"Korkarım kötü bir zamanda aradınız, Doktor."

"İkmalleri siz mi koordine ediyorsunuz? Bize gereken bir–"

"Önümüzdeki beş dakika içinde halletmezsem can kayıplarının yaşanacağı bir mesele mi var?"

"Beş dakika mı?" dedi Elvi. "Hayır."

"Öyleyse beklemeniz gerekecek." El terminali kesilen bir bağlantının azalan tonuyla öttü.

"İşte bu kabalıktı," dedi Fayez.

"Herhalde uğraştığı başka bir şey var," dedi Elvi.

"Burada hepimiz stres altındayız. Hödüklük etmek zorunda değil."

Elvi görülmeyeceğini bile bile kaşlarını kaldırıp kafa salladı. "Bağlantı talebi Holden."

Sinyal sesleri değişiklik gösterdikçe Elvi onun da cevap vermeyeceğinden korktu. Verdiğindeyse sesi berbattı. Sarhoş veya hasta olmuş gibi. "Elvi, sorun ne?"

"Selam," dedi kadın. "Şu an meşgul müsün bilmiyorum ve bize malzeme ulaştırmaktan sorumlu olmadığının farkındayım. Ama bir dakikan varsa–"

Fayez bağırarak onun sözünü kesti. "Elvi körlükten nasıl kurtulacağımızı çözdü!"

Bir duraksama yaşandı. Holden homurdandı. Elvi bunun ayağa kalkarken harcadığı çabadan kaynaklandığını tahmin etti. "Tamam. Hemen geliyorum."

"Lucia'yı da getir," dedi Elvi. "Tabii bulabilirsen."

"Murtry de gelecek mi?"

"Aramalarıma cevap vermiyor."

"Hımm," dedi Holden. "İşte bu iyi. Şu aralar benden pek hoşlanmıyor."

Elvi'nin yanında oturan Lucia onun elini tutuyordu. Bunun samimi bir hava yaratması gerekirdi ama mevcut şartlarda tüm dikkatini Elvi'ye verdiğini göstermek dışında bir etkisi yoktu. Göz temasının fiziksel muadiliydi, o kadar. Holden içeride volta atıyor, botlarındaki çamur dolayısıyla ayak sesleri şapırtılı çıkıyordu.

Lucia işini bitirdiğinde dilini şaklattı. "Dozları nasıl hesaplarız bilmiyorum. İnsanlara hiçbir etki yaratmayacak kadar az ilaç vermek istemem."

"Aramızdan bebek bakıcıları seçmeye ne dersiniz?" dedi Fayez. "İlacı bizimki kadar ileri safhada olmayan bir düzine kişiye verin. Başka bir ikmal yapılana kadar geri kalanlara bakıcılık yapabilirler. Kaptan?"

"Ne? Ah, pardon. Ben... şey. Pencerede bir delik var. Plastikte. İçeri ölüm solucanı girmediğinden emin oluyordum. Ve pencereyi onarıyordum."

"Kaptan," dedi Lucia, sert ve kati bir sesle, "kronik ve potansiyel olarak ölümcül bir hastalık için ilaç alıyorsun. Burada senin ilaçlarınla diğer hastaları tedavi edip seni ilaçsız bırakmamız uygun olur mu onu konuşuyoruz."

"Sorun değil."

"Aslına bakarsan etik açıdan sorunlu," dedi Lucia. "Bu işi yapacaksam –ki yapmayı çok istiyorum– durumu bütünüyle anladığından emin–"

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Holden. "Bir ton radyasyon yediğim için tümör çıkarıp duruyorum. Onu kontrol altında tutan şey, başka bir şey için gerekiyor. Ayrıca başka insanlar var ve nihayet biraz kestirebileceğim."

Konuşurken Lucia'nın tebessümü sesine yansıyordu. "İnsan denekler kurulunun bu açıklamayı yeterli bulacağını sanmam ama genel hatlarıyla evet."

"İlaçlarımı tabii ki kullanabilirsiniz," dedi Holden. "Durduğunuz kabahat. Mümkün olursa daha da alırız."

"Ya alamazsak?"

"Sizlerle beraber açlıktan ölmeden önce vücudumda yeni bir tümör çıkabilir. Çıkmayabilir de," dedi Holden. "Bence sakıncası yok."

Lucia'nın elini geri çekmesiyle Elvi kendi elinin soğuduğunu hissetti. "Peki öyleyse. Hemen başlayalım. Bana kılavuzluk edebilir misin, Kaptan?"

"Evet," dedi Holden. "Evet, edebilirim. Ama önce bir fincan kahve içsem iyi olur. Kendimi biraz yorgun hissediyorum."

"İstersen sana biraz uyarıcı verebilirim ama hiç kahvemiz yok."

"Tabii ya," dedi Holden. "Kahve yok. Bu ne berbat bir gezegen. Bana herkesi nasıl daha iyi edebileceğimizi söyle."

Kırk İkinci Bölüm: Havelock

Nezarethanedeki zırh kevlar[1] ve seramik karışımı basit, takviyesiz bir elbiseydi. Hava sızdırmaz olup yarım saatlik bir oksijen tüpü taşımaya uygundu. Kullanım amaçlarına mürettebat arasındaki kavgaları ayırmak ve kısa, taktiksel uzay yürüyüşleri yapmak da dahildi. Ana güvenlik istasyonunda onun gibi bir düzinesi daha olmalıydı. Havelock mühendislerin onları kullanmayı akıl etmediklerini umuyordu. Elbisenin içine girdiğinde pantolonunun ağı rahatsız edici bir şekilde apış arasında toplandı. Havelock pompalı tüfeğin kayışını omzuna astı ve iki elini birden kullanarak pantolonunu düzeltti.

"Gülmenin faydası yok," dedi.

"Gülmüyordum," diye karşılık verdi Naomi, sonra da güldü.

Havelock silah dolabından bir avuç dolusu plastik kelepçe ve iki şok tabancası aldı. Tabancalardan birinin şarjı doluyken diğerininki sekizde üçtü. Havelock ileride tüm silahlardaki bataryaları kontrol etmeyi aklına not aldı, sonra da büyük ihtimalle ilerisi diye bir şey olmayacağını hatırladı. En azından kendisi için. Wei'ye bir not falan bırakabilirdi. Marwick'i arayıp onu işlerin iyice karıştığı yönünde uyarmayı, adamın ahlâkına ve içgüdülerine güvenmeyi düşündü.

Öyle bir şey yapmadı.

Arkasındaki boşlukta asılı duran Naomi el ve ayak parmaklarını açarak gerindi. Giydiği kâğıt tulum her hareketinde hışırdayıp çıtırdadı. Havelock ofisine son bir kez bakındı. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini –görse bile bunu kafesin içinden yapacağını– bilmek garip bir duyguydu.

---

1 Daha çok kurşungeçirmez yelek üretiminde kullanılan karbon esaslı, hafif fakat çok dayanıklı bir madde. –*çn*

Tabii ancak birileri geminin atmosfere düşmesini, yüksek irtifada yanarak yok olmasını engellemenin bir yolunu bulursa olaylar o yönde gelişirdi. Yani kurtulma şansı düşüktü. Şimdilik bunlara kafa yormayacaktı.

"İlk isyanın mı?" diye sordu Naomi.

"Evet. Huyum değildir."

"Merak etme, alışırsın," diyen kadın elini uzattı. Havelock o ele anlamadan baktı. "Şok tabancalarından birini alabilirim."

"Hayır," dedi Havelock. Elbisenin iletişim birimini talim grubunun varsayılan kanalına ayarladığında hiç konuşma duymadı. İşte bu tuhaftı. Bir de diğer frekansları denedi.

"Hayır mı?"

"Bak, seni buradan çıkarıyorum. Ama bu eline bir silah tutuşturup arkamı dönmek istediğim anlamına gelmez."

"İlginç kurallara sahipsin," diye belirtti Naomi.

"Sanırım henüz çözemediğim bazı kişisel sorunlarım var."

Elindeki silaha alışkın olmayan ilk milis damarlarındaki adrenalinin de etkisiyle kapı aralığından biraz fazla hızlı uçtu. İkincisi, ayakları önde, onu hemen arkasından takip ediyordu. Havelock karnının büzüldüğünü hissetti. İkisinin de ellerinde tabanca, pazularında kol bandı vardı. Arkasındaki Naomi ani bir nefes aldı.

"Beyler," dedi Havelock, başıyla selam vererek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye hesap soran ilki, aynı anda hem silahını doğrultmaya, hem de duvardan destek alarak dengesini sağlamaya çalıştı.

"Mahkûmun yerini değiştiriyorum," dedi Havelock, küçümseme ile kuşku arasında bir sesle. "Başka ne yapıyor olabilirim?"

"Şef öyle bir şeyden bahsetmedi," dedi ikincisi.

"Başmühendis Koenen bu gemideki güvenliğin başı değil. O benim. Siz de bana yardım ediyorsunuz. Yanlış anlamayın, yardımınıza minnettarım. Ama bunun benim işim olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Peki siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

İkili aralarında bakıştı. "Şef gelip mahkûmun başında beklememizi söyledi."

Gülümseyen Naomi mahcup ve çekingen bir tavır takındı. Taklidinde epey başarılıydı.

"İyi plan," dedi Havelock. "Gelecekleri yer burası. Siz ikiniz diğerlerini aşma ihtimallerine karşı buraya konuşlanın. Mahkûmu bulunamayacağı bir yere güvenle kapattıktan sonra gelip sizi takviye ederim."

"Emredersin, komutanım," diyen ikinci adam, silah tutan eliyle bir asker selamı çaktı. Havelock irkilecek gibi oldu. Bu adamlar gerçek mühimmata hiç hazır değillerdi. Pompalı tüfeğini hazır konuma getirip kundağını kurdu.

"Bayan Nagata," dedi. "Rica etsem."

Kadın uysal uysal, "Peki, efendim," dedi ve kapıdan destek alarak kendini itti.

Onu takip eden Havelock kapı aralığına tutunarak arkasına döndü.

"Gelen biri olursa ateş etmeden önce kimlik sorun, tamam mı? Kimsenin kazara yaralanmasını istemiyorum."

"Sorarız komutanım," dedi ilki. İkincisi kafa sallamakla yetindi. Havelock az öncesine kadar kapıdan girecek ilk kişiye yaylım ateşi açmayı planladıkları üstüne maaşının yarısıyla bahis oynamaktan çekinmezdi. Naomi koridorun biraz ilerisinde onu bekliyordu. Havelock pompalı tüfeğin emniyetini kapalı konuma getirdi ve omzuna asılı silahı peşi sıra sürüklenmeye bıraktı. *Israel*'deki tüm koridorlar dardı ama burası daha da bir sıkışıktı. Dışarıya yaklaştıkça boş alanlar küçülüyordu. Duvarlara döşenmiş kumaş ve dolgu, geminin seslerini yutuyordu. Malzemeye baslı sayısal kodlar, altlarındaki duvarda hangi nakil hatlarının ve teknik sistemlerin gömülü olduğunu, panelin modelini ve değişim tarihini listeliyordu. Köpüğün ve kumaşın altında yatan fikir, bir çarpışma veya beklenmedik bir yangın esnasında herkesi güvende tutmaktı. Fakat o an için Havelock'a yastık duvarlı bir tımarhane hücresini hatırlatıyorlardı.

Havelock başıyla arkasını işaret etti. "Bir şey olursa bensiz oraya dönme."

"Öyle bir planım yoktu."

Havelock öne geçip kadına ilerlemesini işaret etti ve birlikte koridorda yol aldılar. Naomi böyle bir şeyin eğitimini almış birinin taktiksel sezgileriyle hareket etmese de akıllıydı, sessizdi ve çabuk öğreniyordu. Ayrıca bir Kuşaklının sıfır yerçekiminde-

ki zarafetine sahipti. Havelock onun gibilerden kurulu bir timle birkaç hafta geçirse hepsine gerçek mühimmat verirdi. Bakım koridoru kavşağına varmalarından hemen önce duvarın ince seramik kenarını işaret etti.

"Burada kal," diye fısıldadı. "Ve göze çarpma."

Naomi yumruğunu kaldırdı. Havelock ilerlemeyi sürdürdü. Kavşakta ekipten iki kişi daha muhtemelen korunaklı olduğunu zannettikleri bir pozisyon almıştı. Birinin duruşu sağlamdı. Diğeriyse elini çok fazla öne çıkarmıştı. Kendini duvardan itmeye kalkışsa, ekseninde savrularak çatışmaya sırtını dönerdi. Talimlerde bu konunun üstünde durmuştu.

"Beyler," dedi Havelock havada süzülürken. "Walters ve... Honneker, değil mi?"

"Evet, komutanım," dedi Honneker.

"Durumumuz nedir?"

"Şef telsizleri susturmamızı istedi. Düşman ne yaptığımızı öğrenmesin diye. Boyd ile Mfume dekompresyon kaportasındalar. Salvatore ile Kemp şefle beraberler. Kötü adamları saklandıkları yerden çıkarmaya gidiyorlar."

"Dışarıda bizden kim var?"

"Dışarıda mı?" Adam anlamadan başını iki yana salladı.

"Birilerine uzay elbisesi giydirip diğer hava kilitlerinden dışarı yolladık mı?"

"Hey," dedi Honneker, "işte bu iyi fikir. Aynen öyle yapmalıyız."

"Yani şimdiye kadar yapılmadı," dedi Havelock.

"Hayır, komutanım. Aklımıza gelmedi."

"Pekâlâ," dedi Havelock. O sırada koridorun aşağısından silah takırtıları geldi. İki mühendis bakmak için kendilerini çekerek o tarafa doğru döndü. Honneker biraz fazla sert asılınca o daha çırpınırken öteki taraftan gelen birinin onu kolayca vurabileceği koridora savruldu. Havelock'un kulağındaki telsiz bir cızırtıyla devreye girdi. Başmühendisin sesi, doğum günü partisindeki bir çocuğunki gibi çıkıyordu.

"Temas sağladık! Temas sağladık! Düşman tali depoya komşu tuvalette siper aldı. Onu sıkıştırdık!"

Bir dizi atış sesi yankılandı. Sesler gemideki havayı kat edemeden önce telsizden geliyordu. Koenen birine geri çekilmesi-

ni bağırmaya başladı, sonra telsizinin hâlâ çalıştığını fark edip bağlantıyı kesti. Havelock ayak bileğine bir kulpa taktı, elini Honneker'e uzattı ve adamı nazikçe yanına çekti.

"Ne yapacağız?" dedi Walters, Honneker bir diğer kulpa tutunurken. "İlerlemeli miyiz? Yoksa dediğin gibi uzay elbisesi giyip dışarı mı çıkmalıyız?"

Havelock başını iki yana sallarken şarjı dolu şok tabancasını çıkardı. Silah ateşlenmeye hazırdı. Şarjı düşük olan ikincisinin hazır hâle gelmesi yarım saniye sürdü. İki mühendis ondan kendilerine yol göstermesini bekliyordu.

"İkiniz de koridorun ilerisine bakmalısınız," dedi Havelock, çenesiyle kavşağı işaret ederek. Adamlar döndükleri zaman ikisini de sırtlarından vurdu. Sırtları kasılan mühendisler kısa bir titremenin ardından hareketsiz kaldılar. Havelock tabancalarını aldı, elbise telsizlerini devre dışı bıraktı ve adamları önce birbirine, sonra da kulplardan birine kelepçeledi.

"Temiz," dedi omzu üzerinden. Sesi sakin fakat duyulacak kadar güçlüydü. Naomi ilerlerken devamlı koridorun bir yanından ötekine geçiyor, böylece yön değiştirmekte kullanabileceği sabit bir şeyden asla uzun süre uzak kalmıyordu. Kadının içgüdüleri sahiden de iyiydi.

"Bunlarla beraber dört oluyor," dedi Naomi. "Bu işte sen mi çok iyisin, yoksa onlar mı çok kötü?"

"Eğitmek başlıca yeteneklerim arasında sayılmayabilir," dedi Havelock. "Üstelik onları gafil avladık."

"Herhalde ondandır," diyen Naomi'nin kuşkusu sesinden okunuyordu. "Nasılsın?"

Havelock refleks gereği *İyiyim* diyecek oldu, sonra duraksadı. Az önce amirinin doğrudan ve açık emirleri doğrultusunda hareket eden iki mürettebat üyesine saldırıp onları etkisiz hâle getirmişti. Kuşaklı bir sabotajcı uğruna yıllardır birlikte yolculuk yaptığı adamların güvenine ihanet etmişti. Üstüne üstlük hep beraber can vermelerine günler kalmıştı. Ve belki kulağa garip gelecek ama bu son konu diğer her şeyi kabul edilebilir kılmaktaydı. Nasılsa ölmüş sayılırdı. Herkes ölmüş sayılırdı. O yüzden şimdi yaptıklarının önem taşımadığı hissinin etkisi altındaydı. Vicdanı onu nereye götürürse oraya gitmeye hazırdı.

Başlarına gelenler bir güvenlikçinin kâbus senaryosuydu. Ölümle karşı karşıyayken neden isyanlar çıkmasındı? Neden cinayetler, hırsızlıklar ve tecavüzler olmasındı? Bir eylemin hiçbir akıbeti yoksa –veya tüm akıbetler aynıysa– her şey mümkün hâle gelirdi. Havelock'un işi, kendisi de dahil tüm insanlıktan en kötüsünü beklemekti. Ve şimdi meşru bir şekilde ele geçirilmiş bir mahkûmun kaçmasına yardım ediyordu, çünkü onun sunduğu ölümü Murtry'nin boş bir gezegene dikmek istediği plastik-seramik karışımı lahite yeğliyordu. Yeni Cihan mıdır Ilus mudur artık altlarındaki pis çamur topuna her ne diyorlarsa Havelock onu zerre kadar umursamıyordu. Umursadığı tek şey insanlardı. *Israel*'deki, *Barbapiccola*'daki ve yüzeydeki insanlar. Hepsi. Onlar ölüp gittikten sonra şirketin malvarlıklarını korumakta kullanabileceği bir hak iddiasını yeterli bulmuyordu.

"Garip ama durumumla barışığım," dedi.

Kadın, "Bak bu muhtemelen iyiye işaret," diye karşılık verdi ve yeni atışlar duyuldu. Havelock ona yerinde kalmasını işaret edip yola devam etti.

Israel'deki tüm ana koridorlarda dekompresyon kaportaları mevcuttu. Bunlar sert polimer contalara sahip kalın metal dairelerdi. Çoğu zaman duvarlardaki birer tümsekten ibaret olan kaportalar bir iki nesil sonrasının gemi tasarımlarında yer alanlardan büyükse de görmezden gelinmeleri kolaydı. Gemide delik açılması hâlinde kaportalar bir giyotinin sürati ve acımasızlığıyla kapanırdı. O sırada biri arada kalsa bile tek bir kişinin kaybı, içerideki havanın boşalmasından iyiydi. Havelock çalışma kusurlarını konu alan eğitim videoları seyrettiğinden beri onların civarındayken kendini tedirgin hissederdi. İleride duvara yaslanmış bir mühendis, önündeki koridoru kaygılı bakışlarla süzmekteydi. Havelock genzini temizledi ve adam silahını ateşe hazır hâlde tutarak hızla ona doğru döndü.

"Mfume," dedi Havelock avuçlarını kaldırarak. "Boyd nerede?"

"Destek vermeye gitti," dedi Mfume. Konuşurken silahıyla işaret etse de onu indirmedi. "Şefe ateş açılıyor. Bana burada kalmamı söyledi. Ben de kaldım ama–"

"Sorun yok," dedi Havelock, göz teması kurmaksızın mü-

hendise yaklaşarak. Gözünü koridorun aşağısından ayırmıyor, adamın dikkatini o tarafa çekmeye çalışıyordu. Kalkık tabanca, göğsünü kaşındırıyordu. "Doğru davranmışsın."

Telsiz cızırdayarak devreye girdi ve başmühendis konuştu. Tıknefes olmuş gibi konuşuyordu. "Pezevengi köşeye kıstırdık. Salvatore'yi hafif yaraladı. Herkesin buraya gelmesini istiyorum. Herife hücum edeceğiz."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," dedi Havelock, açık kanal üzerinden.

"Her şey yolunda," dedi başmühendis. "Düşmanın hakkından gelebiliriz."

"Gelmesine gelirsiniz ama vermeniz gerekmeyen zayiatlar vererek," dedi Havelock. "Zırh giyiyor mu?"

"Evet. Yine de onu en az bir kere vurduğumdan emin sayılırım," dedi başka bir ses. Çıktığı ilk avda bir geyik vurduğunu düşünen bir çocuk gibi yüksek ve tiz bir ton kullanıyordu.

"Herkes ses versin," dedi başmühendis.

"Jones ve ben nezarethanedeyiz, şef. Ortalık sakin."

"Mahkûm başınızı ağrıtıyor mu?" diye sordu Koenen.

"Mahkûmun yerini değiştirdim," dedi Havelock. "Sorun çıkarmadı. Senden geri çekilmeni istiyorum. Bu işi kitabına göre yapacağız."

Havada yarım düzine silah sesi daha yankılandı. Mfume her birinde irkildi. Havelock adamın silahını iterek namluyu duvara çevirdi. Mfume bunun farkında bile değilmiş gibiydi.

"Olmaz," dedi Koenen. "Fırsat verirsek bu Kuşaklı orospu çocuğu kaçıp gider. İşini hemen bitirmeliyiz. Honneker! Walters! Taşaklarınızı elinize alıp yürüyün, çocuklar. Bu bok çuvalının işini buracıkta bitireceğiz."

Telsizdeki sessizlik ürkütücüydü.

"Walters?" dedi başmühendis.

Havelock bacağıyla duvardan destek aldı ve Mfume'nin bileğini kavrayıp burktu. Haykıran mühendisin silah tutan parmakları gevşeyince Havelock tabancaya eliyle vurdu. Siyah metal parçası döne döne koridordan aşağı savruldu ve Mfume bağırarak onu itmeye çalıştı. Havelock asılarak adamı koridorun ortasına doğru çekti ve tutunduğu duvardan ayırdı. Mühendis yeniden çığlık

attı ve Havelock şok tabancasını onun sırtına ateşledi. Mfume bir kuklanın gevşekliğiyle karşı duvardan sekti. Havelock pompalı tüfeği sırtından çekip aldı ve bir dizini dekompresyon kaportasının ağzına, diğer ayağınıysa bir kulpa takarak kendini sabitledi.

"Nagata!" diye bağırdı. "Misafir geliyor!"

Koridorun ilerisinde başmühendis tabancasını çılgınca ateşleyerek son sürat köşeyi döndü ve duvara çarptı.

"Ateşkes!" diye seslendi Havelock. "Adamlarından biri açıkta. Ateşkes!"

"Çok da sikimde!" diye bağırdı Koenen ve Havelock pompalı tüfeğin tetiğini çekti. Kauçuk fişek başmühendisi böğründen vurarak kendi ekseninde fırıl fırıl döndürdü. Havelock ikinci atışı adamın sırtına yaparken üç mühendis daha toplu hâlde köşenin arkasından fırladı. Havelock her birini bir kere vurdu, sonra kaportanın öteki tarafına geçip kendini gruba doğru fırlattı. Boşlukta uçarken pompalı tüfeği kaldırıp şok tabancalarını çıkardı. Şarjı az kalan çoktan bitikti ve onu elinden bıraktı. Adamlardan birinin yarası kanıyor, havada tırnak ebatlı bir kan damlası süzülüyordu. Mühendislerin dördü de acı içindeydi. İkisi silahlarını düşürmüşken diğer ikisi –yarası kanayan ve Koenen– Havelock'un farkında bile değilmiş gibiydi. Havelock havada yavaşça süzülen adamlardan ilkine elektrik verdi, sonra yarası kanayanı –Salvatore'yi– sıkıca kavradı.

"Sen. Kemp."

"Beni vurdun."

"Bir kauçuk fişekle. Diğer adam Salvatore'yi bir mermiyle vurmuş. Onu revir hangarına götürmelisin."

"Sen bir hainsin!" diye bağırdı başmühendis. Havelock tekrar Kemp'e doğru dönmeden önce ona da elektrik verdi.

"Silahını alıyorum ve sana Salvatore'yi veriyorum. Onu hemen revir hangarına götüreceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, komutanım," dedi Kemp, sonra Havelock'un arkasına göz atıp başını salladı. "Hanımefendi."

"Her şey kontrol altında mı?" diye sordu Naomi.

"Pek sayılmaz," diyen Havelock uzanıp Kemp'in elini Salvatore'nin koluna koydu ve ikisini koridorun aşağısına doğru hafifçe itti. "Nezarethanedekilerin buraya doğru yola çıktıklarından emin sayılırım."

"Öyleyse gitsek iyi olur."

"Ben de aynen öyle düşünüyordum."

Koridorun köşe ile hava kilidi arasındaki kısa bölümünde tali depoya çıkan contalı bir kapı, duvardaki elektrik iletim hatlarına açılan alçak bir erişim paneli ve bakım hava kilidi soyunma odasının girişi vardı. Alan dar ve sıkışıktı. Kumaş kaplama mermilerle delik deşik olmuş, mermilerden biri duvarı delerek bir hidrolik tüpüne isabet etmişti. Emniyet hidrolik sıvısı havada polimerize oluyor, düzinelerce yeşil noktacık yavaş yavaş ağarıyordu. Asıl kaçak donan maddenin bir parçasıyla çoktan tıkanmış olmalıydı. Standart kullanım ebatlarındaki tuvalet öyle küçüktü ki vakumlu klozete oturmak sırtını duvarlardan birine, dizleriniyse diğerine dayamayı gerektirirdi. Dar kapısı kapalı olsaydı bile iyi bir siper teşkil etmesi mümkün değildi. Duvarlar ve kapı aralığı bir düzine mermi deliğiyle bezeliydi.

"Tamam," dedi Havelock ve o anda kapının arkasından bir tabanca çıkarak koridordan aşağı körü körüne ateş etti. Havelock hemen Naomi'yi arkasına iterek bağırdı. "Dur! Dur! Nagata yanımda!"

Bir erkek, "Geri durun!" diye bağırdı tuvaletin içinden. Ses neredeyse tanıdık gelecekti ama Havelock sahibini çıkartamadı. "Tanrı'ya yemin ederim ki ateş açarım!"

"Farkındayım," diye karşılık verdi Havelock.

"Her şey yolunda, Basia!" diye seslendi Naomi. "Benim."

Adamın sesi kesildi. Havelock yavaşça ilerlerken silahın tekrar ortaya çıkmasına hazırdı. Beklediği olmadı. Tuvaletin içinde asılı duran adam belki beş yıl öncesine ait Mars tasarımı bir askeri vücut zırhı kuşanmıştı. Koyu renkli saçlarının şakaklarına biraz ak düşmüştü ve bir elinde kaynak hamlacı, diğerindeyse tabanca vardı. Gözleri kocaman açık, teni kül gibiydi. Zırhın yan tarafındaki bir çizgi, bir milis mermisinin kaburgalarını sıyırıp geçtiği yeri gösteriyordu. Havelock sol elini avucu öne bakacak şekilde uzattıysa da şok tabancasını sağ elinden bırakmadı.

"Tamam," dedi. "Sorun yok. Hepimiz aynı taraftayız."

"Sen de kimsin be?" diye bilmek istedi adam. "Sen o güvenlikçisin. Naomi'yi hapis tutan."

"Eskiden öyleydim," dedi Havelock.

Naomi ellerini Havelock'un omuzlarına koydu ve istilacıyı görmek için kendini onun üstüne çekti.

"Buradan ayrılıyoruz," dedi. "Bizimle gelmek ister misin?"

Kırk Üçüncü Bölüm: Basia

"Buradan ayrılıyoruz," dedi Naomi. "Bizimle gelmek ister misin?"

Basia yoğun bir utanca kapıldı. Oysa her şey ne kadar güzel başlamıştı.

Uzun tecrübelerin getirdiği bir beceriyle *Israel*'in hava kilidi kontrol panelini delmişti. Alaşım levha Ganymede'deyken sıkça rastladığı eski bir kaplama sistemiydi ve aşinalığı Basia'ya güven vermişti. Gemiye girdikten sonra tek bir kişiye bile rastlamaksızın kısa bir koridordan geçerek bir depolama ve soyunma odasına ulaşmıştı. Soyunma odasının karşı tarafında nezarethaneye çıkan sancak geçiş yolu vardı. Hedefinden altmış metre uzaktaydı ve henüz alarm verilmiş değildi. Elinde tuttuğu tabancaya gerek kalmayacağını umuyordu.

İşlerin hiç de yolunda gitmediğinin ilk işareti, aynı anda her yönden gelirmiş gibi gözüken muazzam bir yaylım ateşiydi. O zamandan beri de küçük tuvalet bölmesinde saklanıyordu.

"Seni kurtarmaya geldim," dedi Basia. Sözcükleri dile getirirken bile kulağa ne kadar aptalca geldiklerinin farkındaydı.

"Eksik olma," diye gülümseyerek karşılık verdi Naomi.

"Eh, artık yola koyulsak–" demeye başladı vücut zırhı giyen Dünyalı. Fakat yeni bir atış salvosuyla cümlesi yarım kaldı. Mermiler koridor duvarlarından sekerek köpük parçaları kopardı. Bunlar havada uçuşan katılaşmış hidrolik sıvısı parçacıklarına katıldı. Dünyalı hemen Naomi'yi tuvaletin içine iterek onu Basia'yla birlikte tuvalet duvarına yapıştırdı. Gelen mermilerden biri Dünyalının omuz kaplamasına çarparak orada uzun bir göçük bıraktı.

"Ben Basia," dedi Basia.

Dünyalı biçimsiz bir tüfekle kapı aralığından dışarı uzandı ve birkaç gümbürtülü atış yaptı. "Havelock. Gerisini buradan çıktıktan sonra konuşuruz."

Basia tepki veremeden Naomi tabancayı onun ellerinden kaptı ve Havelock'a uzattı. "Buna ihtiyacın olabilir."

"Hayır," diye karşılık veren Havelock, büyük tüfeğiyle birkaç atış daha yaptı. "Ölümcül cephane olmaz. Kaçınabildiğimiz sürece bu ahmakları öldürmeyeceğiz."

"Ya ne yapacağız?" diye sordu kadın.

Havelock zırhındaki bir cepten iri pompalı tüfek fişekleri çıkarıp silahına dolduruyordu. "Ben koridora çıkar çıkmaz siz ikiniz son sürat hava kilidine gidin." Son fişeği de doldurduktan sonra yüksek bir şaklamayla tüfeği kurdu. "Basia, sen zırhlısın. O yüzden Naomi'yi önünde tut. Naomi, bir depolama kompartımanından geçeceksin. Oradan bir uzay elbisesi kap. Çabucak giyebileceğin bir şey olsun."

"Sen hazırsan ben de hazırım," diye karşılık veren Naomi, bir elini Havelock'un omzuna koydu. Basia da yumruğunu kullanarak Dünyalıya kafa salladı.

"Öyleyse kıpırdayın," diyen Havelock, pompalı tüfeğini ateşleyerek koridora fırladı. Adamı takip eden Naomi diğer tarafa, yani soyunma odasının ve hava kilidinin bulunduğu istikamete doğru döndü. Basia da onun hemen arkasındaydı. Henüz birkaç metre gitmişlerdi ki Basia sırtına çekiç gibi iki darbe yedi.

"Vuruldum!" diye panikle bağırdı. "Vuruldum!"

Naomi yavaşlamadı. "Görüntü arayüzün sana kan kaybettiğini söylüyor mu?"

"Hayır."

"Öyleyse yaşayacaksın. Zırh bunun için var."

"Daha az konuşun, daha çok kaçın," dedi Havelock hemen arkadan ve Basia'yı itekledi.

Basia adamın orada olduğunu bile bilmiyordu. Cıyaklayarak küçük düşmemek için kendini zor tuttu. Birkaç metre ilerideki Naomi depolama odasına daldı ve kapı aralığına ulaştığında Basia da aynısını yaptı. Naomi şimdiden parlak turuncu bir acil durum atmosfer elbisesine giriyordu. Havelock kapıda duraklayıp koridordan aşağı birkaç el daha ateş etti.

"Yirmi yedi sıfır bir beşe bağlanın," dedi Dünyalı.

"Ne?" Kelimeler Basia'ya hiçbir anlam ifade etmemişti. Tüm bu olaylar dizisi bir kâbusu gitgide daha çok andırıyordu. İnsanlar ateş açıyorlar ve ona saçma sapan laflar ediyorlardı. Kurtarma görevini kabul ettiğinde kapıldığı huzur ve kahramanlık hissi tümüyle geçmişti.

"Güvenlik ekibinin kullandığı telsiz frekansı," dedi Havelock. "İstersen konuşulanları dinleyebilirsin. Hattı şifrelemiyorlar. Çünkü"–iç geçirdi–"hepsi kahrolası birer amatör."

Basia elbisesinin telsiz frekansını değiştirebileceği menüyü buldu ve frekansı 27.015'e ayarladı. "–da onlarla," dedi bir ses. Gençti, erkekti, öfkeliydi.

"Bize karşı ateş açması bunu açıkça belli ediyor," dedi yaşça büyük bir ses. "Beni iki kauçuk fişekle vurdu. Kaburgalarımdan biri kırıldı galiba."

"Eh," dedi Havelock, ardından duraksayıp bir el daha ateş etti, "herhalde bu saatten sonra fikrimi değiştiremem." Basia Dünyalının kiminle konuştuğunu kestiremedi.

"Seni suratından vuracağım, yavşak herif," dedi yaşça büyük adam. Bunu izleyen yaylım ateşiyle koridor delik deşik oldu.

"Daha çok gemiyi vuruyorsun, şef," diye karşılık verdi Havelock. Sesi soğukkanlıydı. Hem saldırgan adına utanırmış, hem de daha fazla şiddete hazırmış gibi bir hâli vardı. Basia, Ganymede'de işe ilk başladığında birinden duyduğu *Bushido* kavramını hatırladı. Söylenenlere göre *Bushido,* kendini çoktan ölmüş olarak görmekten doğan huzur ve verimlilik demekti. Havelock, Basia'ya işte onu anımsatıyordu.

"Kemp," dedi yaşça büyük ses, "hazır mısınız?"

"Elbiselerimizi giydik ve acil durum erişimi bir on bire ilerliyoruz," diye karşılık verdi bir ses.

"Hızlanıp önlerine geçin."

"Hey, Kemp?" dedi Havelock. "Seni Salvatore'yle beraber revire gönderdim sanıyordum. Onu bir koridorda kan kaybından ölüme terk etmedin, değil mi?"

"Hayır, komutanım," dedi Kemp. "Biri Salvatore'yi–"

"Onunla konuşmayı kes!" dedi öfkeli ve daha yaşlı ses. "Artık bizimle aynı tarafta değil!"

Naomi acil durum elbisesini omuzlarına oturtmaya çalışıyordu. Basia ona yardım etmek için yanına uçtu. Havelock soyunma odası kaportasında kalarak arada bir koridordan aşağı ateş etti.

"Bir oksijen tüpü bul," dedi Naomi, sonra da dolap kapaklarını açarak içeriklerini eşelemeye başladı. Basia da ona yardımcı oldu.

"Hey, Mfume?" dedi Havelock.

"Ne var?" diye çıkıştı yeni bir ses.

"Siperdeyken yere tutunmak için bot mıknatıslarını çalıştırmak iyi bir içgüdü. Ama çömeldiğin pozisyonda dizin köşeden çıkıntı yapıyor." Havelock pompalı tüfeğiyle ateş edince biri telsiz üzerinden acıyla bağırdı. "Gördün mü?"

Basia acil durum oksijen tüpleriyle dolu bir dolap buldu. Naomi onun da yardımıyla tüpü elbisesine bağladı ve contayı kırmak için meme ağzını yana çevirdi. Birkaç saniye sonra da başparmağıyla tamam işareti verdi.

"Gitmeye hazırız," dedi Havelock.

Dünyalı birkaç el daha ateş etti, ardından onlarla berber soyunma odasına çekildi. Pompalı tüfeğini Naomi'ye verdi ve iki adam kasklarını takarken Naomi silahı kapı aralığına doğru tuttu.

"Bana silah verme konusunda fikrini değiştirdin mi?" diye sordu kadın.

"Onu geri isteyeceğim."

"Biz hazırız," dedi Kemp telsizden.

"Hey, çocuklar?" dedi Havelock. "Bunu yapmayın. Uzay yürüyüşü taarruz taktiklerine daha yeni başladık. Gerçek mühimmatla dışarı çıkmanız çok tehlikeli olur."

"Ama şef dedi ki–"

"Onunla konuşmayı kesin!" diye bağırdı yaşça büyük adam, Basia'nın kask hoparlörlerini cızırdatacak kadar yüksek sesle. "Eh be çocuklar!"

"Koenen," dedi Havelock. Kaskı takılı ve contası kapalı olduğu için sesi biraz daha farklı geliyordu. "Ciddiyim. Adamlarını dışarı gönderme. Biri yaralanacak veya ölecek."

"Evet," diye karşılık verdi şef dedikleri adam. "Ve o kişi sen olacaksın, seni Kuşak âşığı kalleş pezevenk."

"Kaburgaların nasıl, şef?" dedi Havelock, sesinde bir tebessümle. "Bak, şu an öfkeyle hareket ediyorsun. İyi düşünmüyorsun. Zaten o yüzden size gerçek mühimmat dağıtmak istemedim."

Basia hava kilidi kaportasının yanında bıraktığı ADF sırt çantasını taktı. Naomi pompalı tüfeği ona verdi ve depodan iki çanta daha çıkardı. Hava kilidinin iç kapısı kapanırken o ve Havelock çantaları sırtlarına geçirdiler. Bu iş de bitince Havelock pompalı tüfeği Basia'dan aldı ve koşumundaki bir kayışa astı. Naomi hava kilidi basınç devrini başlattı.

"Aslında," dedi kadın, "bu hava kilidini köprüden iptal edebilirler."

Sözlerine karşılık verircesine kontrol panelindeki hava kilidi durum ışığı kırmızıya döndü ve basınç devri durdu. Havelock panele bir şey girince de kaldığı yerden devam etti.

"Tüm güvenlik yetki kodlarını sıfırlayacak kadar zamanları olmadı," dedi adam.

"KİE güvenliği gemi operasyonlarını etkileyebilir mi?" diye sordu Naomi.

"Şirket emniyetine hoş geldin. Gemi mürettebatı cafcaflı taksi şoförleridir, o kadar. Güvenlik birimi doğrudan şirket için çalışarak onun çıkarlarını korur. Mürettebatın yaptığı her şeyi iptal edebiliriz."

"O yüzden herkes sizden nefret ediyor ya," dedi Basia.

Basınç devri tamamlandı ve dış kapı açıldı. Havelock onlara dışarı çıkmalarını işaret etti. "Böyle bir zamanda benden hoşlanmadığından emin misin? Azıcık bile olsa?"

Ilus'un yıldızı, gezegen halesinin kenarından biraz çıkıntı yapıyordu. Basia'nın vizörü gözlerinin kamaşmaması için ışığı büyük ölçüde kıstı. Gezegen, fırtınanın kaldırdığı gri bulutlarla kaplı aynı gazap topuydu. Uzaklardaki *Rocinante* onlara yeşil-kırmızı iniş ışıkları çakarak yerini belli ediyordu.

"Tamam," dedi Havelock, sesi düşük seviyede parazitlenmeyle cızırdayarak. "Artık yola çıksak iyi olur. Geminin öteki tarafından dışarı adam saldılar. Bizi yakalayamazlar ama kanca halatlarına karşı birbirinizi kollayın."

ADF çantasını çoktan ateşleyen Naomi, arkasında beyaz renk-

li dört küçük sıkıştırılmış gaz konisi bırakarak hava kilidinden dışarı süzüldü. "Alex? Dışarıdayız."

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi pilot. Sesindeki gerginlik dolayısıyla aksanı neredeyse tamamen kaybolmuştu. "Endişeden içim içimi yiyordu. Basia da yanında mı?"

"Evet," dedi Basia. "Buradayım."

"Üç kişiyiz," dedi Naomi. "Gel bizi al."

"Üç mü?"

"Yolda bir evsiz buldum."

"Evsiz ha?" dedi Havelock, keyifli bir sesle. "Burada kurtarma işini yapan benim."

"Durum biraz çetrefilli," diye devam etti Naomi. Artık üçü de hava kilidinin dışındaydı. Basia'nın GRA'sındaki uzaktan bağlantı ışığı yandı ve ekranda karmaşık bir bilgisayar programı akıp geçti. Alex onları gemiye getirmek için ADF navigasyon kontrolünü *Rocinante*'ye veriyordu. Sırt çantası birkaç ani itiş yaptı ve *Rocinante* yavaşça büyümeye başladı.

"Basia'nın sağ kalmasına sevindim," dedi Alex. "Onu oraya yollarken içim rahat değildi."

"Aslında pek bir yardımım dokunmadı," diye itirafta bulundu Basia, aynı utanca tekrar kapılarak.

"Herkesin yanlış yöne bakmasını sağladın," dedi Havelock. "Bunun da bize epey yararı oldu."

"Yaşasın," dedi Alex, "hepimiz kahramanız. Bu arada peşinizden gelen dört kişi var. Kim olduklarını biliyor muyuz?"

Basia'nın GRA'sında bir pencere açıldı. Pencerede *Edward Israel*'in cüssesini arkalarına almış uzay elbiseli ve ADF çantalı dört kişinin videosu vardı. Basia hiçbir şey yapmamansa rağmen görüntü iyice yakınlaştı. Artık adamların taşıdıkları silahları seçebiliyordu. Alex onlara *Rocinante*'nin teleskoplarından aldığı görüntüleri yolluyordu.

"Evet, bizzat kurup eğittim milis kuvvetinin üyeleri," dedi Havelock, ardından iç geçirdi. "Şimdi düşününce yaptığım kötü bir fikirmiş gibi geliyor."

"Meseleyi halletmemi ister misiniz?" diye sordu Alex.

"'Meseleyi hallederken' geminizin nokta savunma toplarını kullanacak mısın?" dedi Havelock.

"Şey, evet."

"Öyleyse hayır. Hâlâ geri çekilmeyecek kadar aptal ve eğitimsiz olabilirler. Ama onlar sadece birer mühendis. Hiçbiri kötü adam değil," diye karşılık verdi Havelock.

"Size ateş açıyorlar," dedi Alex ve ansızın Basia'nın GRA'sında kırmızı çizgiler belirdi. "*Roci* mermi yollarını takip ediyor."

Sessiz, görünmez ve potansiyel olarak ölümcül cisimlerin büyük bir hızla yanından geçip gitmesi fikri Basia'nın kafa derisini karıncalandırdı. Fakat anlaşılan ekrandaki kırmızı çizgiler Havelock için daha derin bir anlam taşıyordu. "Hiçbiri bize yakın değil," dedi Dünyalı. "GRA'yla bütünleşik hedefleme sistemleri olmadığından rastgele ateş ediyorlar. Karşı ateş açmak için bir sebep yok."

"İS?" dedi Alex. Basia pilotun Naomi'yle konuştuğunu ancak bir saniye sonra anlayabildi.

"Yetki Havelock'ta," diye karşılık verdi kadın. "Bunlar onun adamları."

"Peki," dedi Alex kuşkuyla.

Rocinante dakika dakika büyüdükçe Basia hava kilidinin etrafındaki ışık halkasını görür oldu. Savaş gemisinde kısa bir süre kalmışlığı vardı ama kendini evine dönermiş gibi hissediyordu. ADF çantası bir dizi hızlı püskürtmeyle yönünü *Israel*'e doğru çevirdi, sonra da frenlemeye başladı. Varmak üzerelerdi.

"Çocuklar," dedi Havelock, "'geri tepmesiz' ibaresi abartıdır. Bu hiç geri tepme olmadığı anlamına gelmez."

Bu sözler de Basia'ya anlamsız geldi; ta ki peşlerindeki timin videosuna tekrar bakana ve dört adamdan birinin uzay boşluğunda kontrolsüzce dönüp savrulduğunu görene dek. Panik hâlindeki adam kontrolünü geri kazanmak için ADF çantasını ateşledikçe durum daha da kötüye gider gibi gözüküyor, her gaz püskürmesiyle birlikte dönüşlere yeni bir eksen ekleniyordu.

"Öyleyse silahlarımıza yanlış isim vermişler," dedi Kemp isimli adam.

"Daha gelişmiş sıfır yerçekimi taktiklerine kadar gelebilseydik bunu izah ederdim," dedi Havelock. "Ayrıca silahlarınızı her ateşlediğinizde ADF çantası dengeleyici itişler yapsın diye bütünleşik telafi yazılımını kullanmayı da öğretirdim."

"Anlaşılan bize göstermediğin bir sürü şey var," diye karşılık verdi Kemp.

"Öyle. Ve siz bana ateş ettikçe derslerimiz yarım kaldığı için kahroluyorum. Bu arada artık lütfen durun. Drake kontrolü iyice kaybetti ve sizden uzaklaşıyor. Fazla açılmadan birinin gidip onu alması lazım."

"Öyle yapmamız işine gelir, değil mi?" dedi Havelock'un Koenen diye hitap ettiği adam. "Takibi bırakmamızı istiyorsun."

"Benim asıl istediğim," dedi Havelock kederli bir sesle, "Drake'in uzayda ölüp gitmesi. Ayrıca nokta savunma toplarıyla sizi kırmızı birer kan bulutuna *dönüştürmesin* diye arkamdaki savaş gemisinin pilotuyla tartışıp duruyorum. Ama böyle yaptıkça onu ikna etmemi güçleştiriyorsunuz."

"Yoksa bizi tehdit mi–"

"Gidip Drake'i alın. Gemiye dönün. Ateş etmeyi bırakın. Rastgele sıktığınız mermilerden biri kazara isabet kaydederse tartışmaktan vazgeçeceğim."

Uzun bir sessizlik oldu. Basia'nın GRA'sındaki kırmızı çizgiler geriye hiç kalmayana dek teker teker kayboldu. ADF çantası son ve uzun bir itişin ardından yönünü tekrar yüz seksen derece çevirdi. *Rocinante*'nin hava kilidi dış kapısı çoktan açılmış olarak onları bekliyordu. Naomi içeri süzüldü, bir kulpa tutundu ve diğerlerinin de girmesini bekledi. Ilus'un yıldızının gölgelenmesiyle birlikte kadının vizörünün polarizasyon kalktı ve kaskının içi hava kilidindeki LED'lerin mavi ışığıyla aydınlandı. Geniş tebessümü açıkça görülebiliyordu.

"Evim evim güzel evim," dedi Naomi. Basia uçarak yanından geçerken onu kolundan tutarak durdurdu. "Beni almaya geldiğin için sağ ol."

Yüzü kızaran Basia, Kuşak tarzı bir omuz silkişle avuçlarını kaldırdı. "Mermi yemekten başka pek bir şey yapmadım."

"Bazen gelmek bile önemlidir."

Havelock hava kilidi girişinin kenarına tutunarak durdu ve dönüp *Israel*'e baktı. "Hey, Drake'i aldınız mı? Durumu iyi mi?"

"Evet, komutanım," diye cevap verdi Kemp. "Onu tuttuk."

"Havelock," dedi o yaşça büyük, kızgın ses. "Yaptıkların yanına kâr kalmayacak. Eve döndüğümüzde KİE seni mahvedecek. Ve ben oturup seyredeceğim."

Havelock bir kahkaha attı. "Umarım ikimiz de o kadar yaşarız şef. Havelock tamam." Geri geri hava kilidine girdi ve basınç devrini başlatmak için avucuyla duvar paneline vurdu.

"Başardık," dedi Basia. Ani bir coşkuya kapıldı, sonra bunu bastırdığının farkında bile olmadığı altına sıçtırıcı bir dehşetin boşalımı izledi. Yerçekiminin etkisinde olsalardı yere yığılırdı. Hava kilidi basınç devrini sürdürürken Naomi ile Havelock, ADF çantalarını çıkarmaya koyuldular. Basia kendi çantasının kayışlarını çekiştirdi fakat elleri öylesine titriyordu ki onları çözmeyi beceremedi. Kısa süre sonra Naomi ona yardım etti.

Sırt çantası kompartıman boyunca süzülüp boğuk bir patırtıyla duvara çarptı. Basia kendi nefesinden başka bir şey duyduğunu daha yeni fark etmişken hava kilidinin iç kapısı kayarak açıldı. Hava kilidinin girişinde asılı duran Alex'in geniş, koyu tenli suratında şapşalca bir sırıtış vardı.

"İS," dedi adam, "seni tekrar gemide görmek çok güzel."

Naomi kaskını çıkarıp ona attı. "Geri dönmek de öyle, Bay Kamal."

Karşılıklı sırıtırlarken kısa bir duraksama oldu, sonra Naomi kendini ona doğru itti ve Alex kadına sıkıca sarıldı.

"Sana iyi muamele ettiler mi?" diye sordu pilot.

"Bir köpek gibi kafese kapattılar," diyen Naomi başıyla Havelock'u işaret etti. Bodur Dünyalı da kaskını çıkarıp yanındaki boşlukta asılı bırakmıştı. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. Başında kask olmayınca Basia kısa ve açık renkli saçlar, koyu renkli gözler, köşeli bir çene gördü. Genel bir erkeksi yakışıklılık. Bir aksiyon filminde polis rolü oynayan bir video yıldızı gibi. Basia'nın ondan hoşlanmayası geldi.

"Kurallar öyle gerektirdi," dedi Havelock. "*Edward Israel*'in gemi güvenlik şefiyim. Şey, daha doğrusu öyleydim. Az önce istifa ettim sanırım. İS'inizi yakalayan bendim. Umarım bunu başıma kakmazsınız."

"Peki," dedi Alex, sonra da Havelock orada değilmişçesine tekrar Naomi'ye doğru döndü. "Ya şimdi?"

"Durum raporu," diye karşılık verdi Rapor. "Bozulan yörüngeler konusundaki son gelişmeler ne?"

"Önce *Barbapiccola*, ardından *İsrael* düşecek. Sonra da bizim aküler bitince yörüngede ölmek, atmosferde yanmak veya uzaylılar tarafından vurulmak arasında seçim yapmamız gerekecek," diyen Alex, neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Yani boku yedik. Yine de aramıza dönmene sevindim."

Kırk Dördüncü Bölüm: Holden

Holden ayak sürüyerek kulenin çevresinde bir tur daha attı.

Uyumadan kaç saat geçirdiğini hesaplamaya çalıştı. Fakat beyni matematiksel işlem yapma yeteneğini kaybetmişti ve Ilus'un otuz saatlik günleri tüm tahminlerini berbat ediyordu. Ulaşabildiği tek cevap, uzun bir zamandı.

Biraz daha amfetamin almak için zırhının tıbbi sistemlerini çalıştırdı ve GRA'sı stokların tükendiğini söyleyince canı iyice sıkıldı. Bu ne kadar ilaç aldığı anlamına gelirdi? Ne zamandan beri uyumadığı sorusu gibi bu da çözülemez bir gizemdi.

Bir çift ölüm solucanı, gözyaşı damlası şeklindeki bir pencereye doğru kule duvarını tırmanmaktaydı. Açıklığa gerilmiş plastikte birkaç küçük yırtık vardı; o yüzden Holden küreğiyle sümüklüböcekleri aşağı düşürdü ve tekmeleyerek oradan uzaklaştırdı. Botundaki toksik sümüğü bir çamur birikintisinde yıkadı.

Yağmurun azalarak bir çiseleme hâlini alması iyiydi ama sıcaklığın düşmeye devam etmesi öyle değildi. Devamlı bulut örtüsü yüzünden genel ışık seviyesinde fazla bir değişiklik olmasa da Holden gündüz-gece geçişlerini kule duvarlarındaki kırağıya bakarak kestirmeye başlamıştı. Henüz tehlikeli denebilecek bir soğuk yoktu ama vaziyet kötüye gidiyordu. Felaketzedelerin yakında hipotermiyi de tatsız ölüm şekilleri listesine eklemeleri gerekecekti.

Holden kanayana kadar dilini ısırdı ve kule etrafındaki yavaş turuna devam etti.

Murtry'yi görmeden önce duydu. Gri yağmurdan yükselen alçak, ruhani bir ses aşama aşama somutlaşarak etrafındaki boşluktan biraz daha koyu renkli bir insan şekli kazandı.

"–acil eyleme geçin. Tırmandıran onlar. İşler çığrından çıka-

na kadar ölçülü davrandığımızı iddia–" diyen Murtry, Holden'ın geldiğini duyunca sustu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Holden. Murtry hâlâ kördü. Dışarıda gezinmesi tehlikeliydi. Toprağın su birikmemiş kısımları, insanı kaşla göz arasında düşürebilecek kaygan bir kil tabakasıyla kaplıydı. Ayrıca yağmurun etkisiyle yüzeye çıkmış sümüklüböceklerin sayısı, Holden'a Ilus'un içi zehirli solucan dolu boş bir top olup olmadığını merak ettirecek düzeydeydi.

"Kendi işimle ilgileniyorum, Kaptan," dedi Murtry, tam olarak onun olduğu yöne bakmaksızın.

"Yani ben de öyle mi yapmalıyım?"

"Beni bu kadar çabuk anladığına sevindim."

İki adam uzunca bir süre karşılıklı dikildi. Çok yukarılarda mürettebatları muhtemelen o anda birbirine ateş açıyordu. Aynı anda hem düşmandılar, hem de değil. Holden'ın uyku mahrumu, yarı çökük zihni hâlâ Murtry ve KİE ile barışmak istiyordu. Veya en azından adamın ölümünün vicdanına yük olmamasını.

"Burada bulunman tehlikeli," dedi Holden sesini ölçülü ve sakin tutarak.

"Ne fark eder?" Murtry'nin sıkılı çenesi son sözcüğü sert bir vurguyla kesip attı. Öfkesi Holden'a azıcık da olsa umut verdi. Belki Naomi kaçmayı başarmıştı. Holden'ın acilen Alex'le konuşması lazımdı.

"Benim gözetimimdeyken ölmene izin veremem," dedi.

"Endişene minnettarım."

Boş sözlerle asıl konunun etrafında gezinmenin saçma bir tarafı vardı. İkisi de neler döndüğünün farkındaydı. Sanki poker oynuyorlardı ve birbirlerinin elini görmelerine rağmen görmüyormuş gibi davranıyorlardı.

"İçeri girmene yardım edebilir miyim?" diye sordu Holden.

"Burada işim daha bitmedi," diye anlamsız bir gülümsemeyle karşılık verdi Murtry.

"Daha sonra cesedini bulduklarında herkese seni uyardığımı söyleyeceğim."

"Ölmeden önce," dedi Murtry, gülümsemesi bir nebze anlam kazanarak, "suçun sende olmadığına dair bir not bırakmaya çalışırım."

Murtry arkasına dönüp el terminaline bir şeyler mırıldanarak konuşmayı sonlandırdı. Holden onun yanından ayrılır ayrılmaz Alex'i aradı.

"Şu an biraz meşgulüm, Kaptan," dedi pilot lafı hiç dolandırmadan.

"Lütfen bana Naomi'yi kurtardığın ve her şey yolunda gittiği için meşgul olduğunu söyle. Gemiye döndü mü?"

Uzun bir duraksamanın ardından Alex soluğunu yüksek sesle mikrofona verdi. "Naomi'yi kurtarmaya gittiğim o kısım var ya? Yerime Basia'yı gönderdim."

Holden gerisingeri dönüp Murtry'ye baktı. KİE güvenlik şefi hâlâ el terminalinde konuşuyordu. "Yani bir mahkûmu kurtarmak için başka bir mahkûm mu yolladık? Plan işe yaramadıysa şu anda Murtry'nin mahkûmları idam ettirmesini seyrediyor olabilirim."

"Hayır, hayır," diye atıldı Alex. "İşler boka sarmadı değil ama telsiz konuşmalarına bakılırsa Naomi'nin durumu iyi. Hatta kendi başına kaçıyor ve Basia'yı da kurtarıyor olabilir."

Holden gülmeden duramadı. Murtry'nin başı o tarafa dönerek kör gözlerle kahkahanın kaynağını aradı. "Hiç şaşırmadım. Şimdi neredeler?"

"Aslına bakarsan vaziyet biraz karışık," dedi Alex. "Basia'nın DDT'si kesinlikle *Israel*'in dışından sinyal veriyor. Ama civarda uzay elbiseli birkaç kişi daha var. Yani neyin ne olduğu belli değil."

"Sorsan olmaz mı?"

"Olmaz. Basia eskisini açık bırakmadan kanal değiştirdi. Şimdiye kadar pek taktiksel iletişim talimi yaptığını sanmam. İçlerinden birinin benimle konuşmaya başlayacağını umuyorum ki yeni frekansları alabileyim."

Holden, Murtry'nin muhtemelen telsiz üzerinden Naomi'nin ve yanındaki her kimse onun takibini koordine etmesini seyretti. Adamın yanına gitme, onu bir yumrukla yere serme, terminalini elinden alma ve neler olduğunu öğrenmeyi talep etme dürtüsünü güçlükle bastırdı.

Ve sonra bastırmaktan vazgeçti.

Murtry yaklaşan ayak seslerine kaşlarını çatarak tam ona doğ-

ru dönmeye başlamıştı ki Holden terminali adamın elinden çekip aldı ve onu iterek çamurlu toprağa düşürdü.

"Yerde kal, yoksa seni bayıltana kadar döverim," dedi KİE'liye. Ardından terminali kulağına götürüp konuştu. "Hattın karşı tarafında kim var?"

"Sen de kimsin be? Murtry nerede?"

"Şu an tepesinde dikiliyorum," dedi Holden. "O yüzden Naomi Nagata'yı kovalayan ekiptensen dur."

"İletişim güvenliği ihlal edildi," dedi karşı taraftaki adam. "İki-alfaya geçin." Bağlantı kesildi. Anlaşılan taktiksel iletişim konusunda biraz eğitim görmüş biriydi.

"Alex," dedi Holden. "İletişim kanallarını bozdum. Git bizimkileri al gel."

"Sorun yok, patron. Durum biraz açıklığa kavuştu. Gemiye üç kişi geliyor."

"Üçüncüsü kim?"

"Öğrenmek üzereyim. Alex tamam."

Murtry homurdanarak dizleri üstünde doğruldu ve Holden'ın sol omzunun hemen üstündeki bir noktaya doğru kaşlarını çattı. "Rakibin körken pek yamansın."

"O sorunu gidermek için çabalıyoruz," diye karşılık verdi Holden, adamın el terminalini yanına atarak. "Giderdiğimiz zaman peşime düşmekten çekinme."

"Merak etme, çekinmem," dedi Murtry. KİE güvenlik şefi yerden kalktı ve uzaylı kulesinin girişine doğru dikkatle yürümeye koyuldu.

Duyamayacağı kadar uzaklaştığında Holden arkasından konuştu. "Dört gözle bekliyorum." Bunun doğru olduğunu fark etmek onu şaşırttı. Murtry kulenin köşesinden dönerek gözden kaybolunca da aksi yönde yavaşça yürümeye başladı.

Fazla geçmeden kulaklığı cızırdayarak ses verdi. "Kaptan?" dedi Amos. "O doktor seni arıyor."

"Lucia mı Elvi mi?"

"Hoş olan."

"Lucia mı Elvi mi?"

"Mahkûmumuzla evli olmayan."

"Elvi'ye bu turu da tamamladıktan sonra geleceğimi söyle," dedi Holden ve bağlantıyı sonlandırdı.

Birkaç dakikanın ardından son köşeyi de dönerek kule girişini görüş alanına soktu. Elvi çatık kaşlı bir ifadeyle onu orada bekliyordu.

"İşe yaramadı," dedi Holden.

"Ne?"

"Onkosidaller. İlacım. İşe yaramıyor."

"Ne?" diye tekrarladı Elvi. "Niye öyle diyorsun ki? Ne oldu?"

"Suratın asık."

"Ah. Hayır. Görebildiğim kadarıyla tamamen farklı proteinler olmalarına rağmen hücrelerimizdeki zara bağlı proteinlerin yerel yaşamla ortak bazı etkin bölgeleri olduğunu düşünüyordum. Amino asit gruplarımız neredeyse hiç çakışmamasına rağmen onkosidaller mitotik bölünme üstünde benzer bir etki yaratıyor. Bu gizemi çözmek onlarca yıl sürecek."

"Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim olmadığını varsayalım," dedi Holden.

"İşe yarıyor," dedi Elvi ve çatık kaşlı ifadesi sevinç dolu bir tebessüme dönüştü. "Mikroorganizmanın hücre bölünmesi sekteye uğruyor. Koloniler çözündükçe ışığın kırılma etkisi de ortadan kalkıyor. Artık neredeyse tekrar okuyabileceğim – tabii yazı tipi yeterince büyük olursa."

Holden ani bir huzura kapıldı fakat bu huzur yerini derhal şiddetli bir baş dönmesine bıraktı. Kule duvarına yığılıp kaldı ve bayılmamak için uzun, yavaş soluklar aldı. Birkaç metre ileride bir sümüklüböcek ona doğru duvarda sürünüyordu. Holden küreğiyle onu duvardan düşürmeye hazırlandı, sonra küreği bir yerlerde kaybetmiş olduğunu ve ellerini hissedemediğini fark etti.

"İyi misin?" diye sordu Elvi, onu bulmak için bir elini telaşla uzatarak. "Solunumun kulağa tuhaf geliyor."

"Kendimden geçiyordum da," dedi Holden, uzun nefesler arasında. "Herkesin tekrar görmesine ne kadar var?"

"Seni içeri sokmalıyız," diye karşılık veren Elvi, adamın sol kolunu kendi omuzlarına attı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Sanırım dört gündür falan uyumuyorsun."

"Sorun değil," dedi Holden. "Bir sürü amfetamin aldım. Ne kadar var?"

Elvi durdu ve adamı ayakta tutabilmek için kolunu onun beline doladı. Etkileşimlerindeki bütün cinsel gerilimin bu kadar çabuk geçivermiş olması Holden için hem iç rahatlatıcı, hem de (doğrusunu söylemek gerekirse) biraz gurur kırıcıydı. Neredeyse kadına neyin değiştiğini soracak kadar sersemlemiş ve uykusuz bir durumdaydı. Neyse ki ilk konuşan Elvi oldu.

"Emin değilim. Ölü organizmalar ışığı canlılar gibi kırmıyor. Görme kaybının asıl sebebi tıkanıklık değil, o. Artıkları bir süre daha gözlerimizde kalacak ama..."

"Yani az kaldı, öyle mi?"

Elvi onu kapı aralığından geçirip bir battaniye yığınına götürdü, sonra da nazikçe bırakarak sırtüstü yatırdı. "Evet, sanırım az kaldı. Belki de saatler. En fazla günler."

"Burada bu battaniyelerin olduğunu nasıl bildin?"

"Burayı uyuyasın diye üç gün önce hazırladık," diyen Elvi, gülümseyerek onun sırtını sıvazladı. "Ama kullanmayacak kadar inatçıydın."

"Teşekkürler."

"Küçük bir mahremiyet çadırımız bile var," diye karşılık veren kadın, onun ayakları dibindeki bir şeye asıldı. İnce bir kumaştan dikilmiş bir yen yerden fırlayarak Holden'ı boylu boyunca kapladı.

"Teşekkürler," dedi Holden bir kez daha, gözleri kendiliğinden kapanırken. Yaklaşan uykuyu uzuvlarındaki bir karıncalanma olarak daha şimdiden hissedebiliyordu. "Beni bir yıl kadar sonra uyandırın. Ha, bir de o zamana kadar Murtry'nin beni öldürmemesini sağlayın."

"Niye öyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Elvi.

"Aramızda savaş çıktığı söylenebilir," dedi Holden. Uyku onu sonsuz boşluğa çekerken bilinçsizlik onu sarıp sarmaladı.

"Şey," dedi bir ses, kulağının dibinden, "artık sahiden de yola çıkmamız lazım."

"Miller," dedi Holden, gözlerini açmadan, "beni kalkmaya zorlarsan yemin ederim seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

"Burada yapacağını yaptın," diye yılmadan sözlerini sürdürdü Miller. "Artık benimle gelip diğer işi de halletmelisin. Hem ne kadar zamanımız kaldığından emin değilim. O yüzden kalk bakalım, uykucu."

Holden gözlerini açılmaya zorlayıp yanına baktı. Miller onunla beraber küçük çadırın içindeydi ama onunla beraber çadıra sığamayacak kadar da büyüktü. Örtüşen görüntüler yüzünden başına bıçak saplanır gibi olunca Holden gözlerini tekrar yumdu. "Nereye gideceğiz?"

"Yetişmemiz gereken bir tren var. Ortasında tuhaf bir sütun olan arka odayı bul. Orayı depo olarak kullanıyorsunuz. Seninle orada buluşurum."

"Senden o kadar çok nefret ediyorum ki," dedi Holden ama karşılık almadı. Tek gözünü açma riskine girdi. Miller'ın yerinde yeller esiyordu. Çadırı açınca Elvi'yi kaygılı bir ifadeyle yanında otururken buldu.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Geçmiş noellerin hayaletiyle[1]," diyen Holden zorla doğrulup oturdu. "Amos nerede?"

"Wei'yle beraber epeyce vakit geçiriyor. Sanırım yan odadalar."

"Kalkmama yardım et," dedi Holden, bir kolunu uzatarak. Elvi doğrulup koluna asıldı ve Holden her nasılsa yıkılmadan ayağa kalkmayı becerdi. "Kalbim çok hızlı çarpıyor. Böyle bir şey yapmaması lazımdı."

"Vücudun yorgunluk toksinleriyle ve amfetaminlerle dolu. Halüsinasyon gördüğüne şaşmadım."

"Halüsinasyonlarım uzaylıların zihin kontrolü için kullandıkları türden," dedi Holden ve yan odaya doğru birkaç sallantılı adım attı.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye sordu Elvi, onunla gelip destek olma amacıyla kolundan tutarak. "Beni cidden endişelendirmeye başlıyorsun."

Holden döndü, dik durdu ve uzun bir nefes aldı. Ardından Elvi'nin elini üstünden çekti ve elinden geldiğince kararlı bir sesle konuştu. "Dostlarımız uzaydan düşüp ölmesinler diye bir yere kadar gidip savunma şebekesini kapatmam gerekiyor. Sen de işinin başına dönüp görme sorunu üstünde çalışmalısın. Yardımın için sağ ol."

---

1 Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* romanında ana karakteri ziyaret eden ve ona geçmiş yılbaşlarında gerçekleşmiş bazı olayları gösteren hayalet. –*çn*

Elvi ikna olmuşa benzemiyordu fakat Holden onun gitmesini bekledi ve kadın bir süre sonra kulenin laboratuvar çalışmalarına ayrılmış kısmına doğru yola çıktı.

Yan odada Amos ile Wei alçak bir plastik sehpanın önünde oturmuşlar, istihkak gofretleri yiyip eski bir viski şişesinden arıtılmış su içiyorlardı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Holden. Amos başıyla onaylayınca da ekledi: "Yalnız konuşmak için."

Wei hiçbir şey söylemeden hızla ayağa kalktı ve duvara çarpmamak için ellerini önünde tutarak odadan ayrıldı.

"Ne var ne yok, Kaptan?" diye soran Amos, protein gofretinden bir ısırık daha alıp yüzünü ekşitti. Gofret yağ ve kâğıt gibi kokuyordu.

"Naomi'yi kurtardık," dedi Holden bir fısıltıyla, Wei'nin ne kadar uzaklaştığından emin olmadığı için. "Şu an *Roci*'de."

"Evet, duydum," dedi Amos sırıtarak. "Chandra söyledi."

"Chandra mı?"

"Wei," dedi Amos. "Yanlış kişiler hesabına çalışıyor ama fena biri değil."

"Peki. Kurtarma operasyonu Murtry'yi kızdırdı."

"Cehenneme kadar yolu var."

"Ayrıca," diye devam etti Holden, "onu yere devirip el terminalini çalmış olabilirim."

"Beni kendine âşık etmekten vazgeç, Kaptan. Bu ilişkinin yürümeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Demek istediğim," diye konuştu Holden, "acısını buradaki insanlardan çıkarmaya kalkabilir. Senden herkese göz kulak olmanı istiyorum. Özellikle de Lucia ile Elvi'ye. O ikisinin bize çok yardımı dokundu. Dolayısıyla Murtry bizi cezalandırmak için onlara zarar vermeyi deneyebilir."

"Körün tekinden ne diye korkayım?" dedi Amos. "Ben de kör olsam bile."

"Bak o durum değişmek üzere. Elvi ilaçların işe yaradığını söylüyor. İnsanlar saatler veya günler sonra görme yetilerini geri kazanacaklarmış."

"Kaptan, yoksa bu *çözmemi* istediğin bir sorun mu?" diye soran Amos, baş ve işaret parmağını tabanca şekline soktu. "Eğer öyleyse isteğin kolayca gerçekleşebilir."

"Hayır. Gerginliği tırmandırma. Murtry'yi itip kakarak yeterince ileri gittim. Zamanı gelince bunun bedelini öderim ama ben yokken bu insanları korumak için yalnızca yapman gerekeni yap."

"Tamam," dedi Amos. "Oldu bil. Bu arada 'ben yokken' de ne demek?"

Holden kendini küt diye plastik sehpaya bıraktı ve çelik rulmanlar kadar kuru gözlerini ovuşturdu. Gezegen koskoca bir rutubet topu olmasına rağmen her nasılsa kuru ve kaşıntılı gözlere kavuşmayı becermişti. "Miller'a eşlik etmem lazım. Uzaylı yaratılarını kapatarak *Roci*'nin yeniden uçmasını sağlayacak ve hemen hemen tüm sorunlarımızı çözecek bir şey olduğunu söylüyor."

Amos kaşlarını çattı. Holden kafasında sorular tasarlayan ve onları dile getirmeksizin terk eden tamircinin yüzünün seğirdiğini görebiliyordu. "Peki," dedi Amos en sonunda. "Ben buradakilere göz kulak olurum."

"Bir yere kaybolma, koca adam," dedi Holden ve dostunun omzunu sıvazladı.

"Ayakta kalan son adam olmak işimin bir parçası," diyerek yeni bir sırıtışla karşılık verdi Amos.

Ortasında garip bir şekle sahip sütunun yer aldığı odayı bulmak Holden'ın birkaç dakikasını aldı fakat bulduğunda içerideki tek kişi Miller'dı. Dedektif "neden bu kadar geciktin" dercesine kaşlarını çatınca Holden ona hareket çekmekle yetindi.

Dönüp sütuna doğru yürüyen Miller bir duvarın içinden geçen bir hayalet gibi ona girerek gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra sütun en ufak bir ses çıkarmaksızın ortadan ikiye ayrıldı ve karanlığa doğru inen sarp bir rampayı açığa çıkardı.

"Bu hep burada mıydı?" diye sordu Holden. "Çünkü öyleyse ve bize ondan daha önce bahsetseydin fırtına bastırdığı zaman birkaç can daha kurtulabilirdi."

"Seninle konuşabileceğim bir yerde olsaydın bahsedebilirdim," dedi Miller, elleriyle Kuşak usulü omuz silkerek. "Bensiz de iyi idare ettiniz. Artık şu rampadan aşağı in. Yeterince geç kaldık zaten."

Rampa yer seviyesinin neredeyse elli metre altına kadar giri-

yor ve metalik bir duvarla son buluyordu. Miller'ın dokunmasıyla birlikte herhangi bir armuza veya eklem yerine sahip olmamasına rağmen duvar bir göz gibi yarıldı.

"Bin bakalım," dedi Miller. "Taşıtımız bu."

Holden küçük açıklıktan geçebilmek için çömeldi ve kendini kenarları iki metrelik metalik bir küpün içinde buldu. Yere oturup sırtını duvara dayadı, sonra da sırtüstü uzanana kadar kaykıldı.

"Burası eski materyal nakil sistemine dahil," diyordu Miller. Fakat Holden uykuya dalmıştı bile.

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor ve o uzandıkça müfettiş de onunla beraber uzanıyor. Takip ediyor. İzliyor. Asla bulmayacağı bir sinyal arıyor. Hüsrana uğramıyor, kızmıyor. Uzanıyor çünkü uzanması gerekiyor. Bulduklarını uzanmakta kullanıyor ve böylece daha fazlasını buluyor ve daha ileriye uzanıyor. Uzandığı mesafe asla yeterli olmuyor. Varlık bu gerçeğin farkında değil.

Müfettiş ise biliyor ve bildiğini biliyor. O bilinçsiz bir bağlamdaki bir bilinç. Şuursuz bir sistem dahilindeki şuur. Yani ortada yeni bir şey yok. Müfettiş iç geçiriyor ve bunun şablondan bir kalıntı olduğunu bilse de canı bira çekiyor. Eskiden bir isme sahip bir tohum vardı. Sevdi ve ümitsizliğe kapıldı. Mücadele verdi, başarısız oldu ve büyük bir fedakârlık sonucunda galip geldi. Sonuçta bunlardan hiçbirinin önemi kalmadı. Kayıp şeyleri aradı. Kayıp kişileri. Onunla ilgili her şey işte bu gerçekten çıkarımlanıyor. Burada bir şeyin olması gerek ama yok.

Bunun yerine ölü bir yer var. Hiçbir şeyin bulunduğu bir yer. Her şeyin geri çekildiği bir yer. Müfettiş uzanıyor ve uzanan ne varsa ölüyor. Müfettiş uzanmaktan vazgeçiyor. Bekliyor. Düşünüyor.

Bir zamanlar burada bir şey vardı. Bir şey tüm bunları inşa etti ve yarısı yenmiş yemeğini masanın üstünde bırakıp gitti. Bin farklı dünyaya yayılmış tasarımcılar ile mühendisler burada yaşayıp öldüler ve yarattıkları harikaları çöldeki kemikler gibi arkalarında bıraktılar. Müfettiş bunu biliyor. Bu dünya bir suç mahalli ve göze batan –oraya ait olmayan– tek şey başka hiçbir

şeyin gitmediği o yer. Orası bir yaratılar dünyasındaki bir yaratı ama yakışmıyor. Yaratıcılar ulaşamadıkları bir yere ne koymuş olabilirler? Yoksa orası bir hapishane, bir hazine sandığı, sorulmaması gereken bir soru mu?

Bir mermi. Baskın sona erdikten sonra mutfak masasının altında tıklamaya devam eden bir saatli bomba.

Kuzuyu yaratan seni de mi yarattı?[1] Yoksa başka biri mi vardı? Siz yavşakları her kim öldürdüyse geride bir şey bıraktı. Ölümünüze sebep olan şey işte orada.

Saniyede yüz on üç kere uzanan varlık müfettişin, yara izlerinin ve yaratıların, ölülerin yankılarının, bünyesinde barındırdığı bilinçlerin farkında değil. Uzanıyor çünkü uzanması gerekiyor. Daha somut bir yerde insanların öldüğünü biliyor ama bildiğinin farkında değil. Binlerin ölümüyle inşa edildiğini biliyor ama bildiğinin farkında değil. Müfettiş ise biliyor ve bildiğinin farkında.

Müfettiş uzanıyor fakat rastgele değil. Bir yol arıyor ve bulamıyor. Bir yol arıyor ve bulamıyor. Bir yol arıyor ve buluyor. Bulduğu tam olarak bir yol sayılmaz ama ona yakın. İki nokta, bir çizgiyi tanımlıyor. Noktalardan biri canlı, diğeri ölü. İkisi de buradan çıkmadı. O iki taşı birbirine vur ve neyin kıvılcım çıkaracağına bak. Neyin yanacağına.

Müfettiş kayıp olanı bulmak için bir araç. O amaçla varlığını sürdürüyor. Diğer her şey kalıntı. Bira özlemi, şapka, anılar, espri anlayışı, James Holden denen bir şeye yönelik yarı düşkünlük yarı küçümseme, ölü bir kadına beslenen aşk, asla kavuşulamayacak bir eve hasret. Tüm bunlar dışsal. Anlamsız.

Müfettiş uzanıyor ve Holden'ı buluyor. Gülümsüyor. Bir zamanlar bir adam vardı ve adı Miller'dı. Kayıp şeyleri arardı ama artık öyle yapmıyor. Elinden gelirse insanları kurtarırdı. Gelmezse intikamlarını alırdı. Gerektiğinde fedakârlıkta bulunurdu. Kayıp şeyleri bulurdu. Suçu kimin işlediğini bilirdi ve yapılması gerekeni yapılması gerektiği için yapardı. Müfettiş onun kemiklerinden yaratıldı, gözlerini o yeni ve yabancı yaşamla besledi, onun şekline büründü.

---

1 Yazar burada William Blake'in *The Lamb* (Kuzu) adlı şiirine gönderme yapıyor. –çn

Cinayet silahını buldu. Neler olduğunu en azından genel hatlarıyla çözdü. Zaten ince ayrıntılar savcının işiydi – tabii olay davaya götürülseydi. Ama götürülmedi. Aracın maharetli olduğu başka alanlar da vardı. Müfettiş gerektiğinde öldürmeyi bilirdi.

Onun da ötesinde ölmeyi bilirdi.

Kırk Beşinci Bölüm: Havelock

Havelock sistemdeki en iyi mühendisin Naomi Nagata olduğuna hâlâ inanmış değildi. Fakat kadını çalışırken seyretmesinin ardından büyük ihtimalle daha iyisini bulamayacaklarını kabullenmek zorunda kaldı. *Israel*'deki bazıları ondan daha çok diplomaya ya da uzmanlığa sahipse bile Naomi katıksız ve amansız çılgınlığıyla aradaki farkı telafi edebilirdi.

"Tamam, daha fazla bekleyemeyiz," dedi Naomi, ekrandaki kel adama. "Geri dönerse ona buradaki durumu anlatırsın."

"Kaptanın sendeki muhakeme yeteneğine güvendiğinden eminim," dedi Amos. "Ama evet, ona anlatırım. İletmemi istediğin başka bir şey var mı?"

"Ona Fred ve Avasarala'dan yaklaşık bir milyar mesaj aldığını söyle." Alex'in sesi hem iletişim sisteminden hem de kokpite açılan kaportadan geldi. "Bir kütle iticisi[1] inşa edip bize yardım malzemeleri göndermeyi planlıyorlarmış."

"Öyle mi?" dedi Amos. "Malzemelerin ulaşması ne kadar sürer?"

"Yaklaşık yedi ay," dedi Naomi. "Ama en geç üç ay öncesine kadar ölmüş oluruz."

Amos sırıttı. "Eh, orada bensiz çok fazla eğlenmeyin."

"Öyle bir ihtimal yok," dedi Naomi ve bağlantıyı kesti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Havelock.

"Hayır," cevabını veren Naomi, kendini iletişim konsolunun daha yakınına çekti. "Orada işler nasıl, Basia?"

İletişim kanalı tıkırdadı ve Kuşaklı'nın sesi operasyon gü-

1 Elektromanyetik mancınık adıyla da bilinen, nesneleri yüksek bir hızla uzaklara fırlatmaya yarayan kurgusal bir aygıt. –*çn*

vertesine yayıldı. Ses herhangi bir genişlik hissi uyandırmadan içeride aksetti. Tabuttaki bir fısıltı gibi. "Burada süremiz gitgide azalıyor. Vaziyet sakat."

"İyi ki harika bir kaynakçımız var," dedi kadın. "Beni habersiz bırakma."

Operasyon güvertesindeki ekranlar, şimdiye kadar yaptıkları ve bundan sonra yapmayı umdukları da dahil, devam eden operasyonun her aşamasını gösteriyordu. Gösterdikleri bir diğer şey de, *Barbapiccola*'nın Ilus egzosferine sürtmeye başlayacağı ve hızlı hareket kabiliyetine sahip karmaşık bir seramik-metal yığını olmaktan çıkarak bir havai fişek hâline geleceği âna kadarki saatleri geri sayan kronometreydi.

Günler değil. Saatler.

Çekme tertibatı, saç teli inceliğindeki tek bir iplikle birbirine bağlanmış iki örümcek ağına benziyordu. *Rocinante*'nin karnı boyunca dizilmiş bir düzine seramik-çelik karışımı destek payandası çekme kablosuna geniş bir taban teşkil ediyor, siyah halatlar birkaç yüz metre açıktaki sert seramik bir mafsalda birleşiyordu. Altlarındaki *Barbapiccola*'nın neredeyse tüm muhatap yapıları tamamlanmak üzereydi. Basia destek payandalarını da kurduktan sonra Mars korvetinin akü gücüyle Kuşak gemisini (ve tabii taşıdığı lityum cevheri kargosunu) daha sabit bir yörüngeye çekme zamanı gelecekti. Vaziyetin karmaşıklığı Havelock'un biraz başını döndürmekteydi. O seyretmeyi sürdürürken *Barbapiccola*'nın yüzeyini gösteren ekran titreşti ve kırmızı işaretlenmiş destek payandalarından biri yeşile döndü.

"Tamam," dedi Naomi açık kanal üzerinden. "Sistemler onu da sağlam olarak okuyor. Bir sonrakine geç."

"Bir dakika," dedi Basia'nın sıkıştırılmış sesi. "Burada içime sinmeyen bir armuz var. Azıcık daha..." Cümlesinin devamını getirmedi. Gösterge titreşerek kırmızı renge büründü, sonra tekrar yeşile döndü. "Tamamdır. Diğerine geçiyorum."

"Dikkatli ol," diye araya girdi Alex. "Hareket hâlindeyken hamlacı kapalı tut. O halatların gerilim dayanıklılığı harikadır ama sıra ısı direncine geldiğinde beş para etmezler."

"Bu işi daha önce de yaptım," dedi Basia.

"Ahbap," dedi Alex, "daha önce hiç kimsenin böyle bir iş yaptığını sanmam."

Çekme halatları standart lif tasarımındaydı; indirme yapılmış Mars donanma piyadelerini geri almak amacıyla üretilmişlerdi. Onları kullanarak tam boy bir uzay gemisini çekmek, iplik kullanarak bovling topu çekmeye benziyordu. Yeterince sabır ve beceriyle mümkün olsa da bir hata yapmak son derece kolaydı. Naomi ancak çarpışma koltuğunda üç uzun saat geçirdikten sonra böyle bir şeyin mümkün olduğuna karar vermişti ve o zaman bile Havelock başka çareleri kalmadığı için kadının kendi kendini zorla ikna ettiği hissine kapılmıştı.

Havelock aynı süreyi Murtry'nin terminaline yaptığı aramalar reddedilerek ve eşsiz bir yöntemle işinden istifa ettiği gerçeğini düşünüp taşınarak geçirmişti. İçine düştüğü durumun bu kadar canını sıkması garipti. Evinden on sekiz ay, ölümdense muhtemelen birkaç gün uzaktı ama altına imza attığı bir kontratı yarım bıraktığı için şaşkınlık verici bir hüsrandan başka bir şey hissedemiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Üstelik Naomi'yle beraber kaçtığından beri yasal statüsünden bile emin değildi. Tahmininee eski şirket çalışanı ile planlı suç eylemine yardım ve yataklık arasında bir yerdeydi. Bu, içinden nasıl çıkacağını bilemediği kadar geniş bir aralıktı. Gerçekten Yeni Cihan'da yaşananların çehresi o ise, evdekilerin de en az onun kadar bocalamaları işten bile değildi.

İşin aslı şuydu ki, şirket kanunları veya hükümet yetkileri burada geçerli değildi. Havelock haber bültenlerini takip edebilir, gelen mektupları okuyabilir, hatta KİE genel merkeziyle video kaydı alışverişi yapabilirdi fakat tüm bunlar yalnızca sözden ve görüntüden ibaretti. İnsan uzayındaki –ve hatta Kuşak'ın sulanmış uygarlığındaki– tecrübelere dayanan modeller burada etkisini kaybetmekteydi.

Yine de Havelock'un asıl hissettiği huzurdu. Şartlar düşünüldüğünde bunun ne denli uygunsuz olduğunu biliyor, fakat duygularını inkâr edemiyordu. O sayede de seçimlerinden pişmanlık duymuyordu. Belki en başında işi kabul etmek hariç. Ceres İstasyonu'ndaki bir bardan izlendiğinde Ilus'taki tüm trajediler ve acılar yalnızca üzüntü ve endişe verici olurdu. Bulunduğu yerdeyse korku bir duygu olmaktan çıkarak bir çevre hâlini almıştı.

Son destek payandasının göstergesi de yeşil yandı.

"Tamamdır," dedi Naomi. "Her şey buradan iyi gözüküyor. Orada durum nasıl, Basia?"

"Çirkin ama sağlam."

"Havan nasıl?"

"Ben iyiyim," dedi Kuşaklı. "Bir şey kırılırsa belki onarabilirim diye burada kalmayı düşünüyordum."

"Hayır," diye karşılık verdi Naomi. "Plan işe yaramazsa o halatlar seni ikiye biçebilecek kadar hızlı kopar. Ahıra dön."

Basia'nın derinden gelen homurtusu kelimelerden daha açıklayıcıydı fakat küçük sarı nokta *Barbapiccola*'nın yüzeyinden ayrılarak *Rocinante*'ye doğru boşlukta ilerlemeye başladı. Havelock parmaklarını sıkıca iç içe geçirerek seyretti.

"Alex," dedi Naomi, "salma sistemini kontrol eder misin?"

"Çalışıyor," diyen Alex'in sesi yine hem kokpitten hem de telsiz bağlantısından geldi. "Bir aksilik çıkarsa onları bırakabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Naomi, sonra aynı şeyi usulca kendi kendine tekrarladı. "Pekâlâ."

"Plan yürümezse," dedi Alex, operasyon güvertesi ile kokpit arasındaki kaportadan, "adamımız Basia küçük kızının yanarak ölmesini seyredecek. Ona öyle bir şeyin olmayacağı sözünü vermiştim."

"Biliyorum," dedi Naomi. Havelock kadının, *Ölmeyecek*, demesini ummuştu.

Basia'nın *Roci*'ye dönmesi on sekiz, hava kilidinden geçmesiyse beş dakika daha sürdü. Naomi bu sürenin büyük bölümünü telsiz üzerinden *Barbapiccola*'nın kaptanıyla ve mühendisiyle konuşarak geçirdi. Diyaloğun yarısı Kuşak dilindeydi –*ji-ral sabe sa* ve *richtig ane-nobu* gibi– ve Havelock'a şifreli bir konuşmadan farklı gelmedi. Havelock yeniden Murtry'nin terminalini aradı ve yeniden ret cevabı aldı. Bir tür basın duyurusu ya da şirkete gönderilecek bir istifa mektubu yazması gerekir mi diye merak etti.

"Pekâlâ," dedi Basia operasyon güvertesine çıkarak. Yüzü hâlâ ince, sulu bir ter tabakasıyla kaplıydı. "İşte geldim."

Barbapiccola'nın atmosfere çarpacağı anı gösteren kronometredeki süre bir saatten azdı. Güvertedeki durgunluğun bir illüzyondan ibaret olduğunu hatırlamak Havelock için zordu. Yörüngesel irtifalardaki her türlü eylemi ilgilendiren süratler ve

kuvvetler yalnızca küsurat hatasıyla bile bir insanı öldürmeye yeterdi. Solunamayacak kadar seyrek havanın sürtünmesi, mevcut hızlarda onları kolayca tutuştururdu.

"Kemerini tak," dedi Naomi, başıyla çarpışma koltuklarını işaret ederek. Sonra da telsize konuştu. "*Rocinante* bei burada. Dangsin-eun junbiga?"

"Hazır con son immer, sa sa?"

Naomi gülümsedi. "Geri sayıyorum," dedi. "On. Dokuz. Sekiz..."

Dörde geldiğinde sahte renklerle iki gemiyi, çekme halatlarını ve motorları gösteren ekranlardaki renk tonları değişmeye başladı. Basia bıyık altından bir şeyler mırıldanıyor, sözleri kulağa bir dua gibi geliyordu. Naomi bire geldi.

Rocinante'den bir inilti koptu. İnilti bir gong sesi kadar derin olmasına rağmen onun gibi azalıp gitmedi. Onun yerine armoniler üst üste binerek artmaya başladı. Ekranlarda çekme halatları ışıldadı. Parlak kırmızı, turuncu ve gümüşi renklerle temsil edilen dahili kuvvetler örümcek ağı ipliklerine boylu boyunca yayıldı.

"Yüzümü kara çıkarma, yavrum," dedi Naomi önündeki konsolu okşayarak. "Bunu başarabilirsin. Başarabilirsin."

"Sınıra yaklaşıyoruz," dedi Alex.

"Görüyorum. Nazik davran."

Rocinante, metalin yırtılırken çıkardığına benzer tiz bir gıcırtıyla çığlık attı. Havelock çarpışma koltuğunun iki yanına yapışarak elleri ağrıyana kadar sıktı.

"Alex?" dedi Naomi.

"Bir rezonans aralığından geçiyoruz. Endişelenecek bir şey yok."

"Sana güveniyorum," dedi Naomi.

"Daima," dedi Alex. Havelock adamın sırıtışını göremese de işitti. "Pilot benim."

Basia yüksek sesle soludu. Havelock dönüp baktıysa da Kuşaklının neye tepki verdiğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. Kronometredeki –ölüm sayardaki– süre değişmişti. *Barbapiccola*'nın atmosferde yanmasına üç saat on beş dakika vardı. Süre dört saat kırk üç dakikaya çıktı. Sonra da altı saat altı

dakikaya. Plan işe yarıyordu. Havelock seyrettikçe altlarındaki gemide bulunan herkesin ömrü hızla arttı. Havelock'un içinden bağırmak geldi. Plan tıkır tıkır işliyordu. İşlemeye hiç hakkı yoktu ama işliyordu.

Alarm klaksonu diğer gürültüleri bastırdı. Naomi dikkatini hemen konsoluna yöneltti.

"Neler oluyor, İS?" dedi Alex. Sesindeki sırıtış kaybolmuştu. "Niye hareketli bir cisim görüyorum?"

"Kontrol ediyorum!" diye bağırdı Naomi, telsizle uğraşmadan. Havelock bakışlarını kendi konsolundan ayırıp sensör tertibine yönlendirdi. Yeni bir nokta, bulut kaplı Ilus'un üzerinde kendi yayını çizerek ufuktan hızla yaklaşıyordu.

"*Israel* nerede?" diye seslendi Havelock.

"Önü kapalı," dedi Naomi. "Bir saat sonra birbirimizin yanından geçmemiz gerekiyor. Yoksa o gelen–"

"Mekik."

Ölüm sayardaki süre on yedi saat on dakikaydı.

"Kahrolası bir torpile çevirdiğiniz mekik mi?" diye sordu Basia. Sesi şaşırtıcı ölçüde sakindi.

"Evet," dedi Havelock. "Ama patlayıcı yük, reaktörün ta kendisiydi. Reaktörler de çalışmadığı için–"

"Öyleyse akü gücüyle hareket ediyor. Patlamasa bile kinetik enerjisi çok yüksek olacak," diye belirtti Naomi.

"Bize çarpacak mı?" diye sordu Havelock ve daha kelimeler ağzını terk etmeden kendini aptal gibi hissetti. Mekik tabii ki onlara çarpacaktı.

"Alex?" dedi Naomi. "Seçeneklerimiz ne?"

"NST'ler devrede, İS," dedi Alex. "Tek yapmam gereken akülerden biraz güç aktarmak ve onları otomatiğe almak. Toplar yanımıza yaklaşamadan o şeyi darmadağın eder."

Yirmi saat on sekiz dakika.

"NST'lere güç ver," dedi Naomi. "Çekme halatlarına da dikkat et."

"Kusura bakma," dedi Alex. "Burada biraz yoğunum. NST'lere güç veriyorum."

İşe yaramayacak, diye aklından geçirdi Havelock. *Unuttuğumuz bir şey var.*

Kırmızı nokta daha da yaklaştı. *Israel* ufkun kenarından çıktıysa da atmosferin kıvrımı yüzünden görsel temas hâlâ kesikti. Mekik hızla üzerlerine geliyordu. Nokta savunma toplarının açtığı ateş, *Barbapiccola*'yı sürüklemenin aşırı gerilimi yanında kısacık bir titreşimden ibaretti. Havelock atışı beklemeseydi onun farkına bile varmazdı. Kırmızı nokta ekrandan kayboldu, sonra tekrar belirdi.

"Ah," dedi Alex. "Hıh."

"Alex?" diye bağırdı Naomi. "Neler oluyor? Niçin mekiğe ateş etmiyoruz?"

"Ateş etmesine ettik," dedi Alex. "Onu bir güzel patlattık. Ama normalde molozların uçuş yolundan kaçardım ya? Şu an öyle bir seçeneğimiz yok."

"Anlamıyorum," dedi Havelock. Sonra da anladı. Nokta savunma toplarıyla vurulduğu sırada mekik koca bir metal yığınıydı. Şimdiyse hemen hemen aynı kütleye sahip olan ve hemen hemen aynı hızda uçan çok sayıda nispeten küçük metal parçasıydı. Mekik ebatlı bir top mermisiyle vurulmaktan kurtularak toplamda mekik kütlesine sahip şarapnellere hedef olmuşlardı.

Naomi parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Ne kadar zamanımız–"

Gemi sarsıldı. Havelock bir an için NST'lerin tekrar geri teptiğini sandı. Bir tıslama duydu ve çarpışma koltuğunda hatırlamadığı bir keskinlik hissetti. Ölüm saati kararmıştı. Dirseğinin etrafında giderek büyüyen bir kan bulutu, yaralandığına dair ilk somut delildi. Fakat onu görür görmez acısı âdeta infilak etti.

"Operasyon güvertesi delindi!" diye telsize bağırdı Naomi.

"Kokpit sızdırmıyor," dedi Alex. "Ben iyiyim."

"Yaralandım," dedi Havelock, kanayan kolunu oynatmaya çalışarak. Kaslar hâlâ tepki veriyordu. Ona her ne çarptıysa –ister mekiğin bir molozu, ister çarpışma koltuğundan kopan bir şarapnel olsun– uzvu sakatlamamıştı. Yine de kırmızı küre kol boyunca ilerliyor ve oldukça etkileyici boyutlara ulaşıyordu. Aynı anda da biri ona asılıyordu. Basia.

"Koltuğundan kalk," dedi Kuşaklı. "Güverteyi terk etmeliyiz."

"Peki," dedi Havelock. "Elbette."

Naomi hareket hâlindeydi. Kavlama önleyici köpük parçacıkları gitgide seyrelen havada kar taneleri gibi savrulmaktaydı.

"Delikleri kapatıyor musunuz?" diye sordu Alex. Sesi akıl almaz derecede soğukkanlıydı.

"Burada on tane saydım," dedi Naomi. Havelock kendini çarpışma koltuğundan kaldırıp geminin derinliklerine açılan kaportaya doğru itti. "Yanıma o kadar çok bira altlığı almadım. Sivilleri hava kilidine götürüp uzay elbisesi giydireceğim. Havelock vuruldu."

"Öldü mü?"

"Ölmedim," dedi Havelock.

Naomi'nin iptal kodunu girmesiyle güverte kaportası açıldı ve içeriye biraz hava girdi. Kendini hava kilidi güvertesine çekerken Havelock'un kulakları zonkladı.

"Çekme tertibatı ne durumda?" diye sordu Basia, onu yakından takip ederek.

"Ana halat zarar görmedi," dedi Alex. "Destek payandalarından birini kaybettik ama dengelemeyi deneyebilirim."

Naomi, "Dene bakalım," dedi ve Havelock'u omzundan tuttu. Hava kilidi kapısının yanındaki acil yardım istasyonunda bir rulo elastik bandaj ve küçük bir yara emici vardı. Naomi adamın kolunu dümdüz uzattı ve emicinin şeffaf plastik ağzını kan küresinin ortasına bastırdı. "Durum nedir, Alex?"

"Kontrol ediyorum, İS. Tamam. Makine atölyesinde küçük bir sızıntı var. İskele tarafı bayağı haşat olmuş. Sensör tertipleri ve NST'ler o tarafta. Manevra iticileri tepki vermiyor. Artık yerlerinde bile olmayabilirler. O bölgede bir sürü elektrik kablosu da var ama reaktör çalışmadığı için vurulup vurulmadıklarını bilmiyorum."

Havelock'un kolundaki oyuk başparmağı kadar uzundu ve keskin bir V şeklindeydi. Etin yarıldığı kısımdaki deri balık karnı kadar beyazken yaranın kenarları biriken kan dolayısıyla neredeyse simsiyahtı. Naomi emici bandajı yaraya bastı ve geniş bir elastik bantla sarmaya başladı. Yaradan kopan minik kan damlaları o sırada saçlarına yapıştı.

"Hareket kabiliyetimiz nasıl?" diye sordu kadın.

"Saatin aksi yönünde olduğu sürece nereye istersen gidebi-

lirim," dedi Alex. "Bir yıllık mesafede bir rıhtım yer alsaydı ve reaktörümüz çalışsaydı oyumu bundan sonra oraya gitmek için kullanırdım."

"Başka bir plan düşünürüz. *Barb* ne âlemde?"

Basia kaynak setini kuşanmış olmuştu. Naomi küçük bir bedensel beyanda bulunurcasına Havelock'un yaralı kolunu sıvazladı. *Pansumanın bitti.* Sonra dolaplara doğru döndü ve kendisi için bir çevresel elbise çıkarmaya koyuldu.

"Hâlâ yükselişte," dedi Alex. "Ama o eksik destek payandası için endişelenmeye başlıyorum."

"Pekâlâ," dedi Naomi. "Şimdilik iticileri kıs. Bakalım payandayı onarabilecek miyiz."

Havelock kalın tozluklarını bacaklarına oturttu ve omuzlarını kasarak elbiseye girdi. Uzun yıllar uzayda yaşamanın kazandırdığı sürat ve tecrübeyle contalarını hiç düşünmeden kontrol etti. Elbisenin tıp tertibi devreye girerek derhal ona şok önleyici bir ilaç kokteyli enjekte etti. Kalp atışları hızlandı, yüzü kızardı.

"Eh, iyi haber hiç mekiklerinin kalmamış olması," dedi Basia. "Bir daha böyle bir şeye kalkışamayacaklar."

"Peki *neye* kalkışacaklar?" dedi Naomi. Havelock uzunca bir süre sonra kadının kendisiyle konuştuğunu anladı.

Bunlar onun ahalisiydi. Marwick ile Murtry. Mühendis milisler. KİE ekibi mekiği *Rocinante*'ye fırlatmış ve bir sivil kurtarma operasyonunu durdurmaya çalışmıştı. Düşüncesi bile sarsıcıydı. Havelock ömrünün hatırı sayılır bir bölümünü o insanları kollamaya, uzun gemi yolculuklarında eksik olmayan siyasi oyunları asgari düzeyde tutmaya, onları hem dahili hem de harici tehditlerden korumaya ayırmıştı. Onlarsa yalnızca onu değil, *Rocinante* ile *Barbapiccola*'nın mürettebatlarını da öldürmeye çalışmışlardı. İşin asıl kötü yanı Havelock'un bu gelişmeye şaşırmamasıydı.

"İS, sanırım iskele torpil raylarında da bir delik var. Orada her şey yerli yerinde mi baksak hiç fena olmaz. Arıza yedeklerimiz epey kaliteli ama yarın öbür gün bir torpil fırlatmayı planlıyorsak hepsini tek tek gözden geçirmeliyiz. Kendi mühimmatımızla havaya uçarsak yazık olur."

"Anlaşıldı," dedi Naomi. "Yoldayım. Basia, Alex'le birlikte çalışarak o destek payandasını düzeltebilir misin?"

"Tabii," dedi KİE'lilere yönelik ilk komployа iştirak eden, ellerine Vali Trying'in kanı bulaşan Kuşaklı. İkilinin bakışları, vizörlerinin çifte camları arasında bir anlığına buluştu. Basia'nın gözlerinde sert bir ifade vardı fakat Havelock içlerinde bir şey daha seçer gibi oldu. Belki de bir anlık bir utanç. Havelock basınç devrinin ardından hava kilidinin açılmasını, sonra da kapanmasını seyretti.

"Havelock," dedi Naomi, "soruma cevap vermedin."

"Hangi soruna?"

"Bundan sonra neye kalkışacaklar?"

Havelock başını iki yana salladı. Kolu zonkluyordu. Saldırının garezden ve ümitsizlik karşısında başvurulan şiddetten başka bir dayanağı olamazdı. Arkasında Murtry varsa, amiri sadece *Barbapiccola*'nın *Israel*'den önce düşmesini umursuyor demekti. Yok eğer plan mühendis milislerin başının altından çıktıysa, mücadeleyi kaybetmediklerini göstermek istemişlerdi.

Saldırının altında yatan sebeplerin önemi yoktu.

"Bilmiyorum," dedi Havelock, ardından iç geçirdi. "Ama neye kalkışırlarsa kalkışsınlar muhtemelen herkes için kötü sonuçlanacak."

Kırk Altıncı Bölüm: Elvi

Elvi için görme yetisini geri kazanmak, bir sisin içinden çıkmak gibiydi. Dünyayı sarıp sarmalayan yeşil, ilk başta her zamanki kadar canlıydı. Bu durum devam ettikçe Elvi yanıldığından veya uzun vadeli onkosidal kullanımının kısa vadeli kullanıma kıyasla Holden'ın fizyolojisinde daha farklı bir sonuca yol açtığından korkmuştu. Fakat sonra gölgelerin etrafında tekrar çizgiler belirmiş ve küçük netlik alanları ortaya çıkmıştı. Ve saatler içerisinde Elvi kapı aralığındaki kemeri ve kimya bankının şeklini seçer olmuştu. O Holden'a sorunu kesin olarak çözdüklerini söyleyebilecek kadar net görür hâle geldiğindeyse adam âdeta uykusuzluktan kaynaklanan bir psikoza girmişti. Elvi çözümü daha önce bulamadığı için biraz suçluluk duymaktan kendini alamamıştı. Ama sonra Holden, Amos'la konuşmaya gitmişti. Elvi iriyarı tamircinin kaptanıyla en iyi şekilde ilgileneceğinden emin sayılırdı. Üstelik kendi işi başından aşkındı.

Kimya bankının su arıtmadaki yavaşlığının tahmin ettiğinden daha büyük bir sorun olduğu ortaya çıktı. Cihazın damıtma filtreleri eskimişti. İyonik ayrıştırıcılar içeren cam lifinden üretilmiş beyaz, kabarık pedler yapış yapış ve yemyeşil olmuştu. Fakat bilim ekibinin diğer üyeleri ve İlk İniş felaketzedeleri de artık görme işlevlerini geri kazanıyorlardı. Çalışmalar neredeyse dört saat sürdü ama sonunda Elvi, Fayez ve iki madencilik teknisyeni harabelerin hemen dışında saatte yaklaşık on dört litre yağmur suyunu içilebilir bir şeye çevirebilen bir imbik kurmayı başardılar. Sıvının tadı yeşil nane ve alfalfa[1] gibiydi ama en azından hayatta kalmalarını sağlayacaktı.

Son konuşmalarında Holden'ın sesi ne denli yorgun çıkmışsa

1 Yabani yonca. –çn

Elvi gidip Lucia'yı bulduğu zaman doktor da o denli kötü görünüyordu. Kadının cildi kül gibiydi ve gözlerinin akı o kadar pembeleşmişti ki Elvi kanamadıklarına şaşırdı. Jacek annesinin peşinde gezinerek onun tıbbi tarayıcısını ve küçük bir çuval dolusu sargı bezi taşıyordu. Elvi ikilinin hastaları kontrol etmesini seyretti. Herkesin üstü başı çamur ve toz toprak kaplıydı. KİE ile gecekonducular arasındaki farklar, kir katmanlarının ve görme yetilerini geri kazanmalarından doğan ortak sevinçlerinin altına gömülmüştü. Jacek bilim kadınıyla göz göze gelince Elvi ona gülümsedi. Oğlan tereddüt etti, sonra da utangaç denebilecek bir baş selamı verdi ve tebessümü aynı şekilde cevapladı.

"Bulutlar seyrelmeye başlıyor," dedi Lucia. "Beyaz bir parça görür gibi oldum."

"Sahi mi?" diye sordu Elvi.

"Tabii bana hâlâ yeşilimsi gözüktü ama aslında beyazdı," dedi doktor. Başını iki yana salladığında hareketleri sanki bir saniye geriden geliyordu. "İyi iş çıkardın. Tedavinin işe yaramadığı sadece üç kişi var."

"Niye onlarda işe yaramıyor ki? Acaba–"

"Bu bir bilim meselesi değil," dedi Lucia. "Bir tıp meselesi. Eşsiz bir hastalığın yeni tedavisinde bu kadar yüksek bir başarı oranı harikulade. Yine de henüz hiçbirimiz eski hâlimize dönmüş değiliz. Öyle bir şey gerçekleşse bile zaman alacak."

"Zaman," dedi Elvi. "Elimizde ondan kaldığını düşünmek ne garip."

"Fırtınada ölmeyi sümüklüböceklere ölmekle, onu da birkaç haftaya kadar açlıktan ölmekle takas ettik."

"Kriz noktasını geriye itiyoruz. Bu kazanmak değilse bile en azından kaybetmemenin bir yolu."

"Bakalım daha ne kadar geri itebileceğiz."

Daha fazla itemeyiz ki. Bu sözcükler dile getirilmemişti ama getirilmelerine gerek yoktu. Gemiler birbiriyle çatışıp yörüngeden çıkarken ve yerel ekoloji esasen yenilemez hâldeyken grup ufkunu aç geçecek birkaç haftanın ötesine kadar uzatmak zor, hatta belki de imkânsız olacaktı. Stres hem KİE'lilerde hem de İlk İnişlilerde kendini gösteriyordu. Acil tehlikenin geçmesiyle birlikte insanların tekrar kabilelere ayrılmaları Elvi'nin dikkatin-

den kaçmamıştı. Elvi gıdaları tükendiğinde eski birlikteliğin geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Dinlenmen gerek," dedi Elvi. Tam o sırada omzuna bir el dokundu. Wei ile Murtry arkasındaydılar. Wei'nin suratı asıktı. Öte yandan Murtry geleneksel gülümsemesini takınmış, onca kişi arasında yalnızca onun tenine ve saçlarına bulaşmış çamur neredeyse doğal bir görüntü kazanmıştı. Adam sanki kendi doğal ortamındaydı.

"Doktor Okoye," dedi Murtry. "Biraz baş başa konuşabileceğimizi umuyordum."

"Elbette," dedi Elvi. Lucia üstünkörü bir baş selamı verip arkasına döndü. Elvi biraz hüsrana kapılmadan edemedi. Fırtınanın ve körlüğün tüm çilelerinden sonra KİE ile İlk İniş arasındaki siyasi ayrılıklar hâlâ orada, yüzeyin hemen altındaydı. Murtry hâlâ içi terörist dolu bir binayı yakan adamdı. Lucia hâlâ ağır mekiği yok etme planına ortak olmuş bir adamın karısıydı. Elvi'ye sanki bu olaylar artık daha az önem taşımalıymış, yağmurların onları yıkayıp temizlemesi gerekirmiş gibi geliyordu.

"Bana Kaptan Holden'la yaptığınız son konuşma hakkında neler söyleyebilirsiniz merak ediyordum," dedi Murtry. Sesi son derece sakin ve makul çıkıyordu. Sanki *Israel*'e dönmüşlerdi ve adam ona bir türlü bulamadığı bir aleti en son ne zaman kullandığını soruyordu.

"Şey, çok ama çok yorgundu. Hiç dermanı kalmamıştı. Bu hâlinin bazı ağır bilişsel etkileri varmış gibiydi."

"Ne gibi bilişsel etkiler?" diye sordu Murtry.

"Anlamsızca geveliyordu," cevabını verdi Elvi. "Kâh zihinleri kontrol edebilen uzaylılarla veya Charles Dickens'la ilgili espriler yapıyor, savunma şebekesini kapatabileceğinde ısrar ediyordu. Yani bir dediği diğerini tutmuyordu. Onu biraz dinlenmesi için ikna etmeye çalıştım ama–"

"Acaba sizi doğru anladım mı? Holden hâlen bu gezegende faaliyet gösteren uzaylı teknolojisini devre dışı bırakmaya mı niyetli?"

"Evet. Neden bırakmasın ki?"

"Teknoloji ona ait değil de ondan. Peki bunu nasıl yapmayı planladığını söyledi mi?"

"Söylemedi. Ama yapabileceği bir şey olduğunu sanmam. Ses tellerinin kontrolü beyin köküne geçmişti, hepsi bu. Bana kalırsa konuştuğunun bile hayal meyal farkındaydı."

"Hiç kuzeye gitmekten bahsetti mi?"

Elvi gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı.

Murtry el terminalini çıkardı, ona üç kez dokundu ve cihazı kadına uzattı. Ekranda Ilus'un yegâne kıtasının haritası, haritadaysa iki nokta vardı. Elvi noktalardan birinin İlk İniş civarında yer aldığını biliyordu – tabii kasaba henüz yıkılmamışken. Noktanın şimdiki konumlarını gösterdiğini tahmin etti. İkinci noktaysa ilkinden hemen hemen dört santim uzaktaydı.

"Kaptanın el terminal sinyalini izleme kararı aldım," dedi Murtry. "Sinyal düzensiz ve aralıklı. Fakat görünüşe bakılırsa saatte ortalama iki yüz kilometreyle kuzey yönünde ilerliyor. Ve ben bunu çok ilginç buluyorum."

Elvi terminali ona geri verdi. "Bu konudan bahsetmedi. Yalnızca yapacağı bir şey olduğunu söyledi. Sonrasında gidip Amos'la konuştu. Kastettiğinin o olduğunu sandım. Açıkçası bu hâliyle araba kullanabilmesi bile şaşırtıcı."

"Araba kullanmıyor," dedi Murtry. "Yalnızca iki arabamız var ve ikisi de dışarıda. Hatta birinin aküsü bile yok."

"Anlamıyorum," dedi Elvi. "Öyleyse nasıl..."

"Saatte iki yüz kilometre hızla yol alabiliyor?" dedi Murtry. "İşte bu, cevaplanmasını arzuladığım pek çok sorudan biri. Vakit ayırdığınız için teşekkürler, Doktor."

Murtry onu başıyla selamladı, döndü ve dışarı açılan kemerli aralığa doğru yürüyüp gitti. Elvi adamın uzaklaşmasını kaş çatarak seyretti. Holden başka bir laf etmiş miydi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Fakat Amos'la konuşmuş olabilirdi.

İriyarı adamı arabaların park edildiği iş çadırının önünde buldu. Tamirci kollarını çıplak, çamurlu göğsünde kavuşturmuştu. Karnında korkunç bir yara izi, kalbinin üstündeyse bir kadın dövmesi vardı. Elvi her ikisi hakkında da ona soru sormak istedi ama sormadı. Çalışır durumdaki tek araba oradan ayrılıyor, kontrollerinin başında Murtry ile Wei oturuyordu. İri silika-jel tekerlekler çamurda ıslak şapırtılar çıkarsa da araba çabucak hız-

landı ve çiseleyen yağmur altındaki mahvolmuş arazide sarsılarak ilerledi.

"Yeni bir ikmal mi yapıldı?" diye sordu Elvi.

"Hayır," dedi Amos.

"Peki yapılacak mı?"

"Yapılsa bile dua edelim de yürüme mesafesine insin. Başka bir aküyü daha onaramazsam çalışır vaziyetteki tek aracımızdan da olduk."

"Ah," dedi kadın, sonra ekledi. "Holden, şey, gitmeden önce seninle konuştu mu?"

"Evet," dedi Amos, hâlâ arabanın peşinden çatık kaşlarla bakarak.

"Kuzeye gitmekten mi bahsetti?"

"Pek sayılmaz. Ama belki Miller'a füzyon reaktörlerini tekrar çalıştırtabilir diye bir yerlere gideceğini biliyordum."

"Miller ha?" dedi Elvi başını iki yana sallayarak.

"Evet. Uzun hikâye. Kaptan bana sadece o herifin"–Amos uzaklaşan arabayı başıyla işaret etti–"yine sapıtıp önüne geleni öldürmeyeceğinden emin olmamı söyledi."

"Murtry, Holden'ın peşinden gidiyor."

"Hımm. Böyle yaparak işimi kolaylaştırıyor mu zorlaştırıyor mu bilmiyorum."

İriyarı adam omuz silkti ve tamirat çadırına girdi. İnce bir plastik brandanın üstünde yarım düzine akünün kalıntıları diziliydi. Amos parçaların yanına çömeldi, sonra da aküleri ebatlarına ve görünürdeki hasarlarının kapsamına göre düzenlemeye koyuldu.

"*Roci* bana yeni bir akü gönderebilseydi bu iş çok daha kolay olurdu," dedi Amos.

"Sen de mi Holden'ın peşinden gideceksin?"

"Eh, görevim Murtry'nin kimseye zarar vermemesini sağlamak. O artık burada olmadığına göre bu insanlar epey güvende gözüküyor. Bari onun gittiği yere gideyim de orada da kimseye zarar vermemesini sağlayayım."

Elvi başını sallayıp kuzeye baktı. Araba, arkasında çamurdan bir kuyruk bırakan ufuktaki küçük bir noktaydı. Elvi ne kadar hızlı gittiklerini kestiremedi ama yakında ufkun ötesine geçeceklerinden emindi.

"Diğer arabayı da çalıştırabilirsen seninle gelebilir miyim?"

"Olmaz."

"Cidden, beni de yanında götür," dedi Elvi tamircinin yanına diz çökerek. "Orada desteğe ihtiyacın olacak. Bir terslik çıkarsa diye. Ya tekrar kör olursan? Veya bir şey seni sokarsa? Buranın ekolojisini diğer herkesten iyi biliyorum. Yardım edebilirim."

Amos akülerden birini eline aldı, metal biraz bombe yapana dek kasayı sıktı ve dahili üniteyi avucuna kaydırdı. Üniteyle beraber yeşil-sarı bir çamur bulamacı da dışarı aktı.

"Holden uzaylılardan bahsediyordu. Yaşayan, düşünen, iletişim kuran, zihinleri kontrol eden uzaylılardan," dedi Elvi. "Eğer bu doğruysa onlarla konuşabilirim. Onları *kayıt* altına alabilirim."

Amos avucuyla ünitenin çamurunu sildi ve onu kısık gözlerle süzüp iç geçirdi. Aygıtı yere bıraktı ve bir sonrakini aldı.

"Burada can vereceğiz," dedi Elvi yumuşak ve ricacı bir sesle. "Gıdamız tükenecek. Buradan ayrıldığında daha önce hiç kimsenin karşılaşmadığı yepyeni bir biyosferden geçeceksin. Ne senin ne de benim hayalini bile kurmadığımız şeyler olacak. Ölmeden önce onları kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Bir sonraki akü de açıldı. İçinde çamur yoktu ama erimiş plastiğin keskin kokusu havayı doldurarak Elvi'nin burnunu ve gözlerini yaktı. Amos kasayı tekrar kapattı.

"O arabayı sürebilmek için elektriğe ihtiyacın var," dedi kadın. "Sana onu nereden bulacağını söylersem beni de yanına alır mısın?"

Amos başını bilim kadınına doğru çevirdi ve onu ilk kez görmüşçesine bakışlarını ona kenetledi. Yüzünde yavaşça bir tebessüm belirdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, doktor?"

Elvi omuz silkti. "Şu uzaylı ay savunma şebekesi midir nedir, hem füzyon motorlu mekiği, hem de içinde aküler ve yakın hücreleri bulunan ikmali vurup düşürdü. Ama gıdaların ve ilaçların geçmesine izin verdi. Ayrıca içlerinde karmaşık organik bileşiklerden oluşan bir sürü organizma yaşamasına rağmen bulutları vurmakla meşgul değil. Şebeke, bileşiklerin içindeki kimyasal enerjiyi umursamıyor. *Rocinante*'den sana bir kimyasal yakıt kay-

nağı göndermesini isteyebilirsin. Mesela asetilen gibi. Yukarıda asetilen tanklarınız var, değil mi?"

"Asetilen burada da var. Ama bu arabalar ateşle çalışmıyor," dedi Amos.

"Çalışmalarına da gerek yok," dedi Elvi. "Kimya bankında ekzotermik reaksiyonları elektrik akımına çevirip çıktıyı ölçerek tahliller yapan bir yanma odacığı var. Aslında odacık bile denemez ama onu çıkarıp şöyle doğru düzgün bir yanma odacığı yaparsan –örneğin on santimetrelik bir yüzeye sahip bir şey– muhtemelen yanmanın kimyasal enerjisini toplayarak elektrik akımına çevirebilirsin. Amperleri ve voltları gereken değerlere getirmek için bir transformatör hazırlamamız gerekebilir ama o pek de zor bir iş sayılmaz."

Amos boynunu kaşıyıp topukları üstünde ileri geri sallandı. Gözleri kısılıydı.

"Tüm bunları şimdi mi akıl ettin?"

Elvi omuz silkti. "Yani seninle gelebilir miyim?"

Amos başını çevirip yere tükürdü. "Tabii."

"Sebebini bilmek istiyorum, hepsi bu," dedi Fayez.

"Neyin sebebini?" diye sordu Elvi, harabelerin ana salonunda yürürken. Yanında temize yakın (en azından içilebilir) suyla dolu iki kalın plastik torba vardı. Bir de içinde protein gofretleri olan eli büyüklüğünde bir kutu. Aldıklarının bir kişiye bir gün yetmesi gerekiyordu ve harabedeki kampa dönene kadar bunlarla yetinmekten başka çareleri yoktu. Elvi ayrıca suni deriden geniş bir kemerle ağzını kapatabileceği bir omuz çantası bulmuştu.

"Yine Holden'ın peşinden koşma sebebini," dedi Fayez, yanlarından geçen bir kadına çarpmamak için yan dönerek.

"Holden'ın peşinden koşmuyorum," dedi Elvi. Sonra durup döndü ve avucunu Fayez'in göğsüne koydu. Adamın kalp atışlarını parmak uçlarında hissedebiliyordu. "Onun peşinden koşmadığımın farkındasın, değil mi? Çünkü bu... demek istiyorum ki *yok öyle bir şey*."

"Öyleyse neden?" dedi adam.

Elvi'nin gözlerinde ölmeyi sürdüren organizmalar tüm yeşil renklerini kaybetmelerine rağmen dünyayı hâlâ biraz bulanık

gösteriyorlardı. Elvi adama yüz hatlarını yumuşatan, tenini pürüzsüzleştiren bir filtrenin arkasından bakar gibiydi. Fayez bu hâliyle bir sürü çamur ve çok az duş içeren bilhassa yerici bir rol üstlenmiş bir medya yıldızına benziyordu.

"Çünkü *görmek* istiyorum," dedi kadın. "O yüzden buraya geldim. O yüzden tüm bu zamanı numuneler toplayarak ve tahliller yaparak geçirdim. İşimi seviyorum ve işim bulduğum her şeye bakmamı gerektiriyor. Holden uzaylılarla konuştuğunu ve belki savunma şebekesini kapatabileceğini söyledi. Bu da arabayla vahşi doğadan geçeceğimiz anlamına–"

"Vahşi doğanın kalıntılarından," diye düzeltti Fayez.

"Bir diğer sebep de ölecek olmam," dedi Elvi.

Fayez bakışlarını kaçırdı.

"Hepimiz öleceğiz," dedi Elvi. "Ve o ölüm büyük ihtimalle çok ama çok yakında gerçekleşecek. Önümde iki seçenek var: ya dışarı çıkıp bu harikulade, garip, güzel ve harap olmuş dünyaya bakacağım, ya da kampta kalıp etrafımdaki herkesin santim santim ölmesini izleyeceğim. Ayrıca ben korkak, hedonist ve kimi zaman son derece bencil biriyim."

"Ne yalan söyleyeyim, bu dediklerime kendimi hep senin olduğundan daha yakın hissettim."

"Biliyorum."

Dışarıda Amos'un toplama arabası kükrüyor, yanma odacığındaki devamlı yangın özellikle cırlak ve rahatsız edici bir do altı sol notasında takılmış bir sentezleyiciyi akla getiriyordu. Amos kabindeki kontrollerin başına geçmişti. Fayez yanında Elvi'yle arabaya kadar yürüdü ve kadının içeri girmesine yardımcı oldu. Geri çekildiğinde elleri ceplerindeydi. Elvi adamın gözlerinde yaş olup olmadığını anlayacak kadar net görmüyordu.

"Onlar erzağımız mı, doktor?" diye sordu Amos.

"Elimizdekinin hepsi bu."

"Peki öyleyse. Kaptanın el terminali sinyaline kilitlendim. En fazla bir haftalık yakıtımız var ve peşine düştüğüm adam bizden bir gün önde."

"Keşke güneş gözlüğümüz olsaydı," dedi kadın. "Veya pizzamız."

"Şansına küs, doktor."

"Gidelim."

Tekerlekler çamurda biraz patinaj yaparken araba şöyle bir sarsıldı, sonra yola tutunarak ileri atıldı. Yağmur ön camda ufacık benekler bıraktı ve geniş bir silecek onları dağıttı. Elvi'nin önündeki dünya uçsuz bucaksız bir çamur düzlüğünden ibaretti. Bilim kadını Amos'un el terminalini kontrol etti. James Holden'a giden yol onları eskiden ormanı andıran bir araziden, dev bir tatlı su gölünün yanından ve standart jeolojik açıklamaları boşa çıkaran bir kanyonlar labirentinden geçirecekti. Bir dünyanın mutlak afet sonrası hâlini görecekti ama yine de görecekti. Zaten tabiat daima bir önceki afetin etkilerini atlatmaz mıydı?

"Dur," dedi Elvi. "Lütfen dur. Sadece bir dakikalığına."

"Tuvalet molasına ihtiyacın varsa bunu yola çıkmadan önce düşünecektin," dedi Amos ama yine de aracı durdurdu. Elvi asetilen enerjili jeneratörün kükremesi arasında yavaşlayan elektrik motorlarını duymadı bile. Kabinin kapısını açıp dışarı sarktı. Daha hepi topu yüz metre gitmişlerdi. Fayez büyük ölçüde koyu renkli, bulanık bir lekeden ibaret olmasına rağmen Elvi onu hâlâ görebiliyordu. Adama el salladı ve adam da ona aynı şekilde karşılık verdi. Elvi yanlarına gelmesini işaret etti ve Fayez isteneni yerine getirdi. Elvi adamın sümüklüböceklere karşı gözünü topraktan ayırmaksızın çamur tarlasında koşmasını seyretti.

Fayez aracın yanına vardığında Elvi başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözlerinde yaşlar olduğundan artık emindi.

"Büyük ihtimalle geri gelmeyeceğim," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Fayez.

"Oyunbozanlık yapmak istemem ama vaktimiz kısıtlı, doktor," dedi Amos.

"Farkındayım," dedi Elvi, sonra başını tekrar kaldırdı. Bakışları onun koyu renkli gözleriyle buluştu. "Biniyor musun?"

"Ne dedin, ne dedin?" diye sordu Amos.

"Elbette," dedi Fayez onunla aynı anda.

Elvi koltukta yana kayarak ona yer açtı. Fayez kadının yanına oturdu ve kapıyı çekerek kapattı. Amos kaşları kalkık vaziyette ikiliyi süzdü. Elvi tamirciyle gülümseyerek Fayez'in kolunu omzuna attı.

"Böyle bir anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum, doktor," dedi Amos.

"Buna balayımız gözüyle bakabilirsin," dedi Elvi. Fayez'in bir anlığına kasıldığını, sonra âdeta eriyerek kendisine sarıldığını hissetti.

Amos bu söze biraz kafa yordu, ardından omuz silkti. "Keyfiniz bilir."

Kırk Yedinci Bölüm: Basia

Basia'nın kaskının içinden, "Orada durum nasıl?" diye sordu Naomi. Şarkıcılarınkine benzeyen hoş bir sesi vardı. Ufacık elbise hoparlörlerinde bile kulağa güzel geliyordu. Basia dikkatinin dağıldığını fark edip başını sertçe sağa sola salladı. GRA'sına attığı kısa bir bakış oksijen seviyesinin düştüğünü gösterince yedek bir tüp çıkardı.

"Diğer beş deliği buldum," dedi, hava giriş memesini ayarlarken. "Haklıymışsın. İkisi bir konsolun arkasındaymış. O taraftan görmesi zor. Ama sanırım operasyon güvertesindekiler bu kadar."

"Sıradaki makine atölyesi," diye karşılık verdi kadın. "Orada küçük bir sızıntı gözüküyor. Ama içerisi epey sıkışık. Gövdeler arasında bir sürü yer kaplayan bazı ikinci el teçhizatlarımız var."

"Bir şekilde sığarım," dedi Basia, sonra da küçük bir metal disk çıkarıp onu beş delikten birinin üstüne kaynaklamaya başladı.

"Ufku... *şimdi* aştı," dedi Alex iletişim kanalından. Naomi uzay elbisesini giymiş olarak operasyon güvertesinden çalışmaları koordine ediyordu; bu yüzden onunla konuşabilmenin tek yolu elbise telsiziydi. Basia ufku kimin aştığını öğrenmek istiyordu ama öyle yapmaktansa ikinci bir yamayı kaynaklamaya girişti. Yamadan kopan akkor hâlde ufacık bir eriyik metal damlası gelip vizörüne yapıştı ve sol gözünün üstünde soğuyarak siyah bir benek hâlini aldı. Elbisesinin zarar görme tehlikesi pek yoktu ama yine de acemice bir hata yapmıştı. Yorulduğu belliydi. Bağlantı kablosunun ucundaki *Rocinante*'nin kendi ekseninde yavaşça dönüyor olması, serbest nesnelerin duvarlara doğru sürüklenmesine yol açıyordu. Basia'nın bunu aklında tutması lazımdı.

"Bize bir armağan bırakmamış mı?" diye sordu Naomi, gizemli ziyaretçiden bahsetmeyi sürdürerek.

"Hayır," dedi Alex. "Yanımızdan geçerken hedefleme lazerimizi üstünden ayırmıyorum. Uyarı mahiyetinde."

"NST'lerin tümü kapalı ve plazma torpilleri çalışmıyor," diye belirtti Naomi.

"Evet ama bunu bilmiyorlar. Son gördüklerinde bir NST atışıyla mekiklerini suşiye çevirmiştim."

"Keşke öyle bir şey yapmasaydık diyesim geliyor."

"Eh, kocaman bir deliği mi yeğlersin, yoksa bir sürü küçüğü mü?"

"Haklısın," dedi Naomi. "Aşağıda işin bitti oldu mu?"

Naomi'nin tekrar kendisiyle konuştuğunu anlaması Basia'nın birkaç saniyesini aldı. "Evet, şu an sonuncusunu da kapatıyorum."

"İşin bitince seni makine atölyesi dış duvarına yönlendiririm."

Naomi sıkışık derken abartmamıştı. Bir tür büyük ve kutumsu aygıt, iç ve dış gövdeler arasındaki boşluğun neredeyse tamamını kaplıyordu. Aygıtın bir yanından uzun metal bir tüp çıkıyor ve görünüşe göre bir kanalizasyon borusu misali geminin gövdesi boyunca uzanıyordu. Aygıtın öteki tarafında karmaşık görünümlü bir mekanizma duruyordu. Merkezi mekanizmanın iki yanında ve tüpün neredeyse tamamı boyunca güçlü görünen çift sıra endüstriyel bataryalar diziliydi.

"Yüzde altmış iki, İS," dedi Alex. "Ve hızla düşüyor. Ayrıca *Barb*'ın kronometresi on iki saat civarında. İticilerimiz çalışsaydı onları şimdilerde ateşlemek isterdim."

"Kapatabileceğim her şeyi kapattım," diye karşılık verdi Naomi. "Yani tüm gücümüz bu kadar. Çalışan iticilerin yerini bozuklarınkiyle değiştirmek ve iyi kötü de olsa manevra yapabilmek için bir plan kurmaya çalışıyorum. Ama bu öyle eften püften bir sorun değil. Bayağı hasar aldık."

Basia elbise ışığını o boşlukta sağa sola çevirdi ve sonunda belli belirsiz bir donmuş buhar izine rastladı. İz onu makine atölyesi duvarındaki ufacık deliğe kadar götürdü ve saniyeler sonra

deliği bir diğer metal diskle yamamaya başladı. Hamlacın aktinik mavisi alevi duvarlar arasındaki boşluğu parlak bir rölyefe dönüştürürken nakil hatlarının ve itici muhafazalarının gölgeleri çıkan parıltıda delicesine dans etti.

"Alex?" dedi Basia, çalışmayı sürdürürken.

"Ne?"

"Yanında durduğum şey ne? Yüksek elektrik gerektiriyor galiba. Üstüne sıcak tortu bulaştırmaktan kaçınmalı mıyım?"

"Şey, evet," dedi Alex, ardından tatsız bir kahkaha attı. "Lütfen öyle yapmaktan kaçın."

"O bir raylı top," dedi Naomi. "Gemiye sonradan eklettik. Ona hasar verebilirsin ama patlama falan yapmaz. Patlayıcı değil, yoğun metal gülleler fırlatır."

"Peki," diye karşılık verdi Basia. "İşim bitmek üzere."

"O şey bize aşağı yukarı üç yüz bin Ceres yeni yenine mal oldu," dedi Alex. "Bozarsan parasını ödersin."

Basia hava kilidinden geçerek geri gelene, kaynak setini ve uzay elbisesini çıkarana, sonra da her şeyi kaldırana kadar Naomi operasyon güvertesindeki kayıp atmosferi yenilemiş ve herkes orada toplanmıştı. Komuta konsolunun yakınında asılı duran Naomi hâlâ hafif atmosfer elbisesini giyiyor olsa da kaskı takılı değildi. Havelock ile Alex ona göre güvertenin karşısında durmuşlar, savaş operasyonları çarpışma koltuğuna tutunuyorlardı. Üçü de yalnızca hararetli bir diyaloğun ardından gelen yoğun bir sessizlik içindeydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Basia, güverte kaportası arkasından kapandıktan sonra.

Alex ile Havelock utanca benzer yüz ifadeleriyle bakışlarını ondan kaçırdılar. Naomi öyle yapmadı. "*Barbapiccola*'yı kaybedeceğiz," demekle yetindi.

"Ne?"

"Beş manevra iticisini geminin sancak tarafından iskele tarafına taşımak için bir plan hazırladım. Bu bize yüzde altmışa yakın bir manevra kabiliyeti kazandıracak. Böylece enerjimiz bitene kadar gökyüzünde kalabileceğiz. Ama bunu *Barb*'ın düşüşünü durduracak kadar hızlı yapamayız. Biz daha işi yarılamadan atmosfere sürtünmeye başlar. Onu kendi hâline bırakmak zorundayız."

"Hayır," dedi Basia.

Naomi, "Denedik," diye adam hiç konuşmamışçasına sözlerini sürdürdü. "Ama mekiğin verdiği hasar çok ağır. *Barb*'ın kaptanını arayıp kızının bu gemiye nakledilmesini isteyeceğim. Bedel olarak onunla beraber birkaç kişiyi daha almamız gerekecek. Ama sadece birkaç kişiyi."

Basia neredeyse baş döndürücü bir huzura kapıldı. Bunu aynı derecede güçlü bir utanç seli izledi. "*Barbapiccola*'da yüz küsur insan var. Hepsini birden ölüme mi terk edeceğiz?"

"Hepsini değil. Zaten hepsini buraya getirmek istesek bile sığmazlar–*Roci*'nin tekmil tayfası yirmi iki kişi. Diğer seçeneğimizse onlarla beraber ölmek," dedi Naomi. Sesi titremesine rağmen bakışları sabitti. Sözlerinin ne denli korkunç olduğunu tamı tamına biliyordu ama onlardan geri adım atmıyordu. Basia ansızın *Rocinante*'nin idari subayından fazlasıyla korkmaya başladı. "Ama bu esnada kendimize fazla bir şey kazandırmıyoruz. Enerjimiz tükeniyor ve yarı itişin biraz daha üstünde gidebiliyoruz. Çevresel sistemler kapandıktan sonra yavaş yavaş can verebileceğimiz sabit bir yörüngeye çıkmamızın mümkün olmayacağı noktaya çok yaklaştık. Ve tabii *Barb*'ın mürettebatının mümkün olduğunca büyük bir bölümünü bu gemiye aktaracağımız için enerjimizi bir o kadar hızlı tüketeceğiz. Sonuçta herkes kaybedecek, Basia. Artık elimizde iyi seçenek diye bir şey yok."

Kadının beyanlarını itirazsız kabul eden Basia başını salladı. Naomi bu işin uzmanıydı. Yine de Basia'ya gözden kaçırdıkları bir şey varmış gibi geliyor, bu fikir kafasını kurcalıyordu. Dikkatini dağıtmak için parmağını en yakındaki duvar panelinde toplanan buğuda gezdirdi. Böyle bir şeyin olmaması gerekirdi. Atmosfer sistemi rutubet birikimini engellemeliydi. Ama buna kafa yorunca havanın eskisinden daha yoğun ve sıcak geldiğini de fark etti. Naomi yalan söylemiyordu. Çevresel sistemler sahiden de asgari güçte çalışıyordu. Gemiyi gökyüzünde tutabilmek için kapasitelerinin sınırlarını zorlayacaklardı.

"Ne zaman gelecekler ve karşıya nasıl geçecekler?" diye sordu Havelock, *Barbapiccola*'nın sığınmacılarından bahsederek.

"Üç saat sonra. Gidip onlara yardım etmenizi istiyorum. Uzay elbiselerinin ne kadar sağlam olduğunu bilmiyorum ama fazla

bir beklentim yok. Kendi ADF elbiselerimizden bazılarını onlara vermemiz gerekebilir."

"Anlaşıldı," dedi Havelock ve başını ileri geri oynatarak Dünya usulü kafa salladı. Yaptığı hareket bir uzay elbisesi giyerken tümüyle görünmezdi. Basia ona doğrusunu öğretmek için hiç düşünmeden yumruğunu ileri geri eğdi. Havelock ona aldırış etmedi.

Fakat kısa bir süreliğine de olsa başka bir şeye kafa yormak beynindeki tıkanıklığı giderdi ve bir süredir yokladığı fikir nihayet netleşti.

"Neden raylı topun bataryalarını kullanmıyoruz?"

"Neyin?" dedi Havelock.

"Hıh," dedi Naomi. "Fena fikir sayılmaz. Şarjları dolu, öyle değil mi?"

"Reaktör çalışırken ondan enerji alarak kendilerini doldururlar. Silahı henüz ateşlemedik ve kullanım dışıyken çok yavaş deşarj olurlar," diye cevap verdi Alex. "Ama farklı bir sisteme bağlılar. Biraz çalışma yapmadan enerjiyi diğer yönde aktarmanın yolu yok."

"Ben ne gerekiyorsa yaparım," dedi Basia. "Yeter ki ne yapılacağını söyleyin. Elbisemi ve kaynak setimi hemen şarj ediyorum."

"Bekle," dedi Naomi. Yüzü garip bir ifadesizliğe bürünmüşse de, gözleri boşluktaki bir şeyi okurcasına hızla sağa sola dönüyordu. "Bekle bir dakika..."

Havelock bir şey söyleyecek oldu fakat Alex onu kolundan tuttu ve hiç konuşmadan başını iki yana salladı.

"Raylı top şebekesinden enerji çekip ana şebekeye aktarabilir ve o enerjiyi itiş için sevk maddesi ısıtmakta kullanabiliriz," dedi Naomi en sonunda.

"Evet," diye onayladı Alex.

"Ama her adımda kayba uğrarız. Çok verimsiz olur."

"Evet," diye tekrarladı Alex.

"Hele bir de enerji aktarımına gerek kalmadan sistemde zaten sevk maddesi bulunduğunu düşünürsek," diye devam etti kadın. "Alex, saniyede beş bin metre hızla hareket eden iki kiloluk bir gülle gemiye ne kadar hızlanma kazandırır?"

"Onu yalnızca ana motor çalışırken ateşlememizi gerektirecek kadar," diye muzip bir sırıtışla cevapladı Alex.

"Al sana bir itici," dedi Naomi aynı sırıtışı takınarak.

"Şey," diye araya girdi Havelock, "o mekik çarptığından beri gemi biraz kendi ekseninde dönmüyor mu? Böyle bir şey, ne bileyim, nişan almayı güçleştirmez mi?"

"Bu ufak tefek bir sorun değil," diye itiraf etti Naomi. "İki geminin ve kablonun hizaya girdikleri milisaniyede ateş edeceğimizden emin olmalıyız. Hiçbir insan böyle bir şeyi ölçemez. Ama *Roci*'ye neye ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirsem o bunun altından kalkabilir."

"İyi de *Barb* uçuş yolu üstünde değil mi?" diye sordu Havelock.

"Evet," dedi Naomi yumuşak ve vurgusuz bir sesle. "O yüzden kendi eksenimizde dönerek ateşleme noktasını geçtiğimiz sırada *Roci*'nin burnunu aşağı çevirmemiz, gülleyi fırlatmamız, sonra da dönerek o yeni eksenden çıkmamak için burnu tekrar kaldırmamız lazım. Neyse ki *o* iticiler sağlam."

"Bakın bu," dedi Basia, "kulağa çok zor geliyor."

"Eh," dedi Naomi gülümseyip göz kırparak, "şimdiye kadar yazacağım en karmaşık navigasyon programı olduğu kesin. Ama önümde hâlâ bir iki saat var."

"Sizi bilmem ama ben bu planın bir parçası olmaktan heyecan duyuyorum," dedi Alex. "Hadi işe koyulalım."

Basia kronometredeki saatlerin ve dakikaların kızının ölümüne doğru eksilmesini seyrediyordu.

Konsolunun başında oturan Naomi hızla bir şeyler yazıyordu. *Rocinante*'nin navigasyon sistemlerini programlamak için kullandığı sembolik dilin onun gözünde en ufak bir anlamı yoktu. Kadını çalışırken izlemek, birinin yabancı bir dilde konuşmasını dinlemeye benziyordu – yani asıl anlamı kavramaksızın bilginin farkına varmaktan ibaretti. Yine de gözünü ondan ayırmıyor, kronometreye birbirinden kıymetli dakikalar, hatta saatler –ama günler değil– ekleyebilecek bir program yazdığını biliyordu.

Alex tekrar kokpitine çıkarak gözden kaybolmuştu. Yine de aralıklarla geminin iletişim sistemi üzerinden Naomi'yle çalış-

ması hakkında konuştuğuna bakılırsa kendi istasyonundan gelişmeleri takip ediyordu. Bazen açıklamalar istediği veya öneriler sunduğu oluyordu, fakat Basia için pilotun sözleri de Naomi'nin ekranındaki semboller kadar içerikten yoksundu.

Havelock acil durum kaçış baloncuklarını kargo ambarından çıkarıp ana hava kilidine götürmek üzere alt güvertelere inmişti. Raylı top planı işe yaramayabilirdi ve o zaman bir sonraki adım *Rocinante*'nin taşıyabileceği kadar çok kişiyi *Barbapiccola*'dan tahliye etmek olacaktı.

Tabii tüm bunlar bir geciktirme taktiğiydi. Raylı top atılımıyla *Barb*'ı kurtarmayı deneyebilirlerdi. Kurtaramazlarsa da birkaç kişiyi *Roci*'de barındırabilirlerdi – tabii o da gökten düşene veya içinde havasını soluyup yaşam destek sistemini aşırı yükleyen yirmi kişinin bulunduğu bir ölüm kavanozu olup çıkana dek.

Buna rağmen hep beraber sorgusuz sualsiz çabalıyorlardı. Zaman kazanmak için mücadele veriyorlar, uğraşıp didiniyorlar ve karmaşık planlar kuruyorlardı. Birbirlerini sadece birkaç dakikalığına bile olsa canlı tutabilmek için yine bu kadar sıkı çalışacaklarına dair Basia'nın hiç şüphesi yoktu. Bu daha önce hiç kafa yormak zorunda kalmadığı bir durumdu. Fakat hayattaki her şeyin bir temsili gibi göründüğü de kesindi. Hiç kimse sonsuza kadar yaşamazdı. Yine de kazanabileceğin her dakika için canla başla çabalardın. Bir sürü ağır işle birazcık daha zaman kazanırdın. Böyle düşünmek Basia'yı aynı anda hem gururlandırıp hem üzüyordu. Belki asla canlı çıkamayacağını bildiği bir cenk meydanında duran, mümkün olduğu kadar uzun ve zorlu bir savaş vermeyi seçen bir savaşçı da böyle hissederdi. Basia *Yenildim ama kolay pes etmedim* kavramının neden böylesine cazip ve romantik geldiğini bilmiyordu ama öyleydi işte.

Döne döne ekranından geçmekte olan Ilus adlı kızgın kahverengi topa bakarken Basia şöyle düşündü: *Bizi öldüreceksin ama kolayca değil.* Ardından derin bir nefes aldı ve yumruğunu göğsüne vurmamak için kendini zorladı.

"Orada iyi misin bari?" diye sordu Naomi, başını işinden kaldırmaksızın.

"İyiyim, iyiyim. Ya sen?"

"Bitirmek üzereyim," dedi kadın. "Asıl mesele kablonun bağlı

olduğu ağırlık merkezimizden değil de tek bir vektörden büyük bir itiş alacak olmamız ve geminin sadece üç tarafındaki manevra iticilerinin çalışması. O nedenle dönüşü iskele tarafında asgariye indirmek zorundayız. Gel gör ki o dönüşü durdurmak için sancak ön iticilerini kullanamayız, çünkü kablo ağırlık merkezimizin yerini değiştiriyor. Aslında çözmesi eğlenceli bir problem."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Basia. "İşe yarayacak mı sen onu söyle."

"Sanırım yarayacak. Alex de aynı fikirde. Bir iki dakika sonraki dönüşte ateşleyeceğiz. Neyin ne olduğunu o zaman anlarız."

"Harika," dedi Basia.

Güverte kaportası hızla açıldı ve Havelock kendini operasyon güvertesine çektikten sonra tekrar kapandı. Güvenlikçi KİE tulumunu ve zırhını çıkarıp göğsünde ROCINANTE yazan gri renkli bol bir eşofman giymişti. Havelock, Holden'dan daha iriyarıydı. O yüzden üstündeki giysiler ona bol geliyorsa Amos'a ait olmalıydılar. Basia KİE'linin izin almadan Amos'un giysilerine el süreceğini düşünmemişti.

"Acil durum ıvır zıvırı hava kilidinde," dedi Havelock, Naomi'nin arkasından. O içeri girerken Naomi başını işinden kaldırmamıştı. "Oraya bir iki ADF çantası, birkaç ilave oksijen tüpü ve Basia'nın kaynak setini de koydum. Başka neye ihtiyacımız olabilir bilmiyorum."

"Teşekkürler, Dimitri," dedi Naomi.

"Dimitri mi?" diye sordu Basia, bir kaşını kaldırarak.

"Adımla bir derdin mi var? Hem Basia bir kız ismi değil mi?" diye tersledi Havelock.

"Basia ninemin ismiydi ve kendisi şöhreti tüm güneş sistemine yayılmış bir fizikçiydi. O yüzden adını almak benim için büyük bir onur. Onun ilk torunuydum."

"Siz ikiniz ya çenenizi kapatın, ya da güverteyi terk edin," dedi Naomi, sonra da duvar iletişim paneline bastı. "Alex, orada hazır mısın?"

"Sanırım," diye ağır aksanıyla cevap verdi Alex. "Bir saniye, son bir ayar daha çekeyim..."

"Şunu büyük ekrana yansıtamaz mısın?" diye sordu Basia. "Neler olacağını görmek istiyorum."

Naomi yanıt vermediyse de güvertedeki ana ekran taktiksel bir haritadan ön teleskopik manzaraya geçiş yaptı. Görüntü dönerek önce Ilus'un kahverengi-gri topunu, sonra da *Barbapiccola*'nın uzak gri kütlesini yavaşça geride bıraktı ve yıldızlı siyahlıkla doldu.

"Aralığı kaçırdık," dedi Naomi. "Artık hazır mısın?"

"Sayılır," diye karşılık verdi Alex, sözcüğü dört heceye uzatarak. "Tamamdır. Hazırım."

"Başlıyorum," dedi Naomi ve ekrandaki bir düğmeye dokundu. Hiçbir şey olmadı. Büyük ekrandaki görüntü yavaşça kaymaya devam etti ve sonunda Ilus tekrar görüş alanına girdi. Onu *Barbapiccola* izledi. Sonra *Rocinante* hiçbir uyarıda bulunmaksızın şiddetle öne eğildi ve geminin karnından çok yüksek bir ses geldi. Gezegenin atmosferinde parlak bir nokta ve kıvrık bir alev kuyruğu belirdi. Basia karşı duvarın artık yavaş ama fark edilir bir hızla üstüne geldiğini gördü. Çeşitli manevra iticileri kesik kesik ateşlenirken gemi tekrar yön değiştirdi. Sesler ve hareketler kesildiğinde ana ekrandaki görüntü sabit hâlde *Barbapiccola*'ya kilitliydi.

"Hıh," dedi Alex. "Aylarda faaliyet görüyorum."

"Bize ateş mi ediyorlar?" diye sordu Havelock.

"Hayır. Anlaşılan gauss mermisini düşürmeye çalışıyorlar," dedi Alex. "İyimserlik için tam puan."

"Artık dönmüyoruz," dedi Basia.

"Hayır," diye doğruladı Naomi. "Bana herhangi üç yönde itiş verirsen ne yapar eder bizi durdurmanın bir yolunu bulurum. Artık tek yapmamız gereken burada kalıp ateş etmeye ve yönümüzü ayarlamaya devam etmek. Böylece yörüngemize biraz hız katabiliriz."

Basia, *Barbapiccola*'nın ömrünü geri sayan kronometreye baktı. Yaptıkları manevra onlara dört dakikadan biraz daha fazla zaman kazandırmıştı. "Ne sıklıkla ateş edebilirsin?"

"Rayları fazla ısıtmak ve bataryaları tüketmek istemiyorsak aşağı yukarı her beş dakikada bir. En azından bataryaların şarjı bitene kadar."

"İyi de–"

"Yörüngedeki bozulmayı durdurduk ama hepsi bu," dedi Naomi.

"*Israel* tekrar üstümüze geliyor," dedi Alex. "Bir şeyler bıraktı."

"Kahretsin," diye söylendi Naomi. "Biraz yakamızdan düşseniz olmaz mı? Ne bırakıyorlar?"

"Elbiseli adamlar," cevabını verdi Alex.

"Milisler," dedi Havelock. Kendini bir taktiksel ekrana kadar çekmişti ve görüntüyü yakınlaştırıp uzaklaştırıyordu. "Uzay elbiseli ve ADF çantalı on iki kişi. Ayrıca eşit sayıda ve insan ebatlarında metalik objeler. Onların ne olduğundan emin değilim."

"Ne yaptıklarına dair bir tahminin var mı?" dedi Naomi, kendi ekranını onunkiyle eşleştirerek.

"Onlar mühendis. Ne kadar sakatlandığımızı, ne kadar savunmasız olduğumuzu biliyorlar. O yüzden tahminimce bizi öldürmeye çalışacaklar."

Kırk Sekizinci Bölüm: Holden

Donanma akademisindeyken hayat Holden için o kadar stresliydi ki ilk dönem sona erdiğinde bunu bir partiye giderek ve yirmi saatliğine sızıp kalarak kutlamıştı. Bilinçsizlik ile uyku arasındaki farka dair aldığı ilk ders de bu olmuştu. İkisi aynı şeyi benzeyebilirdi ama değildi. O yirmi saatin ardından uyandığında kendini hiç dinlenmiş gibi hissetmemişti ve sabahki beden eğitimi dersinde canı çıkmıştı.

Miller'ın nakil ağında yol alırken zamanı kestirmek güçtü. Holden kendine ilk geldiğinde el terminali ona aradan on saat geçtiğini söyledi. Bu süreyi uyuyarak değil de bilinçsiz geçirdiğinin farkındaydı, zira kendini bitkin ve hasta hissediyordu. Boğazı ağrıyor, gözleri zımparalanmışçasına yanıyor ve tüm kasları sızlıyordu. Üç ayda bir aldığı virüs önleyici ilaçlar bunu imkânsız kılmasaydı gribe yakalandığını sanabilirdi. Zırhının teşhis sistemini devreye soktuğunda sistem ona bir dizi iğne yaptı. İğnelerin ne işe yaradığına dair hiçbir fikri yoktu. Termosundaki suyun yarısını içip gözlerini yumdu.

Dokuz saat sonra tekrar uyandı. Bu sefer kendini neredeyse dinlenmiş hissediyordu. Boğazındaki ağrı kaybolmuştu. Bilinçsizliğin bir noktasında uykuya geçiş yapmıştı ve vücudu bunun karşılığında onu ödüllendiriyordu. Eklemleri çıtırdayana dek metal zeminde gerindi, ardından suyunun geri kalanını içti.

"Uyan bakalım," dedi Miller. Biri ışık kısıcıyı açık konuma getiriyormuşçasına mavi bir haleyle çevrili olarak yavaş yavaş karanlıkta belirdi dedektif.

"Uyanığım," diye karşılık verdi Holden, sonra da boş matarasını Miller'a doğru salladı. "Ama beni bu sığır römorkuna o ka-

dar alelacele soktun ki yanıma erzak alamadım. Gittiğimiz yerde bir uzaylı çeşmesi falan yoksa bayağı susayacağım."

"Bakarız. Fakat şu an daha büyük sorunlarımız var."

"Tam da su içmeyen biri gibi konuştun."

"İleride sistemin hasarlı bir bölümü var," diye sözlerini sürdürdü Miller. "Etrafından dolaşabileceğimizi umuyordum ama şans bizden yana değil. Bu noktadan sonra yola yayan devam edeceğiz."

"Yani süslü püslü uzaylı trenin bozuldu mu?"

"Süslü püslü uzaylı materyal nakil ağım bir milyar yılı aşkın zamandır öylece bekliyordu ve kısa süre önce gezegenin yarısı infilak etti. Gemin inşa edileli daha on yıl olmadı ama kahve makinesini bile çalıştırmakta zorlanıyorsun."

"Sen zavallı, huysuz bir ihtiyarsın," diyen Holden ayağa kalkıp trenin kapısını itti. Kapı açılmadı.

"Bekle," dedi Miller ve ortadan kayboldu.

Holden beklerken terminalinin parlaklığını arttırdı ve ekipmanını gözden geçirmeye birkaç dakika ayırdı. Miller onu yerleşkenin etrafındaki son devriyesini bitirmesinden hemen sonra alıp götürmüştü. Bu da büyük ihtimalle en ufak bir fayda sağlamayacak bir zırhının, tabancasının ve birkaç yedek şarjörünün olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca boş bir mataraya, sıfır gıdaya ve neredeyse tüm malzemeleri bitmek üzere olan bir tıp donanımına sahipti. Bunlar önceden doldurulsaydı çok daha fazla işine yarardı. Vücudu acıkacak kadar uyandığında tabancasını hiç düşünmeden bir sandviçle takas etmek isteyeceğini düşünüyordu. Uzaylı yapılarında bir yiyecek otomatı bulacağından kuşkuluydu.

Aradan on dakika geçti ve kaygısının yerini sabırsızlık almaya başladı. Tekrar yere oturup el terminalinden *Rocinante*'yi aramayı denedi fakat "arama başarısız" mesajıyla karşılaştı. Elvi'ye, Lucia'ya ve Amos'a ulaşmaya çalıştı ama sonuç alamadı. Uzaylı metrosu nasıl bir maddeden inşa edilmişse sinyalinin *Roci*'deki bağlantı merkezine ulaşmasını engelliyordu. Sebep bu olmalıydı. Tek alternatif *Roci*'nin arıza yapmasıydı ve böyle bir seçenek çok fazla kötü senaryoyu akla getiriyordu. Holden saçma sapan bir düzen eşleştirme oyunu açtı ve bir süre onunla oynadı. Terminali düşük şarj uyarısı verince de cihazı kapattı.

Bir saat daha geçtikten sonra tedirgin olmaya başladı. Klostrofobik değildi ve yetişkin yaşamının çoğunu uzay gemilerindeki ufacık kamaralarda geçirmişti. Fakat bu, yerin altındaki küçük bir metal kompartımanda yapayalnız ölme fikrine sıcak baktığı anlamına gelmiyordu. Kompartımanın kapısını birkaç defa tekmeleyip Miller'a bağırdı ama cevap alamadı.

Bu bile başlı başına epey endişe vericiydi.

Kuzeye yaptığı uzun yolculuk boyunca içinde uyuduğu kompartıman boştu. Holden'ın yanındaki yegâne aletler zırh ve silah onarımı için kullanılanlardı. Metali kesecek veya eğecek hiçbir şeye sahip değildi. Bu sefer uyluklarını ağrıtacak kadar büyük bir kuvvetle kapıyı yeniden tekmeledi. Metal azıcık bile kıpırdamadı.

"Hıh," dedi sesli olarak. Miller onu sırf terk edilmiş bir vagonun içinde ölsün diye buralara kadar getirmişse tarihteki en uzun eşek şakasını yapmış demekti.

Holden üstünde taşıdığı her şeyin zihinsel bir envanterini çıkarır, eşyalarının herhangi bir kombinasyonu kapıyı delecek kadar güçlü bir patlayıcı yapmakta kullanılabilir mi diye düşünür ve öyle bir patlamanın muhtemelen küçük metal kompartımandaki tüm biyolojik maddeyi sıvılaştıracağı gerçeğini dikkatle görmezden gelirken aracın dışında yüksek bir metalik inilti başladı ve gitgide tizleşerek bir çığlık hâlini aldı. Kompartıman bir dizi güçlü darbeyle titreyip sarsıldı. Sonra yine kulakları sağır edici seviyelere kadar yükselen başka bir metalik çığlık geldi.

Kompartımanın kapısı müthiş bir asılışla sökülüp alındı. Dışarıda bir kâbus bekliyordu.

Yaratık ilk bakışta dev bir uzantı ve kesici alet koleksiyonunu andırıyordu. Altı uzuv üstünde duruyor, başka dördünü çelikten ve bıçaklardan yapılmış bir kabuklugil misali havada sallıyordu. Büyükçe kesici kolların etrafında siyah kauçuğa benzer bir düzine civarı dokunaç savruluyordu. Dokunaçlardan ikisi Holden'ın gözleri önünde kapı aralığının iç kenarlarını kavradı ve tuttuğu yerleri ürkütücü bir kuvvetle dışa büktü.

Holden tabancasını çıkardıysa da yaratığa doğrultmadı. Tuttuğu silah çok küçük ve yetersiz geliyordu.

"Kaldır şunu," dedi canavar, Miller'ın sesiyle. "Gözünü falan çıkaracaksın."

Holden son bir senedir Miller'ın sesini her duyuşunda bunun protomolekül kaynaklı bir halüsinasyon olduğu gerçeğine pek kafa yormamıştı. Fakat dedektifin sesi havaya yayılırken, gerçek titreşimler atmosferi katedip kulak zarlarını titretirken durumun tuhaflığı biraz başını döndürdü.

"Bu sen misin?" diye sordu Holden. Bunun aptalca sorular kategorisinde yeni evrensel zirve olduğundan emin sayılırdı.

"Ne kastettiğine bağlı," dedi Miller-bot ve açıklığın önünden çekildi. Bu denli kocaman bir metal canavara göre şaşırtıcı derecede sessizdi. "Yerel donanıma girebilirim ve bu şey üç aylık bakımını bin milyon yıl kadar geciktirmesine rağmen fena bir durumda değildi."

Miller bir şey yaptı ve Holden ansızın dedektifi az önce canavarın durduğu yerde kırışık takım elbisesiyle görür oldu. Miller omuz silkti ve özür amaçlı gülümsedi. Fakat Holden adamın projeksiyonunu robotla üst üste görüyordu. Yaratık da aynı şekilde omuz silkiyor fakat bunu eller yerine iki adet devasa ve tırtıklı yengeç pençesiyle yapıyordu. Beynine bıçak saplanıyor gibi olmasaydı Holden bu durumu gülünç bulabilirdi.

"Ya biri ya diğeri," dedi Holden, gözlerini sıkıca yumarak. "Aynı anda ikisini birden göremem. Beynim dağılacak gibi oluyor."

"Pardon. Dert değil," diye karşılık verdi Miller ve Holden gözlerini tekrar açtığı zaman karşısında sadece robotu buldu. "Gel hadi. Gidecek çok yolumuz var."

Holden materyal nakil kompartımanından çıkarak düz metal bir zemine atladı. Miller-botun kabuğundaki çeşitli kısımlar kısık bir parıltı saçıyordu ve Miller hayaletine daima eşlik eden o mavi ışığın aksine bu ışık etrafındaki boşluğu aydınlatıyordu.

Holden parıltılı uzuvlardan birini işaret etti. "Işığı artırabilir misin?"

Cevaben robotun parıldayan tüm bölümlerindeki ışık arttıkça arttı ve sonunda tünelin içi öğle vakti kadar aydınlık hâle geldi. İşte o zaman materyal nakil aracının durma sebebi ortaya çıktı. Birkaç düzine metre ileride bir patlama olmuş, metal tünel kayalarla ve molozlarla dolmuştu.

Miller, Holden'ın aklını okudu. "Evet. Her şey sıfırlamayla

doğru düzgün başa çıkamıyor. Mag-levin[1] enerji nodülü kötü uyanıp kendini havaya uçurdu. Tabii bu şey tam olarak mag-lev sayılmaz. Yine de bir fikir edinebileceğin kadar yakın."

"Engeli aşabilir miyiz?"

"Eh, tren yolunu onaramam ama seni dışarı çıkarabilirim. Geçit açmak," dedi Miller-bot, dev pençelerinden birini havada sallayarak, "bu şeyin üretilme amacı. Eskiden buradaki tünelleri o kazar ve bakımlarını yapardı. Hadi atla sırtıma."

"Dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır, ciddiyim. Üstüme çık. Bu şey senin yayan gidebileceğinden daha hızlı hareket edebilir."

"Miller," dedi Holden, "baştan aşağı kesici kenarlardan ve kıstırıcı çıkıntılardan oluşuyorsun."

Siyah dokunaçlardan biri arkasına dönüp robotun kabuğunu dikkatle inceledi. "Bekle," dedi Miller. Bir uğultu ve birkaç metalik tangırtıyla beraber robotun gövdesi yeni bir konfigürasyona geçerek sırtında geniş, düz bir alan açtı. "İşte oldu."

Holden kısa bir tereddüdün ardından robotun bir bacağından yukarı tırmanarak sırtına çıktı. Miller-bot tünelin hasarlı bölümüne kadar paldır küldür yürüdü. Dört büyük ön uzuv işe girişerek eğri metal parçalarını tünel duvarlarından söküp attı ve boşluğu dolduran toprak ile taşları temizledi. Makine süratle, hassasiyetle ve dehşet verici, gelişigüzel bir kuvvetle çalışıyordu.

"Hey Miller," dedi Holden, robotun metal tünel döşemesindeki iki metrelik bir kısmı soymasını ve hızla ufak ufak parçalara doğramasını seyrederken, "seninle hâlâ arkadaşız, değil mi?"

"Ne? Ha, anladım. Hayaletken bana bağırıp çağırıyor, defolup gitmemi istiyor, beni öldürmenin bir yolunu bulacağını söylüyorsun. Ama durdurulamaz bir yıkım makinesinin içine girdiğimde benimle tekrar can ciğer kuzu sarması olmak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, öyle sayılır," diye yanıtladı Holden.

"Merak etme, aramız iyi."

Miller sözlerini iki tonluk bir kayayı unufak eden son bir dev darbeyle noktaladı, sonra da altı bacağı üstünde çökerek tünel

1 *Magnetic-levitation*: Bir trenin manyetize edilmiş bir rayın üstündeki boşlukta asılı durarak sürtünmeyi azaltması ve böylece çok hızlı yol alabilmesi esasına dayanan teknoloji. –çn

tıkanıklığındaki küçük bir aralıktan geçmeyi başardı. O böyle yaparken tünel tavanındaki sivri bir çıkıntı, robotun sırtına yapışmış hâldeki Holden'ın suratının üç santim yakınından geçti.

"Yol buradan itibaren açık," dedi Miller, "ama mag-lev bu noktanın ilerisinde çalışmıyor. Yani tekrar trene binmek yok."

"Ne aradığımıza dair daha iyi bir fikir edinebildik mi?"

"Sadece genel hatlarıyla. Dünya'daki tek hücreli organizmalar fotosentez yapmayı daha yeni yeni düşünürken bir şey tüm bu kahrolası gezegeni devre dışı bıraktı. Onu şebekeden ayırdı ve kafasında bir fikir barındırabilecek kadar yiyecek zincirinin yukarılarında yer alan ne varsa öldürdü. Eğer haklıysam bunu yapan halt tümüyle çekip gitmedi. Bir şey ne zaman daha önce bahsettiğim yere uzansa ölüveriyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Holden.

"Üzülme," diye karşılık verdi Miller. "Umduğumuz buydu. Şimdi sıkı tutun. Kaybettiğimiz zamanın birazını geri kazanmaya çalışacağız."

Robot altı bacağını gözün takip edemeyeceği bir hızla çalıştırarak tünelde fırlayıp gitti. Nispeten yüksek bir hızda ilerlemesine rağmen sırtında yolculuk etmek oldukça rahattı.

Holden tekrar uyuyakalarak kendini şaşırttı.

Soğuk ve lastiğimsi bir şeyin yanağına dokunmasıyla uyandı.

"Kes şunu," dedi Holden, bir kolunu şeye doğru sallayarak.

"Kalk," dedi dedektif, robotun kabuğunun içinde gürleyen bir sesle.

"Hay aksi," diyen Holden ansızın doğrulup oturdu ve yüzünün yanına bulaşmış salyayı sildi. "Nerede olduğumu unutmuşum."

"Evet, uykusuz geçen bir hafta ve bolca amfetamin biraz şaftını kaydırmış herhalde," dedi Miller. "Gören de felekten bir gece çaldığını zanneder."

"Tabii hiç eğlenmediğimi saymazsak."

"Benim de öyle birkaç gece geçirdiğim oldu," dedi Miller ve sözlerine garip bir metalik kahkaha ekledi. "Hiçbiri eğlenceli değildir. Ama işleme istasyonuna varmak üzereyiz; o yüzden kendini toparla."

"Neyle karşılaşmayı beklemeliyiz?"

"Gördüğümde söylerim," dedi Miller.

Holden tabancasını çıkarıp şarjörü ve namluyu kontrol etti. Silah ateşe hazırdı. Askercilik oynamaya benziyordu bu. Miller-bot canavarının baş edemeyeceği bir şey onun tabancasından çıkan birkaç kurşunla duracak değildi. Fakat hayattaki diğer pek çok şey gibi âdetlere uyman gereken bir noktaya geldiğinde uyardın. Holden tabancayı kılıfına geri koyduysa da elini üstünden çekmedi.

Görmesi bir dakika daha sürdü fakat tünelin ilerisinde parlak bir nokta belirdi ve giderek büyüdü. Parıltısı robottan yansımıyor, kendi ışığını saçıyordu. Holden'ın yüreğine su serpildi. Nakil sisteminin küçük metal tünellerinde kestiremeyeceği kadar çok zaman geçirmiş ve yol tepmişti. Artık dışarı çıkmaya hazırdı.

Tünel, yeni geçitlerden oluşan karmaşık bir labirentte son buldu. Holden bunun gelen materyallerin çeşitli hedeflere gönderildiği bir yönlendirme istasyonu olduğunu tahmin etti. Duvarlar tüneldeki aynı donuk alaşımla kaplıydı. Sıkışık alanda bulunan görünür tüm makineler duvarlara gömülüydü ve içerisi onlarla doluydu.

Miller-bot dokunaçlarını tünel seçenekleri karşısında sağa sola sallayarak biraz durakladı. Holden dedektifin kavşakta hareketsizce dikildiğini, bir parmağıyla çenesini sıvazlarken hangi yoldan gideceğine karar vermeye çalıştığını hayal etti. Ansızın Miller'ı sahiden de robotla üst üste gördü. Baş ağrısı tüm şiddetiyle çıkageldi.

"Şimdiki senin suçundu," dedi Miller. "Bu etkileşimli bir sistem."

"Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?"

Miller'ın cevabı pek çok yeni tünelden birine paldır küldür dalmak oldu. Birkaç saniye sonra mağaramsı yeni bir alana çıktılar. Her şeyin hâlâ suni olduğunu anlamak Holden'ın birkaç saniyesini aldı. Girdikleri oda bir yapı olamayacak kadar büyük gözüküyordu. Sanki dünyanın merkezinde durmuş, yukarıdaki yerkabuğuna bakıyordu.

Dört bir yanlarında dev makineler sessizce yükseliyor, bunlardan bazıları kıpırdayıp seğiriyordu. Protomolekülün yeğledi-

ği tasarımda oldukları hemen anlaşılıyordu. Holden'ın şimdiye kadar karşılaştığı diğer tüm uzaylı yaratılarındaki yarı mekanik, yarı organik görünümü taşıyorlardı. Orada bir iskeleden yükselen bir tüp ve piston sistemi tıpkı bir deniz kabuğu gibi kıvrılarak helezonlar çiziyordu. Şurada *Rocinante*'nin bir buçuk katı uzunluğundaki bir uzantı tavandan aşağı sarkıyor ve Miller'ın robotuyla aynı ebatlardaki dokuz parmaklı bir oynatıcı elle son buluyordu. Işık aynı anda her yandan içeri dolarmış gibi gözüküyor, havayı hafif bir altın sarısı renge boyuyordu. Yer titreşiyor, Holden titreşimleri robotun kabuğundan hissedebiliyordu.

"Başımız büyük dertte, değil mi?" diye sordu Holden, soluğu kesilerek.

"Yok be," diyen Miller, robotu döndürerek dokunaçlarıyla havayı her yönde test etti. "Bu sadece ön materyal sınıflandırması ve ıslahı. Daha işleme merkezinde bile değiliz."

"Bu odaya bir savaş gemisi yanaştırabilirsin."

"Gördüklerin gösteriş olsun diye yapılmadı," dedi Miller, sonra robot uzak bir duvara doğru hızla ilerlemeye başladı. "Gezegenin amacı bu."

"Hıh," dedi Holden. Aklına başka bir sözcük gelmiyordu. "Hıh."

"Evet. Anladığım kadarıyla bu sistem galaktik açıdan oldukça nadir minerallere sahip."

"Lityum."

"O da onlardan biri," diye doğruladı Miller. "Bu gezegen bir benzin istasyonu. Cevheri işle, arıt, enerji santrallerine yolla, sonra da toplanan enerjiyi başka yere ışınla."

"Nereye?"

"Neresi olursa. Bunun gibi bir sürü dünya var ve bir zamanlar hepsi şebekeyi besliyordu. Ama halkaları değil. Onlara nasıl enerji verdiklerini hâlâ bilmiyorum."

Robot bir makinenin süratiyle duvara vardığında yapının bir bölümü yana kaydı. Karşılarına onarım mekiği büyüklüğünde bir açıklık ve onun ötesinde başka ışıklı makineler çıktı. Dev aygıtlardan bazıları mekanikten ziyade biyolojik hareketlerle yer değiştiriyordu. Zonkluyorlar, kasılıyorlar, dalgalanıyorlardı. Görünürde bir dişli veya çark gibi yavan yahut alelade hiçbir şey yoktu.

"Şu an bir füzyon reaktöründen mi geçiyoruz?" diye sordu Holden. Naomi'nin radyasyon maruziyetiyle ilgili sorusu hâlâ aklını kurcalıyordu.

"Hayır. Burası sadece cevher işleme merkezi. Reaktörlerin tümü, dünyanın öteki tarafındaki adalar zincirinde. Bu robotlar esneklik ve çokluk fikriyle üretildiler."

"Biliyor musun," dedi Holden, "jeologlardan biri bana bu gezegenin ciddi bir modifikasyona uğradığını söylemişti. Bunca şey sırf Ilus'u bir enerji santraline dönüştürmek için mi yapıldı?"

"Neden yapılmasın? Buraya başka bir şey için ihtiyaçları yoktu. Nadir metalleri saymazsan matah bir gezegen olduğu söylenemez. Hem öyle yaptıklarına şükret. Bir yeraltı raylı sistemi tektonik faaliyetlerin olduğu bir gezegende iki milyar yıl dayanabilir miydi sanıyorsun?"

Miller-botun sırtındaki Holden bir süre sessiz kalarak kıpır kıpır materyal arıtma tesisinde yol almakla yetindi. "Bu kadarı çok fazla," dedi nihayet. "Çevre üzerinde bu derece bir hâkimiyet kurmak çok fazla. Bir türlü aklım almıyor. Böyle yaratıklar ne öldürebilir ki?"

"Daha beter bir şey."

Miller-bot eğildi ve zonklayan bir kas demetinin etrafına metal örgü sarılarak inşa edilmiş bir taşıma bandına benzer bir şeyin altından geçti. Mekanizmanın bir parçası hareket etmeye çalışırken geri kalanı kıpırdamadığı için aygıt tıkırdayıp gıcırdıyordu. Holden'ın hafızasında küçükken bulduğu bir keçinin anısı canlanıverdi. Hayvanın dört bacağından biri kırık olup bir dikenli telle sarılıydı ve diğer üçü kurtulmak için dermansızca çırpınıyordu.

"İşte bu," diyen Miller-bot pençelerini sallayarak makineleri işaret etti, "buranın asıl amacıydı. Gezegen bunun için *var*. Ve buralarda bir yerde gezegensel şebekeye yansıyan boş bir nokta, dokunamadığımız bir kısım bulunuyor."

"Eee?"

"Eesi, o boş noktada her ne varsa buralı değil. Ve eğer o şey bir mermiyse tüm bunlara yol açanlar hedefi tam kalbinden vurmayı biliyorlarmış."

Kırk Dokuzuncu Bölüm: Havelock

Havelock manyetik botlarını dış kaplamaya yapıştırarak, sonra tekrar serbest bırakıp kaldırarak *Rocinante*'nin yüzeyinde ilerliyordu. Sağındaki güneş –daha doğrusu *bir* güneş– bir kaynak hamlacından daha parlak bir ışık saçıyordu. Solundaysa Yeni Cihan'ın devasa, bulutlu kıvrımı şahsi göğünü dolduruyor, gezegen âdeta üstüne üstüne geliyordu. Gazlar kusurlu bir insan gözünün seçemeyeceği kadar ince olduğu için aşağıya bakarsa egzosferin üst sınırı görünmüyordu. Geminin önünde ve arkasında kalan engin ve kapsamlı eğrisi, uzay boşluğu karşısında bir grilikten öteye geçmiyordu. Manzara Basia'ya çok yakın geliyordu. Çok *yakındı*. Amansız sürtünmenin elbisesini ve gemiyi parçaladığını, seyrek havanın bedenini bir zımpara bandından daha beter yaktığını şimdiden hayal edebiliyordu. Bir zamanlar savunma aylarından biri olan akkor hâldeki cüruf çok yukarılarda ışıldıyor, saf beyaz yıldızların yanında donuk kırmızı bir renk saçıyordu. Havelock'un ayakları kaplamaya indi, tutundu, tekrar bıraktı.

"Orada durum nasıl?" diye kulağına sordu Naomi.

"Bekleyebileceğimiz kadar iyi. Ama keşke gezegen burnumun dibine bu kadar girmeseydi. Kavga çıkarmaya çalışır gibi bir hâli var."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum."

Nokta savunma topu, ayna kadar pürüzsüz bir metalle kaplanmış yarı küre şeklinde bir döner mafsala takılı tek bir kalın namluydu. Namlunun sonundaki delik o kadar küçüktü ki Havelock onu eldivensiz serçe parmağının ucuyla tıkayabilirdi. Fırlattığı ufacık tungsten saçmalar avucuna sığacak kadar küçüktü ve besleyici mekanizma her saniye onlardan yüzlercesini namlu-

ya sürebilirdi. İnsanüstü bir güce ve karmaşıklığa sahip bu makine bir insan beyninden daha hızlı tepki vermesi ve gemiyi tehdit eden her türlü objeyi düşürmesi için üretilmişti.

Enerji olmadığı sürece Havelock ancak onun arkasına saklanabilirdi.

Manyetik botlarının bir tek ayak uçlarını yapışık tutarak geminin yüzeyine uzandı. Tüfeğini sırtından aldı, onu elbisenin GRA'sıyla senkronize etti ve karşısında bir avuç yeni yıldız belirdi. Milisler kırmızıyla, yanlarında taşıdıkları şeyler her neyse yeşille temsil edilmekteydi. O sırada *Rocinante* altında sarsıldı ve raylı top ateş ederken geminin ufku biraz kaydı. Tepedeki savunma aylarından yarım düzine mavi ışık çizgi uzanarak raylı top güllesinin aniden patlak veren şiddetli yıldırımlarla buluşmasını resmetti. Havelock birkaç santimetre yana çekilerek geminin hareketine uyum sağladı, hedeflerini yeniden belirledi ve genel frekansa geçti.

"Beyler," dedi, "bunu yapmamıza hiç gerek yok."

Adamların tepki verişini gördü. Vücutları kasıldı, onu ararlarken başları sağa sola döndü. Hiç kimse kanala girmedi. Havelock görüntüyü yakınlaştırdı. Güneş karşısında kararan vizörleri kimliklerini gizliyordu. Yine de Havelock hepsini tanıyordu.

"Cidden, niye? Tüm bunlar ne için? Altımızdaki gemide kim varsa ölecek. Bunu geciktirmek için var gücümüzle uğraşıyoruz ama hesabı siz de yapmışsınızdır. Aynı rakamlar sizde de var. Bu işten hiçbir şey kazanamazsınız. Adilikten başka bir şey değil. Böyle davranmanıza gerek yok."

Noktalardan biri irkildi. Tahminen başmühendis artık kullandıkları frekans her neyse onun üzerinde bas bas bağırıyor, Havelock'un sesini bastırıyordu. Havelock dürbününü diğer noktalardan birine kaydırdı. Baktığı açı, ne gördüğünü tam olarak kestirmesini güçleştiriyordu. Her iki ucunda kablo ve devre zamazingoları bulunan bir tür gaz saklama tüpü. Havelock nesnenin doğaçlama bir füze olduğunu tahmin etti. Arkasında saklandığı NST çalışsaydı öyle bir şey hiçbir işe yaramazdı. Acaba mühendisler *Roci*'deki savunmaların çalışmadığını biliyorlar mıydı, yoksa sadece tahmin mi yürütüyorlardı? Kendi ölümlerinin beklentisi ve Kuşaklılara duydukları nefret, *Barbapiccola*'nın

ömrünü azıcık kısaltmak için canlarını tehlikeye atmalarına yetecek kadar şiddetli miydi? Cevap her ne olursa olsun hüsran vericiydi.

"Walters? Böyle mi ölmek istiyorsun? Ötekilere bir saniye bile kulak asma. Ciddiyim; telsizini kapat gitsin. Acele karar verme. Sence bu yaptığın doğru mu?"

Artık gözle görülür ölçüde eskisinden yakındılar. Ona doğru hızlanmasalar bile yavaşlamıyorlardı da. Havelock'un GRA'sı gerekli hesaplamaları yaptı. Yaklaşık yirmi dakika sonra *Roci*'ye, *Barb*'a veya iki gemi arasındaki çekme kablosuna ulaşmış olacaklardı.

"Artık yavaşlamanız gerek," dedi Havelock. "Hâlâ benim adamlarımsınız ve hiçbirinize zarar vermek istemiyorum."

Telsiz cızırdayarak çalıştı. Başmühendisin sesi öfke ve horgörü doluydu. "Boşuna bizi kandırmaya çalışma hain puşt. Küçük dostunun NST'leri devre dışı. Gezegenin arkasına geçmeden önce gördük. Aptal olduğumuzu mu sanıyorsun? Seni ve o Kuşaklı kaltağı *Israel*'e geri götürüp ikinizi de nezarethaneye tıkmak için emir aldık."

"Emir mi?"

"Dosdoğru Murtry'den."

Demek ki amaç içtihat belirlemekti. Böylece KİE son dakikaya kadar haklarını savunduğunu iddia edebilecekti. Murtry'nin mirası, bir santim bile geri adım atmamak olacaktı. Ne karada, ne uzayda ne de yasal çekişmelerin soyut savaş meydanında. Hiçbir yerde.

Havelock kısa bir süre öncesine kadar böyle bir eylemde tatsız bir onur olduğunu düşünürdü. Şimdiyse gördükleri sadece tuhaf ve acınası geliyordu.

"Peki," dedi. "Haklısınız. NST'ler devre dışı. Ama bu işi enine boyuna düşünmediniz. Şu an geminin dışındayım. Zırhlıyım. Entegre bir GRA'm ve menzili her birinize yetecek bir silahım var. Hiçbiriniz siperde değilsiniz. Hâlâ yaşamanızın tek sebebi sizi kendi adamlarım olarak görmem ve size zarar vermek istememem."

Havelock milislerin tepkisini izledi. O tepki beklediğinden daha azdı. *Roci* yine sarsıldı. Raylı topun boşlukta bıraktığı iz

ve ayların saldırgan enerjisi. Havelock hedefleri tekrar belirledi. Belirledikten sonra da GRA'nın uyarısından anlam çıkarması bir saniyeden kısa sürdü. Hedeflerden dördü hareket ediyordu. Süratle. Dört gaz tankı şiddetle hızlanıyor, içlerinde kalan artık buhar donarak kara dönüştükçe her biri arkasında seyrek bir bulut bırakıyordu.

Alex, "Gelen var," diye uyardı ve Havelock silahını kaldırdı. Füzelerden biri hedefinden açıkça sapmış, boşlukta spiraller çizerek gezegene doğru ilerliyordu. Havelock kalan üçünden birine nişan aldı ve tüpün her iki yanında delikler açtı. *Israel*'deki mühendislerin kuyruğuna taktıkları yönlendirici aygıt dışarı kaçan itici yakıtın son demlerini kullanarak rotayı düzeltmeye çalıştıysa da boşalan gazlar fazlasıyla istikrar bozucuydu. Füze burnunu yukarı kaldırıp geri dönmeye başladı. Havelock kalan iki hedefe geçti. İkisini de vuracak kadar zamanı yoktu fakat dosdoğru üzerine gelenin patlayıcı yükünü devre dışı bırakmaya çalışarak ateş açtığında ona iki mermi isabet ettirmeyi başardı.

Son füze Havelock'un sekiz metre sağına isabet etti ve dünya bembeyaz kesildi. Bir şey onu itti, bir şey acı verdi. Elbise telsizi hâlâ açıksa da sesi cılızdı. Sanki vücudu şişerek tüm evreni doldurmuş veya evren küçülerek cildine sığar olmuştu. Elleri çok uzaklardaymış gibi geliyor, biri ismini bağırıp duruyordu.

"Buradayım," dedi ve konuşurken kendine ait bir ses kaydını dinlermiş gibi hissetti. Acı yeniden artmaya başladı. GRA'sında kırmızı sağlık ikazları yanıp sönüyordu ve kaskatı kesilmiş sol bacağı kıvrılmıyordu. Yıldızlar etrafında fırıl fırıl dönerken Yeni Cihan alttan görüş alanına girdi ve dönerek yukarı doğru geçip gitti. Havelock kısa bir süreliğine ne *Rocinante*'yi ne de *Barbapiccola*'yı görebildi. Belki ikisi de artık yoktu. Ama sağında ve çok uzaklarda yer alan *Israel* gözüne ilişti. Gemi o kadar küçüktü ki sıkıca istiflenmiş takımyıldızların bir parçası zannedilebilirdi. GRA'sından yeni bir uyarı geçti ve sağ bacağına bir iğne battığını hissetti. Vücudu soğuk bir titremeyle sarsılsa da zihni biraz açılır gibi oldu.

"Havelock?" dedi Alex.

"Buradayım," dedi Havelock. "Ölmedim. Ama sanırım gemiden koptum. Boşlukta süzülür gibiyim."

"Toparlanabilir misin?"

"Sanmıyorum. Elbise bozulmuş olabilir. Ayrıca sol bacağıma ve kalçama bir sürü şarapnel yedim. Kan kaybediyorum galiba."

"Hâlâ sızdırmaz mısın? Havelock? Hava kaybediyor musun?"

Bu iyi bir soruydu ama Havelock'un midesi ağzına geliyor, dönüp durdukça içi kalkıyordu. Kaskının içine kusacak olursa kendini çok daha beter bir durumda bulurdu. O da gözlerini yumdu ve tekrar bakmaya katlanabileceğini hissedinceye kadar solumasına yoğunlaştı. Gözlerini açtığında da bakışlarını GRA göstergelerindeki sabit imgelerden ayırmadı.

"Sızdırmazım. Nefes alabiliyorum."

Naomi'nin iç geçirdiğini işitti. Kadın rahatlamış gibiydi. Havelock ister istemez gururlandı. Milislerin kırmızı noktaları görüş alanının köşesinden döne döne geçti. Havelock adamlar yaklaşmayı sürdürüyorlar mı, yoksa durdular mı kestiremedi. Atmosferde parlak bir şey oldu. Raylı top yine ateş etmişti. Gezegen aşağıdan yükselti ve başının üstünde kayboldu.

"Dayan, coyo," dedi Basia. "Dışarı geliyorum."

"Olmaz," dedi Havelock. "*Israel*'lilerin başka doğaçlama füzeleri ve silahları var. İçeride kal."

"Çok geç," dedi Basia. "Hava kilidini çoktan açtım. Sadece biraz... Ha siktir, burası amma parlak."

Havelock soluna dönünce *Rocinante*'yi nihayet buldu. Patlama onu sandığı kadar uzağa fırlatmamışsa da artık serbestçe sürükleniyor, aldığı her nefeste o metal-seramik karışımı hava baloncuğundan biraz daha uzaklaşıyordu. Burada kalırsa bedeninin gemilerden daha uzun süre dayanıp dayanmayacağını merak etti. Hava stokunun dayanmayacağı kesindi. Doğaçlama füze, *Roci*'nin dış gövdesinde parlak bir iz bırakmışsa da delik açmışa benzemiyordu. Küçük gemi epey çetin cevizdi.

"Hıh," dedi Basia. "Eh, bana da ateş ediyorlar."

"Gemiye dön," dedi Havelock.

"Döneceğim. Az sonra. Sen nereye... Ah! İşte oradasın."

Kanca halatının sol koluna çarpmasıyla birlikte jel neredeyse aynı anda yayılıp sertleşti. İlk asılışta Havelock'un bacağı acıyla dağlandı. Fakat mevcut vektörler sayesinde kontrolsüzce dönüşü yavaşladı. Milislerin kırmızı noktaları artık çok daha yakındı.

Basia gerçekten vurulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Üstelik düşmanın elinde sekiz tane daha doğaçlama füze vardı.

Rocinante sarsıldı. Raylı top üst atmosferde parlak bir yol açtı. Sahiden de aradan yalnızca beş dakika mı geçmişti? Birkaç atışı kaçırmış olmalıydı. Veya belki de bir patlamanın etkisiyle uzaya fırlamak zaman algısını değiştirmişti. Tabii atışları görmüş ama unutmuş da olabilirdi.

"Beni çok hızlı çekme," dedi Havelock. "Oraya vardığımda durmam için bir o kadar daha enerjiye ihtiyacın olacak. Seni tutunduğun yerden düşürebilirim." *Ya da son sürat gövdeye çarpabilirim*, diye eklemedi.

"Düşük yerçekiminde geçirdiğim süre geçirmediğimden daha fazla," dedi Basia, sesinde gerçek bir keyifle. "İçin rahat olsun."

Yavaşça dönen *Rocinante* giderek yaklaştı. Havelock'un kendi dönüşü sebebiyle evren, gemi ve kendi vücudu farklı gerçekliklerdeymiş gibiydi. Basia seramik ve metal yığınının önündeki daha koyu bir lekeden ibaretti. Havelock'un GRA'sı onu kan basıncının dengelendiği yönünde neşeyle uyardı. Havelock kan basıncının dengede olmadığını fark etmemişti. Elbisenin irtifa jetleri hâlâ devre dışıydı ama güverteyle temas etmeden önce Basia onu karşılamak için havaya sıçradı. Adam kollarını koca bir sarılışla onun omuzlarına doladı ve üstündeki uzay elbisesi her ikisini de yavaşlattı.

"İçeri girmelisin," dedi Havelock, sol manyetik botu gövdeye yapışırken.

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim," dedi Basia. "Ne kadar şarapnel yedin."

Havelock ilk kez o zaman bacağına baktı. Elbisedeki en az bir düzine delik, acil durum dolgusuyla tıkalıydı. "Anlaşılan hepsini."

"Füzeler görüyorum," dedi Alex.

Havelock tüfeğini doğrultarak döndü. Kendisine ulaşmadan önce füzeleri vurmaya veya bu uğurda can vermeye hazırdı. Onları bulması birkaç saniye sürdü. Yeşil noktaların hedefi onlar değildi. Gezegene doğru uçuyorlardı. Ve *Barb*'a.

"Tamam," dedi Havelock. "Sıkı tutun."

"Sanırım size hâlâ ateş ediyorlar," dedi Naomi.

Havelock gövdede biraz ilerledi. Bacağı artık ağrımaktan ziyade ürkütücü bir uyuşukluğun etkisindeydi. *Rocinante*'nin hareketleri nişan almasını güçleştiriyordu. GRA'sı bir kilitlenmeyi işaret edince tetiği çekti. Füzelerden biri infilak etti. İki büklüm olup ellerini ve bacaklarını yere dayayan Basia'nın ağzından çıkan küfür zinciri bir zikir gibiydi. Havelock manyetik botlarını kıpırdatmaya çalıştıysa da onlardan tepki alamadı. *Roci* sarsıldı.

"*Barb*'ın mürettebatı çarpmaya hazır," dedi Alex. "İlk temasa–"

Altlarında yeni bir aydınlık patlak verdi. Havelock patlamayı hissetti. Sarsıntı neredeyse aynı anda çekme kablosundan *Roci*'ye, oradan da botlarına geçmişti. Telsizden Alex'in inlediğini duydu.

"İşte bu hiç iyi değil," dedi Naomi.

Altlarındaki *Barbapiccola* yan yatmaya başlıyordu. Patlamaların kuvveti gemiye o kadar az bir sürat, öylesine yavaş bir dönüş katmıştı ki Havelock neredeyse böyle bir şeyin yaşanmadığını farz edecekti. Neredeyse. Çekme halatı ağı parçalanmıştı. Halatlardan ikisi hâlâ sağlam olsa da diğerleri boşlukta savruluyordu. Biri ortasından kopmuştu. Diğerleri payanda desteklerinden ayrılmış veya destekleri geminin gövdesinden sökmüş olabilirdi. Havelock hiçbir şeyden emin değildi. Altlarındaki Yeni Cihan o kadar büyüktü ki görüş alanını dolduruyordu. Havelock şiddetli bir baş dönmesine tutuldu ve gezegenin herkesi yutmak için dev bir okyanustan fırlayan bir canavar olduğu gibi halüsinasyon benzeri bir hisse kapıldı.

"Alex," dedi Naomi, "kabloyu bırak."

"Hayır!" diye kadına bağırdı Basia.

"Tepki vermiyor," dedi Alex. "Ayırma mekanizması hasar gördü galiba."

Roci sarsıldı ve çekme kablosu tekrar gerildi.

"Ateşi kesin!" diye bağırdı Basia. "Raylı topu susturun!"

"Pardon," dedi Alex. "Otomatikteydi. Kapattım."

"*Barb*'a gidiyorum," dedi Basia. "Kaynak setim üstümde. Belki yapabileceğim bir şey vardır."

"İşe yaramaz," dedi Naomi. "Kabloyu kes gitsin." *Barbapiccola* sabit yörüngesinden en az on derece çıkmış ve yuvarlanmaya başlamıştı.

"İçeri dönmeyeceğim," dedi Basia. "Kabloyu da kesmeyeceğim. Gidip bakacağım."

"Size hâlâ ateş ettiklerinin farkındasın, değil mi?" diye sordu Naomi.

"Umurumda değil," dedi Basia.

"Ben onu korurum," dedi Havelock. "En azından o kadarını yapabilirim."

"Hareket edebiliyor musun?"

Havelock, GRA'sına danıştı. Kanamanın durması için yaralı bacağı sabitlenmiş ve basınç altına alınmıştı. İrtifa jetlerinden biri delinmişti. Elbisesinin içindeki hava eriyik plastik gibi keskin bir koku taşımaktaydı. Bu iyiye işaret olamazdı.

"Pek sayılmaz, hayır," dedi. "Ama Basia beni bir sipere kadar götürebilir. Mesela *Roci*'nin hava kilidi dış kaportasına. Orada kalıp siperden ateş edebilirim."

"Öyleyse acele edin," dedi Naomi. "Hâlâ yaklaşıyorlar. Hedeflerini tutturacak bir menzile girmeleri an meselesi."

Havelock manyetik botlarını kapattı ve Kuşaklıya doğru döndü. "Pekâlâ. Bunu yapacaksak artık gidelim."

Basia onu kolundan sıkıca tuttu ve geminin mahvolmuş tarafına sürükledi. Mekik enkazının çarptığı yerdeki deliklere ve göçüklere doğaçlama füzenin açtığı yaralar da eklenmişti. Sızıntı yapan bir noktadan dışarı beyazımsı bir duman püskürüyordu. Bir zaman sıçraması oldu ve Havelock kendini hava kilidi dış kapısında buldu. Açık kapı onu bekliyordu. Kırmızı noktalar, adamlarının hâlâ on dakikalık mesafede olduğunu gösterdi. *Barb* artık tepesinde, gezegen ise onun üstündeydi. Yeni Cihan onları yutacak bir canavar olmaktan çıkmış, üstlerine çökecek bulutlu bir gökyüzü hâline gelmişti.

"İyi misin?" diye sordu Basia. "Bu işin altından kalkabilecek misin?"

"Merak etme, ölmem," diyen Havelock bunun ne kadar münasebetsiz bir laf olduğunu hemen fark etti. "İyiyim. Biraz başım dönüyor ama kan basıncım sapasağlam."

"Peki öyleyse. Az sonra dönerim. O orospu çocuklarının daha fazla sorun çıkarmalarına izin verme."

"Elimden geleni yaparım," dedi Havelock. Fakat Basia çoktan

kendini kablo boyunca fırlatmıştı. Havelock tüfeğini ve GRA'sını kontrol etti. *Roci*'nin dönüşünü tekrar hesaba katması gerekse de küçük kırmızı noktaları çabucak buldu.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi. "Derdinizi yeterince anlattınız. Gelin daha ileri gitmeyelim. Hiç kimseye zarar vermek istemiyorum." Sözcükler sürrealdi. Başka bir asırdan kalma bir şiir gibi. Veya şiddete karşı bir dua. Güvenlik mesleğinin ne kadar büyük bir bölümünün olayları birkaç dakika daha kontrol altında tutmak, krize müdahil herkese biraz daha düşünüp taşınmaları için zaman kazandırmak olduğunu çok az insan bilirdi. Şiddet tehdidi pek çok alet arasından sadece biriydi ve asıl amaç ortamı daha fazla germemekti. Tabii öyle bir şey mümkün olduğu sürece. Murtry belli ki işinin en azından bu kısmında berbattı.

Havelock'un GRA'sı hızlı bir objeyi işaretledi. Bir mermi veya yavaş bir göktaşı. Bulunduğu açıya göre muhtemelen bir mermi. Bir diğeri Basia'ya giden bir rotada ilerlemekteydi. O da hedefini ıskalayacaktı ama bu böyle sürüp gitmeyecekti.

"Pekâlâ," dedi Havelock, tüfeğini kaldırarak. "Ona kadar sayacağım ve hâlâ yaklaşan olursa üstünde bir delik açmak zorunda kalacağım. Elbiselerinizi devre dışı bırakmaya çalışacağım ama söz veremem."

Kırmızı noktalar vektörlerini değiştirmedi.

Ne garip bir durumdu. Havelock onca yol tepmiş, pek çok tehlikeye göğüs germişti. Bir gezegene santim santim düşüyordu ve ömrünü birkaç dakika ya da birkaç saat arttırmak için çabalıyordu. Ve onu en çok korkutan şey hâlâ birini vurmaya mecbur kalmasıydı.

Ellinci Bölüm: Elvi

Araba zorlu arazide kullanılmak üzere tasarlanmış ve yolsuz bir gezegene yollanmıştı. Sarsıntısız olduğu söylenemezdi ama süratliydi. Ayrıca jeneratörün kükreyişi ve motorların dönüşü Elvi'nin beyninin ilk birkaç saatin ardından duymazdan geldiği türde bir beyaz gürültü çıkarıyor, ses onda sessizliğe benzer bir etki yaratıyordu. Ve dört bir yanlarında Yeni Cihan'ın harabeleri yükselip fazla geçmeden arkalarında kalıyordu. İlk İniş'i bir moloz ve çamur yığınına çeviren fırtına tek bir yerle sınırlı değildi. Geçtikleri tüm topraklar harabolup sular altında kalmıştı. Buna rağmen hepsi de büyüleyici, hepsi de birbirinden güzeldi.

Ağaç ile dev mantar arası ince kırmızı bitkilerden oluşan bir orman yerde yan yatıyor, arabanın tekerlekleri o bitkilerin üstünde lastik izleri bırakıyordu. Elvi'nin parmakları açık durumdaki elinden daha büyük olmayan kanatlı yaratıklar, atmosferik hidrokarbon püskürüşünün ya gürültüsüne ya da hareketine kapıldıklarından olacak, saatlerce peşlerinde uçtular. Elvi narin görünümlü yaratıkların gezegensel afetten nasıl canlı çıktıklarını merak etmekten kendini alamadı. Hava kararkdığında gökyüzüne yükselen üç adet parlak nokta sütunu, ateşböceklerinden inşa edilmiş gökdelenlere benziyordu. Elvi onların taklit kertenkeleler gibi birer organizma mı, yoksa daha önce karşılaştığı o kelebekler gibi birer yaratı mı olduklarını bilmiyordu. Bir fil kadar yüksek ve geniş fakat aynı zamanda bir kırkayak gibi boğumlu bir yaratık, alçak bir tepenin zirvesinde ölü olarak çürüyüp gidiyordu. Dev böğürlerinde kenetlemeli iki kaburga dizisini andıran oluşumlar kesişiyor, sivrisinek ebatlarında leş yiyiciler bir pus gibi etrafında uçuşuyordu. Grimsi yağmur suyuyla dolu bir göletten gümüşi-mavi bir yapı yükseliyor, çöküyor, sonra tekrar

yükseliyordu. Elvi gördüğü şeyin ne olduğunu bilmese de davranışlarını ancak bir oyun olarak nitelendirebilirdi. Su birikintilerinde hoplayıp zıplamak gibi. Durup tüm bu yeniliklere doya doya bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Koskoca bir biyosfer –veya iki üç tanesi– ona sataşarak ve aklını çelmeye çalışarak böylece geçip gitti. Elvi tüm bunları fırtınadan önce görebilmeyi çok isterdi. Artık en iyi ihtimalle geçmişe dair tahminlerde bulunabilirler ve daha sonra olacakları gözlemleyebilirlerdi. Elvi bu gerçeğin asla değişmediğini kendi kendine hatırlatarak teselli buldu. Doğanın tamamı bir krizler, yıkımlar, adaptasyonlar, yeşermeler ve başa dönmeler kaydıydı. Yeni Cihan'da yaşananlar eşsiz ve somut olmasına rağmen bir parçası olduğu örüntü, belki daima ve her yerde geçerliydi. Yaratıları, protomolekülü ve halkaları inşa eden uzaylılar bile engin ve kozmik bir çöküşe uğramışlardı.

Şafak vaktinde üçü son yiyeceklerini de bölüştü. Hâlâ birkaç gün daha yetecek kadar suları vardı ama o birkaç gün aç kalacaklardı ve sonrasında Elvi gezegende hazmedebilecekleri bir şey bulmaya çalışacaklarını tahmin ediyordu. Başarısız olup öleceklerdi, o ayrı. Tabii Holden sahiden de reaktörleri çalıştırmanın ve gemilerden ikmal yapmanın bir yolunu bulamazsa. Asırların erozyonuyla kitap sayfaları kadar düzenli ve değişmez kaya tabakalarının açığa çıktığı sarp yamaçlı bir kanyon yollarını tıkamıştı. Arabanın uzmanlık sisteminin bir iniş ve çıkış bulması yarım saat sürdü.

Elvi sıradağ gibi bir şeye rastlamadıkları için ne kadar şanslı olduklarını dile getirdiğinde Fayez gülüp geçti.

"Onun için öncelikle tektonik plakalar gerekir," dedi adam. "Bu gezegende dağlar değil, dikiş yerleri var."

Hiçbiri fazla konuşmadı. Zaten arabanın gürültüsü bağırma dışında her türlü sesi boğuyordu. Fakat Elvi sessiz sedasız yol alsalardı bile Amos Burton'ın onlarla sohbet edeceğini zannetmiyordu. Tamirci bir buçuk günlük yolculuğu bağdaş kurmuş hâlde arabanın ön kenarında oturarak ve bakışlarını ya el terminalinde ya da ufukta tutarak geçirmişti. Elvi adamın geniş suratında giderek artan bir kaygı; Holden'a, üzerlerindeki gemilere ve etraflarındaki gezegene yönelik bir korku bulunduğu izleni-

mindeydi. Fakat kendi hislerini ona yansıtıyor olması da mümkündü. Amos'un o tür bir yüzü vardı.

Bazı yerlerde diğer arabanın –Murtry ile Wei'nin bindiklerinin– lastik izleri onların gittiğinden farklı bir yönde uzanıyordu. İzler kimi zaman yumuşak çamurda görünmez oluyor veya geniş, ıslak taş düzlüklerde kayboluyordu. Buna rağmen her seferinde geri geliyor, üçlünün arabasının bıraktığı iz de kuzeydeki vahşi doğaya gidenlere ekleniyordu. Farlar geniş çakıl öbekleri ve öteki arabanın tekerlekleri altında ezilmiş salyangoz benzeri soluk sarı organizmaları gözler önüne seriyordu. Hava artık daha soğuktu – ya kuzeye gittikleri ya da kalıcı bulut örtüsü güneşin enerjisini gezegen yüzeyinden uzak tuttuğu için. Elvi başını Fayez'in kucağına koyarak karnındaki boşluğun izin verdiği ölçüde uyukladı ve rolleri değişmelerinin ardından aynı şeyi Fayez yaptı. Elvi rüyalarında Dünya'yı gördü ve bir pizza kuryesini üniversite laboratuvarının koridorlarında yönlendirdi. Uyandığında bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı ama o değişikliği çözmesi uzun sürdü. Araba sessizdi. Elvi gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu.

Diğer araba farların ışığında duruyordu. Üstüne çamur sıçramıştı ve alaşımlı dış kaplamasından daha sert bir şeye sürtündüğü yan tarafında uzun bir iz vardı. Aşağı inen Amos diğer aracın etrafında iki yavaş tur attı. Bunların ilkinde aracı, diğerindeyse etraftaki karanlığı inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu Elvi."Her şey yolunda mı?"

"Motorları yanmış," dedi Amos, tekrar arabalarına binerken. "Dingillerine çamur kaçmış ve onu temizlememişler. Buradan itibaren yola yayan devam etmişler."

"Holden'a yaklaştık mı?"

"Evet," dedi Amos, el terminalini havaya kaldırarak. "Aldığımız son sinyal işte buydu. Kısaydı ama kaptanın konumunu bir güzel belli etti. Oraya doğru gidecek ve yakında bir sinyal daha vermesini umacağız." Elvi haritanın ölçeğini kestiremediyse de üstünde iki işaret mevcuttu. Biri onları, ötekiyse kaptanı gösteriyordu. "Eğer haklıysam yolun sonuna yaklaştık demektir. Üstelik altımızda hâlâ bir araba var. Buradan itibaren siz ikiniz döşemeye yatsanız iyi olur."

"Neden?" diye sordu Fayez.

"Diğerleri ateş açmaya karar verirse diye," cevabını verdi Amos ve jeneratörü tekrar çalıştırdı.

"Peki. Mantıklı," dedi Fayez. Elvi o gürültüde Amos'un adamı duyduğunu sanmıyordu. Ama kendisi duymuştu.

Sabahın erken saatlerinde –gece yarısı ile şafak arasındaki o uzun zaman diliminde– yapıya ulaştılar. İlk başta bir yıldız sahası gibi karanlıktaki bir parıltıdan fazlasını görmediler. Elvi bir müddet bulutların azıcık dağılmış olabileceğini sandı. Fakat yaklaşmayı sürdürdükçe karşılarındakinin başka bir şey olduğu anlaşıldı.

O karanlıkta ayrıntıları seçmek zordu. Yine de obje, İlk İniş'teki harabelerle aynı organik mimariye sahip gibiydi – fakat ondan katbekat büyük bir ölçekte. Elvi'ye göre sanki Avrupa'nın batı sahilinde yer alan o muazzam endüstriyel harabelerden biriyle, eskiden akıl almaz derecede büyük bir şeyin gücünü hissettirdiği ve geriye sadece kabuğunun kaldığı bir yerle karşı karşıyaydılar. Farların önünden solgun kar taneleri geçmeye başlarken bilim kadını ilk başta onların kül olduğunu zannetti.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu Fayez.

"Galiba," dedi Amos. "Bir iki saattir kaptandan doğru düzgün bir güncelleme gelmedi ve son sinyal oradandı. Herhalde içerideyken sinyaller dışarı ulaşmıyordur."

"Veya belki de o şey Holden'ı yemiştir," dedi Fayez. "Onu bir lokmada yutmuş olabilir."

"Kaptanı sindirmek kolay olmaz," diye karşılık verdi Amos.

Araba yola devam ederek Holden'ın bilinen son konumuna doğru ilerledi. Yerden dev siyah kazıklar yükseliyor, bunlardan bazıları geçerken onlara doğru dönüyordu. Kar yağışı yoğunlaşarak toprağın ve arabanın üstünde birikti. Ama yapı temiz kaldı. Ona değen karlar hemen eriyordu. *Demek ki sıcak*, diye aklından geçirdi Elvi. Bu düşüncenin neden böylesine kaygı verici olduğunuysa açıklayamadı.

Araba on metre yüksekliğindeki bir kemerin altından geçerek yapıya girdi. Kar yağışı durdu. Etraflarındaki duvarlar parlıyor, boşluğu yumuşak ve gölgesiz bir ışıkla dolduruyordu. Hava daha da sıcaktı ve alkol buharını andıran fakat ondan daha ağır gelen

keskin ve buruk bir koku taşıyordu. Araba bir o tarafa bir bu tarafa yönelerek Holden'ın elektriksel sinyalinin son ve silik izlerini aradı, sonra da vazgeçip durdu. Amos aracı elle kontrole geçirip idareyi bizzat üstlendi. İçerideki koridorlar bir müddet kıvrımlar ve döngüler şeklinde devam etti, sonra genişleyip açıldı. Mekânın tavanı karanlıkta kayboldu ve zeminden iletim hattı ya da kan damarı olabilecek uzun tüpler çıkarak içeriye, ileriye, yapının fonksiyonel kalbi eskiden neresiyse oraya doğru hep beraber uzanıp gitti. Araba yavaşladı. Amos pompalı tüfeğini döşemeden alıp ateşledi. Silah sesi dört bir yanda yankılandı.

"Neye ateş ediyorsun?" diye sordu Elvi.

Amos omuz silkti. "Belirli bir şeye değil. Sadece gürültü yapmak istedim." Ellerini ağzına boru yapıp bağırdı. "Kaptan! Burada mısın? *Holden!*"

"Holden'ın burada olduğundan emin misin?" diye sordu Fayez."

"Hayır," dedi Amos, sonra bağırmaya devam etti. "Kaptan!"

Elli metre önlerindeki devasa bir makinenin arkasından bir siluet çıktı. Bir insan şeklinde ve ebatlarındaydı; böylesine görünmesi kısa bir süreliğine Elvi'nin başını döndürdü. Amos pompalı tüfeğini tekrar kavrayıp siluete doğru çevirdi. Araba yaklaşırken siluet ayaklarını omuz hizasında araladı ve elleri iki yanda bekledi. Aralarında on metre kaldığı zaman Amos jeneratörü durdurdu.

"Selam," dedi tamirci. Sesi net, dostane ve samimiyetsizdi.

"Sana da selam," diye karşılık verdi Wei çenesini kaldırarak.

Amos arabanın yanından aşağı atlarken elindeki pompalı tüfeği unutmuş gibi bir hâli vardı. Elvi dönüp Fayez'e baktı. Bilim adamı omuz silkmekle yetindi. Elvi de aşağı inip yavaşça ilerledi ve elini ön tekerleğe koydu. Lastik avucuna sıcak geldi ama hızla soğuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Amos.

"İş," dedi Wei, başıyla etraflarındaki koca yapıyı işaret ederek. "KİE'nin tüm bunlar üstünde hakkı var. Hiç kimsenin o hakkı ihlal etmediğinden emin oluyorum."

"Herhalde kaptanı kastediyorsun."

"Herkesi kastediyorum," dedi Wei. Sesi artık daha sertti.

"Eh, bana sorarsan buradan çirkin bir yeri zor bulursun."

"Doğru."

"Bunu cidden yapacak mıyız? Çünkü benim gidip Holden'ı, senin de Murtry'yi getirmen ve arkamdaki doktorun bu çamur yığınında alkollü bir şey bulması çok daha eğlenceli olur."

"Orası öyle," dedi Wei. "Ama şu an görevdeyim."

Fayez, Elvi'nin arkasında durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaşları kaygıyla çatılmıştı.

"Holden buralarda bir yerde," dedi Amos. "Murtry de içeride onu arıyor olsa gerek."

"Olabilir."

"O yüzden arabaya atlayıp gaza bastığımda–"

"Öyle bir şey yapmak istemezsin, Amos. Hiç kimseyi içeri sokmamak için emir aldım. Arabana binip geldiğin tarafa gidersen aramızda sorun çıkmaz. Yok eğer KİE mülkünü daha da ihlal edersen seni vurmak zorunda kalırım."

Amos sol eliyle kafa derisini sıvazladı. Sağındaki pompalı tüfek her nasılsa daha büyük gözüküyordu. Sanki şiddet tehdidi ona önem katmış, önem de ağırlığını arttırmıştı. Elvi kendini kısa, ani nefesler alırken buldu ve bir an için havada değişiklik olduğunu sandı. Fakat sebep korkuydu.

"Kaptan orada reaktörleri yeniden çalıştırmak için uğraşıyor," dedi Amos."

"Öyleyse haneye tecavüz ediyor ve çıkıp gitmesi gerek." Wei'nin duruşu kısa bir süreliğine yumuşadı. Konuştuğunda sesinde kedere benzer bir şey vardı. Keder değil; sadece ona benzer bir şey. "Vaden dolduğu zaman gitmenin görev başında ölmekten daha beter yolları vardır."

Amos iç geçirdi. Elvi adamın omuzlarının çöktüğünü görebiliyordu. "Sen bilirsin," dedi tamirci ve pompalı tüfeğini kaldırdı.

Silah sesi arkalarından geldi ve Amos ileri devrildi.

"Eğilin!" diye arkalarından bağırdı Murtry. Elvi refleks icabı otomatikman çömeldi. Fayez bir elini ona, diğeriniyse arabanın kocaman tekerine bastırdı. Pompalı tüfek bir tabancanın keskin takırtısıyla aynı anda gürledi. Elvi dönüp baktığında Wei'yi kolları iki yana açık vaziyette yerde yatarken gördü. Amos dizleri üstünde doğrulmaya çalışıyordu. Sırtı ona dönüktü ve ensesin-

de kan vardı. Fakat Elvi kanın nereden geldiğini göremiyordu. Yanından koşarak geçen Murtry silahını bir, iki, üç, dört kez ateşledi. Elvi her atışta Amos'un zırhlı sırtının sarsıldığını gördü. Murtry ıskalamıyordu. Elvi'nin çığlığı kendi kulağına tiz ve nedense küçük düşürücü geldi.

Murtry arabanın etrafından dolaştığı sırada Amos kükreyerek döndü ve pompalıyı üç defa ateşledi. Atışların şoku havayı dövdü. Murtry geri geri sendelese de düşmedi. Bir sonraki atışı Amos'un uyluğundan kanlar fışkırttı ve iriyarı adam nihayet yere yığıldı. Murtry silahını indirip öksürdü.

"Doktor Okoye. Doktor Sarkis," dedi güvenlik şefi. Göğsünü kaplayan zırh lime limeydi. Onu giymeseydi Amos'un atışlarıyla kalbi sırtından dışarı fırlamış olurdu. "Buraya gelme kararınızın beni hayal kırıklığına uğrattığını belirtmeliyim. Tabii refakatçi seçiminizin de."

Amos'un solukları hırıltılıydı. Murtry ihtiyatla onun üstünden atladı ve pompalıyı ayağıyla iterek uzaklaştırdı. Metal hışırdayarak kabuğumsu döşemede kaydı.

"Onu vurdun," dedi Fayez.

"Tabii ki vurdum. Ekibimden birinin canına kastediyordu," dedi Murtry ve Wei'nin yanına gidip iç geçirdi. "Tek pişmanlığım Çavuş Wei'yi kurtaramamış olmam."

Elvi'nin gözleri yaşlarla doldu. Bedeninin hıçkırıklarla sarsıldığını hissetti. Amos bir elini kaldırdı. Baş ve işaretparmakları eksikti ve kanlar arasında parlak pembe bir kemik görülüyordu. Elvi başını öteye çevirdi.

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Fayez. Sesi titriyordu.

"Doktor Sarkis? Eklemek istediğiniz bir şey mi var?" dedi Murtry, tabancasının şarjörünü değiştirirken.

"Tuzak kurdun. *Tüm* bunları sen ayarladın. Adamını oraya dikkat dağıtsın diye koydun ve Amos'u sırtından vurdun. Bu durup dururken olan bir şey değil. Kendi hırsın için Wei'yi kurban ettin. Bunu sen yaptın!"

"Eğer Bay Burton söz dinleyip burayı terk etseydi–"

"O bizi kurtarmaya çalışıyordu!" diye kıpkırmızı bir suratla bağıran Fayez öne çıktı. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Başını kaldıran Murtry'nin gözlerinde kibar bir ilgiden biraz

daha azı vardı. "O ve Holden bizi kurtarmaya çalışıyorlar! Seni, beni, Elvi'yi ve diğer herkesi. Ya *sen* ne yapıyorsun?"

"Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin varlıklarını, haklarını ve iddialarını koruyorum," dedi Murtry. "Şunu anlamanızı umuyorum ki, sikimi sallaya sallaya ortalıkta koşturarak hepimiz öleceğimiz için hiçbir şeyin önemi olmadığını iddia etmiyorum. *Edward Israel*'e binerken hepimiz geri dönemeyebileceğimizin farkındaydık. Bu, işinizi yapabilmek için girmeye razı olduğunuz bir riskti. Ben de farklı değilim."

"Wei'yi öldürttün!" diye bağırdı Fayez. Elvi elini onun omzuna koyunca da silkinerek o eli üstünden attı. "Senin yüzünden can verdi!"

"Sıra bana da gelecek," dedi Murtry. "Ama ondan önce yapmam gereken bazı şeyler var."

Güvenlik şefi tabancasını kontrol etti ve ona nefret dolu bakışlar atan Amos Burton'ı süzdü. Silahın namlusunu kan kaybeden adamın suratına doğrulttu. *Başını çevir*, diye aklından geçirdi Elvi. *Bunun gerçekleşmesini seyretme. Başını çevir.*

Fayez tam o anda Murtry'nin burnuna vurdu. O kadar hızlı, sarsak ve kaba hareket etmişti ki Elvi ilk başta böyle bir şeyin olabileceğine inanamadı. Ne yaptığını anlayan, sonra aynı şeyi tekrar yapmaya karar veren Fayez'in kocaman açılan gözlerindeki ifadeyi seyretti. Murtry tabancasını Amos'tan ayırarak Fayez'e doğru çevirirken jeolog bağırarak ona çarptı. Murtry geriye doğru sendelediyse de düşmedi.

"Elvi!" diye bağırdı Fayez. "Kaç!"

Elvi ileri doğru bir adım attı. Amos yerde kıvranıyor, elbisesinin içinde bir yerden kanlar akıyordu. Sergilediği dişleri kıpkırmızıydı. Sırıtıyordu.

"Kaç!" diye haykırdı Fayez.

Etraflarında koca gri duvarlar yükseliyor, sahte yıldızlar ışıldıyordu. Elvi nefes alamıyordu. Çekinerek bir adım daha attı. Sonra bir tane daha. Sanki bir jelin içinde yürüyor, her hareketini güçbela yapıyordu. *Şok*, diye düşündü. Şoktayım. *İnsanların şoktan öldüğü bile olur, değil mi?* Hafızasında Fayez başını iki yana sallayıp konuştu. *Ah, şuna da bak. Gidip Holden'la konuşmak için bir bahane daha.*

Holden. Elvi'nin onu bulması lazımdı. Bir adım daha attı. Bir tane daha. Sonra da kollarını ve bacaklarını hızla indirip kaldırarak, boğazından küçük hayvansı homurtular çıkartarak depara kalktı. Arkasında bir yerde bir tabanca iki kez ateş aldı, sonra da üçüncü kez. Elvi dönüp bakmadı. İçindeki, benliğindeki her şey yalnızca ileriye, yapının geniş ve karanlık damarlarına, o damarların ileride toplandıkları yere odaklanmıştı.

Elvi koştu.

Elli Birinci Bölüm: Basia

Basia uzanıp çekme kablosuna dokundu. Kablo canlı bir varlıkmışçasına eldivenli parmaklarının altında titredi.

"Alex," dedi Naomi genel iletişim kanalından. Sesi yüksekse de bağırmıyordu. "Sana bir itiş programı yolluyorum. Basia kabloyu kesene kadar onu gergin tutmalıyız, yoksa *Barb* kendisini de bizi de paramparça eder."

"Kabloyu kesmeyeceğim," diye tekrarladı Basia fakat cevap veren çıkmadı. O da mikrofonunun açık olup olmadığını kontrol etti.

"Bir," dedi Havelock, geri sayımını bitirerek. "Süreniz doldu çocuklar."

Güvenlikçinin tehditlerinin bir etkisi olduysa bile Basia o etkiyi görmüyordu. GRA'sı hâlâ üzerlerine yapılan silah atışlarının kırmızı çizgilerini gösteriyordu. Basia onlara aldırış etmedi.

Üstündeki *Rocinante* yavaşça kendi ekseninde dönen *Barbapiccola*'ya tepki olarak hareketlenmeye ve sağlam manevra iticilerini ateşlemeye başladı. Belli ki kabloyu gergin tutmak için yoğun bir çaba sarf ediyorlardı. Her biri farklı eksenlerde dönen iki dev gemi arasındaki kablo yeterince kısa bir sürede gevşekliğini kaybeder ve binlerce tonluk bir gerginlik kazanırsa hem bağlı olduğu iskeleyi, hem de gemilerin üst güvertelerinin bir parçasını söküp atabilirdi.

"Basia," dedi Naomi nazik bir sesle, "sana fazla zaman veremem. Hem ne olursa olsun bu işin nasıl biteceğini sen de biliyorsun."

"*Barb*'la bağlantıyı kontrol ediyorum," dedi Basia, kadına karşılık vermek yerine.

İskele bir eğrilmiş metal ve kopuk kablo keşmekeşiydi. Destek payandaları yerlerinden sökülürken gövdeden parçalar koparmıştı ve hâlâ bağlı olanlar geminin her deveranında gerilip boşalmaktaydı. Basia selviçede ve kabloda ne kadarlık bir gerilim olduğunu hesaplamaya çalıştı ama beceremedi. Kablo aniden koparsa muhtemelen Basia'yı ikiye bölerdi. Kabloyu gerçekten kesmeye karar verirse öncelikle Alex'ten onu biraz gevşetmesini istemesi gerekecekti.

"Kabloyu kesmeyeceğim," dedi yeniden, başka birinden ziyade kendi kendine. Onu kesmek *Barb*'ın –ve tabii Felcia'nın– sürüklenmesine, parçalanıp yanacağı üst atmosfere düşmesine izin vermek demekti. Alex buna göz yummayacağına söz vermişti.

GRA'sından bir çift kırmızı çizgi geçti ve YAKIN TEHLİKE sözcükleri orada kısa bir süre için yanıp söndü. Basia henüz askeri terimlere aşina değildi fakat bu ifadenin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Kendini kablo payandasının arkasına çekerek siper aldı. *Israel* ile *Barb* arasındaki karanlıkta uzay elbiseli on iki adam arkalarında gaz bulutları bırakarak üstüne geliyordu. Üstelik yanlarında o doğaçlama füzelerden hâlâ birkaç tane vardı.

"Çocuklar," dedi Havelock sesinde gerçek bir hüzünle.

"Havelock!" diye bağırdı Naomi. "O dallamaların Basia'yı vurmasına izin verirsen sakın gemime döneyim deme!"

"Anlaşıldı," dedi Havelock kederle. On iki saldırgandan birinin ADF çantasından beyaz bir duman püskürerek onu yana doğru savurdu. Adam çılgınca dönmeyi sürdürerek ötekilerden yüksek hızla uzaklaştı.

"Biriniz gidip onu almalısınız," dedi Havelock. "ADF çantasının işi bitti."

O neredeyse sözlerini tamamlamadan diğer saldırganlardan ikisi kanca halatlarını ellerine alarak etkisiz hâldeki adama doğru uçuşa geçti.

"Havelock yavşağı," dedi Koenen, onu herkesin duyabileceği açık frekans üzerinden. "Seni gebertmekten büyük bir zevk alacağım." O ve ekibi Havelock'un hava kilidindeki konumuna ateş açarak adamı siper almaya zorladılar.

Artık tüm gözler üzerinde olmayan Basia harap hâldeki pa-

yandayı gözden geçirdi. "Naomi, elbiseyle sana hasarın resimlerini göndereceğim."

"Basia, ben–" diye başladı kadın.

"Bunu onarmama yardım et," diye onun sözünü kesti Basia. "*Barb*'da daha fazla halat varsa Alex geriye kalan kabloyu korurken onları tekrar bağlayabilirim."

"Basia," dedi Naomi nazik ve üzgün bir sesle, "bunu onaramazsın. *Barbapiccola* düşüyor. Bizi de yanında götürmesi kimseye bir şey kazandırmaz."

"Bunu kabul etmiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Basia, kendi elbise hoparlörlerini cızırdatacak kadar yüksek bir sesle. "Bir yolu olmalı!"

Elbisesi onu yanıp sönen bir mesajla uyarınca kendini son anda sipere attı ve gövdeden sekerek donuk metal yüzeyde parlak izler bırakan bir yaylım ateşinden sakındı. Geriye kalan dokuz saldırgandan biri teslim olurcasına kollarını kaldırdı, sonra da hareketsiz kaldı ve *Barbapiccola*'ya doğru döne döne süzüldü.

"Williams'ın kalbi durdu," dedi başmühendis. "Bir KİE çalışanını öldürdün. Bu yüzden yanacaksın, Havelock."

"Bak ne diyeceğim, şef. Siktir git," diye karşılık verdi Havelock. Sesi alçaksa bile ilk kez gerçek bir öfke taşıyordu. "Şiddeti tırmandıran sizsiniz. Böyle olmasını ben istemedim. Geri çekilin. Marwick, adamlarını buradan götür! Koenen'in ortalığı daha fazla kızıştırmasına izin verme!"

Daha yaşlı ve kederli bir ses telsizden karşılık verdi. "Onlar benim adamlarım değil, Bay Havelock. Sefer ekibi üstünde hiçbir yetkim olmadığını sen de biliyorsun."

"Aynen öyle, orospu çocuğu," dedi başmühendis. "Burada Güvenlik Şefi Murtry'nin emirlerini uyguluyoruz."

Havelock, Marwick ve başmühendis kendi aralarında tartışırlarken Basia onları duymazdan geldi. Adamlar ya ortak bir karara varacaklar ya da varmayacaklardı. Havelock başkalarını da öldürecek veya öldürmeyecekti. Kaptan otorite sağlayacak veya sağlamayacaktı. Bunlardan hiçbiri Basia'nın asıl sorununu değiştirmiyordu. Kızı yavaş yavaş kontrolden çıkan ve irtifa kaybeden bir gemideydi. O gemi bir noktada bariz bir sürüklenmeye yol açacak kadar atmosfere çarpacaktı. Bu durum onu yavaşlatarak

daha da aşağılara düşürecekti ve çok geçmeden gemi yanıp gidecekti. *Rocinante* onu kurtaramazdı. Basia'nın içi çaresizlik ve ızdırapla doldu fakat ağlamamak için kendini zorladı. Gözleri yaşlarla kaplıyken doğru düzgün göremezdi. Başka bir yol olmalıydı.

"Basia," dedi Naomi, onunla arasındaki özel bir kanaldan. Basia kadının özel bir kanala geçtiğini anladı, zira Havelock ile KİE'liler arasındaki tartışma ansızın kesilmişti. "Basia, kızını dışarı çıkarıyorum."

"Ne?"

"*Barbapiccola*'nın kaptanıyla iletişimdeyim. Durumu açıkladım. O... pek mutlu değil. Ama derdimizi anlayışla karşıladı. Alex sana gemiler düşecek olursa Felcia'nın o esnada *Rocinante*'de bulunacağı sözünü verdi. Sözümüzü tutuyoruz."

"Nasıl?" diye sordu Basia. Gemiler bu şekilde yuvarlanırken bir yanaşma girişiminin ne kadar tehlikeli olacağını hayal bile edemiyordu. Gemiden gemiye yanaşma tüpleri esnek olmasına esnekti ama o kadar da değil.

"Kızını şu anda hava kilidine getiriyorlar. Ona bir elbise giydirip sana yollayacaklar. Onu bu gemiye getirmen, sonra da... kabloyu kesmen gerek."

Yanaşma tüpüyle ilgili bir şey Basia'nın kafasına takıldı. *Rocinante* ölüme mahkûm mürettebatı çekip almak için *Barbapiccola*'yla kenetlenemezdi, fakat bir uzay elbisesi aslında onu giyen kişiyi canlı tutmak için tasarlanmış bir hava balonundan fazlası değildi.

"Yanaşma tüpü var ya," dedi Basia. "Onun her iki ucunu da kapatmamız mümkün mü? Tüpü *Barb*'a kenetleyebilir, içine birkaç kişi alabilir, sonra da onları *Roci*'ye taşıyabiliriz."

"Önce tüpü hava kilidinin kasasından kesip ayırmamız gerekir," dedi Naomi. O konuşurken kablo iskelesine yağan mermiler görsel birer noktalama işareti gibiydi. Mühendislerden biri daha ADF çantası iki yerden delinmiş olarak döne döne uzaklaştı. Naomi konuşmaya devam etse de Basia onu dinlemiyordu.

"Ya acil durum hava kilitleri?" dedi. "Hani şu plastik su kabarcıkları gibi olanlar. İçlerinde atmosfer tutacak ve oksijen sağlayacak şekilde üretilmiyorlar mı?"

"Bir yere tutturmazsan hiçbir işe yaramazlar," dedi Naomi.

"Peki ya," diye karşılık verdi Basia, "onları birbirlerine tutturursak? Conta contaya?"

Naomi uzunca bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sözleri yavaş ve ölçülüydü. Sanki konuşurken bir yandan da düşünüyordu. "Bir yaşam destek baloncuğu." Basia kadının onları tekrar genel kanala geçirdiğini anladı, çünkü hoparlörlerden Havelock'un tartışması gümbürdedi. "Beyler, bir fikrimiz var. İki acil durum hava kilidini birleştirerek oluşturacağımız kaçış kapsülleriyle *Barbapiccola*'nın mürettebatını gemiden alacağız. *Roci*'de yalnızca bir kişi var, ama eğer *Barb*'da–"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi yeni bir ses. Basia sesin sahibini tanıdı. Kuşak gemisinin kaptanı. "Sanırım birileri daha Halka'dan geçmemizi bile beklemeden bizimkileri parçalarına ayırıp imbik yapımında kullandı."

"Bizde onlardan bir sürü olacaktı," dedi Havelock. "*Israel* yanında her şeyden fazla fazla getirdi. Eminim depoda yirmi tane vardır."

"Etti sana on baloncuk," dedi Basia. "Bu kadarı kısa bir yolculuk için tüm mürettebatı taşımaya yeter de artar bile."

"Kaptan Marwick," dedi Koenen, "bu insanlara hayati KİE levazımı veremezsin."

"Marwick," dedi Havelock. "Bu saçmalık sebebiyle yüzden fazla insanın ölmesine seyirci kalma. Sakın öyle bir şey yapma."

"Of, sikerim. Ne yapabilirler? Kontratımı mı iptal edecekler?" diye karşılık verdi Marwick, sonra da uzun uzun iç geçirdi. "*Israel* kaçış kapsüllerinin transferi için yaklaşıyor. Materyal ekibinden onları derhal birleştirmeye başlamalarını isterim."

"Kaptan," diye homurdandı başmühendis, "Güvenlik Şefi Murtry'nin doğrudan emirleri doğrultusunda gecekonduculların gemisini devre dışı bırakmak için buradayız. Onlara hiçbir şekilde destek vermeyeceksin."

"Sen," dedi Havelock, "dallamanın önde gidenisin. Aklını peynir ekmekle mi yedin be adam?"

"Herhangi bir yardım girişimini vurmak–" diye söze girdi başmühendis, sonra sesi bir anda kesildi. Basia'nın yanındaki halat gerilerek kalan son birkaç bağlantıyı da *Barb*'ın gövdesinden sö-

kecek gibi oldu. Aşağıda bir raylı top atışı Ilus'un atmosferinde iz bıraktı ve savunma ayları düşmekte olan top mermisine ateş kustu. Basia'nın GRA'sındaki kırmızı düşman noktalarından biri kayboldu.

"Pardon," dedi Alex. Aksanı Basia'nın hiç duymadığı kadar yavaş ve ağırdı. "Bunu ben yaptım. Ama herif tepemi attırıyordu ve atış için uygun konumdaydım. Başım dertte mi?"

Uzun bir sessizlik yaşandı, sonra Kaptan Marwick tekrar konuştu. "*Israel* yolda."

Eğreti kaçış baloncuklarını üretip *Israel*'den nakletmeleri neredeyse üç saat sürdü. Basia geçen zamanı elbisesine taktığı yedek oksijen tüplerini sayarak hesapladı. Kızı, ölme aşamasındaki Kuşak şilebinden çıkana kadar *Rocinante*'ye dönmeyi kesinlikle reddetmişti. O zaman zarfında Alex dikkatle hesaplanmış anlık itişlerle çekme kablosunu biraz gevşetti ve Basia halatları kesti. Artık gemileri birbirine bağlı tutmak için bir sebep yoktu.

Israel'in amatör milisler hâline gelmiş seferi mühendislik ekibinin her bir üyesi, Havelock'la tek tek temas kurup durum bu denli kontrolden çıktığı için özür diledi. Çoğu başmühendisi suçluyordu. Yaşanan gerginliğin tek sorumlusu Koenen olsa da olmasa da Basia tarihin adamı iyi anmayacağından emindi. Mühendislerden biri *Barbapiccola*'ya füze atanın kendisi olduğunu itiraf etti ve hasarı onarma konusunda Basia'ya yardım teklif etti. Basia da öyle bir şeye kalkışırsa onu öldürmeyi teklif etti. Konu böylece kapandı.

Yeniden düzenlenen acil durum hava kilitleri teslim edildikten sonra bile *Barbapiccola* mürettebatının ve hâlâ gemide bulunan kolonicilerin hava tanklarını doldurup herkesi içeri kapatmaları iki saat daha sürdü. O noktada *Rocinante*'nin bilgisayarları şilebin daha şimdiden üst atmosfere sürtünmeye başlaması gerektiğini söylüyordu. Süre dolmuştu.

Fakat Basia şimdi *Barbapiccola*'nın dev kargo kapısının üzerinde asılı durarak kapı kanatlarının açılmasını ve kızını dışarı salmasını bekliyordu.

Her şey dev şilebin yan tarafında beyaz bir ışık çizgisinin belirmesiyle başladı. Sonra kapılar ağır ağır kayarak açıldıkça geminin devasa kargo ambarı gözler önüne serildi. Fondaki bin-

lerce tonluk saf lityum cevherinin önünde on adet yarısaydam baloncuk asılı duruyordu. Biri kargo hangarının hava kilidini açacak düğmeye basınca *Barbapiccola*'nın içindeki hava dışarı hücum etti ve baloncukları önüne katarak kargo kapısından dışarı nazikçe itti.

Baloncuklar gezegenin aksi istikametinde süzülürken etraflarındaki boşluk azami oranda şişmelerine yol açıyordu. Küçük ve dolgun hava ceplerinden her birinin içinde bir zamanlar geminin atmosferi olan donmuş bir pusla çevrili bir düzine kadar insan saklanıyordu. Gezegenin halesinin ötesinden sırıtan Ilus'un yıldızı baloncukları arkadan ışıklandırıyor, içlerinde asılı duranları bulanık plastik duvarlara kıyasla son derece keskin hatlara sahip siyah siluetlere çeviriyordu. Bu hâlleriyle arkalarına projektör doğrultulmuş mukavva maketlere benziyorlardı.

Ansızın Basia'nın aklında Jacek'i henüz bir bebekken mutfak lavabosunda yıkadığı bir anı canlandı. Küçük oğlu suyun içinde osuruyor, minicik hava baloncukları hızla yükselip yüzeyde birbiri ardına patlıyordu. Bu düşünce Basia'yı karnı ağrıyana kadar güldürdü. Durumunun küçük bir oğlanın bağırsaklarındaki gazdan ziyade kızının hâlâ yaşayabileceğinden duyduğu mutlulukla ilgili olduğunun farkındaydı. Buna rağmen kendini gülmekten alıkoyamadı.

"İyi misin?" diye sordu Naomi.

"Lavaboda çocuk yıkadın mı hiç?"

"Evet," dedi kadın. "Yıkadım."

"Peki gazı var mıydı?"

"Ben–" diye başladı Naomi, sonra ne kastettiğini anlayıp Basia'nın kahkahalarına eşlik etti.

Israel'in açık hava kilidinden dışarı on çekme halatı uzandı ve Basia onları teker teker yakalayıp baloncuklara tutturdu. Felcia'nın baloncuğu en sondaydı. Basia tutkalı etkinleştirmek için halatın ucundaki bandı çıkarırken kızının hava kilidi kapısındaki ufacık şeffaf pencereden baktığını gördü. Güneş gezegenin arkasına geçtiği için Basia'nın vizörü opaklığını yitirmişti. Basia kızına görünebilmek için kaskının içindeki ışıkları yaktı. Yüzünde büyük bir gülümseme beliren Felcia'nın dudaklarındaki *Babacığım* sözü o kadar barizdi ki Basia onu duyduğuna yemin edebilirdi.

"Selam, tatlım," dedi adam ve eldivenli elini pencereye dayadı. Kız da kendi elini öteki tarafa koyarak ufak, hünerli parmaklarını onun iri ve hantal parmaklarına denk getirdi.

Felcia gülümseyerek babasının arkasını işaret etti ve ağzını, "Vay be!" sözüyle oynattı.

Basia dönüp baktı. *Israel* baloncukları tek tek çekmeye başlamıştı. Bir düzine insan, kendilerinden pek de büyük olmayan bir hava zarfının içinde uzay boşluğunu katediyordu. Felcia'nın halatı gerilmeye başladığında Basia elini onun üstünden çekmedi; ta ki halat yavaşça –hem de çok yavaşça– uzaklaşana kadar. Küçük kızı güvenli bir yere gidiyordu. Evet, bu geçici bir güvenlikti ama zaten hepsi öyle değil miydi?

Basia o anda göğsüne bir çekiç darbesi yemiş gibi oldu. O ufacık hava ceplerindeki herkes birilerinin Felcia'sıydı. Burada kurtulan her hayat bir yerlerdeki birilerinin içini huzur ve sevinçle dolduruyordu. Vaktinden önce yitirilen her can ise bir diğer Katoa'ydı. Bir yerlerde birilerinin yüreği parçalanıyordu.

Basia ellerindeki fünyeyi, düğmeye basarken avucuna yansıyan o feci tıkırtıyı hissetti. İniş pisti alevlerin arasında kaybolurken gelen o korkunç şok dalgasını hissetti. Bazı talihsiz olaylar dizisi mekiği patlamaya çok fazla yaklaştırdığında ve onu gökten düşürdüğünde dehşetin yerini korkunun aldığını hissetti.

Tüm bunları öyle net hissetti ki sanki her şey o anda yaşanıyordu. Fakat hepsinden çok kedere kapılmıştı. Biri aynı şeyi canından çok sevdiği kızına yapmayı denemişti. Onu öldürmeyi denemişti – ondan nefret ettiği için değil, Felcia siyasi hedefinin önüne çıktığı için. O mekikte can veren herkes birilerinin Felcia'sıydı. Ve Basia sadece bir düğmeye basarak onları öldürmüştü.

Bunu yapmak istememişti. O insanları kurtarmaya çalışmıştı. Aylardır yüreğinde beslediği küçük yalan işte buydu. Fakat gerçek çok daha kötüydü. Gizli bir parçası mekiğin yok olmasını *istemişti*. Onun alevler içinde gökten düşmesinden haz duymuştu. Dünyasını elinden almaya çalışan insanları cezalandırmayı arzulamıştı.

Tabii bu da bir yalandı.

Asıl gerçek, hepsinin altında yatan gerçek şuydu: acısını başkalarına da çektirmek, küçük oğlunu öldüren evreni cezalandır-

mak, Katoa hayatta değilken hayatını sürdüren diğer insanlardan intikam almak istemişti. İçindeki o parça mekiğin yanmasını seyrederken, *Artık bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Artık nasıl hissettiğimi biliyorsunuz,* diye düşünmüştü.

Fakat incittiği insanlar az önce kızının hayatını kurtarmışlardı, çünkü onlar düşmanlarının bile çaresizce ölmesine göz yumamayacak türden insanlardı.

İlk hıçkırık Basia'yı hazırlıksız yakalayarak gücüyle neredeyse belini büktü. Sonra gözleri suyla dolarak onu kör etti ve biri onu boğuyormuşçasına boğazı tıkandı. O nefes almak için çabaladıkça her nefes yüksek bir hıçkırık olup çıktı.

"Basia!" dedi Naomi panikle. Adam az öncesine kadar manikçe kıkırdıyor, şimdiyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Naomi herhalde delirdiğini düşünmüştü. "Basia, içeri dön!"

Basia kadına cevap vermeye, onun içini rahatlatmaya çalıştı fakat ağzından sadece şu kelimeler döküldü: "Onları öldürdüm."

"Hayır," dedi Naomi. "Onları kurtardın. Hepsini kurtardın."

"Onları öldürdüm," diye tekrarladı Basia. Valiyi, Coop'u, Cate'i ve KİE güvenlik ekibini kastediyordu. Fakat en çok da Katoa'yı. Küçük oğlunun intikamını almak için ne zaman başka birinin can vermesine göz yumsa Katoa'yı tekrar tekrar öldürmüştü. "Onları öldürdüm," dedi bir kez daha.

"Bu sefer onları kurtardın," diye yineledi Naomi, adamın aklını okumuşçasına. "Şimdikileri kurtardın."

Havelock onu hava kilidinin içinde bekliyordu. Basia güvenlikçinin az önceki sinir krizini duyduğunun farkındaydı. Havelock'la karşı karşıya geldiğinde utançtan başka bir şey hissetmedi. Fakat her ne kadar Havelock'un yüzü acıyla kasılmışsa da Basia'nın kolunu tuttuğu zaman ifadesinde aşağılama yoktu. "Orada iyi iş çıkardın."

Konuşmaya cesaret edemeyen Basia başını sallamakla yetindi.

"Bak," dedi Havelock ve hava kilidinin dışını işaret etti.

Basia dönüp baktığında *Barbapiccola*'nın peşi sıra ince-uzun izler bıraktığını gördü. Gemi Ilus'un atmosferine giriyor, ön tarafı parlamaya başlıyordu.

Havelock kaportayı kapattı fakat hava kilidi basınç devrini

yaparken ve teçhizatlarını çıkartırlarken şilebin ölümünü duvar monitöründe seyretmeyi sürdürdüler. Alex tüm o süre zarfında *Roci*'nin teleskoplarını şilebin üstünden ayırmadı. Gemi bir süre daha sürüklendi. Gövde yandıkça üst atmosferde bıraktığı izler zamanla içi siyah, dışı beyaz duman kuyruklarına dönüştü.

Geminin sonu ani ve şok ediciydi. Gövde sanki hiçbir geçiş yaşanmaksızın katı bir nesne olmaktan çıkarak çok sayıda yanan parçaya dönüşmüştü. Basia kızına ne kadar zaman kazandırdığını öğrenmek için ölüm sayacını monitöre yansıttı.

Dört gün. *Israel*'in dört günü vardı.

Elli İkinci Bölüm: Elvi

Elvi kucağında el terminaliyle karanlıkta oturuyordu. Tir tir titrerken duyduğu korku, öfke ve keder ona fırtınanın en şiddetli anlarına geri dönmüş gibi hissettiriyordu. Fakat şimdi böyle hislere kapılmaya zaman yoktu. Düşünmesi lazımdı.

Elbette ekranda haritalar falan bulunmuyordu. Yaşananlar konusunda bilgi edinebileceği bir tetkik yoktu. Zaten olsaydı bile *Israel*'le bağlantı kuramıyordu. Tabii *Israel*'in yörüngeden çıkmış, atmosfere düşerek yanmış ve içindeki herkesin ölmüş olması da mümkündü ve–

Hayır, şimdi bu tür hislere kapılamazdı. Düşünmesi lazımdı. Yapı mıdır, harabe midir her neyse, en az yedi sekiz kilometre kare büyüklüğünde olmalıydı. Harabelere Holden'dan gelen son sinyalin yakınlarındaki bir yerden girmişlerdi ama katedilecek mesafe hâlâ çoktu. El terminalinin ekranındaki konum belirleyici sadece yerel nodülleri gösteriyordu. Diğer iki nokta Fayez ile Murtry'ye aitti ve arada bir görüş hattı bulunmadığı için bunlar silikti. Görüş hattının bulunmaması hem iyi hem de kötüydü. İyiydi, çünkü Murtry her neredeyse Elvi'yi göremezdi. Kötüydü, çünkü Elvi güvenlik şefinin yerini bilmiyordu. Elvi bu iş için çabucak özel yönlendirme ağları kurmak gerektiğinde kullanılan türden düşük seviyeli bir tanılama sistemi kullanıyordu. Sistemi ne zaman bir bağlantı kurulsa yönlendirmeyi yenileyecek ve öyle bir şey yaptığında kendisini uyaracak şekilde ayarlamıştı. Bu pek etkili bir yöntem sayılmazdı ama en azından haberi olacaktı. Yani Murtry yaklaştığında. Görüş hattına girdiğinde. Onu da Amos'u ve muhtemelen Fayez'i vurduğu gibi vurabilecek olduğunda. Fakat Elvi şimdi bu tür hislere kapılamazdı. Düşünmesi lazımdı. Holden'ı nasıl bulacağını. Onu bulmaya mecburdu. Uyarmaya.

Murtry'nin onu durdurmasını engellemeye. Bilim kadını derin bir nefes alıp kafasını kaldırdı. Görüş hattını yer seviyesinden idare etmek zordu ama üstündeki boşluk geniş ve açıktı. Elvi yüksek bir nokta bulabilirse el terminali ona Murtry'nin yerini gösterirdi. Elvi dostunun yerini tespit edemese bile düşmanınınkini edebilirdi. Böylece temel sorun çözülmüş olurdu. İhtiyaç duyduğun verilere sahip değilsen sahip olduklarını kurcala ve bir sonuç çıkacak mı diye bak. Elvi kombinatorik[1] dersinden üç dönem böyle geçmişti. Pekâlâ.

Vücudu hâlâ titriyordu. Hâlâ dermansızdı. Zihni hâlâ bulanıktı. Adrenalin, açlık, Fayez'in büyük ihtimalle ölmüş olması... Şimdi bu tür hislere kapılamazdı. El terminalini cebine sokup yukarı tırmanmanın bir yolunu aradı. Bulunduğu yerdeki hiçbir şey insan suretine göre inşa edilmemişti. Merdivenler veya yaya köprüleri, kolayca tutulabilecek tırabzanlara sahip platformlar yoktu. Tüm mekân dev bir vücut gibiydi. Ya da kısmen makineleştirilmiş dev bir vücut gibi. Elvi attığı her adımda olabildiğince az gürültü yaparak sessizce koştu. Sağındaki zeminden bir iletim hattı taşkını yükseliyordu. Ayaklarını ve yumruklarını tüpler arasındaki dar boşluklara sokarak tırmandı da tırmandı. Ondan daha iyi bir iş çıkarabilecek öyle çok insan vardı ki. Fayez ondan daha kuvvetliydi. Sudyam Dünya'dayken dağcılık yapardı. Elvi garip uzaylı yapıları bir yana, ağaçlara tırmanmaktan bile pek hazzetmezdi. Yine de arkasına ve aşağısına bakmadan yukarı çıkmayı sürdürdü.

Yapı kocamandı ve her şeyden etrafa yayılan loş parıltı, mekâna rüyavari denebilecek daha da tuhaf bir görünüm katıyordu. Elvi iki iletim hattının –ya da atardamarın– buluştuğu bir noktadaki aralığa bacağını sokarak oraya tünedi ve el terminalini çıkardı. Tırmanışı sırasında özel ağ alarmı iki kez çalmış fakat bunun farkına varmamıştı. Murtry iki kez görüş hattına girmişti. Bunun düşüncesi bile Elvi'nin boğazını düğümlemeye yetti. Hemen yanıtlama sürelerine baktı. Bir saniyenin binde ikisi mi? Bu değer doğru olamazdı. Telsiz dalgaları ışık hızında yol alırdı ama hava dolu bir ortamda olduklarına göre asıl hız... üç çarpı

1 Nesnelerin farklı şekilde seçilmesini veya düzenlenmesini konu alan matematik branşı. –ç.n

on üzeri sekiz kilometre miydi? O civarda bir şey. Fark yaratmayacak kadar yakın. Bu da Murtry'nin aşağı yukarı yarım milyon metre uzakta olması demekti. Herhalde terminaller arasında bir tür işleme gecikmesi–

Terminalin olay günlüğünde yeni bir girdi belirdi ve Elvi'nin yüreği ağzına geldi. BAĞLANTI REDDEDİLDİ. Elvi girdiyi okurken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Murtry'nin terminali neden o yukarı tırmanırken bağlantıları kabul ediyor, durduğundaysa reddediyordu? Bu hiç mantıklı değildi. Bir satır daha. BAĞLANTI REDDEDİLDİ. Elvi'nin içinde umuda benzer bir duygu yeşerdi. Karşıdaki kişi Murtry değil başka biriydi. KİE'nin güvenilir kullanıcılar ağına dahil olmayan biri.

Yani Holden.

Elvi sadece bakarak onu bulabilecekmişçesine başını sağa sola çevirdi. Yapı çok fazla büyüktü. Bağırmayı düşündü ama sesini Holden'a duyurabilme ihtimali pek yoktu. Zaten duyurabilse bile Murtry ondan daha yakındı.

Murtry. İşte bir fikir. Elvi yeniden el terminalinin yönlendirme arayüzünü açtı. Ağ protokolleriyle oynamayalı yıllar geçmişti. İşinin büyük bölümü hücrelerdeki proteinlere sinyal göndermekle ve protein düzenlemekle ilgiliydi. Tüplerin arasına sıkıştırdığı bacağı vücut ağırlığını taşımaktan uyuşmaya başlıyordu. Murtry'nin olay günlüğünün bir kopyasını almanın da bir yolu vardı. Elvi'nin tek yapması gereken günlük paylaşımının nasıl ayarlanacağını hatırlamaktı.

Yapının içinde bir şey tangırdadı ve çıkan ses katedraldeki bir çığlık gibi dört bir yandan aksetti. Acaba güvenlik şefi yukarı bakarsa tüneğinden yayılan ekran ışığını görür müydü? Elvi bekledi. Bekledi. Uyarı tekrarlandı. Murtry ağdaydı. Elvi gözlerini yumdu. *Tamam*, diye aklından geçirdi. *Artık git. Çek git.*

Uyarı kaybolunca olay günlüğünü açtı. Murtry'nin kayıtları da artık oradaydı ve bir –sadece bir– satırda bağlantının reddedildiği yazıyordu. Sanki yine matematik dersindeydi. Korkmuş bir ekzobiyoloğu yerden dört metre yukarıya ve şiddet yanlısı, saldırgan bir güvenlikçiyi ona göre bir doğru üzerinde a, b ve c noktalarına yerleştir. Güvenlikçi d noktasında bir saniyenin onda ikisinin hemen altında bir gecikmeyle doğrudan bağlantı-

yı reddetsin, çünkü kahrolası işleme gecikmesi sinyal zamanını uzatarak her şeyi...

İyi de iki gecikme aynı olamazdı, değil mi ya? O yüzden Elvi aradaki farkı saptayabilirse...

Dünya silinip gitti. Kadının parmakları ekranda inip kalkarak hesaplama pencerelerini birbiri ardına açtı, kayıtlardan sayılar aldı, diyagramlar kurdu. Korku, keder ve o hayvansı dehşet hâlâ yerli yerindeydi, fakat hepsi birer mesajdan ibaretti ve Elvi onları yok sayabilirdi. Bacağı ağrımaya başladı, ardından uyuştu. Elvi tekrar ağrıyana kadar onu birkaç santim oynattı.

Holden bir ara yüz elli metre uzağından geçmişti. Aynı şekilde bir ara Murtry'nin de yüz elli metre uzağından geçmişti. Elvi aralarında kurulan temaslara dayanarak güvenlik şefinin yerini kestirebilirdi. Yaptığı, yanlış cevabın ölüm anlamına geleceği temel trigonometri gibiydi. Holden takriben iletim hatlarının birleşerek dev bir siyah kanada benzer bir şey hâline geldiği yapının orta sağında yer alan toplanma merkezlerindeydi – tabii Elvi denklemlerde hata yapmadıysa ve el terminalinin işleme gecikmeleri özdeşse. Bilim kadını el terminalini kapatıp aşağı inmeye başladı. Üstünde yürüyebileceği bir yüzeye vardığında, etine iğneler batırılıyormuşçasına bacağı kıyameti kopardı. Elvi acıya aldırış etmeyerek yukarıdayken bulduğu abideye doğru elinden geldiği kadar süratle topalladı. Artık Murtry umurunda değildi. Dikkatini verebileceği başka bir şey bulmuştu.

Bir sanayi tesisinden geçmekten çok, elinde pala olmaksızın dev bir ormanda ilerlemeye benziyordu yolculuğu. Makine kadar bitki de denebilecek koyu renkli yapıların arasındaki yarıkları aştı, eğildi, tırmandı ve hatta bir seferinde yüzükoyun uzanarak süründü. Mesafe kaydettiğinden, hedefine vararak en azından hesaplamalarında yanılıp yanılmadığını öğreneceğinden emin olduğu bir anda düz bir çıkıntıya adım attı ve bir uçuruma düşmesine ramak kaldı.

Aşağıdan, belki yüz metre derinden bir gümbürtü geldi. Orada ufacık bir ışık şeridi belirdi, sağa sola hareket etti, sonra da geçip gitti. Uçurum zıt duvarlara kadar yapının zeminini her iki yönde kesiyordu. Üzerinde bir iletim hatları ağı dallanıp budaklanıyor ve çok aşağılarda geniş, kirişimsi bağlantılar iki taraf ara-

sında köprü vazifesi görüyordu. Elvi derinliklerden filizlenmişe benzeyen beyaz, yumrulu oluşumların üstünden atlayarak çıkıntının kenarında ilerledi. Karşıya geçebileceği bir yapı bulması sadece birkaç dakika sürdü ama bulduğu şey bir köprü değildi.

Yapı çoğunlukla düz olmasına karşın kenarları boşluğa doğru eğimliydi ve yüzeyi bitmek bilmeyen bir dili andıracak biçimde tel örgüyle kaplıydı. Ortalıkta tırabzana benzer hiçbir şey yoktu. Elvi üstüne çıktığında dil ona tepki vererek kadını üzerinde sürüklemek istercesine seğirip dalgalandı. Elvi dengesini korumak için kollarını iki yana açarak uçurumun üstünde hızlı adımlarla ilerledi. İki metre, dört metre, beş... Sonunda karşı tarafa vardı. Orada duvara yaslandı ve baş dönmesi geçene kadar başını elleri arasında tuttu. Artık tam üstünde yer alan dev kanadımsı yapının sandığından daha karmaşık olduğunu görebiliyordu. Derin ve iç içe geçmiş spirallere sahip birbirine dolanık binlerce oluşum, Elvi'nin kaynağını tespit edemediği bir hareketlenmeyle kıpır kıpır oynuyordu.

Elvi çıkıntının karşı kenarından aşağı kaydı ve karanlığa kaçtığından beri gördüğü diğer her şeyden daha çok koridora benzeyen bir yere girdi. Koridor önce sola, sonra sağa saptı. Tahminlere ve umuda dayalı bir yol izleyen Elvi onu takip etti. Zeminin duvara ve tavana oranı tam olarak anlam veremediği sebeplerden ötürü huzurunu kaçırıyordu. Etrafında ateşböceklerini andıran ufacık mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Elvi geniş bir dönemeci aşınca kendini bir salonda buldu.

Ve çığlık attı.

Üç metreden daha kısa bir mesafedeki Holden'ın yanında devasa, böceğimsi bir şey vardı. Zalim pençeler ileri uzanırken ortamdaki loş, ürkütücü ışık hançere benzer kazıklardan yansıdı. Holden'ın son anlarından gözünü ayıramayan Elvi yumruklarını ağzına bastırdı.

Yaratık ona doğru döndü, durakladı ve bir pençesini el sallarcasına kaldırdı. Holden hareketi bakışlarıyla takip etti.

"Elvi?" dedi. "Burada ne işin var?"

"Ben... Biz..." İçi bir huzur seliyle dolan Elvi dizleri üstüne yığıldı. Derin bir nefes alıp tekrar konuşmayı denedi. "Sen ortadan kaybolduktan sonra Murtry arabalardan birini aldı. El terminali-

nin sinyalini takip etti. Tüm yaratıları devre dışı bırakmaya çalıştığını biliyor." Bunları söylerken ani bir paniğe kapılarak pençeli şeye göz ucuyla baktı.

"Sorun değil, evlat," dedi robotumsu şey, metalik bir Kuşak aksanıyla. "Haberim vardı."

"Amos, Fayez ve ben başka bir arabaya atlayıp peşlerine düştük. Seni uyarmak için."

"Peki," dedi Holden. "İyi iş çıkarmışsınız. Artık her şey yoluna girecek. Bizi nasıl buldunuz?"

Elvi el terminalini havaya kaldırdı ve derin bir nefes alıp verdi. "Biraz uğraşmak gerekti."

"İyi. Ya Amos? O nerede?"

"Murtry onu vurdu. Sanırım öldü."

Holden'ın yüzü önce soldu, sonra kızardı. Başını iki yana salladı. Konuştuğunda sesi alçak ve ihtiyatlıydı. "Amos ölmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Amos yıkılırsa diğer herkes çoktan öldüğü içindir. Biz hâlâ yaşadığımıza göre Amos da yaşıyor."

Robot canavar, "Sen ona kulak asma," dedi Elvi'ye. "Holden bu konularda biraz romantiktir. Keltoşun öldüğünü söylüyorsan sana inanıyorum."

"Teşekkürler," dedi Elvi, refleks icabı.

"Yine de bunu duyduğuma üzüldüm. Ondan hoşlanırdım."

"Ben de," dedi Elvi. "Ve Fayez. Kaçarken silah sesleri duydum. Sanırım o da–"

"Murtry'den ne haber?" diye sordu Holden.

"Geliyor. Arkamdaydı. Ne kadar uzakta bilmiyorum. Ama seni bulmaya geliyor. Seni durdurmak için."

"Beni ne bok yemeye durdursun ki?" diye sert bir sesle sordu Holden.

"Hâlâ çalışan yaratıların KİE'ye kalmasını istiyor."

"Herif yavşağın teki," dedi uzaylı. "Yine de işimiz başımızdan aşkın. Çok yaklaştık."

"Neye yaklaştınız?" dedi Elvi.

"İşte asıl soru da bu," diye yanıtladı uzaylı. O konuşurken Holden'ın bakışları bilim kadınının arkasındaki bir noktaya odaklıydı ve çenesi sımsıkı kasılıydı.

"Pekâlâ," dedi adam. "Yapmamız gereken iki şey var."

"Öyle mi?" dedi uzaylı. Tam o anda bir uzaylıyla konuştukları Elvi'nin kafasına dank etti. Bunun inanılmaz bir şey olduğunu düşündü ve Holden'ın konuyla ilgili bir yorum yapmamış olması biraz kafasını karıştırdı.

"Birinin şu bilmem neyi bulup gezegen savunmasını kapatması ve birinin Murtry'yi vurması lazım."

"Sana karşı çıkmış gibi olmayayım ama," dedi uzaylı, ağırlığını altı adet eklemli bacağı arasında oradan oraya aktararak, "bana bunlardan biri diğerinden birazcık daha önemliymiş gibi geliyor."

"Bana da," dedi Holden. "Ama sanırım aynı şeyi düşünmüyoruz. Elvi, senden gidip herkesi kurtarmanı istiyorum, tamam mı?"

"Şey," dedi kadın, "peki?"

"Güzel. Bu Dedektif Miller. Eros, Venüs'e çarptığında öldü ve artık protomolekülün kuklası."

"Yarı otomatik," dedi uzaylı.

"Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de."

"Tamamdır," dedi Holden. "Ben de öteki işi halledeceğim."

Holden az önce kadının geldiği yoldan çekip giderek Elvi'yi hem şaşırttı hem de tedirgin etti. Uzaylı şey özür dilercesine genzini temizledi. Tabii Elvi yaratığın bir genzi olmadığından emindi. Demek ki çıkan ses sohbet amaçlı bir vurgudan ibaretti.

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Miller adındaki uzaylı. "İnadı bir kez tuttu mu ona söz dinletemezsin."

"Sorun değil," dedi Elvi. "Öyleyse... şey..."

"Evet, dünyadaki herkesi kurtarmaktan bahsediyorduk. Peşimden gel de seni durumdan haberdar edeyim evlat."

"Yani dağıtımlı bir bilinç söz konusu," dedi Elvi, Miller'ın peşi sıra alçak bir kemerin altından geçerken. Kendini biraz afallamış hissediyordu ve bunun tek sebebi açlık değildi. Fayez ölmüştü. Amos ölmüştü. Kendisi de ölecekti. Yabancı bir dünyadaydı. Bir uzaylı robotu giyen ölü bir adamla konuşuyordu. Hislere kapılabilen kısmının işi bitmiş, devre dışı kalmıştı. Kalbi kaburgala-

rının ardındaki bir uyuşukluktan ibaretti ve bir gün eski hâline döndüğünde –tabii dönebilirse– nasıl biri olup çıkacağını bilmiyordu.

"Tam olarak bilinç denemez," diye açıkladı Miller. "İçinde nodüller var ama idare onlarda değil. Ben aslında onlardan biri değilim. Ölü birine dayanan bir yaratıyım ama ona çok benziyorum ve eleman bu tür konularda keçi gibi inatçıydı. En azından hayatının sonuna doğru öyleydi."

"Yani *sen* bilinçlisin, öyle mi?"

Uzaylı robot –Miller'ın kullandığı giysi– omuz silkti. Hareketin böylesine açıkça tercüme olması garipti. "Bilmem. Yine de Turing testinden tam puan alıyor gibiyim."

Elvi öğrendiklerini düşünüp başını salladı. "Mantıklı."

"Sonuçta... eh, ölü noktanın uzaydaki konumunu bulmak için nirengi kullandım. Bilmem anlatabildim mi."

"Evet, tabii. Nirengi. Çok iyi anlıyorum," dedi Elvi. "Böylece dört etti."

"Dört mü?"

"Biyosferimiz, yerel organizmalar, geçitleri inşa eden şeyler ve onları öldüren şeyler. Dört."

Miller duvardaki bir armuzun önünde durdu ve pençelerini ona dayayarak itmeye hazırlandı. "Bunun arkası var ya? Bir zamanlar gezegenin başlıca kontrol merkezlerinden biriydi. Bir... sinir demeti falan gibi. Görebildiğim kadarıyla ölü nokta burada."

Robot armuza yüklendi. Duvar kaymaktan ziyade biçim değiştirerek geri çekildi. Ötesinde geniş, yüksek bir boşluk açıldı. İçeride üst üste binmiş katlar hâlinde yüzlerce oyuk vardı ve her birinde Miller'ınkine benzer mekanizmalar duruyordu. Ateşböceklerini andıran parlak mavi ışık noktaları boşlukta spiraller çiziyor, Elvi'nin hissedemediği hava akımlarında yüzüyordu. Ve merkezde, zeminden bir metre yukarıda asılı duran şey...

Dengesini korumak için Miller'a tutunan Elvi gözlerini kaçırdı, sonra da başını yukarı çevrilmeye zorladı. Merkeze doğrudan bakmak zordu. Boşluğun kenarları hiçbir şeyi aydınlatmamasına veya gölge düşürmemesine rağmen keskin ve korkunç bir parlaklık taşıyor, Elvi'ye şizofrenlerin ve kronik migren hastalarının

ışığı saldırgan ve tehlikeli şeklinde tanımlamalarını hatırlatıyordu. Ve o sınırlar dahilinde bir karanlık çalkalanıyordu. Bu, bir yokluktan fazlasıydı. Elvi onun bünyesinde bir yapı, gölge düşüren gölgeler misali birbirine nüfuz eden katmanlar hissedebiliyordu. İnsanüstü bir güçle zonklayan karanlık gelgitsel, derin ve acı vericiydi. *Buna çok bakarsam*, diye aklından geçirdi Elvi, *içinde aklımı kaçırırım*. Bir adım ileri çıkarken siyahlık dahilindeki yapıların kendisine tepki verdiğini hissetti. Atomların ta kendisi seyrek bir sis olup çıkmışçasına havadaki moleküllerin arasında bulunan boşlukları görebiliyordu sanki. Hayatında ilk defa gerçekliğin asıl şekli, erişim mesafesinin hemen ötesindeydi.

Protomolekül veya halkalar gibi aletler tasarlayabilen varlıklar bir zamanlar burada bir medeniyet kurmuşlardı. Binlerce dünyaya yerleşmişler, zamana ve uzaya yayılmışlar, sonra da yok olup gitmişlerdi. Ve Elvi karşısındakinin onları öldüren şeyin ayak izi olduğundan adı gibi emindi.

"Şimdi," diyen Miller pençelerinin geniş bir hareketiyle mekânı gösterdi, "bak bakalım tuhaf bir şey var mı. Ortama uymayan bir şey."

Elvi şaşkınlıkla robota doğru döndü ve odanın merkezindeki esrarengiz kütleyi işaret etti. "Şunun gibi mi?"

Miller kıpırdanarak uzaylı gözlerindeki lensleri mekanik bir karmaşayla oynattı. "Ne gibi?"

"Şu. Odanın ortasındaki şey."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Miller. "Neye benziyor?"

"Kızgın bir tanrının gözüne," diye cevap verdi Elvi.

"Ah," dedi Miller. Tekrar kıpırdanırken robotsu vücudundaki ağır levhalar birbirine sürtünerek tıkırdadı ve gıcırdadı. "Eh, öyleyse odur. Aferin."

Elli Üçüncü Bölüm: Holden

Murtry kendini makinelerin arasındaki bir aralıktan içeri çektiğinde ve dar köprüye kadar uzanan çıkıntıyı yürüyerek katettiğinde Holden karşı tarafta onu bekliyordu. Eli gelişigüzel bir duruşla silahının kabzasındaydı. KİE güvenlik şefi Holden'a muğlak bir baş selamı verdi, sonra dikkatle çevresini inceledi. Yüz metrelik uçurumdan aşağı bakıp botunun ucuyla dar, dili andıran köprüyü dürttü. Bir defa kendi ekseninde dönerek sıkışık makineler arasındaki gediklerin içini dikkatle süzdü. O iş de bitince bakışlarını tekrar Holden'a çevirdi ve ona kuru, anlamsız bir tebessüm etti. Elinin silahından pek de uzak olmadığı Holden'ın gözünden kaçmadı.

"Yalnız gelmişsin," dedi Murtry. "Bir kişiyi açıkta bırakırken bir diğerini hedefin arkasına gizlemen daha iyi bir plan olurdu."

"Sen onu mu kullanıyorsun?" diye sordu Holden. Murtry'nin umursamazlığını taklit etmeye çalışıyor ve büyük ölçüde başarılı olduğunu düşünüyordu.

"İşe yarıyor," diye diye cevapladı Murtry, başını sallayarak. "Eee, bu meseleyi nasıl halledeceğiz?"

"Onu ben de merak ediyorum."

"Eh," dedi Murtry, fark edilmesi zor bir omuz silkişle, "oraya gitmem ve nasıl bir dolap çeviriyorsanız onu durdurmam lazım. Doktor Okoye savunma şebekesini kapatacağını düşünüyor sanırım."

"Evet," diye karşılık verdi Holden. "Aynen öyle yapacağım. İnsanları kurtarmak da diyebilirsin."

Murtry başını salladıysa da bir süre konuşmadı. Holden onun elini silahına atmasını bekledi. Aralarındaki mesafe, yani uçurumun genişliği beş metrenin biraz üstündeydi. Yapacağı

atış bu mesafeden kolaydı. Tabii düşmanı karşı ateş açtığı için acele ederse işi zorlaşırdı. Ortamın aydınlatması fena değildi ve Murtry'nin başında kask yoktu. Bir kafa atışı riskine girmeli miydi? KİE'linin zırhı hayli haşat olmuşa benziyordu. Holden zırhın üstündeki saçma izlerine bakarak buna Amos'un pompalı tüfeğinin yol açtığından şüphelendi. Göğüs atışı daha kolaydı ama zırhtaki hasarın çoğunlukla kozmetik olması mümkündü ve öyle bir durumda tabancası fazla etki göstermezdi.

Murtry ona göz kırptı ve Holden adamı öldürmenin en iyi yolunu hesaplarken aklının okunduğuna dair bir hisse kapıldı. "Buna izin veremem," dedi Murtry. Omuz silkerken âdeta özür diliyordu. "BM sözleşmesi gereği tüm bunlar KİE'ye ait. Sırf canın istedi diye onu bozamazsın."

Holden başını hayretle iki yana salladı. "Sen sahiden delisin. Bunu bozmazsam gemilerimiz gökten düşecek ve hepimiz öleceğiz."

"Belki. Belki öleceğiz. Belki de hayatta kalmanın başka bir yolunu bulacağız. Her halükârda KİE'nin hakları yürürlükte kalacak." Murtry etrafını kastederek bir elini –silahına yakın olanı değil– salladı. "Burası sağlamken trilyonlar değerinde. Sadece halkalara *bakarak* bile malzeme bilimlerinde olağanüstü gelişmeler kaydettik. Çalışır durumdaki teknoloji kimbilir bize neler kazandırır? Buraya bunun için geldik, Kaptan. Onunla ne yapacağımıza sen karar veremezsin."

"Trilyonlar," dedi Holden hayretini gizleyemeyerek. "Ölü birinin para harcadığını görmedim hiç."

"Tabii ki gördün. Vakıf veya miras denir. Onlara her yerde rastlanır."

"Tüm bunları miras bırakmak için yapıyorsun?"

Murtry'nin tebessümü bir milim genişledi.

"Hayır," dedi güvenlik şefi. "Ben buraya yeni bir dünyayı fethetmek için geldim. O da işte *böyle* olur. Yaptıklarımın sana zalimce ve katı geldiğinin farkındayım ama içinde bulunduğumuz durum bunu gerektiriyor. Sen burada uygarlık kontrolü devraldıktan sonra insanların iyi geçinmelerini sağlayan aletleri kullanıyorsun. Onlar bu işe uygun değil. Ben bu yeni hudutta bir yer edinmek için neler gerektiği konusunda kendimi kandırmıyo-

rum. Fedakârlık gerekiyor. Kan gerekiyor. Her şeyin kurallara bağlandığı ve kontrol edildiği evimizde yapmayacağımız şeyler yapmayı gerektiriyor. Sense komite toplantılarıyla ve basın bildirileriyle bu işin altından kalkabileceğimizi zannediyorsun."

"Acaba argümanın şu an yörüngede can verenlere de ikna edici gelir mi?"

"Onlar için üzgünüm. Cidden. Ama yola çıkarken risklerin farkındaydılar. Üstelik ölümlerinin bir anlamı olacak," dedi Murtry.

"Ne anlamı?"

"Onlar bir santim bile geri çekilmediğimizin ispatı. Ne için geldiğimizin, son âna kadar dayandığımızın da. Bu, insanlığın yarım yamalak yapabileceği bir şey değil Kaptan. Hiç öyle olmadı. Cortez bile gemilerini yakmıştı."

Holden'ın kahkahasında yarı hayret yarı aşağılama vardı. "Senin gibiler toplu katillere tapmaya niye bu kadar meraklı?"

Murtry kaşlarını çattı. Parlak mavi bir ışık kümesi, bir çöl sokağında uçuşan tozlar gibi aralarından geçip gitti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir zamanlar tanıdığım bir adam hayattaki seçimlerini haklı çıkarmak için kendini Cengiz Han'la kıyaslamıştı."

"Yoksa argümanını ikna edici bulmadın mı?" dedi Murtry, alaycı bir gülümsemeyle.

"Hayır, bulmadım," dedi Holden. "Sonra da bir arkadaşım onu suratından vurdu."

"Şiddetin lüzumu hakkındaki bir argümana ironik bir çürütme."

"O esnada ben de öyle düşünmüştüm."

Sol elini kaldırıp başını kaşıyan Murtry'nin kısa ve yağlı saçları az da olsa Miller'ın kabuğunu andıran bir düzene girdi. Kıvrımlardan ve dikenlerden oluşan bir heykel gibi. Güvenlik şefi parmak uçlarını tiksintiyle süzdü ve onları zırhına sildi. Holden bekledi. Çok gerilerindeki bir şey, bir yaz ikindisindeki ağustosböceklerini hatırlatan garip bir sesle öttü.

"Ee," dedi Murtry nihayet, "oraya geçmem gerekiyor." Çenesiyle uçurumun Holden'dan tarafını işaret etti. Sağ eli hâlâ tabancasının üstünde hazır bekliyordu.

"Olmaz," diye karşılık verdi Holden.

Murtry bunu beklercesine başını salladı. "Beni tutuklayacak mısın Şerif?"

"Aslına bakarsan seni vurmayı düşünüyordum."

"Hiç şüphesiz suratımdan."

"Eğer oradan vurabilirsem."

"Hududu arabuluculukla ve komite toplantılarıyla ehlileştirmek isteyen biri için oldukça radikal bir değişim," diye belirtti Murtry.

"Hayır, bunun o konuyla bir ilgisi yok. Elvi, Amos'u öldürdüğünü söyledi. Sikindirik hududun için tek bir kişiyi bile öldürmem ama mürettebatım için? Bak işte onun için seni gözümü kırpmadan öldürürüm."

"İntikamın yersiz olduğunu söylerler."

"Bu ilk denemem," dedi Holden. "Henüz net bir fikre sahip değilsem kusuruma bakma."

"Peki adamın ölmediyse bakış açın değişir mi? Onu arkamda bıraktığımda hâlâ ateş ediyordu."

Holden'ın içini kaplayan huzur onu neredeyse iki büklüm edecekti. Eğer Murtry o anda tabancasını çekip ateş etseydi çatışma derhal sona ererdi. Fakat Holden yüzünü ifadesiz ve dizlerini sabit tutmayı becerdi.

"Yaralı mı?"

"Hem de nasıl. Epey ağır. Devrilmeden önce benimkilerden birini öldürdü. Sorunları şiddete başvurmadan çözmek isteyen biri için tehlikeli arkadaşların var."

"Öyle," dedi Holden, gülümsemesini gizleyemeden. "Fakat Amos harika bir tamircidir. Diğerinden ne haber? Fayez?"

"Vuruldu ama ölmedi. Adamın sağa sola ateş etmeye başlamadan önce işini bitiremedim. Ama ikisi de yürüyebilecek durumda değildi; o yüzden çekip gittim."

Murtry'nin bilim adamını neden öldürmediğine yönelik soğukkanlı açıklaması Holden'ın kanını dondurdu.

"Gel bir anlaşma yapalım," dedi Murtry. "Bu tarafa geçmene izin vereyim, sen de gidip adamını kontrol et. Oldu olacak o ineği de kurtar. Müdahale etmeyeceğime söz veririm."

"O arada," diye karşılık verdi Holden, "sen de benim tarafıma geçip Elvi'nin yapması gerekeni yapmasına engel olacaksın."

"Bence adil bir takas."

Holden elini tabancasının hemen üstünde tutmaktan vazgeçip parmaklarını onun kabzasına doladı. Vücudunu biraz çevirerek ayaklarını doğru konuma getirdi. Murtry kaşlarını belli belirsiz çattı.

"Hayır," dedi Holden ve çatışmanın başlamasını bekledi.

"Bak," dedi Murtry kılını bile kıpırdatmadan, "insanlar yeni dünya hakkında hep neyi unutur biliyor musun?"

Holden cevap vermedi.

"Uygarlığın dahili bir gecikme süresi vardır. Tıpkı ışık gecikmesi gibi. Yeni bir yere uçtuğumuzda uygar olduğumuz için uygarlığın da bizimle geldiğini zannederiz. Ama gelmez. Onu biz inşa ederiz. Ve biz onu inşa ederken bir sürü insan ölür. Amerikan vahşi batısının demiryollarıyla, postanelerle ve hapishanelerle birlikte mi geldiğini sanıyorsun? Onların tümü inşa edildi – hem de binlerce can pahasına. İspanyollar çıkagelmeden önce orada bulunan herkesin cesedi üstüne inşa edildi. Biri olmadan diğerine kavuşamazsın. Ve bunu benim gibiler yapar. Senin gibiler daha sonra gelir. Tüm bunlar var ya?" Murtry sol eliyle kendisini ve Holden'ı işaret etti. "Bunlar hep çok erken geldiğin için oldu. Ben bir postane inşa ettikten sonra tekrar uğra da asıl o zaman konuşalım."

"Sözün bitti mi?" diye sordu Holden.

"Demek buraya kadarmış," dedi Murtry. "Bundan başka yol yok, öyle mi? Adamını öldürmediysem bile mi?"

"Amos ile Fayez'i belki öldürdün belki de öldürmedin. Belki hudut konusunda haklısın ve ben saftirik ahmağın tekiyim. Belki bu dünyada canını aldığın herkes ölümü hak etmişti ve hep sen haklıydın."

"Ama yörüngede insanlar var ve önemli olan tek şey onları kurtarmak, öyle mi?"

"Aslına bakarsan, 'Yine de yavşağın önde gidenisin,' diyecektim," diye konuştu Holden. "Ama öyle de olur. Bu köprüden geçmeyeceksin, işte o kadar."

"Peki o zaman," diyen Murtry duruşunu değiştirip gözlerini kıstı. Ötüş sesleri yükseldi. Aşağılarında protomolekül ateşböcekleri girdap gibi dönerek kırpıştı. "Peki o zaman."

Holden adama gülümsedi ve Alex'in aksanını taklit ederek konuştu. "Hadi ama, Kara Bart[1]; böyle biteceğini daha en başından biliyordun."

Murtry güldü. "Sen komik bir–"

Holden onu vurdu.

Sendeleyen Murtry elini göğsüne götürdü ve silahını çıkarmaya çalıştı. Holden ikinci atışı adamın sağ koluna yaptı. Dirseği hedeflemesine rağmen adamı pazusundan vurdu ama bu da yetti. Murtry silahını önündeki köprüye düşürdü. KİE'li bir dizi üstüne çöküp onu sol eliyle almaya çalıştığında Holden adamı bacağından vurdu. Köprüye yüzükoyun kapaklanan Murtry silahını aşağıdaki boşluğa düşürdü. Yana doğru kayarak köprünün kenarından düşecek gibi oldu fakat sol koluyla metal örgüye tutunmayı başardı.

Tüm bunlar hepi topu üç saniye sürdü.

Silah sesinin son yankıları da kaybolurken Holden köprüye çıktı. Esrarengiz kasımsı kütle, ayak tabanlarına baskı yaptı. Sağlam eliyle örgüye tutunan Murtry'nin suratı acıyla kasılsa bile alaycı bir sırıtış takınmaktan geri durmadı.

"Bunu bitirecek kadar yürekli misin çocuk?" dedi. "Yoksa işi yerçekimine mi bırakacaksın?"

"Olur mu hiç," dedi Holden, sonra da diz çöküp Murtry'nin sağ bileğini kavradı ve onu yukarı çekti. "Seni öldürmeyeceğim. En azından Amos'u görene kadar."

Holden köprüden ayrılarak uçurumun diğer tarafına adım attı ve KİE'liye asılarak gövdesini kenardan aşırttı. Murtry sağlam koluyla yolun geri kalanını kendisi tırmandı.

"Ya sonra?" dedi güvenlik şefi nefes nefese, uçurumun yanında sırtüstü uzanıp soluklanmaya çalışarak. Sağ kolunun ve sol bacağının altında küçük bir kan birikintisi toplanıyordu.

"Seni geri götüreceğim," diyen Holden adamın yanına oturdu ve dostane bir edayla onun başını okşadı. "Ve seni herkesin önünde rezil edip olayı baştan sona haber bültenlerinde sergileyeceğim. Sonra seni öyle derin bir çukura atacağız ki varlığın bile unutulacak. Aradığın şanı şöhreti bulamayacaksın, Cortez. Montezuma bu sefer ateş çubuklarından etkilenmedi."

---

1 19. yüzyılda Amerika'nın batısında terör estirmiş ünlü bir kanun kaçağı. –*çn*

"Yaptığım her şey BM sözleşmesinin sınırları dahilindeydi," dedi Murtry. "Kraliyet İmtiyaz Enerji'nin çalışanlarını ve yatırımlarını korumak için sorumluluk çerçevesinde faaliyet gösterdim."

"Peki," dedi Holden, sonra da ilkyardım setini çıkarıp Murtry'nin kanayan iki yarasına bandaj sıktı. "Bakıyorum da savunma stratejini çoktan belirlemişsin. Proaktif düşünüyorsun. Avukatlar bunu duyduklarına sevinecek. Peki benim stratejimi duymak ister misin?"

"Tabii," dedi Murtry ve kolundaki yarayı yokladı. Yüzünü ekşittiyse de yaradan kan akmadı.

"Dünya'daki en güçlü insan bana bir kıyak borçlu ve o insana senin onu gözden düşürmek için elinden geleni yapan bir dallama olduğunu söyleyeceğim. Planım henüz tasarım aşamasında ama sanırım epey potansiyeli var."

"Senin adalet anlayışın bu mu?"

"Öyle gözüküyor."

Murtry ağzını açtı ama her ne söylemek üzereyse fabrikada kıyamet kopunca yitip gitti. Yanlarındaki uçurumdan mavi bir ateşböceği duvarı fışkırdı, sonra da fabrikanın mağaramsı iç mekânını rüzgâr gibi katedip duvarlardaki küçük deliklere girerek gözden kayboldu. Dört bir yanda faaliyete geçen dev makinelerin gürültüsü havayı doldurdu. Tavandaki gölgelerin arasından bir şey fırladı ve Holden'ın başının üstünden uçarak geçti. Holden kendi bedenini az önce üç defa vurduğu birine siper etmenin ironisini görmeksizin Murtry'nin üstüne kapandı.

"Neler oluyor?" diye sordu güvenlik şefi.

"Elvi," cevabını verdi Holden. "Elvi oluyor."

Elli Dördüncü Bölüm: Elvi

"Evet," dedi Miller hoşnut bir sesle. "Bir planım var ama yardımına ihtiyacım olacak. O her ne haltsa ona yaklaşabildiğim kadar yaklaşmalıyım. Sen onu görebiliyorsun ama ben göremiyorum. Bu yüzden iş sana kalıyor."

"Pekâlâ," dedi kadın. "Ne... ne yapacaksın?"

Robot omuz silkti. "Ne zaman o şeyin içine uzansak... uzansam... eh, anla işte. Ne zaman bir şey o meretin içine uzansa ölüyor. Benim gibi şebekeleri yok ediyor. Ben de bu gezegende ne varsa onun mümkün olduğu kadar çoğuna bağlanacağım ve hepsini o şeyin içine yönlendireceğim. Yani sistemi bozacağım."

"Peki o zaman sen de kapanmaz mısın?"

"Kapanırım herhalde. Karmaşık araçlar kullanmanın dezavantajı da bu. Bazen ihtiyaç duyduğun özellikler, başına bir sürü iş açıyor."

"Anlamıyorum," dedi Elvi.

"Bağlı olduğum varlık beni bir şey bulayım diye yarattı," diye açıkladı Miller. "Sonradan doğru çözümü sağlayacaksa ölmek için de iyi bir araç olduğum anlaşıldı. Cidden, bu konuda tecrübeliyim. O yüzden buraya gel ve beni şu bilmem neye olabildiği kadar yaklaştır. Ama ona dokunmak istemiyorum. Diğer her şeye bağlanmadan içine düşersem boku yiyeceğinizden emin sayılırım."

"Pekâlâ," diyen Elvi hem robotu hem de karanlığı görebilene kadar yer değiştirdi. "Yaklaşık otuz derece soluna dön."

Robot ürkmüş bir böceğin sürati ve kesinliğiyle kıpırdandı.

"Sınır aşağı yukarı yarım metre önünde. Neden ona yaklaşman gerekiyor?"

"Bağlı olduğum varlık var ya? Bilinçli olmayabilir ama aptal

da değil. Planımı uygulamaya koyarken elindeki hemen hemen tüm aletler ne yaptığımı anlayacak. Mecburi bir kapanmayı iyi karşılamayabilirler. Bu şey başka ne için tasarlanmışsa tasarlansın işini bitirene kadar varlığını sürdürmekten hoşlanıyor. Senin anlayacağın tam bir yaşam tutkunu. Bense bunun tam aksi sayılırım."

Elvi yaratığın sesinde bir gülümseme duyar gibi oldu. Bunun kaynağı neydi? Ölü bir adamın beynindeki örüntüler ve alışkanlıklar mı? Yoksa kadercilik, tasarım uzayındaki bir diğer pozitif geçiş miydi? Evren ölüm beklentisi karşısında gözleri, kanatları, duyu organlarını ve buruk bir espri anlayışını aynı şekilde mi evrimleştirirdi?

"Peki," dedi Miller. Robot kıpırdandı, biraz eğildi ve depar atmaya hazırlandı. "Üçte başlıyoruz. Bir. *İki*."

Aldığı darbe, düştüğü sırada ağır mekikte bulunmaya benziyordu. Elvi'nin dünyası kendi kafatasındaki küçük bir boşluğa kadar daraldı, sonra da acıyla tekrar genişledi. Doğrulup oturmaya, önünü görmeye, hatta düşünmeye çalıştı. Acaba Miller patlamış mıydı? Kendisi ölmüş müydü? Gıcırdayan metallerin ve patırtıların kakofonisi kafasını toplamasını güçleştiriyordu.

Elvi'nin sırtı duvara dayalıydı. Dört bir yanında mekanizmalar oyuklarından çıkıyordu. İçlerinden çoğu bozuktu. Kendilerini ileri çekecek güçten yoksun bacaklar duvarlara sürtünüyor veya yere devrilip zehirlenmiş böcekler misali panik dolu, kasılımlı hareketlerle sürünerek turluyordu. Ortalık robot eklemlerinin akılsız tıkırtılarından geçilmiyordu. Üç dev makine Miller-robotu durduğu yere mıhlamış dövüyor, Miller'ın sesi *hasiktirhasiktirhasiktir* diye bağırıp duruyordu. Saldırganlardan biri Miller'ın pençesini kavrayıp asılınca uzantı bir kıvılcım ve parlak sıvı yağmuru altında koptu. Bu gidişle Miller'ın sağlam kalması mümkün değildi.

Bir gaganın bulunması gereken yerde bıçak sırtına benzer parlak mavi bir kenarın yer aldığı küçük, kanatlı bir makine yukarıdan dalışa geçti, karanlığı katedip yere çarptı ve tangırdayarak yuvarlandı. Elvi yanına kadar koşup onu aldı. Makine taşınabilecek kadar hafifti, kadının önkoluyla aynı uzunluktaydı ve önü oldukça keskindi. Elvi uluyarak Miller'ın başına üşüşmüş

makinelere hücum etti. Çarpmanın şiddeti parmaklarını sızlattı. Sırtına bir şey çarpınca dünya yeniden daraldı fakat Elvi kalan tüm kuvvetiyle saldırısını sürdürdü.

Dev makinelerden biri Miller'dan ona doğru döndü ve pençelerini her iki yanında üçer metre açtı. Geriye sıçrayan Elvi yere düşüp seğirtti. Ölü noktanın zonklayan habis siyahlığı biraz solundaydı. Elvi onu kendisiyle dev saldırganı arasında tutmaya çalışarak siyahlığın etrafından dolaştı.

Pençelerini birer tırpan gibi savuran robot seke seke üstüne geldi, sonra siyahlığın sınırına ulaştı ve ânında ölerek olduğu yere yığıldı. Mahlukun leşi eylemsizliğin etkisiyle yerde yuvarlanırken bacakları ve pençeleri gevşekçe savruldu. Odadaki ötüşler duraksadı. Yaratıların dikkati Elvi'ye yöneldi. Bilim kadını bir ayağını devrik canavarın üstüne koydu ve yumruklarını havaya kaldırıp uludu. Miller döndüğü gibi geriye kalan pençesini hâlâ yanında bekleyen iki makineden birinin gövdesine soktu. Ötüşler öncekinden de yüksek bir sesle tekrar başladı. Sesin kendisi bile bir saldırı gibiydi. Elvi'nin kulaklarına hücum ederek onu dengesinden mahrum bıraktı.

Elvi görünmez bir şelalenin, gökgürültülü bir fırtınanın, bir kasırganın ortasındaydı. Bilinçli iradeden ziyade damarlarındaki adrenalin onu yenik düşmanının üstünden kaldırdı. Bilim kadını ölü noktanın etrafından dolaştı. Daha yüksekteki bir oyuktan kendini aşağı atan bir makine onun hemen önüne düştü. Elvi yerde kıvranan yaratının üstünden atladı. Hâlâ tamamıyla faal durumdaki son saldırgan Miller'a vurarak pençelerinin tırnaklarını Miller'ın kabuğuna sapladı. Elvi yaklaşırken robot ona doğru dönmeye çalıştı ve Miller'ın içindeki pençeden derin bir gıcırtı yükseldi. Miller'ın tek sağlam pençesi diğer robotun bileğine kapanarak saldırganın pençesini tuttu ve onu içine, daha derinlerine çekti. Miller'dan dışarı kıvamlı bir sıvı akmaya başlayarak havayı petrol ve asit kokusuyla doldurdu. Elvi devrik robotun bacağından uzunca bir parça kaptı ve onu Miller'ın saldırganına vurarak kıvılcımlar çıkardı. Darbesi, robotu şaşırtmaktan başka bir etki yapmadı. Elvi'nin kanatlanıp uçması ve gökten düşmekte olan gemileri irade gücüyle durdurması ne kadar mümkünse karşısındaki şeye zarar vermesi de o kadar mümkündü. Fakat o bir anlık tereddüt yeterli oldu.

Miller sırtüstü uzanarak geriye kalan saldırganın altına girdi. Eklemli altı bacağından dördü robotun alt şasisini (Yoksa karnını mı? Elvi'nin kıyaslama yapmak için esas alabileceği bir model yoktu.) delmeye başladı. Düşmanın serbest pençesi hızla aşağı inerek Miller'ın böğründen metal parçaları kopardı, fakat Miller büyük ölçüde saldırganın altında olduğu için robot ona ölümcül darbeyi indirecek bir açı yakalayamadı.

İncecik uzuvlara sahip örümceğimsi bir robot duvardaki gedikten geçip kavgaya doğru seğirtti. Elvi yanından geçerken onu kaptığı gibi ölü noktaya attı. Biraz ilerideki saldırgan robotun karnındaki kaplama soyulmaya başladı ve Miller açılan kısmı oydu. Pis, kötü kokulu bir cerahat oluk oluk dışarı aktı. Çirkin bir ölümdü; yavaş, zorlu ve hoyratça. Saldırgan sonunda kıpırdamayı bıraktığında Elvi yanlarına yaklaştı. Ölü robot Miller'ın üstünde yatıyordu. Yerlerde biriken sulu sıvının buharları bilim kadının gözlerini yaktı.

"Eh, daha iyi olabilirdi," dedi Miller.

"İşe yaradı mı bari? Bağlandın mı?"

"Evet," dedi Miller. "Ama ne kadar yararı olacağından emin değilim. Bu şeylerden bir dalga daha geliyor ve buradan oraya nasıl giderim bilmiyorum."

Elvi omzunu ölü robota dayadı ve ona gücü yettiği kadar abandı. Boynundaki kaslar ağrıyor, onların gıcırdadığını duyar gibi oluyordu. Gücünü sonuna kadar zorladı. Kendini dizginlemek için bir sebebi, daha sonrasının bir önemi yoktu. Bir şeyleri yedekte bekletmek kaynak israfından başka bir şey olmazdı, çünkü herhangi bir gelecek kalmamıştı. Elvi harcadığı bedensel çabayla çığlık attı.

Robot azıcık bile yerinden kıpırdamadı.

Elvi dizleri üstüne yığıldı. Miller büyük bir gıcırtıyla pençesini uzattı ve nazikçe kadının koluna koydu. Konuştuğunda sesi uzak ve boğuktu. Kelimeler sanki bir mezardan yükseliyordu.

"Bu iş biraz uğraştıracak," dedi adam. "Senden bir iyilik daha istiyorum evlat. Ve ötekiler buraya gelene kadar fazla zamanımız yok."

"Peki," dedi Elvi. "Ne istersen."

"Tamam, biraz geri çekil. Bu şeyin içini açıyorum."

Elvi gerisingeri kayarken zemini kaplayan balçıksı madde pantolon paçalarının içine kaçtı. Bir delikten buhar kaçmasını andıran bir tıslama duyuldu ve bunu derin, şapırtılı bir tıkırtı izledi. Miller dağılırken vücudunun levhaları ve pulları göçtü. Üstündeki şey yuvarlanarak düştü ve yan yatıp kıpırtısız kaldı.

Elvi, Miller'ın cesedi başında dikildi. Gördüğü şey bir devin ayağı altında ezilmiş dev bir böceğe benziyordu. Etrafındaki ötüşler yükselerek bir haykırışa dönüştü.

"Ne yapacağım?" diye bağırdı Elvi. "Ne yapmam gerekiyor?"

Miller'ın sesi, kütlenin derinlerinden geldi. "Burada bir birim var. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, parlak mavi renkte ve yan tarafında sırayla dizili yedi... hayır, sekiz nokta var. Onu kazıp çıkarmanı istiyorum."

Elvi yaklaştı. Kütlenin üstü sivri uçlarla ve keskin kenarlarla kaplıydı. Kaplama kadının avuçlarında kesikler açtı ve kesilen yerlere yakıcı robotik sıvılar aktı.

"Sıkboğaz etmek istemem," dedi Miller, "ama acele etmelisin."

"Deniyorum," dedi kadın.

"Sadece başka kötü adamların da olduğunu ve epey yaklaştıklarını haber vereyim dedim."

"Tamamdır. Buldum," dedi Elvi. "İşte burada."

"Güzel. Aferin. Şimdi de onu alıp ölü noktaya götürmen lazım."

Mavi şey kocaman, ince-uzun bir badem şeklinde olup kaygan ve yumuşak bir yüzeye sahipti. Elvi onu kavradı, asıldı, homurdandı ve soluk soluğa öne kaydı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

"Biraz ağır olabilir," dedi Miller.

"Doksan kilo falan çekiyor."

"Bunun için üzgünüm ama onu hemen ölü noktaya ulaştırmalıyız. Kollarını altına sokup sırtınla ve bacaklarınla kaldırmayı dene. Bir bebekmiş gibi."

"Kahrolası tungstenden yapılmış bir bebek," diye söylendi Elvi.

"Abartıyorsun," dedi dedektif, Elvi ellerini kütlenin altına sokarken.

"Bunu fırlatıp atamam," diye belirtti bilim kadını. "Onunla beraber ölü noktaya girmek zorundayım."

"Pekâlâ."

"İçine girersem o şey beni öldürür mü?"

Ötüşlerin arkasında yeni bir ses, dev bir davulu hatırlatan derin bir gümleme yükseldi. Elvi sesi neyin çıkarıyor olabileceğini düşünmek istemedi.

"Evet dersem yapmayacak mısın?"

Elvi kendini hazırlayıp sırtını kastı ve mavi şeyi kucakladı. Sonra da başını eğip soluklandı.

"Hayır," dedi kadın, verdiği cevaba şaşırarak. "Yine de yapacağım."

"Öyleyse belki. Bilmiyorum."

Elvi kütleyi –Miller'ı– uyluklarının üstünde tutarak ve ayaklarını oynatmayarak ağırlığını arkasına verdi. Kütlenin soluna doğru kaymaya başladığını hissetti. Onu bir kez düşürürse tekrar kaldırabileceğini hiç sanmıyordu. Gümlemeler yaklaştı. Elvi bacaklarına yüklendi. Dizleri sızlıyor, sırtı alev almışçasına yanıyordu. Acıyla haykırarak mavi şeyi göğsüne bastırdı.

"Harika gidiyorsun, evlat. Ha gayret. Bunu başarabilirsin. Birazcık daha dayan. Çabuk ol yeter."

Elvi adım atmayıp sadece bir ayağını azıcık ileri kaydırıyor, ağırlığını o tarafa veriyor ve diğer ayağını peşi sıra çekiyordu. Zemin buz kadar kaygandı. Sürtünmesiz değilse bile ona yakındı. Gümleme tekrar geldi. Bu sefer öylesine yakındı ki Elvi odanın onunla beraber titrediğini hissetti. Bakışlarını ölü noktanın siyahlığına dikerek ilerlemeyi sürdürdü. Bir adım daha. Bir tane daha. Bir tane daha. Artık epey yakındı. Sırtı cayır cayırdı. Kolları uyuşmuştu. Yumrukları başka birine aitti ve yalnızca tesadüf eseri ona yapışıktı.

Kapı aralığından gümüşi-mavi bir ışık sürüsü içeri dalarak bir sinek bulutu gibi ona doğru aktı. Elvi itti, kaydı, öne devrildi–

Beyninin benimsediği, reddettiği ve tekrar benzettiği en yakın örnek bir göle atlamaktı. Soğuktu ama aynı zamanda değildi. Yoğun ve topraksı bir koku vardı. Yeşermenin ve çürümenin kokusu. Elvi bedeninin, teninin, kas tellerinin, mide kıvrımlarının farkındaydı. Beyninde elektriklenen sinirlerin de. Kendini,

tenindeki ve kanındaki tüm bakterileri, dokularındaki tüm virüsleri yok etti ve bu yok oluşu seyretti. Bir zamanlar Elvi Okoye olan kadın bir arazi hâline geldi. Hatta bir dünya. Elvi daha da içerilere düştü.

Hücreler moleküllere dönüştü – sayısız, karmaşık ve çeşitli. Bir şeyi diğerinden ayıran sınırlar ortadan kalktı. Artık yalnızca engin bir dansa kalkmış bir moleküller topluluğu vardı. Sonra molekülleri oluşturan atomlar yer kaplamaktan vazgeçti ve Elvi bir nefes, bir pus, uzay kadar kusursuz bir boşluktaki cisimlerin ve etkileşimlerin ufacık bir kıpırtısı olup çıktı. Hiçlikteki bir titreşimden fazlası değildi.

Elvi yuvarlanarak yan döndü. Bir şey acıyordu. Her şey acıyordu ve acı ilginçti. Bir sıkıntıdan ziyade merak konusuydu. Elvi nefes alıyordu. Havanın boğazından geçtiğini ve kaburgalarının arkasındaki yumuşak mağaralar şebekesine girdiğini hissedebiliyordu. Bu garip olduğu kadar güzel de bir histi. Elvi zamanın var olduğunu, anların geçip gittiğini fark eden kadar orada kaldı. Demek ki bazal gangliyası, beyinciği ve beyin korteksi gerçekten çalışmaya başlıyordu. Elvi bu duruma uzaktan da olsa şaşırdı. Gözlerini açtığı zaman hiçlikle karşılaştı.

Bir şeyi çok kıymetliymişçesine bağrına basıyordu. O mavi kütleyi. Miller'ı. Fakat kütle artık mavi değildi. Diğer her şeyin kapalı göz siyahlığındaydı. Elvi onu bıraktı ve doğrulup oturdu. Dünya sessizdi. Gümlemeler kesilmişti. Ötüşler de. Nefesi de. Kanının akışı da. Birkaç saniye sonra el terminalini cebinden çıkardı ve ekranın parlaklığını arttırarak onu bir el feneri gibi kullandı.

Dört bir yanında Yeni Cihan'ın yaratıları ölü hâlde yatıyordu. Bıçak keskinliğindeki bacaklar kıpırtısızdı. İnsana benzer tarafı olmayan dev pençeler sanki taştan oyulmuştu. Zemindeki gümüşi bir serpinti, ufacık mekanizmalardan oluşan bir bulutun –aynı anda devre dışı kalmış bir milyon minik bedenin– düştüğü yeri gösteriyordu. Işık, renkleri meydana çıkarmayacak kadar loştu. Her şey sadece griydi.

Elvi çekinerek yanına döndü. Oradaydı. Siyahtı ve kenarları parlaktı. Elvi neredeyse doğaüstü bir kokuya kapıldı. Şeyin gideceğini düşünmüş, daha doğrusu ummuştu. Artık her neyse

Elvi onun içinden geçmiş, onun tarafından parçalara ayrılmış ve buna rağmen kendini öteki tarafta kolayca tekrar birleştirmişti. Ölü nokta onun hayatını kurtarmıştı ve Elvi ömrü boyunca içini o karmaşık karanlıktan daha fazla dehşetle dolduran bir şeyle karşılaşmıştı.

Bacaklarının sızlamasına aldırış etmeden geri çekildi ve ayağa kalktı. Neden öyle yaptığını tam olarak bilmemesine rağmen ağladığının farkındaydı. Herhalde sebep açlık, korku, rahatlama ve ölüm korkusuydu. Bu kadarı çok fazlaydı. Ağlaması doğaldı.

Kulağına çalınan ses insansı ve uzaktı. Holden'a aitti.

"Elvi? Elvi! Orada mısın?"

"Buradayım!" diye bağırdı kadın.

"Kazandık mı?"

Elvi uzun bir nefes aldı. Sonra bir tane daha.

"Evet!" diye seslendi. "Kazandık."

Ara: Müfettiş

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor–

Varlık bunu saniyede yüz on üç kere yapıyor ve işin bittiğini rapor etmek için uzanıyor. Bir şey raporu kabul etse durabilir. Ama asla durmayacak. Hüsran veya korku hissetmiyor. Müfettişin içinde ve çevresinde hareket ettiğini hissediyor. Müfettiş limit koşullarını aşıyor. Varlık müfettişi öldürmeye çalışıyor. Başaramıyor. Başarısızlığı karşısında sıkıntıya kapılmıyor ve uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor–

Müfettiş ölümün gözünün içine bakıyor ve onu göremiyor. Varlık bunu biliyor ve bu kadarı ona yetiyor. Sevinç ve üzüntü hissediyor, çünkü bunlar şablonun bir parçası. Bir isim telaffuz ediyor – Julie. Bir kadının elini tuttuğunu hatırlıyor.

Müfettiş uzanıyor, sonra uzanışını kendi içine yönlendiriyor. Varlık ebedi, sonsuz bir teneffüs gibi genişliyor ve uzanabildiği, uzanılan, olan her yeri dolduruyor. Uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor, ebediyen bir böcek bacağının seğirdiğini, bir kıvılcımın bir arayı kapattığını hissediyor, onları sarıp sarmalıyor. Yara izleri, yani diğer zihinler uzanıyor. Bazıları korkmuş, bazıları yıllardır devam eden düşlerde kendini kaybetmiş, bazıları minnettar. Müfettişe şarkı söylüyorlar, veya onu suçluyorlar, veya ona yalvarıp yakarıyorlar, veya haykırıyorlar. Her zaman oldukları kadar bilinçli ve acizler. Müfettiş her şeye dokunduğu gibi onlara da dokunuyor. Onlara endişelenmemeleri, bu otobüsü kendisinin kullandığını söylüyor.

Endişelenmeyin, diyor. *Her şey yolunda.*

Müfettiş şapkasını arkaya yatırıyor, bira hasreti çekiyor. Bu kadından, bu Elvi'den hoşlanıyor. Keşke onu daha iyi tanıyabilmek için biraz daha zamanı olsaydı. Keşke biraz daha zamanı ol-

saydı. Ama umurunda değil. Öldüğünden beri milyon kere öldü. Boşluk artık onun gözünde hiçbir gizem taşımıyor.

Müfettiş bağlanıyor ve dünya olup çıkıyor. Onu her yerde hissediyor. Yörüngedeki üslerde, okyanusun ezici derinliklerindeki güç çekirdeklerinde, eskilerin bir zamanlar yaşadıkları kütüphane kümbetlerinde, dağların tepesindeki sinyal istasyonlarında, yerin altındaki şehirlerde. Müfettiş artık dünyanın ta kendisi.

Sona gelindiğinde bir mücadele yaşanıyor. Zaten sonda hep bir mücadele yaşanır. Müfettiş korkmuyor ve bu yüzden dünyanın dört bir tarafındaki diğerleri de korkmuyor. *Peter Pan gibisin*, diyor kız. *Bir çocuk öldüğü zaman Peter Pan yolun yarısına kadar ona eşlik edermiş. Korkmasın diye.*

Ne garip. Üstelik bu bir çocuk masalı, öyle mi? Her neyse, ben Peter Pan değilim, diyor müfettiş. Kıza gülümsüyor, onun elini tutuyor. *Ben işimi yarım bırakmam.*

–uzanıyor uzanıyor uzanıyor uzanıyor ve sonra duruyor.

Elli Beşinci Bölüm: Havelock

Mavi. Bunu her seferinde unutuyordu. Akli anlamda bu gerçeğin bilincindeydi elbette. Ne de olsa gök mavisi diye boşuna dememişlerdi. Fakat bir istasyonda veya gemide birkaç yıl geçince bu da diğer pek çok ayrıntı gibi unutulup giderdi. Havelock böyle bir âna kadar onu unuttuğunun farkına bile varmamıştı. Bastonuna yaslanarak gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı ve yeşil-gri bulutların ötesindeki daha geniş mavi göğe baktı.

"Çok hoş, değil mi?" dedi kadın. Adı Lucia'ydı. İlk İniş'in hekimi, Basia'nın karısı, Felcia ile Jacek'in annesiydi. "İnsanın burada kalası geliyor."

"Hayır," dedi Basia. "Keşke çoktan eve dönmüş olsaydım diyorum."

"Eğer burada yaşasaydın..." dedi kadın.

"Mümkün değil," diye karşılık verdi Havelock ve gevrek gevrek güldü.

Rocinante onun arkasındaki çamurlu toprakta, bir iniş pisti varken onun bulunduğu alanda duruyordu. Tabii artık pistten eser yoktu. Hepsi gitmişti: bilim barakaları, İlk İniş'in binaları, hatta maden ocağının büyük bölümü. Her şey dümdüz olmuş ve sürüklenip götürülmüştü. Sular çekildiği için sel baskınına uğrayan yerler yalnızca erozyon hendekleri sayesinde anlaşılıyordu.

Roci'nin kargo hangarları açıktı. Erkeklerle kadınlar kalıplı plastik kasalardaki malzemeleri ve ekipmanları gemiden çıkarıp yumuşak zeminde istifliyorlardı. Havelock bir vinç elbisesi içindeki Naomi'nin onları yönlendirdiğini, seslenerek bilgiler verdiğini, tepkileri koordine ettiğini gördü. Alex ile Basia geminin bordasına dayalı ince bir yapı iskelesinin üstündeydiler. Diğeriyle –Havelock ismini doğru hatırlıyorsa Amos Burton'la– beraber

hasarı gözden geçiriyorlar ve insanoğlunun en ilkel, en yetersiz donanımlı kuru havuzunda nasıl onarımlar yapabileceklerini planlıyorlardı. Sağ eli tıbbi bir alçıyla kaplı olan iriyarı kel adamın hüsranı, kollarını oynatış şeklinden ve omuzlarının duruşundan anlaşılıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Lucia.

"Sen de hazırsan evet," cevabını verdi Havelock.

Birlikte ilk kasa yığınına kadar yürüdüler. Havelock el terminalini çıkarırken Lucia da daha önce indirdiklerinden birini çıkardı. Terminal artık onundu. Konşimentolara bakarak kasaları gruplandırmaya, hangi yardımların teslim ve kabul edildiğini dikkatle kayıt altına almaya başladılar.

Üç hafta önce ölmesi gerekirdi. Vücudunun bir dizi iyonize atoma ve karmaşık moleküle ayrılarak Ilus'un üst atmosferinin bir yerlerinde uçuşması gerekirdi. Hele *Israel*'in daha bile önce yok olması gerekirdi.

Olay gerçekleştiğinde tıp hangarındaydı. Otodoktor onu bir güzel uyuşturmuş ve damarlarına yarım litre suni kan pompalamıştı. Kendisini tıp koltuğuna bağlayan emniyet kemerlerinin hissini, uzmanlık sistemine bağlı alet kolunun hafif tıkırtılarını, vücuduna giren sıvıların soğuğunu hâlâ hatırlıyordu. Dudakları ve dili üşüyüp karıncalansa da Alex bunun normal olduğuna dair güvence vermişti. Bir ara Basia yanına gelmiş, bir şeyler yemiş ve hâlâ *Rocinante*'nin karnına bağlı çekme kablosunun son kalıntılarını da temizlemek üzere tekrar gemi dışına çıkmıştı.

Havelock bunun lüzumsuz bir uygulama olduğu yönünde bir şeyler söylediğini anımsıyordu.

"O türden biri galiba," demişti Alex. "Başladığı işi yarım bırakmaktan hoşlanmıyor."

"Kuşaklı da ondan."

"Evet," diye hemfikir olmuştu Alex. "Hepsi öyle."

Alex'in el terminali ötmüş, pilot ona kaşlarını çatarak bakmıştı. "Kaptan? Sen misin?"

Hoparlörden çıkan sesin James Holden'a ait olduğu belliydi ama kulağa daha boğuk geliyordu. Son zamanlarda epey bağırmış gibi. "Alex! Reaktörü çalıştır."

"Öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum Kaptan," demişti Alex.

"Savunma şebekesini bitirdik. Sanırım her şeyi bitirdik. Bak bakalım reaktör çalışacak mı."

Alex'in yüzünde çok durgun, çok ciddi bir ifade belirmişti. Kara mizah gitmiş, ölüm korkusunu kapatan o cesaret maskesi kaybolmuştu. Havelock adamı anlıyordu, çünkü aynı ümide ve o ümidin boşa çıkacağı korkusuna kendisi de kapılmıştı. Alex tek kelime daha etmeden kendini revir hangarındaki bilgisayarlardan birinin yanına çekmiş ve motor kontrollerini ekrana getirmişti. Havelock o sırada canı acıyıncaya kadar yumruklarını sıkmış, reaktörün çalışıp çalışmadığını sorarak Alex'in işini bölmemek için var gücüyle çabalamıştı.

"Çalışıyor mu?"

"Sanırım... çalışıyor," demişti Alex, ardından tekrar el terminaline doğru dönmüştü. "Enerji alabiliyorum Kaptan. Sistem taraması bazı hatalar veriyor ama biraz hırpalandığımız için böyle olduğundan emin sayılırım. Naomi ile Basia'yı da işe koşarsam bahse varım tekrar işlevsel hâle gelebiliriz. Tabii Amos burada olsaydı çok faydası dokunurdu."

"Amos da biraz hırpalandı," demişti Holden. Havelock adamın sırıtışını sesinden okumuştu.

"Durumu iyi mi?"

"Birkaç yeni parmak çıkarması gerekecek."

Alex omuz silkmişti. "Orası kolay. Şey, bana birkaç gün verirseniz *Roci*'yi büyük ihtimalle yüzeye indirebilirim. Amos'u hemen revire alırız."

"Acele etmeyin," demişti Holden. "Ağırdan alın ve her şeyin doğru çalıştığından emin olun. Başka bir krizi daha kaldıramayız."

"Başka bir kriz hep çıkacak Kaptan. Bu iş böyle yürür."

"En azından sonuncusunu atlatana kadar bir sonrakini erteleyelim, olur mu? *Barbapiccola* ve *Israel*'le iletişim kurabilir misin? Motorlarını tekrar açabileceklerini bilmiyorlar diye kimsenin ölmesini istemiyorum. Ayrıca *Israel*'in mekiğini kullanmamız gerekebilir – tabii herifleri ikna edebilirsek."

"Sanırım yakın bir zamanda bilgi paylaşımında bulunmamız

gerekecek," demişti Alex. "Durum epey dinamik. Ama izin ver önce herkesin reaktörünün doğru düzgün çalıştığından emin olayım, tamam mı?"

"Peki," demişti Holden. "Bir de bize biraz gıda yollayabilir misin?"

"Yemekhaneyi devreye sokar sokmaz," demişti Alex.

"Tamamdır. Güzel. Peki Naomi... acaba o...?"

"Herkes iyi," demişti Alex. "Her şey yoluna girecek."

Daha Havelock ile Doktor Merton envanter çıkarmayı bitirmeden bir inşaat ekibi üretim birimlerine bataryalar uydurmaya ve duvarların yükseleceği yerlerde ölçümler almaya başlamıştı bile. O duvarlar gerçek insan barınaklarına, yeni bir İlk İniş'e ait olacaktı. Kendiliğinden kurulmuş inşaat ekibi karmaydı. Bazıları bitik sığınmacı gemisiyle gelen gecekonduculardı. Bazıları Havelock'un oraya birlikte geldiği insanlardı. Aradaki ayrım Havelock'un zihnindeki yerini korusa bile sahada geçerliymiş gibi gözükmüyordu. Ağır mekiğin patlaması ve terörist hücresinin yakılması sanki başka bir çağda yaşanmış olaylardı. Havelock bu durumun fırtınayla, körlükle, ölüm solucanlarıyla ve kapının hemen dışında bekleyerek durmadan genzini temizleyen faniliğin devamlı farkındalığıyla ilgili olduğu görüşündeydi. Belki bu örnek alınmasını önereceği model bir koloni değildi ama burada işe yarıyordu. Geçici bir süreliğine. Şimdilik.

Uzun siyah saçlara sahip koyu tenli bir kadın gruptan ayrıldı. Kadın tanıdık gözüküyordu ama Havelock'un onu çıkarması yine de birkaç saniye sürdü. Gezegende geçirdiği zaman, yanaklarının dolgunluğunu alıp götürmüştü.

"Doktor van Altricht."

"Bana Sudyam de," diye konuştu kadın. "Herkes öyle diyor."

"Peki, Sudyam," dedi Havelock, el terminalini uzatarak. "Sana bazı raporlar getirdim."

"Harika," diyen kadın terminali ondan aldı. Bakışları, okuduklarını gerçekten kavrayamayacağı kadar büyük bir hızla sözleşmenin ekinde gezindi. Ardından en alta bir tırnağıyla imzasını atıp işaret ve orta parmaklarını ekrana bastırdı. El terminali ötünce de cihazı sahibine geri verdi.

"Tebrikler," dedi Havelock. "Artık KİE araştırma ekibinin resmi saha liderisin."

"Bundan daha kötü bir görev düşünemiyorum," diye gülümseyerek karşılık verdi kadın. "Artık resmileştiğime göre takviye ekipmanları ne zaman alacağımızı bana söyler misin?"

"İnsansız bir ikmal kapsülü şu an ağır itiş altında Medine'ye doğru ilerliyor," dedi Havelock. "DGİ ona el koymaz veya sovtaja almazsa altı, bilemedin yedi ay sonra burada olur."

"Peki DGİ'nin onu durdurma ihtimali ne?"

"Onda üçten fazla olduğunu sanmam," dedi Havelock. "Ama açıkçası bu sayıyı fazla koklamasan iyi edersin. Nerelerde bulunduğunu kimbilir?"

Biyokimyacı hafif bir tiksintiyle başını iki yana salladı. "Eh, bununla idare etmekten başka çaremiz yok," dedi.

Rocinante ile *Israel* elektriklerin gelmesinin ardından yaklaşık bir haftayı çok hassas bir siyasi dengede geçirmişti. *Israel*'deki Kuşaklılar nasılsa herkes öleceği için sembolik bir jest çerçevesinde gemiye alınmışlardı. Artık ölmeyeceklerine göre statüleri – sığınmacı mı, mahkûm mu, yoksa ücretli yolcu muydular?– çok daha tartışmalı hâle gelmişti. Marwick'in Medine'ye kadarki on sekiz aylık yolculuk boyunca gemide kalmalarına müsaade mi edeceğine, yoksa onları topyekûn gezegene mi yerleştirmeye çalışacağına karar vermesi gerekmişti. Tüm mekikler ortadan kalktığı için yüzeye inmenin yegâne yollarının *Rocinante*'ye binmek veya sahiden de uzun, tatsız bir atlayış yapmak olmasının da bu duruma yararı dokunmamıştı.

Sonunda karar neredeyse yarı yarıyaydı. *Barb*'ın mürettebatının aşağı yukarı yarısı gezegendeki kolonicilerle ve bilim insanlarıyla kalmayı seçmişti. Yörüngedeki KİE çalışanlarının da yaklaşık yarısı bu kadar yol teptikleri ve vadedilen topraklara dağın zirvesinden bakmakla yetinmek gibi bir niyetleri olmadığı için gezegende kalmaya karar vermişti. Başından beri gezegende bulunan bilim insanlarından –Vaughn, Chappel, Okoye, Cordoba, Hutton, Li, Sarkis ve daha başka bir düzine kişi– bir tek Cordoba yerçekimi kuyusundan çıkarak eve dönmek istemişti ve görünüşe bakılırsa bunun asıl sebebi gezegenin onları öldürmek için elinden geleni yapmasından ziyade hüsranla sonuçlanmış

romantik bir ilişkiden duyulan ızdıraptı. Bu Havelock'un anladığı bir karar değildi ama zaten anlaması da gerekmiyordu.

Gece çökerken onarımlar devam ediyor, kaynak hamlaçları çalıştıkça yapı iskelesi ve geminin gövdesi ışığı boğulup tekrar kararıyordu. Günbatımı altın sarısı ve turuncu, yeşil ve gül pembesi, gri ve çivit ve mavi renklere boyalı devasa bir tuval gibiydi. Manzara Havelock'a Kuzey Amerika'nın batı kıyısındaki sahilleri hatırlatmasına rağmen burada cirit atan seyyar satıcılar ve ticaretin coşkusu hakkında geveleyip duran reklam dronları yoktu. Kendince bir güzelliğe sahip olduğu bile söylenebilirdi. Havelock çıtır çıtır yanan bir kamp ateşinin etrafında oturarak gitar çalan ve kafayı bulan bir grup kolonici görse şaşırmazdı – tabii selin akabinde yanacak hiçbir şeyin kalmadığı ve gezegende insana güvenle kafayı bulduracak bir madde varsa onun muhakkak *Israel*'de yetiştirilmiş olduğu gerçeği dikkate alınmazsa.

Havelock güçbela *Rocinante*'ye çıktı ve Naomi'nin ona tahsis ettiği ranzaya kadar topallayarak gitti. Gemiye ilk kez bir yukarı-aşağı kavramı varken biniyordu ve *Roci* itiş vektörü doğrultusunda iniş yapmadığından yolun büyük bölümünü duvarlarda yürüyerek katetti. Uyluğundaki ve baldırındaki yırtılmış kaslar yavaşça yeniden büyüyordu ve kıkırdağın değişmesi için dizinin yeni bir onarımdan geçmesi gerekebilirdi. Başlarına gelen diğer her şey düşünüldüğünde bu kadarla paçayı kurtardığı için şanslıydı.

Ranzasında özel mesajlarını kontrol etti. Görmekten korktuğu mesaj onu bekliyordu. Williams'ın ailesi kasten adam öldürme suçlamasıyla onun aleyhinde kamu ve hukuk davası başlatıyordu. Havelock'un sendika temsilcisi daha şimdiden karşı dava açıyordu ve ne gariptir ki KİE onunla işbirliği yapıyordu. *Israel* menşe limanına dönene kadar Havelock her şeyin tatlıya bağlanacağını umuyordu. Williams'ın ailesine mesaj yollayıp özür dilemesinin bir yolu olsun isterdi. Onlara sadece uzay elbisesini devre dışı bırakmaya çalıştığını ve olaylar böyle geliştiği için çok ama çok üzgün olduğunu açıklamak isterdi. Fakat sendika temsilcisi öyle bir şey yapmayacağına dair ona söz verdirtmişti. Yine de konu kapandıktan sonra belki öyle bir fırsat yakalardı.

Mesajlardan biri de Kaptan Marwick'ten gelmiş olup GALİBA SANA BİR İÇKİ BORÇLUYUM başlığını taşıyor ve başlıca haber

kanallarından birine açılan bir köprü içeriyordu. Havelock köprüyü takip etti.

Ekran haber kanalının logosuyla doldu fakat ortadaki görüntüye bakmak tuhaf geliyordu. Havelock seyrederken çekme kablosunun ucunda yavaşça savrulan *Barbapiccola* yarıldı ve dışarı yusyuvarlak plastik baloncuklar saçıldı. Yaşanan sahne, bir çiçeğin tohumlarını rüzgâra bırakmasına benziyordu. Görüntüye yumuşak, derin ve güven verici bir erkek sesi karıştı. Ses Kuşak aksanlı İngilizce konuşuyordu.

"Yeni Cihan'daki inanılmaz kurtarma operasyonlarına ait yeni görüntüler bugün elimize ulaştı. Şu an izlemekte olduğunuz görüntüler Kraliyet İmtiyaz Enerji gemisi *Edward Israel*'in arızalı şilep *Barbapiccola*'yı toplu tahliyesi sırasında kaydedildi. Öyküyü yeni duyanlardansanız her üç gemi de olay sırasında akü gücüyle çalışmaktaydı. Her ne kadar *Barbapiccola* kontrolsüz bir atmosfer girişine bağlı olarak yitirilse de tekmil tayfa ile yolcular başarıyla *Israel*'e nakledildiler. Kazazedeler orada güvenlik müdür vekili Dimitri Havelock'un denetimi altında tıbbi müdahale ve yardım aldılar."

Ekranda Havelock'un KİE'ye yolladığı resmi rapordan alınmış fotoğrafı belirdi. Dik duran saçları onu bir Kuşaklıya benzemek istermiş gibi gösteriyor, sesi garip bir şekilde tiz ve ağlamaklı çıkıyordu.

"Nakil işlemi üç saatten kısa sürede tamamlandı. Hızlı ve profesyonel yardımları dolayısıyla Kaptan Toulouse Marwick'e özellikle teşekkür etmek istiyorum. O olmasaydı bu işi hatırı sayılır bir can kaybı yaşamadan beceremezdik."

Yayın sona erdi ve Havelock kahkaha attı. Marwick'i aradığında kızıl saçlı adam neredeyse hemen cevap verdi.

"Galiba bizi işten atmayacaklar," dedi Havelock.

"Eve döndüğümüzde bize konfetili bir geçit töreni düzenleyecekler – tabii konfeti hâlâ kullanılırsa," dedi Marwick. "Şimdi zam istemenin tam vakti."

"Risk tazminatı," dedi Havelock, başını koluna dayayarak.

"Günün kahramanları olup çıktık," dedi Marwick. "Tabii evdekilerin başımızdan geçenlere dair en ufak bir fikirleri yok, o ayrı. Bu, istediğin kadar açık ve net anlatsan bile karşındakinin bir türlü anlamayacağı o şeylerden biri."

"Sorun değil," dedi Havelock. "Anlamaları da gerekmiyor. Araştırma ve tetkik ekiplerinden bir istek listesi alacağım. Sence onlara verebileceğimiz başka bir şey var mıdır?"

"Duruma göre değişir," dedi Marwick. "*Rocinante*, Halka'ya kadar bizimle gelecek mi?"

"Sanırım evet," dedi Havelock. "İstersen kesin bir cevap öğrenebilirim."

"Bize destek olacaklarsa gemiyi biraz daha boşaltabilirim. Verebileceğimiz fazla bir şey kalmadı ama yedek jeneratörlerden birini söküp onlara indirebiliriz. Yemekhaneler için biyokütle de."

"Aslına bakarsan sanırım o açıdan rahatız. Doktor Okoye yerel bitkileri yenilebilecek bir şeye dönüştürmenin bir yolundan bahsediyordu. Sağlak moleküler midir, ne halttır, onunla bir ilgisi varmış."

"Aferin ona," dedi Marwick. "İnsanın neredeyse burada kalası geliyor, değil mi? Yani her şeyin nasıl gelişeceğini görmek için."

"Yok be," dedi Havelock. "Burayı görsen öyle konuşmazsın. Ufacık, pislik içinde ve neresini tutsan elinde kalıyor. Ayrıca seni ânında öldürebilecek sümüklüböcekler var. Bu insanlar bir yıl hayatta kalabilirlerse şaşarım."

"Sahi mi?"

"Senin de bildiğin gibi bir, iki, sekiz veya bilmem kaç ay içinde illaki bir şeyler olur. Ya hidrofoni sistemi bozulur, ya o göz yiyen meret gibi başka bir şey türer ama bu sefer hâlihazırda bir tedavisi olmaz, ya da saldırı aylarından biri gökten düşer. Hatta siktiğimin ölüm solucanları kanat bile çıkarabilir. Çıkarmayacaklarını bilemeyiz ya. Ama okyanusta neredeyse gezegene yörüngesini saptırtacak kadar şiddetle patlayabilen enerji santralleri olduğunu pekâlâ biliyoruz. Holden artık tüm o santrallerin bittiğini söylüyor ama belki yanılıyordur. Veya belki de her şey kapatıldığı için gezegene batmakta olan bir reaktör çekirdeği falan vardır. Kısacası hiçbir şey bildiğimiz yok."

Marwick telaşlı görünmese de başını salladı. "Sanırım haklısın."

"O yüzden asıl istediğim Ceres İstasyonu, Dünya veya Mars. New York'ta ne var biliyor musun? Vıcık vıcık yağlı yemekler ve berbat kahve satan bütün gece açık lokantalar. Bütün gece açık

lokantaları olan bir dünyada yaşamak istiyorum. Yarış pistleri olan bir dünyada. Son bir ayda yedi kez yemediğim malzemelerden yapılmış paket servis Tayland yemekleri olan bir dünyada."

"Sen böyle söyleyince kulağa gerçekten cennet gibi geliyor," dedi Marwick. "Yine de sırf burada kaldıkları için öleceklerse tüm bu zavallı insanları geride bırakma fikri beni rahatsız ediyor."

"Belki ölmezler," dedi Havelock. "Son zamanlarda başka konularda da yanıldığım oldu. Hem... avantaj sütunları bomboş değil. Sanırım evrende kişi başına en çok bilim insanı ve mühendis düşen yer burası. Ayrıca onlara verebileceğimiz kadar malzeme veriyoruz."

"Yine de yetersiz gözüküyor."

Havelock biraz doğrulup otururken çarpışma koltuğu tıslayarak yalpası üstünde kaydı. "Birbirlerine de sahip olduklarını unutma. En azından şimdilik. Unutma ki ilk başta herkes birbirinin gırtlağını kesmeye hazırdı. Şimdiyse hep beraber çadır kuruyorlar. Onları öldürecek yeni bir şey çıkagelmedikçe biyoloji izin verir vermez doğma büyüme Yeni Cihan bebekleri olacak. Ve o bebeklerin yalnızca buraya aynı gemide gelmiş ebeveynlerden doğacağını hiç sanmıyorum."

"Eh," dedi Marwick. "İnsanlar işe nereden başlarlarsa başlasınlar, beraberlerinde ne getirirlerse getirsinler zor şartlarda bir araya gelebileceklerini hatırlamak güzel."

Havelock omuz silkti. Koenen'in söyledikleri ve uzay boşluğunda sürüklenerek can veren Williams'ın görüntüsü hafızasındaki tazeliğini koruyordu. Aynı şey hücresindeki Naomi Nagata, insanların dolabına işedikleri o Kuşaklı mühendis ve bir silaha dönüştürdüğü mekik için de geçerliydi. Tanrı aşkına, sadece Williams'ın başına gelenler için bile yeterince dertliydi. Bir de silahlandırılmış mekiği kullansaydı kimbilir neler hissederdi.

"Bazen bir araya geliriz, bazen gelmeyiz. Bu insanlar aynı rahatlıkla birbirlerinin yakasına da yapışabilirlerdi. Bazen bu da olur. Gel gör ki öyle davrananlar genellikle tarih kitaplarını yazacak kadar yaşamaz."

"İyi dedin," dedi Marwick, gevrek gevrek gülerek. "Hakikaten iyi dedin."

Elli Altıncı Bölüm: Holden

Rocinante sahiden haşat olmuştu.

Geminin dış gövdesinin iskele tarafı boylu boyunca çeşitli deliklerle kaplıydı. Holden hasarlı itici soketlerinin Basia ve Naomi tarafından değiştirildiği parlak kısımları görebiliyordu ama o ikisi tüm delikleri yamayacak kadar zaman veya malzeme bulamamıştı. Gemiyi yakıp kül etmeden gezegene indirebilmiş olması bile Alex'in pilotluk yeteneğinin ispatıydı. En az bir NST yuvası aldığı hasarla kevgire dönmüştü ve içindeki silahı kullanmak muhtemelen güvenli değildi. Ayrıca geminin üst kısmında –Naomi'ye göre doğaçlama füzelerden birinin isabet ettiği noktada– uzun bir iz mevcuttu.

Holden ileriki her onarımı daha sonra Avasarala'ya göndereceği ayrıntılı faturaya neşeyle not etti.

Rocinante bir zamanlar İlk İniş'in bulunduğu yerden yarım kilometre mesafedeki ıssız bir düzlükte duruyordu. Yeni binaların iskeletleri belirmeye başlıyordu. İnsanlar her zaman yaptıkları gibi bir şeyleri geçmişin harabeleri üstüne inşa ediyorlardı. Pek çok kayba uğranmıştı fakat en çok can yakanı ölen insanlardı.

Her zaman olduğu gibi.

Holden egzoz konisindeki hafif bir hasarı not edip geminin kıçının etrafından dolaştı ve on iki metre uzakta geçici bir barınak kurmakta olan bir çift Kuşaklıyla karşılaştı. Otuzlu yaşlarının başlarındaki bir adam kablo çekerken yaşlıca bir kadın çamurlu toprağa kazıklar çakıyor, ikinci bir kadınsa fazla yaklaşabilecek sümüklüböcekleri defetmek için elinde uzun bir sırıkla hazır bekliyordu.

"Onu oraya kuramazsınız," dedi Holden, elleriyle bir kışkış-

lama hareketi yaparak gruba doğru yürürken. "Nereye çadır kuracağınızı Yönetici Chiwewe'ye sorun."

"Bu noktayı kimse sahiplenmedi," dedi adam. "Bizim de en az başkaları kadar hakkımız–"

"Evet, evet. Size nereye inşaat yapıp yapamayacağınızı söylemiyorum. Ama birkaç saat sonra bu gemi havalanacak ve küçük çadırınızı dümdüz edecek."

"Ah," dedi adam mahcup bir edayla. "Tamam. Öyleyse gitmenizi bekleriz."

"Sağ olun. Size iyi günler." Holden üçlüye el sallayıp gülümsedi ve Yeni İniş'e doğru yürüyüp gitti. Bunlar hak iddialarına sahip çıkmak için KİE'ye karşı ölümüne savaşmayı göze alanlarla aynı kişilerdi ve patronluk taslayan yabancılara katlanacak değillerdi. Fakat facia onlara en azından yüksek hızlı rüzgârlara saygı duymayı öğretmişti.

Holden ileride Yeni İlk İniş'in kasaba meydanı hâline gelecek olan kısmen bitmiş altı binanın dikdörtgenine vardığında Carol Chiwewe'yi KİE mühendislik üniforması giyen biriyle ve Naomi'yle hararetli bir tartışma içinde buldu. Yakınlarda bekleyen Amos geniş yüzünde silik bir tebessümle boşluğa dalıp gitmişti. Bacağındaki ve elindeki tıbbi aparatlar onu bir sayborg, boynundaki sargılarsa bir korsan gibi gösteriyordu. Amos ağır yaralanmayla Holden'ın tanıdığı diğer herkesten daha iyi başa çıkıyordu. Mesela ona kıyasla Fayez hâlâ topallayarak yürüyordu. Tabii bir kolunu Elvi Okoye'nin omuzlarına atmak için bahane buluyor da olabilirdi.

Basia, Lucia ve Jacek tartışmadan saygılı bir mesafede bir araya toplanmışlardı. Yaşamlarının devamı kesintisiz temasa dayanıyormuşçasına hepsi birbirine sıkıca tutunmaktaydı.

"Kitapta ne yazdığı umurumda değil," diyordu Carol. "Tüm bu altı yapının tek bir jeneratörden beslenmesini istiyorum. Elimizde sadece iki tane var. Diğeri kasabanın geri kalanına lazım."

"Bunlar en çok kullanım gören binalarınız," diye karşılık verdi mühendis. "Elektrik yükü sınırda olacağı için–"

"Biraz fazlalık payı mutlaka vardır," diye adamın sözünü kesti Naomi. "Hem yönetici böyle istiyor. Ona istediğini ver."

Mühendis gözlerini devirip omuz silkti. "Peki, hanımefendi."

"Herkes birbiriyle iyi geçiniyor mu?" diye yaklaşırken sordu Holden.

"Her şey süt liman, Kaptan," dedi Amos. "Uyuyan bir kedi gibi."

"Gemi nasıl görünüyor?" diye sordu Naomi, gruptan ayrılarak. Onun gitmesiyle beraber tartışma yeniden alevlendi.

"Epey hırpalanmış."

"Elimizden geleni yaptık."

"Harika bir iş çıkarmışsınız," diyen Holden sevgilisinin elini tuttu. "Ama gelecek sefer kötü adamların seni yakalamasına izin verme."

"Hey," dedi Naomi sahte bir öfkeyle. "Kendi kendime kurtuldum ya, sen ona bak."

"Ben de sana onu soracaktım. Gardiyanını bizim tarafa geçmeye tam olarak nasıl ikna ettin?"

Naomi adama iyice sokulup sırıttı. "Hapisteydim. İnsanlar öyle zor şartlar altındayken normalde yapmayacakları her türlü şeyi yaparlar. Ayrıntıları bilmek istediğinden emin misin?"

"Umurumda bile değil," dedi Holden, sonra da sevgilisine asılarak ona sıkıca sarıldı. Naomi neredeyse üstüne yığılacaktı.

"Tanrım, sakın bırakayım deme," diye adamın kulağına fısıldadı Naomi. "Dizlerim beni öldürüyor. Bu yerçekiminde bir saat daha yürürsem bağ dokularımın değişmesi gerekecek."

"Öyleyse buradan defolup gidelim."

Holden, Amos'la göz göze gelecek kadar sevgilisinin yanından uzandı, ardından çenesiyle gemiyi işaret etti. Tamirci başını sallayıp gülümsedi ve topallayarak son malzemelerin de yüklenmekte olduğu meydanın etrafından dolaştı.

"Mahkûmumuz gemide mi?"

"Amos bir iki saat önce onu revire kilitledi," dedi Naomi, sonra da uzun bir iniltiyle tüm iskeletini gevşemeye bıraktı.

"*Roci*'ye kadar yürüyebilecek misin?" diye ona sordu Holden.

"Evet. Sen git vedalarını et."

Kadını bırakan Holden onun bir müddet titrek bacaklar üstünde yalpalayarak uzaklaşmasını seyretti. Sonra Carol Chiwewe'yle el sıkışmak için arkasına döndü. O ve KİE çalışanı tartışmalarını lağım sistemlerine ve su arıtımına taşımışlardı. Holden kısa bir

vedalaşmanın ve iyi şans dilemenin ardından Basia ile ailesinin yanına gitti.

"Doktor," dedi Lucia'ya ve kadının elini sıktı. "Sen olmasaydın hiçbirimiz sağ kalamazdık." Onun ardından Jacek'le, son olarak da Basia'yla tokalaştı. "Basia, gemideki yardımların için sağ ol. Naomi'ye yardım etmeye çalıştığın için de teşekkürler. Sen cesur bir adamsın. Hoşçakalın ve havanız hep açık olsun." Çalkantılı fırtına bulutları ve çiseleyen yağmur bu temenniyi bir espri hâline getiriyordu. Holden onlara gülümsedi.

"Ne?" dedi Basia. "İyi de beni Dünya'ya götürmen–"

Holden çoktan yürümeye başlamıştı fakat son bir söz için durakladı. "Sıkı çalışın. Bu gezegene bir dahaki gelişimde doğru düzgün bir bardak kahve içmek istiyorum."

"Çalışacağız," diye karşılık verdi Lucia. Holden kadının gözyaşlarını sesinde duyabilse de yağmur onları yüzünden gizliyordu.

Gezegeni değil ama insanlarını özleyecekti. Her zaman olduğu gibi.

Kalkış Holden'ı çarpışma koltuğuna bastırırken sanki gemi onu bir sarılışla karşılıyordu. Alt yörüngeye vardıkları anda koltuğundan havalandı ve mürettebat merdiveninden yemekhaneye indi. Otuz beş saniye sonra kahve demliği kendi kendine fıkırdıyor ve pişen kahvenin yoğun kokusu havayı doldurmakla kalmayıp Holden'ın başını döndürüyordu.

Naomi süzülerek içeri girdi. "İlk adım bir sorununun olduğunu itiraftan geçer."

"Evet, var," diye karşılık verdi Holden. "Ama son bir iki ayımı beni öldürmek için elinden geleni ardına koymayan bir gezegende geçirdim. Ayrıca halletmem gereken boktan bir iş var. O yüzden önce biraz mola verip bir bardak kahve içeceğim."

"Bana da bir bardak koy," dedi kadın, sonra da kendini duvar paneline kadar çekip durum raporlarını gözden geçirmeye koyuldu.

"Üç olsun," dedi Amos, kendini odaya çekerken. "Birilerinin kızımı atış taliminde kullanmasına izin verdiğiniz için onarmam gereken bir ton şey var."

"Hey, elimizden geleni–" diye başladı Naomi fakat iletişim panelinin cızırtısıyla sözü kesildi.

"Orada kahve mi yapıyorsunuz?" dedi Alex kokpitten. "Biri bana da bir ampul getirsin."

Amos ile Naomi, Medine İstasyonu'na kadarki uzun yolculukta yapabilecekleri onarımların bir listesini çıkarırlarken Holden dört büyük ampulü kahveyle doldurdu. Diğerlerine hizmet etmeye itirazı yoktu. Başkalarını mutlu etmek için basit ve evcil bir işle uğraşmak fazlasıyla huzur vericiydi. Kendi kahvesi sadeydi. Amos'unkinde iki ağartıcı, iki de tatlandırıcı vardı. Alex'e bir ağartıcı, Naomi'yeyse bir tatlandırıcı yeterdi. Ampuller hazır olunca onları dağıttı.

"Bunu Alex'e sen götürür müsün?" diye sordu ve Naomi'ye ikinci bir ampul verdi. Sesindeki ya da yüz ifadesindeki bir şey kadının endişeyle kaş çatmasına yol açtı.

"İyi misin?" diyen Naomi ampulü aldıysa da gitmedi. Kahvesini sakat eliyle sarsakça kavrayan Amos makine atölyesinin bulunduğu kıça doğru yola çıktı ve terminalindeki görev listesine bakarak yapacak ne çok işi olduğu konusunda kendi kendine homurdandı.

"Dediğim gibi; halletmem gereken boktan bir iş var."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Sorun değilse bunu tek başına yapmayı yeğlerim."

"Tabii ki değil," dedi kadın ve sevgilisini yanağından hafifçe öptü. "Seni daha sonra bulurum."

Holden depolama güvertesine çıkıp hava sızdırmaz bir vakum torbası, bir mala ve harici onarımlar için portatif bir kaynak hamlacına sahip bir ADF elbisesi buldu. Elbiseyi üstüne geçirdi, sonra da kargo hangarına doğru gemide paytak adımlarla ilerledi.

Gittiği yerin Miller'ın ebedi istirahatgâhı olduğundan emin sayılırdı.

Hava kilidinin içinde basınç devrinin tamamlanmasını ve kompartımandaki tüm havanın boşalmasını bekledi, sonra da içeri girdi. Bir terslik çıkarsa, gemisinde kalan protomolekül kendini savunmaya karar verirse vakumda olacak ve gemiye giriş bir hava kilidi tarafından korunacaktı. Holden hava kilidini arkasından mühürledi, sonra da Alex'ten yerel kapı kontrollerini

devre dışı bırakmasını ve tekrar arayıncaya kadar devreye sokmamasını istedi. Alex sebebini sormadan isteneni yaptı.

Bu iş de bitince Holden kargo hangarını sistemli bir biçimde sökmeye başladı.

Beş saatin ve elbise için bir hava takviyesinin ardından aradığını buldu. Hangar duvarındaki sökülebilir bir panelin arkasında yer alan aktarım borusunun altına işaret parmağının ucundan daha büyük olmayan küçük bir et parçası yapışmıştı. Ganymede'den *Roci*'ye binen protomolekül canavarını ilk gördükleri yer ile polipi bulduğu nokta arasında bir metre bile yoktu. Canavarın bu son kalıntısını ne kadar uzun bir zamandır gemide barındırdıklarını düşünmek bile Holden'ın tüylerini ürpertiyordu.

Malayı kullanarak polipi borudan kazıdı, sonra da hem onu hem de el aletini vakum torbasına koyup torbanın ağzını hava sızdırmayacak şekilde kapattı. Kazımanın geride bırakabileceği herhangi bir artığı öldürmek için kaynak hamlacını birkaç dakika boyunca boruya tutarak metali akkor hâle getirdi. Ardından geminin sonda fırlatıcısına cephane bulana dek kargo bölümündeki malzemeleri eşeledi, sondanın kapağını ve torbayı kasanın içine tıktı.

Elbise telsizini geminin genel kanalına ayarladı. "Naomi, orada mısın?"

"Buradayım," dedi kadın kısa bir süre sonra. "Operasyon güvertesindeyim. Ne oldu?"

"Sonda... şey, 117A43'ü elle kumandaya alır mısın?"

"Tabii. Onunla ne yapmamı istersin?"

"Sondayı kargo hangarından dışarı bırakacağım. Beş dakika sonra onu Ilus'un güneşine yollar mısın?"

"Peki," cevabını verdi Naomi, sesinden anlaşılan soruyu dile getirmeksizin. Holden telsizi kapattı.

Küçük bir elektromanyetik ve kızılötesi sensör olan sonda, basit bir itiş sistemine sahipti. Donanma gemilerinin bir gezegenin öteki tarafında nelerin saklanabileceğini görmek amacıyla kullandığı türdendi. Bir eski Dünya yangın musluğundan pek de büyük sayılmazdı. Buna rağmen ağırcaydı. Holden onu kargo hangarı kapısına doğru iterken tekrar durdurmakta zorlandı.

Dışarıda dönmeyi sürdüren Ilus'un kızgın kahverengi bulut örtüsünde bazı beyazlıklar belirmeye başlıyor, hatta arada bir

alttaki okyanusun maviliği göze çarpıyordu. Biraz zaman gerekecekti ama gezegen elbet kendini toparlayacaktı. Taklit kertenkeleler geri dönecekler ve hem insan çocuklarıyla, hem de ısırdıktan sonra düşüp ölen o sinir bozucu küçük böceklerle yaşam alanı rekabetine gireceklerdi. Varlığını sürdürmek için mücadele eden iki farklı biyoloji. Veya üç. Yahut dört. Bunlar Ilus'un birkaç milyar yıl önce tecrübe etmediği şeyler değildi. Yeni kavga da eskisinin aynıydı.

Holden eldivenli ellerinden birini yanında asılı duran sondaya koydu ve diğeriyle gezegeni işaret etti.

"Bu senin eserin, ahbap. Bu, kurtardığın ikinci dünya. Ve bir kez daha sana karşılık olarak verebileceğimiz hiçbir şey yok. Bazen keşke sana daha iyi davransaydım diye düşünesim geliyor."

Holden kendi kendine bir kahkaha attı, çünkü ihtiyar dedektifin ne diyeceğini duyar gibi oluyordu. *Viking usulü cenaze törenimi kendi hislerine mal etmesen de olurdu.*

"Tamamdır. Öteki tarafta görüşürüz." Holden aslında başka bir tarafa inanmazdı. Ona göre ölümden sonra ebedi karanlıktan başka bir şey yoktu. Daha doğrusu eskiden böyle düşünürdü. Evet, başlarından geçenlerde kontrol dışı uzaylı teknolojisinin payı büyüktü ama kimi zaman başka bir şey daha işe karışıyor olabilirdi. "Elveda, dostum."

Sertçe ittiği sonda yavaşça gemiden ayrıldı. Holden onun Ilus'un yıldız ışığını yansıtan ufacık bir nokta olup çıkana dek küçülmesini seyretti. Sonda bunun ardından kısa bir itiş aleviyle birkaç saniyeliğine parladı ve ardında bir kuyruk bırakarak gezegenden hızla uzaklaştı. Holden onu göremez oluncaya kadar bekledi, sonra da kargo hangarının kapısını kapattı.

Basınç devrinin ardından hava kilidinde uzay elbisesini çıkardı. Kilidin iç kapısı açıldığında Naomi onu bekliyordu.

"Selam," dedi Holden.

"Bitti mi?"

"Evet, burada işim bitti."

"Öyleyse odama gel, miço," dedi kadın. "Orada sana göstermek istediğim bir şey var."

Yatağının yarım metre üzerinde asılı duran Holden'ın vücudu terden sırılsıklamdı. Uzun ve ince yapılı bedeniyle yanında sü-

zülen Naomi'nin saçları sevişmelerinin ardından karmakarışık olmuştu. Holden kendi kafa derisine dokunarak terden diken diken olmuş saçlarını yokladı.

"Berbat görünüyorumdur," dedi.

"Kirpiler şirin hayvanlardır. Böyle de iyisin." Naomi uzun ayak başparmaklarından biriyle duvara dokundu ve atmosfer kontrollerine birkaç santim daha yaklaştı. Hava akımı mazgalını ikisine birden yönlendirdi ve Holden'ın serin havayla hemen kurumaya başlayan cildini bir ürperti kapladı.

"Sanırım ne kadar duş alsam da bir daha Ilus'u üstümden yıkayıp atamayacağım," diye az sonra ekledi.

"Birkaç haftayı nezarethanede geçirdim. İstersen gel değişelim."

"O durum için üzgünüm."

"Senin suçun değildi. Şansımız kötü gitti, o kadar. Havelock'un Ceres'teyken Miller'ın ortağı olduğunu biliyor muydun?"

Holden vücudunu çevirerek sevgilisine bakabilmek için yatağa dokundu. "Benimle kafa buluyorsun."

"Hayır. Tabii bu onunla tanışmamızdan önceymiş."

"Keşke bilseydim."

"Şimdi böyle düşünebilirsin ama bilseydin tuhaf hissederdin."

"Muhtemelen haklısın," dedi Holden, sonra da iç geçirdi ve eklemleri çıtırdayana kadar gerindi. "Bir daha asla öyle yapmayacağım."

"Ne yapmayacaksın?"

"Seni bırakıp gitmeyeceğim. Ilus'ta öleceğimi sanıyordum. Sen de yörüngede ölecektin ve son anlarımızda birbirimize sarılamayacaktık. Hayal edebileceğim en kötü senaryoydu."

Başını sallayarak, "Evet," diye doğruladı Naomi. "Haklısın."

"Bir daha öyle bir şey yaşanmayacağına söz veririm."

"Peki. Basia'yı neden serbest bıraktın?"

Holden kaşlarını çattı. İşin doğrusu neden öyle yaptığından pek emin değildi. Ve bu konuya fazla kafa yormamak için çok uğraşıyordu.

"Çünkü... ondan hoşlandım. Lucia'dan da. Ayrıca ailelerini dağıtmanın kimseye faydası dokunmayacaktı. İnsanları kurtarabilmek için iniş pistini erken havaya uçurduğu öyküsüne inan-

dım. Hem artık hiçbir yere bomba yerleştirmeyecek. Murtry'nin bana söyledikleri arasında bir şeyi uzun uzadıya düşündüm. Şu an uygarlığın sınırlarının çok ötesindeyiz. Siyah-beyaz yasal argümanlar burada pek anlam taşımıyor. Belki ileride taşır."

"Yani hududun yasaları yok ama polisleri var, öyle mi?" dedi Naomi fakat bunu gülümseyerek söyledi.

"Of, lafı fena koydun," diye karşılık verdi Holden ve kadın bir kahkaha attı.

Birkaç dakika samimi bir sessizliğin içinde asılı durdular. "Konu açılmışken gidip mahkûmumuza baksam iyi olacak," dedi Holden nihayet.

"Böbürlenmek için mi?" diye sordu Naomi, onu kaburgalarından dürterek. "İşin sonunda böbürlenmeye bayılırsın."

"Tüm bunları çekilir kılan da o."

"Git öyleyse," diyen kadın ayaklarını duvara dayadı ve elleriyle sevgilisini elbise dolabına doğru itti. "Ama önce giyin. Ve saçlarını tara."

"Az sonra dönerim," diye onaylayan Holden çekmecelerden giysilerini çıkardı. "Bana göstermeni istediğim bir şey daha var."

"Kaybettiğimiz zamanın acısını mı çıkarmak istiyorsun?"

"İyi bildin."

Holden revir hangarındaki Murtry'yi ziyaretinden önce dişlerini fırçalamak ve saçlarını taramak için tuvalete uğradı. O birbirine dolanık saçlarını çözmeye çalışırken Amos süzülerek içeri girdi ve öylece bekledi.

"Yolunu mu kapıyorum?" diye sordu Holden. "Yalnız kalman mı gerekiyor?" Amos tuvalet kullanımında hiç bu kadar utangaç davranmazdı.

"Naomi gidip Murtry'yi göreceğini söyledi," dedi Amos, ses tonunu dikkatle ifadesiz tutarak.

"Evet."

"Onu görmemin yasak olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Seninle gelebilir miyim öyleyse?" diye sordu Amos.

Holden hayır diyecekken biraz düşünüp omuz silkti. "Tabii. Neden olmasın?"

Murtry'nin bacağındaki yara pek ciddi değilse de Holden'ın mermisi humerus kemiğini kırmıştı. O yüzden uzmanlık sistemi kemik oluşumunu izlerken onu revir hangarında hapis tutuyorlardı. KİE güvenlik şefinin sol kolu çarpışma koltuğuna kelepçeliydi. Bacağı biraz daha iyileştiğinde onu Amos'un dış kilitler eklediği bir mürettebat kamarasına nakledeceklerdi.

"Kaptan Holden," dedi Murtry, ikili içeri girdiğinde. "Bay Burton."

"Sonuç olarak..." dedi Holden, daha önce başladıkları bir sohbete kaldıkları yerden devam edercesine. Aslında bir bakıma ediyorlardı da. "Birkaç saat önce BM'deki dostumdan bir mesaj aldım. Seninle tanışmayı iple çekiyormuş. Seni Ay'ın Lovell kentindeki BM tesisine bırakacağız. Bir keresinde oraya başka bir mahkûm teslim etmiştim ve o kişi o günden sonra güneş sisteminin geri kalanı nezdinde sırra kadem bastı. Hey, belki ikinizi komşu hücrelerde tutarlar."

"Yasaları çiğnemişim gibi konuşup duruyorsun. Ama çiğnemedim," dedi Murtry.

"Şu an Dünya'da zehir gibi bir adli ekip aksini ispatlamak için gece gündüz çalışıyor. Önlerinde yaklaşık iki yıl var. Dönüş yolculuğunun keyfini çıkar."

"Ve ben," dedi Amos, "neden yolculuğun keyfini çıkaramayacağını söylemek için buradayım."

"Böyle konuştuğunu duymamış olayım," dedi Holden. "Bu adam benim tutuklum."

"O zaman belki de dışarı çıkmalısın," dedi Amos.

Holden dönüp Murtry'yi süzdü ve adam ona aynı şekilde karşılık verdi. "Peki, Amos. Bir dakika sonra benimle yemekhanede buluş."

"Anlaşıldı, Kaptan," dedi Amos, bunu söylerken mahkûma gülümseyerek.

Dışarı çıkarak Murtry'yi öldürmüş olabileceğinden endişelenen Holden revir kapısının hemen dışındaki köşede bekledi.

"Seni alt ettim diye hasta yatağındaki çaresiz birini dövecek misin?" diye sordu Murtry, huzursuzluğunu küçümsemeyle gizlemeye çalışarak.

"Olur mu öyle şey," dedi Amos alınmış gibi yaparak. "O ko-

nuda bir sorunumuz yok. Bana arkadan saldırman akıllıca bir hamleydi. Oyundan nefret etmem. Hatta bir oyuncuyu takdirle karşılarım."

"Öyleyse–" diye başladı Murtry fakat Amos konuşmasını sürdürdü.

"Ama bana Wei'yi öldürttün. Wei'den hoşlanmıştım."

İki adam arasındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Tamircinin Murtry'yi boğazlamış olabileceğini düşünen Holden tam içeri dönecekken Amos ağzını tekrar açtı.

"Ve sonunda seni dövdüğümde çaresiz olmayacaksın. Sence bu bir şeyi değiştirir mi?"

Holden başka neler konuşulduğunu duymak için beklemedi.

Kapanış: Avasarala

Mars Kongresel Meclis Başkanı Vyakislav Pratkanis harika bir poker suratına sahipti. Üç günlük görüşmeler, yemekler, tiyatroda ve kokteyllerde geçen akşamlar boyunca belli belirsiz bir şaşkınlıktan daha fazlasını dışa vurmamıştı. Adam ya içten içe panikliyordu, ya da vaziyeti bir türlü anlamıyordu. Avasarala'nın tahmini ikincisiydi.

"Bu akşam sana eşlik edemeyeceğim için üzgünüm," dedi Pratkanis, kadının elini çabucak, tatsız bir maharetle sıkarak.

"İyi bir yalancısın," dedi Avasarala gülümseyerek. "Benimle bu kadar çok zaman geçiren çoğu erkek benden bir an önce uzaklaşmazsa siki düşecekmiş gibi davranır."

Adam çok büyük ihtimalle ayna karşısında çalıştığı nazik bir kahkaha attı. Avasarala da aynı şekilde karşılık verdi. Hükümet binaları Aterpol'de, yani Londres Nova'nın toprağına gömülü mahallelerinin en seçkinindeydi. Mars'ın Aurorae Sinus bölgesinin altına serpişmiş altı yerleşke daha mevcuttu. Avasarala, Marslıların dünyayı yeraltında yeniden yaratma konusunda hatırı sayılır bir iş çıkardıklarını itiraf etmeliydi. Aterpol'un çok yukarılardaki sahte kubbesi, Avasarala'nın kertenkele beynini Dünya'nın açık havasında durduğuna ikna edebilen dikkatle dengelenmiş bir ışık tayfıyla aydınlanıyordu. Kamu binaları tüm kentin –hatta tüm gezegensel ağın– kahrolası bir kabir gibi inşa edildiği gerçeğini neredeyse göz ardı ettiren hafif bir ferahlık esas alınarak tasarlanmıştı. Bir manyetosferin yokluğu, radyasyona karşı korunmayı Mars'ın başlıca önceliği hâline getiriyordu. Buna bir de düşük yerçekimi sebebiyle koridorlarda küçük bir kız gibi seke seke ilerlemek zorunda kalması eklenince Avasarala'nın gezegene âşık olduğu söylenemezdi.

"Seninle bir bakış açısını paylaşmaktan onur duydum," dedi adam.

Avasarala başını eğdi. "Cidden, Vyakislav. Mesaimiz bitti. Artık kafamı ütülemekten vazgeçebilirsin."

"Nasıl istersen," dedi adam, yüz ifadesini hiç değiştirmeden. "Nasıl istersen."

Avlunun ilerisindeki koridorda Avasarala sarisini[1] çekiştirerek kumaşı yerine oturttu. Aslında yerinden çıkmamıştı ama dengesi yanlıştı ve kafasının arka kısmına ağırlık yapıyordu. Duvarlardaki taş apliklerde loş ışıklar yanıyor, havadaki sandal ağacı ve vanilya kokusuna huzur verici hafif bir müzik eşlik ediyordu. Sanki hükümet orta sınıf bir kaplıcaydı.

"Chrisjen!" diye seslendi bir adam. O sırada yüksek kubbeli avluya ulaşmış olan Avasarala arkasına döndü. Seslenen iriyarı adamın teni onunkinden birkaç ton daha koyuydu ve saçları Avasarala'nın çelik grisinden sadece biraz daha beyazdı. Adam yaklaşırken kollarını açtı ve Avasarala ona sarıldı. Onları bu hâlde gören biri, insanlığın üç büyük siyasi teşkilatından ikisinin hükümetlerine yön verdiklerini tahmin edemezdi. Dünya Kuşak'tan çekiniyor, Kuşak ise Dünya'yı içerliyor olabilirdi fakat DGİ ile Birleşmiş Milletler'in uymaları gereken belli bir adap vardı. Hem doğrusu Avasarala yaşlı hergeleden hoşlanmıyor değildi.

"Veda etmeden ayrılmayacaktın, değil mi?" diye sordu adam.

"Yarına kadar yola çıkmıyorum," dedi Avasarala. "Şimdi arkadaşlarla yemeğe gidecektim."

"Eh, yine de seni gördüğüme sevindim. Bir dakikan var mı?"

"Bilinen uzaydaki en büyük terörist organizasyonun askeri lideri için mi?" dedi yaşlı kadın. "Nasıl olmaz ki? Aklından ne geçiyor?"

Fred Johnson yavaşça yürümeye başladı ve Avasarala ona ayak uydurdu. Avlu cilalı taştandı. Ortasına inşa edilmiş süs havuzundaki soyut ve cinsiyetsiz insan heykelinin yanlarından yavaşça su akıyordu. Fred havuzun kenarına oturdu. Avasarala sudaki aheste dalgacıkların sıvıyı yağlı gibi gösterdiğini düşündü.

---

1 Uzun ve tek parçalık bir kumaştan oluşan, genellikle bir ucu etek gibi bele sarılırken diğer ucu başa sarılarak kullanılan Hindistan'ın geleneksel kadın giysisi. –*çn*

"Sana orada daha fazla arka çıkamadığım için üzgünüm," dedi Fred. "Ama nasıldır bilirsin."

"Bilirim. Hepimiz kıyıdan köşeden yapabildiğimiz kadarını yaparız. Her zaman olduğu gibi."

"O gemilerde bir sürü Kuşaklı var. Onlara karşı fazla sert bir tutum takınmam, fazla yumuşak bir tutum takınmamdan daha beter olur."

"Benden özür dilemene gerek yok," dedi Avasarala. "Şartlar ikimizi de kısıtlıyor. Ama en azından Pratkanis kadar boku yemiş değiliz."

"Biliyorum," dedi Fred, başını iki yana sallayarak.

"Oradaki siyasi tarafı hâlâ Anderson Dawes mi idare ediyor?"

Johnson omuz silkti. "Büyük ölçüde. Kedi yavrusu gütmek gibi. Tabii bu kedi yavrularının bir sürü silahı ve neo-Özgürlükçü mülk teorisine aşırı düşkünlükleri var, o ayrı. Senden ne haber? Gao genel sekreter olarak nasıl?"

"Aptal değil ama aptal ayağına yatmayı öğreniyor," dedi Avasarala. "Söylenmesi gerekenleri söyleyecek ve yapılması gereken mimikleri yapacak. Bundan emin olacağım."

Fred Johnson bir homurtu çıkardı. Süs havuzu şırıldadı ve huzur verici uyduruk müzik huzur vermeyi beceremedi. Avasarala uçurumun kenarındaymışlar gibi hissediyordu ama bu sadece bir yanılsamaydı. Aslında uçuruma uzun bir süre önce yuvarlanmışlardı.

"Kendine iyi bak, Fred," dedi kadın.

"Temasta kalalım."

Ortak Mars ve BM güvenliği onun için metro istasyonunu kapatmıştı. Avasarala camları karartılmış ve kapılarında üçer kişilik silahlı güvenlik ekiplerinin beklediği bir metro vagonunda oturuyordu. Kalıplı plastik koltuk yana dönüktü ve yaşlı kadın yansımasında kendini görebiliyordu. Yorgun bir hâli vardı ama en azından düşük yerçekimi onu daha genç gösteriyordu. Avasarala'nın bir korkusu da ilerleyen yaşının onu gıdılı hâle getirmesiydi. Vagon, rayları üstünde tıslayarak ilerliyordu. Dışarıdaki sürtünmeyi azaltmak için tünelin havası boşaltılmıştı. Avasarala başını vagonun duvarına dayadı ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı.

Mars ilkti. İlk istasyon veya ilk koloni değil – insanlığın Dünya'yla arasındaki bağları kesmek için ilk girişimi. O, bağımsızlığını ilan eden zıpçıktı koloniydi. Ve Solomon Epstein bir Marslı olmasaydı ve iticisini tam zamanında geliştirmeseydi ilk gerçek gezegenlerarası savaşın yapıldığı yer hâline gelecekti. Fakat olaylar öyle gelişmemişti. Dünya ile Mars her bir tarafın birbirine üstünlük tasladığı türden gergin bir dostluk kurmuş ve güneş sistemini bölüşmeye girişmişti. Avasarala'nın anımsayabildiği kadar eski günlerden beri de bu böyleydi.

Hem ihtiyar hem de siyasetçi olmanın tehlikesi buydu. Alışkanlıklar, onları yaratan koşullardan daha uzun yaşardı. İlkeler, onlara ilham veren koşullar değiştikten sonra bile yerinde kalırdı. İnsanoğlunun güç hesapları köklü bir değişikliğe uğruyor, Avasarala'nın buna anlam vermekte kullandığı modeller de onlarla beraber değişiyordu. Bu yüzden Avasarala geçmişin farklı bir yer olduğunu ve artık orada yaşamadığını devamlı kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Tren Nariman'da durdu ve Avasarala vagondan indi. İstasyon, onun yolculuğu tamamlanana dek bekletilmiş yerlilerle tıklım tıklım doluydu. Dünya'da olsalardı bu insan kalabalığı Anglolardan ve Afrikalılardan, Asyalılardan ve Polinezyalılardan meydana gelirdi. Buradaysa onlar Marslı, Avasarala Dünyalıydı. Güvenlik ekibi onu bir elektrikli arabaya götürürken insanların bundan sonra ne diye anılacağını merak etti. Herhalde Yeni Cihanlılar. Tabii gecekonducuların isimleme planı başarıya ulaşmazsa. Ya ulaşırsa? Iluslular mı? Yoksa İllüzyonlar mı? Ne kadar salakça bir isim.

Tanrım, amma yorgundu. Her şey çok büyük ve tehlikeli, kendisiyse sadece yorgundu.

Lokantanın arka tarafındaki özel oda onun adına kapatılmıştı. İki, belki de üç yüz kişilik bir alan. Kristal avizeler. Gerçek gümüşten yapılma gümüş çatal-bıçak takımları. Kesme kristal şarap kadehleri ve asırlar öncesinin İran halılarına benzeyecek biçimde üretilmiş halı döşemeler. Masaların birinde oturan, sadece varlığıyla etrafındaki her şeyi küçük gösteren Bobbie Draper.

"Ha siktir," dedi Avasarala. "Geç mi kaldım?"

"Bana güvenlik kontrolü için buraya erken gelmemi söylediler," dedi Bobbie ayağa kalkarak. Avasarala ona doğru yürürken

kendini tuhaf hissetti. Fred Johnson'ı yalnızca siyasi bir rakip ve maşa olarak görmesine rağmen ona kolayca ve zarifçe sarılabiliyordu. Bobbie Draper'dansa sahiden hoşlanıyordu ama eski topçu çavuşuna sarılmalı mı, onunla tokalaşmalı mı, yoksa doğrudan yerine oturup birbirlerini her gün görüyorlarmış gibi mi davranmalı bilemiyordu. Avasarala sonuncusunu seçti.

"Gazi yardım derneği ha?" dedi.

"Ekmek parası," dedi Bobbie.

"Orası öyle."

Keskin, yakışıklı yüz hatlarına sahip genç bir adam sessizce yanlarına yaklaştı ve özenli bir manikürden geçmiş elleriyle her ikisine de su ve şarap koydu.

"Ya sen nasılsın?" diye sordu Bobbie.

"Fena sayılmam. Kalça kemiğim değişti. Arjun bunun beni huysuzlaştırdığını söylüyor."

"Demek aradaki farkı görebiliyor?"

"Epey tecrübeli de ondan. Ama yeni işimden nefret ediyorum. Müsteşar yardımcılığı benim için mükemmeldi. Gücüm çok, katlanmam gereken saçmalıklar azdı. Terfiden beri seyahat etmem, insanlarla tanışmam gerekiyor."

"Eskiden de insanlarla tanışırdın," diyen Bobbie, şarabına aldırış etmeksizin suyundan yudumladı. "Senin işin bu. İnsanlarla tanışmak."

"Ama artık önce yanlarına gitmem gerekiyor. Kahrolası masamdan bağlantı kurarak yapabileceğim bir konuşma için haftalarca bir gemiye kapanmaktan hoşlanmıyorum."

"Evet," dedi Bobbie gülümseyerek. "Sanırım Arjun'un ne kastettiğini anlayabiliyorum."

"Ukalalık etme," dedi Avasarala. Yakışıklı genç adam onlara salatalarını getirdi. Taze marul ile turp, koyu renkli ve tuzlu zeytinler. Hiçbiri güneş yüzü görmemişti. Yaşlı kadın çatalını eline aldı. "Şimdi de başımıza bu çıktı."

"Gelişmeleri haberlerden takip ediyordum. Geçit erişim hakkı antlaşmaları üzerinde konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Yok be, onlar zırvalık. Muhabirlere öyle söylüyoruz ki konuşacak bir şeyleri olsun. Bizim uğraşacak daha önemli işlerimiz var."

Çatalını ağzına götürmekte olan Bobbie duraksayıp kaşlarını çattı. Avasarala kadehindeki şarabın yarısını tek dikişte bitirdi. Tadı fena değildi.

"Asıl sorun," dedi yaşlı kadın, sözlerini vurgulamak için çatalını Bobbie'ye doğrultarak, "James Holden'a güvenmiş olmam. Daha doğrusu ona yapmasını söylediklerimden hiçbirini yapmayacağına. Aptal değilim. Ama Holden'ın huyundan vazgeçmeyeceğini sanmıştım."

"Huyundan mı?"

Avasarala marulundan bir ısırık aldı. "Halka'ya doğru yola çıkan kaç gemi var biliyor musun? Şu anda, *tam şu anda* bin altı yüz gemi oraya gidiyor ve hepsi de kısa bir süre öncesine kadar fal bakarcasına Yeni Cihan'ı izliyordu. Johnson ile ben Holden'ı arabuluculukla görevlendirdik, çünkü Holden oraların nasıl bir keşmekeş içinde olduğunu ve işlerin ne kadar çirkin bir hâl alabileceğini göstermeye en uygun adaydı. Ne zaman biri hapşırsa Holden'ın bir basın bildirisi yayınlamasını bekliyordum. Herif gittiği her yerde savaş çıkarıyor ama bu sefer, tam da biraz anlaşmazlığa ihtiyaç duyduğum bir zamanda kahrolası barışı sağladı."

"Anlamıyorum," dedi Bobbie. "Neden anlaşmazlık istiyorsun ki?"

"Frene basmak için," dedi Avasarala. "Mars'ı kurtarmak için. Ama beceremedim."

Bobbie çatalını elinden bıraktı. Yakışıklı genç adam ortadan kaybolmuştu. İşinde hünerliydi. Gerçekten yalnız kalmalarının zamanı gelmişti.

"Bin güneş, Bobbie. Daha önce sahip olduğumuzun bin misli. Bunu hayal edebiliyor musun? Şahsen ben çoğu günler edemiyorum. Üstelik o güneşlerden bazılarının –belki de hepsinin– solunabilir bir atmosfere sahip en az bir gezegeni var. Yaşama imkân tanıyan yerler. Zaten özellikle bunun için seçildiler. Protomolekülü yaratan o kahrolası mahluklar her neyse Dünya gibi yerler arıyorlardı. Buldular da. Mars'ın benzediğinden çok daha fazla Dünya'ya benzeyen yerler buldular. Yeni Cihan emsal teşkil edecekti ve o emsal, başımız sıkıştığında nasıl omuz omuza verdiğimize dair sikik bir peri masalı. Artık elimizde o gezegenlerden birine kapağı atarsan ve dişini sıkıp dayanırsan onun sana kala-

cağını gösteren bir örnek var. İnsan uygarlığı tarihindeki en büyük göçe hoşgeldin. Fred Johnson, Medine İstasyonu'nu dargeçit niyetine kullanarak göç dalgasını kontrol altında tutabileceğini düşünüyor ama DGİ'yi hesaba katmıyor. Artık çok geç."

"Neden bunu kontrol edesiniz ki? Neden insanların istedikleri yere yerleşmelerine izin vermeyesiniz?"

"Mars yüzünden," dedi Avasarala.

"Anlamıyorum."

"Mars sistemdeki en büyük ikinci filoya sahip. On beş bin kadar nükleer savaş başlığı, on altı savaş kruvazörü, kimbilir daha kaç tane savaş gemisi var. Gemileri Dünya'nınkilerden daha yeni. Tasarımları daha üstün. Daha hızlılar. Isı izi gizleme teknolojisiyle, hızlı su dönüşümü sistemleriyle ve yüksek enerjili proton toplarıyla donanımlılar."

"Proton topları sadece bir masal."

"Hayır, değil. Sonuçta güneş sistemindeki en güçlü ikinci donanmaya sahipsiniz. Şimdi ona ne olacak?"

"Mars'ı koruyacak."

"Mars bitti, Bobbie. Holden, şu Havelock denen hıyar ve Elvi Okoye midir nedir o kadın, el birliğiyle Mars'ı bitirdiler. Mars hükümetinin yarısı bu gerçeğin farkında ve korkudan öyle bir altlarına kaçırıyorlar ki yakında temiz pantolon bulamayacaklar. Bundan sonra Mars'ta kim kalır ki? Mağaralarda yaşamanın, göğün altında yürümek için çevresel elbise giymenin gerekmeyeceği bin yeni dünya varken burada hiç kimse oturmaz. Dünya nüfusunun yarısı tası tarağı toplayıp Halka'nın ötesindeki dünyalara taşınırsa ne olur biliyor musun?"

"Ne olur?"

"Bazı duvarları yıkıp daha büyük apartmanlar inşa ederiz. Temel destek alan o kadar çok vatandaşımız var ki. Peki nüfusunun yüzde yirmisini kaybederse Mars'a ne olacağını biliyor musun?"

"Dünyalaştırma projesi sonlanır mı?"

"Dünyalaştırma projesi sonlanır. Ve temel altyapının bakımı zorlaşır. Vergi tabanı çöker. Ekonomi dibe vurur. Mars devleti yıkılır. Tüm bunlar aynen olacak ve durumu kontrol altında tutmamızı sağlayabilecek tek şansımızı da yitirdik. Sonunda kimse ihtiyaç duymayacağı için kimsenin istemeyeceği bir gezegenle ve

göstermelik bir hükümetle baş başa kalacaksınız. Pazara sürerek geçiminizi sağladığınız hammaddeler madenciliğin çok daha kolay yapılacağı ve donanımın bozulursa havasızlıktan boğulup ölmeyeceğin bin yeni sistemden bol miktarda çıkartılacak. Geriye satabileceğiniz tek bir şey –sadece tek bir şey– kalacak. Nedir o?"

"On beş bin nükleer silah," diye yanıt verdi Bobbie.

"Ve de onları kullanacak gemiler. Mars bir hayalet kasaba olup çıktığında o gemiler kimlere hizmet verecek? Nereye gidecekler? Kimleri öldürecekler? Şu an ilk yıldızlar arası askeri çekişme için hep beraber piyonlarımızı ortaya sürüyoruz. Ve Yeni Cihan'ı evde kalmanın daha iyi bir fikir olabileceğinin sembolü hâline getirerek bize biraz zaman kazandırabilecek tek kişi, yani James Holden öyle yapacağına gidip işleri bombok etmenin yeni bir yolunu buldu."

"Görevini başararak mı?"

"O tarife yakın bir şey yaparak."

"İyi de gezegen burnunun dibinde havaya uçtu," diye belirtti Bobbie.

"Buna da şükür," diye alaycı bir homurtuyla karşılık verdi Avasarala.

"Vay be," dedi Bobbie. "Ha siktir."

"Aynen öyle."

Uzunca bir süre konuşmadılar. Bobbie salatasına dalıp gitti. Avasarala şarabını bitirdi. Eski donanma piyadesinin içten içe çıkarım ve netice hesapları yaptığını görebiliyordu. Bobbie'nin bakışları bir anda sertleşti.

"Bu yemek bir iş görüşmesi, değil mi?"

Avasarala ellerini kavuşturdu.

"Bobbie, madem herkes taşlarını oynuyor..."

"Evet?"

"Seni tekrar tahtaya sürmem lazım, asker."

JAMES S. A. COREY

CİBOLA YANIYOR

ENGİNLİK 4

"*Taht Oyunları*'nın bilimkurgusal karşılığı bu seri... Ekstra olarak uzay gemileri de var."
–*NPR BOOKS*

James S. A. Corey'nin *New York Times* çoksatan ENGİNLİK serisinin dördüncü romanı ilk kez Türkçede!

Kapılar binlerce yaşanabilir gezegenin yolunu açmış ve karaya hücum başlamıştı. Yerleşimciler, insanlığın ana gezegenlerinden muazzam, kontrolsüz bir sel gibi akarak yeni bir dünyaya iniş yapıyordu. Bunların arasında, kapıları ve protomolekülü inşa eden büyük galaksiler arası toplumu neyin yok ettiğini araştırırken protomolekülün geniş, insan sonrası ağı tarafından takip edilen *Rocinante* de vardı.

Ancak Holden ve mürettebatı, yerleşimciler ile gezegen üzerinde resmi hak sahibi olan şirket arasında artan gerilimlerle de mücadele etmek zorundaydı. Her iki taraf da kendilerine ait olanı korumak için her şeyi göze alacaktı. Ancak çok geçmeden korkunç bir hastalık baş gösterecekti ve tedaviyi bulabilecek tek kişi –hayalet Dedektif Miller yardımıyla– Holden'dan başkası değildi.

Çeviren: Cihan Karamancı

ithaki
/ithakiyayinlari
9 786052 654408
www.ithakiyayingrubu.com